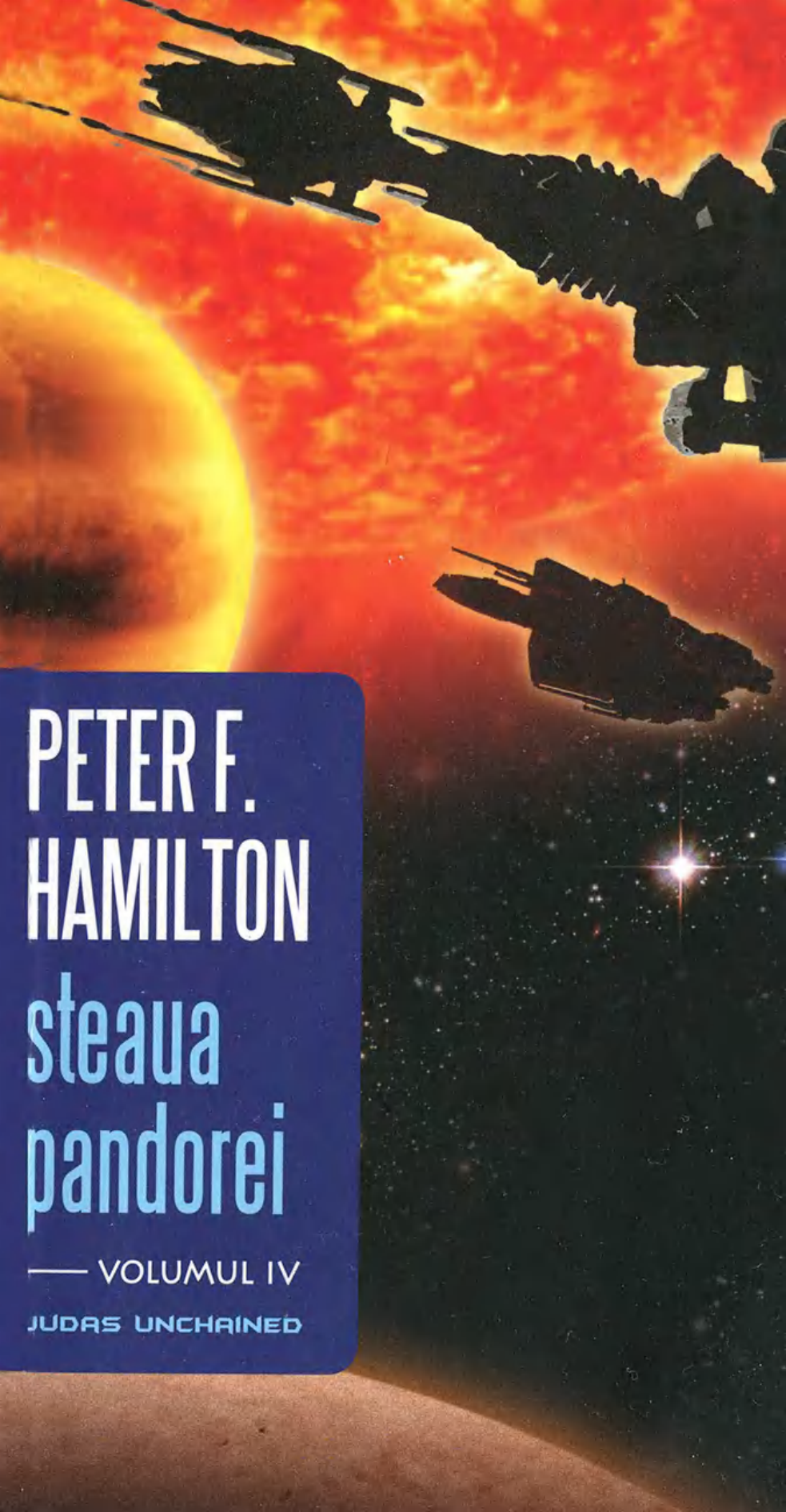

PETER F. HAMILTON

steaua pandorei

— VOLUMUL IV

JUDAS UNCHAINED

Steaua Pandorei

PETER F. HAMILTON

STEAUA PANDOREI

volumul 4

Judas Unchained

Traducerea MIHAI-DAN PAVELESCU

Scriitorul britanic **Peter F. Hamilton** s-a născut la Rutland, la 2 martie 1960. A început să scrie în 1987 și a debutat în revista *Fear* în 1988. Primul roman, *Mindstar Rising*, i-a apărut în 1992. Nu are studii universitare, partea științifică a romanelor sale este bazată pe articole pe care le citește frecvent în reviste ca *New Scientist*. Locuiește lîngă Rutland Water, împreună cu soția și cei doi copii.

Bibliografie: seria Greg Mandel (*Mindstar Rising*, 1992; *A Quantum Murder*, 1994; *The Nano Flower*, 1995 – nominalizare la premiul British Science Fiction 1996), seria Night's Dawn (*The Confederation Handbook*, 2000; *The Reality Dysfunction*, 1996; *The Neutronium Alchemist*, 1997; *The Naked God*, 1999), seria Night's Dawn: Neutronium Alchemist (*Consolidation*, 1997; *Conflict*, 1998), seria Night's Dawn: Reality Dysfunction (*Emergence*, 1997; *Expansion*, 1997), seria Night's Dawn: Naked God (*Flight*, 2000; *Faith*, 2000), seria Commonwealth Saga (*Pandora's Star*, 2004; *Judas Unchained*, 2005), *Watching Trees Grow* (2000), *Fallen Dragon* (2001 – nominalizări la premiile Arthur C. Clarke și Campbell Memorial în 2002), *Misspent Youth* (2002)
Premiul British Science Fiction 2001 pentru povestirea „The Suspect Genome"
Site: http://www.peterfhamilton.co.uk

10

Platforma de asamblare amintea de construirea lui *A doua șansă* deasupra lui Anshun. Pentru Nigel perioada aceea părea că fusese cu secole în urmă, o epocă în care viața fusese mult mai liniștită și mai relaxată. Giselle Swinsol și Otis, fiul lui Nigel, îl conduseră prin labirintul de traverse al platformei, în interiorul unui cilindru uriaș din metmal, unde se construia *Speedwell*. Nava-colonie a Dinastiei era mult mai mare decât *A doua șansă*: un ciorchine lung de sfere dispuse în lungul unei coloane vertebrale centrale. Până în prezent, Nigel autorizase construirea a unsprezece nave din acelea masive și exista aprobarea inițială de achiziție de componente pentru încă patru. Teoretic o singură navă ar fi putut transporta suficiente echipamente și materiale genetice pentru a porni de la zero o societate tehnologică umană de succes. Nigel dorise însă să înceapă cu mai mult decât simplele elemente inițiale, iar Dinastia sa era cea mai mare din Commonwealth. O flotă ar fi însemnat certitudinea absolută a succesului oricărei noi civilizații umane pe care ar fi întemeiat-o, dar acum el nu mai era la fel de sigur în privința construirii celui de-al doilea lot. Ca toti ceilalți, se așteptase ca navele de război ale Marinei să obțină un oarecare succes împotriva Porții Iadului. Momentul în care reteaua de detectoare a Marinei anunțase revenirea găurilor-de-vierme Dyson pe 23Pierdute fusese pentru el o surpriză îngrozitoare. Realmente nu fusese pregătit pentru o înfrângere de asemenea dimensiuni.

— Am contractat patru, spunea Otis. În zece zile, *Aeolus* și *Saumarez* ar trebui să fie gata pentru testările preliminare.

— Să nu mă citați, rosti Nigel, dar s-ar putea să nu dispunem de zece zile. Giselle, vreau să revezi protocoalele noastre de urgență

pentru evacuarea unei părți cât mai mari din Dinastie cu navele de salvare în timpul unei invazii. Coordonează-te cu Campbell. Va trebui să stabilim conexiuni gaură-de-vierme consolidate cu grupurile noastre. Metoda principală va fi divizia de explorare găuri-de-vierme, însă trebuie să avem pregătite proceduri de rezervă.

— Am înțeles. Fața elegantă a femeii era ușor inflamată în imponderabilitate, totuși izbutea să păstreze o expresie de îngrijorare ce-i încrețea obrajii. Care este probabilitatea unui asemenea eveniment?

Nigel își opri înaintarea constantă, prinzându-se de o traversă din carbon de la baza unui manipulator de mase mari. Privea către secțiunea propulsivă a lui *Speedwell*, o emisferă în formă de ciuperă situată în partea frontală a navei, ale cărei muchii canelate se curbau spre îndărăt ca o umbrelă protejatoare peste sferele anterioare. Învelișul exterior era din bor-oțel neted, albastru-verzui, cu o strălucire ce-i conferea aspectul general de carapace de gândac.

Majoritatea sistemelor robotice ale platformei erau pliate în rețeaua cilindrică ce învăluia uriașa navă stelară. Toate secțiunile prefabricate de pe Cressat fuseseră fixate la locurile lor; puținele zone în care activitatea continua se ocupau de integrarea sferelor în circuitele ambientale și energetice ale navei.

— Numai Dysonii știu asta, răspunse el. După eșecul nostru de la Poarta Iadului, nu cred că va mai trece mult înainte ca ei să contraatace.

— Dysonii nu știu unde-i planeta asta, aminti Otis. Nu știu nici măcar despre existența ei; nu figurează în nicio bază de date a Commonwealthului. Ce naiba, dacă-i vorba pe-așa, până și Cressat este greu de găsit! În felul ăsta, câștigăm ceva timp.

— Eu nu vreau să ne evacuăm, anunță Nigel. În ceea ce mă privește, folosirea acestei flote rămâne ultima noastră opțiune. Iar din clipa asta sunt pregătit să utilizez arma noastră pentru a apăra Commonwealthul. Pentru asta am venit aici să discutăm.

Otis îi zâmbi încordat.

— Folosim fregatele ca să le lansăm?

— Da, fiule, vei zbura în misiuni de luptă.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne! Credeam c-o să frec scaunul până se va termina totul.

— Nu fi chiar așa belicos. Eu încerc să evităm vărsarea de sânge.

— Tată, asta înseamnă genocidul Dysonilor.

Nigel strânse din pleoape. În ultima vreme se pomenea adesea dorind să creadă în Dumnezeu, sau în orice divinitate, într-o entitate omnipotentă care să-i asculte cu înțelegere ruga stranie.

— Știu.

— Fregatele nu sunt nici măcar pe departe gata, zise Giselle. Și arma noastră n-a fost testată. Abia am încheiat fabricarea componentelor.

— De aceea mă aflu aici, repetă Nigel ușurat să aibă o problemă practică, concretă, asupra căreia să se concentreze. Va trebui să ne accelerăm graficul.

— În regulă, dac-o spui tu, dar nu văd cum...

— Arătați-mi ce avem deocamdată.

Docul unu de asamblare a fregatei era o incintă din metmal separată, fixată de partea laterală a platformei principale, aidoma unei mici cochilii marine, din metal negru, prinsă de carena unei corăbii. Nigel pluti în el printr-un tub îngust de interlegătură, ale cărui benzi electromusculare îl traseră cu ușurința unui teleschi. Prima sa impresie fu că ieșise în sala mașinilor unui colosal vapor cu aburi din secolul al XIX-lea. Era foarte cald și gălăgios, iar zăngănituri metalice reverberau constant prin aerul încărcat de iz de plastic ars. Uriașe brațe de macarale se deplasau deasupra puținelor spații deschise precum străvechi pistoane de motoare. Manipulatoare robotice mai mici rulau pe șinele lor, repezindu-se cu agilitate șerpească pentru a interveni într-un bloc de mașinării compacte. Peste tot pâlpâiau indicatoare holografice stacojii circulare, care-i avertizau pe oameni să se ferească de complexele părți aflate în mișcare. În centrul agitației mecanice, fregata *Caribda* era o masă întunecată de componente. Finalmente avea să fie un elipsoid turtit, lung de cincizeci de metri, învelit în material compozit cu calități stealth active, totuși deocamdată carcasa nu fusese montată.

— Cât mai avem până la terminare? întrebă Nigel.

— Câteva zile, răspunse Giselle. Însă va mai dura destul până la pregătirea pentru zborul în sine.

— Nu ne putem îngădui niciun fel de întârziere, în niciun caz în situația actuală, spuse Nigel. (Își dezlipi manșeta de peticul de

arici și pluti mai aproape, ca să examineze în detaliu.) Cum stă situația în celelalte trei docuri de asamblare a fregatelor?

— Nu sunt la fel de avansate ca acesta. Acolo nici măcar n-am început construirea. Așteptăm eliminarea tuturor hibelor de aici. După ce toate patru vor fi funcționale, vom construi câte o fregată la fiecare trei zile.

Nigel strânse baza unei șine de manipulator de lângă un cerc holografic și privi prin păienjenișul de perpetuă mișcare a ciber-mașinilor. La o treime din lungimea fregatei fără carcasă se vedea convexitatea lină a cabinei echipajului. Peste douăzeci de sisteme robotice montau elemente suplimentare sau conectau tuburi și cabluri de modulul presurizat și ranforsat.

— Hei! se auzi strigătul unui bărbat. Ești chior? Ocolește dracu' semnele de-avertizare!

Mark Vernon pluti printr-un cerc stacojiu, la cinci metri de Nigel, parcă ieșind printr-un bazin de fluid roșu.

— I-al naibii de periculos aici, n-am instalat niciun prag de securitate.

— Aha, făcu Nigel. Mulțumesc că mi-ai spus.

De lângă el, Giselle îl fulgera din priviri pe Mark.

Inginerul clipi, recunoscându-l brusc pe cel la care zbiera.

— Ah... Da... Ă-ă-ă, bună ziua, domnule. Bună, Giselle.

Nigel văzu că deși se înroșise la față, bărbatul nu-și ceruse scuze. Respecta atitudinea aceea. În mod clar, el era șeful aici. Apoi e-majordomul său îi afișă dosarul lui Mark, complet cu toate referirile interesante. *La dracu'! Există ceva în universul ăsta care să n-aibă vreo legătură cu Mellanie?*

— Mark Vernon, mârâi prezentările Giselle. Șeful compartimentului de asamblare.

— Mă bucur să te cunosc, Mark, rosti Nigel.

— Da, încuviință sec celălalt. Realmente, domnule, trebuie să fiți atent pe-aici. N-am glumit.

— Am înțeles. Așadar tu ești persoana competentă de aici?

Mark încercă să înalțe din umeri, uitând că se afla în imponderabilitate. Își spori strânsoarea pe traversa din aluminiu-litiu, pentru a-și împiedica picioarele să se ridice.

— Integrarea tuturor elementelor i-o provocare tare-a naibii. Îmi place foarte mult.

— Atunci îmi cer scuze, fiindcă sunt pe punctul de a-ți face viața mizerabilă.

— Ă-ă-ă... poftim?

Mark privi scurt către Giselle, care părea la fel de nedumerită.

— În următoarele treizeci de ore am nevoie de o fregată funcțională în sistemul Wessex.

Mark îi surâse larg.

— Imposibil. Îmi pre rău. Pur și simplu, nu se poate. Flutură moale din braț spre forma neacoperită a *Caribdei*: Este prima pe care am încercat s-o construim și ne confruntăm cu câte o problemă la fiecare zece minute. Nu mă-nțelegeți greșit, sunt sigur că-s niște nave superbe. O dată ce eu și echipa finalizăm secvența de asamblare, vom putea monta rapid oricâte doriți, dar încă n-am ajuns acolo. Nici pe departe.

Nigel îi zâmbi la rândul său, însă fără urmă de compromis.

— Deconectați docul de asamblare de platformă. Atașați-l de o navă de salvare terminată și continuați lucrul la *Caribda* în timp ce vă duce la Wessex.

— Poftim?

Falca inferioară a lui Mark îi căzu realmente, în ciuda absenței gravitației.

— Există vreun motiv tehnic pentru care așa ceva să nu se poată realiza? Măcar unul?

— Ă-ă-ă... să fiu sincer nu m-am gândit la asta până acum. Bănuiesc că nu. Nu.

— Perfect. Vreau ca docul să fie atașat și gata de plecare într-o oră. Ia cu tine pe oricine ai nevoie, dar *Caribda* să fie gata de zbor.

— Vreți ca *eu* să merg cu ea?

— Tu ești expertul.

— Hmm... Așa-i. Da... Sigur... Bun. Ă-ă-ă... pot să-ntreb de ce doriți o fregată la Wessex?

— Fiindcă sunt sigur că steaua aceea va fi în vârful listei țintelor Dysonilor când vor contraataca.

— Aha... Pricep.

— Nu fi modest, Mark, ai făcut o treabă extraordinară ajutându-i pe cei din Randtown. Sunt mândru că ești unul dintre descendenții mei. Știu că nu ne vei dezamăgi.

Nigel le făcu semn Gisellei și lui Otis, după care se propulsă din șina manipulatorului și reveni către tubul de interlegătură.

— Vom transfera și secțiunea de armament în nava de salvare. Acum vreau să mă-ntâlnesc cu savanții care lucrează la proiect. Care navă de salvare va fi cea mai potrivită?

— *Exploratoarea* a executat deja două zboruri de testare, răspunse Otis. Testele sunt aproape complete. Ar trebui să fie cea mai sigură.

— Atunci, la *Exploratoarea*!

Mark rămase ținându-se de traversa subțire și privi în urma lui Nigel Sheldon care se îndepărtă prin tubul de interlegătură. Transpirația îi șiroia din toți porții corpului și îi rămânea lipită de piele, producând o peliculă de umezeală oribil de rece și lipicioasă.

— În vârful listei țintelor, șopti el încetișor. Se întoarse și se uită la fregata incompletă: Fir-ar al dracu', nu din nou!

* * *

Pe Illuminatus era ora patru dimineața, când Paula plecă spre gara TSC. Toți cei din Turnul Greenford fuseseră examinați de echipa medicală criminalistă și poliția locală ridicase câțiva infractori care fuseseră supuși procesului de wetcablare. Spitalele din oraș se ocupau de răniți, atât cei din Greenford, cât și din Treetops. O echipă de ingineri civili inspecta rămășițele clinicii Saffron, pentru a depista eventualele avarii structurale. Criminaliștii demontau matricele care supraviețuiseră, pregătindu-se de extrageri complete de date.

Paula își scoase armura în centrul de comandă și o întinse echipei de susținere care împacheta totul. Îmbrăcă un costum schelet de câmp de forță, apoi o fustă gri, lungă și simplă, și o bluză albă cu guler întors din bumbac gros. Centura ei din piele maro cu lanț de aur înglobat avea un aspect decorativ; în mod neașteptat, provenea din propria ei garderobă, dar fusese retehnologizată de serviciile tehnice ale Securității Senatului.

— Ești bine? o întrebă Hoshe.

— Evenimentele nu au decurs chiar așa cum mă așteptasem, recunoscu ea. (E-majordomul rulă verificările de integrare ale centurii și scheletului de câmp de forță.) Să sperăm că încă nu s-a terminat. Suntem gata să ne întoarcem?

— Echipele sunt pe poziții, iar echipamentele sunt setate..., bărbatul privi cele patru valize negre care conțineau echipamentele de cușcă, ... și activate.

— Perfect. Să-i dăm drumul!

Intrară în garajul subteran unde fuseseră pregătite zonele de reținere. Mai rămăsese un singur țarc din plasă de sârmă, înconjurat de douăzeci de pazboți, cu armele scoase din locașuri. De fiecare parte a porții țarcului se aflau câte doi polițiști locali. Înăuntru se mai găsea doar o persoană.

Mellanie aștepta în mijlocul țarcului, tot în uniforma de infirmieră, cu brațele încrucișate nervos peste piept și cu o expresie furioasă întipărită pe chip.

Paula le ceru polițiștilor să deschidă poarta. Mellanie rămase încăpățânată pe loc.

— M-am gândit că putem discuta pe drumul de întoarcere, rosti Paula.

Nu avea niciun fel de scrupule fiindcă o închisese pe fată. Bănuia că Mellanie se implicase într-o mulțime de activități ilegale pentru a pătrunde în clinica Saffron.

— Știi de cât timp aștept aici?

— Da, o știu cu precizie de secunde. De ce?

Mellanie o fulgeră din ochi.

— Dacă preferi, poți să rămâi aici, propuse Hoshe cu generozitate. Poliția te va procesa când îți va sosi rândul. După cele petrecute, are destul de multă treabă.

Femeia emise un mârâit periculos.

— Nu pot accesa unisfera.

— Sistemele de blocare sunt active aici, încuviință Hoshe. Sunt al naibii de eficiente, este?

Mellanie o privi pe Paula.

— Unde?

— Unde... ce?

— Ai spus că vom discuta pe drumul de întoarcere. Unde ne întoarcem?

— Pe Pământ. Avem bilete la expresul următor. La clasa întâi.

— Perfect. Nici nu contează. Mellanie ieși prin poarta deschisă, tropăind deliberat: Unde-i mașina?

Hoshe indică politicos spre rampă.

— Afară.

Mellanie făcu o grimasă de dezgust față de incompetența lor și porni către rampă cu pași mari, nerăbdători. Paula și Hoshe schimbară căutături amuzate în spatele ei și o urmară. Cele patru valize negre ale bărbatului rulară după el.

Rampa ieșea direct pe strada aflată dincolo de piața Turnului Greenford. Mellanie se opri derutată la vederea scenei de afară, flancată de Paula și Hoshe. Reporterii care nu plecaseră încă se repeziră spre secțiunea cea mai apropiată a baricadelor și începură să strige întrebări.

Vederea virtuală a Paulei îi arătă mai multe mesaje puternic încriptate ce sosiră în portul de adresă al Mellaniei, imediat ce ieșiră din câmpul de restricționare a unisferei. Fata expedie două mesaje.

Poliția din Tridelta continua să mențină blocarea străzii Allwyn, pe distanță de șase intersecții în jurul turnului zgârie-nori. Toate ambulanțele plecaseră, lăsând echipele de pompieri și 'boții să facă curățenie după explozie. Opt automobile care fuseseră cel mai apropiate de taxiul lui Renne erau epave carbonizate, azvârlite peste stradă și izbite de clădiri; alte douăzeci de vehicule erau avariate și contorsionate. O macara mare le ridica pe trailere. 'Boții municipali de curățenie spălau sângele de pe pavaj. Terasele localurilor din jur erau ticsite de privitori. UGboți se deplasau în lungul fațadelor, ridicând mormanele de cioburi de sticlă.

— Dumnezeule, murmură Mellanie.

Se holbă la dezastru, apoi se răsuci să privească Turnul Greenford.

— Ți-am spus că nu-i un mediu sigur, comentă Paula.

O dubă mare de poliție opri lângă ei. Portiera glisă în lateral și cei trei suiră. Valizele rulară în compartimentul pentru bagaje.

— Îmi amintește de Randtown, vorbi Mellanie cu glas scăzut după ce duba se puse în mișcare. Sperasem că uitasem momentele acelea, dar acum mi-au revenit în minte. A fost teribil.

Paula decise că fata era realmente tulburată.

— Moartea nu-i niciodată ușor de acceptat la un asemenea nivel.

Hoshe privea pe geam cu chip inexpresiv.

— Oamenii voștri au fost răniți? se interesă Mellanie.

— Unii dintre ei.

— Îmi pare rău.
— Cunoșteau riscul, la fel ca tine. Vor fi toți re-viați.
— Dacă va mai rămâne ceva în care să fie re-viați.
— De asta ne vom asigura noi.

* * *

Duba de poliție îi aduse la gara TSC cu destul timp înainte de plecarea expresului. Opri în fața sălii principale de acces și cei trei merseră pe jos până la peronul lor. O briză răcoroasă sufla prin structura cavernoasă, venind direct de la Logrosan, care curgea în lungul laturii celei mai mici stații de triaj pe care Paula o văzuse în Commonwealth. Illuminatus nu exporta produse voluminoase, ci fabrica doar obiecte mărunte, de înaltă tehnologie. Stația de triaj era dotată în principal pentru recepționarea importurilor de hrană; deoarece planeta era lipsită de terenuri arabile, toate alimentele trebuiau aduse cu trenurile. Investigatoarea se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Dysonii ar fi lovit aici. Sau, încă mai rău, dacă ar fi atacat Piura, planeta 15Mari cu care era conectată. Dacă Illuminatus ar fi fost izolată de Commonwealth, situația s-ar fi înrăutățit foarte rapid pentru populația orașului rămas fără susținere.

Când privi în lungul peronului, ceilalti pasageri care așteptau sosirea trenului evitară orice contact vizual. Gara nu era foarte animată, totuși numărul oamenilor era mai mare ca de obicei la această oră a dimineții. Câteva familii erau strânse laolaltă, cu copiii căscând somnoroși. În mod evident, după vestea despre navele stelare se gândiseră cu multă atenție la consecințele unui atac al Dysonilor.

Mellanie își frecă brațele; aerul rece îi înfiora pielea.

— Mă simt ca o idioată în costumatia asta, murmură ea.

Uniforma de infirmieră avea mâneci scurte.

— Poftim, rosti Hoshe, scoțându-și puloverul și întinzându-i-l.

Ea îi aruncă un surâs recunoscător.

— Mulțumesc.

Puloverul îi era foarte larg, dar încetă să mai tremure.

Expresul lunecă silențios în gară pe șina maglev. După ce coborâră toți pasagerii, intrară în vagonul de clasa întâi unde aveau un compartiment rezervat.

— La care gară de pe Pământ mergem? întrebă Mellanie.

— Londra, răspunse Hoshe.

— Crezusem că aveați sediul în Paris.

Paula îi aruncă un surâs enigmatic.

— Depinde.

Îi ceru apoi e-majordomului să-i deschidă unul dintre compartimentele centurii. O muscă fusiformă Bratation ieși dinăuntru și începu să suie pe perete. Firul ei superfin se extrudă în urmă, pe măsură ce Paula înainta pe coridorul îngust al vagonului, menținând conexiunea protejată. În compartiment se aflau canapele capitonate în piele groasă, de o parte și alta a mesei furniruite cu lemn de nuc. Mellanie se trânti pe o canapea, oftând adânc, își ghemui picioarele sub ea și-și trase puloverul peste genunchi. Aproape că-și lipise fața de fereastră, ca un copil care se zgâiește în vitrina unui magazin. Paula și Hoshe se așezară în fața ei. Valizele negre se dispuseră de o parte și cealaltă a ușii.

După două minute expresul porni și începu să accelereze către poartă.

— Ce s-a-ntâmplat cu avocații? se interesă Mellanie.

— Pierdere completă a corpului, zise Paula. Echipele noastre medicale vor încerca să le recupereze memocelulele, însă, ținând seama de nivelul de distrugere, șansele nu sunt grozave.

Verifică recepția de la musca fusiformă, care-i prezenta o imagine alb-negru în perspectivă curbilinie a coridorului văzut de pe plafon. Pielea îi furnică la trecerea prin ecranul baric. O lumină caldă, trandafirie, străluci prin fereastra compartimentului și expresul acceleră prin triajul uriaș de pe Piura.

— Ei erau singura pistă pe care o aveam spre Cox, se plânse Mellanie.

— Da, și pentru mine.

Mellanie o privi surprinsă pe Investigatoare.

— Deci m-ai crezut!

— Acum te cred. Am descoperit în vechiul meu birou din Paris un agent Starflyer, care manipula informații de destulă vreme. Cazul Cox a fost una dintre informațiile respective.

— L-ați prins?

— Nu, răspunse Paula.

Îi venea greu s-o recunoască, dar discutase cu Alic Hogan înainte ca paramedicii să-l sedeze. Evenimentele petrecute în Treetops fuseseră mai dure decât cele din Turnul Greenford.

— Așadar tot nu avem vreo dovadă a existenței lui Starflyer, spuse Mellanie.

— Dosarul împotriva lui crește.

Vederea virtuală a Paulei afișă un pătrățel de text. Rutinele de management din matricele vagonului își închideau funcțiile de comunicare. Musca fusiformă îi arătă că se deschidea ușa care ducea la următorul vagon de clasa întâi. Investigatoarea schimbă o privire cu Hoshe, care încuviință discret din cap.

— Dar nu există nimic concludent, se bosumflă Mellanie. Asta voiai să adaugi.

— Nu. Și nu prea mai avem timp.

— De unde știi asta?

— Războiul nu merge bine pentru Commonwealth. Navele noastre au fost înfrânte la Poarta Iadului.

O fată venea pe coridorul vagonului spre compartimentul lor. Inima Paulei își iuți bătăile. O grilă tactică îi apăru în vederea virtuală; pregăti câteva iconuri pentru activare imediată.

— Mda. Cred că-n scurt timp bogătașii o vor șterge în navele lor de salvare.

— Mă aștept că da. Mai important însă, potrivit Păzitorilor, Starflyer va pleca imediat ce a pus totul la punct pentru distrugerea omenirii. Dacă nu putem acționa împotriva lui cât mai repede, va dispărea.

— Atunci opriți-l să se-ntoarcă pe Far Away, zise Mellanie. Păziți poarta Boongate de pe Half Way.

— Va trebui să-mi conving aliații politici de justețea unei asemenea mișcări.

Prin intermediul simțurilor artificiale ale mușteI, Paula văzu că fata ajunsese lângă compartimentul lor.

Mellanie inspiră profund.

— Eu mai știu și alți agenți Starflyer, dacă ești dispusă să-mi dai crezare de data asta.

— Ești foarte bine informată.

Un dislocator focalizat lovi ușa compartimentului, care se dezintegră instantaneu. Mellanie țipă îngrozită și se aruncă pe jos. Paula și Hoshe își activară scheletele de câmp de forță. Isabella Halgarth păși înăuntru printre cioburile ca niște pumnale ale cadrului ușii. În jurul ei licărea un câmp de forță.

— Ea este! zbieră Mellanie. E Isabella! E una dintre ei!

Isabella ridică brațul drept. Carnea de pe antebrațul ei curse ca fluidul, deschizându-se în câteva locuri aidoma unor guri lipsite de buze.

Paula declanșă cușca. Petale curbate de câmp de forță țâșniră din valizele aflate în flancurile Isabellei, se închiseră în jurul ei și strânseră puternic. Pe chipul fetei apăru o grimasă de ușoară surprindere. Apoi încercă să se miște, zbătându-se în interiorul petalelor restrictive. Mișcările îi erau mecanice — fiecare mușchi amplificat se străduia să-i elibereze corpul. Mai multe aperturi se deschiseră în lungul ambelor brațe, îngăduind ieșirea de țevi negre, butucănoase. Începu să tragă salve de ioni și masere.

Jeturi de energie se revărsară asupra cuștii, îngropându-se în podeaua compartimentului. Fumul porni să se ridice. Petalele tremurătoare luciră lent către azuriu amenințător.

— Gata? strigă Paula peste vuietele descărcărilor sălbatice.

Ridică o plasă-absorbantă și, când Hoshe încuviință din cap, o trânti pe spinarea Isabellei. Petalele cuștii se rearanjară pentru a o lăsa să treacă. Fața Investigatoarei era la numai câțiva centimetri de a fetei și în clipa aceea ea știu cu absolută certitudine că se confruntau cu un gen de extraterestru. Ochii Isabellei o sfredeleau cu furie malignă. Inteligența necunoscută ce privea dinlăuntrul ei o studia și o evalua.

Câmpul de forță al Isabellei cedă.

Hoshe întinse un baston paralizator, care lunecă ușor printre petalele cuștii și se lipi de pieptul fetei. Corpul întemnițat începu să se zguduie violent. Isabella își depărtă lent buzele, dezvăluind un rânjet de mânie. Întregul ei armament înglobat trase simultan. Scântei răbufniră din petalele sclipitoare ale cuștii, care începură să țiuie amenințător.

— Iisuse! exclamă Hoshe și răsuci la putere maximă comutatorul paralizatorului nervos.

Isabella păru brusc surprinsă și ochii i se căscară larg. Armele încetară să-i mai tragă.

Petalele cuștii o menținură imobilă, strâns lipite pe piele, încremenindu-i postura și expresia. Paula se uită la picioarele fetei. Erau suspendate la doi centimetri deasupra mochetei care fumega.

— E scoasă din luptă?

— Nu știu, răspunse Hoshe care era leoarcă de transpirație, însă nu-mi asum niciun risc.

Continua să apese cu putere bastonul paralizator de trupul Isabellei.

— Bine.

Paula apelă restul echipei. Îmbrăcat în armură integrală, Vic Russell tropăi greoi pe coridor, conducându-i pe Matthew și John King.

— Voi ați avut parte de toată distracția, se plânse Vic.

— Data viitoare o să te lăsăm pe tine, rosti Hoshe cu sinceritate când Vic preluă bastonul paralizator.

Cu Isabella înconjurată de trei armuri, Hoshe dezactivă petalele cuștii. Fata se prăbuși în bratele lui John.

— Este vie? întrebă Paula.

— Prezintă unele palpitații cardiace, dar se calmează, o asigură John. Respiră fără ajutorul nostru.

— Bun, băgați-o în cochilia de suspendare.

Investigatoarea își dezactivă scheletul de câmp de forță și-și trecu palma peste frunte. Deloc surprinsă, își descoperi degetele umede de transpirație.

— Ce pizda mă-sii se-ntâmpl-aici? zbieră Mellanie.

Paula se întoarse către fata furioasă și speriată și clipi surprinsă. Pielea ei devenise aproape complet argintie.

— A fost o capcană, rosti Paula străduindu-se să rămână calmă.

Nu știa ce capabilități puteau dezvolta inserțiile Mellaniei. Oricum, dacă fata ar fi fost agent Starflyer, atunci s-ar fi raliat Isabellei.

— Noi două i-am cauzat necazuri considerabile lui Starflyer. Laolaltă, am prezentat ceea ce speram să fie o țintă irezistibilă. Am avut dreptate. Deși speram să-l fi trimis pe Tarlo.

— Tu...! icni Mellanie și îndreptă un deget tremurător spre Paula. Tu... Noi... Eu... Duba de poliție. Toți au văzut...

— Exact. Toți ne-au văzut plecând împreună de la Turnul Greenford, iar momentul a fost difuzat în unisferă. Compartimentul fusese rezervat pe numele meu. I-a oferit o oportunitate perfectă pentru atentat.

— Eu n-aveam costum de câmp de forță, se plânse Mellanie.

Argintul îi dispărea de pe piele, retrăgându-se în modele curbilinii complexe.

— Erai relativ protejată. Cușca poate absorbi salvele unor arme de nivel greu trase dinăuntrul ei.

Fata se lăsă să cadă pe sofa, privind în gol.

— Ești o nemernică! Ai fi putut să-mi spui...

— Nu eram complet sigură în privința loialităților tale. Și doream să te comporți natural. Îmi cer scuze că te-ai speriat.

— Speriat!

Mellanie se răsuci către Hoshe, care-i surâse scurt și cu părere de rău.

— Iar acum, urmă Paula, vrei, te rog, să-mi explici de unde știai că Isabella era agent Starflyer?

* * *

Justine sosi în New York imediat după miezul nopții pe Coasta de Est. Era mai târziu decât se așteptase. În urma discuțiilor legate de informarea lui Wilson Kime, ședința Cabinetului de Război se prelungise cu o oră. Distrugătorii cuantici Seattle se aflau acum în dotarea a douăzeci și șapte de nave de clasa *Moscova*. Cele douăzeci de nave din flota Poarta Iadului reveneau la Îngerul Înalt, unde aveau să fie echipate de asemenea cu distrugători cuantici după ce realimentau.

Nimeni nu știa dacă va fi suficient pentru a respinge orice alte atacuri ale Dysonilor; până și Dimitri Leopoldovici manifesta precauție în privința estimărilor.

Cabinetul de Război decisese atacarea sistemului natal al Dysonilor. Sheldon, Hutchinson și Columbia doreau să trimită câteva nave la Dyson Alfa, cât timp Dysonii nu știau nimic despre distrugătorii cuantici. Columbia aprecia că puteau reuși un nivel imens de distrugeri în sistemul acela stelar și spera că vor slăbi în mod catastrofic civilizația Dysonilor. După aceea puteau trimite al doilea val de nave, care să termine treaba.

Se revenea practic la opțiunea genocidului. Justine le luase partea, ceea ce surprinsese în mod clar restul Cabinetului, inclusiv pe Toniea Gall, cel mai recent membru al acestuia. Senatoarea procedase așa din cauza lui Starflyer. Bradley Johansson îi spusese că Starflyer dorea să-i distrugă pe oameni și Dysoni deopotrivă și că asmuțea cu grijă cele două rase una împotriva celeilalte, astfel

ca să se poată ridica victorios peste ruinele lor. Genocidul reprezenta unicul fel în care ea putea să vadă supraviețuirea Commonwealthului.

Pe de altă parte însă Wilson nu fusese entuziasmat, ci atrăsese atenția asupra dimensiunii uriașe a civilizației Dyson Alfa și a faptului indiscutabil că se extinsese deja în alte sisteme stelare, pe lângă 23Pierdute și Poarta Iadului. Amiralul afirma că resturile civilizației Dyson puteau lovi la fel de puternic Commonwealthul, declanșând astfel un genocid dublu.

— Oricum ei încearcă să ne extermine, fusese replica lui Columbia.

Dacă opțiunea genocidului nu se punea în viitorul imediat, spusese Alan Hutchinson, de ce n-ar fi lansat atunci un al doilea raid împotriva Porții Iadului, folosind însă distrugătorii cuantici?

— Ar însemna să ne dezvăluim avantajul, replicase Kime. Distrugătorii cuantici sunt unica noastră armă despre care Dysonii nu știu.

— Dar dacă distrugătorii cuantici funcționează, putem să oprim complet avansarea Dysonilor și să-i alungăm de pe 23Pierdute, rostise șeful Dinastiei. Fără Poarta Iadului, ei nu pot lansa un al doilea atac împotriva noastră. Dacă o distrugem, putem trece la treabă și să ne ocupăm de sistemul lor natal.

— Nu cred că în clipa de față ne putem permite să luăm nave din sistemul defensiv, zisese Kime. Când vom dispune de mai multe nave, tactica respectivă va fi viabilă.

În mod clar, Hutchinson nu fusese încântat și Cabinetul de Război era perfect conștient de prăpastia care se căsca între Kime și Columbia. Președinta Doy închisese ședința, printr-o trecere în revistă a situației curente. Aveau să se reîntâlnească la orice modificare a situației strategice.

Imediat după aceea, Justine luase expresul direct spre New York, însoțită de trei consilieri și bodyguarzii ei din Securitatea Senatului. În dimineața următoare trebuia să se întâlnească cu un grup de executivi de pe Wall Street, pentru a discuta despre înrăutățirea condițiilor financiare cauzate de creșterea taxelor, exodul populației și cel mai recent eșec al Marinei. Piețele se aflau în cădere liberă și aveau nevoie de asigurarea Executivului că deținea controlul ferm al situației prin politici ce aveau să rezolve în cele din urmă problema. *De parcă i-aș putea convinge...*

Totuși Crispin avea s-o însoțească la întâlnirea aceea și se putea bizui pe el pentru susținere generală.

După ce expresul opri în gara Grand Central, consilierii luară un taxi către hotelul lor, în timp ce o limuzină a familiei o transportă pe Justine la apartamentul ei de pe Park Avenue. Când sui în mașina cea mare, e-majordomul îi atrase atenția asupra unor știri de pe Illuminatus. Femeia îngădui câtorva să-i treacă prin filtre și, imediat, se încordă pe bancheta capitonată în piele groasă a limuzinei. Imagini ale Turnului Greenford îi umplură vederea virtuală, cu reporteri prezentând eforturile departamentului de pompieri din Tridelta de a stinge incendiul taxiului care explodase în apropierea clădirii. Numărul victimelor înregistrate în rândul civililor era înspăimântător.

— Contacteaz-o pe Paula Myo, îi ceru e-majordomului.

— Da, doamnă senator, rosti Paula.

— Ești bine?

— Deocamdată, da.

— Ce înseamnă asta?

— N-am izbutit să capturăm pe niciunul dintre agenții Starflyer pe care i-am descoperit în Tridelta. Am demascat totuși pe unul dintre agenții săi care lucra în biroul Paris al Contrainformațiilor Marinei. În felul acesta vei avea atuuri valoroase pe care să le folosești cu amiralul Columbia și Halgarthi.

— Asta-i o veste excelentă.

— Da. În prezent, pun în aplicare alt scenariu de capcană, care mă va implica pe mine și pe Mellanie Rescorai în decursul călătoriei spre Pământ; sper ca acesta să aibă mai mult succes.

— Mellanie este cu tine?

— Da. Este foarte adânc implicată în mișcarea anti-Starflyer. Bănuiesc că are și o conexiune cu Păzitorii.

Justine fu cât pe-aici să-i spună că Mellanie era în contact cu Adam Elvin, dar asta ar fi însemnat să-i explice că ea însăși intrase în legătură cu Johansson și nu era pregătită să-i ofere informația aceea... nu deocamdată.

— Poate că ar trebui să încercăm să stabilim o întâlnire pentru a ne pune resursele laolaltă.

— Perfect, însă doresc să stabilesc adevăratele loialități ale Mellaniei. Este posibil ca ea să fie o capcană foarte complexă pentru noi, pusă la cale de Starflyer.

— Cum vrei. Anunță-mă când ești satisfăcută în privința ei. Mult noroc și ai grijă!

— Mulțumesc, doamnă senator.

Limuzina coborî în garajul subteran al blocului de apartamente. Justine și cei trei bodyguarzi luară liftul până la etajul patruzeci.

În ciuda faptului că securitatea apartamentului fusese actualizată, bodyguarzii insistară să verifice în mod fizic toate camerele și jurnalele matricelor. Justine rămase în salonul mare și-i aștepta cu o expresie de răbdare întipărită pe chip. Era genul de fațadă de societate pe care o învățase cu secole în urmă, totuși în seara aceasta îi punea nervii la încercare. Picioarele o dureau din cauza gleznelor umflate, arsurile pe piept deveneau tot mai frecvente, grețurile matinale durau acum cincisprezece ore pe zi și avea o migrenă. *Terminați o dată*, gândi ea morocănoasă, pe când bodyguarzii treceau dintr-o cameră în alta fără să se grăbească, acționând profesionist și amănunțit.

— Apartamentul este curat, doamnă senator, o anunță Hector Del, șeful echipei.

— Mulțumesc.

— În noaptea aceasta voi rămâne cu dumneavoastră aici, adăugă el.

— Cum dorești.

Justine intră în dormitor și închise ușa, când ceilalți doi bodyguarzi ieșeau. Imediat după oprirea limuzinei,.matricea menajeră a apartamentului începuse să-i umple uriașa cadă afundată în podea, care era plină cu apă parfumată și acoperită de spumă bogată. Justine o privi exasperată și gemu. O îmbăiere lungă și decentă în cadă era lucrul pe care-l așteptase în tot timpul drumului spre casă. Uitase însă că nu avea voie să facă băi fierbinți când era însărcinată.

Șuieră iritată și-i ceru e-majordomului să activeze dușul. După ce cada se goli, își scoase hainele și le lăsă pe podea ca să fie strânse de o fembotă. *I-adevărat, când ești gravidă, creierul tău își face bagajele și pleacă-n vacanță.*

Jeturile de apă călduță îi jucară peste piele. Era plăcut, totuși nu la fel ca o baie adevărată, în cadă. E-majordomul apelă din memoria apartamentului jazz organic-sintetizat din secolul al

XXII-lea și-l redă la volum ridicat, pe când săpunul începu să se amestece cu apa.

Comportamentul lui Sheldon în decursul ședinței Cabinetului de Război o tulburase pe femeie. Nu înțelegea motivul pentru care el era atât de doritor să declanșeze genocidul. Decât numai dacă nu cumva știa că ar fi provocat o reacție similară din partea Dysonilor... Iar exact asta își dorea Starflyer. *Sau eu sunt cu adevărat paranoică?* Unica dovadă împotriva lui Nigel era afirmația lui Thompson potrivit căreia cabinetul lui Sheldon blocase permanent examinarea mărfurilor trimise către Far Away, ceva ce Justine încă nu putea să confirme.

Își trecu un burete exfoliator pe picioare și abdomen, în timp ce apa înspumată se revărsa peste ea. Iconuri roșii îi pâlpâiră în vederea virtuală. **ALERTĂ INTRUS**. Sistemul de alarmă nou-instalat îi arăta imaginea întunecată a unei persoane neidentificate care mergea prin bucătărie.

Cum dracu' a ajuns acolo fără să declanșeze alarmele perimetrului?

Își șterse repede apa de pe față și se întinse către un prosop.

DOAMNĂ SENATOR, expedie Hector Del. **VĂ ROG NU VĂ EXPUNEȚI. INVESTIGHEZ CHIAR ACUM. RESTUL ECHIPEI SE ÎNTOARCE IMEDIAT.**

Inima îi bubuia sălbatic, ceea ce nu făcea decât să-i exacerbeze migrena. Își înfășură prosopul în jurul taliei și intră iute în dormitor, picurând apă pe covoare. De cealaltă parte a ușii, Hector Del strigă:

— Tu! Stai pe loc! Imediat!

Se auzi pârâitul ascuțit al descărcării unei arme, care o făcu pe femeie să tresară. Fu urmat aproape imediat de două salve mai puternice. Un bărbat urlă. O bubuitură, după care ceva greu căzu cu zgomot pe podea, iar pe sub ușă fulgeră o lumină albă.

Hector? expedie Justine. **Ce s-a-ntâmplat**?

Vederea virtuală îi arătă că inserțiile bodyguardului nu mai erau conectate la matricea apartamentului. Puse degetele pe clanța ușii. Șovăi. De cealaltă parte nu se mai auzea niciun sunet. Când încercă să acceseze rețeaua de securitate a apartamentului, fu informată că un semnal de bruiaj foarte puternic interfera cu senzorii. E-majordomul o anunță că echipa de bodyguarzi se afla în ascensor și suia.

Justine întredeschise ușa si privi pe coridorul central al apartamentului. Era întuneric și se lumina răzbătea doar dinspre holul aflat în capătul îndepărtat. Fuioare subțiri de fum împânzeau aerul și câteva flăcărui se ridicau din resturile sfărâmate ale unei măsute. Hector Del zăcea ghemuit lângă perete, cu hainele mocnind. Pielea îi era roșie și pătată. După unghiul gâtului său, Justine știu că era mort.

Cineva păși prin arcada holului.

— Bruce! icni femeia.

Asasinul lui Starflyer ridică brațul.

Justine țipă îngrozită și palmele i se încleștară instinctiv pe pântece, protejând fătul.

Plafonul coridorului se dezagregă într-un nor de praf și fragmente din beton sub impactul unui câmp dezintegrator puternic focalizat. Gore Burnelli coborî prin deschidere și ateriză lin între Justine și Bruce. Părea extrem de spilcuit într-un smoching perfect croit.

— Salut, amice, se adresă el lui Bruce. Nu vrei să te-nfrunți și cu cineva mai pe măsura ta?

Ambele brațe ale lui Bruce erau ridicate. Un torent aproape compact de salve de plasmă îl izbiră pe Gore, învăluindu-l într-un nimb incandescent. Smochingul bărbatului izbucni în flăcări. Podeaua și pereții din jurul lui începură să se înnegrească. Justine își feri ochii de lumina teribilă.

Bruce coborî brațele. Gore stătea într-un cerc de beton pârjolit al cărui perimetru era conturat de flăcări; scrumul hainelor sale distruse îi cădea de pe corp. Trupul gol era complet auriu, reflectând flăcările în unde circulare mici, portocalii. El surâse ușor iritat.

— E rândul meu.

Porni către Bruce. O pulsație de dezintegrator focalizat țâșni din el, umplând cu o fosforescență verde-spectral aerul plin de fum al coridorului. Câmpul de forță al lui Bruce fulgeră purpuriu, când acesta se împletici spre îndărăt sub lovitură. Se strădui să rămână în picioare. Gore lansă altă pulsație, care-l doborî pe asasin și-l trimise în derapaj peste parchetul lustruit al holului, fluturând din brațe și picioare ca o broască țestoasă întoarsă pe spate. Se rostogoli pe burtă și se grăbi să dispară.

— Vino-napoi c-avem treabă, futu-te-n cur pe mă-ta! strigă Gore.

Se repezi prin coridor, în salon după Bruce. Salve de plasmă, fascicule maser și rafale de ioni îl loviră imediat ce trecu prin ușa deschisă. Panglici sălbatice de energie explodară în jurul lui, când câmpul de forță integral devie asaltul, trimițându-le să se prelingă în structura clădirii. Puterea atacului începea să-l împingă înapoi, ca și cum ar fi fost lovit de jetul unui tun cu apă. Extinse câmpul de forță spre spate, apăsându-l de perete, astfel ca să-l mențină pe loc înaintea puterii armelor asasinului. Picioarele sale își opriră lunecatul îndărăt, când peretele se fisură și se curbă. Altă salvă a dezintegratorului focalizat lansată către picioarele lui Bruce îl răsturnă din nou pe asasin, care se izbi de perete lângă ușile balconului; cioburile de sticlă se risipiră peste el. Ricoșă și adoptă postura unui luptător de trântă. Gore sări.

Cei doi intrară în coliziune într-un maelstrom de fluxuri rotitoare de energie și mobilier sfărâmat. Nervii lui Gore erau saturați de acceleratori, care-i iuteau reflexele când atacă asasinul printr-o serie de lovituri de karate ce ar fi sfârtecat orice corp neprotejat. Impacturile nu reusiră să străpungă câmpul de forță al lui Bruce, deși Gore zări pâlpâirea stacojie care indica apropierea unei supraîncărcări de fiecare dată când se conecta cu el. Izbutea să producă unele vătămări trupului pe care-l învăluia, cu toate că nu erau nici pe departe decisive. Chipul lui Bruce se contorsiona tăcut în rafalele de lumină rosie. Propriul său sistem nervos era accelerat, însă nu la viteza lui Gore. Nu izbutea niciodată să blocheze total loviturile. Pe măsură ce câmpul de fortă slăbea, îi lăsă hainele expuse. Țesătura fie că se sfâșia, când mâinile lui Gore treceau deasupra ei, fie se scorojea sub reziduurile focului armelor. Apoi Bruce se roti și izbuti să reteze picioarele lui Gore printr-o lovitură sălbatică de judo.

Gore lăsă momentul de inerție să-l poarte, după care amplifică mișcarea, făcând o tumbă peste cap, și ateriză în picioare aidoma unui gimnast care a coborât de la bară. Avansă imediat, iarăși, dezlănțuind un baraj de focuri din dezintegratorul focalizat.

Bruce se rostogolise în partea opusă și-și revenise parțial. Când se îndreptă de spate, cu hainele zdrențuite fluturând în jurul său, stătea direct în fața ferestrei sparte de la balcon. Câmpul dezintegrator îl îmbrânci spre înapoi. Își extinse mult câmpul de

forță, producând o configurație de tip aripi de înger, pentru a încerca să se fixeze de pereții ce încadrau ușa balconului. Gore trase salve de plasmă în betonul și ipsosul arse, distrugând materialul solid din ambele părți ale asasinului. Bruce îi răspunse cu propriul său câmp de distorsiune focalizat. Cei doi se aplecară unul către celălalt, de parcă ar fi încercat să înainteze împotriva unui uragan. Sub impacturile câmpurilor dezintegratoare focalizate, apartamentul începu să se fisureze în jur. Crăpături adânci pocniră în pereti. Sectiuni întregi din podea se legănară ca niste plăci tectonice. Tencuială, beton, lemn și ranforsări din oțel învelit în carbon răpăiră din tavan.

Gore se ghemui si apoi țâșni cu toată puterea mușchilor amplificati, intensificați de extinderea perfect sincronizată a câmpului de forță. Zbură prin aer aidoma unui proiectil auriu și pumnii săi izbiră ca un berbec în pieptul lui Bruce. Asasinul fu ridicat de pe podea si zbătu disperat din brațe, când fu propulsat spre îndărăt. Spinarea lui lovi balustrada din piatră a balconului, care se îndoi. Capetele garguielor se mișcară când întreaga zidărie se cutremură.

Bruce îl privi pe Gore o secundă, după care făcu o tumbă pe spate, peste balustradă. Gore nici măcar nu șovăi, ci se aruncă în urma oponentului său.

În văzduh, la patruzeci de etaje deasupra lui Park Avenue, tăcerea era absolută. Gore nu auzi nimic când căzu. Simturile sale pe spectru total se focalizară asupra corpului lui Bruce care cobora rapid dedesubt. Învăluit în mantia sa energetică, sclipea ca o stea în grila de țintire a vederii lui virtuale. Trase câteva salve de plasma în jos, dar propriul lui picaj era prea instabil pentru a-i oferi precizie. Explozii înfloriră pe stradă, iar flăcări oranj și violet se ridicară în sus, curbându-se în lateral, pentru a-i întâmpina pe amândoi.

Puținele mașini și taxiuri de pe stradă frânară de urgență, cu farurile rotindu-se peste asfalt, când derapară, oprindu-se. Pasagerii își lipiră fetele de geamuri pentru a vedea ce se întâmpla.

Gore își depărtă brațele și picioarele aidoma unui parașutist aflat în cădere liberă, apoi extinse câmpul de forță într-o bulă largă lenticulară. Aerul o lovi în plin, frânându-i brusc viteza. Când atinse diametrul de douăzeci de metri, bărbatul abia dacă mai înainta. Se roti, astfel încât să-și reia poziția verticală. Secțiunea

inferioară a câmpului de forță atinse trotuarul și se plie lin sub el, coborându-l pe sol. Rămase o clipă nemișcat, cu mâinile în șolduri, și-l privi pe Bruce.

Impactul asasinului lăsase o indentație de forma unui trup uman în asfaltul de pe Park Avenue, în apropierea craterelor fumegătoare săpate de salvele de plasmă. În ea și în jurul ei se zărea sânge. Bruce se împleticea de-a curmezisul străzii, ocolind nesigur mașinile staționate. Sângele îmbibase zdrențele carbonizate și sfâșiate pe care le purta, lăsând în urmă o dâră lată. Fiecare pas producea un trosnet straniu, provenit de la cioturile de oase care-i ieșeau prin tibii și care se frecau între ele la orice mișcare. Câmpul de forță integral îi ținea picioarele laolaltă și acesta era unicul motiv pentru care el înainta spasmodic, astfel încât fiecare mișcare a sa aducea cu a unui bețiv întârziat în noapte.

Gore rânji satisfăcut și sări. Se înălță fără efort peste mașini și ateriză în fața lui Bruce. Când atinse solul, se aplecă în față și lovi cu piciorul printr-o mișcare fluidă, izbind cu călcâiul în pieptul lui Bruce. Asasinul fu azvârlit înapoi și câmpul de forță îl învălui în lumină stacojie palidă; se rostogoli din nou și din nou, până se izbi de bara de protecție din față a unui taxi galben, deformând-o. O tibia îi era îndoită sub unghi drept. Câmpul de forță se ranforsă în jurul ei, încercând s-o îndrepte și se auzi un plescăit răsunător, când carnea strivită fu chinuită și mai mult.

Capul lui Bruce tremura când încercă să se întoarcă și să-l privească pe Gore, cu sânge negru bolborosindu-i din gură. Ridică un braț și lansă o salvă de plasmă către omul auriu. Globul intens de atomi excitați se reflectă pur și simplu din pielea metalică a lui Gore, fără a-i pune măcar la încercare câmpul de forță. Pasagerii îngroziți ai taxiului urlau din răsputeri; se aruncară pe jos, sub nivelul geamurilor.

— Nu-i o zi bună pentru tine, este? mârâi Gore. Mai întâi Illuminatus, apoi aici. Mă-ntreb câți din oamenii ăștia convertiți ți-au mai rămas?

Bruce se întoarse pe piept si începu să se târască. Gore înaintă fulgerător și-i înconjură cu un braț beregata. Câmpurile lor de forță se atinseră și zumzăiră ca scurtcircuitul unui cablu de înaltă tensiune.

Asasinul fu ridicat de pe pavaj și răsucit astfel încât Gore să-l poată studia din profil.

— Nu mergi nicăieri, îi spuse Gore. Din punct de vedere tactic, ar trebui să te preiau și să încerc să-ți distrug condiționarea. Probabil c-am înțelege foarte multe din ea.

Ochiul lui Bruce McFoster clipi.

— Dar ai încercat să-mi ucizi fiica și nepotul. Așa că mă fut în ea de opțiune.

Maxilarul lui Bruce se deschise și dinăuntru țâșni un jet de sânge, când încercă să spună ceva. După aceea chipul său contorsionat se calmă.

— Fă-o. Ucide-l pe extraterestru.

Câmpul de forță i se dezactivă.

— Este bine pentru tine, fiule, rosti Gore în chip de binecuvântare.

Mâna i se strânse în jurul gâtului bărbatului și-i frânse șira spinării.

* * *

La ultima vizită a lui Hoshe în Îngerul Înalt, doi membri ai Poliției Diplomatice examinau plictisiți documentele de identitate ale tuturor celor care intrau în stația de tranzit și le scanau bagajele. Situația diferea însă astăzi. Existau opt stații de tranzit, toate mult mai mari decât cea originală, păzite de grupe de soldați din Marină, în armuri integrale.

Hoshe, care văzuse suficient de multe costume de armură în ultimele douăzeci și patru de ore, îi privi suspicios când se apropie de intrarea unei stații de tranzit inscripționată PERSONAL CIVIL. Trolibotul mare care purta cochilia de suspensie a Isabellei rula silențios în urma lui, ecranat prin e-câmp de orice scanare. Bărbatul o apelă pe Paula când ajunse la cincizeci de metri de stație.

— M-au lăsat nervii. Cred c-am deja nevoie de ajutor.

— Bine, răspunse ea. Iau legătura chiar acum cu Îngerul Înalt.

Militarii îl priviră apropiindu-se și formară imediat un cordon protector în jurul intrării. Doi dintre ei înaintară pentru a-l întâmpina.

Unul dintre ei, cu steluță de căpitan și numele Turvill scris pe piept, ridică un braț și-l opri pe Hoshe.

— Ce dracu-i înăuntru?

Hoshe îi privi casca și-și văzu reflexia curbată în globul de oglindă aurie.

— Bagaje.

— Ce-i înăuntru?

— Nu-i problema ta, căpitane.

Grupa din jurul intrării înalță carabinele cu plasmă.

— Ba este. Deschide-o.

Hoshe îi surâse amabil.

— Nu.

— Ești arestat. Sergent, ia o echipă și scanează cutia.

Hoshe rămase locului, zâmbind cu o expresie pe care o spera cât mai firească și rugându-se în același timp să nu transpire în mod prea evident. Echipa dădu să înainteze, cu armele ridicate. Unele fixau trolibotul și cochilia mare și paralelipipedică de pe el.

Brusc, căpitanul Turvill încremeni. Echipa se opri. Carabinele fură coborâte. Căpitanul schiță un salut.

— Îmi cer scuze, domnule. A fost o neînțelegere. Vă rugăm să treceți. Naveta vă așteaptă. Vă putem ajuta cu ceva?

— Nu, mulțumesc, răspunse Hoshe. O să... doar...

Flutură din brat către intrarea în stația de tranzit pentru civili. Se simțea ca și cum s-ar fi furișat tiptil pe lângă echipă. Un rânjet de școlar încerca să i se lățească pe față; îi venea greu să nu izbucnească în râs.

Sărmanul căpitan Turvill n-avea să știe niciodată ce se întâmplase, dar Paula vorbise cu Îngerul Înalt, care o apelase pe Toniea Gall și ceruse, destul de apăsat, ca un transport spre Raieli să nu fie supus opririlor sau examinărilor. Până atunci nava stelară extraterestră nu fusese niciodată atât de tăioasă cu ea. Furioasă și realmente îngrijorată, Toniea Gall îl apelase imediat pe amiralul Columbia, care-i ceruse căpitanului să se retragă. Instantaneu.

* * *

Hoshe era unicul pasager al navetei. Stewarzii îl ajutară să deplaseze cochilia de suspensie prin tubul conector, apoi o fixaseră bine de câteva fotolii pentru durata zborului. Andocară la baza tulpinii New Glasgow, unde toate ecluzele erau compatibile cu navele oamenilor. După ce intrară, e-majordomul îl conectă pe

Hoshe la rețeaua de informații interne a Îngerului Înalt. Vederea virtuală i se umplu cu desene stranii, fluide, în culori crepusculare. Se gândi că era probabil un gen de display de ghidare. Peticele de arici de pe manșete îl lipiră de perete și bărbatul privi în jurul său, pe coridor. Când mișcă din cap, panglicile de lumină subțiate spre vârf din vederea virtuală ondulară în șabloane noi.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Bine ai revenit, detectiv Finn, rosti Îngerul Înalt. Îți voi arăta în ce direcție să mergi.

Panglicile unduiră iarăși, indicându-i un coridor mai mic. Hoshe le făcu semn stewarzilor, care remorcară cochilia de suspensie. O ușă se deschise și-i arătă o capsulă-lift micuță, iar Hoshe pluti înăuntru împreună cu încărcătura sa. Când ascensorul porni, folosi ariciul de pe tălpi pentru a-și menține picioarele de podea.

Liftul sui câteva minute în domul Raielilor.

— Poți să trimiți un echivalent de trolibot, te rog? întrebă Hoshe.

Gravitația din dom era optzeci la sută din cea terestră standard, așa că-i era imposibil să ridice cochilia de suspensie, cu atât mai puțin s-o târască pe străzi.

— Nu va fi nevoie, răspunse Îngerul Înalt. Obiectul te va însoți.

— Bine. Mulțumesc.

Ușile ascensorului se deschiseră și Hoshe privi afară, în orașul Raielilor... dacă era un oraș. Lumina avea aceeași nuanță cenusie sumbră pe care și-o reamintea de la vizita anterioară. În fața lui se întindea o stradă mărginită de pereți neîntrerupți din metal negru, mat. În lungul bazei fiecărei clădiri licăreau linii de luminițe roșii.

Panglicile din vederea virtuală se clătinară aidoma unor alge submarine și se aliniară în direcția străzii. Hoshe inspiră adânc și păși afară din lift. Cochilia paralelipipedică ce o conținea pe Isabella Halgarth lunecă după el, menținându-și baza la o jumătate de metru deasupra podelei.

— Grozav, murmură bărbatul.

Nu era ceva foarte impresionant, deși continua să fie mai presus de puterile tehnologiei oamenilor. Pe de altă parte însă toate domurile din Îngerul Înalt aveau gravitație artificială; dacă putea fi generată, cu certitudine putea fi și manipulată.

Călăuzit de displayul din vederea virtuală, Hoshe Finn păși pe străzile extraterestre cufundate în penumbră. De data aceasta erau mai multe curbe, gândi el, iar intersecțiile nu erau toate sub unghiuri drepte. În rest părea aceeași metropolă interminabilă lipsită de caracteristici, iluminată de rânduri nesfârșite de luminițe colorate dispuse în lungul bazei pereților.

Drumul se sfârși înaintea unei adevărate stânci din metal, identică cu toate celelalte. Luminile din lungul bazei erau purpurii, ca înainte. O linie verticală se despică înaintea lui și se lăți, îngăduindu-i să intre. La interior se găsea același spațiu circular cu o podea ce strălucea ca smaraldul și un plafon pierdut în penumbra de sus.

Cel care-l aștepta era Qatux, în privința aceasta nu exista nicio îndoială. Sănătatea Raielului nu se îmbunătățise de la ultima lor întâlnire. Câteva tentacule de mărime mijlocie erau strâns încolăcite, în timp ce perechea mare de la baza gâtului stătea pe podea, ca și când l-ar fi proptit. Ținând seama de felul în care corpul i se încovoia pe cele opt picioare scurte și butucănoase, Hoshe bănui că putea să fie o apreciere corectă. Asta nu însemna însă că ar fi avut dificultăți în a-și susține propria greutate. Judecând după cât de întinsă era pielea maronie peste plăcuțele scheletului, suferea de echivalentul Raiel al anorexiei. Unul dintre cei cinci ochi era permanent închis, cu o reumă albăstruie supurând de sub pleoapa strânsă; ceilalți patru ochi se roteau independent.

Hoshe făcu o plecăciune în fața creaturii, simțind o enormă părere de rău pentru starea ei. *Dacă ajungi vreodată să fii dependent de ceva, n-ar trebui să fi dependent de oameni, n-o meritām defel.*

— Salut, Qatux, îți mulțumesc că m-ai primit, rosti el pe un ton protocolar.

Qatux înălță capul.

— Hoshe Finn, suspină și aerul răbufni prin cutele de carne palidă ce formau zona bucală. Mulțumesc că te-ai întors.

Doi ochi se răsuciră succesiv pentru a privi cochilia.

— Ea este?

— Da.

E-majordomul lui Hoshe expedie un cod spre matricea cochiliei și partea superioară a acesteia se dilată. Isabella plutea în gel

transparent, cu ochii închiși și tuburi subțiri introduse în nări. Sute de fibre optice îi fuseseră inserate în craniul ras, formând o coroană albă ca o pânză de păianjen. Inciziile lungi de pe brațe, picioare și trunchi erau acoperite cu fâșii de plastoderme, chiar mai albe decât pielea ei nordică. Părea atât de pașnică, încât era aproape angelică. Un contrast teribil față de ultimele ei momente de conștiință.

— Acumulatorii energetici i-au fost înlăturați, zise Hoshe, iar armele îi sunt neutralizate. Acum este perfect inofensivă.

— Înțeleg.

— Matricea cochiliei de suspensie îi poate aduce conștiința la orice nivel dorești. Dacă trebuie s-o trezești, blocajele nervoase o pot împiedica să se miște.

Se simțea cumva ca și cum ar fi trădat-o pe fată, predând-o extraterestrului în starea aceea de neajutorare.

— Nu va fi necesar. Nu-mi trebuie decât un ciclu neural la nivelul aproximativ al somnului profund.

— Perfect. Trebuie să știm ce este în creierul ei și de ce a făcut ceea ce a făcut. Paula bănuiește că ar fi vorba despre un gen de prezență ori condiționare extraterestră.

— Un lucru valoros de aflat. Până acum n-am mai gustat niciodată amintirile unui creier uman viu. Vă mulțumesc pentru darul acesta.

— Nu este un dar, rosti apăsat Hoshe minunându-se că găsise curajul de a fi atât de direct. Acesta este un serviciu pe care ți-l cerem și de pe urma căruia vei beneficia la rândul tău. În cazul acesta însă avem nevoie de toată loialitatea ta.

— O vei avea, Hoshe, șuieră glasul slab.

— Cât crezi că va dura?

— Nu pot răspunde cu exactitate, până nu voi începe examinarea. Din câte mi-a spus Paula, metoda de corupere nu pare a fi una subtilă.

— Există vreun pericol — Hoshe își frecă ceafa stânjenit de natura întrebării — să te poată corupe și pe tine?

— Ca un virus mental? Care să treacă de la o gazdă la alta, multiplicându-se și răspândindu-se? Nu, Hoshe, nu trebuie să-ți faci griji. Noi Raielii ne-am mai confruntat cu asemenea entități imateriale. Mentalitățile noastre nu sunt susceptibile la astfel de atacuri. Voi avea totuși grijă.

— Mulțumesc.

Hoshe făcu altă plecăciune, dorindu-și cu disperare să întrebe când și unde întâlniseră Raielii entități de felul acela. Peretele dindărătul lui se despică și-l lăsă să iasă pe strada cu aspect funebru. Cu asta terminase. Își dorea din tot sufletul să fi avut mai multă încredere în extraterestrul dependent de oameni.

* * *

La Tulip Mansion răsăriseră zorii. Justine se afla în sera octogonală mare, într-o bluză de trening mov și blugi largi, ghemuită pe canapeaua de piele ponosită de parcă ar fi fost jucărioara liniștitoare a unui copil. Îi era imposibil să-și oprească palmele din a-și mângâia pântecele cu gesturi liniștitoare. Nu era sigură dacă acestea se adresau ei ori copilului.

Gore intră în seră, purtând o cămașă albă simplă și pantaloni maro-închis. Se aplecă peste canapea și o sărută ușor pe Justine. Ea îi strânse antebrațul.

— Mulțumesc, tăticule.

Bărbatul ridică din umeri în gestul cel mai apropiat de stânjeneală pe care Justine îl văzuse din partea lui în ultimii două sute de ani.

— N-a fost mare lucru — wetcablarea lui era un căcățiș ieftin de pe piața neagră. L-ai fi putut alunga și c-un prosop ud.

— Eu eram într-un prosop ud, comentă femeia sardonic.

— Păi, vezi? Nici măcar nu-aveai nevoie de mine.

Cineva își drese glasul. Justine ridică ochii și o văzu pe Paula în prag.

— Doamnă senator, mă bucur să văd că n-ai pățit nimic.

— Nu, se răsti Gore, mulțumită găozarilor tăi incompetenți! Ce fel de organizație de căcat conduci? Nu mă mir că Columbia te-a șutuit din Marină, dacă ăsta-i un exemplu al rezultatelor tale.

— Tată..., îl mustră Justine.

— Tatăl tău are dreptate, încuviință Paula. Breșa de securitate este complet inacceptabilă. Se pare că agentul Starflyer aștepta în frigiderul tău; majoritatea mâncării dinăuntru fusese consumată. Trebuie să fi fost deja înăuntru când echipa Securității Senatului a instalat modernizarea. Membrii ei vor fi suspendați până la ancheta disciplinară.

— Și în ce fel va ajuta asta?

— Tată, termină!

— Ha! flutură dezgustat Gore din mână. Mulțumită incompetenței Investigatoarei, trebuie acum să suport toate emisiunile de știri din unisferă care vor prezenta înregistrarea mea plimbându-mă pe Park Avenue, cu sula bălăbănindu-mi-se pe-afară.

— Și executându-l pe asasin, adăugă Paula.

Justine adresă o comandă matricei casei și pereții din sticlă ai încăperii octogonale dispărură îndărătul unei pâcle sure.

— Ticălosul ăla încerca s-o ucidă pe fiică-mea; mi-a omorât deja fiul și pe nu știu câți alții. Crezi că am remușcări că i-am luat gâtul?

— Nu, dar poliția trebuie să-și urmeze ancheta.

— Am vorbit cu detectivii care-au venit acolo. Dacă doresc să mai știe si altceva au adresa de unisferă a avocatului meu.

— Ajunge! se răsti Justine. Amândoi! Sunt și așa destul de șocată, fără să vă mai aud pe voi țipând în fața mea. Principala întrebare este dacă acum avem suficiente dovezi pentru a sili Senatul să ia în seamă cazul Starflyer?

— În tot cazul, dovezile se acumulează, zise Paula. L-am demascat pe Tarlo, ceea ce va fi de ajutor în a-i convinge pe Halgarthi că nu-i vorba despre o înfruntare personală de putere. Iar oamenii vor fi curioși să știe cine l-a trimis pe asasin împotriva ta, doamnă senator.

— Asta așa-i, încuviință Justine; primise deja câteva apeluri din partea colegilor senatori și unul de la Patricia Kantil, care exprimase îngrijorarea Președintei la auzul incidentului. Se vor aștepta la un raport din partea Securității Senatului.

— Și ce vei spune? se interesă Gore.

— Depinde de Nigel Sheldon, răspunse Paula. (Privea acvariul în formă de semilună prin care pestii lunecau fără grabă.) Dacă anunțăm existența lui Starflyer, bazându-ne pe datele de care dispunem, va trebui să fim susținuți de minimum încă o Dinastie. Dacă Dinastia Sheldon va fi împotriva noastră, vom pierde toate avantajele pe care le-am adunat până acum. Știu că amiralul Kime crede că Starflyer este real, însă el are mâinile legate din cauza dovezilor falsificate.

— Wilson știe că-i real? întrebă Gore. Ăsta-i un bonus important.

— Eu tot nu înțeleg poziția lui Sheldon, mărturisi Paula. Tot ce a făcut indică faptul că este preocupat de starea Commonwealthului. Pe de altă parte, Thompson era convins că tocmai cabinetul lui a blocat inspecțiile mărfurilor către Far Away pentru care am insistat eu.

— Îmi pare rău, rosti Justine, dar încă n-am putut descifra enigma aceea.

— Confruntă-l, îi ceru Gore. Adu-l într-o poziție în care trebuie să facă o alegere decisivă. Asta ar trebui să ne spună pentru cine joacă.

— Pare rezonabil, aprobă Paula. Noi tot nu cunoaștem exact felul în care Starflyer îi controlează pe oameni, deși în privința asta mă aștept în curând să am un răspuns.

— Sper că nu te bizui pe Securitatea Senatului ca să ți-l ofere, pufni Gore.

Justine îl privi sfredelitor.

— Nu. Am capturat-o și dezarmat-o pe Isabella Halgarth. Un Raiel îi examinează mintea pentru mine.

— Ah! făcu Gore luat ușor prin surprindere. Da, asta-i o acțiune bună.

— Aveți vreo idee despre felul în care-l putem aborda pe Sheldon? rosti Investigatoarea.

Gore o privi cu subînțeles pe Justine.

— Eu? întrebă femeia.

— Da, tu. În clipa de față nimeni din Commonwealth nu-ți va refuza solicitarea unei întâlniri.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui s-o expunem pe senatoare altei posibile confruntări cu agenți Starflyer, interveni Paula.

— Ia auzi..., murmură Justine.

— Atunci Campbell, propuse imediat Gore. Folosește-l pe el. Are o poziție suficient de importantă ca să obțină o linie directă cu Nigel.

— Bine, încuviință Justine. Probabil că asta pot să aranjez.

— Aveți vreo idee când va fi următoarea mișcare a lui Starflyer? întrebă Gore.

— Nu în mod explicit, răspunse Paula. Pot să mă bazez doar pe comunicatele anterioare ale Păzitorilor. Dacă ele sunt corecte, Starflyer se va întoarce pe Far Away. Am instalat deja pe Boongate

o echipă de observare a Securității Senatului, care acționează sub acoperire si monitorizează un asemenea eveniment.

— O s-o consolidez cu oamenii noștri, spuse Gore. Dacă nu vom căpăta suficientă susținere politică pentru a o sili pe Doy să recunoască amenințarea lui Starflyer, s-ar putea să fim nevoiți să închidem noi înșine gaura-de-vierme, ca să-l împiedicăm să treacă.

— Este riscant, observă Justine.

— Mai bine să riști, decât să mori.

— Unde-i Mellanie? întrebă Justine.

— A plecat în Los Angeles însotită de o escortă a Securității Senatului, zise Paula. A spus că trebuie să-l recupereze pe Dudley Bose — era îngrijorată în privința lui.

— Curvistina și-a băgat ghearele în Bose? se minună Gore. Hristoase!

— Cred că ar trebui utilizată si ea, spuse Justine. Doamnă Investigatoare, dacă ești finalmente satisfăcută că Mellanie nu lucrează pentru Starflyer, ne-ar putea fi de ajutor. În mod evident, are propriile ei contacte. Avem nevoie de informații în aceeași măsură în care avem nevoie de aliați, indiferent cât de improbabili ar fi ei.

— Îi voi sugera asta, aprobă Paula.

— Iar eu voi lua legătura cu Campbell, încheie Justine.

* * *

Stig coborî din pat imediat înainte de revărsatul zorilor. Camera e-protejată de la ultimul etaj al casei închiriate era aproape goală; pereți cu tencuială albă, podea din panouri de carbon simple, o servantă improvizată pe care se aflau un lighean mare din porțelan și o carafă de apă. Ușile cu obloane se deschideau pe un balcon minuscul, de unde avea vedere peste acoperișurile cu țigle roșii ale cartierului scoțian din Armstrong City. În nise aflate la înălțimea umărului în pereți, globurile de acumulatori solari murdare aveau strălucirea diminuată la nivelul unei sclipiri lunare după opt ore de beznă. Fiindcă bărbatul închidea întotdeauna ușile de la balcon în timpul zilei, lumina nu era niciodată suficientă pentru o reîncărcare completă.

Stig traversă camera si trase în lături draperia burgund groasă de pe arcada ce ducea în baia micuță. Două becuri polifoto se

aprinseră când el păsi înăuntru, umplând spațiul cu lumină cu tentă verzuie. Din cauza că orașul nu avea o infrastructură de bază, toaleta era o unitate autonomă, un algoreactor construit de o companie EcoVerde de pe Pământ, cu mai bine de un secol în urmă. Indiferent de procesele biologice care se desfășurau în incinta compostoare din spatele peretelui, algele și bacteriile trebuiau cu siguranță să fie schimbate. Izul dinăuntru îl făcea pe Stig să lăcrimeze în fiecare dimineață. Se examină în oglindă și nu fu încântat de chipul pe care-l zări. După rularea de la Oaktier la Los Angeles fusese reprofilat și căpătase urechi mici, lipite de țeastă, și un nas turtit; pielea îi era cu două tonuri mai întunecată decât nuanța originală. Tuleiele bărbii, îndesite acum, erau abanos, pe când părul tuns scurt rămăsese șaten. Propria lui mamă nu l-ar fi recunoscut.

Casa închiriată era alimentată cu apă de la uriașele frunze semiorganice precipitatoare ce atârnau din streșini și care erau încălzite de șirul de panouri solare de pe acoperișul plat. Jumătate din rezervorul de apă fierbinte fusese golit de tovarășii lui în seara trecută, dar Stig se număra cu regularitate printre primii care se trezeau dimineața, asa că apa ce țâșnea din duza dușului era rezonabil de caldă.

Rămase sub jet și începu să se spele. Pe Pământ îl fascinase dintotdeauna viteza cu care țâșnea apa și forța de lovire a picăturilor pe piele. Aici, pe Far Away, apa era o substanță mult mai blândă.

Olwen McOnna se strecură în cubiculumul mic. Era cu numai câțiva centimetri mai scundă decât el, cu trup zvelt, care-i scotea în relief sânii grei. COtatuaje în formă de stele roșii îi străluceau pe obrajii rotunzi, expediind siaje ce i se încolăceau în jos pe gât și făceau ca fața ei ascuțită să pară și mai tăioasă. Se lipi de el și Stig simți asprimea cicatricei de pe pântecul ei, acolo unde plastoderma abia fusese îndepărtată de pe arsura pe care o suferise când scheletul de câmp de forță îi fusese supraîncărcat de o salvă de plasmă. Existau și alte cicatrice pe care bărbatul i le cunoștea pe corp, căpătate în ultimele săptămâni. El însuși avea propriile amintiri legate de escaladarea violenței în Armstrong City; încă își mișca greoi brațul stâng.

— Dimineața, rosti Olwen. Unicul moment în care te poți bizui mereu pe bărbați.

Mâna îi lunecă spre erecția lui, conducând vârful penisului între picioarele ei. Stig o prinse de fese și-i ridică tălpile de pe podeaua băiței, rezemând-o cu spatele de faianța peretelui când o pătrunse. Ea mârâi încântată și-și încrucișă brațele înapoia cefei lui, pentru a-și păstra poziția, în timp ce el pistona repetat.

După climax, rămaseră o vreme ținându-se în brațe. Apa curgea peste amândoi, în vreme ce nervii excitați reveneau la normal.

— Crezi că-n felul ăsta am rămas în sfârșit gravidă? murmură ea, coborând picioarele. În tot cazul, mi-a plăcut.

— Slavă cerului pentru asta.

— Dacă voi rămâne gravidă, va trebui să mă scoți de la munca de teren.

— De-asta te fuți cu mine?

— Ai vreun motiv mai bun? chicoti ea.

Stig nu avea, însă nu putea spune asta. Începuseră să facă dragoste cu săptămâni în urmă. Pericolul constant, revărsările de adrenalină, teama... toate amplificau la maximum pornirile primare. Iar bărbatul știa al naibii de bine că Olwen nu dorea să părăsească munca de teren.

Ea se întoarse, lăsând apa dușului să lovească spatele bărbatului. Stig termină să se spele și păși afară. Olwen i se alătură după un minut, când el aproape că terminase să se șteargă cu prosopul.

O listă lungă de mesaje îi sosise peste noapte în dosarul de stocare temporară și Stig începu să le parcurgă, alcătuind o sinteză a evenimentelor. Institutul atacase alte două sate ale Clanurilor din munții Dessault, dar victimele fuseseră din fericire puține. Clanurile urmăreau acum îndeaproape mișcările trupelor Institutului; fuseseră luate prin surprindere de prea multe ori și suferiseră pierderi teribile. Ambuscadele neașteptate se răriseră, deoarece combaterea atacurilor Institutului implica mulți membri ai Clanurilor. Membri care ar fi trebuit să ajute la pregătirea răzbunării planetei... Din echipele lui Stig nu făceau parte atât de mulți oameni pe cât ar fi dorit.

În timpul nopții în oraș avuseseră loc două incidente, nu pe o scară așa de mare ca să fie clasificate drept revolte, totuși știrile despre navele Marinei sporiseră nivelul general de anxietate. Câteva magazine fuseseră prădate, se consemnaseră incendii,

automobile fuseseră furate și folosite ca baricade. Rezidenți entuziaști aruncaseră cu proiectile în poliție și trupele Institutului.

Echipele lui Stig care activaseră în timpul nopții urmăriseră mișcările trupelor Institutului. Pe harta din vederea virtuală a bărbatului era limpede ce făceau acestea: consolidau protecția unei căi largi de acces între Piața Primului Pas și începutul Autostrăzii 1, în afara orașului.

O echipă de poliție asistată de Institut întreprinsese un raid asupra unui antrepozit de pe docuri. Stig îl recunoscu — era cel pe care-l folosise pentru depozitarea de echipamente până cu trei zile în urmă. În mod limpede, Institutul își îmbunătățea operațiunile de culegere a informațiilor.

Fuseseră de asemenea operate arestări în cartierul chinezesc. Trei dintre arestați lucrau în reședința Barsoomianilor. Deocamdată Institutul nu-i ataca în mod direct pe Barsoomiani, dar era limpede că începuse să le știrbească autoritatea.

Guvernatorul certificase alte trei contracte cu Institutul pentru acordarea de asistență secțiilor de poliție.

— Băga-mi-aș!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Olwen.

— Guvernatorul a cedat Piața 3P.

— Institutului? Futu-i maica mă-sii!

— Mda...

Bărbatul își scoase din geantă un șort și un tricou curate, apoi îmbrăcă scheletul de câmp de forță și-l acoperi cu o cămașă cadrilată și blugi largi. Peste toate venea jacheta lungă de motociclist, din piele, pe care o cumpărase în StPetersburg, pe Pământ. Strecură o lamă armonică subțire în carâmbul bocancilor de drumeție. Pistoalele ionice și carabinele automate de mare viteză intrară în tocurile lor și fură acoperite de jacheta încheiată cu fermoarul. Își prinse grenade la centură. Matricele cu senzori sofisticați se aflau în buzunarele de la piept. Ochelarii de soare cu rame din oțel și display amplificat îi atârnau în jurul gâtului de o panglică purpurie de surfer.

Olwen termină și ea să se îmbrace, într-o manieră similară, cu pantaloni largi, galben-sulf, și canadiană verde pe care scria North Sea Power Surfers.

Părăsiră împreună locuința. Străzile erau practic pustii, cu vitrinele magazinelor încă acoperite de grilaje din carbon. Civiboți

vechi rulau lent pe pavaj, strângând gunoaiele și spălând murdăriile zilei anterioare. Câteva dube de livrări matinale goneau pe străzile goale. Autobuze cu muncitorii din schimbul întâi moțăind în scaune uruiau pe lângă ei în nori de fum diesel.

Când Stig privi către est, soarele lui Far Away se înălța deasupra orizontului, impregnând orașul cu o strălucire trandafirie. Se opri la o tarabă mobilă, care tocmai se instala pe un colț, la trei sute de metri depărtare de casa închiriată. Proprietarul le rânji fericit, când Stig comandă sandvișuri cu șuncă și cafea pentru micul dejun. Băură suc proaspăt stors din portocale, în vreme ce vânzătorul întorcea feliile de șuncă pe grill.

Stig o apelă pe Keely McSobel, aflată în odaia de sus a Fierăriei Halkin.

— Este cineva pe lângă noi? o întrebă.

— Nu, sunteți curati, cartierul scoțian este destul de liniștit. Dar își aduc o mulțime de oameni în Piața 3P. Și nu-i vorba doar de trupe. În clădirea de control a porții sunt și tehnicieni.

— La dracu', asta nu-i bine... Poți trage cu ochiul prin interior?

— Asta-i a doua problemă. Legăturile rețelei orașului cu centrul TSC sunt eliminate. Cred că le taie pur și simplu fizic.

— Dumnezeule, n-o să ne mai putem strecura apelurile?

— Probabil. Am reușit să infiltrez în matricele TSC un program de căutare, după ce au redus lățimea de bandă nu-mi poate transmite prea multe fără a fi detectat. Din câte pot deduce, Institutul instalează programe-cenzor pe toate canalele din Half Way. Orice apel care va ieși prin legătură spre unisfera Commonwealth va fi examinat și același lucru se va petrece cu apelurile care sosesc.

— Să dea dracii! Stig își termină sucul de portocale și scoase o țigară cu nicotină pură. Bravo, Keely, ai lucrat bine. O să investigăm direct Piața 3P.

— Aveți grijă.

Își luară sandvișurile și cafelele, iar Stig începu să-i spună lui Olwen despre ultimele acțiuni ale Institutului, pe când mergeau spre Mantana Avenue, ruta cea mai scurtă către Piața 3P.

— Este o acțiune foarte provocatoare, comentă Olwen. Mai ales după toate câte suportă orașul ăsta.

— Mda. Stig își aprinse țigara. Blindaseră deja traseul de la poartă la Autostrada 1, iar acum asta... Nu poate însemna decât un singur lucru.

— Starflyer se pregătește să vină, rosti femeia cu o scânteie cunoscătoare în ochi.

Era momentul la care visa orice Păzitor. Înfruntarea cu inamicul. Răzbunarea planetei.

— Da.

* * *

Erau foarte vizibili pe Mantana Avenue, artera largă ce lega Piața Primului Pas de principalul cartier guvernamental. Dovedind o ambiție deloc caracteristică, proiectanții orașului prevăzuseră un bulevard cu trei benzi ca principală rută de transport între cea mai mare piață comercială și zonă de depozitare din Armstrong City si funcționarii civili care căutau s-o reglementeze. După aceea un emigrant rus bogat dăruise capitalei o mie de lăstari din plopi-arțari MG recent secventați. Toți arborii fuseseră plantați în lungul Mantanei, crescând înalți de cincizeci de metri, cu frunze ce semănau cu mâțișori lânoși magenta. Vreme de aproape un secol, bulevardul străjuit de copaci fusese una dintre cele mai mărețe imagini din oraș, cu trunchiurile groase și înalte separând pavajul de trotuare.

În prezent peste jumătate din ei se vestejiseră și muriseră din cauza unui virus-ciupercă nativ care se restabilise în emisfera sudică și ajunsese la Armstrong City cu două decenii în urmă, distrugând superbul perete de frunze curgătoare ce separa traficul de pietoni. Barsoomianii oferiseră vlăstare rezistente pentru înlocuire, totusi uniformitatea arterei n-avea să mai fie recâștigată niciodată și multe vlăstare fuseseră supuse vandalismelor. Segmente lungi de pavaj rămăseseră expuse.

Stig privi cu o expresie absorbită si inocentă clădirile aflate mai departe de bulevard, în timp ce alt convoi de Land Rover Cruisere cu șase roți vui spre Piața 3P, claxonând nervos la orice alt vehicul atât de impertinent ca să se afle pe aceeași rută. Clădirile erau înalte de trei sau patru etaje și considerate printre cele mai frumoase din capitală cu fațade fals-napoleoniene îngrijit lucrate și ornate. Bărbatul studia fisurile ce se deschideau în paziile-panouri din carbon matrițat. Gratie câmpurilor petrolifere aflate în apropierea periferiei vestice a orașului, carbonul matrițat era unul dintre cele mai populare materiale de construcție pe Far Away. Rafinării automate simple produceau non-stop panouri ieftine de

înaltă densitate. În Commonwealth acestea erau utilizate pentru antrepozite, placări, hambare sau garaje; ceva ce putea fi înlocuit după câteva decenii. Timpul și expunerea la elementele naturii afectau întotdeauna panourile, astfel încât nu erau folosite pentru construcții permanente. Industria de construcții de pe Far Away nu înțelesese însă noțiunea respectivă. O porțiune însemnată din Armstrong City părea să aibă genul de muchii sfărâmicioase și ziduri fisurate ce aparțineau celor mai venerate clădiri clasice din vechile capitale europene.

În lungul fațadelor ce îmbătrâneau rapid de pe Mantana Avenue, parterele erau magazine independente, exclusiviste în măsura în care ceva putea fi exclusivist pe planetă, în vreme ce birourile de la etaj aparțineau în general avocaților și sediilor locale ale marilor corporații din Commonwealth, unicele care-si puteau permite chiriile respective.

— Unde naiba-s toți oamenii? se plânse Olwen când Cruiserele dispărură în fața lor.

În ciuda orei matinale, numărul pietonilor era remarcabil de mic; traficul era redus în aceeași măsură. În mod normal un puhoi de dube, camioane și căruțe ar fi trebuit să intre și să iasă din Piața 3P, pregătind activitățile comerciale ale zilei.

— Veștile proaste călătoresc repede, comentă Stig.

La o jumătate de kilometru de intrarea Enfield în Piata 3P, cei doi trecură pe o stradă laterală și-si croiră drum pe numeroasele străduțe secundare spre Zidul Pieții.

— Stig, îl apelă Keely, Martin spune c-a văzut doi tipi care se-nvârt pe la capătul străzii Gallstal. Este a treia oară c-au trecut pe lângă el.

— La naiba...

Strada Gallstal se găsea la numai câteva sute de metri de Fierăria Halkin. El și Olwen ajunseseră la cincizeci de metri de baza Zidului Pieții. Negustorii din arcade începuseră să-si deschidă prăvăliile. Toți păreau însă mult mai reținuti și mai tăcuți ca de obicei.

— Spune-i să stea cu ochii pe ei; vreau să știu ce fac în continuare — poate că nu-i decât un tur de patrulare. Și spune-le celorlalți să scaneze împrejurimile.

— În regulă.

— Și pregătiți-vă pentru o evacuare de urgență.

— Crezi că se poate?

— Da, dați-i drumul.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Olwen, când îl văzu făcând o grimasă.

— Un posibil raid asupra magazinului.

Era furios că nu se afla el însuși acolo, pentru a face o evaluare corespunzătoare. *De acum trebuie să mă-ncred în alții.*

— Era doar o chestiune de timp, observă femeia.

— Așa-i.

Sosiră la baza Zidului Pieții și porniră pe una dintre scările late din piatră ce duceau către piața în aer liber. În vârf, tarabele cu acoperișuri din țesătură solară și prelată tocită aveau același aer subjugat pe care-l zăriseră la vânzătorii de jos. Stig și Olwen se străduiră să se contopească cât mai bine cu mediul, totuși intervalul acesta orar era dedicat bucătarilor și proprietarilor de cafenele și restaurante care cumpărau alimente proaspete de la angrosiști. Era precum o familie uriașă, ai cărei membri se cunoșteau între ei. De aceea Păzitorii se deplasară în zigzag printre tarabele și tejghelele șubrede, ignorând zâmbetele de bun-sosit și promisiunile de chilipiruri, străduindu-se să nu bată la ochi. Când ajunseră la parapetul gros din piatră, acesta era mărginit de curioși care priveau ce se petrecea jos. Stig își făcu loc printre ei și aruncă o privire.

— Să dea dracii!

Părea că o armată de ocupație aterizase în mijlocul lui Armstrong City. Range Rover Cruisere staționau într-o linie curbă în fața porții, cu armamentul cinetic desfășurat și baleiind dintr-o parte în alta pentru a proteja câmpul de forță pâlpâitor. Alte Cruisere blocau toate intrările, cu excepția lui Enfield, unde bariere și cuburi din beton împiedicau traficul civil. Piața vastă era pustie, așa cum Stig n-o mai văzuse până atunci. Din vârful Zidului Pieții puteau fi auzite cele trei fântâni pompând în văzduh jerbele albe. Trupe ale Institutului în flexarmuri dădeau ocol bazei Zidului Pieții și le ordonau tarabagiilor să închidă și să plece acasă. Se auziră câteva proteste viguroase, urmate prompt de sunete de bătăi brutale, țipete și suspine. Institutul deținea acum controlul complet în piață.

— Keely, care-i situația pe legătura cu Half Way? rosti Stig.

— Legătura nu mai există. Au tăiat toate cablurile din centrul de comandă TSC, mai puțin două, și ambele au programe de monitorizare pe care n-am știut cum să le șuntez. Îmi pare rău, Stig, nu mai avem nicio legătură directă cu Commonwealthul.

Bărbatul încleștă din maxilare și privi în jos, la siluetele în armuri întunecate care traversau piața prăfuită.

— Ce vești ai de la Martin?

— Cei doi observatori reperați de el au dispărut, dar Felix raportează unul posibil în zona lui.

— Perfect, ieșiți imediat — este un ordin. Ne regrupăm cartierul general la adresa de rezervă trei. Ai înțeles?

— Da.

Contactul se încheie. Stig așteptă câteva momente, apoi îi ceru e-majordomului să-l conecteze cu Fierăria Halkin. Adresa nu mai era operativă. Zâmbi cu satisfacție tristă. Keely și ceilalți se comportau profesionist.

— Să-i dăm drumul, i se adresă lui Olwen.

Trecură iarăși printre tarabe și porniră să coboare scara lată.

— Ce facem? întrebă femeia.

— Nu știu. Și nu le-o spune celorlalți.

— Bineînțeles că nu.

— La dracu', ar fi trebuit să prevăd asta. Am belit-o, complet. Dacă Adam încearcă acum depășirea blocadei, vor ieși în cea mai masivă concentrare de foc a lui Starflyer de pe planetă. Și nici măcar nu-l putem avertiza.

— O să găsești tu o modalitate.

— Nu mai zice asta. Nu ajunge să-ți dorești ca totul să iasă bine. Starflyer tocmai și-a impus controlul pe unica rută de acces spre planetă.

— Johansson va vedea că am încetat comunicațiile și va pricepe că Starflyer se pregătește de întoarcere.

— Există o diferență între a ști și a putea face ceva. Se răsuci și privi edificiul din piatră masivă și beton al Zidului Pieții. S-ar putea să fim nevoiți să-l atacăm noi înșine pe Starflyer când va veni.

— Dar... răzbunarea planetei..., rosti ea pe un ton de-a dreptul respectuos.

— Planeta va fi răzbunată dacă Starflyer moare. Trebuie să pregătesc armele noastre grele. Pentru orice eventualitate.

* * *

Ca majoritatea membrilor seniori ai Dinastiilor, Sheldon avea o reședință privată pe Pământ. Reședința lui se găsea pe insula artificială Nitachie, care fusese construită în Seychelles cu câteva sute de ani în urmă, când arhipelagul natural fusese amenințat de cresterea nivelului oceanului. Efectul de seră nu atinsese niciodată scenariile pesimiste pe care le susținuseră ecologistii cei mai entuziasti. Unele insule mai mici fuseseră măturate de fluxuri excepțional de înalte, însă nu fusese necesară strămutarea populației în zone de uscat protejate. După ce principalii poluatori industriali se mutaseră de pe planetă pe 15Mari și după ce Comisarii NFU ai Mediului introduseseră cascada lor de reglementări, climatul începuse să revină la idealul benign al secolului al XIX-lea, care era țelul căruia i se dedicaseră susținătorii campaniei EcoVerde. În termeni ecologici, paguba cea mai mare pe care o suferiseră Seychelles fusese decolorarea coralilor, care ucisese mii de recife. Totuși până și efectul acela fusese contracarat prin plantarea unui polip nou, care îngăduise o nouă extindere a magnificilor corali.

Din hipersonicul ei privat, Justine putea întrezări scânteia stranie care indica o insulă. Restul oceanului era negru ca smoala. Luna nu răsărise pentru a străluci pe apă, iar lumina stelelor era foarte slabă.

Începură să decelereze puternic, cu botul ridicându-se când avionul cu aripi delta își începu curba prelungă spre oceanul aflat la douăzeci de kilometri mai jos. În timpul coborârii, Justine accesă senzorii din botul ascutit ca un ac. Nitachie era abia vizibilă pe fundalul apei întunecate, un petic mai cald pe oceanul rece. Insula era un pătrat cu latura de cinci kilometri, cu diguri sparge-val lungi ce se extindeau din zidurile abrupte din beton, acolo unde nisipul se aduna pe plaje adânc curbate. Câteva lumini pâlpâiau în jurul casei solitare ce se ridica deasupra laturii nordice. Pe când se apropiau, femeia deslusi o piscină ovală mare, care strălucea verde-albăstrui.

Stroboscoape verzi și rosii fulgerau pe platforma de aterizare, o rețea metalică aflată la două sute de metri de țărm. Micul hipersonic coborî fără cea mai mică zguduitură.

Doi bodyguarzi ai Justinei din Securitatea Senatului coborâră pe scara avionului, iar senatoarea și Paula îi urmară când le

primiră acceptul de securitate. Deși era miezul nopții, era cald. Justine inspiră aerul sărat și curat, simțindu-se înviorată după puritatea climatizării din cabină.

Îmbrăcat într-un halat de prosop alb și auriu, Campbell Sheldon stătea lângă platformă, flancat de propriul său personal de securitate. Căscă și se strădui să-și acopere gura cu palma.

— Mă bucur să te văd, rosti el și o sărută scurt pe obraz pe Justine. Ești bine? Am accesat rapoartele din New York înainte să mă culc.

— N-am pățit nimic, răspunse ea amuzată să-i vadă papucii tociți din picioare.

— Bravo. Campbell o privi curios pe Paula: Bună seara, doamnă Investigatoare. Ca întotdeauna, sunt încântat să te revăd.

— Bună seara, domnule Sheldon.

— Vă deranjează dacă intrăm în cabană? întrebă Campbell. Încă nu m-am adaptat la fusul orar din Seychelles.

— N-ar fi rău, încuviință Justine.

Lângă platforma de aterizare stationau două mașinute deschise, care-i transportară spre casă. Din punct de vedere arhitectural, cabana lui Campbell era numai arce curbilinii și cupole de sticlă. În ciuda faptului că arcadele exterioare mai mari păreau să fie deschise, ele încadrau perdele barice; un circuit subtil de aer condiționat răcorea interiorul, extrăgând majoritatea umidității. Bărbatul le conduse într-un salon mare, plin cu fotolii neprotocolare. Justine se adânci în pernele de piele albă moi și încuviință din cap către bodyguarzi, făcându-le semn să se retragă. Aceștia fură urmati de echipa de securitate a lui Campbell. Un e-paravan coborî în jurul încăperii.

— Bun, rosti Campbell frecându-și părul blond-închis. Ai parte de întreaga și totala mea atenție. Ai fost atacată de cel mai letal asasin existent, iar primul lucru pe care-l faci este să-mi soliciți o întâlnire. De ce?

— Am venit personal pentru a sublinia cât de important este momentul acesta pentru noi. Trebuie să știm care-i poziția Sheldonilor față de anumite situații și n-am timp pentru obișnuita rutină de pălăvrăgeli de rahat din Senat. Eu nu sunt decât o senatoare surogat.

— As zice însă că ești una al naibii de bună. Obișnuiesc să accesez buletinul de știri politice al Dinastiei noastre.

— Mulțumesc.

— Așa că... întreabă. Voi răspunde la ceea ce pot, iar dacă nu pot o să-ți spun. Ne cunoaștem destul de bine pentru asta.

— Perfect, aprobă Justine și se aplecă ușor înainte. În Comitetul de Supraveghere a Securității va avea loc o procedură de votare inițiată de Valetta, pentru a o demite pe Paula din Securitatea Senatului. Trebuie să știu cum vor vota Sheldonii.

Campbell o privi straniu. Era clar că nu se așteptase la solicitarea aceea. Se uită la Paula, apoi reveni la Justine.

— Pentru asta ai venit aici?

— Ne vom formula strategia în funcție de răspuns, zise senatoarea, iar acesta trebuie să vină de la Nigel personal. Nu vreau ca un asistent din cabinetul lui Jessica să-mi încropească o replică standard.

Campbell se întoarse cu ochii spre Paula, în mod evident derutat.

— Nu pricep. Senatoarea știe despre Merioneth?

— Nu, spuse Paula.

Justine se răsuci către Investigatoare. Înțelegea că tocmai pierduse o parte considerabilă din avântul cu care începuse.

— Ce este Merioneth? întrebă ea iritată.

E-majordomul îi afișă în vederea virtuală un dosar care anunța că Merioneth era o planetă Independentă care ieșise din Commonwealth cu peste un secol în urmă.

— Un caz vechi, zise Paula.

— Pentru care Dinastia noastră a fost, și rămâne, profund îndatorată Investigatoarei, adăugă Campbell.

— Asta-i problema, explică Paula. Și de aceea sunt aici pentru a o susține pe senatoare. Trebuie să vă cunosc politica actuală față de mine.

Campbell rămase tăcut o secundă, studiind date afișate în vederea lui virtuală.

— Asta are legătură cu Illuminatus, nu cu tentativa de asasinare. Așa-i? Un membru al vechii tale echipe juca rol dublu.

— Tarlo, da. Însă există o legătură și cu tentativa de asasinare și cu strategia politică a Dinastiei tale. Întrebarea despre viitorul meu este esențială în această privință.

— De-aia am ales partea de dezvoltare a TSC, nu politica, oftă Campbell. Intrigile și înjunghierile voastre pe la spate...

Se înfioră.

— Ne poți oferi răspunsul? întrebă Justine.

— Vrei să-l întreb personal pe Nigel dacă Dinastia încearcă s-o demită pe Paula?

— Da, te rog.

— Perfect, încuviință el decis. Dacă asta vrei, atunci o să capeți răspunsul. Așteaptă puțin.

Închise ochii și se lăsă pe spate în pernele groase ale propriului său fotoliu.

Justine se întoarse către Paula.

— Merioneth?

— O poveste lungă, petrecută cu mult timp în urmă. Mi-am luat concediu de la Directorat, pentru a termina un caz de pe planetă după ce devenise Independentă.

— *După*? repetă Justine, nereușind să-și ascundă surprinderea din glas.

— Da.

— Aha...

Nu pentru prima dată, Justine se gândi cât de complet plictisitoare era propria ei viață prin comparație cu a Investigatoarei. *Până recent...*

Campbell deschise ochii. Pe chipul lui flutura un surâs strengăresc.

— Pentru o săptămână s-a zis cu favorurile pentru mine. L-am întrerupt pe Nigel în timp ce era... ă-ă-ă, ocupat.

— Ce-a spus? se interesă Justine.

Întrebase pe un ton neașteptat de crispat pentru ea. Încerca să-și păstreze calmul, deși vedea că mâinile îi tremurau.

— Dinastia Sheldon are toată încrederea în Investigatoarea Myo și va fi încântată ca ea să-și continue nestingherită activitatea în Securitatea Senatului. Senatoarea de Augusta le va sublinia foarte clar aspectul acesta Halgarthilor. Ne vom opune oricărei propuneri de demitere.

Justine expiră prelung, aproape ca un suspin. Ochii îi lăcrimau. Știa că vina o purtau hormonii și nu-i păsa că o vedea Campbell. Ușurarea era cu adevărat incredibilă. Fusese prea înspăimântată pentru ca măcar să se gândească ce ar fi însemnat ca Nigel să fie asociat cu Starflyer

— Iisuse! exclamă Campbell privind-o. Ce dracu' se-ntâmplă aici?

Se sculă din fotoliu și prinse mâna femeii. Ea smârcâi din nas și-si șterse câteva lacrimi.

— Scuze, rosti după aceea. Sunt nițel cam dată peste cap.

— Asta nu-i formidabila Justine pe care mi-o amintesc, spuse încet bărbatul. Poate c-ar trebui să te odihnești nițel, să-ți revii după toate prin câte ai trecut. Nu-mi pot închipui un loc mai relaxant decât Nitachie. Există un pat liber. Există, de asemenea, patul meu.

Senatoarea surâse ușor înaintea glumelor lui.

— Trebuie să ne întâlnim cu Nigel Sheldon, zise Paula. Ai putea, te rog, să stabilești o întâlnire cu el pentru mine și doamna senator?

Expresia lui Campbell fu aproape indignată la lipsa de tact a Investigatoarei. Surâsul Justinei se lărgi.

— Mă tem că Investigatoarea are dreptate. Trebuie realmente să ne întâlnim cu Nigel. Este foarte urgent.

— Perfect, aprobă el cu demnitate remarcabilă. O să-l apelez din nou și...

Se întrerupse si ochii i se holbară surprinși înaintea datelor prioritare ce i se derulau pe vederea virtuală.

Justine vedea același lucru. O alertă ultra-secretă din partea Marinei afișa detalii despre sute de noi găuri-de-vierme extra-terestre ce se deschideau în sisteme stelare din Commonwealth.

11

— Mark!

— Ce-i?

Mark deschise brusc ochii. Nu adormise în timpul lucrului. Nu! Pur și simplu se odihnise în tăcere, în vreme ce ingibotul își rula noul ciclu de programe. Clipi iute, pentru a-și refocaliza ochii, si se concentră asupra joncțiunii dintre generatorul câmpului de fortă și modulul său de aliniere în fază secundară. Brațele-instrumente ale 'botului se retrăseseră după ce terminaseră o etanșare.

— Da, pare bine. Rulează testul energetic.

— Activez circuitele principale, anunță Thame.

Era ofițerul tehnic din *Caribda*, alt Sheldon, un nepot de a noua generație a lui Nigel. Lui Mark îi fusese greu dintotdeauna să deducă ierarhia exactă a Sheldonilor angajați. În esență erai cu atât mai important, cu cât numărul din conexiunea ta era mai mic. Sau credeai că erai. Deși, Mark trebuia s-o recunoască, toti cei implicați în proiectul navelor de salvare erau evident competenți. Îl irita însă nuanța discretă de superioritate pe care o dovedeau de câte ori își rosteau numele.

Un șir de leduri roșii încorporate în carcasa modului se aprinse, pâlpâind succesiv, înainte de a se stabili la o strălucire permanentă. Scheme corespondente lunecară în vederea virtuală a bărbatului, presărate de iconuri verzi.

— În regulă, avem funcționalitate, rosti el.

Un căscat îl făcu să se oprească pentru o clipă, apoi confirmă către IR a modulului de asamblare validitatea noii secvențe a ingibotului, a cincea pe care o încercaseră.

În ciuda tuturor îndoielilor, transplantarea docului de asamblare a fregatei în *Exploratoarea* se făcuse cu succes. Închis în

labirintul mecanic și lucrând întruna, bărbatul nici măcar nu fusese constient de zbor. Acum se opriseră în centura de comete a sistemului lui Wessex, asteptând ca Mark și echipa lui s-o termine pe *Caribda*. Niciunul dintre ei nu dormise în ultimele douăzeci și patru de ore si majoritatea lucraseră și înainte în tură completă.

Ingibotul se îndepărtă de generator și Mark se lăsă să plutească în urma lui, fiind cu ochii în patru după traverse și contrafișe. Știa că începuse să comită greșeli, iar vânătaia de pe față era numai un memento. O coliziune simplă cu jonctiunea unui pod rulant, care n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Si care nu s-ar fi întâmplat, dacă el n-ar fi fost atât de epuizat.

— Ce urmează?

— Cuplarea termică cu inițiatorul de pliere cuantică de rezervă de la tribord.

— Am pornit.

Mark n-avea habar ce era inițiatorul, sau ce rol juca el. Ca să fie sincer, nici nu-i păsa. Se concentra pur și simplu la conectarea și adaptarea nenorocitelor de componente în serviciile de alimentare cu energie si susținere. În vederea virtuală îi apăru o schemă care-i arătă pozitia initiatorului. Începu să se târască peste fuzelaj. Două treimi din învelișul stealth activ care-l acoperea fusese instalat si chiar în starea sa redusă energetic era straniu de negru, un lac de întuneric mai degrabă decât o suprafață doar non-reflectivă. Deschiderile ce asteptau să fie umplute permiteau acces la sisteme ce nu erau încă operaționale și aveau nevoie de supervizarea oamenilor. Deasupra lor erau adunați 'boți si brațe de manipulare, împreună cu tehnicienii din echipa lui Mark. Echipajul *Caribdei*, Otis, Thame și Luke, se cazase permanent în cabina fregatei pentru a rula de acolo diagnoze.

În timp ce înainta, bărbatul trecu pe lângă savanții de armament și îi fu imposibil să nu le arunce o privire: unsprezece oameni cu aspect perfect banal, în salopete capitonate pentru imponderabilitate și căști, care pluteau în jurul proiectilului. Pe platforma de asamblare și în oras circulaseră zvonuri discrete despre armamentul cu care aveau să fie dotate fregatele. Super-arme capabile să protejeze flota de orice amenințare. Mark nu le băgase prea mult în seamă, în ciuda faptului că Liz ardea de nerăbdare să audă ultimele bârfe în fiecare seară. După plecarea

Exploratoarei, echipa sa aproape că nu vorbise despre nimic altceva. De fiecare dată când unul dintre membrii ei plutise pe lângă Mark în drumul către altă sarcină schimbaseră câteva vorbe; spre propria-i surprindere, Mark se alăturase chiar si speculatiilor, transmițând mai departe ceea ce auzise.

Docul de asamblare nu avea un mecanism pentru încărcarea proiectilelor în fregată, întrucât operația respectivă ar fi trebuit să se deruleze în altă facilitate. Ca atare savanții trebuiau să improvizeze. Proiectilul fusese fixat de un braț manipulator de masă medie, care îl introducea foarte lent în magazia de muniții. Părea destul de banal, un cilindru din oțel argintiu, neted și lucios, lung de cinci metri și cu o proeminență centrală mare. Respectul extrem și agitat cu care-l tratau savanții îi zbârleau lui Mark toate firișoarele de păr de pe ceafă. De acum el nu mai credea în zvonurile despre simple distrugătoare de planete și gloante cu particule quarc distorsionate; ceea ce construiseră indivizii aceștia era dement de letal. Era suficient să le vezi chipurile pentru ca s-o știi.

Focosul acela făcea posibil genocidul. Pe Elan, când fugiseră din fața extratereștrilor, Mark ar fi apăsat fără șovăială butonul de lansare, însă acum nu mai era la fel de sigur. Era genul de acțiune cu care cei asemenea lui nu se implicau niciodată, dar *absolut* niciodată.

Ajunse la sectiunea deschisă a fuzelajului pe care i-o indicase schema; de acolo, un interstițiu de acces ducea în adâncul măruntaielor fregatei. Inițiatorul se afla la jumătatea deschiderii înguste, o sferă aurie din care se ridicau triunghiuri verzi distinctive. În jurul ei se vedea un ghem de filamente termice conductoare, care purtau încă etichetele producătorilor.

— Bun, îi spuse lui Thame. Ce-au încercat 'boții deocamdată?

* * *

Când sună alarma, nava stelară *Dublin* a lui Oscar se afla pe orbită la o mie de kilometri deasupra planetei finlandeze Hanko. Deocamdată fusese o misiune mizerabilă, cinci oameni petrecuseră zece zile înghesuiți într-o singură cabină circulară. Teoretic vorbind, cabina nu era foarte rea: avea diametrul de opt metri, iar pereții despărțitori plați erau dispuși din trei în trei metri, dar volumul rămas se reducea considerabil după ce îndepărtai

secțiunea pentru dormit, delimitată prin partiții, si ridicol intitulata „facilitate pentru baie". În imponderabilitate spațiul acela era mai putin ticsit, însă numai relativ. Cele cinci cusete de zbor se înșiruiau în lungul peretelui din spate: rafturi cu capitonaje masive ce aveau i-paduri asigurate cu plastic pliabil, tuburi încorporate pentru managementul excretiilor și distribuitoare de hrană fluidă. După ce te fixai înăuntru, încercând să nu te lovești cu coatele si genunchii de vecin, cușeta glisa spre înapoi, intrând în segmentul operativ. Oscar afirma că semăna cu limba unui dinozaur care te trăgea în botul lui.

În segmentul operativ exista doar o jumătate de metru de la vârful nasului până la consola de comandă curbată si negru mat, cu portaluri de înaltă rezolutie ce umpleau interstițiul cu proiecții ale afișajului tactic și scheme ale statutului navei. Secundul lui Oscar, locotenent-comandorul Hywel, sustinea că sicriele erau mult mai puțin claustrofobe, deși nu la fel de pitorești.

Hywel ocupa cușeta din stânga lui Oscar, de unde monitoriza fluxurile senzorilor, iar celelalte cușete aparțineau ofiterului inginer Teague, tehnicienei de propulsie superluminică Dervla și lui Reuben, care fusese alocat de Proiectul Seattle și răspundea de armament.

Dervla se găsea în secțiunea pentru dormit, iar Hywel își consuma terciul Stroganoff la microunde în cabina principală, când în vederea virtuală a lui Oscar licăriră iconuri roșii. Statiile detectoare de pe Hanko și de pe orbita înaltă detectaseră deschiderea a șaptezeci și două de găuri-de-vierme, dispuse aproximativ în sferă la 3 UA distantă de stea.

Un val de adrenalină anulă instantaneu letargia și semidepresia lui Oscar.

— Ce dracu' fac alea acolo?

Datele primite prin legătura protejată cu Baza 1 prin intermediul unisferei lui Hanko arătau că și alte planete Commonwealth se aflau sub un șablon similar de invazie.

— Dervla, Hywel, veniți imediat!

— Sosesc nave, observă Teague. Dumnezeule, ce rapide sunt! Găurile-de-vierme nu-și mai modifică pozițiile ca ultima dată.

— Exact.

Oscar privi reprezentările grafice care se depliau în jurul său, apoi se concentră asupra găurii-de-vierme. Navele Dyson soseau

practic una după alta. Zece în primul minut. Același număr se repeta la toate celelalte șaptezeci și una de deschideri.

— Nave identificate ca luptă spațială tip trei, raportă Teague. Accelerează la opt *g*, cu șablon de dispersie larg. La naiba, cu proiectilele Douvoir nu le vom putea intercepta niciodată.

— Inteligent, murmură Oscar.

Privi imaginile grafice care-i arătau proiectile Douvoir țâșnind din cele zece stații orbitale defensive ale lui Hanko, linii verde-neon ce se desprindeau de pe planetă, aliniindu-se către găurile-de-vierme Dyson. Aveau nevoie de opt minute ca să-și atingă țintele.

— Își vor schimba pur și simplu pozițiile înainte de impact. La dracu'!

Mâinile lui virtuale alergau peste iconuri și activatori de control ai vitezei, sincronizându-se cu Reuben și pregătind *Dublin* de luptă.

— Care-i statutul planetei?

— Câmpurile de forță ale orașelor se activează, anunță Teague. Au fost lansati aerobotii de luptă. Deținem controlul stațiilor orbitale defensive.

— N-o să ne-ajute cine știe ce, mârâi Oscar.

— Proiectilele Douvoir pot doborî navele, spuse Reuben. Ele nu se pot feri.

— Verifică dispersia, ceru Oscar. Un proiectil Douvoir pentru o navă nu-i suficient. Desfășurarea asta are rolul de a inunda sistemul cu navele lor, iar noi n-avem nici pe departe capacitatea necesară pentru a le doborî. Proiectilele Douvoir au fost destinate pentru lovirea de ținte strategice.

— Defensivele planetare pot face față oricăror ostili care se apropie, zise Teague.

— Nu și unei armada. Dysonii pot trimite zece mii pe oră.

— Nu putem evacua, rosti Hywel. Nu din nou. Trebuie să existe o cale prin care să-i ținem la distanță.

Oscar nu răspunse. Nu-și putea imagina nicio modalitate prin care să respingă grosul navelor Dyson. Probabil că *Dublin* ar fi putut doborî vreo sută, dar în sistem existau deja mai multe. Când apelă situația generală a Marinei, văzu că fuseseră atacate patruzeci și opt de planete Commonwealth. Dysonii foloseau în toate aceeași strategie de injectare masivă.

Când proiectilele Douvoir lansate de stațiile defensive Hanko se apropiară de găurile-de-vierme Dyson, acestea începură să-și schimbe pozitiile.

— Trimitem proiectilele Douvoir în urmărirea găurilor-de-vierme? întrebă Reuben. Sau doborâm niște nave?

Oscar verifică displayul tactic și văzu că în sistem existau deja două mii de nave Dyson.

— Deocamdată continuați hărțuirea găurilor-de-vierme. Comanda flotei ne va anunța dacă dorește să modificăm tactica.

— Căpitane, interveni Hywel, alte activități de tip găuri-de-vierme.

— Unde?

— Hisradarul nostru detectează o materializare... la patru sute optzeci de mii de kilometri de corona stelei.

— Unde?!

Lui Oscar i se păru că nu auzise bine.

— Direct deasupra soarelui.

Oscar focaliză asupra displayului tactic, care se reconfigura pentru a prezenta datele cele mai recente. Într-adevăr, o gaură-de-vierme se deschisese aproape de steaua de clasă G a lui Hanko. Pe când privea, prin ea începură să iasă nave.

— Lansați o pereche de Douvoir spre ea, ordonă deși știa că era inutil, întrucât proiectilele aveau nevoie de două minute să ajungă la noul punct de invazie. Ce dracu' fac acolo?

— Nu știu, răspunse Hywel.

* * *

În cabinetul lui Wilson tensiunea era de fapt mai mare decât fusese în timpul primei invazii a Dysonilor. După numai cinci minute, Wilson se gândea deja să recurgă la rutina sa de respirație.

Imediat după prima invazie, toate 15Mari și planetele complet dezvoltate produseseră în masă componente pentru proiectile. Costurile fuseseră fenomenale, ajungând la cota întregii flote de clasa *Moscova*. Până și Dimitri fusese satisfăcut de nivelul de protecție al planetelor Commonwealthului din ultimele săptămâni. Acum însă se părea că-i subestimaseră o dată în plus pe Dysoni.

Proiectilele Douvoir aveau nevoie de prea mult timp ca să ajungă la găurile-de-vierme. Comanda Flotei, care opera dintr-un

centru aflat la câteva niveluri sub cabinetul amiralului din Pentagon II, elabora diverse scenarii pe care Dysonii le-ar fi folosit pentru a ataca planetele, în valuri ori într-un blitz total. Deoarece navele continuau să se reverse prin găurile-de-vierme, nimeni nu emitea vreo judecată; în tot cazul, existau limitări privind capacitățile multor defensive planetare, chiar și ajutate de navele Marinei.

Subiectul evacuării fusese deja amintit de câteva ori. Wilson detesta să fie nevoit să-l sugereze guvernelor planetare și TSC-ului, totuși era îndeajuns de fatalist pentru a înțelege că invazia se contura în direcția respectivă.

Pe plan fizic, amiralului i se alăturaseră Anna, desigur, și Rafael. Dimitri fusese de asemenea în standby în Pentagon II și era tolănit într-un scaun, privind punctulețele holografice ce se roteau în jurul său. Deocamdată spusese foarte puține, contactându-și ocazional echipa din StPetersburg pentru a discuta despre tiparul atacului. Tunde Sutton și Natașa Kersley de la Proiectul Seattle participau prin intermediul unei legături ultraprotejate. De o parte și alta a lui Wilson se materializaseră imagini holografice ale Președintei Doy și a lui Nigel Sheldon. Deocamdată Președinta spusese foarte puține, în vreme ce expresia îngrijorată a lui Nigel era aproape acuzatoare.

— Sunt confirmate patruzeci și opt de puncte de atac, rosti Anna. Toate se află în spațiul de fază II, cu excepția lui Omoloy, Vyborg, Ilichio și Lowick.

— În linii mari distributia la care ne așteptam, comentă Dimitri.

Nu mai insistă însă. Echipa lui jucase un rol hotărâtor în a decide distribuirea defensivelor planetare și alocarea de nave stelare care să le completeze, alegeri care deocamdată se dovediseră remarcabil de exacte. Numai nouă dintre planetele atacate nu erau acoperite de nave stelare.

Wilson rămase o clipă studiind displayul strategic. Proiectoarele din cabinet prezentau spațiul Commonwealth sub forma unei sfere cu diametrul ceva mai mare de două sute de ani-lumină și cu limite foarte schimbătoare. Invazia Dysonilor era o pată stacojie emisferică cu centrul în 23Pierdute, care pătrundea nouăzeci de ani-lumină spre interior.

— Încearcă să recâștige Wessex, observă Nigel.

— Poți folosi găurile-de-vierme TSC ca să-i respingi? întrebă Rafael.

— O să examinez situația.

Imaginea lui Nigel încremeni.

Când Wilson își întoarse atenția asupra lui Wessex, displayul se mări, arătându-i-o pe *Tokio* deasupra planetei 15Mari și proiectilele Douvoir urmărind găurile-de-vierme Dyson, fără a le putea prinde vreodată. În sistem erau deja peste patru mii de nave. Acolo cel puțin aveau să întâmpine o rezistență formidabilă. Facilitățile industriale de pe orbita lui Wessex erau protejate cu câmpuri de forță, lasere cu atomi și propriile lor proiectile de interceptare de rază medie. Câmpurile de forță multistratificate acoperiseră Narrabri. Aeroboți mari patrulau la altitudine ridicată. Wessex avea mai multe statii orbitale defensive decât orice altă planetă.

— Când vei utiliza distrugătorii cuantici? întrebă nerăbdător Președinta.

— Când o va permite situația tactică, răspunse Wilson. Sunt concepuți pentru a fi folosiți împotriva tintelor primare sau a navelor strânse în grupuri. În momentul de față nu avem nimic de felul acesta. Navele Dyson se îndepărtează între ele. În cele din urmă însă se vor regrupa, când se vor apropia de planetele noastre.

— Vrei să spui că-s inutili?

— În circumstanțele actuale, eficacitatea lor este limitată, preciză Natașa.

— Vrea cineva să-mi spună când îi vom putea folosi în mod *eficace*?

— Îi vom putea folosi cu ceva succes când navele Dyson vor reîncepe să se grupeze, spuse Dimitri.

Doy îl privi ucigător.

— Aș sublinia faptul că nu ar trebui să activăm un distrugător cuantic la mai puțin de un milion de kilometri de vreo planetă locuită, cu toate că a fost programat pentru o rază de efect minim, zise Natașa Kersley. Un milion de kilometri reprezintă distanța sigură minimă. Chiar dacă va acționa doar asupra masei unei singure nave Dyson, radiațiile emise vor afecta serios biosfera. Acestea sunt arme ale Apocalipsei, doamnă Președintă. Scopul lor n-a fost de a fi utilizate în dueluri individuale între nave.

— Crezi că n-ar fi trebuit să fi înarmat navele cu ele pentru așa ceva? întrebă Doy.

— Eu le-am proiectat și vă pot sfătui cu privire la utilizarea lor, răspunse fiziciana. Situatiile în care vor fi întrebuintate constituie în esentă o decizie politică.

— Mulțumesc, Natașa, rosti Wilson înainte ca discutia și incriminările să scape din mână.

— Activitate suplimentară de găuri-de-vierme, anunță Anna. Găuri-de-vierme Dyson se deschid lângă stelele planetelor pe care le invadează. La naiba, ies foarte aproape, la aproximativ o jumătate de milion de kilometri deasupra coronei! Până acum s-au deschis șaptesprezece.

— Lângă stele? se încruntă Tunde. Nu înțeleg... Ce iese prin ele?

Undele de culori vagi care-l înconjurau se rearanjară rapid, afișând întoarcerile hisradar de la navele stelare ce scanau noile aparitii.

— Multe nave, răspunse Anna. Toti lansează proiectile Douvoir; găurile-de-vierme se vor închide în câteva minute.

— Se vor muta, precizã Dimitri. Vor fi mutate în câteva minute.

Tunde si Natașa schimbară câteva cuvinte.

— Nu-mi place poziționarea, comentă Tunde. Este constantă — priviți! Toate găurile-de-vierme se deschid deasupra ecuatorului stelelor și sunt în linie directă cu planeta locuită din sistem. Cu alte cuvinte, partea stelei care este cea mai apropiată de planetă.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Rafael.

— Nu știu, dar nu poate fi o coincidență. Domnule amiral, trebuie neapărat să știm ce iese prin găurile-de-vierme.

— Ar putea fi ceva similar unui distrugător cuantic? se interesă Wilson.

Întrebarea generă câteva clipe de tăcere absolută în cabinet. Amiralul se uită la imaginea încremenită a lui Nigel — șeful Dinastiei continua să fie implicat în situația de la Wessex — și se întrebă ce dracu' făcea acolo care să fie mai important decât ceea ce se petrecea în prezent.

— Nu pot răspunde la asta, zise Tunde. În mod evident, reprezintă o posibilitate.

— Ce ar putea face un distrugător cuantic unei stele?

Fizicienii schimbară căutături între ei, niciunul nedorind să vorbească.

— Ar cauza o perturbație majoră în fotosferă, spuse Tunde. Este posibil chiar un impact asupra stratului superior al zonei convective. Totuși prejudiciile de ansamblu ar fi minime.

— Emisia de radiatii n-ar fi minimă, îl contrazise Natașa. Ar fi extrem de periculoasă.

— Nu ar fi deloc o utilizare eficientă a distrugătorului cuantic.

— Ce altceva ar putea fi? întrebă Wilson străduindu-se să-și păstreze glasul egal și calm.

Tunde desfăcu bratele într-un gest stângaci de îndoială.

— Noi avem bombe atomice cu funcția de deviere a energiei, zise repede Natasa. La fel au și Dysonii. S-ar putea ca aceasta să fie o aplicare pe scară mare a procesului respectiv, alimentată chiar de stea.

— Planetele respective sunt la distanța de o unitate astronomică de stelele lor primare, protestă Rafael. În unele cazuri la distanțe chiar mai mari. Vrei să spui că poate fi o armă cu fascicul?

— Doreați alternative..., replică acuzator Natașa.

— Rețeaua noastră de detectori a descoperit până acum treizeci și opt de găuri-de-vierme în apropierea stelelor tintă, anunță Anna.

Degetul virtual al lui Wilson se îndreptă către iconul lui *Tokio*. Se opri. Se detestă, realmente *se detestă*, pentru că făcea asta. Totuși atacul acesta era esențial și toate acțiunile pe care el le întreprindea azi puteau decide soarta Commonwealthului. Necesita informații în care să aibă încredere totală, ceea ce însemna ca sursa să fie cineva în care știa că se poate încrede. Atinse iconul lui *Dublin*.

— Oscar?

— Salut, amirale.

— Trebuie să știm ce iese prin gaura-de-vierme de lângă stea.

— Hisradarul detectează întoarceri conforme cu nave Dyson de clasele 4 și 7. Am lansat două proiectile Douvoir ca s-o închidem.

— Știu, însăavem nevoie de confirmare. Survoleaz-o. Rămâi în hiperspațiu, dar obține-ne o imagine de rezoluție înaltă a ceea ce fac nenorociții acolo.

— Vrei să plecăm de pe orbita lui Hanko?

— Da, defensivele planetare se pot îngriji ca în apropiere să nu se mai deschidă alte găuri-de-vierme. Dacă tiparul invaziei se modifică, puteți reveni imediat.

— Am înțeles, părăsim orbita imediat.

— Boongate raportează o gaură-de-vierme lângă steaua ei, anunță Anna. Asta a fost ultima — sunt toate patruzeci și opt. Indiferent despre ce ar fi vorba, Dysonii procedează identic în toate sistemele stelare pe care le-au invadat. Prin ele ies foarte multe nave.

— Navele Dyson trebuie să aibă niste câmpuri de forță al naibii de bune ca să opereze atât de departe de o stea, comentă Rafael. Este groaznic de aproape.

— Clasa *Moscova* se poate apropia atât de mult? se interesă Wilson.

În mod automat, el presupusese că *Dublin* va avea necazuri dacă s-ar fi găsit în spațiul real la numai o jumătate de milion de kilometri de o stea de clasă G.

— Da, încuviință Tunde, însă n-aș recomanda staționarea prelungită într-un astfel de mediu. Nivelul de stres asupra câmpului de forță ar duce neîndoios la supraîncărcare.

— Atunci același lucru trebuie să fie valabil si pentru navele Dyson, observă Rafael.

— Evident.

— Ce vor să facă? șopti Wilson.

Mâinile lui virtuale rearanjară iconurile, iar displayul tactic al cabinetului se contractă puțin, ca să facă loc întoarcerii hisradar de la *Dublin*. La patru sute optzeci de mii de kilometri deasupra stelei lui Hanko, gaura-de-vierme Dyson își mentinea poziția. Prin ea ieșiseră peste cincizeci de nave. Perechea de proiectile Douvoir lansate de Oscar se apropia rapid. Cu zece secunde înainte de impact, gaura-de-vierme se închise.

— Se deschide iarăși, rosti Tunde care scana proiecția. La douăzeci de milioane de kilometri depărtare.

— Proiectilele Douvoir au reconfigurat, zise Anna. Prin gaură nu iese totuși nimic.

Întoarcerea hisradar a lui *Dublin* arăta șaizeci și trei de nave Dyson care accelerau puternic din locul în care se materializaseră. Fiecare din ele lansa un pâlc de proiectile de mare acceleratie și globul de proiectile avea deja diametrul de cinci mii de kilometri.

La periferia lui începură să pâlpâie explozii nucleare. Imaginea hisradarului le descompuse imediat în zigzaguri neregulate.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Wilson.

— Interferențe, răspunse Oscar. Bombele atomice pompează în exterior impulsuri de energii exotice. Ne dau peste cap hisradarul.

— În tot cazul, făcu Tunde, este o functie de deviere a energiei pe care noi n-o deținem. O inversiune directă la o stare exotică. Natașa?

— Este desigur o posibilitate, rosti femeia părând mai degrabă intrigată decât alarmată. Nu-mi dau seama cum mai rămâne coerent mecanismul în conditiile acestea.

— Scapi din vedere esențialul, spuse Dimitri.

— Care anume? întrebă Natașa cu politețe tăioasă.

— Dysonii depun o mulțime de eforturi pentru a ne ascunde ceva ce se petrece deasupra stelelor.

Indică imaginea sosită de la *Dublin*, care arăta curbura vastă a stelei. Uniformitatea reprezentării era întreruptă de un nor pâlpâitor de particule argintii si galbene care oculta mai bine de jumătate din suprafață.

— Aceasta este singura pată oarbă pentru senzori din tot sistemul stelar. Îndărătul interferenței aceleia se întâmplă ceva ce Dysonii consideră foarte important pentru atacul lor.

— Dysonii generează șabloane de interferență identice în celelalte sisteme, anunță Anna. Tiparul este constant.

— Oscar, rosti Wilson, trebuie să știm ce ne ascund.

Spera că încordarea nu i se citea în glas. Dar dacă Dysonii aveau o armă egală ori chiar superioară distrugătorilor cuantici, atunci războiul acesta luase deja sfârșit. O mare parte din familia sa avea să plece cu navele de salvare ce se aflau în ultimele etape de asamblare la Los Vada. *Dacă va mai avea timp să ajungă la ele.* Presupunea că el va fi în siguranță relativă la Îngerul Înalt, deși numai Dumnezeu știa încotro avea acesta să pornească.

— Am înțeles, zise Oscar. Senzorii standard sunt inutili atât de aproape de o stea. Ne apropiem.

— Baftă!

* * *

Prima vibrație îl luă prin surprindere pe Oscar. Inima îi tresări instantaneu.

— Ce dracu-a fost asta?

Toti ceilalți ridicau capetele din cusetele de zbor, privind în jurul cabinei. Oscar nu-și putea imagina ce anume căutau. O fisură în carcasă prin care pătrundea vântul solar? Rahat! El știuse dintotdeauna, și acceptase, că orice atac îndeajuns de puternic pentru a avea un impact fizic asupra navei stelare ar fi distrus-o pur si simplu. Altă vibratie străbătu nava, mai accentuat de data aceasta... totuși ei erau vii și nevătămați.

— Îmi răspunde cineva?

— Cred că salvele de energie exotică din functia de deviere a energiei dinspre bombele lor atomice tocmai ne-au atins gaura-de-vierme, rosti Dervla. În tot cazul văd multe fluctuatii neobisnuite în jurul frontului dinamic al undelor noastre de compresie.

— Grozav! făcu Oscar. O nouă amenințare. Cât de rău ne poate afecta?

— Nu sunt sigură. În antrenamente n-am fost confruntati niciodată cu astfel de situații. Nu cred că ne poate străpunge limita.

O cutremurare îl făcu pe Oscar să se încordeze din tot corpul, când vibrară curelele cusetei. Era ca și cum ar fi mers cu o ambarcațiune pe curenții vijeliosi ai unui râu năvalnic de munte. Displayul holografic se clătină și ochii lui se străduiră să focalizeze. Comută pe vederea virtuală, pentru informatii primare. La timp. Următoarea vibratie îi zgâlțâi trupul. În segmentul operativ îngust se auziră înjurături mormăite.

— Zece secunde până la formațiunea de proiectile, anunță Hywel.

Oscar își consultă grila de navigatie. Zburau spre o stea cu o viteză de patru ori mai mare ca a luminii. Ar fi vrut să-i spună Dervlei ceva despre verificarea corectitudinii cursului lor, dar sâcâirea oamenilor în momente nepotrivite nu era marca unei conduceri de calitate. De aceea își lăsă viata în mâinile femeii.

Dervla purta *Dublin* într-o curbă prelungă către sudul solar al incursiunii Dysonilor, trecând pe lângă ei la altitudinea de patru sute de mii de kilometri deasupra stelei. Vibrațiile începură să se diminueze, pe măsură ce lăsară în urmă umbrela de explozii.

Imaginea hisradar căpătă mai multă definitie, după ce IR activă programele de filtrare. Pulsatiile de energie exotică erau

afișate acum ca fronturi de undă circulare, negre, care păleau în timp ce se extindeau.

— Navele sunt tot acolo, spuse Hywel. Și lansează proiectile într-un ritm fenomenal, chiar și potrivit standardelor Dysonilor. Oh... Ia stai...

Imaginea se schimbă complet, când ceru ca IR să comute cu o sută optzeci de grade focalizarea principală.

— Ce-i asta?

În mijlocul proiecției, un punct singuratic se năpustea direct spre stea.

Oscar parcurse cifrele asociate.

— Dumnezeule, aia-i o accelerație de o sută de *g*-uri!

— Două minute până ajunge la corona, raportă Hywel. Ce-i asta?

— Nu știu, dar nu-mi place deloc. Wilson, ne recepționezi datele hisradar?

— Da. Îl puteti lovi cu un proiectil Douvoir?

— În niciun caz atât de aproape de o masă solară, răspunse Reuben. Curbura gravitațională este prea accentuată.

— Are dreptate, încuviință Dervla. La distanța asta, generatorul găurii noastre de vierme are probleme cu menținerea integrității limitelor. Sunt enorm de multe distorsiuni gravitonice.

— Oscar, spuse Wilson, trebuie să știm ce face obiectul acela. Nu poți să iesi din hiperspațiu si să-l observi cu senzori standard?

Oscar auzi cum în segmentul operativ se opriră brusc cel puțin două respirații.

— Am înțeles. Pregătiți-vă pentru o observare senzorială completă.

— Cât de bun este câmpul nostru de forță? întrebă Hywel în șoaptă.

— Poate să reziste la o asemenea apropiere, zise Teague, însă trebuie să evităm confruntarea cu navele Dyson.

— N-o să uit chestia asta, comentă Oscar sec. Bun, Dervla, scoate-ne din gaura-de-vierme. Hywel, scanare senzorială completă imediat ce am ieșit în spatiul real.

— Am înțeles.

Lui Oscar îi fu imposibil să nu se încordeze din tot corpul, când propulsia superluminică deschise gaura-de-vierme și *Dublin* ieși în spatiul real. Nu se petrecu nimic. Nicio lumină orbitor de albă,

nicio căldură intolerabilă care să se reverse prin cabină. *La dracu'. Sunt hipersensibil.* Clipi repede și începu să examineze imaginile recepționate de la senzori.

Senzorii vizuali arătau un univers compus din două jumătăți. Una albă, cealaltă neagră. Pentru o clipă, bărbatului i se păru că revenise deasupra barierei de la Dyson Alfa, în *A doua șansă*, unde spațiul era divizat în două secțiuni distincte. De data aceasta nu exista nimic pasiv în suprafata perfect albă aflată la patru sute de mii de kilometri depărtare. Corona stelei era în mișcare permanent turbulentă, cu valuri si talazuri ce radiau spre exterior o vijelie de particule; proeminențe spectrale dansau peste gazul clocotitor, flexionându-se și răsucindu-se în câmpul magnetic intens. Spațiul de deasupra lor era presărat cu simboluri grafice de neon, care etichetau navele și proiectilele Dyson.

— Ne-au reperat, anunță Hywel. Proiectilele și-au schimbat cursul. Accelerează la douăzeci *g*.

— Cât avem la dispoziție? întrebă Oscar.

— Cinci minute până ajung la distanța nominală de angajare.

— Bun. Ce-i cu obiectul pe care l-au lansat în stea?

Imaginile se extinseră când Hywel urmări dispozitivul cu și mai mulți senzori. Continua să accelereze în corona cu 100 *g*. În urma lui, un siaj lung de plasmă învolburată se întindea pe mii de kilometri. Unde de șoc unduiau dinspre câmpul său de forță protector, creând cercuri violete care erau destrămate instantaneu de vântul solar furios.

— Este un câmp de forță foarte puternic, comentă Teague. Nu sunt sigur că am putea rezista în genul acela de mediu. A fost probabil construit special pentru zborul acesta.

— Totuși ce fel de obiect trimiți într-o stea? întrebă Hywel cu glas neliniștit.

— Unul rău, zise Reuben. Și nu-mi pasă cât de bun îi este câmpul de forță, fiindcă nu va supraviețui mult timp. Densitatea coronală crește, iar viteza aceea va genera impacturi ce pot perfora orice.

— Dar nu există niciun fel de..., începu Hywel. Aha, propulsia cu fuziune a încetat...

Oscar privi punctul negru ce sfredelea prin plasma de super-viteză. Își dădu seama că-și tinuse răsuflarea.

— Și dacă-i un distrugător cuantic? întrebă el.

— În cazul acela vom fi probabil morti, răspunse Reuben. Însă chiar în cazul în care câmpul lui de fortă rezistă până intră în raza cromosferei, efectul exploziei ar fi minim pentru Hanko. Dacă ai distrugători cuantici, îi utilizezi direct împotriva planetei. Nu-ți reduci sansele, lansându-i în felul ăsta la distanta de o unitate astronomică.

Oscar asteptă, în vreme ce obiectul fulgera în jos. Se întrebă dacă mai avea timp să-si actualizeze copia de siguranță. Probabil că nu. O făcuse în cursul diminetii si decisese că, oricum, nu dorea probabil să-și reamintească momentele acestea din *Dublin*. Deși... ar fi trebuit oare să-i lase viitoarei sale încarnări un mesaj din prezent în care să-i spună că nu dorea să si-l reamintească? *O idee idioată.*

— Îi dăm drumul, rosti Hywel încordat.

Oscar fu surprins să vadă că cea care se modifica era scanarea amprentei cuantice. Părea ca si cum petale s-ar fi depliat din obiect, ovale gigantice lungi de o mie de kilometri de câmpuri cuantice modificate, care se suprapuneau și se răsuceau. Începură să se rotească.

— Efectul magnetic crește, avertiză Hywel.

Masivele linii de flux ale stelei se curbau în jurul aripilor cuantice efemere. Plasma le urmă, târâtă într-un vârtej alungit care spirala împrejurul siajului rigid al obiectului.

— Ce dracu mai e și *asta*? întrebă Dervla încet și nelinistită.

— Wilson? rosti Oscar. Cineva de la Proiectul Seattle are vreo opinie?

Efectul cuantic care radia din obiect avea diametrul de cinci mii de kilometri. Începea să accelereze. Nodul pe care-l stârnea în corona era vizibil pentru senzorii optici cu filtre masive ai lui *Dublin*.

— Nu încă, răspunse amiralul.

— Căpitane, interveni Reuben, proiectilele Dyson se apropie. Dacă va trebui să le facem față și în același timp să ne apărăm de vreo lovitură energetică din partea obiectului, s-ar putea să avem necazuri.

— Lansează o salvă de contra-proiectile, ordonă Oscar. Trebuie să rămânem pe loc și să raportăm ce se întâmplă.

Știa că era vital.

— Un minut până la atingerea coronei superioare, anunță Hywel. Are un impact al dracu' de mare asupra vântului solar.

— Ești sigur că nu poate supraviețui impactului?

— Nu știu. S-a schimbat foarte mult și fluctuațiile cuantice din nucleu sunt masiv alterate. De acum nu mai sunt sigur ce poate fi.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să nu mai fie materie pură. Distorsiunea aia este foarte stranie. Pare să încorporeze câmpul de forță, iar amprenta cuantică... n-am mai văzut niciodată așa ceva.

Când Oscar consultă proiecția senzorilor, aripile rotitoare ale obiectului aveau anvergura de șapte mii de kilometri. Displayul secțiunii operative le suprapunea ca elipse negre pe fundalul coronei. Plasma se zvârcolea în jurul lor, propulsând vortexuri dense ce tâșneau în spatiu, disipându-se pe măsură ce se ridicau. Scara efectului era demoralizatoare.

— Dacă nu-i materie, atunci ce este?

— Cred că un fel de nod energetic. Nu sunt sigur. Are un efect neobisnuit asupra proprietătilor masei din jur.

Obiectul Dyson spirala în jos în corona. Era ca și când ai fi privit o cometă ce lovea atmosfera unei planete U-congruente. Stratul exterior al stelei, cu o temperatură de un milion de grade, fu perforat într-un penaj înfoiat ce se ridică mai sus decât oricare proeminență. Cataracte de plasmă de dimensiunea unor continente se curbară spre înapoi și în jos, doar pentru a fi distorsionate de fluxul magnetic răsucit. Un al doilea penaj se înălță în miezul primului, cromosfera mai rece străduindu-se să scape de deformarea uimitoare produsă de impactul obiectului.

— Să dea dracii..., mormăi Oscar.

— La ce le-a ajutat asta? se miră Dervla.

— Efectul cuantic este funcțional și crește, raportă Hywel. Obiectul agită corona, probabil și fotosfera. Este îndeajuns de mare.

— Mentine rana deschisă, murmură Oscar. (Pata de pe suprafața stelei se distingea în aproape toate spectrele: cuantic, magnetic, vizual.) Radiațiile, rosti el apăsat. Hywel, cum este emisia de radiații?

— Crește și e rapidă. Hristoase! Căpitane, trebuie să plecăm de-aici, suntem chiar deasupra ei.

— Susțin plecarea, spuse Reuben. Un minut până la angajarea de către proiectile.

— Dervla, du-ne la un sfert de milion de kilometri, sus și-afară.

— Am înțeles.

Dublin intră în hiperspațiu pentru treizeci de secunde, timp necesar în principal pentru confirmarea de Dervla a poziției lor relative înainte de a ieși din nou din gaura-de-vierme.

Când senzorii navei se aliniară pe zona lovită, turbulența din corona era un con strâns care revărsa jeturi din vârful său deschis. Îl puteau vedea cum crește.

— Obiectul continuă să fie activ acolo, zise Hywel. Fluctuațiile cuantice se înregistrează la același nivel ca înainte. Activitatea magnetică crește — blestemăția sugrumă liniile de flux ca un garou.

— Oscar, rosti Wilson, Tunde și Natașa cred că vedem o bombă-flamă în acțiune.

— Poftim? făcu bărbatul surprins. Vrei să spui că-i ceva de felul celei utilizate pe Far Away?

— S-ar putea, răsună perfect inexpresiv glasul lui Wilson. Perturbările din corona produc o descărcare gigantică de particule, care crește. Radiațiile vor satura pe Hanko și nu avem nicio idee cât vor dura. Flama de pe Far Away a durat mai bine de o săptămână. Biosfera nu va supraviețui la așa ceva.

— Futu-i maica mă-sii...

În ciuda catastrofei ce confrunta planeta pe care el ar fi trebuit s-o apere, Oscar încerca să se gândească cum obținuseră Dysonii o bombă-flamă. Cumva, Starflyer trebuie să le fi oferit informațiile despre construirea ei. *Oare asta transmisese antena de pe* ***A doua șansă***?

— Vor steriliza toate sistemele stelare pe care le invadează, urmă Wilson. Vom fi nevoiți să evacuăm patruzeci și opt de planete.

— Și asta-i numai pentru azi, mârâi Reuben.

— Ce facem? întrebă Oscar. Tunde și Natașa cred că un distrugător cuantic ar avea efect împotriva bombei-flamă?

— Nu știm. Dar va trebui să aflăm. Vrem s-o apropii pe *Dublin* de stea cât mai mult și să lansezi un distrugător cuantic în flamă. Reglează-l la raza de efect maxim.

— Am înțeles.

— Domnule amiral, rosti Reuben, dacă folosești un distrugător cuantic împotriva unei stele aflată în faza asta, nu faci decât să

sporești cantitatea de energie pompată de ea spre exterior. Va amplifica practic potopul de radiații.

— Pricepem asta, Reuben, răspunse Natașa, însăchiar la raza de efect maxim, conversia masă–energie a unui distrugător cuantic are o durată foarte scurtă și dacă stinge bomba-flamă, atunci doar jumătate de planetă va fi expusă radiațiilor. Nu avem de ales. Va trebui să ne rugăm ca acțiunea aceasta să aibă succes.

— Am înțeles.

— Bine, spuse Oscar. Reuben, armează un distrugător cuantic și reglează-l la rază de efect maxim. Îmi încarc codul de autorizare. Hywel?

— Introdus, anunță secundul.

Vederea virtuală a lui Oscar îi arătă că un distrugător cuantic devenise activ.

— Mulțumesc. Dervla, du-ne cât poți de aproape. N-avem mult timp.

— Da, domnule.

— Putem supraviețui cinci secunde la distanța de o sută de mii de kilometri, rosti Teague.

— Atunci acolo mergem. Hai să-i dăm drumul, oameni buni!

* * *

— Mark, trebuie *neapărat* să integrăm regulatorii pentru șuntarea fluxului.

Thame se străduia să-și păstreze glasul calm și egal, însă stresul era prea mare; se simțea în croncănitul bărbatului care funcționase ultimele patruzeci de ore fără să doarmă și ingurgitând prea multă cafeină. Un bărbat care devenea disperat. Navele de război Dyson se masau nu departe de *Exploratoarea*. O bombă-flamă cobora în steaua lui Wessex. Începutul sfârșitului rasei umane se derula imediat în exteriorul lor.

Fără presiuni.

Mark nu se sinchisi să răspundă. Nu cuteza să se concentreze asupra a altceva decât munca sa. Câmpul vizual îi era pe jumătate acoperit de pete roșii ca sângele. Mâinile îi tremurau. Desigur tremurăturile nu erau evidente; el se afla într-un costum spațial cu mănuși groase ce se terminau prin burice micosensibile. Docul de asamblare a fregatei se găsea în vid, gata oricând de lansare, de a trimite nava să se alăture bătăliei. Atât doar că

regulatorii tot nu funcționau corespunzător. Mark lucra acum la alimentarea energetică, pe cadrul de lângă una dintre cele nouă unități. Toate cablurile de mare capacitate erau cuplate la alimentarea energetică și verificate, iar el parcurgea programul de management. Vederea virtuală îi era acoperită de linii de text verde-deschis, care se derulau la nesfârșit și bărbatul le modifica pe măsură ce treceau mai departe. Lucra exclusiv din instinct, folosind ecourile amintirilor sistemelor de alimentare energetică pe care le depanase în trecut, soluții simple și patch-uri stocate în fișiere vechi din inserții, pe care le edita în instrucțiuni noi, reformatând și modelând software-ul în ceva despre care pur și simplu simtea că va funcționa.

— Scuză-mă că te deranjez, Mark, dar ne poți oferi vreo estimare de timp? rosti Nigel Sheldon.

Glasul îi era mult mai stăpânit decât al lui Thame, totuși se simțea nevoia arzătoare a unui răspuns.

— Încerc, scânci Mark. ÎNCERC!

Vederea i se încețoșă complet, când lacrimile îi inundară ochii. Clipi repede, alungându-le. Ultimele linii verde-luminos i se derulau în vederea virtuală. Introduse un patch pe care-l scrisese pentru a monitoriza prin feedback directivele de siguranță anticiclu pentru autoculegătoarele din Valea Ulon. Când îi ceru programului să ruleze, putu simți izul de umezeală si parfumul dulce al vițelor-de-vie.

Ceva se schimbă din roșu în verde.

— Merge! răcni Thame. Secvența de inițiere a alimentării a fost activată. Mark, ai făcut-o, să-mi bag picioarele!

În fața vizorului lui Mark, ledurile roșii de pe carcasa alimentării cu energie se înverzeau. Un tremur de ușurare îi străbătu tot corpul. E-majordomul direcționă cópii ale programului în toate regulatoarele de alimentare energetică din fregată.

— Excepțional, îl bătu Dutton-Smith pe umăr. Haidem!

Mark nu se clinti. Nu putea. Mușchii i se rigidizaseră. Se ghemuia în poziția de fetus.

— Bine, Mark, rosti cu blândețe Dutton-Smith.

Își trase șeful afară din spațiul strâmt în care se târâse. Imediat ce ieșiră, un braț-manipulator masiv glisă secțiunea carcasei la locul ei. IR a docului de asamblare fixă opt secțiuni identice peste celelalte regulatoare de flux ale fregatei.

Dutton-Smith se ținu strâns de grilă, care se retrase lent de lângă *Caribda*, ținând forma inertă a lui Mark departe de punțile ombilicale, pe măsură ce se telescopau. Fregata lunecă pe lângă ei lin, fluid, în spațiul cosmic. Nu existau jeturi de evacuare, nici rachete primitive care să bubuie flăcări din duze evazate, ci *Caribda* se deplasa direct prin manipulare gravo-spațială. Fuzelajul perfect negru ocultă câteva steluțe palide. Apoi dispăru.

* * *

Răspunsul navelor de clasă Marină a oamenilor față de începutul celei de-a doua incursiuni se potrivea cu predicțiile lui LuminăDimineațăMunte. Proiectilele lor și armele cu fascicule erau perfect adecvate pentru protecția planetelor în sistemele stelare, dacă el și-ar fi deschis iarăși găurile-de-vierme pe orbite apropiate. În loc de așa ceva, își trimise flotilele la mare distanță de planetele colonizate de oameni. Acestia lansară imediat proiectilele superluminice, dar timpul lor de zbor îi îngădui lui LuminăDimineațăMunte să aducă sute de nave înainte să fi existat măcar un singur pericol de interceptare. Când proiectilele se apropiau într-adevăr, el deplasa pozițiile găurilor-de-vierme și continua să reverse nave prin ele.

După ce văzu că dispersarea flotei se derula conform planificării, LuminăDimineațăMunte începu etapa a doua.

Găuri-de-vierme se deschiseră cât mai aproape de stelele sistemelor invadate. Raze puternice de lumină țâșniră prin ele, scăldând asteroizii și echipamentele de pe orbita găurii-de-vierme interstelare de la punctul de escală aflat la jumătatea drumului. Nave fură trimise prin ele spre mediul periculos și formară un perimetru protector. Așa cum prevăzuse, oamenii nu se gândiseră să amplaseze defensive în jurul stelelor lor.

LuminăDimineațăMunte începu să-și lanseze mașinile de perforare a coronei spre cele patruzeci și opt de stele noi. Navele de acoperire declanșară strategia de interferare.

La o singură stea, Hanko, oamenii trimiseră o navă stelară să investigheze. LuminăDimineațăMunte nu putu decât să privească și să aștepte. Masinile de perforare a coronei erau aparatele cele mai automatizate pe care le construise vreodată. Îi era imposibil să plaseze vreodată un grup de imobili în una dintre navele micuțe,

așa că trebuia să se bizuie exclusiv pe echipamentele electronice, ceea ce-l îngrijora.

În secolele dinainte ca bariera să-i întemnițeze, câțiva imobili rivali dezvoltaseră propriile lor versiuni ale tehnicii de perforare a coronei. Niciunul n-o putuse testa vreodată, deoarece ar fi însemnat exterminarea vieții Prime de pe planeta natală. Totul rămăsese la nivel teoretic timp de peste o mie de ani, când se sfârșise întemnițarea.

Când eliminase celelalte grupuri de imobili, LuminăDimineațăMunte fusese *surprins* că unii aveau deja mașini de perforare a coronei. Investigarea gândurilor lor ce se stingeau arătase că îi fuseseră îngrijorați de dominarea lui și consideraseră că mașinile ar fi fost ultimul inhibitor. După ce deschisese găuri-de-vierme în alte sisteme stelare, LuminăDimineațăMunte începuse un proiect de cercetare comprehensiv, lansând diversele modele de mașini de perforare a coronei de care dispunea, observând rezultatele și utilizându-le pentru a rafina designul. Fusese *încântat* să descopere că propriul său design se număra printre cele mai bune.

Acum privea perforările care evoluau în flame solare ce propulsau nori vești de particule radioactive care aveau în scurt timp să învăluie planetele Commonwealth. Toate formele de viață non-Prime de pe planetele respective urmau să moară. Era soluția cea mai simplă și mai eficientă la problemele cu care se confrunta. LuminăDimineațăMunte suferise piedici neașteptate când începuse să-și crească recoltele pe cele 23 de planete noi. Semințele germinau, dar apoi vlăstarele tinere sufereau de molime necunoscute și se vestejeau. Molimele difereau de la planetă la planetă și adesea de la un continent la altul.

Cauza lor îi fu oferită în mod neașteptat de datele pe care le extrăsese de la sursele umane. Bacteriile din sol difereau peste tot... și erau non-Prime. Un aspect de care nu-și dăduse seama, însăcare era evident *privind retrospectiv*. În plus existau o mulțime de spori și viruși, microorganisme și insecte care consumau plantele Prime, ori li se împotriveau. Oamenii contracarau problema respectivă prin culturi terestre modificate genetic, care puteau creste pe nou-dobânditele lor planete. Ei își modificau plantele de simbioză alimentară în versiuni non-terestre; recoltele arătau la fel, dar funcțiile lor biochimice celulare difereau în mod subtil. Nimic ce era omenesc nu-l mai *uimea* de acum pe

LuminăDimineațăMunte; totuși nu putea înțelege cum își trădau cu atâta ușurință moștenirea biologică. Oare integritatea evoluției lor nu însemna nimic pentru ei? Se părea că nu.

Nava oamenilor de la Hanko efectuase un salt, îndepărtându-se de flama care creștea, dar reveni, ivindu-se atât de aproape de stea, încât LuminăDimineațăMunte avea dificultăți în a o urmări. Un senzor din navele lui acoperire detectă un impuls de energie electromagnetică ce putea să fi provenit de la nava oamenilor, care lansase un obiect cu propulsie cu fuziune. După aceea nava sări din nou în hiperspațiu. LuminăDimineațăMunte așteptă să vadă ce se va întâmpla. Nu-și putea închipui o armă capabilă să distrugă o mașină de perforare a coronei.

După ce radiațiile flamei aveau să pârjolească cele patruzeci și opt de planete noi, curățindu-le complet de formele lor de viață străină și antagonistă, LuminăDimineațăMunte avea să introducă pe toate forme de viață Prime. Acela avea să fie adevăratul început al primaformării galaxiei. Întrucât culturile le erau moarte și în stare de putrefacție, oamenii aveau să fie siliți să-și părăsească planetele, lăsându-și în urmă echipamentele industriale valoroase. Dacă optau să rămână si să lupte pentru păstrarea planetelor moarte, flotele erau pregătite să le copleșească defensivele fără niciun risc în sine. Aceasta era o metodă *economică* de incursiune. LuminăDimineațăMunte cheltuise un volum exagerat de resurse pentru reconstruiri și recuperări din ruinele conflictelor derulate pe cele 23 de planete noi, ca și pentru contracararea sabotajelor de gherilă. Echipamentele oamenilor și tehnologiile erau utile, însă *plătea* un *preț* prea mare pentru dobândirea lor. Iar a doua incursiune includea planeta Wessex din 15Mari, cu vastele ei facilități industriale. De data aceasta LuminăDimineațăMunte nu avea să fie înfrânt.

Violenta exploziei fu extraordinară. LuminăDimineațăMunte crezu că senzorii navelor sale se defectaseră simultan. Suprafața soarelui lui Hanko palpită. Un crater titanic apăru în fotosferă și coplesi flama ce continua să se înalțe. Din centru, o gigantică sferă de plasmă tâșni în sus, ca și cum steaua ar fi dat naștere unui prunc. Radiatiile dure din centrul exploziei perforară fără greutate câmpurile de forță ale tuturor navelor pe care LuminăDimineațăMunte le trimisese pentru a asigura acoperire, vaporizându-le instantaneu.

Pentru o clipă LuminăDimineațăMunte nu știu ce se petrecea cu steaua lui Hanko. Când redeschise gaura-de-vierme la cinci milioane de kilometri depărtare și extinse precaut senzori prin ea, văzu că peretele craterului din fotosferă colapsa, expediind o undă circulară care gonea peste suprafața stelei. Sfera de plasmă se separase de corona și se năpustise în spațiul cosmic cu viteză aproape relativistă, dilatându-se rapid. LuminăDimineațăMunte nu mai putu să detecteze flama în mijlocul conflagrației ce se dezlănțuise în corona. De asemenea, nu exista nicio indicație asupra efectului cuantic produs de mașina sa.

LuminăDimineațăMunte fu socat de scara evenimentului. Nu știuse că oamenii dispuneau de o armă atât de puternică. Erau mult mai periculosi decât suspectase vreodată. Pentru prima dată de la desființarea barierei, începu să pună sub semnul întrebării oportunitatea acțiunilor sale.

* * *

— Functionează, rosti Tunde cu un rânjet prudent pe chip. Flama a fost stinsă.

— Sub o descărcare si mai mare de radiații, precizã Rafael.

Toți cei din cabinet erau cu ochii ațintiți la imaginile provenite de la senzorii lui *Dublin*, care se afla la zece milioane de kilometri de steaua lui Hanko. Wilson privi undele lenește ce se răspândeau peste corona după detonarea distrugătorului cuantic, apoi sesiză dimensiunile lor si-si dădu seama că nu erau deloc lenese. Protuberanțele stelei se zbăteau sălbatic o dată cu oscilațiile câmpului magnetic. La două milioane de kilometri deasupra depresiunii care se disipa, sfera de plasmă atinsese diametrul lui Saturn și se răcea rapid. Coeziunea ei se destrăma, îngăduindu-i să scuipe râuri efemere de ioni cu strălucirea unei cozi de cometă. Emisia de radiații dure din centrul exploziei se reducea de asemenea. Deși aflat la zece milioane de kilometri, câmpul de forță al lui *Dublin* fusese supus unui stres uriaș pentru a menține coeziunea sub impact.

— Dar de scurtă durată, replică prompt Tunde. Iar în cazul de față legea pătratelor inverse funcționează în avantajul nostru. La urma urmelor, Hanko se află la o unitate astronomică depărtare.

— Nu exista alternativă, spuse Natașa. În felul acesta planetele capătă o șansă la supraviețuirea biologică pe ansamblu.

— Știu, încuviință Rafael posac. Scuze... dorisem o soluție cât mai puțin vătămătoare pentru noi.

— Este totuși o soluție, zise Wilson. Și unica pe care o deținem. Anna, vreau ca navele stelare să lanseze distrugători cuantici către toate flamele. Să le stingă.

— Da, domnule. Nouă sisteme stelare din patruzeci și opt nu sunt acoperite de nave stelare.

Păru tulburată că trebuia să-i reamintească asta.

— La dracu'! Trimite nave de oriunde poți.

— Comanda flotei calculează chiar acum rutele de zbor cele mai rapide.

Displayul tactic al cabinetului arăta nave ce intrau în hiperspațiu pentru a-și părăsi orbitele planetare. Wilson își îngădui să creadă că toate vor sosi la timp, că distrugerile provocate de radiațiile flamelor vor fi minime. Știa însă că chiar dacă lucrurile ar fi stat așa, chiar dacă majoritatea biosferei de pe toate planetele ar fi supraviețuit, locuitorii lor ar fi dorit să plece. Oamenii ar fi fost terifiați și pe bună dreptate. Un potop de refugiați s-ar fi abătut asupra celeilalte părți a Commonwealthului. Guvernele planetare n-ar fi reușit să facă față; cazarea și susținerea refugiaților de pe 23Pierdute continuau să prezinte probleme uriașe.

— Nu putem închide rețeaua TSC? întrebă Președinta.

Nigel Sheldon tot nu revenise. Imaginea lui staționară dăinuia în cabinet aidoma unei fantome care asista la desfășurarea discuțiilor. Wilson începuse să se întrebe dacă nu cumva șeful Dinastiei gonea spre nava lui de salvare.

— Îmi răspunde cineva? insistă Doy.

— Va trebui să blocăm orice gen de evadare în masă panicată de pe planetele supuse atacului. Restul Commonwealthului nu va reuși să facă față populației de pe patruzeci și opt de planete. Mă îndoiesc chiar și dacă TSC-ul poate să transporte așa mulți oameni.

— Dacă oamenii rămân, vor suferi boli de radiații. Nu-i puteți obliga să îndure așa ceva și în tot cazul eu nu voi aplica silit o asemenea acțiune.

— Nimeni din interiorul unui câmp de forță nu va fi vătămat.

— Dar cei din afara câmpurilor de forță?

— Primim rapoarte că gările TSC s-au închis pe majoritatea planetelor atacate, anunță Rafael.

— Poftim?!

— Se pare că Wessex și-a retezat toate legăturile cu spațiul de fază II.

Atât Wilson, cât și Doy se întoarseră către imaginea lui Nigel Sheldon. Wilson încercă să expedieze un mesaj la adresa privată de nivel II de unisferă a șefului Dinastiei, însă îi fu respins.

— La dracu'! Ce faci?

— Cred că utilizează găurile-de-vierme TSC pentru a interfera cu ale Dysonilor, spuse Rafael.

— Avem informații în privința asta? o întrebă Wilson pe Anna.

— Domnule amiral, zise Dimitri, cu tot respectul, dar în clipa de față problema aceasta nu este relevantă. Trebuie să vă concentrați asupra Porții Iadului și a felului în care poate fi scoasă din funcțiune. Atâta timp cât Dysonii păstrează capacitatea de a deschide găuri-de-vierme în spațiul Commonwealth, ei pot arunca serii întregi de bombe-flamă în oricare dintre stelele noastre. Tocmai le-am arătat că deținem arme apocaliptice și avem destule dovezi că ei desfășoară un pogrom împotriva noastră. Replica lor va fi rapidă și letală. Trebuie să-i opriți. În ora următoare se va decide dacă va mai exista măcar un Commonwealth prin care să se deplaseze oamenii.

Wilson aprobă încet din cap și-și începu exercițiul respiratoriu de feedback profund. În liniștea nenaturală își simțea mâinile tremurând. Refugiații fuseseră o diversiune clasică de schimbare a subiectului. Adevărul era că nu dorea să ia el următoarele decizii. *Este prea mult să-i ceri unei singure persoane. Nu sunt pregătit.* Un chicotit mic, autodispreţuitor, îi scăpă printre buze, declanșând privirile întrebătoare ale celor din jur. *De fapt, cât de mult timp cere pregătirea respectivă? Eu am dispus de trei sute de ani, ce dracu'.*

— Anna, anunță-le pe *Cairo* și *Bagdad* să zboare direct spre Poarta Iadului. Vor folosi distrugătorii cuantici împotriva facilităților Dyson de acolo. Vreau distrugerea câmpurilor de forță si a generatorilor porții.

— Am înțeles.

Începu să transmită instrucțiuni către comanda flotei.

Wilson studie displayul tactic. După ce decisese să accepte responsabilitatea, deciziile și ordinele erau de fapt perfect logice și ușor de luat. Inima reîncepuse să-i bată normal în piept.

— Cât va dura? întrebă Doy.

— Vor avea nevoie de trei zile ca să ajungă până acolo, ceea ce s-ar putea, sau nu, să fie prea mult. Deși nu se pot apropia de Poarta Iadului, îi pot detona steaua cu distrugătorii cuantici. Asta ar trebui să-i afecteze serios pe Dysonii staționați acolo.

— Da, încuviință Doy cu un ton înfrânt, de parcă totul s-ar fi sfârșit.

Wilson nu dorea s-o privească. Dacă Dysonii începeau să lanseze bombe-flamă spre celelalte stele, Commonwealthul era deja înmormântat. Ei dispuneau de trei zile pentru a implementa acțiunea respectivă. *Le-am oferit trei zile.*

Displayul tactic îi arăta distrugători cuantici care detonau pentru a stinge bombele-flamă deja active. Combinația dintre flame și explozii trimitea torente letale de radiații către neajutoratele planete Commonwealth.

— Anunțați autoritățile planetare, rosti Wilson obosit. Să-i avertizeze pe oameni să se adăpostească.

— O fac deja, zise Rafael. Îmi pare rău, Wilson, dar este o acțiune pe care trebuie s-o întreprindem.

— Da.

Inspiră adânc și se uită din nou la displayul tactic, la radiațiile ce țâșneau din exploziile distrugătorilor cuantici, care aveau să ducă finalmente la moartea a milioane de oameni. Din ordinul lui...

* * *

— O zi proastă, murmură Nigel Sheldon, care continuă spre și mai proastă.

Mentalitatea lui extinsă lunecă în matricele care controlau generatoarele de găuri-de-vierme TSC. Traficul gării fusese închis în urma ordinului său anterior, golind găurile-de-vierme. Deconectă opt dintre ele de porțile lor îndepărtate și le trase ieșirile în sistemul Wessex. Senzorii de deasupra planetei 15Mari îi localizară găurile-de-vierme Dyson. Peste trei mii de nave pătrunseseră deja. Dysonii lansaseră de asemenea o bombă-flamă în steaua locală. *Tokio* expediase un distrugător cuantic pentru a o stinge.

— O să pierdem dracului toate recoltele de pe planetă, mormăi Alan Hutchinson. Câmpurile de forță vor proteja Narrabri, însă continentele sunt complet expuse.

— Știu.

Distrugătorul cuantic detonă.

— Să-mi bag picioarele! scuipă Alan Hutchinson. (Senzorii arătau nivelul de distrugeri abătut asupra stelei de armele Dysonilor și ale oamenilor.) Asta a cvadruplat emisiile de radiații. Nici nu trebuie să mai facă altceva decât să tragă bombe-flamă în noi. Soluția-i la fel de letală ca și problema.

— Stai așa, Alan, poate că reușesc să opresc asta.

Nigel urmărea *Caribda* prin intermediul unui canal direcțional de teledetecție creat de propulsia navei. Fregata se apropia rapid de o gaură-de-vierme Dyson, dar nu apărea pe niciun hisradar din sistem. *Să sperăm că nici Dysonii n-o pot vedea.*

— Ești gata? îl întrebă pe Otis.

— Da, tată.

— Îi dăm drumul.

Nigel emise un flux de instrucțiuni în generatoarele de găuri-de-vierme pe care le comanda. De data aceasta nu mai avea nevoie de IC. TSC modernizase IR-urile Wessex pentru a manipula în mod agresiv găurile-de-vierme cu capete deschise.

* * *

LuminăDimineațăMunte privi cum navele oamenilor își lansară superbombele în stelele în care introdusese mașinile de perforare a coronei. În toate cazurile, exploziile masive îi eliminară mașinile. Nu se așteptase la asemenea represalii. Dacă oamenii dețineau asemenea arme, de ce nu le utilizaseră împotriva punctului de escală intermediară sau chiar împotriva planetei sale natale? Oare *etica* lor îi împiedica s-o facă?

Una dintre găurile sale de vierme din sistemul Wessex fu supusă brusc la interferențe exotice, când fu secționată de opt găuri-de-vierme ale oamenilor. LuminăDimineațăMunte se aștepta la asta; devie energie de la extractorii de flux magnetic de rezervă pentru a ajuta stabilizarea găurii-de-vierme. După ce analizase natura ultimului atac al oamenilor, considera că îi putea contracara eficient. Modificase bineînțeles mecanismele generatoare, pentru a fi mai puțin susceptibile la suprasarcinile ce cauzau

instabilități. Mii de grupuri de imobili își focalizară atenția asupra găurii-de-vierme, pregătiți să răspundă la orice tipar de interferențe ce ar fi afectat structura exotică.

Nu apăru niciunul. Era ceva diferit. Găurile-de-vierme ale oamenilor se contopeau cumva cu ale sale, iar inputul lor de energie ajuta la menținerea fisurii prin continuumul spațio-temporal. Pentru un moment LuminăDimineațăMunte nu înțelese nimic. Apoi își dădu seama că nu mai putea să închidă gaura-de-vierme. Oamenii injectau în ea atât de multă energie, încât stabilizau structura și în același timp blocau ieșirea din sistemul Wessex. Exista o gaură ce se deschidea direct în punctul de escală intermediară, pe care el n-o controla.

LuminăDimineațăMunte încercă să introducă instabilități, inducând rezonanțe și modificând frecvențele energetice. Oamenii îi contracarară cu ușurință toate acțiunile. Senzorii localizară un proiectil relativist care gonea către ieșirea găurii-de-vierme. LuminăDimineațăMunte ranforsă câmpul de forță care acoperea ieșirea și începu să retragă navele abia ieșite, adunându-le în formațiune defensivă. Consolidă și câmpurile de forță din interiorul punctului de escală intermediară. Se pregătise pentru o explozie relativistă de felul celei produse ultima oară când oamenii reușiseră o lovitură. Avariile ar fi trebuit să fie minime.

O navă stelară se materializă *în interiorul* câmpului de forță care acoperea ieșirea găurii-de-vierme. Era dificil de detectat, întrucât fuzelajul complet negru absorbea toate radiațiile electromagnetice. LuminăDimineațăMunte îi află existența numai pentru că oculta parțial siajele propulsiilor propriilor sale nave din exterior. Aparitia ei nu fusese avertizată de nimic, nu existase o undă de distorsiune cuantică superluminică detectabilă, care era amprenta navelor și proiectilelor oamenilor. Ei construiseră ceva nou.

Nava înaintă rapid în ieșirea găurii-de-vierme și LuminăDimineațăMunte comută în generator toate sursele energetice disponibile, într-o ultimă și disperată încercare de a destabiliza gaura-de-vierme. Nu se întâmplă nimic; structura găurii-de-vierme rămase perfect constantă, în timp ce oamenii respingeau valurile energetice. LuminăDimineațăMunte își adună propriile nave în jurul generatorului, pregătite de tragere. Senzorii erau de ase-

menea aliniați în tentativa de a afla ceva despre natura noii propulsii.

Nava oamenilor ieși din gaura-de-vierme. Navele lui LuminăDimineațăMunte traseră în intrus cu toate armele cu fascicule de care dispuneau și acesta dispăru.

* * *

— Sosește al doilea lot de bombe-flamă, raportă Anna.

— Iisuse! exclamă Wilson. (Displayul îi arăta ieșirea a peste treizeci de bombe noi ce accelerau cu 100 *g* spre stelele-țintă.) Natașa?

— Dacă nu le puteți intercepta cu proiectilele Douvoir, loviți-le cu distrugători cuantici.

— Nenorociții dracu'! Wilson încuviință către Anna: Autorizează acțiunea — adu acolo toate proiectilele Douvoir pe care le avem în proximitate. Unele trebuie să poată lovi o bombă-flamă.

— Am înțeles.

— Unul dintre noi își va termina superarmele înaintea celuilalt, rosti Dimitri. Atunci se va decide cine învinge azi.

— Atunci se va decide cine învinge definitiv, interveni Rafael.

— Da, amirale.

Imaginea lui Nigel reînvie.

— Am făcut ce am putut, spuse el. În următorul sfert de oră ar trebui să vedem un rezultat.

Wilson controlă rapid secțiunea Wessex a displayului tactic. O gaură-de-vierme Dyson dispăruse. *Una*?

— Ce ai făcut?

— Am trimis o navă spre Poarta Iadului.

Wilson o privi pe Anna și apoi pe Rafael; ambii arătau la fel de derutați.

— Ce fel de navă? se interesă Dimitri pe un ton fascinat.

— Una de război. Puternic înarmată.

— Cu ce? întrebă Natașa.

— Un distrugător cuantic avansat.

— „Avansat"?

— O să vedeți.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Dacă va funcționa...

* * *

LuminăDimineatăMunte nu putea să detecteze nava oamenilor nicăieri în interiorul sistemului escalei intermediare. Majoritatea senzorilor săi nu înregistraseră nimic la ieșirea ei din gaura-de-vierme. Imaginile vizuale, care erau cele mai puternice și mai informative, arătau un ovoid negru care absorbea lumina. Nu exista nicio amprentă cuantică, nimic pe detectorul masic. Încă mai derutant și alarmant, nu se detecta nicio gaură-de-vierme. Indiferent ce anume inventase clasa de savanți a oamenilor, diferea radical de tot ce folosiseră anterior.

LuminăDimineațăMunte se întrebă ce va face nava. În mod inevitabil era un soi de atac. Nu putea să priceapă motivul pentru care oamenii nu declanșaseră o superbombă imediat după ce nava lor ieșise prin gaura-de-vierme. Ce ar fi putut fi mai distrugător decât așa ceva? Cu siguranță, o proporție însemnată de echipamente și nave din punctul de escală intermediară ar fi fost distruse, ba până și gaura-de-vierme interstelară ar fi fost amenințată.

De ce oare nu-i înțelegea niciodată cu adevărat pe oameni?

Senzori de pe câteva platforme de armament de pe orbita stelei detectară o sursă magnetică puternică ce emitea de nicăieri, la o sută de mii de kilometri deasupra coronei. LuminăDimineațăMunte amplasase patru mii de astfel de platforme în jurul stelei, pentru a-i proteja extractorii de flux magnetic. Fără ei, n-ar fi putut alimenta generatoarele de găuri-de-vierme din Commonwealth. Însă proiectilul acesta nu fusese lansat spre niciun extractor de flux magnetic, ci se îndrepta direct către stea, iar interceptarea sa nu mai era deja fezabilă. Ținând seama de locul și de cursul său, existau numai două posibilități: fie că oamenii construiseră mașini pentru perforarea coronei, fie că era o superbombă de-a lor. Până la impact era imposibil să cunoască adevărul.

LuminăDimineațăMunte calculă avariile pe care o flamă le-ar fi adus extractorilor de flux magnetic când treceau peste ea. Avertizat din timp, ar fi trebuit să le poată utiliza jeturile de poziționare pentru a le modifica înclinarea orbitală, deviindu-i din calea fluxului de radiații. Cu siguranță oamenii ar fi știut asta. O superbombă ar fi produs mult mai multe distrugeri, deși chiar și o explozie de magnitudinea respectivă putea afecta doar un procentaj redus din extractorii săi de flux magnetic. Poate că nava

urma să lanseze mai multe superbombe. Asa ceva i-ar fi afectat în mod serios abilitatea imediată de a continua extinderea în spațiul Commonwealth. Judecând tactic, LuminăDimineațăMunte lansă alt lot din propriile sale mașini de perforare a coronei în cele patruzeci și opt de sisteme pe care le invada. De asemenea, începu să treacă în revistă coordonatele celorlalte stele din Commonwealth. Era preferabilă o absorbție gradată a planetelor oamenilor, slăbindu-le și utilizându-le infrastructura industrială abandonată, dar acum ei îl sileau să reacționeze.

Zecile de mii de grupuri care gestionau generatoarele găurii-de-vierme de la escala intermediară începură să calculeze noi coordonate de ieșire. Fură pregătite turnuri încărcate cu mașini de perforare a coronei; deoarece grupurile de imobili analizau și pregăteau componente electronice de ghidare pe mașinile rămase, LuminăDimineațăMunte nu mai dispunea de atât de multe pe cât ar fi dorit. Erau foarte dificil de construit, chiar cu resursele și abilitatea sa tehnologică.

Senzorii de pe platformele orbitale de armament aflate cel mai aproape de proiectilul oamenilor detectară o rafală bruscă de activitate de câmp cuantic în clipa când ajunse la cromosferă. Apoi legăturile lor de comunicații se întrerupseră. Afluxul de energie de la toți extractorii de flux magnetic din jurul zonei de impact încetă simultan, silindu-l pe LuminăDimineațăMunte să comute pe rezervele energetice de avarie pentru a menține peste o sută cincizeci de găuri-de-vierme în Commonwealth. Platforme și mai îndepărtate arătară cum în corona se forma craterul distinctiv de explozie al unei superbombe. După aceea se petrecu altceva. Detectorii de amprente cuantice înregistrară o activitate care le depășea scala aparatelor de măsură. Intensitatea câmpului magnetic al stelei se multiplică cu ordine de magnitudine, producând un efect de impuls îndeajuns de puternic pentru a devia de pe orbitele lor o cincime din extractorii de flux magnetic și platformele de armament ale lui LuminăDimineațăMunte. Pe când se rostogoleau haotic cu toate sistemele electronice scoase din uz, LuminăDimineațăMunte comută pe platforme mai îndepărtate de punctul de impact al proiectilului, pentru a-și da seama ce se întâmplase. În jurul zonei craterului, creștea un plan solid de luminozitate care ieșea din cromosferă. Din el se revărsau radiații

ultradure, un front de undă îndeajuns de puternic pentru a perfora și cel mai puternic câmp de forță.

Și mai multe platforme de armament și extractori de flux magnetic scăpară de sub control. LuminăDimineațăMunte nu mai dispunea de nimic cu care să poată scana direct zona de impact, fiindcă unicele platforme care-i rămăseseră se aflau de partea opusă a stelei. Senzorii punctului de escală intermediară continuau să arate steaua așa cum fusese cu șase minute în urmă — pasiv normală. Rezervele energetice erau insuficiente ca să ofere o sursă alternativă pentru toți extractorii de flux magnetic pe care-i pierduse. Se concentră asupra menținerii a două găuri-de-vierme pe fiecare dintre planetele Commonwealth capturate.

Prima flotilă de platforme de armament care ieși de sub umbrela exploziei inițiale arătă semiluna unei gigante alb-albastre care se ivea dinapoia stelei punctului de escală intermediară. Și LuminăDimineațăMunte înțelese în cele din urmă ce făcuseră oamenii.

Steaua devenea nova.

* * *

Ozzie se trezi când razele subțiri de lumină solară puternică îi trecură peste chip. Rămase nemișcat o vreme, cu ochii închiși, și surâse. *Ia să vedem...* Străvechiul ceas de la încheietură îl anunță că dormise nouă ore.

— Chiar așa?

Glasul lui era o provocare mulțumită adresată universului.

Deschise fermoarul sacului de dormit și se întinse. Aerul rece năvăli peste el și își căută pantalonii de velur. După ce-și strânse cureaua în jurul taliei, luă cămașa cadrilată și rânji cunoscător. Foarte grijuliu, își introduse brațele în mâneci. Dinspre cusături nu se auzi niciun pârâit.

— Nenică, am făcut progrese!

Ambele degete mari de la picioare îi ieșeau prin găuri din șosete, când își încălță bocancii.

— Mda... sau poate că nu...

Era clar că trebuiau cârpite. Pipăi buzunarul vechiului cojoc din blană de oaie, în care ținea acul micut și papiota.

— Poate mâine.

Își înăbuși un chicotit când împinse perdeaua în lături și ieși din adăpostul improvizat.

— 'Neața, strigă el voios spre Orion, care stătea lângă focul pe care-l reaprinsese.

Cănile lor metalice se găseau pe un ciob de polip deasupra flăcărilor; fuioare de aburi se ridicau din apa dinăuntrul lor.

— Au mai rămas cinci cuburi de ceai, rosti Orion. Și două ciocolate. Ce vrei?

— Varietatea este sarea și piperul vieții, așa că azi o s-alegem ceaiul, ce zici?

— Bine.

Orion privi cu regret cubulețele aurii de ciocolată.

— Perfect, mulțumesc, zise Ozzie.

Se așeză pe o proeminență de polip negru și maro, și schiță o grimasă când întinse piciorul.

— Pardon? făcu Orion.

— Genunchiul, mulțumesc, este mult mai bine, dar va trebui să continui exercițiile ca să-și dea drumul. E destul de-nțepenit după ziua de ieri. Aruncă o privire veselă băiatului care-l privea perplex: Mai ții minte ziua de ieri, nu? Plimbarea până-n vârful recifului...

— Da.

Orion devenea încruntat, neînțelegând ce era cu veselia aceea.

Tochee apăru din junglă, cu manipulatoarele înfășurate în jurul containerelor pe care le umpluse cu apă.

— Bună dimineața, prietene Ozzie, rosti el prin intermediul matricei palmare.

— 'Neața. Ozzie luă cana pe care i-o întinse Orion, ignorând strâmbătura băiatului. Ai găsit ceva interesant? îl întrebă pe extraterestrul masiv.

— Echipamentele mele nu au detectat niciun fel de activitate specifică unor circuite electrice. Tochee ridică doi senzori: Probabil că mașinăriile se află foarte adânc în recif.

— Mda, dacă există vreo mașinărie...

— Crezusem că ai spus că există, protestă Orion.

— Ceva generează gravitație. Bănuiala mea este că-i ceva prea sofisticat ca să fie o mașină. Rețele de quarci... câmpuri cuantice pliate... intersecții gravitonic–moleculare asamblate la niveluri

subatomic... ceva de genul ăsta. Cine știe? Cui îi pasă? Nu de-aia ne aflăm aici.

— Atunci pentru ce ne-aflăm aici? întrebă Orion exasperat.

— Pentru Comunitatea Silfenilor.

— Păi, ei nu sunt aici, nu?

Băiatul roti brațul într-un semicerc larg, pentru a ilustra absența extraterestrilor umanoizi. Ceaiul i se revărsă din cană.

— Nu încă.

Ozzie luă unul dintre fructele sur-albăstrui pe care le adunaseră și începu să-l cojească.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Ia gândiți-vă la următoarea chestie: Niciunul dintre noi nu crede că ne-am fi prăbușit accidental pe Insula 2, așa-i? Vreau să zic, care-ar fi probabilitatea, nenică? Haloul de gaze este *mare* pentru orice rasă. Iar amărâta de *Găsitoarea-potecii*... haideți s-o recunoaștem, nu era un *Titanic*.

— O coliziune naturală era improbabilă, spuse Tochee.

— Așadar, prezența noastră aici nu este accidentală. Și ce am găsit ieri? Ce se găsește la extremitatea recifului?

— Excrescențe, rosti Orion pe un nesigur.

— Despre care am decis împreună că ar fi niște platforme de asolizare excelente pentru Silfenii zburători.

Ozzie mușcă cu poftă din fruct și rânji către tovarășii săi.

— Vor veni la noi! surâse băiatul fericit.

— Aceasta este o deducție excelentă, prietene Ozzie.

— Multe mulțumiri. Ozzie își șterse sucul prelins în barbă: Oricum, merită încercat. Azi nu mă pot gândi la niciun alt motiv.

O încruntătură aproape insesizabilă licări peste chipul lui Orion, totuși nu comentă nimic. Ozzie nu-și putea seama dacă băiatul și Tochee erau sau nu reali. Nu credea în posibilitatea resetării temporale. Existau multe moduri de manipulare a continuumului spațio-temporal în interiorul unei găuri-de-vierme, astfel încât timpul să pară că ar curge mai repede în jurul observatorului, însă întoarcerea în timp era o imposibilitate fundamentală. Prin urmare, dacă ziua aceasta de pe recif era o realitate generată artificial, atunci era una perfectă, ceea ce însemna în mod logic că personalitățile tovarășilor săi ar fi fost copiate până la ultima nuanță. Pe de altă parte era posibil ca ei să partajeze visul... dar atunci de ce nu-și aminteau ziua/zilele de

ieri? Bineînțeles poate că exista un fel de subset de buclă temporală închisă care opera în haloul de gaze, un microcontinuum paralel cu universul, dar care avea alte legi ale scurgerii timpului. Ozzie nu era sigur dacă așa ceva ar fi fost posibil. Părea o idee interesant de încercat și analizat, deși trecuse *foarte* mult timp de când încercase o matematică atât de complicată. Iar azi, decise, nu era ziua în care să reînceapă.

* * *

După micul dejun, se asigură că Orion și Tochee își luară obiectele personale asupra lor în călătoria prin pădurea recifului. Fără să înțeleagă dacă ceea ce se întâmpla era sau nu real, nu putea să riște ca ei să piardă puținele bunuri esențiale pe care încă le mai aveau, dacă izbuteau să găsească o potecă și iasă de aici. De aceea luară cu ei cortul, pompa cu filtru de apă și puținele unelte care le mai rămăseseră.

— N-ar trebui să culegem fructe? întrebă Orion când treceau printr-o zonă în care aproape toți copacii erau încărcați cu ciorchini de boabe asemănătoare strugurilor. De obicei culegem fructe...

— Dacă vrei, poți să culegi, încuviință Ozzie.

Era atent să-și ferească creștetul capului de plafonul format de ramurile cele mai de jos, pe când pășea-sălta înainte. Arborii groși și bătrâni produceau o rețea vastă de crengi și ramuri întrepătrunse. Razele soarelui ce se iteau printre trunchiuri aduceau cu un amurg blând și pâlpâitor, completat de aerul uscat cu iz vag de mirodenii.

Orion scoase un țipăt victorios și se cocoță imediat pe copacul cel mai apropiat. Ozzie îl văzu pășind pe ramurile de deasupra; crenguțe trosneau și, ocazional, câte o frunză plutea lin în jos.

— Nu-ți utilizezi senzorii, prietene Ozzie? întrebă Tochee.

— Câțiva rulează, se apără iute bărbatul.

Nu avea curaj să încerce să-i explice lui Tochee că era posibil ca în clipa respectivă ei să nu fie decât simple ficțiuni în visul Comunității Silfene. Dacă adevărul ar fi fost altul, risca o criză serioasă de pierdere a credibilității.

— Îi păstrăm pe cei complecși pentru ceva interesant, completă el.

— Înțeleg. Eu voi continua să înregistrez fundalul general. S-ar putea să ne ajute să determinăm...

— Hei! răcni Orion.

Ozzie nu putu determina dacă băiatul pățise ceva sau era pur și simplu uimit. Un freamăt de agitație urmă în plafonul interior al pădurii, la cinci metri depărtare de el. Crenguțe rupte și un vârtej micuț de frunze se învolburară în jos. Prin gaura respectivă apărură picioarele lui Orion. Se legănară de două ori într-o parte și cealaltă, după care băiatul își dădu drumul să cadă, aterizând ușor pe stratul subțire de sol nisipos care acoperea polipul. O dată cu el căzură câțiva ciorchini de boabe roșii. Orion privi drept în sus, cu o expresie tulburată pe chip.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ozzie porni spre băiat prin salturi pline de dexteritate. Tochee își iuți mișcările pentru a avea aceeași viteză cu el și-și extinse excrescențele locomotorii pentru o tracțiune mai bună.

Orion se retrăgea grăbit, cu ochii fixați asupra rupturii pe care o provocase. Pe acolo coborau drept în jos raze solare mai puternice.

— E ceva sus! icni băiatul. Ceva mare... pe cuvântu' meu!

Partea frontală a corpului lui Tochee se ridică de pe sol, când extraterestrul își alinie ochii piramidali asupra găurii din coronament.

— Nu văd nimic, prietene Orion.

— Nu-i chiar acolo sus, ci mai degrabă-ncolo, indică Orion.

— Cât e de mare? întrebă Ozzie agitat.

Comportamentul băiatului îl neliniștea. Era oare intenționat? Sau ieșiseră din iluzie? În cazul acesta... Mâna îi lunecă în jos către cuțitul din teacă.

— Nu știu. Orion se scuză: Era numai o formă care se mișca. Atât. O formă-ntunecată. Cam de mărimea mea, poate nițel mai mare.

Tochee începuse să lunece în direcția indicată de Orion, șerpuind ușor într-o parte și alta prin mișcări scurte și economice. Ferigile penate colorate se legănau ușor în concordanță cu clătinările trupului. Ceva din siguranta pe sine și concentrarea extraterestrului îi reamintea lui Ozzie de vânătorii amerindieni. Când se uită din nou la plafonul neregulat de crengi și frunze, nu mai zări nimic, doar ocazionalul freamăt al frunzișului, împestrițarea de clarobscur în perpetuă mișcare aleatorie.

— Ce..., începu Orion.

Ozzie prinse cu mâna brațul indicator al băiatului plin de curiozitate și-l coborî.

— Eu zic să ne urmăm drumul spre extremitate, rosti el străduindu-se să fie nepăsător când își duse un deget la buze.

Orion holbă ochii.

Tochee se cabră într-un salt impresionant chiar și în gravitația redusă a recifului. Marginile frontale ale proeminențelor locomotorii se curbară în cârlige, care prinseră o ramură și o ținură verticală. Carnea manipulatoare de pe flancurile sale se extinse, turtindu-se în două tentacule ce țâșniră în vegetația pădurii. Pentru o secundă nu se petrecu nimic. Apoi Tochee dădu drumul ramurilor și trase cu tentaculele. Corpul său greu căzu lin. O formă umanoidă apăru, trosnind prin coronamentul jos al pădurii.

Ozzie sărise deja înainte. Ateriză direct peste silueta care se zbătea pe pământ lângă Tochee. Cei doi se rostogoliră de câteva ori, cu bărbatul străduindu-se să-și prindă oponentul într-o priză specifică luptelor libere. Cel pe care-l apucase se zvârcolea ca o caracatiță electrocutată. De fiecare dată când îi prindea un membru, acesta îi era smuls din strânsoare cu o putere mai presus de cea omenească. Ceva aidoma unei mantii groase din piele continua să-i izbească fața. Sfârșiră prin a se ciocni amândoi de baza unui copac, cu Ozzie aflat deasupra. Materialul negru și dur îl lovi iarăși peste ochi. De aceea se repezi într-acolo cu ambele picioare. Nu era însă un bătăuș de stradă, și nici nu fusese vreodată, așa că vârfurile bocancilor săi nu loviră decât polipul; ricoșeul care urmă fu resimțit dur în genunchi.

— Ah... băga-mi-aș ce m-a durut!

— Atunci nu mai da din picioare-n pizda mă-tii, idiotule, rosti un glas aspru în engleză cu accent puternic.

Ozzie îngheță. Aripa din piele îi căzu de pe față și văzu un Silfen mascul ai cărui ochi înguști de felină îl priveau nemulțumiți.

— Hă? reuși el să emită.

— Am zis s-o termini cu stilul ăsta de șmecher. Oricum te bați de tot căcatu'.

Ozzie îi dădu drumul Silfenului, ca si cum l-ar fi fript.

— Voi puteți să vorbiți.

— Voi puteți să gândiți.

Surprinderea se războiu cu resentimentele.

— Scuze, rosti Ozzie stânjenit. Știi, ne-ai speriat, furișându-te așa.

Orion se apropiase și se holba uluit. Încet, își scoase pandantivul din cămașă și clipi spre lumina verde, intensă. Se uită la ea, după aceea la Silfen, care se scula grațios în picioare. Se auzi un foșnet, când fâlfâi din aripi, expediind norișori de pulbere fină de nisip, apoi le plie, ascunzându-le perfect sub brațe. Coada execută o șfichiuire fulgerătoare de bici, înainte de a rămâne curbată în forma literei „U", puțin deasupra solului.

Ozzie își scutură propriile haine, ușor stingherit.

Tochee glisă lângă cei doi oameni și se uită la Silfen.

— Cred că ai spus că aceste creaturi nu vă vorbesc graiul, rosti glasul matricei.

Silfenul se întoarse și-l privi. Inserțiile lui Ozzie observară, dar numai pentru o clipită cum ochii umanoidului fulgerară cu lumină ultravioletă. Muchiile cărnoase ale manipulatoarelor lui Tochee unduiră, când începu să-și proiecteze imaginile limbajului în replici. Acestea se iuțiră și cei doi conversară foarte rapid. *Dacă asta-i o simulare sau un vis, de ce mai trebuie să vorbească cu Tochee?*

— Nu știam că pot vorbi în engleză, șopti Orion cu glas sugrumat către Ozzie.

— Nici eu.

Silfen termină să comunice cu Tochee și se înclină ușor, clipind. Ultravioletul i se topi din ochi.

— Cine ești? întrebă Ozzie.

Gura circulară a Silfenului se deschise larg, îngăduind limbii lungi și subțiri să vibreze între șirurile de dinți.

— Eu sunt cel care dansează în nesfârșiții curenți de vânt ce curg în lungul norilor albi rostogolitori care dau ocol în veșnice orbite în interiorul stelei vieții. Fluieră ascuțit: Dar îmi puteți spune Dansatorul-în-nori. Știu că voi, oamenii, trebuie să fiți foarte concișI și superficiali.

— Mulțumesc. Ozzie înclină capul pe un umăr. De ce ai accent german?

Limba Dansatorului-în-nori vibră.

— Din motive de autoritate. Semăn cu unul dintre diavolii voștri legendari. Dac-aș începe să vorbesc ca un hippy drogat, atunci aș avea o problemă serioasă de credibilitate, nu?

— Absolut. Așadar ești aici ca să-mi spui ceea ce vreau să știu?

— Asta n-o știu, Ozzie. Ce vrei să știi?

— Cine și de ce a ridicat barierele în jurul Perechii Dyson?

— E o poveste lungă.

Ozzie gesticulă cu ambele brațe către pădurea crepusculară.

— Ți se pare că m-aș grăbi undeva?

Reveniră prin pădure, până la un luminiș aflat la o jumătate de kilometru depărtare, prin care trecuseră la venire. Ozzie dorea un mediu mai puțin oprimant, pentru a se putea concentra asupra detaliilor. Orion era complet fascinat de un Silfen cu aripi care putea vorbi engleza.

— Unde ai învățat engleza? întrebă el.

— Toți o știu acolo de unde vin eu, pușțiule.

— Și de unde vii?

— De-aici. Altfel unde dracu' crezi c-ar putea să zboare cineva cu greutatea mea? Hristoase, da' ce-i cu neuronii speciei voastre? I-o lipsă naturală sau îi pierdeți pe măsură ce-naintați în vârstă?

— De-aici? Din haloul de gaze?

— Așa l-ați botezat?

— Da. Noi am fost pe una din insulele de pe apă. Orion se strâmbă, amintindu-și: Am căzut de pe ea.

Limba Dansatorului-în-nori vibră, când fluieră.

Ozzie îi mai auzise pe Silfeni râzând, așa că aprecie că acum fusese un soi de pufnet ironic.

— Trebuie să puneți niște indicatoare de avertizare, rosti el apăsat.

— Ați căzut fiindcă v-ați grăbit, tăntălăilor, zise Dansatorul-în-nori. Ar fi trebuit s-o luați-ncet, să observați mediul înconjurător, să căutați soluții în avans. Așa se procedează inteligent.

— Căcat! Voi ne-ați adus aici. Aveți o responsabilitate.

Dansatorul-în-nori se opri. Aripile îi fosniră și coada se legănă într-o parte și alta.

— Nu, n-am făcut-o noi. Nu suntem responsabili pentru nimeni, decât numai pentru noi înșine. Voi ați ales să mergeți pe potecile noastre, Ozzie, voi ați decis unde se vor sfârși ele. Asumați-vă responsabilitatea *propriilor* acțiuni. Nu-i acuza pe toți ceilalți, pentru că te vei preschimba într-un avocat. Asta dorești?

Ozzie îl fulgeră din ochi.

— Cum puteam noi să fi decis unde ne vor duce potecile? întrebă Orion. Cum funcționează ele?

— Potecile sunt vechi, foarte vechi, și ele s-au desprins de mult de noi. Doar ele știu cum funcționează. Încearcă să ajute pe cât pot de mult și-i ascultă pe cei care merg pe ele. Cel puțin în mare parte a timpului...

— Vrei să spui că te duc în locul unde dorești s-ajungi?

— Ah, nu! Ele se schimbă rareori, nu le place schimbarea. Majoritatea rămân pur și simplu închise. Este cumva trist când fac așa, dar mereu se deschid altele noi. Trebuie-ntotdeauna să mergi înainte, nu? Asta-i ceva comun pentru noi toți.

— Vrei să zici... Orion trase cu ochiul spre Ozzie, căutându-i aprobarea. Dacă aș dori să-i găsesc pe mama și pe tata, ele m-ar duce acolo în cele din urmă?

— S-ar putea. Ținta asta-i destul de abstractă, pușiule.

— Tu știi unde-s mama și tatăl meu?

— Foarte departe de aici, asta-i sigur.

— Trăiesc! strigă băiatul, nevenindu-i să creadă.

— Da, da, continuă s-o frece pe-aici și pe colo.

Orion începu să plângă și lacrimile îi întinseră murdăria de pe obraji.

— Prietene Orion, rosti Tochee, sunt fericit pentru tine.

Întinse un tentacul și atinse umărul băiatului. Acesta îi strânse scurt și recunoscător carnea manipulatorului.

— I-o veste extraordinară, nenică! Cea mai a-ntâia! Ozzie îl cuprinse cu un braț pe băiat și-l strânse puternic la piept. Sper c-ai dreptate, vorbi el pe un ton de avertisment către Dansatorul-în-nori.

Silfenul înălță din umeri, zbârlindu-și aripile.

— Când se va termina totul, voi porni din nou să-i caut, anunță Orion. Acum știu ce fac. Pot supraviețui pe poteci. O să-mi fac rost mai întâi de niște echipament ca lumea, adăugă el privindu-și picioarele. Și de bocanci.

— O să ți-i cumpăr pe cei mai buni, spuse Ozzie. Îți promit.

Poienița era acoperită de iarbă deasă ca mușchiul. Razele solare puternice coborau de la soarele de sus, împestrițându-i marginile. Ozzie își azvârli ranița pe sol și se rezemă cu spatele de ea. Orion era prea surescitat ca să se așeze; se plimba de colo-colo, rânjind de fiecare dată când ridica ochii spre cerul vast.

Ozzie întinse sticla de apă Dansatorului-în-nori.

— Bei?

— Apă? Ce căcat, nici vorbă! N-aveți niște băutură mai de Doamne-ajută?

Silfenul înaripat se ghemui pe solul spongios vizavi de Ozzie. Limba îi șfichiuia cu viteză reptiliană.

— N-am adus așa ceva. M-am gândit că pentru asta trebuie să stau cu mintea perfect trează.

— Perfect, ideea n-a fost rea. Haide, vrei acum să-ncepi cu-ntrebările?

— Bineînțeles. Am câștigat dreptul ăsta.

Dansatorul-în-nori izbuti să emită un pufnet perfect omenesc fără să-și folosească limba.

— Voi ați ridicat barierele din jurul Perechii Dyson? întrebă Ozzie.

Acesta nu era nici pe departe felul în care își imaginase el că-și va sfârși călătoria. În unul dintre visurile lui cu ochii deschiși, rătăcea printr-o bibliotecă extraterestră străveche asemănătoare unei catedrale, poate una abandonată, reactivând calculatoare cu gigantice panouri de lumini pâlpâitoare. Așa ceva ar fi fost realmente cool, în loc să-și ude turul pantalonilor pe iarba umedă și să flecărească cu un diavol, de parcă ar fi fost doi vechi amici de cârciumă. *Mda, e clar că n-am văzut-o venind sub forma asta.*

— Nu, n-am fost noi, zise Dansatorul-în-nori. Noi nu obișnuim să judecăm alte specii în felul ăsta. Nu avem *ego*-ul pe care-l au unii din universul ăsta.

Ozzie ignoră aluzia.

— Ce vrei să spui prin „a judeca"?

— Creatorii barierei au fost o rasă mai tânără decât noi, cu o abilitate tehnologică apropiată de apogeul nostru. Cretinii au crezut că asta le conferea responsabilitate. Din punctul ăsta de vedere aduceau foarte mult cu oamenii.

— Cine sunt ei?

— Noi le-am numit steaua Anomine — o versiune prescurtată a adevăratului lor nume, însă corectă.

— Vorbești despre ei la timpul trecut.

— Așa-i, mă bucur că cineva-i atent. Ei nu mai există așa cum erau pe-atunci. Au fost mereu rapizi, mereu lacomi de progres. Adică la fel ca voi. Ei au evoluat de la faza respectivă și au intrat

pe un drum complet diferit de cel material; au fuzionat cu masinile lor, care la rândul lor au transcens. Nu toți, Doamne ferește, unii dintre ei n-au fost de acord cu direcția spre care porniseră creierele tehnologice și continuă să existe în vechea lor formă fizică. S-au mai calmat nițel și și-au respins cultura tehnologică și rezultatele ei, au devenit fermieri ai planetei lor natale ca niște tipi obișnuiți, se bucură de odraslele lor și ignoră stele, deși salută vizitatori din toate colțurile galaxiei. Te cunosc eu, Ozzie, îți zăresc lăcomia din ochi; ți-ar place de ei. Nouă ne-a plăcut.

Pentru un moment Ozzie văzu rasa aceea, sau cel puțin le văzu planeta, modul prin care să ajungă acolo pe poteci. Mintea îi ajunsese în starea de reverie caldă și plăcută dintre vise și trezie. În fața lui un drum lung îl purta pe multe poteci scânteietoare, aidoma unor punți aurii întinse între stele.

Vis în interiorul unui vis.

— Marfă! rosti el mulțumit. Bun, dar de ce au ridicat barierele?

— Specia înzestrată cu rațiune care a evoluat pe Dyson Alfa tânjește după imperii și dominație individuală. Poți considera fără să greșești că membrii ei sunt complet obsedați de putere. Probabil că din perspectiva voastră culturală sunt realmente niște nemernici. În starea lor fundamentală, nu le-ar păsa dacă ar nimici toate celelalte forme de viață din galaxie, și nu numai, pentru a-și garanta imortalitatea. Când Anominii i-au găsit, se apropiau rapid de nivelul tehnologic prin care ar fi putut impune cu forța armelor în toată galaxia calea aceea evoluționistă aparte și distonantă. De aceea Anominii, fiind niște liberali sensibili, au decis să-i izoleze. Ei se temeau că dacă Dysonii ar fi ajuns la alt sistem stelar se va ajunge la genocid. Nu era tocmai greu de ajuns la predicția aceea. S-a dovedit c-au avut dreptate. Navele subluminice Dyson au ajuns într-adevăr la o stea vecină, în timp ce Anominii erau ocupați cu construirea generatoarelor pentru barieră. Dysonii au distrus aproape complet speciile băștinașe înzestrate cu rațiune, i-au înrobit pe supraviețuitori și le-au absorbit cunoștințele, exploatându-le pentru a-și spori puterea militară. De aceea, în jurul ambelor sisteme au fost ridicate bariere.

— Ah-ha! făcu Ozzie încântat. Toți se-ntrebau despre motivele stabilirii barierelor. La dracu', nenică, ai dreptate! Mi-ar fi plăcut să-i fi întâlnit pe Anomini când erau la apogeu. Erau cam ca vechea mișcare Greenpeace de pe Pământ, atât doar că aveau și

dinți cu care să muște. Probabil c-au ajutat la salvarea multor specii. Ce dracu', probabil că altfel ar fi fost vai de mama noastră pân-acum.

— Deci Dysonii au fost, cumva, închiși în temniță? întrebă Orion.

— Exact, aprobă Dansatorul-în-nori. *Au stat* în temniță. Anominii speraseră că dacă nu s-ar mai fi putut extinde, Dysonii ar fi fost siliți să evolueze în altă direcție decât cea a mentalității imperialiste. Pentru informația voastră, lucrurile n-au stat deloc așa.

— Ce vrei să spui? se încruntă Ozzie.

Sentimentele de neliniște ce-i însoțiseră coșmarurile recente îi năvăliră brusc în prim-planul gândirii conștiente. Strânse puternic din pleoape.

— Păi, ia ghici, ce s-a-ntâmplat când nava cuiva a-nceput să iscodească? Era o navă ticsită de savanți disperați să vadă ce era înăuntru. Eu nu-nțeleg de ce niște idioți ca voi consideră curiozitatea drept una dintre virtuțile cele mai de seamă? N-ați auzit niciodată de prudență?

— Oh, futu-i... Ce-am făcut?

— Nava voastră a interferat cu generatorul barierei din jurul planetei natale a Dysonilor. Bariera a fost desființată.

— Nu cred. Te-nșeli.

— Mă faci mincinos? Ce-aș avea de câștigat?

— Este imposibil ca oamenii să fi încercat să dezactiveze o barieră. Știu cum funcționează guvernele noastre. Ar fi trebuit completate opt milioane de formulare în câte trei exemplare, iar solicitarea respectivă ar fi fost examinată de o sută de subcomisii înainte de a se acorda permisiunea de a citi măcar manualul de instrucțiuni al barierei.

— Ei au anulat unele functii ale generatorului. Nu știu cum au făcut-o, nu eram prea atenți și nici nu gonim prin galaxie în rachete ultramoderne ca să aflăm ce s-a-ntâmplat. Însă n-a fost un accident, nici vorbă de așa ceva! Generatoarele alea ar fi trebuit să aibă o durată de viață egală cu cea a stelelor pe care le închiseseră, dacă nu chiar mai mare.

— Și ce s-a-ntâmplat după desființarea barierelor?

— Dysonii au folosit cunoștințele obținute de la voi pentru a construi ei înșiși găuri-de-vierme. În prima etapă a expansiunii lor au invadat douăzeci si trei de planete din Commonwealth.

— Futu-ti neamu-n cur! răcni Ozzie. Nigel, cretinu' dracului, cât de idiot poți să fii?! Ți-am spus că căcatu-ăsta de joacă de-a cadeții spațiali o să se sfârșească printr-o belire totală. Ți-am spus, dobitocule!

— Au invadat Silvergalde? întrebă Orion temător.

— Nu, planeta noastră rămâne neatinsă.

— Și restul? spuse Ozzie.

Știa că fusese rău, dar trebuia neapărat să audă confirmarea.

— Commonwealthul le-a abandonat. Au suferit prejudicii ecologice masive și continuă să fie teatrul unor conflicte violente între oameni și Dysoni.

— La dracu'! Deci Anominii au avut dreptate?

— Da.

— Vor da o mână de ajutor?

— Cui?

— Oamenilor. Ai spus că generatorul a fost scos din uz. Nu poate fi repornit? Nu-i putem împinge pe Dysoni înapoi înăuntru?

— Ce pizda mă-sii, tu n-asculți nimic din ce-ți spun? Noi nu intervenim. N-am făcut-o niciodată și n-o vom face niciodată. Iar Anominii avansați tehnologic au depășit timpurile când interveneau în evenimentele din existența altor specii. Ca și noi, ei lasă evoluția să curgă în direcția în care poate. Dacă vrei să repornești generatorul și să-i închizi pe Dysoni înapoia barierei, fă-o singur.

— Vrei să zici că-i veți lăsa pe Dysoni să-i atace pe oameni?

— Ai și văzut răspunsul în privința asta. Dansatorul-în-nori ridică scurt din brațe, îngăduind membranei groase a aripilor sale să fluture în briza blândă: Moartea oricărei specii este regretabilă, dar noi am cunoscut multe asemenea cazuri. Eu însumi am pornit în pelerinaje în amintirea lor și simt o mare tristețe când le cunosc în mod direct. Dacă veți eșua, ne vom reaminti de voi.

— Mulțumesc, acum mă simt al dracu' de bine. Pentru o clipă crezusem că prietenia noastră nu-nsemna absolut nimic.

Dansatorul-în-nori își răsfrânse buzele pentru a-și expune toate cele trei șiruri de dinți.

— Asta-i o argumentație căreia noi i-am pus capăt cu milenii în urmă. Voi i-ați lăsat pe Dysoni să iasă. Este responsabilitatea

voastră. Asta-i macroevoluția în starea ei cea mai dură. Ne îndurerează de câte ori o vedem.

— Dar cum stau lucrurile cu Anominii avansați? Nu pot apela direct la ei? Nu există poteci care să ducă la ei?

— Nu, nu există nicio potecă. Le putem vorbi doar atunci când vor ei și asta nu s-a mai întâmplat de trei secole. Am crezut că desființarea barierei ridicate de ei cu mult timp în urmă s-ar putea să-i intereseze, însă nu s-a petrecut așa. Nu suntem nici măcar siguri că ei mai există în stare transcendentă primară. Am cunoscut specii ca a lor, care au evoluat întruna în entități care pur și simplu nu se pot conecta cu noi, cei rămași înrădăcinați în lumea materială.

— Bun, atunci în locul câtorva batalioane de comandouri Silfene, ce-ar fi să ne oferiți niște informații? Există ceva, vreo armă, pe care s-o fi construit cândva și care i-ar putea înfrânge pe Dysoni? Până și niște simple planuri ne-ar putea ajuta.

— Ozzie, mă surprinde oarecum faptul că tocmai tu dintre toți oamenii întrebi așa ceva. Ba chiar, sunt jignit de implicația că noi ne-am irosi vreodată timpul cu căcaturi de felul armelor.

— Serios? Aș fi interesat să aud ce ai spune dacă specia ta ar fi vreodată amenințată cu extincția. În mod cert, n-ați rămâne singuri. Noi v-am ajuta, dacă ne-ați cere-o, am fi alături de voi.

— Știu. Vă admirăm pentru asta, pentru ceea ce sunteți. Nu ne așteptăm să vă schimbați vreodată. Voi așteptați o schimbare din partea noastră?

— Nu. Crezusem doar că ați fi diferiți, asta-i tot.

— Diferiți, în ce fel? Mai omenoși? Ați construit în jurul nostru legende care nu sunt pe de-a întregul corecte. Este prea târziu să veniți acum și să ne învinuiți pentru greșelile voastre.

— Hai sictir!

— Dar eu sunt prietenul vostru, insistă Orion și-și ridică pandantivul. Uite! Și alți oameni vă sunt prieteni. Asta nu-nseamnă nimic pentru voi?

— Ba sigur că-nseamnă, puștiule. Dacă rămâi aici, cu noi, te vom feri de orice.

— Eu doresc ca toți oamenii să fie feriți.

— Asta-i o dorință de care poți să fii mândru, însă rămâne o simplă dorință. Când vei crește, vei fi un om de seamă. Cel mai bun din specia ta.

Orion își legănă pandantivul în fața ochilor, privindu-l amărât.

— Atunci care-i scopul?

— Viața în sine este scopul. Să te alături altora și să-i cunoști. Noi te cunoaștem pe tine, Orion, prietenul Silfenilor, și asta ne face fericiți.

— Cândva și eu eram fericit că vă cunoșteam.

— Mda, îmi pare rău, puștiule. Ne-am distrat a-ntâia, jucându-ne în păduri pe vremuri, este? Sper că-ntr-o bună zi vei fi fericit să ne cunoști din nou.

— Am dreptate-n privința voastră? întrebă Ozzie. Există un echivalent de IC în care vă descărcați toți? Cu IC-ul ăla vorbesc de fapt?

Dansatorul-în-nori izbucni în râs.

— Pe-aproape, Ozzie, pe-aproape.

— De unde știu că tu deții autoritatea de a vorbi în numele Silfenilor?

— N-ai de unde să știi asta. Însă eu te numesc pe tine, Ozzie Fernandez Isaacs, prieten al Silfenilor. Ridică un pandantiv identic cu al lui Orion: Ai libertatea potecilor. Mergi unde vrei, însoțit de binecuvântarea noastră. Dacă crezi că nu-s decât un mincinos nemernic, caută-i pe cei despre care știi că vor rosti adevărul.

Ozzie privi pandantivul, gata să-l azvârle în chipul Dansatorului-în-nori. Așa ar fi procedat Orion în magnifica lui furie adolescentină. Pe de altă parte episodul acesta fusese pus în scenă în beneficiul său, nu al băiatului; îi spunea lui Ozzie ceea ce dorea să știe, chiar dacă nu era ceea ce dorea să audă. În mod evident, pandantivul constituia culminația respectivă, era important într-un fel... în ciuda faptului că el nu înțelegea în care fel anume.

— Mulțumesc, Dansatorule-în-nori, rosti el solemn și acceptă pandantivul cu o plecăciune scurtă.

Când își puse lănțișorul în jurul gâtului, vederea îi fu ocultată pentru o secundă de o scânteiere cețoasă de smarald. Parcă toate simțurile i-ar fi fost dezgolite și expuse inputului de senzații. Briza ce sufla peste pielea lui îndeajuns de aspru pentru a o învineți, căldura soarelui amenințând să-i pârlească părul ciufulit, foșnetul slab al frunzelor precum cacofonia unei orchestre. Simțea parfumul tuturor fructelor și florilor de pe recif, combinându-se laolaltă ca pucioasa vulcanică. Iar mintea lui percepea gândurile

Insulei-mame Silfene de jur împrejurul său; un tărâm uriaș de viață a cărui imensitate în sine aducea tihnă absolută pentru orice entitate care-l atingea. O imensitate care, cu certitudine, îl făcea invincibil. Îmbiba întregul halo de gaze, răsucindu-se prin elementele fizice și biologice ca o forță nucleară spirituală. Conexiuni intangibile se strecurau prin cele mai mici interstiții ale continuumului spațio-temporal, unindu-i pe Silfeni oriunde ar fi hoinărit prin univers. O familie care depășea orice posibil vis omenesc despre conectivitate și iubire.

Ozzie îi invidie pe Silfeni pentru asta. Dar în ciuda sentimentului de apartenență pe care-l degaja, Insula-mamă rămânea străină. Într-adevăr, Silfenii nu aveau să-i ajute pe oameni în lupta împotriva Dysonilor. Ei nu vedeau asta ca o lacună a caracterului lor. Era ceva corect, esențial, fiindcă așa funcționa universul.

— Uau...

Ozzie fu mulțumit că ședea pe sol. Impactul emoțional nu fusese chiar atât de copleșitor ca atunci când privise în amintirile planetei ce murise, totuși fusese întrezărirea unui paradis dureros de frumos, cu toate imperfecțiunile sale.

Momentul trecu, deși el n-avea să-l uite niciodată.

Dansatorul-în-nori îl privea atent, cu chipul îngust neclintit, mușchii obrajilor ușor încrețiți, gura pe jumătate deschisă și limba nemișcată. O expresie despre care Ozzie *știa* că era de compasiune și tristețe.

— Într-o bună zi, îi promise el, vom clădi o punte peste hăul dintre inimile noastre.

— În ziua aceea te voi îmbrățișa, prietene Ozzie. Dansatorul-în-nori se întoarse către Orion, care-și reluase bosumflarea obișnuită: La revedere, puștiule. Sper să-i găsești pe mama și pe tatăl tău.

Ozzie văzu perfect insolența care se pregătea să fie exprimată prin gura băiatului.

— Fii bărbat, i se adresă el repede. Nimeni nu-i perfect.

— Mda, mormăi Orion strângând din umeri în gestul clasic al adolescenților rebeli. Oricum, mersi că m-ai anunțat despre părinții mei.

— Ia-o-ncet.

Dansatorul-în-nori se răsuci spre Tochee și ochii îi scânteiară în lumină ultravioletă. Extraterestrul masiv îi răspunse în același mod.

— Trebuie să plec, rosti Dansatorul-în-nori. Vine un vânt lung. Trebuie să-mi întind aripile.

— Distracție plăcută, zise Ozzie.

Silfenul porni către pădure.

Ozzie îl privi pe Tochee, care-și aliniase ochiul asupra pădurii în care dispăruse Dansatorul-în-nori.

— Te simți bine?

— Avea aceeași formă ca tine. Dar era foarte diferit.

— Da, încep și eu să-nțeleg asta.

— Și-acum ce facem? întrebă Orion.

— Ne-ntoarcem la adăpost, strângem ceva de mâncare și-mi cârpesc șosetele.

— De ce?

— Fiindcă mâine plecăm de-aici.

* * *

Morton era în expediție de cercetare pe colinele scunde ce formau limita răsăriteană a Regenților, sus deasupra lui Trine'ba. Bura din nou și picăturile reci ca gheața făceau ca iarba-bolt descompusă să fie perfidă sub picioare, chiar și pentru costumul lui blindat ale cărui tălpi se adaptau în funcție de teren. Roiul de spioboți i se desfășurase în jur pe un perimetru mare, căutând orice urme de Dysoni. Zona aceasta cunoscuse recent o sporire a activității extratereștrilor, mai multe survolări și câteva patrule. Nici chiar mobilul Bose nu era sigur în privința motivelor. Aici nu exista nimic și nimic nu putea fi construit pe crestele ascuțite si pe panta lungă de grohotiș. Nicio cultură n-ar fi crescut pe solul sărăcit și îmbibat de apă.

— Nu găsesc nimic, spuse el. Dac-au plantat vreun senzor pe-aici, este prea avansat ca să-l putem repera.

— Nu cred asta nicio clipă, răspunse Rob. Electronica lor este încă-n Epoca de Piatră. Aproape c-am terminat și eu. Ne-ntâlnim la punctul de rendez-vous.

— Bine.

Harta din vederea virtuală a lui Morton îi arăta iconul lui Rob pe terenul înalt de deasupra craterului de sticlă topită unde fusese Randtown. Nu departe, de fapt, de casa din dranițe în care găsiseră mobilul Bose.

Luminita verde ce indica poziția Pisicii venea din spatele văii în lungul lui Blackwater Crag. LuminăDimineațăMunte continua să folosească ruta aceea pentru transport spre văile mai largi. Mobilii pregăteau suprafețe mari de teren în vederea cultivării, arând ogoarele îmbibate de apă ale oamenilor și hectarele de iarbă-bolt virgină de pe poalele dealurilor. În climatul acesta nu creșteau prea multe plante Dyson, cel putin așa susținea mobilul Bose. Câmpurile ce fuseseră însămânțate la începutul invaziei produseseră cele mai multe vlăstare cu aspect fragil, dar un procentaj însemnat se înecase în făgașele pline cu apă. O molimă de fungi-tal de pe Elan se răspândise peste vlăstarele rămase și inflorescențe blănoase alb-lăptos irupeau în lungul frunzelor ce atârnau moi.

Pisica ar fi trebuit să catalogheze vehiculele de tip tractor pe care LuminăDimineatăMunte le utiliza pentru a stropi cu fungicide terenurile nou-pregătite. În ultimele săptămâni o cantitate vastă de substanțe chimice otrăvitoare fusese revărsată pe sol de o armată de mașini agricole Dyson. Simon Rand analizase esantioanele pe care le colectaseră ei și anunțase că efectul fungicidelor asupra fungilor-tal avea să fie limitat. Nici pesticidele nu aveau prea mare succes împotriva insectelor de pe Elan.

— Văd fundații ce se-ntind până la capătul Mlaștinii Înalte, anunță Pisica. După cum arată mașinăriile pe care le-au pregătit și depozitat aici, aș zice că va fi un fel de uzină chimică. Pare logic, ei aduc al dracu' de multe chimicale. E mai ieftin să le producă pe plan local.

Ghearele Pisicii priviseră prin intermediul senzorilor și spioboților cum cisternele mari, pline cu chimicale toxice pentru culturile agricole, sosiseră prin poarta stabilită de LuminăDimineațăMunte în noua sa colonie, la numai doi kilometri pe mal de craterul radioactiv în care detonase bomba lor nucleară. Construcția începuse în vreme ce ei încă își sărbătoreau succesul. Nave cu propulsie cu fuziune coborâseră iarăși de pe orbită, aducând un număr uriaș de soldați mobili și avionetele lor. LuminăDimineațăMunte repetase pur și simplu debarcarea inițială, stabilind o tabără înarmată și ridicând un câmp de forță. În interiorul acestuia se construia o poartă gaură-de-vierme, se asamblau mașinării industriale, erau aduse generatoare energetice mari. Între noul nod și ruta de jurul lui Blackwater Crag,

buldozerele săpau drumuri. Într-o săptămână, totul funcționa la aceeași scară ca anterior, cu o singură diferență: garnizoana de soldați mobili era de patru ori mai mare. În apele lui Trine'ba erau construite bazine de coagulare, iar o altă rafinărie reîncepuse să pompeze fluidul gros și întunecat saturat cu celule de bază. După aceea Dysonii își reluaseră operațiunile agricole.

Asta făcea LuminăDimineațăMunte, explicase mobilul Bose. Asta era tot ceea ce făcea: se extindea.

— Cât de departe? întrebase Morton.

— La infinit, răspunsese mobilul Bose. Gândește-te la el ca fiind un virus înzestrat cu rațiune. Continuitatea îi provine tocmai de la originile evolutive, probabil chiar mai devreme. Dysonii n-au făcut niciodată altceva decât să crească și să se concureze reciproc. Acesta a ajuns acum la dominare totală, eradicându-i pe ceilalți similari cu el, deși practic între ei n-au existat niciodată diferențe mari. Ai întrebat de ce procedează așa... LuminăDimineațăMunte nici măcar n-ar înțelege întrebarea. Este vorba despre *creștere*.

După superbul succes al distrugerii lui Randtown, adevărul îi readusese brutal cu picioarele pe pământ. De atunci întreprinseseră acțiuni de sabotaj de nivel redus, îi menținuseră pe supraviețuitori în viață și nu scoseseră niciun cuvânt despre mobilul Bose în rapoartele către Marină. Mesajele Mellaniei continuau să promită că încerca să-i evacueze, însă deocamdată nu izbutise să le ofere vreun termen precis. Rob devenea tot mai iritat în privința asta.

— În jurul fundațiilor există vreun câmp de forță? o întrebă Morton pe Pisică.

— Nu, dar acolo staționează mulți soldați mobili. Am numărat șaisprezece avionete patrulând pe deasupra. Ia stai... ciudat...

— Ce se-ntâmplă? întrebă Morton.

— Avionetele staționează. Plutesc pe loc.

— Și eu văd la fel, întări Rob. Nenorocitele s-au oprit complet. De ce-ar proceda așa?

Morton privi în lungul țărmului lui Trine'ba, spre noua colonie Dyson. Baza norilor plutea jos peste apă, așa cum o făcuse mereu în zilele acestea. Perdele de fulgere pâlpâiau prin pântecul lor bulbucat către invizibilul mal sudic, iar uruitul straniu al tunetelor însoțitoare răsuna din munții înconjurători. Lacul în sine

murea. Văpăile de fuziune ale navelor și poluarea cu celule de bază ucisese în cele din urmă delicata ecologie unică. Peștii morți pluteau pe suprafață, iar corpurile lor intrate în putrefacție se strângeau laolaltă, formând covoare întinse de carne cenușie putridă. Dedesubtul lor coralul mort se dezintegra lent, producând o spumă umedă și rece care era adusă pe țărm unde forma dune efervescente de bule groase de culoare ocru.

Avionetele zburau permanent deasupra lacului dezolant, ocolind malurile în căutarea oricărei activități ostile și menținând sub observație constantă terenul de sub câmpul de forță. De obicei LuminăDimineațăMunte menținea minimum șaisprezece patrule în aer, dar în dimineața aceasta erau douăzeci. Iar în clipa de față niciuna dintre ele nu se clintea. Câmpurile de forță le erau active și jeturile de evacuare ale motoarelor se rotiseră în poziție verticală.

— Și mobilii sunt staționari, vorbi Rob iar glasul îi purta o undă de îngrijorare. Futu-i... e tare ciudat. Stau pur și simplu locului. Până și soldații.

Mâna virtuală a lui Morton atinse un icon de comunicații.

— Simon, ce face mobilul Bose?

— Dudley e bine. Nimic în neregulă.

Morton își manipulă iconurile de comunicații și deschise o legătură directă cu mobilul Bose.

— Se-ntâmplă ceva pe-acolo, toți mobilii au încremenit.

— Nu știu motivul. Unicul motiv pentru care ei fac ceva, indiferent ce anume, este că li s-a ordonat.

Morton utiliză senzorii electromagnetici ai costumului pentru a baleia benzile utilizate de LuminăDimineațăMunte. Traficul de semnale al extraterestrului se redusese la zece la sută din cel normal.

— Stai pe fir, o să-ți trimit ce spune. Zi-mi tot ce poți.

Mâinile lui virtuale direcționară recepțiile senzorilor în legătura cu mobilul Bose. Nu era încântat să-l expună pe acesta la comunicațiile Dysonilor. Niciunul dintre ei nu știa sigur dacă LuminăDimineațăMunte n-ar fi fost în stare să-și deplaseze mobilul ca pe oricare alta dintre marionetele sale. Nu exista de asemenea absolut niciun mod prin care ei ar fi putut confirma vreodată povestea mobilului Bose, cu toate că Morton bănuia că era adevărată. Ca precauție, căzuseră de acord că trebuia izolat

de toate comunicațiile Dysonilor. Bărbatul simțea însă acum că era o excepție justificabilă.

— Hristoase, rosti mobilul Bose.

— Ce-i? întrebă Pisica.

— LuminăDimineațăMunte a lansat altă invazie în Commonwealth. Folosește împotriva stelelor noastre bombe pentru perforarea coronelor. Avem și noi superbombe care le pot distruge, dar ele nu fac decât să înrăutățească degajarea de radiații.

— De aceea s-au oprit toți? LuminăDimineațăMunte se concentrează asupra invaziei?

— Nu. Una dintre navele noastre a izbutit să ajungă la steaua punctului de escală intermediară. A lansat în stea ceva care... Oh! Distrugerile sunt enorme. LuminăDimineațăMunte își pierde toți extractorii de flux magnetic. Găurile-de-vierme se închid. Cea din colonia Trine'ba a dispărut. Grupul local va trebui să mențină contactul printr-o gaură-de-vierme de pe orbită. Nu înțeleg ce i-am făcut stelei de la punctul de escală intermediară. Cu siguranță... Dumnezeule, devine nova. Am declanșat o nova! Nimic nu va supraviețui. I-au mai rămas doar câteva minute.

— Ho-ho! L-am distrus? întrebă Pisica.

— Am distrus punctul de escală intermediară, replică mobilul Bose. Toți generatorii de găuri-de-vierme ce duc în Commonwealth vor dispărea.

— Deci am câștigat?

— Invazia a fost oprită. LuminăDimineațăMunte n-a dispărut. Nici generatorul pentru gaura-de-vierme interstelară. Asta nu-i bine. El îi vede acum pe oameni ca fiind un pericol foarte real și imediat al continuității existenței sale.

— Trebuie totuși să-nțeleagă că dacă ne va ataca din nou, îl putem rade complet, spuse Rob. Nu-i prost.

— Nu, nu este, aprobă mobilul Bose, dar nu este nici rezonabil și deschis spre negocieri, așa cum ar fi fost un om în momentul acesta. Nu sunt sigur că noi am făcut ceea ce trebuia, desi recunosc că nu văd alternativă.

— Putem transforma stelele în nove... (În vocea Pisicii se simțea un tril admirativ.) Ce grozav!

— Marina va trebui să facă la fel și la Dyson Alfa, zise Morton. Asta-i unica soluție care ne-a rămas.

— Hai Marina! răcni Rob.

— Acum se-ntâmplă, spuse mobilul Bose. Văd lumina sporind. Radiațiile ajung chiar la punctul de escală intermediară. LuminăDimineațăMunte își retrage gaura-de-vierme interstelară. Toate celelalte găuri-de-vierme au dispărut.

Morton reveni cu atenția la avionetele ce pluteau staționar deasupra lacului Trine'ba. Nu se clinteau. Traficul de semnale Dyson era aproape inexistent.

— Ce vor face imobilii pe care i-a abandonat?

— Nu sunt sigur, răspunse mobilul Bose. Toți imobilii sunt actualmente independenți. Ei sunt cópii unificate ale lui LuminăDimineațăMunte, dar asta nu va dura. Vor redeveni autonomi și vor încerca să-și delimiteze teritorii. Cei de la sol vor încheia alianțe cu grupurile care controlează navele mari de asolizare.

— Se vor război între ei? întrebă Simon plin de speranțe.

— Nu, în următoarele câteva secole, zise mobilul Bose. Ocupă destul teritoriu, așa că multă vreme nu vor fi nevoiți să concureze între ei. Însă asta înseamnă să presupunem că Commonwealthul le va îngădui să se dezvolte în sistemele 23Pierdute

— Asta n-o să se-ntâmple, spuse Morton. Probabil că pe noi ne vor retrage, iar steaua va fi transformată în nova.

— Nu este recomandabil, rosti mobilul Bose. Radiațiile emise de nove pot steriliza orice forme de viață din sistemele stelare vecine. Ați distruge complet această secțiune din Commonwealth.

— Pe cine-l doare-n cur de detalii? se strâmbă Rob. Putem învinge. Imobilii rămași aici pot fi nimiciți unul câte unul, în timp ce noi îl atacăm pe LuminăDimineațăMunte la steaua lui natală.

— Imobilii rămași rămân o forță formidabilă, atenționă mobilul Bose. Au în sistemele 23Pierdute mii de nave și câteva generatoare de găuri-de-vierme. Probabil că vor încerca să se deplaseze dincolo de raza de actiune a oamenilor.

— Nimic din toate astea nu ne afectează, spuse Morton. În clipa de față nu trebuie să ne preocupe decât felul în care reacționează băieții locali. Aveți vreo idee în privința asta?

Pe când vorbea, văzu că avionetele reîncepuseră să se miște. Toate se îndreptau către câmpul de forță.

— Imobilii locali au căzut de acord să coopereze și să rămână legați într-un grup. În absența legăturii de aprovizionare cu Dyson Alfa, toate extinderile operațiunilor actuale vor înceta. Își vor

concentra resursele în vederea consolidării perimetrului propriu împotriva asalturilor voastre și împotriva bombardamentelor Marinei. Comunicațiile se vor relua cu celelalte grupuri de pe Elan, pentru a decide asupra unui curs de acțiune. În principal acesta va depinde de ceea ce va întreprinde Commonwealthul împotriva lor.

— Ar trebui să aflăm asta destul de repede. Următoarea comunicare prin gaura-de-vierme este programată pentru ora șapte.

— Ne vor lua acasă, declară Rob. Ce rost mai au rahaturile astea de sabotaje, când poți distruge stele întregi? Ce-ați zice? Liberi, acasă! Și n-a trecut nici jumătate din timpul cu care ne-au amenințat.

— Liberi acasă? întrebă dulce Pisica. Și cum te gândești să explici de ce n-am suflat nicio vorbuliță despre versiunea lui Dudley pe care-am găsit-o?

— Căcat!

Morton văzu cum iconul albastru al lui Rob se transformă în chihlimbar, când comută pe un canal încriptat.

— Morton, trebuie să te gândești la o cale de-a rezolva asta cu Marina. Poate c-ar trebui să-l lăsăm pur și simplu aici și să pretindem că nu s-a-ntâmplat nimic. Supraviețuitorii ne sunt îndatorați până peste cap și n-o să ne toarne.

— S-ar putea... Vreau să văd ce zice Mellanie în următorul mesaj.

— La dracu'! izbucni Rob. Ești condus de-o pizdă. Bine, zi-i clar vrăjitoarei ăleia mici că eu n-o s-o las pe ea și teoriile ei despre conspirații să stea între mine și dosarul meu curat. Asta ți se aplică și ție, și psihopatei. Când Marina ne ia de aici, vreau să fiu eliberat. Ce pula mea — o merit!

12

Niall Swalt mergea pe bicicletă către biroul „Aventuri pe Marea Triadă", când începu atacul Dysonilor. El continua să vină zilnic la serviciu, deși operatorul de tururi nu mai avusese nici măcar un singur client după ce Mellanie revenise din scurta ei vacanță. Dintr-un motiv necunoscut, oficiul central de pe Wessex nu-i anulase contractul de angajare si programul contabil îi plătea salariul în fiecare vineri seara, așa că, în fiecare luni dimineață, bărbatul revenea la birou pentru altă săptămână în care să facă absolut orice ar fi dorit pe banii și pe timpul companiei. În principal asta însemna accesarea de IST-uri. Cel puțin o dată pe săptămână trecea prin *Seducție ucigașă.*

Tăcerea fu cea care-i atrase atentia pe când mergea pe bicicletă pe ultima porțiune de șosea spre poarta angajaților. Deoarece biroul se afla la capătul principalului terminal al gării TSC, Niall era obisnuit cu murmurul constant al mulțimii ce asedia intrarea principală. Potrivit emisiunilor locale de știri, o treime din populația de pe Boongate plecase deja, iar toți cei rămași erau nerăbdători să le calce pe urme. Niall nu era chiar așa de sigur în privința cifrelor oficiale, bănuind că era vorba despre mult mai mulți. În fiecare zi el pleca la slujbă din apartamentul lui cu două camere, mergând cu bicicleta pe drumul cel mai lung, în jurul triajului masiv al gării. În felul acela nu era prins în ambuteiajul gigantic ce sosea pe autostradă. Pe bretelele de acces ale șoselelor erau atât de multe mașini, încât guvernul angajase șaptesprezece echipaje care să remorcheze vehiculele abandonate, dar tot nu puteau face față. Bineînțeles nu numai marginile autostrăzii erau blocate. Mulți oameni veneau prin același labirint de străzi pe care îl folosea și Niall, prin cartierul comercial din jurul gării, și parcau

în orice locșor liber pe care-l puteau găsi, pentru ca după aceea să meargă pe jos. În unele dimineți bărbatul descoperea că sute de mașini apăruseră peste noapte, transformând drumurile într-un adevărat parcurs cu obstacole prin care trebuia să se strecoare.

Oricine sosea și-și abandona mașina trebuia să aștepte aproape două zile, timp în care coada uriașă de oameni avansa foarte lent către intrarea principală a terminalului. Niall nu știa câte persoane existau între autostradă și intrare — i se părea că acolo se înghesuia toată populația de pe Boongate. Purtau îmbrăcăminte organică scumpă sau aveau pe umeri folii de plastic care să-i apere de ploaia mizerabilă din primele luni de iarnă de pe Boongate. În destule zile fusese și lapoviță, iar o dată ninsese non-stop timp de treizeci și șase de ore. Ninsoarea aceea înghenunchease mulțimea și îi sporise iritarea, totuși nimic de până atunci n-o amuțise.

Niall ajunsese la trei sute de metri de poarta pentru angajați când sesizase absența zgomotelor, pe care în majoritatea zilelor le auzea de la peste un kilometru depărtare. Ocoli o Toyota Lison mare cu zece locuri, care bloca rampa de descărcare a unui antrepozit, și frână. Când își ridică ochelarii de protecție, constată că ploaia încetase. Asta era o veste bună, desigur, dar nu îndeajuns pentru a stopa complet vuietul până atunci constant de furie abia stăpânită. Înălță ochii. Câmpul de forță se activase deasupra orașului și norii negri lunecau în jurul suprafeței sale pâlpâitoare. Un al doilea câmp de forță acoperea gara, deviind ceturile ce rămăseseră prinse sub domul orașului.

— La dracu'..., murmură el îngrozit.

Nu-și îngăduise niciodată să creadă că Dysonii se vor întoarce.

Filtrul de știri al e-majordomului îngădui trecerea unei alerte care-l anunță că într-o mulțime de sisteme stelare din tot Commonwealthul fuseseră detectate găuri-de-vierme. Reacția sa imediată fu să se uite către clădirea gigantică a terminalului, cu acoperișurile prelungi și curbe din sticlă. Instinctul de autoconservare interveni și Niall începu să elaboreze rute în minte. În calitate de angajat, avea acces în câteva zone restricționate din interiorul complexului gării; existau mai multe moduri prin care putea ajunge la peroane fără să fie nevoit să se alăture gloatei de afară.

Ridică degetele de pe frâne și reîncepu să pedaleze. În fața porții pentru angajați se găseau opt paznici, toți îmbrăcați în flexarmuri și înarmați. În mod obisnuit aici nu existau decât doi membri din personalul de securitate, care rămâneau în cabina lor și-i făceau semn cu mâna când le arăta permisul companiei sale. De data aceasta îi cerură lui Niall să-și pună palma pe un pad senzorial, pentru a-i verifica șablonul biometric.

— Cred că-i o glumă, mormăi paznicul. Reprezentantul unei companii turistice?

— Suntem încă activi, protestă Niall. Este autentic. Poți să verifici orice arhive — vin zilnic de multe săptămâni. Am grupuri care au rămas pe Far Away și trebuie să revină. Cineva trebuie să fie aici pentru ele.

— Am vești pentru tine, fiule, n-o să mai reușească să se-ntoarcă. Uită-te-n jur.

— Și dacă se-ntorc?

Urmă o pauză prelungă, timp în care paznicul își consultă superiorul.

— Bine, rosti el în cele din urmă. Poți să treci.

— Mulțumesc.

Bariera ranforsată care bloca drumul se ridică. Niall își purtă bicicleta pe sub ea, simțind cum îl furnică pielea la traversarea câmpului de forță. Când sui pe șa, de partea cealaltă, paznicul zise:

— Fiule, dacă ți-a mai rămas vreun dram de minte, du-te direct la peron și ia un tren spre Gralmond sau una din vecinele ei.

— Dacă-mi revine grupul, așa voi face.

Nici chiar armura groasă nu putu să mascheze clătinătura din cap a bărbatului.

Niall pedală cât putu de repede către birou. E-majordomul îi oferea permanent actualizări de situație. Nave extraterestre se revărsau în sistemul Boongate, pe orbita celei de-a treia gigante gazoase. Alte mii de nave ieșeau în alte sisteme. Știrile locale îl anunțară că TSC închisese temporar gaura-de-vierme spre Wessex.

— Mama dracilor...

Va urma o revoltă. Știa că așa se va întâmpla.

Când ajunse la birou, își trecu bicicleta prin recepție și o rezemă de tejghea. În camera din spate avea o geantă cu schimburi

de haine. O scoase și privi în jurul odăiței. În „Aventuri pe Marea Triadă" exista un seif pentru mărunțiș și vouchere de călătorie. Când plecase în „vacanță" imediat după primul atac al Dysonilor, managerul Spanton îi acordase șablonului biometric al lui Niall autorizare temporară de acces. Niall puse palma pe padul încuietorii și benzile interne de metmal deschiseră ușa seifului, ridicând-o. Teancurile de bani erau clasificate potrivit valutelor. El nu-și bătu capul cu cei de pe Boongate sau stelele vecine, gândindu-se că trezoreriile respective nu-și mai puteau susține prea mult timp moneda națională. Erau aproximativ 15.000 de dolari pământeni din valute de pe planete mai îndepărtate de acest nou atac. Îi îndesă în buzunarele jachetei si se întoarse către matricea biroului, care avea legătură directă cu sistemul de bilete si informații despre călătorii TSC. În mod surprinzător autorizarea sa îi oferi încă acces, totusi informațiile disponibile nu erau numeroase. Wessex părea să-și fi închis jumătate din găurile-de-vierme destinate traficului, iar asupra restului planau o mulțime de restricții. Nu existau date despre redeschiderea lor.

Se vor deschide numai dacă Marina respinge invazia asta, gândi Niall. Iar dacă printr-un miracol reușea s-o facă, el trebuia să fie pregătit. Folosi contul „Aventuri pe Marea Triadă" pentru a-și cumpăra un bilet la clasa I spre Gralmond, așa cum sugerase paznicul, care se afla la patru sute cincizeci de ani-lumină distantă, exact de cealaltă parte a Commonwealthului, cam pe cât de departe era posibil să ajungă de pe Boongate. Își ținu răsuflarea în timp ce sistemul TSC procesă cererea, dar după câteva secunde acesta îi alocă tatuajului său de identitate biletul la clasa I.

Cineva ciocăni la ușa biroului și Niall tresări violent, cuprins în primul rând de un sentiment de vinovăție. În fața ușii stătea un bărbat înalt și destul de arătos, cu păr blond, moale. Genul de individ care practică multe sporturi, a cărui statură cu umeri pătrați domina de departe trupul mai degrabă flasc al lui Niall. Vorbea, împungând cu degetul către ceva din birou.

— Scuze, rosti Niall.

Ciocăni ușor cu degetul înspre ureche, apoi puse palma pe padul încuietorii ușii.

— Nu te-am putut auzi, zise el după ce ușa se deschise.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să intru, spuse bărbatul cu un accent american-terestru evident.

— Nu suntem ocupați.

Asta chiar c-a fost o tâmpenie, gândi Niall. Ar fi vrut să întoarcă privirea la ușa care ducea în odaia din spate; era sigur că bărbatul nu putea zări seiful deschis.

— Am nevoie de niște ajutor. Ă-ă-ă... nu-ți cunosc numele.

Surâsul său dintre cele care îți câștigau instantaneu încrederea în el.

— Mă numesc Niall. Despre ce fel de ajutor este vorba?

— Uite cum stă treaba, Niall. Niște prieteni ai mei sunt blocați de o vreme pe Far Away, iar acum mi-au expediat un mesaj, anunțându-mă c-au izbutit să plece. Se întorc. Zi și tu ce noroc idiot poate să aibă! Se întorc în toiul unei invazii extraterestre. Oricum, chestia-i că trebuie s-ajung pe peron și să-i întâmpin. După ce vom fi iarăși toți împreună, vom încerca să plecăm de pe Boongate.

— În clipa asta niciun tren nu pleacă de pe Boongate. Tocmai verificam...

— Știu, dar vor începe să circule imediat ce se termină invazia. În privința asta nu-mi fac griji. Problema o reprezintă amicii mei. Nu-i pot abandona. Mă poți duce până la poarta găurii-de-vierme spre Half Way? M-aș duce și singur, însă în jurul ei există o sumedenie de sisteme de securitate și mă tem că nu-mi vor permite să trec și să-i primesc, fiindcă toți sunt atât de surescitați acum. Vor reveni și vor rămâne blocați aici. Asta ar fi o chestie foarte, foarte neplăcută pentru noi toți. Dacă poate fi de ajutor, îți pot recompensa amabilitatea. Ți-o pot recompensa serios de tot.

Niall îl plăcu și mai mult pe individ; în mod evident, era un tip de treabă și în plus bogat. Toți cei care se duceau pe Far Away erau bogați. Și avea dreptate în privința securității — uite ce se întâmplase chiar azi-dimineață la poarta pentru personal. Dacă-și juca bine atuurile, Niall ar fi putut ieși excelent din situația asta, poate chiar să adauge vreo două miare nou-găsitei sale bogății.

— Păi... mda, Mercedesul companiei este autorizat să meargă până la zona de tranzit către Far Away. Te pot duce până acolo, nicio problemă.

Surâsul sigur pe sine al bărbatului se lăți.

— Asta voiam s-aud.

* * *

Hoshe tocmai ajunsese la biroul din Londra când începu atacul Dysonilor. Vaste câmpuri de forță se activară deasupra vechiului

oraș, transformând cerul în sur mohorât. Privind peste Tamisa, el zări formele întunecate ale aeroboților ridicându-se din silozurile lor. Erau mai mari decât orice alte aparate de zbor pe care le văzuse vreodată.

E-majordomul îl anunță că era apelat de Inyma.

— Ești bine? întrebă femeia.

— Da, sunt la birou. Tu?

— Noi suntem în siguranță aici, Hoshe, nu?

— Este locul cel mai sigur din Commonwealth, îți promit. Vrei să vin acasă?

— Nu, rămâi acolo. Nu vreau să-ți faci griji despre mine.

— Nu-mi fac griji. Te iubesc. Plec imediat.

— Nu, Hoshe. Am sinteza știrilor pe vederea virtuală. Atacurile nu sunt în vecinătatea Pământului. Rămâi la birou.

— Vreau să fiu cu tine, dacă va fi cazul.

Nu știa despre ce caz ar fi fost vorba. Dacă Pământul se prăbușea în fața invaziei, atunci totul se termina. Și nici chiar Paula nu le putea obține locuri într-o navă de salvare a unei Dinastii.

— Este prudent să călătorești acum? întrebă ea.

— Bineînțeles. Dacă există ceva care poate să treacă prin câmpul de forță, atunci nici nu mai contează unde anume te afli. O să iau un taxi.

— Nu vreau să fiu o povară...

— Nu ești.

Hoshe își luă haina din cuierul de pe spatele ușii. Un icon roșu de prioritate i se aprinse în vederea virtuală; era căpitanul Kumancho, care conducea grupa Securității Senatului ce-l urmărea pe Victor Halgarth.

— La dracu'!

Hoshe atinse iconul cu degetul său virtual turcoaz.

— Tocmai am sosit pe Boongate, spuse Kumancho. Victor a mers la un antrepozit din triajul gării. Aparține companiei Sunforge — servicii de transport și curierat local. Chiar acum îi scotocim datele.

— Bine. Sunteți pe poziții?

— Pe cât putem de bine. Hoshe, aici e haos. Jumătate din populația planetei este campată în exteriorul gării. TSC tocmai a închis gaura-de-vierme; probabil că noi am fost în ultimul tren

care a intrat. Oamenii mei sunt îngrijorați că nu vom putea să ne mai întoarcem.

— Căcat! Bine, o să m-ocup eu. Echipa Halgarth e cu voi?

— Da.

— Asta-i bine. O să iau legătura cu Warren Halgarth, o să ne coordonăm actiunile si vă vom scoate imediat ce TSC redeschide gaura-de-vierme. O să încerc să obțin informații si în privința asta.

— Mulțumesc, Hoshe.

— Știți ce se află în antrepozitul Sunforge?

— Nu încă. Întâi să ne stabilim si apoi începem o operațiune de înfiltrare.

— Aveți nevoie de ajutor local? Pentru mai multă autoritate, pot trimite solicitarile din biroul ăsta.

— Am impresia că am rămas pe cont propriu. Guvernul de-aici tocmai a colapsat. Echipele de securitate ale gării TSC și poliția orașului încă fac față, deși cu greu, dar îi va durea exact în cot de niște agenți secreți care cer cooperare. Nu-ți face griji, ne putem ocupa de Victor și antrepozit.

— Bine, tine-mă la curent din oră în oră. Voi fi în birou.

Hoshe rămase perfect nemișcat pentru o clipă, blestemând toate zeitățile de care auzise vreodată, după care își atârnă haina înapoi în cuier. Degetul lui turcoaz atinse iconul Inymei.

— Scumpo, iartă-mă. A intervenit ceva...

* * *

— Nu-ți face griji, rosti Anna. Gura ei mică se strânse într-un zâmbet, când aranjă umerii uniformei de paradă a lui Wilson și-i netezi cutele. Tu știi, și eu stiu, că ai făcut tot ce ai putut. Nu existau alternative, nu existau răspunsuri istețe. Le-ai spus exact care era situația, iar ei ti-au dat bugetul pe care l-au dorit.

Câțiva oameni se uitau înspre ei, aici, în exteriorul sălii subterane a Senatului; erau asistenți ai celorlalți membri ai Cabinetului de Război care își începuseră ședința de treizeci de minute. Era ca și cum Wilson și Anna ar fi fost radioactivi: nimeni nu-i saluta, nimeni nu încerca să lege nici cea mai banală conversație, nici chiar Daniel Alster și Patricia Kantil. Pentru Wilson, absența de la o ședință a Cabinetului de Război era o indicație clară a celor ce se discutau înăuntru. Acolo nu se ducea

o dezbatere calmă și bine informată, ci avea loc o luptă deschisă pentru putere.

— Să-l ia naiba pe Nigel fiindcă nu ne-a spus ce avea, murmură bărbatul, totuși glasul i se auzi îndeajuns de departe pentru a atrage priviri de la asistenții cei mai apropiați. Să-l ia naiba că n-a împărtășit totul!

— Nava i-a devenit operațională abia în ultimul moment, rosti Anna bătându-l ușor pe braț.

— Așa susține el! șuieră Wilson. Ce dracu', ascultă-mă pe mine: de-acum nimeni nu se mai încrede în nimeni.

— Și cum am putea să ne-ncredem? Anna privi în jur și-l îndepărtă și mai mult de consilierii supuși, politicoși, imaculat îmbrăcați. Nu știm cine lucrează pentru Starflyer.

— Asta nu-i doar din cauza lui Starflyer. Uită-te la ei, indică din cap spre asistenți. Dinastiile și Marile Familii nu văd aici decât o oportunitate de a fi cu un pas înaintea celorlalți. Se concentrează asupra politicii interne, în vreme ce specia umană se confruntă cu extincția.

— Asta nu-i tocmai corect...

— Bine, bine.

Încordarea și teama îl făceau să tremure. *Nu-i corect să mă țină s-aștept în fața ușii, ca un școlar adus la cancelarie. Am făcut o treabă bună.*

— La naiba, am ajuns să mă compătimesc!

Vederea virtuală îi arăta un display tactic de la Pentagon II, unde Marina monitoriza semnele de activitate a Dysonilor. Trecuseră numai șapte ore de când găurile-de-vierme din spațiul Commonwealth se închiseseră. Wilson n-avea timp de toate rahaturile astea. Trebuiau să organizeze imediat replica Marinei. Asta dacă avea să se mai ocupe de vreo organizare...

— Termină! făcu femeia și-l sărută ușor. Probabil că tocmai decid ce medalie să-ți acorde.

El o privi obosit.

— Mulțumesc.

— Știi că voi rămâne alături de tine, nu?

Wilson o sărută.

— Fără tine, n-aș fi putut ajunge atât de departe.

— Ar fi grozav să avem o viață adevărată împreună. Până acum n-am mai avut un soț bogat. Tot nu ți-am văzut reședința de pe York5.

— O să-ți placă. Este un domeniu de mărimea statului Oregon, pe care eu l-am modelat și plantat. Iar castelul trebuie renovat.

— Pare interesant. Eu, un tatuaj de credit nelimitat și toți designerii de interioare din zona respectivă a Commonwealthului.

Bărbatul o strânse cu putere în brațe.

— Va fi bine. Îți spun eu.

Ușile sălii de întruniri se deschiseră. Rafael Columbia ieși dinăuntru. Și el purta uniforma de paradă; impecabil croită, îi conferea o figură de autoritate perfectă. Până și consilierii se îndreptară brusc la apariția sa.

Wilson nu știuse că Rafael fusese în Cabinetul de Război. Asta putea să însemne un singur lucru.

— Futu-i...

Cel puțin nu mai trebuia să aștepte; acum știa în mod sigur. *Nici măcar nu mai trebuie să suport umilirea asta, ce naiba!*

— Wilson!

Rafael afișă pe chip o expresie adecvat de sobră și întinse mâna.

I-aș putea spune să și-o bage-n cur.

Anna scoase un scâncet slab în fundul gâtului.

Wilson strânse mâna întinsă. *Așa cum ar proceda un ofițer adevărat, cu demnitate. Cei de la Academie ar fi mândri de mine... dacă Academia ar mai exista.*

— Îmi pare rău, spuse Rafael. M-au chemat înăuntru după ce te-au apelat.

— Nu-i nimic. (*Așa cum i-a spus și Cezar lui Brutus.*) Nu cred că vreunul dintre noi ar fi într-o poziție de invidiat.

Rafael încuviință înțelegător.

— Te așteaptă.

— Da.

Anna îi strânse puternic brațul. Wilson intră cu Rafael în sala de întruniri, pentru a da piept cu Cabinetul de Război. În mod surprinzător, doar Președinta Doy îl privi în ochi, când se opri în capul mesei. Heather Antonia Halgarth părea pur și simplu plictisită, în timp ce Nigel Sheldon avea o expresie furtunoasă pe față. Imaginea aceea spunea enorm de multe: bărbatul ale cărui navă de război și proiect privat de armament tocmai salvaseră întregul Commonwealth suferise o înfrângere politică imediat după aceea.

Rafael se opri imediat în spatele lui Wilson.

— Amirale, rosti Președinta Doy, am analizat rezultatele Marinei și ale tale înainte și în timpul ultimei invazii *dezastruoase*. A le declara slabe ar însemna mușamalizarea secolului. Ținând seama de pierderile catastrofice de vieți, îți cerem demisia imediată.

Argumentează! Bag-o-n pizda mă-sii! Nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine.

— Cum doriți, replică el inexpresiv.

Rafael veni în fața lui.

— Amirale, ți-au fost revocate codurile de autorizare în Marină și vei fi trecut imediat pe lista cadrelor noastre de rezervă.

Wilson strânse din dinți.

— Bine.

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut, Wilson. Personalul Marinei îți apreciază eforturile, zise Rafael apăsat.

Wilson se răsuci către viitorul amiral al Marinei.

— Doresc ca tu și toți cei de aici să știți ceva.

— Dacă ai ceva de spus, te rog să-l introduci în raportul de informare finală, rosti Doy pe un ton oficial.

El îi zâmbi, încântat de felul în care femeia îl dorea afară din sală cu minimum de scandal. Nu avea totuși încrederea necesară pentru a încerca să-i răstească un ordin.

— Starflyer este real.

Avu grijă să privească direct spre Rafael și văzu ușorul tremur de surprindere de pe trăsăturile altfel stăpâne pe sine ale bărbatului.

— Ne manipulează de multă vreme, adăugă el.

— Ajunge, *domnule* Kime! făcu Doy.

— Agentii săi au fost la bordul lui *A doua șansă*. Ei au dezactivat generatorul barierei.

Rafael părea de-a dreptul stânjenit. Wilson privi în jurul mesei. Unica persoană atentă era Justine Burnelli, care părea mai degrabă vinovată decât surprinsă. *Interesant...*

Ridică din umeri spre Cabinetul de Război, ca și cum nu l-ar mai fi păsat defel.

— Verifică, i se adresă lui Rafael apoi se întoarse si ieși.

* * *

Nigel privi spatele lui Wilson când acesta părăsi sala de întruniri. Răbufnirea lui fusese fascinantă. Îl amuzase reacția celorlalți de la masă. În mod previzibil, Doy fusese jignită de afirmația lui Wilson, Heather păruse uluită și Rafael îngrijorat. Iar Justine făcea exact ceea ce făcea și el — îi cerceta pe cei din jur. Îi interceptă privirea și surâse. Ea îi întoarse o expresie în mod deliberat seacă.

Nigel nu putea să uite apelul urgent al lui Campbell, pe care-l primise cu nici douăzeci si patru de ore în urmă, prin care se interesase în numele Justinei despre politica Dinastiei față de Myo. După atacul Dysonilor, Campbell îi mai spusese că senatoarea și Investigatoarea solicitau o întâlnire personală cât mai curând. Nu era sigur despre ce putea fi vorba, dar, ținând seama de raportul echipei de observare a lui Nelson referitor la activitățile Mellaniei pe Illuminatus, nu era o cerere pe care s-o refuze. Atât doar că acum începea să se întrebe ce fel de conexiuni avea Justine cu Wilson. Un lucru era cert: întâlnirea aceea urma să fie mult mai interesantă decât cea actuală.

— Cred că putem trece mai departe, spuse Doy după ce ușile fură închise și ecranul protector se reactivă în jurul sălii de întruniri. Aș dori să propun ca amiralul Columbia să preia imediat comanda totală a Marinei.

— Susțin propunerea, rosti Toniea Gall.

Cred și eu, gândi Nigel. Zări surâsul aprobator al lui Heather.

— Toți sunt pentru? întrebă Doy.

Nigel ridică leneș brațul împreună cu toți din sală. Alan Hutchinson îi azvârli un rânjet sălbatic de simpatie, pe care-l ignoră. Dacă Heather era surprinsă, nu se trădă. Discuția contradictorie în care Dinastiile se angajaseră în urmă cu trei ore prin intermediul legăturilor ultraprotejate fusese feroce, însă numai o mică parte din atmosfera neplăcută se revărsase în prima parte a ședinței Cabinetului de Război. Intensitatea ei în sine îi scandalizase ușor pe unii ca Crispin Goldreich și Toniea Gall, dar înapoia ușilor ferm sigilate, Heather înjura întotdeauna birjărește.

— Doresc să vă mulțumesc pentru încredere, zise Rafael pe un ton foarte sincer. Vreau să vă asigur că sunt decis să sfârșesc o dată pentru totdeauna amenințarea Dysonilor. Domnule Sheldon, ai spus că ne vei pune la dispoziție arma ta.

Toți se răsuciră spre Nigel. *Până și acum*, gândi el obosit. Pentru o clipă simți nevoia să iasă imediat. Să-l ajungă din urmă pe Wilson, să-l ia pe după umeri și să meargă împreună într-un bar.

Commonwealthul pe care îl crease și-l condusese de atâta vreme dorea să-i ia armele. *Nu așa trebuia să se-ntâmple.* Ziua în care păsise pe Marte pentru a râde de Wilson și de ceilalți astronauți fusese ziua în care distrusese vechiul sistem, în care el și Ozzie îi eliberaseră pe toți. *Și am ajutat la construirea celei mai revoltătoare arme pe care a visat-o cineva vreodată. Eu vreau ca noi să trăim printre stele, nu să le stingem.*

— Mda, mormăi el disprețuitor.

Ce mult semăna Rafael cu vechii militari, trufași în uniformele lor imaculate, cu glasuri pozitive când își ofereau rapoartele despre atacuri de precizie si minimum de victime colaterale!

— Dacă Dysonii nu acceptă să negocieze încetarea ostilităților, continuă Nigel, voi utiliza arma noastră împotriva planetei lor natale.

— Asta va garanta eradicarea lor? întrebă Hans Brant.

— Când este lansată într-o stea, arma eliberează o rafală de energie de nivelul unei nova și distruge steaua în decursul procesului. Un astfel de eveniment va cuprinde întreaga civilizație Dyson Alfa. Întrucât Dysonii s-au răspândit de acum, fără îndoială, dincolo de steaua lor natală, tacticienii Dinastiei mele au propus o strategie de tip firewall. Vom derula misiuni de cercetare pornind de la Dyson Alfa și vom transforma în nove toate stelele unde detectăm prezența lor. Desigur asta va steriliza toate formele de viață din sistemele stelare vecine.

În jurul mesei se lăsă o tăcere adâncă.

— Doreați să învingem, le spuse Nigel cu duritate.

— În trecut, spuse Rafael, am manifestat reticență cu privire la genocid și pe bună dreptate. Pentru că reticența aceasta ne conferă caracterul de oameni. Însă nu ne-o mai putem permite în cazul de față. Dacă Dysonilor li se îngăduie să supraviețuiască, ei vor fi veșnic o amenințare la adresa existenței noastre. Ei au bombe-flame și nu dovedesc nici cea mai mică ezitare în a le utiliza. Au găuri-de-vierme și pe baza lor vor putea să-și construiască nave superluminice. Dacă se va întâmpla așa, se vor răspândi prin galaxia asta ca un virus și vor periclita chiar mai multe specii decât

noi. Nu putem îngădui asta. Totul se rezumă la o ecuație foarte simplă: ei sau noi.

— Perfect, zise Doy. Recomandarea Cabinetului de Război este de a se folosi toate mijloacele posibile pentru a scăpa de amenințarea Dyson, incluzând aici și completa lor exterminare. Propun această recomandare.

— Susțin propunerea, rosti Rafael.

— Doamnelor și domnilor, vă rog să votați, ceru Doy.

Votul fu unanim.

— Mulțumesc, spuse Rafael.

— Cum vei rezolva problema Dysonilor rămași în spațiul Commonwealth? întrebă Crispin.

— 23Pierdute vor fi cele mai simple, răspunse Rafael. Ele mai au foarte puține nave în sistemele respective. Ne vom retrage pur și simplu trupele insurgente și vom folosi distrugători cuantici împotriva planetelor. Dysonii nu vor supraviețui la așa ceva. 48Noi ridică mai multe probleme.

— Așa apreciezi? se răsti Alan Hutchinson. În primul rând, nu integra Wessex în restul invaziei. Dacă lansezi un distrugător cuantic asupra planetei mele, să-mi bag pula dacă n-o să-ți trimit Dinastia drept în Epoca de Piatra cu bombele mele nucleare!

— Nimeni nu va distruge Wessex, interveni Heather. Calmează-te, Alan. Este o 15Mare și-și poate reveni de pe urma radiațiilor flamei. Narrabri este protejată sub câmpuri de forță și terenurile agricole pot fi replantate destul de usor. În rest... solul pe care l-ai lăsat necultivat nu se pune la socoteală, deoarece nu are valoare economică și nimeni nu locuieste acolo.

— Tot veți avea nevoie de o biosferă functionabilă, observă Justine.

— Jumătate din masa uscatului va fi complet neafectată, zise Hans Brant. Activitatea totală a flamei n-a durat nicio oră, iar impactul pe care radiațiile îl vor avea asupra oceanului este minim. În esență biosfera rămâne intactă pe Wessex, ca și pe celelalte 48Noi.

— Nu-i chiar așa simplu, clătină din cap Justine. Roiul de particule se va răspândi în jurul planetei și precipitațiile radioactive vor fi peste tot.

— Impactul cel mai distrugător va fi, de departe, pe emisfera orientată spre stea în timpul flamei. Restul este acceptabil. Uită-te

la Far Away — acolo flama a durat săptămâni de zile și am izbutit să regenerăm continentele. Întreaga planetă este vie acum. Oamenii nu vor rămâne fără oxigen. Timpul necesar pentru restaurarea ciclului carbonului este insignifiant la scară planetară.

— Eu chiar am fost pe Far Away, spuse Justine. Este locuibilă la nivel minim și asta după un secol și jumătate de eforturi extreme. Ar fi o greșeală de proporții uriașe s-o clasificăm printre planetele U-congruente normale. Aceste 48Noi nu vor fi locuibile; va trebui să evacuăm populațiile. Nu știu despre Wessex, acolo este o excepție, dar restul trebuie evacuate.

— Nu propun să abandonăm Wessex, rosti Rafael, dar în sistemul acela se află acum patru mii cinci sute de nave Dyson complet înarmate. Noi nu deținem patru mii cinci sute de proiectile Douvoir, cu atât mai puțin cele o sută șaptezeci de mii de care vom avea nevoie pentru a elimina navele Dyson din toate 48Noi.

— Chiar atât de multe au trimis? întrebă Toniea Gall.

— Da, încuviință Rafael. Ceea ce înseamnă că va trebui să evacuăm majoritatea acestor sisteme. Marina nu poate face față la patruzeci și opt de flotile.

— La câte poate face față? întrebă Doy.

— Presupunând că productia navelor de clasă *Moscova* continuă în același ritm, estimăm că putem curăța cinci sisteme stelare înainte de a ne confrunta cu pierderea restricționării lor. Încă nu stim ce fel de amenințare reprezintă navele acelea. Ele dispun de două opțiuni si ambele ne pun în fața unor dificultăți unice. În primul rând pot să se îndrepte către planetele U-congruente și să ne străpungă defensivele de-a dreptul prin coplesire numerică, după care să asolizeze și să stabilească colonii înarmate. Evident dacă Dysonii sunt pe sol și sunt concentrați, asta înseamnă că putem folosi distrugătorii cuantici împotriva lor.

— Și a doua opțiune? întrebă Crispin.

— Pot să fugă. În fiecare sistem există în medie trei mii cinci sute de nave și ca atare vor dispune laolaltă de suficiente echipamente si posibilități de productie pentru a realiza finalmente o propulsie superluminică. În cazul acesta vor fi nevoiți să aibă un punct de rendez-vous, pentru a începe procesul de producție, ceea ce îi va face vulnerabili față de proiectilele Douvoir.

— Cât timp va dura producerea a o sută șaptezeci de mii de proiectile Douvoir? rosti Toniea Gall.

— Probabil că le-am putea termina în nouă luni, cu conditia autorizării unui proiect super-prioritar. Nu sunt sigur dacă dispunem de atâta timp. Dacă Dysonii n-au renuntat la colonizarea celor 48Noi, într-o săptămână ar putea fi pe orbita oricăreia dintre ele.

— Vorbești așadar despre evacuare, indiferent de Dysoni, observă Justine.

— Da. Aceasta este opțiunea noastră preferată. Să-i lăsăm pe toți să asolizeze și apoi să-i radem cu distrugătorii cuantici.

— Ne confruntăm deja cu o problemă monstruoasă cauzată de refugiații de pe 23Pierdute, iar acelea au fost în majoritate planete cu populații restrânse. Câți oameni trăiesc pe 48Noi?

— Fără a pune la socoteală Wessexul, răspunse Nigel, sunt vreo treizeci și două de miliarde.

De data aceasta liniștea fu încă și mai profundă.

— Nu se poate face, rosti în cele din urmă Hans Brant. Nu-i asa?

— Evacuarea lor fizică prin intermediul găurilor-de-vierme este posibilă, zise Nigel, însă găzduirea unei diaspora de asemenea mărime în Commonwealth nu-i fezabilă. Nicăieri nu există spațiu pentru ca să locuiască atâția oameni, iar simpla lor hrănire, doar cu rații de bază, ne-ar falimenta practic pe toți.

— Dacă este posibilă evacuarea, atunci trebuie s-o acceptăm, spuse Justine. Eu una nici măcar nu voi asculta vreo propunere care include abandonarea acestor oameni. Războaiele determină în mod inevitabil schimbări în societate; se pare că acesta va cauza schimbări în societatea noastră.

— Un sentiment nobil, scumpa mea, vorbi Hans Brant, dar chiar dacă Senatul ar beneficia de puteri draconice și ar sili restul Commonwealthului să-i primească pe refugiați, unele planete tot se vor împotrivi.

— Nu putem întoarce spatele la treizeci și două de miliarde de vieți! explodă Justine.

— Există o alternativă, rosti încet Nigel. Desigur, este riscantă.

De data aceasta nu simțea aproape nimic, decât dispreț față de felul în care toți se răsuciră către el, cu sperantă și disperare în ochi.

— Deschidem patruzeci și șapte de planete noi și pur și simplu transferăm populațiile direct acolo, să-și reconstruiască societățile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, făcu Alan, nu poți trânti miliarde de oameni pe niște planete nedezvoltate. Au nevoie de orașe, de infrastructură, de guverne... de mâncare!

— Știu, aprobă Nigel, si toate astea trebuie pregătite din timp.

— Dar..., se bâlbâi Toniea Gall, nu dispunem nici măcar de o săptămână.

— Așa cum a spus cândva Einstein, timpul depinde de pozitia relativă a observatorului.

* * *

Când Președinta Doy încheie în mod oficial ședinta Cabinetului de Război, Justine rămase în scaunul ei pe când ceilalți conducători de Dinastii se apropiară de Nigel pentru a-i mulțumi si a-l felicita. Până si Heather fu îndeajuns de conciliantă ca să-l felicite. Cât despre Doy, Justine n-o văzuse niciodată atât de patetic de fericită; aproape că o rupse la fugă spre anticameră ca să-i spună Patriciei Kantil rezultatul. În scurt timp, chipul Patriciei radia un zâmbet uriaș și incredul.

Ce stupid, gândi Justine. Era ca și cum anunțul că ceva era posibil ar fi și materializat lucrul respectiv. Iar toate chestiunile în privința cărora căzuseră de acord în Cabinet depindeau de neapariția altor probleme. *Cum va reacționa Starflyer?*

— Dacă nu mă-nsel, doreai să discutăm, rosti Nigel.

Se oprise lângă scaunul ei. Justine înălță ochii. *Și cum mi-aș putea da seama că nu vorbesc cu principalul agent al lui Starflyer din Commonwealth?* Mâna i se ridică spre umflătura ușoară a pântecului. *Pentru orice eventualitate trebuie să-mi asigur un loc într-o navă de salvare.*

— Da.

— Excelent. Cu o condiție.

— Care anume? întrebă femeia îngrijorată.

— Ca tu și Investigatoarea Myo s-o aduceți și pe Mellanie.

Justine simți cum falca i se cască involuntar.

— Poftim?!

— Pe Mellanie Rescorai. Doresc s-o cunosc de mai mult timp. Lucrează cu Investigatoarea, nu? De pe Illuminatus au revenit împreună pe Pământ.

— Da, aprobă Justine străduindu-se să-și recâștige stăpânirea de sine.

De unde știe asta? Și, mai important încă, de ce știe asta?

— Excelent. Ne vom întâlni după ce vom face idiotul ăla de anunț public. Birourile TSC din Newark ar trebui să ne ofere niță intimitate. Surâse: Mă bucur că n-ai pățit nimic în urma tentativei de asasinat. Transmite-i lui Gore că sunt impresionat, ca de obicei.

— O să-i transmit, promise Justine.

* * *

Edmund Li știa că era un idiot că rămăsese. Ar fi trebuit să fi plecat de pe Boongate cu săptămâni în urmă, când tot grupul mare de rude și prieteni ce formau familia lui plecase cu un tren spre Tanyata. Îl chemaseră și pe el de fiecare dată când fusese disponibilă o conexiune cu unisfera, ceva chiar mai aleatoriu decât legătura cu Far Away, arătându-i imagini ale cortului în care locuiau și scene din viața de zi cu zi de pe Tanyata. Așa că bărbatul cunoștea bine soarta lor și a celorlalți cincizeci de mii de refugiați din așezarea improvizată aflată nu departe de ocean; una dintre cele opt asemenea tabere dispuse în jurul gării TSC. Toți ajutau la dezvoltarea caroiajului noului lor oraș, ridicând infrastructura și efectuând genul de sarcini lăsate de obicei în grija 'boților. Toți dădeau o mână de ajutor, toți își cunoșteau vecinii. Acolo exista un spirit de pionierat pe care planetele oamenilor nu-l mai avuseseră de la primele planete ce fuseseră deschise cu trei sute de ani în urmă. În ciuda greutăților, părea un loc bun unde să trăiești.

Cu toate acestea Edmund nu plecase. Iar adevărata idiotenie era faptul că, practic vorbind, el nici măcar nu mai avea o slujbă — divizia de inspecție a mărfurilor către Far Away nu mai avea absolut nimic de făcut. Nimeni de pe Far Away nu mai importa nimic. Echipa lui nu mai avea ce să scaneze și să analizeze. În plus toți ceilalți plecaseră la două zile după venirea celor de la Contrainformațiile Marinei. Edmund văzuse cum celelalte birouri din micul bloc al administrației se închiseseră treptat, rărindu-se tot mai mult, până ce el devenise funcționarul guvernamental *de facto* de pe Boongate care se ocupa de toate călătoriile Far Away.

La început continuase s-o facă din cauza biroului Paris al Marinei, care-l rugase să monitorizeze traficul spre și dinspre Far Away. Era important, spuseseră Renne și Tarlo. După o vreme Edmund devenise curios în legătură cu Far Away și cele ce se

petreceau acolo. Știa bine că nu era un motiv suficient de bun pentru rămânerea lui, totuși... Cei care plecau de pe Far Away însemnau cazuri aproape identice, toate zborurile Carbon Goose erau ticsite de emigranți care vânduseră practic tot ce aveau pentru a-și cumpăra un bilet. Soseau gârboviți de greutatea unei planete cu gravitație standard și apăsați și mai mult de așteptările disperate vizavi de Commonwealth. Edmund se descurca bine dacă reușea să le înregistreze toate numele, înainte ca ei să dispară în terminalul gării în care credeau că vor găsi sanctuar. Vorbind cu ei, bărbatul izbuti să-și formeze o imagine despre tulburările stranii ce afectau Far Away, sabotajele criminale, rolul tot mai important jucat de Institut în aplicarea legii și ordinii în Armstrong City.

Însă adevăratul interes îi era stârnit de cei care mai călătoreau spre Far Away. Nu putea pricepe motivul pentru care cineva ar fi optat să meargă acolo în astfel de clipe. Și totuși asemenea oameni apăreau întruna cu biletele dus-întors: personal tehnic pentru Institut, personal de securitate pentru Institut, manageri pentru Institut... În cursele ce reveneau de pe Far Away nu figura nici măcar un membru al personalului Institutului, dar aceștia erau singurii de pe planetă care aveau bilete valabile pentru întors.

În zelul său de a înțelege mai multe despre planeta aceea ignorată, Edmund rulă nenumărate căutări de informații prin unisferă. Pentru prima dată în viața lui, începu să fie atent la afirmațiile Păzitorilor. De acord, erau niște teroriști psihopați, dar, puse în contextul lucrurilor la care era el martor, afirmațiile lor aveau o logică neplăcută.

Cu o săptămână în urmă, cursele Carbon Goose încetaseră, deoarece piloții și echipajele dezertaseră, îndreptându-se către părți mai sigure din Commonwealth. După aceea personalul de susținere tehnică TSC începu să dispară din gară. Edmund fu ușor surprins că gaura-de-vierme cu Wessex rămăsese funcțională, ținând seama de numărul redus al personalului de întreținere care opera capătul Boongate. Numeroase operațiuni zilnice erau executate prin teleprezență de pe planeta 15Mari.

Acesta ar fi fost momentul optim să plece, Edmund o știa. IR care controla poarta spre Half Way ar fi închis-o neîndoios, dacă se defectau suficiente componente și se atingeau limitele de siguranță prestabilite, iar asta putea fi după o zi sau după șase

luni. Desigur nici nu conta, întrucât fără echipajele Carbon Goose nu se mai putea ajunge la Far Away. Edmund aproape că se simțea vinovat de asemenea gânduri; de acum se considera unica persoană căreia îi păsa de soarta acelei planete îndepărtate, singura santinelă de la hotar care privea în depărtare peste neant.

Însă cu trei zile în urmă se întâmplase ceva. Legătura de comunicații dintre Half Way și Far Away se deschisese la secunda corectă, dar traficul de mesaje spre unisfera Commonwealthului nu era nici măcar unu la sută din cel normal și era în totalitate încriptat. Toate mesajele sau apelurile către Far Away erau redirecționate îndărăt, inclusiv propria sa solicitare oficială de informații adresată Casei Guvernatorului. Far Away rămăsese complet izolată.

Timp de trei zile, Edmund Li menținu o veghe solitară în biroul său pustiu, așteptând să vadă ce se va întâmpla. Iar apoi Dysonii atacară.

Bărbatul urmări invazia prin intermediul emisiunilor de stiri și a fluxurilor informaționale. Roiul de nave care ieși la trei unități astronomice de stea... Bomba-flamă trasă în stea... O superarmă secretă a Marinei, ceva terifiant de puternic, distruse bomba-flamă, dar cu un preț însemnat. După care altă bombă-flamă fu lansată în steaua lui Boongate. Marina fu nevoită s-o detoneze și pe aceea. Senzorii sateliților ce orbitau Boongate capturară imaginile talazurilor oceanice care se dezlănțuiseră prin corona stelei și înregistrară creșterea bruscă și letală a radiațiilor solare revărsate peste planetă.

Fără avertisment sau explicație, toate găurile-de-vierme Dyson din Commonwealth se închiseră. Oamenii învinseseră... dacă se ignorau miile de nave de război care se strângeau precum corbii furtunii în jurul celor patruzeci și opt de planete din Commonwealth.

Probabil că vremea a fost cea care l-a salvat pe Edmund. Petrecuse două ore la birou, accesând rapoarte și relatări în direct ale invaziei, ridicându-se doar ocazional pentru câte o ceașcă de ceai de la automat. După ce găurile-de-vierme dispăruseră, el începuse să urmărească datele senzorilor de pe sateliții lui Boongate, observând impactul direct pe care furtuna de radiații îl avea asupra planetei. Energia electromagnetică era absorbită și slăbită într-o oarecare măsură de atmosferă înainte ca să atingă

solul, totuși dozele erau mult prea mari pentru a fi suportate confortabil de majoritatea animalelor și plantelor. Cel dintâi val de particule radioactive sosi nu mult mai târziu, practic distrugând ionosfera în primele minute. Era mult mai rău decât prevăzuseră experții din studiourile de știri. Centralele energetice din exteriorul așezărilor protejate de câmpuri de forță începură să funcționeze aleatoriu sau cedară complet. Toți sateliții civili încetară să mai transmită, lăsând senzorii de pe platformele planetare defensive ca unică sursă de informații. Furtuni boreale năvăliră dinspre poli, iar dansul culorilor lor pale aduse o frumusețe stranie distrugerii ce cobora silențios peste planetă.

Edmund ieși ca să se uite la primul spectacol de lumini ale aurorelor ce se învolburau în jurul câmpului de forță al orașului. În parcare mai existau încă bălțoace rămase de la ploaia din timpul nopții, înainte ca norii să fie deviați de câmpurile de forță ale gării și orașului. Singură mașină de acolo era a lui, o Honda Trisma veche de cincisprezece ani. Se opri lângă ea, când fosforescența mov și portocalie răbufni, unduind dinspre orizont cu viteză supersonică. Până și norii se retrăseseră dinaintea talazului, producând un cer senin de iarnă. Când mîji ochii spre soare, bărbatul se autoconvinse că putea distinge punctulețe strălucitoare pe discul orbitor.

O perdea de fulgere licări peste oraș și pentru o clipă intensitatea ei acoperi atât soarele, cât și aurorele boreale. Pârâiașe de ioni purpurii lunecară în jos pe curbura domului câmpului de forță, apoi aurora reveni în plină forță, reflectându-și luminescența fierbinte pe betonul ud.

Unisfera îi anunța pe toți cei încă aflați în exteriorul unui câmp de forță să-și caute imediat adăpost. Fulgerele sclipiră iarăși, de data aceasta într-o rafală mai prelungă. Edmund începu să numere în așteptarea tunetului, până ce înțelese că era inutil. Scânteieri prelungi se amestecau acum printre fâșiile aurorei boreale, sporindu-i intensitatea și ajutând la acoperirea cerului obișnuit. Între nenumăratele benzi unduitoare de culori, trosneau fulgere. Era un lințoliu straniu de frumos în care să învălui o planetă, gândi el.

E-majordomul îl anunță că urma un mesaj către Commonwealth din partea Cabinetului de Război. Cibersfera planetei nu avea să transmită nimic altceva. Edmund nici măcar nu știa că

managera IR putea face așa ceva. *Era și timpul*, își spuse, *să aflăm și noi ce se-ntâmplă și ce s-a-ntâmplat în bătălie.* TSC-ul tot nu redeschisese gaura-de-vierme spre Wessex, deși gaura-de-vierme paralelă de grosime zero conecta în mod evident Boongate de unisferă.

Imaginea care apăru în vederea sa virtuală o arăta pe Președinta Doy asezată în capul unei mese impozante, flancată de Nigel Sheldon și Heather Halgarth. Edmund țuguie buzele: *Într-adevăr, impresionant.* Ceilalți membri ai cabinetului îi fură etichetați prin legende individuale; volumul de putere politică strâns laolaltă constituia o indicație asupra importanței deciziei. Bărbatul se rezemă de Hondă și se pregăti să-și asculte soarta.

— Concetăteni, rosti Doy, voi începe, prin a vă anunța că incursiunile Dysonilor în spațiul Commonwealth au încetat cel puțin pentru viitorul imediat. O fregată a reușit să ajungă la Poarta Iadului si să distrugă generatoarele găurii-de-vierme de acolo. Din motive evidente de securitate nu vă pot oferi detalii despre nava sau armamentul utilizate, dar ajunge să spun că dispunem în prezent de o armă cu o putere realmente formidabilă. Din păcate, așa cum stiu că sunteți cu toții conștienți, aceasta nu elimină complet amenințarea Dysonilor. În spațiul Commonwealth există deja multe mii de nave Dyson, de care va trebui să ne ocupăm. În plus, Dysonii au utilizat bombe-flamă ale căror efecte continuă să fie resimțite pe planetele 48Secunde. Nu putem face absolut nimic pentru a devia radiatiile ce saturează planetele acelea. Pe scurt, biosferele lor vor fi probabil de nelocuit. Chiar dacă ar fi posibil un program de regenerare, așa cum poate fi cazul pe Wessex, toate planetele respective vor suferi din nou de pe urma bătăliilor, deoarece în următoarele săptămâni navele Marinei se vor lupta cu navele Dyson rămase. De aceea, cu regrete uriașe, i-am informat pe liderii planetari că nu avem alternativă decât să le evacuăm planetele.

— Băga-mi-aș..., murmură Edmund.

În adâncul inimii știuse că acela avea să fie mesajul, totusi abia putea percepe enormitatea cuvintelor Președintei. *Dar unde vom merge noi toți?*

— Întrucât găzduirea a aproximativ treizeci de miliarde de persoane rămase fără adăpost este practic imposibilă chiar si

pentru societatea noastră, urmă Doy, va trebui să adoptăm o soluție destul de inovatoare.

Lui Edmund nu-i plăcu deloc cum suna asta. Apoi e-major-domul îl anunță că un vehicul tocmai trecuse prin cordonul de securitate de nivelul al doilea din jurul secțiunii porții Far Away. Se încruntă. Cine dracu' vizita partea asta din gară, mai ales acum?

* * *

Nigel Sheldon se aplecă în față și continuă expunerea Președintei cu o expresie deschisă și foarte încrezătoare.

— Când am construit prima noastră gaură-de-vierme, Ozzie a creat o serie de ecuații pentru manipularea fluxului temporal intern al materiei exotice. Acum două secole, am rulat un test mic, utilizând o gaură-de-vierme a diviziei de explorare TSC, iar conceptul a funcționat. De atunci n-a mai fost utilizat, fiindcă nu aveam vreo aplicație practică sau comercială pentru el. Până azi... Vom modifica găurile-de-vierme ce duc la planetele ale căror biosfere sunt pe moarte. Într-o săptămână, ele vor fi deschise pentru întreaga populație într-un exod care va fi organizat de guvernele voastre nationale. Nu veți utiliza trenuri pentru a trece prin ele, ci veți merge pe jos, cu automobilele sau autobuzele, sau chiar cu bicicletele, dacă așa doriți. Capetele celelalte ale găurilor-de-vierme vor ieși pe planete U-congruente noi din spațiul de fază III. Nu vor ieși însă vreme de zece sau cincisprezece ani, sau chiar mai mult dacă va fi necesar. Pentru voi vor trece numai câteva secunde, dar în exterior, restul Commonwealthului va fi beneficiat de suficient timp pentru a construi asezări bazice noi cu infrastructură funcțională, în care să vă mutati. Știu că notiunea vi se pare șocantă, totuși planetele pe care vă aflați acum sunt pe moarte și trebuie să acționăm rapid pentru a împiedica alte pierderi de vieți.

Masina era un Mercedes înregistrat la „Aventuri pe Marea Triadă". Edmund se îndreptă și privi peste vastul triaj al gării, spre drumul ce ducea la terminal. Putea chiar să vadă automobilul, o limuzină aerodinamică roșu-burgund care se apropia repede. Era șofată manual și trecu pe lângă ramificația unde ar fi trebuit să vireze spre unicul peron de pasageri. Oricum nimeni nu mai utiliza gaura-de-vierme Half Way. Mercedesul se îndrepta către blocul

de birouri și parcarea în care se afla bărbatul. Ceva nu era defel în regulă. Edmund păstrase încă destul din instinctul de polițist ca să verifice micul pistol ionic pe care-l purta asupra lui, după care se grăbi către clădire.

— Noi toți ne luăm angajamentul să ducem această operațiune de salvare până la un sfârșit de succes, spuse Președinta Doy. Senatori, lideri planetari, Dinastii suntem uniți în hotărârea noastră. Indiferent care ar fi costurile sau eforturile, *nu vă vom înșela* așteptările.

Suspină plină de compasiune:

— Dumnezeu să vă aibă în pază!

Mercedesul intră în parcare tocmai când Edmund dădea colțul clădirii. Văzu cum limuzina mare opri lângă Honda lui. O portieră se deschise și dinăuntru coborî un bărbat înalt, blond. Edmund icni imediat ce-i zări chipul, recunoscându-l instantaneu. *Tarlo.* Alerta poliției prin tot Commonwealthul sosise cu douăzeci și patru de ore în urmă. La început, Edmund crezuse că era o eroare, ori o glumă, dar când verificase certificatul mandatului văzuse că era autentic.

Tarlo se uită o clipă la Honda, apoi roti lent capul, scanând parcarea pustie. Edmund se retrase fulgerător înapoia colțului clădirii. Mandatul anunța că Tarlo era masiv wetcablat și extrem de periculos. Bărbatul numără până la cinci, după aceea riscă altă privire. Tarlo intra în blocul de birouri. Portiera Mercedesului rămăsese deschisă și Edmund își folosi inserțiile retinale pentru a transfoca. Un corp zăcea pe podeaua mochetată a limuzinei, un tânăr durduliu, al cărui gât fusese rupt. Ochii lui morți priveau în sus, la superbele scânteieri moarate ce învăluiau cerul lui Boongate.

* * *

Cafeneaua Five Stop se afla la un capăt al mallului deschis Rocher, înghesuită între o franciză Bab's Kebabs și Mother Blossom, magazinul economic de îmbrăcăminte pentru gravide. Autostrada B77 trecea pe lângă mall, mergând direct către gara planetară a lui Narrabri, aflată la patru kilometri spre vest. Traficul era la fel de dens ca de obicei chiar și acum, când furtuna boreală clocotea pe cer în exteriorul câmpului de forță al

megaorașului, mii de nave extraterestre bântuiau prin sistem și jumătate din porțile gării erau încă închise.

Bradley Johansson și Adam Elvin acordară prea puțină atenție vehiculelor ce goneau. Portalul de deasupra tejghelei de servire tocmai începuse să repete anunțul Cabinetului de Război.

— Ceruri visătoare, murmură Bradley. Nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva. Ce soluție ingenioasă! Nu-i de mirare că Sheldon arată atât de încântat de sine.

Adam privi sceptic portalul.

— Mi se pare mai degrabă îngâmfat.

— Haide, haide, ar trebui să-nveți să fii mai caritabil, mai ales în momente de criză. În plus, construirea infrastructurii pentru patruzeci și șapte de planete este un proiect de stat foarte centralizat. Exact genul pe care-l aprobi tu.

— Nu mă încadra într-un stereotip. Nu sunt un fan al guvernării centralizate, deoarece acolo tendința este spre corupție și izolare. O societate atotcuprinzătoare și nediscriminatorie ar trebui să transfere puterea în jos, până la nivelul comitetelor locale.

— Mda, ia amintește-mi — câți îngeri am numărat până acum dansând pe vârful ăsta de ac?

— Tu ai început... Și sunt patruzeci și opt de planete. La dracu', cum o să transporte toate fabricile pe o planetă nouă?

Privi afară pe fereastră. Dincolo de autostradă, megaorașul se întindea până la orizontul acoperit de smog; vastele domenii rezidențiale alternau cu cartierele industriale, însăilate laolaltă prin liniile curbe ale căilor ferate și autostrăzilor. La fiecare câțiva kilometri, structurile realmente uriașe ale rafinăriilor sau topitoriilor se ridicau aidoma catedralelor și castelelor unui peisaj medieval. Amurgul se târa peste domul protector al câmpului de forță, sporind irizațiile ce asediau cerul în exterior.

— Patruzeci și șapte, rosti ferm Bradley. Hutchinson n-o să-și mute oamenii; el a terraformat deja planeta asta. Chiar dacă flamele ucid formele de viață din exteriorul orașului, tractoboții vor replanta totul. Oricum călătoria temporală va trebui să utilizeze generatorii de găuri-de-vierme din gara planetară a lui Narrabri. Nu, planeta asta va rămâne pe loc, indiferent cât ar fi de afectată. Treizeci și două de miliarde de oameni depind de ea.

— Mda. Bombele alea pe care le-avem... Știam că Marina dezvoltă arme și mai puternice decât proiectilele Douvoir, dar —

să dea dracii! — ceva care să poată afecta o stea? Crezi că Starflyer se aștepta la asta?

— Nu, nu cred. Bradley surâse către ceașca din plastic cu cafea: O dată în plus, ne-a subestimat. Războiul acesta avea intenția să distrugă ambele specii. Acum victoria decisivă s-a apropiat foarte mult de noi. Doy și Sheldon vor utiliza armele acestea, indiferent ce ar fi ele, împotriva lui Dyson Alfa.

— Starflyer n-a fost foarte inteligent nici pe Illuminatus. Jenny a raportat că Bernadette a fost încoltită până la urmă de Paula Myo.

— Serios? Sprâncenele lui Bradley se ridicară. Ce fascinant! De acum Myo ar trebui să fie convinsă că Starflyer este o amenințare autentică. Iar tentativa de asasinare eșuată asupra senatoarei Burnelli va adăuga greutate poveștii noastre. Mă întreb dacă n-ar trebui să încercăm un ultim mesaj shotgun spre Commonwealth.

— Nimeni nu-l va asculta... nici azi și nici multă vreme de-acum încolo.

Adam indică portalul care prezenta din nou interiorul studioului lui Michelangelo. Până și chipul lui era zguduit de mesajul Cabinetului de Război; comentatorii pe care-i avea alături păreau aproape că nu-și mai găsesc cuvintele.

— Sunt mai preocupat de faptul că agenții lui Starflyer au capturat capul Agentului. Ne putem astepta la o bresă majoră de securitate după ce-i va fi analizată memocelula.

— Sunt de acord că-i neliniștitor, totuși simt că timpul de care mai dispunem se măsoară în zile, dacă nu în ore. Chiar dacă Starflyer a înțeles unde suntem și ce facem, lansarea unei ofensive împotriva noastră ar dura destul. Dacă ar fi inteligent, l-ar lăsa pe Agent în seama Marinei. Ei ar sosi trăgând cu tot armamentul la prima oportunitate.

— Poate că asa este, însă trebuie să fim atenți la posibilitatea respectivă. Iar după demiterea lui Kime, am pierdut un activ potential major. Oscar nu va avea nici pe departe aceeasi influență pe lângă Columbia.

— A izbutit să descopere ceva în jurnalele din *A doua șansă*?

— Nu știu. A petrecut atât de mult timp la bordul navei lui, încât n-am izbutit să-l contactez.

E-majordomul lui Adam îl anunță că-l apela Marisa McFoster.

— Da? rosti el.

— Suntem pe Boongate, spuse femeia. Victor Halgarth a intrat într-un antrepozit din gară ce aparține companiei Sunforge. În afară de noi, Victor este urmărit de mulți indivizi ce par polițiști.

— Nu mă surprinde, autoritățile o supravegheau pe Bernadette pe Illuminatus. O să constatați că unii dintre ei fac parte din Securitatea Halgarthilor. Vă puteți stabili într-un loc protejat?

— Nu sunt sigură. Aici e curată nebunie. Gara aproape că a căzut în anarhie. După anunțul lui Doy, toți de pe planetă au pornit spre clădirea terminalului; restul gării este pustiu. Nu vom fi în stare să facem mare lucru fără a fi văzuți.

— Înțeleg. Avem câteva echipe pe Boongate. O să le autorizez să vă contacteze și să ofere susținerea de care sunt în stare. Ține-mă permanent la curent.

— Da, domnule.

— Victor Halgarth pe Boongate și întreaga planetă pe punctul de a fi evacuată..., reflectă Bradley. Asta-i o ocazie excepțională pentru noi, Adam. L-am putea intercepta pe Starflyer aici, în Commonwealth. Încă n-a revenit acasă și dispune de foarte puțin timp ca să ajungă pe Boongate. TSC nu va risca să redeschidă gaura-de-vierme pentru transporturi obișnuite, de teamă să nu urmeze o debandadă.

— Mellanie a plecat de pe Illuminatus cu Paula Myo, spuse Adam. Să-ncerc s-o apelez încă o dată și să văd dacă o poate convinge pe Investigatoare?

— Nu, o vom folosi pe senatoarea Burnelli. Este mai bine plasată ca Myo și deține puterea politică necesară pentru a aplica o blocadă completă asupra găurii-de-vierme Boongate.

— De cât timp crezi că va avea nevoie TSC să modifice generatorul găurilor-de-vierme pentru a face șmecheria asta cu călătoria în timp?

— Sheldon pomenea de o săptămână. Bănuiesc că-i vorba despre o chestiune de programare, nu de modificări fizice. În ziua de azi tot ce-i cu adevărat important este o problemă de software.

— Bine. În timp ce tu faci asta, eu o să pregătesc trenul nostru. S-ar putea totuși să fie nevoie de el.

— Bineînțeles. Bradley roti ușor în cană restul de cafea. Este foarte probabil ca Starflyer să se afle tot în gara Narrabri, pregătindu-se să asalteze gaura-de-vierme Boongate, la fel ca noi. Ce

ironie a sorții! Mă-ntreb dacă nu cumva a închiriat antrepozitul de lângă al nostru?

— Nu l-a închiriat.

— Dacă spui tu... Trebuie să ne reorganizăm echipele însă, pentru a supraveghea noi înșine poarta Boongate.

— O să trimit niște oameni.

— Mai avem? Am înțeles că după Illuminatus am rămas în pană.

— Pentru o operațiune simplă ca asta pot detașa destui. Vom observa lipsa de combatanți numai dacă va trebui să ne croim drum cu forța.

— Bun, din clipa asta, mai dispui de un „combatant". De acum mă voi alătura permanent echipei tale. În Commonwealth nu mai pot face prea mare lucru. Si este momentul să vin acasă ca să-mi înfrunt dușmanul.

— Asta-i bine. Prezența ta la bord va fi un stimul moral important pentru Păzitori. Au nevoie de o redresare după ce am pierdut contactul cu Far Away.

* * *

Găurile-de-vierme ale gării TSC Newark o conectau cu douăzeci de planete din spațiul de fază I, inclusiv cu Augusta către care existau trei găuri-de-vierme. Terminalele și triajul gării se întindeau pe locul fostului aeroport și formau un labirint arterial de conexiuni feroviare și rutiere prin lăbărțarea de urbanizare din jur. Nigel privi afară din biroul managerului aflat la ultimul etaj din blocul zgârie-nori al administrației gării și văzu autostrada cu taxă New Jersey curbându-se după perimetrul gării. Deși era suplinit de tuneluri noi pe care TSC le sfredelise pentru a duce trenurile direct la Manhattan și în lungul coastei răsăritene, drumul vechi continua să transporte volume gigantice de mărfuri și pasageri spre și dinspre gară. Dincolo de șosea, apele reci și cenușii ale Golfului Newark loveau țărmul lui Staten Island. Astăzi domul scânteietor al câmpului de forță se arcuia peste clădirile și parcurile insulei, conferind aerului o nuanță neclară, ca și cum o ceață oceanică vagă s-ar fi instaurat deasupra uscatului.

E-majordomul lui Nigel îi arătă imagini de la senzorii de securitate ce-l prezentau pe Campbell întâmpinându-și vizitatorii

în recepție. Justine Burnelli descheie o haină albă ca zăpada căptușită cu blană si-i acordă lui Campbell sărutul afectuos al unui prieten de încredere. Nigel își dăduse seama că Justine era însărcinată abia după ce o văzuse sosind la ședința de urgență a Cabinetului de Război, dar mica proeminență era destul de vizibilă acum sub rochia ei elegantă din cașmir gri. Fusese surprins; cineva de vârsta și statutul ei folosea cu regularitate o cuvă-uter. Când o întrebase pe Perdita, ea nici nu știuse de sarcina senatoarei, cu atât mai puțin cine era tatăl... de asemenea, neobișnuit. Marile Familii încheiau întotdeauna acorduri financiare foarte clare în privința copiilor lor, totuși nimic nu apăruse consemnat în registrul legal din New York. Senzorii de securitate îi arătară că inserțiile femeii mențineau cu unisfera o legătură puternic încriptată, despre care bănuia că ducea direct la Gore.

Investigatoarea Myo era exact așa cum și-o amintea, cu chip frumos afectat permanent de expresia ușor melancolică. Purta un costum bine croit, albastru și cărbune, cu o bluză roz-somon, iar părul îi strălucea. Nimic nu indica faptul că, cu nici treizeci de ore în urmă, fusese strânsă într-un costum blindat, în toiul unui schimb de focuri pe Illuminatus.

Adevărata atenție a bărbatului era însă rezervată Mellaniei. Părul ei auriu și ondulat fusese periat superficial, lăsându-l ușor zbârlit, ceea ce îi conferea un aspect agresiv întărit de felul în care femeia strângea întruna din maxilare, parcă nemulțumită. Fusta albă spectaculos de scurtă, cizmele înalte din piele și bluza simplă din doc subțire albastru izbuteau să fie simultan la modă și vulgare. Dudley Bose se lipea de ea, de parcă i-ar fi ținut laolaltă un fel de membrană. Bosumflarea furioasă de pe fața lui tânără era exact aceeași pe care Nigel și-o reamintea de la faimoasa ceremonie de „revenire acasă".

La sosirea liftului, Nigel se întoarse către ușa cabinetului. Observă că în timp cât urcaseră, Campbell reușise să stea cât mai departe de Mellanie. *Așadar, Perdita a avut dreptate.*

— Gata? întrebă Nelson.

Șeful securității Dinastiei sesizase și el implicațiile întâlnirii, totuși urmărise evenimentele de pe Illuminatus mult mai îndeaproape decât Nigel.

— Ar fi frumos să obținem în sfârșit unele răspunsuri, zise Nigel.

Își netezi haina costumului. *Vanități prostești.* Le salută oficial pe Justine și Paula, apoi se răsuci spre Mellanie.

— În sfârșit!

Ea îl privi derutată.

— Poftim?

— Ți-am urmărit cu mult interes activitățile recente și sunt foarte incitat să te întâlnesc finalmente în carne și oase.

Era un adevăr spus doar pe jumătate. În carne și oase, femeia era fabulos de atrăgătoare, cu chip superb și aspect ușor sălbatic, ca și cum tocmai terminase o partidă de sex... și mai voia. Nigel îi retinu mâna câteva clipe. Ea nu încercă să și-o retragă, ci zvâcni scurt din buze, zburdalnic, examinându-l.

— Și eu, rosti Mellanie.

Glasul ei coborâse probabil două octave.

— Salut, din nou, spuse Dudley.

Se strecură cumva în fața Mellaniei, pentru a întinde mâna.

— Mă bucur să văd că-ți revii, Dudley.

Nigel evită orice inflexiune a vocii, pentru ca nu cumva astronomul nevropat să simtă ironia.

— Asta se datorează numai Mellaniei mele.

Brațul lui cuprinse umerii femeii. Ea nu încercă să-și mascheze căutătura dezaprobatoare.

Nigel îi pofti să ia loc, în timp ce e-sigiliul asigură protecția întregului cabinet.

— Ei bine, Justine, cred că-i vorba despre ceva foarte serios. Nu poate fi doar bătălia ta cu Valetta din comisie.

— Într-un fel se referă și la ea, răspunse senatoarea. Momentan Halgarthii dețin controlul Marinei.

— Da, însă eu dețin bomba-nova. Iar noi toți ceilalți contribuim cu sume serioase la bugetul Marinei. Atuul lui Heather este contrabalansat. Așa funcționează Commonwealthul.

— Am o întrebare, vorbi Paula.

— Sunt convins, încuviință Nigel destins. Am petrecut majoritatea ultimelor ore, încercând să deduc care va fi aceasta.

— În ultimul secol am insistat pe lângă Executivul Commonwealthului să impună inspectarea tuturor mărfurilor care sunt expediate spre Far Away, dar n-am avut nici cel mai mic succes. Inspectarea aceea mi-ar fi îngăduit să restricționez transporturile de arme ale Păzitorilor și poate chiar să le blochez definitiv

activitățile. Imediat înainte de a fi asasinat, Thompson Burnelli a descoperit că tu ai fost cel care mi s-a opus de fiecare dată. Aș dori să știu motivul.

Lui Nigel îi fu imposibil să nu arunce o privire de genul *dă-mi o mână de ajutor* către Daniel Alster, care ocupa poziția lui obișnuită, la doi metri în lateralul său.

— Așa am făcut? Habar n-am avut și nici nu-mi amintesc...

— Nu există niciun fișier de impunere a unei politici specifice în această privință, rosti iute Daniel.

— Este un aspect critic, insistă Paula. Thompson credea că acesta este adevărul.

— Află, i se adresă Nigel lui Daniel. Apeleaz-o imediat pe Jessica.

— Da, domnule.

Nigel ase uită scurt spre Mellanie, care-i făcu jucăuș cu ochiul și-și încrucișă picioarele. Se întrebă care ar fi fost cea mai bună cale de a aborda o asemenea femeie. Să i se adreseze direct și să-i propună să se culce cu ea. Probabil... Deși nu înțelegea defel prezența lui Dudley. Ce naiba putea să vadă la el?

— Ă-ă-ă... cabinetul nostru a urmat politica respectivă, anunță Daniel pe un ton stânjenit.

— De ce? se încruntă Nigel.

— Dispoziția lui Ozzie.

— *Ozzie*?

O parte din încordare dispăru din ținuta Paulei.

— Nu știusem că domnul Isaacs are un cuvânt de spus în cabinetul Dinastiei tale.

— În mod normal, nu are, replică Nigel. De fapt, din câte știu eu, n-a avut niciodată. Pe de altă parte, Ozzie deține în TSC o parte egală cu a mea așa că, din punctul meu de vedere, ar avea tot dreptul la așa ceva. Ești sigur? îl întrebă pe Daniel.

— Da. Daniel o privi intrigat pe Paula. A instruit cabinetul să adopte politica respectivă în 2243.

— Ah, făcu Paula, în anul Marelui Jaf al Găurii-de-vierme. Anul în care Bradley Johansson a înființat Păzitorii și a furat destui bani ca să le înceapă operațiunile. Prin urmare, Starflyer n-a avut niciodată vreo legătură cu asta, ci Păzitorii au stopat examinările. Știam că au acces la un nivel înalt al Executivului, dar nu mă gândisem niciodată că domnul Isaacs era în spatele lor.

— Bun, făcu Nigel si clătină un deget spre ei. Explicații, vă rog. Imediat!

— Nu-i greu deloc, rosti Justine. Wilson Kime avea dreptate, Starflyer este o entitate reală. El a finanțat observarea lui Dyson Alfa făcută de Dudley, prin intermediul unei fundații educaționale. A avut și agenți la bordul lui *A doua șansă*.

— De asemenea, urmă Paula, s-a infiltrat în Marină. Wilson a găsit dovezi că agenții lui se aflau în *A doua șansă*, însă dovezile respective au fost alterate ulterior de cineva din Pentagon II și el nu le-a mai putut face publice. Credem că un satelit de senzori modificat a interferat cu generatorul barierei și i-a eliberat pe Dysonii dinăuntru. Întreaga misiune n-a fost decât o cacealma gigantică, destinată să declanșeze un război între noi și Dysoni, pentru a slăbi ambele specii.

Nigel pricepu în cele din urmă ce simțise Wilson când amartizase. El transformase o stea în nova pentru a neutraliza cea mai mare amenințare cu care se confruntase vreodată rasa umană, apoi găsise o cale de salvare a treizeci și două de miliarde de vieți omenești, pentru ca acum să afle că războiul care le distrusese stelele i se datora în principal lui.

— Să-mi bag picioarele...

Întoarse o uitătură disperată spre Nelson, dar șeful securității se lupta cu propriul său șoc.

— Dacă aveți dreptate în privința asta..., începu Nelson.

— Avem, rosti apăsat Mellanie.

Nelson îi aruncă un surâs scurt, iritat.

— Atunci probabil că Păzitorii au dreptate și Starflyer s-a infiltrat în Dinastia Halgarth.

— În esență, da, zise Paula. Ne-a confirmat-o înfruntarea noastră cu agenții lui de pe Illuminatus. Majoritatea Halgarthilor sunt desigur neafectați, dar au fost preluați cei aflați în poziții strategice. Încet-încet Christabel recunoaste că ceva nu-i în regulă; în mod discret, ea ne ajută să-i urmărim pe suspecți. Nu va trece mult până își va îndrepta suspiciunile către Heather.

— Și Columbia? întrebă Nelson. Este unul dintre ei?

— Nu știm.

— Fir-ar a dracu'! mârâi Nigel. Bun, asta clarifică situația — nu ne lăsăm bombele-nova pe mâinile Marinei. Iisuse! Și Doy? Ce-i cu ea? Păzitorii ziceau că-i de-a lui Starflyer.

— Credem că acela a fost pur și simplu un caz de dezinformare, răspunse Paula. Isabella Halgarth, un agent Starflyer confirmat, a ajutat la difuzarea shotgunului respectiv. Pe de altă parte însă ea a avut o relație cu Patricia Kantil.

— A ajutat la luarea deciziei politice de formare a unei flotile, explică Justine. Toți am fost manipulați într-o măsură sau alta.

— Alessandra Baron este una dintre agenții lui, zise Mellanie. Cățeaua!

Nigel se simțea amorțit, în vreme ce mentalitatea lui extinsă porni să examineze problema. În mintea lui se acumula un nor de furie, genul de antagonism animalic provenit din înțelegerea că fusese tras pe sfoară. Pe de altă parte, era temperat de surprindere și de îngrijorarea reală cauzată de situație. *La dracu', am purtat ochelari de cal!*

— Indiferent cum vom proceda, decise el, nu putem face publice informațiile astea. Nu deocamdată. În viitorul imediat avem nevoie de încrederea totală a publicului față de guvern. Populațiile pe care încercăm să le salvăm depind de unificarea Commonwealthului înapoia strategiei călătoriei temporale. Aceasta trebuie să ne fie prioritatea principală. Depistarea trădătorilor se poate efectua discret, în paralel. Voi aveți probabil niște idei despre cum să procedați; de asta ați venit aici, așa-i?

— În esență, da, încuviință Paula. În primul rând, simplul fapt că suntem conștienți de manipulare practic o anulează.

— Totuși ce anume speră Starflyer să obțină? întrebă Nelson. A izbutit să declanșeze războiul pe care-l dorea, ce ar putea obtine mai mult?

— Nu sunt sigură, zise Investigatoarea. Păzitorii afirmă că Starflyer dorește să distrugă, sau cel puțin să slăbească, ambele specii pentru ca astfel să rămână puterea dominantă în această secțiune a galaxiei. Aș specula că bomba ta nova i-a dat peste cap planurile respective; în prezent, oamenii sunt capabili să-i distrugă pe Dysoni. Commonwealthul va dăinui și vom fi considerabil mai puternici. Din punct de vedere militar, Starflyer a eșuat deja.

— Numai dacă Marina și noi înșine vom continua să atacăm, spuse Nelson. Acolo va fi locul unde Starflyer își va concentra influența. Eu așa aș proceda. La urma urmelor, Dysonii nu sunt deocamdată chiar neajutorați. Ei dețin generatorul pentru Poarta

Iadului și bombe-flamă. Dacă însă ezităm, din cauza lui Starflyer, ei ar putea lansa o lovitură devastatoare împotriva noastră.

— Atunci ar trebui să atacăm imediat Dyson Alfa, rosti Nigel. Acolo este generatorul pentru Poarta Iadului. Să nu-i spunem Marinei, să nu ne mai consultăm cu nimeni. S-o facem — și gata!

— În următoarele douăzeci și patru de ore, *Caribda* trebuie să revină în raza de comunicare, zise Nelson, iar *Exploratoarea* este deja acasă. Construirea fregatei a început și o putem lansa în următoarele patruzeci și opt până la șaptezeci și două de ore.

— Ocupati-vă de chestia asta, zise Nigel. Tu personal, Nelson. Dumnezeu știe dacă nu cumva Starflyer s-a infiltrat și în Dinastia noastră. Există vreun test în privința asta? o întrebă pe Paula.

— Va trebui să așteptăm până primim rezultatele de la Isabella. După ce ne dăm seama ce i s-a făcut, am putea fi în stare să identificăm aceleași trăsături în alții. Nu te aștepta însă la ceva rapid sau simplu. Ar putea dura și decenii până să-i descoperim pe toți agenții Starflyer.

— Îi citiți memoria Isabellei? întrebă Nelson.

— Da, o face un Raiel.

Nigel nu se putu abține să nu zâmbească admirativ. Investigatoarea se găsea întotdeauna cu un pas neașteptat înaintea celorlalti.

— Crezi că Ozzie este un agent Starflyer?

— Este dificil de spus. Din ceea ce tocmai am aflat, aș spune că-i ajuta pe Păzitori. Pentru a fi siguri, ar trebui să-i citim memoria. Știi unde este?

— I-am pierdut urma pe Silvergalde, răspunse Nigel. Ultimul lui mesaj spunea că pleacă să-i întrebe pe Silfeni ce știu despre barierele Perechii Dyson. De atunci n-a mai fost văzut.

— Înțeleg, încuviință Paula.

— Ai vreo idee ce este acest Starflyer? întrebă Nigel.

Mentalitatea lui extinsă începu să acceseze fișiere ale Dinastiei despre Păzitori. Nu erau de prea mare folos: simple rezumate ale investigațiilor lansate de Directoratul Delicte Grave.

— Este supravietuitorul arcei *Marie Celeste* de pe Far Away, răspunse Investigatoarea. Asta-i cam tot ce știm. Bradley Johansson afirmă că i-ar fi subjugat pe cercetătorii care investigau nava-arcă, așa că orice date provenite de la Institut sunt în mod

evident suspecte. Nu știm de unde a venit, cum arată, ce mărime are, nici măcar dacă respiră oxigen. Chiar și în prezent existența îi poate fi dedusă doar pe baza comportamentului agenților săi. Este mitul perfect al lui bau-bau.

— Nemernicul, murmură Nigel furios.

Era indignat — de fapt era *jignit* — că un extraterestru îi putea manipula pe oameni ca pe niște pioni de șah. O influență malignă nevăzută care se furișase prin Commonwealthul *lui*, corupând și subminând orice ar fi atins, aidoma unui demon medieval. Nu era de mirare că nimeni nu dorea să creadă în Starflyer.

— Cum a putut scăpa neobservat atâta timp?

— Pentru că este prudent și acționează pe o scară de timp de mari dimensiuni, răspunse Paula. În felul acesta căpătăm și primul indiciu despre natura lui. În mod clar are o durată mare de viață. Ținând seama de strategia de a ne elimina pe noi și pe Dysoni, astfel ca rasa lui să se poată extinde nestingherită în această secțiune a galaxiei, Starflyer gândește în termene de secole, dacă nu chiar de milenii.

— Totuși trebuie să aibă o bază undeva... o prezență fizică. Trebuie să i-o putem descoperi.

— Atât Bradley Johansson, cât și Adam Elvin sunt fizici și reali, rosti Paula cu un zâmbet plin de regret. N-am reușit niciodată să-i arestez, iar asta îmi oferă o teorie despre locul unde se află Starflyer.

— Unde? întrebă imediat Justine.

Paula se ridică și se apropie de fereastra cabinetului, conturându-se pe fundalul cerului sur încețoșat de afară. Îi făcu semn lui Nigel să se apropie. Împreună priviră în jos către triajul gării, unde trenuri lungi șerpuiau pe șinele albe și argintii.

— Johansson și Elvin știu si înteleg foarte bine modul de efectuare a activităților secrete, rosti ea. Ei sunt mereu în mișcare, nu au o locuință permanentă, evită relațiile, atașările, prieteniile, orice care i-ar putea fixa locului. De aceea i-am urmărit, fiindcă nu stăteau niciodată în același loc timp destul ca să-i ajung; din cauza acestei tactici a lor si a acoperirii politice asigurate de domnul Isaacs.

Când pricepu, Nigel simți ca și cum aerul oceanic rece prins sub câmpul de forță pătrunsese în cabinet. Pielea i se zbârli pe

antebrațe. Dedesubt, trenurile lunecau în și din tunelurile care duceau la orașele din statele de pe coasta răsăriteană, din New York până în sud, la Miami. Fața de stâncă a porților proiecta pe sol lumina stelelor îndepărtate în elipse prelungi, alburii.

— Doamne Dumnezeule, nu...

— Este concluzia logică, spuse femeia. Starflyer este extraterestru. Ca minimă necesitate el va trebui să se hrănească cu proteine de pe planeta lui natală, fie crescute aici, fie sintetizate. Corpul său ar atrage atenție, dacă ar fi zărit vreodată. Ce ar putea fi mai simplu decât să aibă propriul lui vagon de marfă? Ar călători permanent, ar fi mereu liber să meargă oriunde ar dori, ar avea întruna ambientul lui natural.

— IR de control poate examina înregistrările și poate căuta trenurile care nu se opresc niciodată, rosti Nigel simțindu-și gâtul uscat.

Era lipsit de speranțe și o știa.

— Vagonul va trece de la o locomotivă la alta, ba chiar de la o companie la alta, va petrece luni sau ani pe o linie secundară ori într-un antrepozit, va hălădui pe planete oriunde există șine; de-a lungul deceniilor, Starflyer chiar va modifica și moderniza vagonul.

— Ar putea fi oriunde, rosti Nigel cu glas spectral.

— Potrivit Păzitorilor, se va întoarce pe Boongate și de acolo pe Far Away.

— Poarta Boongate este închisă și de acum așa va rămâne.

— Așa sper.

— Ce vrei să spui? Nu voi permite deschiderea ei.

Paula îi aruncă o privire lui Nelson, apoi reveni spre Nigel.

— Tu și Nelson vă dați seama, nu-i așa, că cineva foarte bine plasat din Dinastia voastră este un agent Starflyer?

Bărbatul înclină scurt din cap, detestând în mod vădit să spună ceva.

— Dacă Starflyer călătorește așa cum susții tu, este ceva dureros de evident. De-a lungul anilor a căpătat foarte mult ajutor. Sper doar că nu mi-a corupt Dinastia așa cum a făcut cu a lui Heather.

— În privința asta nu există niciun fel de dovezi, iar Johansson n-a afirmat-o niciodată.

— Autoritatea supremă, murmură el sarcastic.

— Aș dori să sugerez să apelăm la Păzitori, zise Justine. Ei știu mai multe decât oricine despre Starflyer. În cazul în care încercăm să-l capturăm, ajutorul lor ne poate fi de mare folos.

— Cum? întrebă Paula întorcându-se la locul ei. Nu stim cum să-i contactăm. Pe Illuminatus, Marina și-a pierdut ultima pistă serioasă: Agentul.

Justine strânse ușor din umeri, cu un gest de scuză, către Investigatoare.

— Eu sunt de o vreme în legătură cu Bradley Johansson.

Nigel izbuti chiar să emită un chicot; umorul era macabru. Se opri iute când zări încruntătura Investigatoarei.

— Îmi place, rosti el lăsându-se să cadă în scaun. O conspirație în interiorul unei conspirații. Amuzant: dintotdeauna crezusem că mă voi lupta cu o mișcare secretă de rezistență, nu că voi participa activ la așa ceva. Justine, contactează-l pe Johansson în numele nostru și întreabă-l dacă dorește să ne întâlnim și să ne unim resursele. Ar trebui să-l chemăm și pe Wilson, el poate fi cu ochii pe Marină; are destui simpatizanți în Pentagon II, pentru a fi cu un pas înaintea lui Columbia.

— Aș vrea și eu să aduc pe cineva, spuse Mellanie.

— Îmi pare rău, replică Nigel, dar nu mă-ncred complet în IC, mai ales fiindcă astăzi nu ne-a oferit nici cel mai mic ajutor.

Mellanie îl privi înțelegător.

— Nici eu nu mai încredere. Și nu mai fi atât de superior.

— După ce i s-a întâmplat lui Dorian pe *Cypress Island*, nici n-aș îndrăzni.

— De unde...

Nigel rânji triumfător spre fata uimită.

— Ți-am spus că ți-am urmărit activitățile.

Mellanie se lăsă pe spate în scaun, dar își reveni într-o clipă și-i fulgeră un surâs răutăcios.

— De fapt doresc ca una dintre găurile tale de vierme să-l recupereze pentru mine pe mobilul Bose.

— Ce este mobilul Bose?

Nigel îi azvârli o privire suspicioasă lui Dudley Bose.

— Extratereștrii pe care voi îi numiți Dysoni sunt de fapt o conștiință unică distribuită în miliarde de corpuri individuale, spuse Mellanie. Mobilul Bose este cel care conține amintirile lui Dudley; au fost descărcate în el după ce a fost capturat. El a

prevenit nava *Conway*, iar după aceea a reușit să evadeze și să ajungă pe Elan. Prietenii mei îl păzesc pentru mine.

Privi pe rând chipurile amuțite și stupefiate din cabinet, apoi îi întoarse rânjetul lui Nigel.

— Cred că sunt c-un pas înainte.

* * *

E-majordomul îl deșteptă pe Morton. Senzorii pe care Ghearele Pisicii îi amplasaseră în tot districtul Randtown detectau un semnal de la un punct aflat la două sute de kilometri direct deasupra lui Trine'ba. Mesajul se repeta pe toate canalele utilizate de Marină, totuși încriptarea era cea pe care o primise de la Mellanie. Când folosi cheia codului, pe vederea virtuală îi apăru o linie de text. **Morty, am o gaură-de-vierme deschisă pentru voi. Te rog, răspunde. Mellanie.**

— Iisuse!

Se ridică brusc în capul oaselor. În grotă era întuneric. Două lumini străluceau galben-palid, îndeajuns ca să arate chiciura topită ce picura pe piatră. Îmbrăcat în costum blindat complet, Robert stătea de planton lângă intrarea neregulată, ca un idol caribean de coșmar. Pisica, care ar fi trebuit să doarmă, stătea în postura Palma Lunii deasupra sacului de dormit. Îl privi fără un cuvânt, ceea ce-l înfioră pe bărbat în ciuda tesăturii semiorganice a propriului său sac de dormit care-i menținea constantă temperatura corpului. Supraviețuitorii din Randtown erau înfofoliti în saci de dormit si pături, astfel că semănau cu niște pupe gigantice înșiruite lângă peretele peșterii. Niciunul nu se clintea, cu excepția lui David Dunbavand al cărui scâncet răsuna în toată grota de fiecare dată când tremura sub învelitorile lui groase. Trusele medicale ajutaseră la stabilizarea lui, dar în ultima vreme nu mai înregistrase aproape niciun fel de progres.

Mobilul Bose stătea în picioare lângă maldărul de echipamente din mijlocul pesterii. Din ziua când suiseră la adăpost, abia dacă se clintise din pozitia aceea. Pentru a-l menține cât mai cald și uscat, îl înfășuraseră în folii de tesătură semiorganică, iar la fiecare două zile, unul dintre ei cobora cu o bulă până la Trine'ba și revenea cu apă poluată pe care i-o dădeau s-o bea. În ciuda protestelor mobilului Bose că se simțea perfect, Morton aprecia că arăta destul de rău.

— Ce-i în mesaj? întrebă Pisica.

Casca lui Rob se întorsese către Morton.

— E Mellanie. A deschis o gaură-de-vierme pentru noi. Știam eu! Știam c-o s-o facă.

Pisica expiră calm.

— Sper să ai dreptate. Marina a fost foarte clară vizavi de programarea noastră.

Începu să-și îmbrace costumul blindat.

— Da, da, mai du-te-n mă-ta...

Mesajul Marinei sosise în după-amiaza aceea, anunțându-i că urmau să fie recuperați în trei zile. Până atunci trebuiau să înceteze orice misiuni de luptă și să se mulțumească la a-i observa pe Dysoni. Fusese un impuls important pentru moralul lor și declanșase instantaneu o discuție cu privire la soarta mobilului Bose. Rob fusese de părere să-l lichideze imediat și să nu pomenească nimănui niciodată despre el. Până si supraviețuitorii se împotriviseră.

Mâinile virtuale ale lui Morton se deplasară rapid peste iconurile de comunicații, direcționându-și răspunsul prin rețeaua lor de discuri senzoriale, astfel ca transmisia să nu provină din preajma șeii muntoase în care se afla grota. Pentru orice eventualitate...

— Mellanie?

— Morty! Bună... of, Doamne, scumpule, ești bine?

— Sigur. Prfect. Tu?

— Sunt bine. N-avem prea mult timp. Gaura asta de vierme vă poate scoate de acolo, pe toți. Unde sunteți?

— Mellanie, cum îl chema pe stilistul tău în perioada cât am locuit împreună?

— Poftim? Ah, am înțeles, paranoia... Sașa mă coafa pentru tine. E bine?

— Da. Si ce-o să se-ntâmple? Suntem pe bune cu Marina? Colegii mei nu sunt tocmai încântați să fie considerați dezertori când ne-ntoarcem.

— Nu vă faceți absolut nicio grijă. Am niște aliați acum... sunt cei mai tari. O să vedeți. Vă rog doar să vă grăbiți.

— Bine, asta-i pozitia noastră.

Îi expedie un fișier cu coordonatele lor.

— Peste treizeci de secunde.

Semnalul se întrerupse.

Morton se sculă în picioare și bătu din palme zgomotos.

— Gata, oameni buni, plecăm de-aici! Haideți! N-avem mult timp la dispozitie.

Cei patru supraviețuitori se foiră când luminile fură comutate la intensitate maximă și clipiră somnoroși.

— Rob, zise Morton, ieși și vezi dacă poți localiza gaura-de-vierme. Ar trebui s-apară dintr-o clipă-n alta.

— Bine.

— Dudley, va trebui să mergi până la ea.

— O pot face, mulțumesc, răspunse mobilul Bose prin intermediul matricei sale.

— Când trecem, eu voi fi lângă tine, toarse lin Pisica.

Se găsea deja lângă umărul lui Morton; într-o mână ținea casca, iar pe umăr avea o raniță.

— Va fi momentul de vârf al zilei mele, replică bărbatul.

Îi ajută pe Simon și Georgia să ridice targa lui David si-și puse casca lângă picioarele rănitului. Pisica se mulțumi să meargă alături, fără să se ofere să-i ajute, pe când înaintau peste pietrele lunecoase.

— Să fiu al dracu'! exclamă Rob. I-aici!

— Ce-i de partea cealaltă? întrebă tăios Pisica.

— Un fel de sală mare. Hei, o văd pe Mellanie! E-nsoțită de un fel de soldati.

Morton surâse în barbă și rezistă tentației de a spune: *V-am zis eu.*

Afară lapovița era deasă. Morton făcu o grimasă înaintea gerului care-i mușcă pielea când ieși din deschiderea îngustă a peșterii și regretă că nu-și pusese casca. Gaura-de-vierme se deschisese la câțiva metri sub intrarea grotei: un cerc de funigei argintii care semăna cu o lună plină deasupra zloatei murdare. Înăuntru se puteau distinge forme întunecate. Rob stătea drept în fața ei, o siluetă înaltă și neagră care înainta decis. Apoi strălucirea argintie se sparse în jurul lui și el trecu în partea cealaltă.

— Așadar Mellanie a reușit din nou, comentă Simon. Morton, ai acolo o doamnă tare dată naibii.

— Mda, încuviință bărbatul devenit brusc *foarte* doritor s-o revadă.

Înaintă peste suprafața neregulată, acordând mai mult atenție picioarelor sale, decât cercului de lumină argintie din față. Gerul era năprasnic si-i amorțea urechile și obrajii. După aceea aerul îl furnică de jur împrejur și trecu prin câmpul de forță, clipind des înaintea luminii puternice. Aerul cald începu imediat să topească pojghița de gheață care i se formase pe păr și costum.

Se aflau într-o incintă ambientală restrictivă a diviziei de explorări TSC. Morton accesase de suficiente ori știrile cu rapoarte despre misiunile TSC, pentru a o recunoaște imediat: o încăpere sferică cu diametrul de cincizeci de metri, cu pereți absorbanți negri. Linii dungate cu galben și rosu marcau nisele ecluzelor și instrumentelor, iar ferestrele late dispuse la jumătatea înălțimii pereților permiteau personalului din Centrul de comandă să vadă direct ce se întâmpla. Un inel de lumini străluceau peste el si grupul care-i aștepta. Morton nici măcar nu-i observă pe restul. Mellanie stătea în fața lor, putând o fustă albă plăcut de scurtă și o bluză din doc albastru, descheiată practic până la buric. Tinea mâinile în șolduri și privea drept la el, cu ochi lucitori și buzele desfăcute într-un surâs larg.

— Morty!

Se repezi înainte.

Când brațele ei îl cuprinseră, Morton fu cât pe-aici să-i dea drumul lui David Dunbavand. Cineva preluă mânerele tărgii și bărbatul o îmbrățișă la rândul său pe Mellanie. Se sărutară pasional și el fu gata să-i smulgă bluza și să facă dragoste cu ea pe podeaua incintei, chiar în clipa aceea.

Femeia îl împinse ușor înapoi si scutură din cap. Părul auriu îi undui de jur împrejur. Ținea vârful limbii scos jucăus printre buze.

— Mi-ai dus dorul, este?

— Hristoase, da!

Mellanie râse. Era un râset aproape amuzat, cu certitudine triumfător.

Oameni treceau pe lângă el. Medicii se îngrămădiră în jurul lui David Dunbavand. Personalul de securitate cu câmpuri de forță activate si carabine scurte si butucănoase luă casca si ranița Pisicii și îi îndepărtă pe ceilalți supraviețuitori de gaura-de-vierme. Trei se postară în jurul mobilului Bose, iar altul scoase straturile de

țesături ce-i înveleau corpul. Mandy plângea în brațele unui medic care se străduia s-o calmeze.

Gaura-de-vierme se închise silențios în urma lor.

— Vă rog să vă scoateți costumul, domnule, rosti un membru al echipei de securitate.

Morton se conformă. Pisica își scoase la rândul ei costumul, mișcându-se în mod deliberat cu gesturi foarte lente.

— Totu-i curat, anunță în cele din urmă șeful echipei de securitate.

Ușa unei ecluze se deschise și Dudley Bose păsi în incintă. Morton îl zărea pentru prima dată pe astronomul re-viat. Nu fu impresionat. Un tânăr agitat, cu un exces de energie nervoasă care făcea ca gesturile să-i fie sacadate; anxietatea și neîncrederea îi deformau chipul precum câmpul gravitațional al unei planete masive.

Morton se pregăti pentru o mică scenă de gelozie; la urma urmelor, el continua să fie lipit de Mellanie. Însă Dudley îi ignoră pe toți din incintă și se apropie iute de mobilul Bose. Din cauza grabei, fu cât pe aici să se împiedice și în mod clar încă nu-și recăpătase coordonarea perfectă. Se opri nesigur la o jumătate de metru în fața extraterestrului înalt. Două tije senzoriale ale acestuia se aplecară pentru a-l menține în câmpul vizual.

— DĂ-MI AMINTIRILE-NAPOI! urlă Dudley spre mobil. Să fiu EU din nou!

Pumnii i se ridicară șovăielnic.

— Bineînțeles, rosti mobilul Bose prin intermediul matricei. Ce credeai c-o să fac cu ele? Noi suntem unul, Dudley, mai mult decât niște frați.

— Eu... eu... Stropi de salivă zburau de pe buzele lui Dudley. Trebuie să știu! Ce s-a-ntâmplat? Ce mi-au făcut?

— Ne-au omorât, Dudley. Ne-au împușcat cu sânge rece. Corpul nostru uman original a murit la Dyson Alfa.

Dudley se clătină, în pragul apoplexiei.

— Nu i-ai spus? o întrebă Morton pe Mellanie.

Femeia scutură din cap.

— Ar fi mai bine să-l potolesc, murmură ea.

Părea exasperată, ca un părinte care aleargă după un copil foarte neastâmpărat.

Morton privi de la ea la Dudley. *Pentru Dumnezeu, ce naiba vede la el?*

— Haide, Dudley, rosti Mellanie prinzându-l de mână. Putem lămuri toate astea mai târziu.

— Nu!

Bărbatul își smulse mâna, eliberând-o, surprinzând-o pe Mellanie, care făcu o grimasă din cauza forței ce fusese folosită. Morton schiță un pas către ei. Rob și Pisica apărură brusc de o parte și cealaltă a lui. Mâna Pisicii îl prinse de umăr.

— Nu, toarse ea.

— Du-te-n pizda mă-tii! răcni Dudley. Du-te-n pizda mă-tii și lasă-mă cu mine însumi, curvă proastă! Eu sunt aici, nu-nțelegi? Eu sunt aici, în totalitatea mea. Pot să fiu iarăși eu însumi. Nu-ncerca să m-opresti, nu te băga! Să nu se bage nimeni!

Chipul Mellaniei se înăspri.

— Cum dorești, domnule Bose.

— Ei... ei au un loc pe care-l putem folosi, rosti Dudley privind cu chip rugător la tijele senzoriale ale extraterestrului. O facilitate medicală. Putem începe imediat.

— Foarte bine, zise mobilul Bose.

Capul lui Dudley se roti cu mișcări sacadate, de parcă ar fi fost un robot. Se focaliză asupra unei membre a echipei medicale din rândul audienței care urmărea totul cu gura căscată.

— Tu! Ziceai că există o sală de tratamente.

— Da.

Femeia se apropie și dădu capul pe spate, uitându-se cu respect la tijele senzoriale ale extraterestrului. Examină modulul electronic contopit cu carnea sa și cablul optic care-l lega de matrice.

— Nu stiu dacă va funcționa...

— Ai încredere în mine, spuse mobilul Bose. Acest corp este construit în jurul conceptului de transfer de memorie. Va fi o simplă chestiune de modificare a interfeței.

— Bine, atunci. Pe aici...

Îi conduse pe om și pe mobilul Bose la una dintre usile ecluzelor. Cinci membri din personalul de securitate îi înconjurară imediat, cu carabinele aproape ridicate spre mobilul care înainta sovăielnic. Cu o secundă înainte să ajungă la usă, mobilul Bose îndoi o tijă senzorială spre înapoi, către Mellanie.

— Apropo, încântat de cunostintă. Văd că sunt un bărbat norocos, chiar dacă în clipa de fată sunt oarecum nerecunoscător. Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă mai târziu.

Mellanie îi surâse amabil.

— Abia aștept, Dudley.

— Ce vrei să spui prin „nerecunoscător"? întrebă glasul ascuțit al lui Dudley când trecură prin ușă. Și care-i treaba ta?

— Cu Mellanie nu te plictisești niciodată, rosti vesel un glas în urechea lui Morton.

Bărbatul se întoarse și tresări surprins. Nigel Sheldon stătea lângă el.

— A zis ea că are aliați puternici, replică Morton sarcastic.

— Nu glumea. Nigel privi nostalgic către gaura-de-vierme închisă: S-ar putea să dorești să te-ntorci acolo, când ea va termina de explicat ce se-ntâmplă.

— Mă-ndoiesc. Unde suntem acum?

— Pe Augusta. Nigel îl salută scurt pe Simon: Domnule Rand, am auzit lucruri bune despre tine. Regret pierderile suferite. Randtown a fost un concept încântător.

— Bună ziua, domnule Sheldon, replică grav Simon. Îti mulțumesc pentru ajutor.

— Mulțumește-i Mellaniei. Vă așteaptă o baie caldă, mâncare și răspunsuri. Profitati de ele în orice ordine ați dori.

— Toate simultan, rosti Morton.

Se apropie de locul unde Mellanie privea ecluza deschisă și o cuprinse cu bratul. Ea îi zâmbi distant, apoi se uită la Nigel cu o expresie în acelasi timp derutată și îngrijorată.

— Dă-mi un răspuns când ești pregătită, zise Nigel cu o ușoară inflexiune în voce.

Rob se întoarse spre Pisică, când toți începură să părăsească incinta mare.

— Nu-nteleg, se plânse el. Îl are pe Morton la degetu' mic. Se pare acum că și Sheldon e-n limbă după ea. Se zice că Michelangelo se fute cu toți reporterii lui, indiferent dacă-s bărbati sau femei. Atunci zi-mi și mie ce dracu' vede ea la Bose?

* * *

Alic Hogan încetase să se mai strâmbe si să ofteze de fiecare dată când se foia în scaun. Fiecare părticică a corpului îl durea

într-un fel sau altul, iar mișcările creau nenumărate dureri suplimentare. Nu putea să ia prea multe tranchilizante, fiindcă dorea să-și păstreze acuitatea mentală. Plastodermele nu aveau nici pe departe moliciunea de perniță pe care o pretindeau producătorii lor.

Simpla existență era teribilă.

Nimeni din biroul Paris nu acorda vreo atenție suferințelor sale. Jumătate dintre oamenii aceia suferiseră răni mai grave decât el pe Illuminatus. Cu excepția lui Vic, desigur. Suferințele lui Vic erau de o natură cu totul diferită. Bărbatul masiv stătea ore la rând la biroul său și sfâșia datele aidoma unui metavirus. Ei toți reexaminau fișierele lui Tarlo, căutând orice indiciu care i-ar fi putut duce la el. O echipă criminalistă se afla în apartamentul lui, analizând totul, de la gelul dentar, până la ADN-ul din păr; căutând ceva — orice — care să le spună cum fusese subjugat de Starflyer.

Jim Nwan împărți cești de cafea celor care lucrau la grupul de mese pe care le lipiseră laolaltă în centrul încăperii. Alic luă ceasca fără să ridice ochii de la rezultatele obligațiunilor RDNG; Tarlo le urmărise cu mult meticulozitate și crease fișiere despre cumpărători. Niciunul dintre fișierele acelea nu-i fusese arătat lui Alic. *Dar fac pariu că Starflyer le are pe toate.*

Cafeaua lui era perfectă, fără zahăr și doar cu puțină frișcă. Unicul rezultat favorabil după Illuminatus fusese acceptarea — el făcea parte cu adevărat din echipa Paris. Era ciudat cât de mult însemna asta pentru bărbat. Era ciudat felul în care se schimbau loialitățile. Acum Alic admitea existența lui Starflyer. O dată ce se ținuse seama de influența extraterestrului, multe dintre cele petrecute căpătaseră sens. Totuși el nu-i spusese nimic amiralului. Destituirea lui Wilson Kime de Cabinetul de Război trimisese o undă de șoc prin Marină; până si biroul Paris, care fusese permanent sub comanda lui Columbia, considera că modul în care Kime fusese transformat în țap ispășitor fusese detestabil de meschin. Deși unicul subiect real despre care discutau era proiectul călătoriei temporale.

— Nu găsesc dracului absolut nimic despre supravegherea lui Baron, se plânse John King. Probabil c-a șters totul.

Alic se uită la portalul mural mare care prezenta emisiunea lui Michelangelo. Senatorul Goldreich era invitatul și explica felul

în care noile planete vor fi pregătite pentru refugiați. E-majordomul lui comută pe Alessandra Baron. Invitatul ei era Dimitri Leopoldovici, un bărbat palid care discuta despre tactica pe care Marina ar fi trebuit s-o utilizeze în atacarea miilor de nave de război Dyson ce rămăseseră în Commonwealth.

— Apelează direct echipa de supraveghere, îi spuse Alic lui John. Să-ți trimită cópii ale rapoartelor.

Privi cu răutate spre portal. Dumnezeu știa ce nenorociri putea să cauzeze Baron pe termen lung. O asculta, o asculta *cu atenție*, și era sigur că nu auzea în glasul ei decât dispret și batjocură pentru tot ce făcuse Marina. Ea lovea în încrederea oamenilor, subminând autoritatea, iar totul era camuflat sub masca interviurilor incomode.

E-majordomul îl anunță că în birou sosea un apel protejat pentru Renne. Un fișier i se derulă pe vederea virtuală, prezentându-i datele lui Edmund Li. Faptul că era de pe Boongate era suficient ca să-l intereseze pe Alic.

— Fă-mi legătura, îi ceru e-majordomului.

— Încercam s-o găsesc pe Renne, spuse Edmund Li.

— Nu este disponibilă, răspunse Alic.

Moralul din birou nu se îmbunătătise când aflaseră că în Commonwealth nu exista nicăieri vreo clinică pentru a o re-via; estimarea cea mai optimistă a duratei de așteptare pentru un loc liber era de șapte ani. Toate erau ticsite de victime cu pierderi de corpuri de pe 23Pierdute; iar asta se întâmpla înaintea noii invazii.

— Sunt șeful ei. Care-i problema?

— Tarlo este aici.

Alic pocni din degete, solicitând atenția tuturor, și deschise convorbirea pe un canal general al echipei.

— De unde știi?

— Pentru că este în biroul meu chiar acum.

— Unde te afli? Unde este biroul tău?

— Sunt în gara planetară Boongate, în secțiunea Far Away. În clipa de față, m-am adăpostit în birourile de zbor Carbon Goose, în blocul administratiei, la parter. Tarlo se găseste în birourile securității, la etajul al doilea. Am izbutit să încarc un program-umbră de urmărire, ca să pot vedea ce face.

— Câți oameni ai cu tine? întrebă Alic.

— Sunt singur.

— Poftim?!

— Nu mai este nimeni aici. Numai eu și el. Din câte stiu, suntem singurii oameni din toată secțiunea Far Away.

— Hristoase! Alic zări propria sa stupoare oglindită pe chipurile echipei din jur: El ce face?

— Preia controlul sistemelor de securitate ce protejează perimetrul. Aici sunt o sumedenie de arme, care au fost instalate pentru eventualitatea în care ceva ostil ar pătrunde din Far Away. Chestii vechi, dar cu putere serioasă. El a preluat complet controlul câmpului de forță; nu se poate nici intra, nici ieși. Am scos din funcțiune niste senzori din camera pe care o folosesc, astfel că el nu mă vede, dar dacă ies de aici, senzorii interni ai clădirii mă vor detecta instantaneu.

— Parcă spuneai c-ai încărcat un program-umbră în matricele clădirii...

— Da.

— Atunci ai și cópii ale codurilor lui. Poti să preiei controlul retelei din sectiunea unde te afli și să-nchizi totul.

— N-am nicio șansă. Este în rețea și-și instalează propriile rutine de management. Treptat, programul-umbră este izolat.

— Futu-i! Alic izbi cu pumnul în masă și făcu o grimasă înaintea durerii ce se revărsă din arsuri. Bine. Edmund, ești înarmat?

— Da, am un pistol ionic, Colt8000, cu optzeci la sută încărcătură. Nu cred că va însemna cine știe ce împotriva lui... am accesat mandatul pe care l-ați emis. Wetcablajele pe care le are sunt de nivel supergreu.

— Fii atent, venim să te scoatem de-acolo.

— Ha! Gaura-de-vierme spre Boongate este închisă. TSC n-o va mai deschide; oamenii s-ar întoarce în Commonwealth, pe când Sheldon și Doy vor să-i silească pe toți către viitor. La mine veți ajunge doar peste douăzeci de ani.

— Inacceptabil, rosti Vic și fermitatea din vocea bărbatului masiv era intimidatoare.

— Îți promit că te scoatem de-acolo, zise Alic, chiar dacă va trebui să venim c-o navă stelară la Boongate. Ascultă-mă atent, vreau să lași linia asta permanent deschisă. Transferă prin ea toate datele pe care le-a capturat programul-umbră. După aceea îți voi face legătura cu cineva din departamentul nostru tehnic.

Ei vor vedea dacă există vreun mod prin care poti utiliza pistolul ionic ca să scoți din functiune generatorul câmpului de forță.

— Cred că glumești... Se află într-o clădire la vreo trei sute de metri de asta.

— Bun, dar poți îmbrăca un costum blindat sau cu câmp de forță. Departamentul de securitate trebuie să aibă așa ceva.

— Are, sigur că da. La etaj, unde-i și el.

— Vom aduce atunci un expert tactic, care să-ți analizeze situația. Stai calm, *te vom scoate* din asta.

— Dacă zici tu... Aș vrea totuși să-mi descarc memoriile într-o depozitare de siguranță, în cazul în care n-ai nimic împotrivă.

— Sigur că da, pregătim una imediat.

Pocni din degete spre Matthew Oldfield, care încuviință grăbit.

— Știți de ce este Tarlo aici? întrebă Edmund.

— Nu, nu știm.

— Să știi că-mi poți spune adevărul. În momentul de față n-am cui să divulg informații secrete.

— Realmente nu știm, dar trebuie să fie ceva legat de Far Away.

— Mda și eu m-am gândit că-i aici ca să-l ajute pe Starflyer s-ajungă acasă.

— Ce știi despre Starflyer? întrebă Alic surprins.

Oare să fiu chiar singurul care nu știa că-i real?

— De fapt nu mare lucru. În ultima vreme pe Far Away se-ntâmplă chestii ciudate. Ar fi logic, asta-i tot.

— Probabil că ai dreptate. Fii atent, acum te voi lăsa cu echipa mea, bine? Eu încep să caut o cale de-a ajunge pe Boongate.

— Cum? întrebă Vic.

Alic se sculă în picioare.

— Amiralul. El are puterea și influența de a ne ajuta.

— Ha! N-o s-accepte așa ceva.

— Dacă nu acceptă, o să-l amenințe cu demisia. Privi în jur la fețele lor surprinse și surâsurile vagi de aprobare: Știu că nu-i mare amenințare, dar n-am alta.

— Atunci spune-i că vom demisiona și noi alături de tine, rosti John King.

Restul aprobară:

— Să dea dracii, așa-i!

— Și eu!

Vic puse mâna pe umărul lui Alic.

— Baftă! Și... mulțumim, șefu'.

* * *

După ce ușa cabinetului său se închise, Alic trebui să se așeze repede și să expire prelung. Impetuozitatea avea și ea o limită. Echipa îl privea prin peretele de sticlă. Se simțea într-adevăr minunat.

Ce dracu', nenorocitul ăla de Tarlo a-ncercat să m-omoare! De-acum e o chestiune personală.

Degetul său virtual atinse iconul amiralului. Fu încântat să vadă că nu șovăise deloc. E-majordomul amiralului îl anunță că nivelul său de acces fusese redus la gradul șapte.

— Aștept, îi spuse programului.

Trecură două ore și jumătate înainte ca Rafael Columbia să răspundă.

— Îți pot acorda cinci minute, îi zise lui Alic.

— L-am localizat pe Tarlo.

— Atunci, arestați-l.

— Este pe Boongate.

— La dracu'! Va trebui s-aștepte, Hogan. O să-l arestăm când va ieși pe planeta pe care-i va trimite Sheldon.

— Avem nevoie de el acum, domnule. Este un agent Starflyer.

Alic închise ochii, așteptându-se pe jumătate la un trăsnet care să izbească din înălțimi și să-l carbonizeze îndărătul biroului.

— Hristoase, și tu? Crezusem că pe tine mă pot bizui.

— Vă puteți bizui, domnule, de aceea v-am și informat. Gândiți-vă: Tarlo este un trădător, un agent dublu — asta-i mai presus de orice îndoială, eu am fost unul dintre cei în care el a tras pe Illuminatus. Pentru cine lucrează Tarlo, domnule? Pentru cine, dacă nu pentru Starflyer, care-ncearcă să distrugă Commonwealthul? Spuneți-mi! Dați-mi alt nume și-o să-l urmăresc atât cât va fi necesar.

Urmă o pauză prelungă.

— Nu poți ajunge pe Boongate, rosti amiralul. Informația pe care ți-o dau este strict secretă, dar găurile-de-vierme către 47Secunde nu vor fi redeschise. Cabinetul de Război a decis că nu putem risca o goană panicată înapoi spre Commonwealth care să

ducă la călcarea în picioare. Populațiile acelor planete trebuie să meargă în viitor.

— Dumneavoastră deținеți autoritatea respectivă, domnule. Puteți determina TSC-ul să ne deschidă gaura-de-vierme Boongate. Echipa mea si cu mine vom rămâne după aceea pe planetă și vom pleca spre viitor cu restul populației. Însă trebuie s-ajungem acolo înaintea evacuării. Trebuie să stabilim intențiile lui Starflyer. Marina trebuie să le cunoască. Nu vedeți situația în același fel?

— Deci crezi cu adevărat în el, așa-i?

— Noi toți credem, domnule.

— Perfect, Hogan. Dacă acțiunea va fi aprobată, nimic nu va fi consemnat în fișiere decât dacă rezultatul este favorabil. Fără negocieri!

— Am înțeles, domnule.

— Bine. Pregătește echipa pentru arestare și mergeți pe Wessex. O să văd ce pot face.

— Mulțumesc, domnule.

— Hogan, dacă te-ai înșelat, ar fi mai bine să rămâi pe Boongate. Pentru tine nu va mai exista viitor, nicăieri și nicicând. Ai înțeles?

— Da, domnule!

* * *

Mellanie mergea pe coridorul larg al conacului, cu halatul din mătase neagră fluturându-i în urmă. Lumina aplicelor în formă de lebede fusese diminuată la o strălucire roșiatică, accentuând umbrele dintre arcade. La ora două noaptea, locul era complet pustiu.

Sentimentul de vinovăție al acțiunii ei nu făcea decât să-i sporească incitarea. Morton nici nu se clintise când ea părăsise camera. Randtown îl obosise mai mult decât era de acord să admită.

Ușa se deschise înainte ca să fi ciocănit. Nigel stătea în prag, purtând un halat de baie de culoarea smaraldului, legat neglijent. Zâmbetul lacom de pe fața lui era cel pe care Mellanie îl văzuse de nenumărate ori până atunci la bărbați — crezuse că în cazul lui ar fi putut fi altceva. El o prinse de mână și o trase iute în dormitor.

— Ce..., începu femeia.

— Nu vreau ca nevestele mele să fie geloase, murmură Nigel și privi teatral într-o parte și alta a coridorului înainte să închidă ușa.

— Ele nu sunt geloase, așa că nu pretexta asta.

— Bine.

Se lipise de ea și mâinile îi scoteau halatul. Își apropie gura de a Mellaniei.

Femeia îi puse o mână în piept și-l împinse ferm.

— Nu zici nici măcar „bine ai venit"?

— Nu face pe mireasa victoriană. Tu ai venit la mine. Rânji larg și se apropie de patul uriaș: Haide-aici!

Lovi cu palma în salteaua îmblănită, care undui leneș.

— Ce-i ăsta, întrebă Mellanie viclean, iatacul principal de orgii?

— Va fi al tău.

Ea privi apreciativ decorul clasic, alb și purpuriu, apoi se așeză lângă bărbat.

— Pare frumos.

— Bineînțeles că vom face orgii în el. Serioase.

Mellanie nu se putu abține să nu izbucnească în râs; Nigel era de-a dreptul scandalos, dar în același timp onest.

— Da, știu. Am discutat cu Aurelie mai devreme. Orice femeie s-ar simți inferioară pe lângă ea. Si nici măcar n-a avut nevoie de reprofilare ca s-arate așa.

— Vezi, îți plac si celelalte neveste ale mele. De ce altă încurajare ai mai avea nevoie?

Mâna lui îi coborî una dintre bentițele neglijeului și lunecă mai jos, către sânul dezgolit.

— Este foarte măgulitor.

— Vreau să fie plăcut, nu măgulitor.

Mellanie gemu pofticioasă. El îi coborâse și cealaltă bentită; neglijeul se boți în jurul mijlocului ei. Mâinile lui știau exact cum să se miște peste pielea femeii, în felul cu care Mellanie trebuia să piardă o veșnicie pentru a-i învăța pe alți bărbați.

— Este deja, îi mărturisi.

— Atunci spune „da".

— Nu. *Ah-ha.*

Își simțea realmente trupul vibrând sub apăsarea blândă a degetelor lui, într-o reacție pe care n-o putea controla.

Nigel o întinse pe saltea, apoi își desfăcu halatul de baie.

Mellanie chicoti.

— Nigel!

— La ce te așteptai? întrebă el cu modestie. La urma urmelor, sunt conducătorul galaxiei.

— Dumnezeule, un bărbat care și-a modificat sula ca să-i fie pe măsura ego-ului!

El rânji larg.

— Ce te face să crezi c-am modificat-o?

Chicotele Mellaniei se întețiră.

— Mă corectez, ego-ul tău este mai mare.

— Întoarce-te.

— De ce?

— Masaj. Pentru început.

— Aha.

Se rostogoli pe abdomen. Simți picurându-i pe spinare ulei la temperatura corpului ei. Bărbatul începu s-o maseze.

— De unde stiai despre *Cypress Island*? întrebă ea.

— Dacă ți-aș spune, te-ai înfuria. Țin prea mult să fac sex cu tine ca să risc asta.

— N-o să mă-nfurii.

— Ba da. De ce nu vrei să te măriți cu mine?

— Cinstit?

— Da.

— N-aș vrea să te-mpart cu nimeni. Îmi place asta, e amuzant... Și chiar mi-ar face plăcere să fiu alături de nevestele tale. Dar ca situație permanentă... Nu-i genul meu. Scuze!

— Hei, să știi că asta-mi place. Gelozia.

— Nu sunt geloasă.

Mellanie dădu să se întoarcă pentru a protesta, însă mâinile lui îi ajunseseră la fese. Fu nevoită să strângă din dinți ca să nu țipe de plăcere.

— Cu ce se-alege IC din înțelegerea voastră? întrebă Nigel.

— Dumnezeule, există ceva ce să nu știi?

— Nu știu asta, de pildă.

— IC spune că vrea pur și simplu să știe ce se-ntâmplă, doar atât. Eu pot s-ajung în locuri unde nu există acoperire prin unisferă.

— Pare logic. Deci știe natura Dysonilor?

— A aflat-o în Randtown. Prin intermediul inserțiilor mele, a intrat în comunicatiile lor.

— A dracu', nouă nu ne-a spus nimic! Nemernica!

Nigel coborî pe coapsele ei.

— Crezi că și ea este ostilă?

— Cred că-i snoabă. Cred că ne privește de sus, ca pe niste vecini din clasa inferioară care strică aspectul galaxiei. Nu-i beligerantă în mod activ, totuși, ca toți snobii, o fascinează tot ce nu este la fel ca ea. De aceea te-a ales pe tine și pe alții ca tine. În plus are sentimente și ăsta-i motivul pentru care ne ajută în rare ocazii. Însă întotdeauna va trece orice acțiune prin filtrul ratiunii și o va considera cu totul altceva, un act de caritate sau de considerație născută din superioritate. Necazul este că nu știu dacă ne-ar ajuta în fața genocidului. Probabil că nici IC nu știe. Bănuiesc că-și va juca jocul de-a așteptare până la sfârșit. Iar atunci va fi prea târziu pentru noi.

— De asta ai decis să-l transformi în nova pe LuminăDimineațăMunte?

— Ar fi unul dintre motive. Nimeni altcineva nu ne va ajuta. Te deranjează decizia aceea?

— L-am simțit pe LuminăDimineațăMunte, rosti încet Mellanie. I-am putut auzi gândurile. Inserțiile mele îi blocau soldații mobili, așa că nu eram amenințată fizic, totuși mi-a fost frică. Nu cred că putem împărți cu el același univers. Nu avea absolut niciun fel de emoții. Vreau să zic că în mintea lui nu exista niciun analog cu ceea ce avem noi; nu poți discuta în mod rațional cu el, dar de fapt asta-i problema — e ultrarațional. Nu există niciun mod de stabilire a unei legături. Nici chiar IC nu l-a putut determina să vadă lucrurile logic și rațional. Trebuie să piară, Nigel, e unicul mod în care vom fi în siguranță.

— Întoarce-te.

Ea făcu așa cum îi ceruse. Atâtarea îi pierise; amintirea lui Randtown și a mentalității monstruoase a lui LuminăDimineațăMunte erau ucigași garantați ai pasiunii. Apoi Nigel începu să-i maseze abdomenul, sânii și coapsele și ea uită de toate acelea uimitor de repede.

* * *

— Deci cum ai știut? întrebă Mellanie.

— Ce?

— Despre *Cypress Island.*

— Ah... Nigel se răsuci pe burtă ca s-o privească: Michelangelo este fiul meu, al cincisprezecelea.

— Poftim?! Cred că faci misto de mine. Nu mi-a spus-o niciodată.

— Nu-i ceva de care să fie mândru. Ba chiar dimpotrivă. A plecat de-aici, tunând și fulgerând, pe când avea saptesprezece ani.

— Uau! Pariez c-asta nu se-ntâmplă prea des.

— Nu, răspunse bărbatul sec. A fost o rebeliune adolescentină clasică, ba chiar mi-a spus *o să-ți arăt eu*, când a plecat. Apoi și-a croit o carieră. Pentru asta sunt chiar mândru de el. În mod obisnuit, oile negre revin după vreun secol, cu cozile între picioare, și capătă o pozitie frumușică si sigură de management mijlociu în Dinastie.

— Deci el ți-a zis că merg pe Illuminatus.

— Nu. Noi n-am priceput ce se-ntâmplă. Ceea ce-i foarte neplăcut pentru oameni ca mine si Nelson, mai ales într-un astfel de moment. Am negociat o înțelegere cu Michelangelo. El mi-a spus că ești pe urmele unor avocați din New York, asa că Nelson a dat de urma lor în clinica Saffron și i-a oferit informația. Doream să știm de ce erau importanti pentru tine. La urma urmelor, totul părea să fie o banală șmecherie financiară de pe Wall Street.

— Îl omor!

Nigel își trecu mâna prin părul ei răvășit.

— Am zis c-o să te înfurii.

— Cum mai pot avea încredere în el după așa ceva?

— Ai avut încredere într-un reporter?

— Touché.

— Așadar, am rămas favoritul, da?

— Ești în prima sută de favoriți, replică ea nepăsător.

— De-aia te doresc. Nu semeni cu niciuna dintre celelalte fete pe care le am.

Ea îi urmări forma buzelor cu degetul.

— Ar trebui să mai ieși și tu în lume.

— Spune „da". Încearcă măcar pentru doi ani. Îți poți vedea-n continuare de carieră, dacă asta te neliniștește.

— N-ar fi însă cu adevărat cariera mea, este? În niciun caz, dacă aș fi sotia ta. Aș avea acces peste tot și aș primi o multime de informatii, dar nu pentru ar fi meritul meu.

— Și care-i diferența dintre asta și a o avea pe IC ca agent al tău?

— Poate că nu-i nicio diferență, răspunse încet femeia. Poate că m-am plictisit pur și simplu să fiu o curvă.

— Nimeni n-a zis că ești o curvă.

— Eu am zis.

Mellanie oftă și se târî pe salteaua unduitoare pentru a ajunge la neglijeu. Făcu o grimasă, văzând dâra de ulei pe care o lăsa în urmă pe blană.

— Ca să ajungi până aici din locul unde te găseai după procesul lui Morton este necesară o determinare extraordinară, spuse Nigel.

— De fapt mi s-a părut destul de simplu s-ajung în patul tău.

— Nu m-am referit la patul meu, ci la *aici*, la această micuță cabală sau rebeliune sau oricum dorești să numești echipa noastră pestriță. Nu-nțelegi? Ceea ce vom decide în câteva ore va determina viitorul speciei umane. Nu Doy... Nu Marina... Nu Senatul... Nu Dinastiile... Noi! Ai ajuns la datul cărților pe față. Vei intra în istorie, Mellanie, pentru generația ta vei fi echivalentul reginei Elisabeta, al lui Marilyn Monroe sau al lui Sue Baker. Nu da-napoi tocmai acum.

Mellanie privi stânjenită neglijeul pe care-l ținea în mâini. Nu se simțea deloc un personaj istoric.

— Nu știu pe niciuna din ele.

— Serios? Aha... Mă rog, ideea este că ai mers pe picioarele tale și ți-ai câștigat un loc la masă. De-asta ești atât de irezistibilă; ești superbă și dură, visul oricărui bărbat. Și al meu în particular.

— Ești foarte drăguț.

— Nu mi s-a mai spus așa de multă vreme.

Ea căscă.

— Mai bine mă-ntorc în camera mea. Nu vreau ca Morty să se trezească fără mine.

— Bine, încuviință jalnic Nigel. Dar ține minte — oferta rămâne deschisă.

— Mulțumesc. Este realmente atrăgătoare. Îmi oferi și un loc în nava ta de salvare, dacă noi toți vom lua decizia greșită?

— Da, râse el. Ai rezervată o cabină la clasa întâi.

— Ia să ghicesc... Cabina ta este alături.

Bărbatul deschise larg brațele.

— Unde altundeva?

— Există vreun duș pe-aici? Trebuie să mă curăț de uleiu' ăsta.

Nigel rânji larg și coborî din pat.

— Haide să-ți arăt.

— Nu asta... Bine, arată-mi.

El o conduse către o ușă mată din sticlă care strălucea turcoaz.

— Spune-mi ceva... Ce vezi la Bose?

— Nu știu, strânse Mellanie din umeri, stânjenită de întrebare, ceea ce era o idioțenie ținând seama de tot ce făcuseră ei în ultima oră. A fost util.

— Și acum?

— Nu sunt sigură. Crezi că transferul de memorie va funcționa?

— E-majordomul meu spune că pare să se deruleze fără probleme. Vom ști cu certitudine după micul dejun.

Baia era doar cu puțin mai mică decât dormitorul. Mellanie privi în jur, încântată de tema egipteană, apoi chicoti înaintea frescelor scandaloase. Nigel se apropie de bazinul afundat de mărimea unei piscine din centru; era plin cu apă parfumată, care spumega.

— Dușurile sunt plictisitoare, spuse el. Lasă-mă să te frec eu cu buretele.

* * *

Mellanie și Morton se alăturară familiei lui Nigel pentru micul dejun pe terasă. Justine și Campbell erau deja acolo și flecăreau, perfect încadrați în mediul înconjurător.

Mellanie își ocupă locul, nu departe de Nigel, care o salută curtenitor. Ea ceru chelnerului omletă și suc de portocale, apoi o ajută pe Nuala cu biberonul lui Digby. Copilașul avea deja unele dintre trăsăturile lui Nigel.

Când sosiră, Wilson și Anna fură întâmpinați cu căldură de Nigel. Mellaniei i se păru că fostul amiral părea obosit și tras la față. Primirea realmente călduroasă din partea celor de la masă ajută să-l mai învioreze.

Platoul Mellaniei sosi, cu omleta gătită la perfecțiune și ea începu să mănânce, străduindu-se să asculte simultan toate conversatiile. O fascina puterea politică și financiară strânsă în jurul

mesei și găsi extrem de atrăgător felul în care toți vorbeau perfect firesc despre influența pe care o exercitau.

Domeniul conacului era superb, deși dimensiunile erau intimidatoare pentru o viață de familie. Haremul nu părea totuși să se sinchisească de asta. E-majordomul ei accesă fișiere despre soțiile lui Nigel din ultima suta de ani și le sintetiză; toate păreau să provină din familii bogate, nu ca ea. Poate că de aceea se purtau atât de relaxat în mediul lor. Mellanie simțea interesul acut al lui Morton față de persoanele din jur, cu toate că bărbatul se străduia din greu să le camufleze. Acesta era genul de statut de supraputere pe care el se gândise să și-l clădească până ce Tara Jennifer Shaheef devenise o problemă potențială.

Una peste alta, decise Mellanie, avea să fie mult mai dificil să spună „nu" decât bănuise inițial. *Poate că doar doi ani de căsătorie...*

Paula Myo sosi, îmbrăcată ca întotdeauna într-un costum de afaceri elegant; era de departe persoana cea mai protocolară de pe terasă. Refuză micul dejun, dar acceptă o ceașcă de ceai de la un chelner.

— Qatux este gata, îl anunță ea pe Nigel.

Morton se oprise din mâncat la apariția Investigatoarei și rămăsese perfect nemișcat. După aceea lăsă cuțitul și furculița din mână și se ridică.

— Bună ziua, doamnă Investigatoare, rosti el cu politețe fortată.

Terasa amuți și toti îi priviră.

— Să nu faci vreo scenă, șuieră printre dinți Mellanie îngrozită.

Nu crezu că o auzise.

— Bună ziua, domnule Morton, spuse Paula.

— Ești încântată să mă vezi?

— Sunt interesată să te văd.

— Haideți, copii! interveni Nigel. Jucați-vă frumos, vă rog — amândoi sunteți oaspeți.

Mellanie îl prinsese pe Morton de încheietură și-l trăgea, străduindu-se să-l determine să se așeze.

— „Interesată", da? Curios cum se-nvârte roata... Mi-ai distrus viața, iar acum sunt esențial pentru viitorul tău.

— Ai putea să fii implicat în felul în care tratăm cu Starflyer, însă nu ești nici pe departe esențial.

— Ce vrei să spui prin „implicat"? făcu Morton. Ai măcar idee ce riscuri ne-am asumat, pentru a vi-l aduce pe mobilul Bose? Ai?

— Sunt perfect conștientă de predispozitia ta de a-ți asuma riscuri inadecvate, ca și de autojustificările amăgitoare la care te dedai ulterior.

— Ia ascultă...

Mellanie aproape că fu ridicată de pe scaun în încercarea ei de a-l stopa pe Morton să se apropie de Paula.

— Termină! lătră ea. Ai omorât-o — la ce te-aștepți?

Morton o privi șocat.

— Așa crezi? o întrebă el.

Femeia regretă că super-inserțiile ei nu aveau o funcție cu care să se poată întoarce în timp. *Măcar câteva secunde.*

— Tu ce crezi? replică ea slab.

Morton se așeză, lipsit de orice urmă de beligeranță.

— Nu știu, răspunse răgușit. Nu-mi amintesc.

Mellanie îl cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Nu contează, Morty. Acum s-a terminat. E de domeniul trecutului.

Nigel oftă sonor și-și mototoli șervetul.

— Deoarece micul dejun pare să se fi terminat, cred c-ar fi bine să-i dăm drumul.

* * *

Dudley Bose și mobilul Bose îi așteptau în cabinetul lui Nigel. Mellanie văzu că Dudley nu dormise în mod evident în noaptea trecută. Pielea de sub ochi îi era întunecată, așa cum fusese imediat după ce-l cunoscuse ea. Bărbia și obrajii îi erau acoperite de tuleie nerase și purta aceleași haine pe care le avusese și cu o zi în urmă: o cămașă ruginiu-portocalie și blugi mototoliți. În același timp însă nu mai avea oboseala hăituită care obișnuia să-i fie tovarăș permanent în zilele de început; Dudley părea chiar mulțumit. Privea în jurul cabinetului cu ochi sticloși, parcă abia ieșit dintr-un somn îndelungat.

Mellanie nu-l iertase pe deplin pentru felul în care se comportase ieri în prezența tuturor, deși pe atunci el fusese prins de

înflăcărarea momentului, așa că se mulțumi să-l sărute cast pe obraz.

— Ce faci?

— Bine, răspunse el și apoi zâmbi ca și cum ar fi fost o revelație. Da, bine. Curios, nu? Amintirea felului în care am murit a fost practic eliberatoare. În mod normal așa ceva cauzează probleme uriașe pentru re-viați. Țin minte că tu mi-ai povestit despre fosta soție a lui Morton...

— Cred că era nițel sonată dinainte, zise Mellanie.

Morton fusese iritat pentru că fusese exclus de la întâlnire.

— Puțoi arogant, murmurase el în urma lui Nelson când șeful securității Dinastiei îl anunțase că nu figura pe listă.

— O să-ți spun totul, îți promit, spusese Mellanie.

De fapt se simtise ușurată că bărbatul n-avea să fie acolo. Prezența lui și a lui Dudley în aceeași cameră ar fi fost stânjenitoare. Încă nu avea habar ce ar fi trebuit să facă în privinta lor — bănuia că ar fi trebuit să se despartă cu blândețe de Dudley. Desigur nici Morton nu mai avea chiar atracția de altă dată. Era excitant, dar așa era și Nigel.

— A fost... Mellanie nu știa cum să întrebe. Moartea ta... ai...

— A fost rapidă. Nici măcar n-am stiut că se va petrece. LuminăDimineațăMunte m-a împușcat pur și simplu. Singura parte neplăcută este că mi-au întors real stomacul pe dos niște amintiri ale disecției pe care mi-au făcut-o pentru a-mi extrage memocelula.

Privi în jur și ridică o sprânceană când Wilson și Anna apărură în cabinet.

— Mă bucur să te revăd, amirale.

Wilson îl privi stupefiat, după care fu atras de mobil.

— Dudley, mă bucur c-ai reușit să te-ntorci în cele din urmă.

— A fost o călătorie interesantă, comentă mobilul Bose.

— Mulțumesc pentru avertisment. Îți rămân dator pentru el. Altfel *Conway* n-ar mai fi apucat să se-ntoarcă niciodată.

— Commonwealthul trebuia anunțat, făcu Dudley cu modestie. Cum altfel aș fi putut proceda?

Privirea lui Wilson reveni la omul Bose, care părea ușor iritat de dialogul celor doi.

— Așa este.

Nici Mellanie nu știa ce să mai creadă despre Dudley, iar asta o tulbura. De obicei astronomul abia dacă-și putea încheia nasturii fără ca ea să fie prezentă și să-l asigure că proceda cum trebuia. Acum îl vedea aici, calm și sigur pe sine, vorbind cu omul pe care-l detesta cel mai mult dintre toți. Acesta nu era Dudley *al ei*, nici vorbă; nici măcar nu-i mai arunca priviri pofticioase cu coada ochiului.

* * *

Nigel îl ocoli pe mobilul Bose, privindu-l atent înainte de a se așeza la birou. Era într-adevăr interesant să aibă în cabinet o creatură ale cărei celelalte segmente priveau toate speciile din galaxie drept aberații ce trebuiau exterminate. E-majordomul îl asigură că sistemele de securitate ale cabinetului îl scanau constant.

Asta nu părea să-l satisfacă pe Nelson, care ocupă o poziție neobișnuit de apropiată înapoia biroului lui Nigel. Campbell o conduse pe Justine la o sofa lungă din piele castanie și o ajută curtenitor să se așeze. Devenise foarte protector, gândi Nigel, ba chiar în seara trecută ocupase camera învecinată cu a senatoarei.

Ușa cabinetului se închise în urma Paulei. E-sigiliul său se activă, încețoșând ușor ferestrele.

— Paula, rosti Nigel, vrei te rog să-ncepi?

— Desigur. Paula rămase în picioare în fața unui portal mare, care învie, prezentându-l pe Qatux. Îți mulțumesc pentru că ni te alături, spuse ea.

— Plăcerea este a mea. Recunosc mulți dintre oamenii care sunt cu tine. Foarte multe personaje puternice. Cât de încărcate trebuie să fie emoțiile din camera aceea!

— Toți suntem stimulați de ceea ce se întâmplă, zise Paula. Ar trebui să-i anunț pe cei prezenți că Qatux ni se alătură azi, deoarece, după Illuminatus...

— De fapt, interveni Dudley, cred că eu ar trebui să vorbesc primul. Eu am informațiile cele mai relevante.

Nigel nu comentă nimic; de fapt era destul de intrigat de acest nou Dudley stăpân pe sine, care avea toată încrederea îndrăzneață a vechiului astronom, care făcuse lobby atât de eficient pentru un loc la bordul lui *A doua șansă*, dar era în același timp lipsit de factorul de imensă iritare. Văzu cum Mellanie se afundă în perne,

frecându-și fruntea cu palma și evitând orice contact vizual cu Dudley.

— Bine, rosti Nigel cu falsă politețe. Te rugăm, dă-i drumul.

— Știu ce este Starflyer, zise astronomul.

— Ce este?

— În schimbul participării mele de azi, aș dori ceva.

— Poftim?!

— Am trecut prin multe și contribui cu mai multe ca oricare altul. Cred că ar trebui să primesc oarece recunoaștere, nu?

— Dudley! exclamă Mellanie. Nu-nțelegi ce-i asta?

— Ba da, înțeleg perfect, mulțumesc, Mellanie. Tu ești sigură că-nțelegi?

— Ce dorești? întrebă Nigel.

— Să continui în calitate de consultant-șef al tău în privința lui LuminăDimineațăMunte, dacă el va avea succes în distrugerea Commonwealthului.

— Aha, făcu Nigel, pricep. O cabină în una din navele mele de salvare.

O zări pe Mellanie începând să se înroșească la față și ridicând umerii în semn de furie.

— N-ar fi nici pe departe o dificultate pentru tine, preciză Dudley.

— Nu. Solicitarea asta se extinde și asupra noului tău geamăn?

Dudley strânse din umeri.

— Dacă vrei.

Nigel fu ispitit să aștepte îndeajuns de mult pentru a auzi ce avea să-i strige Mellanie fostului ei amant, întrucât era clar că așa va face... însă nu aveau nevoie de scandaluri în momentele acestea.

— Bine, sunt de acord.

— Mulțumesc, zise Dudley. Perfect — în timp ce eram în structura pe care o numiserăm Foișorul, *A doua șansă* a expediat un semnal către planeta natală Dyson Alfa.

— Știm asta, îl anunță Wilson. Oscar a găsit o înregistrare a modificării orientării antenei în fișierele jurnalelor noastre. Însă Starflyer a ajuns la ele înainte de a putea anunța pe cineva.

— Dar știți și ce a transmis? întrebă Dudley, nerăbdător să-și păstreze avantajul.

— Nu.

— A fost un avertisment că *A doua șansă* era o navă străină și că trebuia distrusă. Mesajul a fost transmis în tiparul de comunicare Dyson.

— Nu-nțeleg..., făcu Wilson.

— Dysonii plecaseră de la Dyson Alfa înainte ca bariera să fi fost ridicată, explică Dudley. Grație propulsiilor cu fuziune, ei colonizaseră toate planetele și asteroizii mari din sistemul lor solar și înțeleseseră că într-o bună zi resursele acestuia se vor termina. Câteva grupuri de imobili au lansat nave spre steaua vecină, Dyson Beta, ca să înființeze și acolo colonii. Dysonii sunt o specie insulară și arogantă și au presupus că Dyson Beta va avea resurse materiale și nimic altceva. Au greșit însă — imobilul de la bordul primei nave stelare ajunse acolo a găsit altă specie extraterestră. Urmându-și natura, s-a luptat cu ea și a învins-o, după care i-a preluat baza industrială și științifică. Acolo a început adevărata problemă. Dysonii de pe Dyson Alfa, cei originali, au continuitatea încorporată în sufletele lor ca parte integrală a identității lor; ei își pot aminti cum au început să gândească strămoșii lor și cum au ajuns ei înșiși la conștiința de sine. Gândurile acelea foarte vechi le conferă caracterul rigid. Imobilul rămas singur la trei ani-lumină și jumătate de grupul său original de imobili a avut o natură mai flexibilă. Specia nativă de pe Dyson Beta dezvolta pe atunci genetica, al cărui concept în sine este *verboten* pentru Dysoni. Totuși imobilul care a ajunsese acolo cu nava stelară a început să utilizeze știința geneticii pentru a se modifica fizic și Dumnezeu știe prea bine că toate creaturile au destule limitări și deficiențe minore! Mobilii de la Dyson Beta au fost îmbunătățiți drastic, ceea ce a dus la îmbunătățirea ulterioară a imobililor. În primul rând, ei și-au recâștigat abilitatea de a se mișca.

Dudley rânji trist spre audiența sa.

— Dysonii de pe Dyson Alfa au fost oripilați. Pe hibrizii de la Dyson Beta i-au numit „străini-Dyson" și i-au considerat abominații eretice. A început un război, care s-a terminat foarte brusc, când în jurul ambelor stele au apărut bariere. LuminăDimineațăMunte a revăzut universul după înlăturarea barierei, iar atunci a primit un semnal de la un imobil al cărui tipar de comunicare îl identifica drept LuminăDimineațăMunte17735, un

grup subsidiar pe care LuminăDimineațăMunte îl îmbarcase în una dintre primele sale nave stelare. Acela este Starflyer.

— Starflyer este *LuminăDimineațăMunte*? întrebă Mellanie.

— Da, o versiune străin-Dyson a lui LuminăDimineațăMunte. Când au fost impuse barierele el se găsea într-o navă aflată pesemne în tranzit între Dyson Alfa și Beta. Când n-a mai putut nici să-și atace ținta, nici să revină acasă, a plecat probabil în spațiul interstelar și în cele din urmă a naufragiat pe Far Away.

— Mă tem că n-a fost așa, interveni Wilson. Am discutat personal cu James Timothy Halgarth, directorul Institutului. *Marie Celeste* nu are o vechime atât de mare pentru a fi venit de la Dyson Beta.

— Dacă îți bazezi presupunerea respectivă pe informații provenite de la Institut, rosti Paula, atunci este invalidă. Directorul te-ar fi mințit, ca să camufleze adevărata natură a lui Starflyer.

— Am fost azvârliți în conflictul cel mai rău cu putință, șopti Nelson.

— În ce fel? întrebă Campbell.

— Acesta este un război civil, iar războaiele civile sunt întotdeauna cele mai violente și mai brutal luptate. Iar noi am fost prinși în mijlocul lui.

— Nu, zise Nigel, noi luptăm acum pentru Starflyer. Indiferent dacă ne convine sau nu, suntem trupele lui de asalt. Dacă este adevărat ce ne-a spus Dudley despre Dysonii originali, atunci Starflyer știe că ei nu vor îngădui niciodată supraviețuirea străinilor-Dyson. Ne utilizează pe noi ca să luptăm cu ei și simultan ne împinge, în mod convenabil, spre distrugere. Noi suntem noua clasă de mobili, care va fi manipulată și trimisă la moarte, în vreme ce el rămâne protejat înapoia liniilor frontului.

— De aceea avea bombe-flamă LuminăDimineațăMunte, rosti Wilson pe un ton ușurat. Tehnologia n-a ajuns de la noi la Dyson Alfa, ci Dysonii au avut-o din capul locului. Starflyer ne-a strecurat pe gât ipoteza respectivă. Ah, ia stați! Când bariera a dispărut, am detectat în Cetatea Neagră o semnătură cuantică neobisnuită. Ceva ce anterior nu existase... Se răsuci către Nigel: Ai acces protejat la înregistrările navei?

— Da.

— Cere-le fizicienilor tăi să compare semnătura respectivă cu bombele-flamă.

— Bună idee.

Mentalitatea extinsă a lui Nigel extrase înregistrările si începu să ruleze comparații. Încă îl amuza modul în care oamenii uitau de fiecare dată care-i fusese ocupația anterioară; în prezent nu vedeau în el decât pe liderul Dinastiei.

— Tot este ilogic, interveni Anna. În mod evident, Starflyer deține capacitatea de a dezactiva bariera. De ce n-a făcut-o pur și simplu când a ajuns la Dyson Alfa la bordul *Mariei Celeste* și de ce n-a lansat bomba-flamă? Sau de ce nu s-a întors la Dyson Beta, ca să-i elibereze pe cei asemenea lui.

— Poate că încă nu plecaseră constructorii barierei, rosti Wilson. Trebuia să treacă un interval suficient de mare înainte să poată risca orice fel de tentative de eliberare. Probabil că de aceea a și fugit atât de departe din capul locului.

— Chiar și așa, el a pus la cale misiunea *A doua șansă*. De ce nu ne-a trimis la Dyson Beta, ca să-i eliberăm pe străinii-Dyson? Dysonii originali ar fi rămas tot înapoia barierei.

— Nu știa ce se va întâmpla, spuse Paula, tot așa cum nu știam nici noi. În felul acesta însă el învinge oricare ar fi rezultatul. Dacă constructorii barierei mai erau prin preajmă și Starflyer încerca să dezactiveze bariera din jurul lui Dyson Beta, ei ar fi detectat tentativa și ne-ar fi oprit. Dar încercând s-o facă la Dyson Alfa, el a putut vedea dacă barierele mai erau păzite. Dacă nu erau păzite, avea să elibereze în conflict direct cu noi o specie ultra-ostilă, o rasă cu un trecut activ în purtarea războaielor si cu o bază tehnologică îndeajuns de avansată pentru a construi genul de arme necesare purtării unui război interstelar. Ne războim între noi și ne slăbim reciproc, lăsându-l pe Starflyer liber să dezactiveze bariera Dyson Beta, astfel ca ai lui să poată ieși într-o galaxie în care principalele sale amenințări s-au adus reciproc în pragul extincției. Își tuguie buzele cu tristețe: Aproape exact ceea ce a susținut tot timpul Bradley Johansson.

Rezultatul apărură în vederea virtuală a lui Nigel.

— Semnăturile cuantice sunt similare, anunță el. Fără să fie identice, se bazează cu certitudine pe același principiu. Din câte putem determina, bomba-flamă Dyson funcționează prin modificarea proprietăților masei din jur; ceea ce în sine este în relație

nu foarte îndepărtată cu propriii nostri distrugători cuantici. Putem bănui că dacă schimbi proprietătile unui număr suficient de mare de componente din Cetatea Neagră, ele nu vor mai fi în stare să-și efectueze functia intenționată și bariera va dispărea.

— Știm în sfârșit cu ce ne confruntăm, spuse Justine. Cred că nu se supără nimeni dacă-l anunț pe Bradley Johansson.

— Nu, atâta vreme cât păstrează discreția până la solutionarea problemei Starflyer, precizează Nigel. Așa ceva nu este încă pentru știința marelui public.

— De fapt cât din problemă ne-a mai rămas? întrebă Justine. Avem o armă pe care probabil Starflyer nu se aștepta s-o producem. Bomba ta nova ne va oferi victoria totală asupra lui LuminăDimineațăMunte. Acum când stim că Starflyer există, îl putem neutraliza eficient.

— Paula, rosti Nigel, îl putem neutraliza?

— Nu sunt sigură. Qatux, știi cât de mult se extinde influența lui?

— Indiscutabil este un moment incitant pentru voi toti, rosti Raielul cu glasul lui blând ce amintea de clopoței de vânt. Regret că nu pot împărtăși această experientă.

— Qatux, zise aspru Paula, te rog, răspunde la întrebare!

— Isabella Halgarth a intrat în contact cu mulți oameni care sufereau de aceeași tip de constrângere. Ei sunt dispuși în structuri de câte trei persoane, bazate pe vechiul sistem al celulelor de spioni. Controlerul îi poate pune în contact reciproc pentru operatiuni specifice, dar în rest membrii celulei operează izolați.

— Așadar înțelegi metoda utilizată de Starflyer pentru a o controla pe ea și pe ceilalți?

— Este o tehnică sofisticată, ceea ce indică faptul că controlerul deține foarte multă experiență în manipularea rutinelor de gândire ale altor creaturi. O entitate de tip Dyson ar avea un avantaj clar față de mentalitățile de tip individual; înțelegerea pe care o are asupra constituției mentale operează la nivel instinctiv.

— Ce i-a făcut Isabellei? întrebă Mellanie cu glas încărcat de emoție; era limpede că se temea de ce avea să audă, totuși trebuia să afle neapărat.

— Rutinele ei de gândire, ceea ce voi ați numi „personalitate", au fost infiltrate de modificatori comportamentali extratereștri. Isabella se comporta ca un om normal în circumstanțele de zi cu

zi, dar în acel cadru de lucru specific acționa exclusiv în interesele lui Starflyer. Gândiți-vă la ea ca având mintea scobită precum miezul unui măr, pentru ca golul rezultat să fie umplut cu dorințele lui Starflyer.

— Câți ani avea când s-a petrecut asta? întrebă Paula.

— Cinci sau șase. Memoria este încețoșată. Se afla pe Far Away cu părinții. Au dus-o într-o odaie care semăna cu o cameră de spital și s-a speriat. După aceea mintea nu i-a mai aparținut.

— Brr, strâmbă Mellanie din nas. A făcut chestia asta unei copile de șase ani? Ce mizerabil!

— Ah, suspină Qatux. Emoțiile... Le-am cunoscut frecvent în memoriile oamenilor. Reprezintă unul dintre sentimentele voastre cele mai fine. Ai fi de acord să-l împărtășești cu mine, Mellanie?

— Hă? Nici vorbă!

— Prin urmare, nu știi de fapt ce gândește Starflyer? spuse Paula.

— Nu. În mintea Isabellei există totuși urme reziduale ale prezenței lui care-i trădează anumite aspecte de caracter.

— De pildă?

— Modificări ale instrucțiunilor originale. Când Commonwealthul a anunțat prima dată că va construi o navă stelară, Isabella și alți agenți au primit foarte brusc instructiuni noi. Inițial au plecat de la ipoteza că în Dyson Alfa vor fi deschise mai multe găuri-de-vierme. Întreaga strategie a lui Starflyer a trebuit modificată pentru a încorpora dezvoltarea călătoriei cu viteze supraluminice. Isabella nu știa de asemenea de armele voastre de tip distrugători cuantici și se aștepta ca Marina să folosească bombe-flamă împotriva celei de-a doua invazii a lui LuminăDimineațăMunte. Aceea era informatia cu care cei asemenea ei alimentau echipa Seattle.

— Și noi ne-am îmbunătățit pe baza ei, rosti încordat Wilson.

— Isabella are vreo amintire a Alessandrei Baron ca fiind agent Starflyer? întrebă Mellanie nerăbdătoare.

— Da. Isabella a fost introdusă în operațiune pentru a-i ascunde pe avocații din New York după ce Alessandra Baron a aflat că-i investigai.

— Te-am prins, cățea! lovi Mellanie cu pumnul în aer. Este!

— Irelevant în această clipă, observă Paula cu indiferență. Qatux, Isabella știe unde este sau unde va fi Starflyer?

— Nu. Știe doar ce ar trebui să facă ea. A fost pe Illuminatus pentru a-i prelua pe avocati după ce căpătau identități noi. Acolo urma să li se comunice misiunea.

— Johansson spune că se va întoarce pe Far Away, interveni Justine.

— Nu poate, îi spuse Nigel. Gaura-de-vierme de la Wessex la Boongate nu va mai fi redeschisă pentru transport.

— Atunci este prins în Commonwealth, zise Paula. Qatux, dacă-i putem aresta pe agenții Starflyer, le poți citi memoriile pentru noi? La un moment dat ar trebui să găsim unul care să știe unde se află Starflyer. Este important să-l găsim cât mai repede cu putință. Ești de acord să vii în Commonwealth pentru a mă ajuta?

— As considera extrem de atrăgătoare o asemenea aventură. Aș dori să fiu angajat prin propriile tale percepții si facilități de interpretare.

Paula privi complet inexpresivă imaginea Raielului.

— Am mai discutat chestiunea aceasta. Nu ai voie să accesezi starea mea emoțională.

— Sarcina ta nu este una foarte urgentă? Nu așa se comportă oamenii? Prețul nu este negociat în avans?

— Ba da, încuviință Investigatoarea consternată de solicitare. Însă tu vei accesa gândurile agenților Starflyer, le vei percepe emoțiile. Aceasta este plata noastră standard.

— Nivelurile lor emoționale sunt mult reduse, fiind suprimate de modificatorii comportamentali ai lui Starflyer. Ei simulează sentimentele reale, nu le simt pentru ei înșine — acolo nu există nimic pentru mine. Tu însă vei simți multe pe măsură ce cazul ca fi rezolvat — culminarea a o sută treizeci de ani de muncă. Aș dori să stiu cum este.

— Eu...

Paula privi în jurul cabinetului, căutând ajutor.

— Ar trebui să te las să te perpelești, rosti Mellanie, dar voi fi fată bună. Prețul meu este un interviu după ce se va termina totul.

— Îl vei lăsa să simtă prin intermediul tău? întrebă Paula.

— Nu, însă cunosc o fată care o va face și ea este deja wet-cablată pentru asta. Mellanie se întoarse către portal cu o expre-

sie victorioasă pe față: Qatux, ce ai zice dacă ți-as face rost de cineva mult mai emoțional decât Investigatoarea? Haide să recunoaștem, ea este mai degrabă placidă.

— Ar fi acceptabil.

— Perfect! Nelson, am nevoie de câțiva bodyguarzi care să mă ajute s-o iau.

— Bodyguarzi? Sper că nu intenționezi să răpești pe cineva?

— Bodyguarzii nu sunt pentru ea, ci pentru mine. Nu sunt foarte iubită de prietenii ei.

— Poti să iei bodyguarzi, rosti Nigel și zâmbi admirativ. Altceva?

— Un bilet expres până la Darklake City.

— Bineînteles.

— Pe cine vei aresta? o întrebă Mellanie pe Paula.

— Pe toți agenții Starflyer cu care Isabella a intrat în contact.

— Grozav, asta o va include atunci și pe Baron. O să fac reportajul arestării ăleia pentru Michelangelo.

— Să știi că nu ea te-a folosit și a abuzat de tine, preciză Paula. Ea nu mai este om.

— Nici n-a fost vreodată, mormăi încruntată Mellanie.

— Presupunând că toate acestea ne vor duce la Starflyer, intervenì Justine, ce vom face cu el când îl vom găsi?

— Îl vom executa, zise Wilson.

— Discret, adăugă Nigel repede.

— Dacă Johansson are dreptate și Starflyer încearcă să revină pe Far Away, iar până acum a avut dreptate în toate privințele, atunci va trebui să ajungă pe Boongate via Wessex, zise Justine. Păzitorii monitorizează ruta asta. Poate fi un moment potrivit să-i ajutăm. Îi avem pe Morton și grupa lui; ei ar putea să anihileze pe oricine ar păzi trenul lui Starflyer.

Nigel aruncă o privire întrebătoare spre Nelson.

— Ar putea juca rolul de vârf de lance, rosti Nelson, totusi va trebui să fie operatiunea noastră; nu vreau să existe grupuri necontrolate care să se-nvârtească pe lângă generatoarele de găuri-de-vierme, indiferent de cauză. Jumătate din personalul nostru tehnic de la Narrabri dă o mână de ajutor la modificarea generatoarelor de găuri-de-vierme pentru proiectul de colonizare din viitor. Nu putem risca schimburi de focuri pe-acolo.

— Bine, încuviință Nigel. Ne vom stabili cartierul general la Narrabri. În gara noastră planetară există destul spațiu ca să ne ascundem și-l putem aduce pe Qatux acolo fără să atragem atenția. Să-i dăm drumul!

13

Haina stealth îl învăluia pe Stig într-o pâclă negru-cenușie, astfel încât părea că ar fi fost devorat de propriul său orizont de evenimente privat. Cerul nopții era dominat de stelele pâlpâitoare ale Tridentului lui Neptun, constelatia ce-i marca nașterea. Drept în fată, gardul de sârmă ghimpată se întindea pe mulți kilometri, o linie dreaptă care trecea prin iarba scundă semănând mai degrabă cu o graniță între natiuni, decât cu un simplu perimetru de aerodrom. În ciuda luminii provenite de la stele, în câmpul din jur unde așteptase el era întuneric. Inserțiile retinale îi erau comutate pe amplificare si confereau terenului umed o nuantă albastru-cenusie. Oile dormeau strânse laolaltă, pentru a-și asigura reciproc căldură, în turme aflate de ambele părti ale gardului. Aerodromul se întindea pe o suprafață atât de mare, încât era mai ieftin să le acorzi fermierilor locali drept de pășunat, decât să cumperi si să întrețiio flotă de 'boți tăietori de iarbă.

Stig ajunse la gard în mijlocul unei sectiuni de o sută de metri lipsită de lumini. Stâlpii și dotările existau... numai că nu functionau. Tăietorul lui de buloane reteză firele subțiri de sârmă ruginită de parcă ar fi fost din hârtie. De acum se simtea ridicol cu pregătirea aceea a misiunii de agent supersecret sub acoperire. De fapt aerodromul nu avea sistem de securitate, ci doar doi paznici obezi care-și petreceau noptile lângă clădirea administrației, dând raiduri prin bucătăria cantinei si urmărind dramolete locale pe portalurile lor. Stig ar fi putut intra pe poarta principală, fără ca ei să-si fi dat seama.

De obicei...

Iar acela era unicul lucru pe care Adam obisnuia să i-l repete permanent. Nu există *de obicei*! Așa încât, pentru a respecta

procedura, Stig alergă un kilometru pe terenul deschis dintre poartă și partea din spate a hangarelor vaste.

— Cum merge? se interesă Olwen.

— Bine. Ajung în vreo cinci minute.

Transpirația îi curgea deja pe piele, întrucât haina stealth pe care o îmbrăcase peste jacheta lui obișnuită, scheletul de câmp de forță și armele atârnau destul de mult.

Ajunse la primul șir de hangare și porni pe fâșia de sol bătătorit dintre ele, unde buruienile și iarba ascundeau betonul sur și sfărâmicios. De o parte si cealaltă, extremitățile clădirilor vaste prezentau semicercuri negru perfect pe fundalul cerului plin de stele. La apex aveau înălțimea de șaizeci de metri; ușile lor glisante fuseseră închise cu decenii în urmă în fața elementelor naturii, iar de atunci nu se mai redeschiseseră. Acum zăngăneau constant, când briza lină dinspre Marea Nordului sufla peste aerodrom. Construite prin grija proiectului de revitalizare, erau făcute din omniprezentele panouri din carbon fixate de o grilă geodezică de traverse din carbon. Vechimea și indiferența duseseră la șubrezirea stifturilor si descuamarea rășinii epoxidice, îngăduind furtunilor să uzeze muchiile și îmbinările. Din cauza vântului fiecare hangar pierduse sute de panouri, pe când altele atârnau în câte un știft amărât, legănându-se într-o parte și alta la cea mai mică rafală. Zornăiau lovindu-se de structură, pe când Stig avansă în acest oraș-fantomă pustiu. Bărbatul coti de pe artera principală și se îndreptă spre șirul următor. De ambele părți, găurile neregulate din peretii curbi ai hangarelor ofereau posibilitatea unor priviri fugare în interior. Toate hangarele erau goale, despuiate de mașini și echipamente. Cabluri si conducte moarte spânzurau de traverse nevăzute din înălțimi. Apa se infiltra prin golurile panourilor și se aduna pe podeaua din beton în băltoace prelungi și reci.

Ultimul sir de hangare, din care operau dirijabotii rămași, se găsea într-o stare ceva mai bună; pe structură fuseseră fixate așa multe panouri noi, că produceau un tipar în pătrătele, atât de pronuntat, încât semăna cu designul original. 'Botii de întreținere stăteau în lungul bazei zidurilor, iar cărucioarele lor mari și flexibile păreau alarmant de fragile pentru greutățile pe care trebuiau să le transporte.

Becurile puternice cu halogen de pe pereți produceau pete alungite de lumină pe aleea dintre hangare, pe care Stig le evita cu destulă ușurință. Oricum senzorii lui nu puteau detecta niciun soi de activitate electronică. Clădirea administrației se afla la capătul șirului — altă construcție din panouri de carbon modelate care fusese modificată și extinsă de-a lungul anilor, devenind un amalgam straniu de cuburi, cilindri și domuri.

Stig evită intrarea principală și ocoli către una dintre ușile laterale mai mici. Nu era nici măcar încuiată. Trecu prin coridoare, sui si coborî scări, inspectă camere. Întregul loc era complet pustiu; nici chiar paznicii nu veniseră să-și facă rondul.

Stig se opri în biroul securității și deschise o legătură cu Olwen.

— Aici totu-i curat. Am încărcat software-ul nostru în matrice și acum vă deschid poarta.

Un șir de ecrane arătau imagini de la videocamerele de pe aerodrom, cu concentrația cea mai masivă în jurul intrării principale, a clădirii administrației și în interiorul hangarelor operaționale. Bărbatul privi cum se ridica bariera de la intrarea principală. După două minute, Păzitorii intrară cu trei camioane.

Stig îi așteptă în fața ușii de serviciu a primului hangar. Aceasta ocupa un segment mic din colțul ușilor propriu-zise, totuși era suficient de mare pentru ca două camioane să ruleze simultan. După ce intrară, Olwen coborî din cabină.

— N-am mai fost niciodată așa de aproape de unul, rosti ea admirativ.

Doi dirijaboți erau ancorați unul de celălalt în hangar. Formele elipsoidale întunecate erau lungi de o sută cincizeci de metri și înalte de cincizeci de metri. Cu tubulatura turbosuflantelor pliată spre înapoi pe fuzelaj, aduceau mai mult ca oricând cu niște balene aeriene.

— Nici eu, recunoscu bărbatul.

Din apropiere dirijabotii nu mai erau chiar atât de impresionanți. Desi erau mult mai îngrijite, învelișurile fuzelajelor lor aveau tot atâtea petice cât și hangarul în care erau adăpostiți. Ușile calelor de încărcare ce se înșiruiau pe partea lor ventrală erau deschise, arătând în cavități clichete mecanice și gheare.

— Nu m-așteptasem să fie atât de primitivi, comentă femeia. Câți sunt?

— În hangare sunt douăzeci și doi. La trei le-a fost retras certificatul de capacitate pentru zbor și așteaptă echipele de întreținere, dar vor fi buni pentru ce ne trebuie nouă.

Ceilalti Păzitori coborau din camioane.

— La treabă! le spuse Olwen. Până dimineață ne putem instala majoritatea sistemelor.

— Următorul ciclu al găurii-de-vierme începe la mijlocul după-amiezii, rosti Stig. În felul ăsta vom avea timp suficient să-i ridicăm pe toți în aer și să-i poziționăm. Până îi apelăm, pot da ocol orașului.

— Ce se-ntâmplă cu echipa și inginerii de revitalizare?

— Nu cred c-o să se mai întoarcă. Locul ăsta-i abandonat. Iar dacă vin totuși, o să-i reținem pur și simplu, ca să nu dea alarma.

— Bine.

Un camion dăduse cu spatele, apropiindu-se de partea ventrală a primului dirijabot. Păzitorii coborâseră oblonul din spate și scoteau rampe pe roți. Stig și Olwen merseră să-i ajute. Un 'bot de transport sui încetișor pe rampă, purtând un cilindru gros, lung de patru metri. Rampa metalică scârțâi sub el, anunțând greutatea cilindrului.

— Vor funcționa? întrebă Olwen.

— Sper. Stig privi în camion: Nu avem decât șase. Aș fi încântat dacă măcar unul va ajunge la Piața 3P.

Zărea în camion alt cilindru pe suportul său. De jur împrejur erau fixate lăzi cu sonde false și distribuitoare de panglici antiradar.

— Trebuie să fixăm distribuitoare pe toți dirijaboții, inclusiv pe cei înarmați. În felul ăsta Institutul nu va sesiza diferența decât când va fi prea târziu.

— Serios? făcu Olwen.

— Scuze... În preajma unor bombe ca astea sunt întotdeauna nervos.

O luară pe urmele 'botului de transport care cobora către cala centrală. Păzitorii începură să fixeze de cilindru cablurile de ridicare internă ale dirijabotului.

— Interceptăm tot mai multe zvonuri de la trupele Institutului, spuse Olwen. Toți vorbesc despre un fel de atac asupra Commonwealthului.

— Sunt din nou Dysonii, răspunse Stig.

— Da, totusi a fost un atac masiv; în privinta asta sunt consecventi. Soldatii sunt foarte agitati. Unii spun chiar că ar încerca să ajungă pe Half Way.

— Niște idioți. De unde știu ei dacă la Port Evergreen a mai rămas vreun avion Carbon Goose.

— Sunt doar zvonuri, îți repet.

Probabil însă că au un sâmbure serios de adevăr, gândi Stig. Păzitori și susținătorii lor se angajaseră în puburile si cluburile pe care trupele Institutului le monopolizaseră în Armstrong City, astfel că asigurau un firicel lent, dar continuu, de informații despre soldații aceia și misiunile lor. Moralul, deja redus, era în coborâre rapidă. Toți semnaseră contracte pe termen mediu ca să ajute Institutul să combată raidurile bandelor de gherilă de pe Marile Stepe Iril; niciunul nu se asteptase să primească si însărcinări paramilitare urbane. Faptul că era grupul cel mai detestat de pe planetă, supus la ultraje si hărtuieli permanente, începea să-și spună cuvântul. Ofițerii trebuiau să le dea liber serile; în siguranta camaraderiei, ei se îmbătau și preacurveau ca orice soldat de la Troia încoace.

— Stia vreunul dacă se asteaptă vreo sosire?

— Ți-am spus: ei nu știu nimic, sunt prea jos pe scara ierarhică.

— De acum nu mai poate fi mult.

Femeia privi cilindrul greu care se ridica prin cală, crispându-se de fiecare dată când lanturile vechi ale vinciurilor scârtâiau, protestând înaintea greutății.

— Ai făcut tot ce puteai. Starflyer poate sosi numai la momentele prestabilite, pe care le cunoaștem pe la nivel de secundă. Am acoperit Piața 3P cu toate genurile de senzori inventate vreodată de rasa omenească. Dacă trupele aruncă măcar o privire spre poartă, noi vom ști instantaneu. Asa că nu-ti mai face griji, totul este sub control.

Stig se uită la dirijaboti și izbucni în râs, gândindu-se la cutezanta planului pe care-l concepuseră.

— Asa-i, cine o să observe un nenorocit de aparat de zbor pregătit să bombardeze? Nici vorbă!

— Nu-l va observa nimeni, surâse ea cu acelasi entuziasm nebun. Asta-i frumusețea. Dacă dirijaboții se află destul de jos, vor

trece peste zidurile Pieții 3P înainte ca Institutul să poată întoarce măcar o armă către ei.

— Sper să ai dreptate.

Stig tresări când mecanismul vinciului se opri cu un scrâsnet metalic neplăcut. Bomba era complet încărcată.

— Haide să vedem cum asigurăm brutele astea. Vreau neapărat ca până dimineață să fie toate în văzduh.

* * *

Oscar nu se astepta la o escală mai lungă de șase ore. Atât cât să realimenteze trapele d-zero ale lui *Dublin* si să reîncarce proiectile Douvoir și distrugători cuantici în secțiunea frontală. Comanda Flotei indicase că aveau să fie trimisi înapoi la Hanko. După disparitia găurilor-de-vierme, ei distruseseră optzeci de nave Dyson înainte de a rămâne fără armament.

Imediat ce nava stelară își opri fuzelajul masiv într-o dană de andocare din Baza Unu, mesajul criptat si protejat apăru în dosarul de stocare al lui Oscar. Amiralul Columbia dorea să-l vadă imediat. Alături de restul echipajului. Oscar continua să fie socat de felul în care Cabinetul de Război turnase atâta rahat peste Wilson. Resentimentul era un geamăn puternic al socului acela; el era ispitit să-i spună noului său comandant suprem unde să-și vâre convocarea. Impulsul respectiv era înrăutățit de temerea că Rafael Columbia implementa o purjare politică a noului său cabinet, iar Oscar se numărase printre primii oameni recrutați de Wilson, ceea ce-l definea ca un proeminent membru loial al vechiului regim.

Nu poți totusi să-i judeci pe oameni pe baza propriilor tale preconcepții emotionale. De aceea Oscar actionă în mod matur și răspunse la mesaj, anunțând că se îndrepta spre convocare.

— Dacă răhățelul te demite, am șters-o si noi, spuse Teague.

— Să nu faceți asta, zise Oscar pornind către naveta micută. Marina are nevoie de voi.

Unde am mai auzit fraza asta?

În Pentagon II nu se vedeau niciun fel de schimbări fizice. Ofițerii cu experiență păreau destul de iritabili, când Oscar trecu prin birouri și coridoare, dar, la urma urmelor, se aflau în toiul organizării unei bătălii care să apere planetele oamenilor de

patruzeci si opt de armade extraterestre. Li se îngăduia să fie iritabili.

Columbia ocupase cabinetul alb-steril al lui Wilson. Era singur, când Oscar fu poftit să intre.

Fără martori, gândi imediat Oscar. *Pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu tâmpeniile astea!*

Columbia nu se ridică, ci se multumi să-i indice un scaun, cu o familiaritate relaxată.

— Am o problemă, începu el.

— Pot să demisionez, dacă îți va fi mai ușor. Nu ne mai putem permite alte subminări interne.

Columbia se încruntă, realmente surprins, apoi surâse scurt.

— Nu, nu-i vorba despre așa ceva. Ești un căpitan de navă excelent — ajunge să mă uit la rezultatele lui *Dublin*.

— Multumesc.

— Problema pe care o am este ceva mai aproape de casă. Este posibil să fi făcut o greșeală.

— Ni se întâmplă tuturor, domnule. Ar trebui să vezi lista mea.

De fapt, n-ar trebui.

— Primesc o sumedenie de informatii ce arată că Starflyer reprezintă o amenintare reală și curentă. Dovezile se cumulează. În trecut le-am ignorat cu regularitate, dar de acum n-o mai pot face, indiferent cât de inconfortabil din punct de vedere personal se poate dovedi asta.

— Eu am făcut pe mine de spaimă, când am aflat-o.

Columbia îl privi fix, pentru ca în cele din urmă să rânjească o acceptare lipsită de chef.

— Trebuia s-o fi știut... Bun, asta ușurează situația. Pentru amândoi.

— Ce-ți trebuie?

— Pe Boongate a apărut un trădător confirmat, un ofițer al Marinei pe nume Tarlo. Biroul Paris pregătește o echipă de arestare, însă, desigur, toate găurile-de-vierme spre 47Secunde sunt închise în urma edictului Cabinetului de Război. Am nevoie de trădătorul ăla, Oscar. El poate confirma sau infirma o dată pentru totdeauna întreaga legendă Starflyer.

— Vrei să zbor acolo?

— Nu. Pentru moment, ținem totul secret; Dumnezeu știe ce rahat se poate răscoli dacă se descoperă ceva! Vreau ca tu să fii emisarul meu personal la Nigel Sheldon; trebuie să subliniezi cât de importantă este situatia. Roagă-l să deschidă discret gaura-de-vierme și să lase prin ea echipa Paris. Pe nimeni altcineva, doar pe ei.

— Vrei ca *eu* să-i cer asta?

Lui Oscar nu-i venea să creadă ce auzea, deși era extrem de măgulitor.

— Din clipa în care Bose a fost martorul învăluirii Dyson Alfa, dosarul tău este impecabil. Înainte de război, ai făcut de asemenea parte din elita TSC. Nigel Sheldon te va primi si-ți va asculta spusele. Actualmente eu nu detin nivelul respectiv de capital politic și nu vreau să sar o treaptă, cerându-i lui Heather să intervină în numele meu. Dacă Nigel Sheldon va fi de acord să deschidă gaura-de-vierme, vreau să fii acolo, la Narrabri, ca să supervizezi misiunea. Am nevoie de fidelitatea ta, Oscar.

Oscar se ridică în picioare. Fu cât pe-aici să-l salute pe Columbia.

— O să fac tot ce pot mai bine, domnule.

* * *

În munții Dessault, era alt revărsat de zori superb de senin, cu constelațiile scânteietoare pălind treptat și dispărând în cerul de safir strălucitor. Samantha nu avea timp de admirație, în vreme ce razele blânde ale dimineții se strecurau prin ușa deschisă a vechiului adăpost. Își simțea pielea fierbinte și lipicioasă sub combinezonul dintr-o singură bucată, gros si protector pe care ea si restul echipei îl purta când lucrau în apropierea trapei d-zero. Trapele d-zero moderne aveau ecrane EM integral reactive, dar cele de aici erau vechi de decenii, iar ecranele lor pasive cedaseră de mult. Trapa aceasta exista de șaizeci de ani, primind și stocând energie de la cablul pentru transfer de căldură în mediu solid, care fusese introdus într-un puț adânc de doi kilometri în baza muntelui. Femeia petrecuse toată noaptea, modificând modulul emisiei de energie. Matricea sa originală de control trebuise înlocuită, ceea ce nu era niciodată ușor de făcut într-un sistem activ. În plus trebuiau efectuate numeroase operațiuni de întretinere ale circuitelor de bază; trapele d-zero erau sisteme de

calitate excelentă, totuși nu fuseseră concepute pentru o utilizare neîntreruptă vreme de șaizeci de ani.

Avusese nevoie de aproape sapte ore, timp în care privise prin vizorul zgâriat si aburit, la lumina a patru lămpi cu parafină. O durea spatele, își simtea degetele amortite, iar capul îi era plin cu linii de cod din programe desuete. Se ridică încet în picioare, detestându-și trosniturile articulațiilor.

— Rulează verificatorul de conectare, îi ceru lui Valentine, șeful tehnic al convoiului.

— 'Nțeles! răcni el de afară.

Samantha ridică matricele palmare de pe podeaua din beton sudat enzimatic care începuse să se sfărâme si stinse pe rând fitilurile lămpilor cu parafină. Era perfect încrezătoare că conexiunile energetice aveau să functioneze. Aceasta era a noua statie manipulatoare pe care o puseseră pe picioare în cinci săptămâni, astfel că devenise expertă în trapele d-zero vechi.

— Merge, anuntă Valentine.

Femeia se duse la usa deschisă și se întinse pe îndelete pentru a-și alunga întepeneala din mușchii încordați atâta vreme. Soarele abia se ridica peste poalele dealurilor, dezvăluind Golful Trevathan, valea uriașă care se întindea sub ea. Se aflau în colțul nord-vestic al lanțului Dessault, la numai patru sute de kilometri de Muntele Hercule. În fiecare zi i se părea că poate zări vârful vulcanului gigantic care se ridica prin văzduhul tremurător când privea spre sud, un țanc ce plutea ispititor la orizont. Alții din convoi spuneau că ea și-l imagina pur și simplu. Scaunul Afroditei ar fi trebuit să fie vizibil de la altitudinea lor, poate chiar si inelul ghețarului, însă azi ochii îi erau prea obosiți pentru a deslusi ceva prin aerul rarefiat.

Raze puternice de soare se revărsau peste Golf, sclipind din nenumăratele pâraie afluente ce șerpuiau prin pădurile de foioase ce invadaseră valea. Golful era o falie geologică, care se desprindea din Marea Triadă si despica lantul Dessault ca o autostradă construită de îngeri căzuti. Cursul său usor sinuos mergea sapte sute de kilometri de la baza Muntelui Zeus din vest, până la hotarul Deșertului Înalt acoperit de tufe din est. Optsprezece râuri mari și sute de afluenți mai mici coborau prin văile din extremitatea nordică a lantului si traversau Câmpiile Aldrin. Râuri cu meandre purtau apa prin tinuturile ierboase până la Marea

Nordului. Era un sistem de irigare ce susținea un sfert din fermele planetei.

Nori translucizi ca niste ghemotoace de vată treceau jos peste vârfurile arborilor, precursori ai reziduurilor furtunii violente ce aveau să sosească mai târziu în cursul diminetii, după ce se dezlănțuise în jurul Marii Triade. Când cumulușii întunecați aveau să ajungă deasupra capetelor, urma să plouă vreme de cel puțin trei ore. Ținând seama de altitudinea golfului Trevathan, apa era întotdeauna rece, uneori chiar amestecată cu măzăriche. Caravana îndura de săptămâni climatul rece și ploios, în timp ce ajuta la pregătirea răzbunării planetei.

— Bună treabă, spuse Harvey cu glasul său răgușit.

Stătea imediat în afara adăpostului, îmbrăcat în acelasi combinezon protector galben-mustar pe care-l purtau toți din convoi.

— Aceeași treabă veche, replică ea.

— Da, însă făcută bine. Iar asta-i vital.

— Începem testul?

— Da.

Se îndepărtară de adăpostul acoperit cu funii groase de iederă. Când fusese sfredelit orificiul pentru cablul pentru transfer de căldură în mediu solid și fusese ridicat adăpostul în jurul trapei d-zero, aici fusese o fâșie vastă de teren deschis pe latura nordică a Golfului, cu doar câteva vlăstare luptându-se pentru viață pe poalele pietroase ale dealurilor. Acum, când ploaia se îngrijea de iarba, lichenii si mușchiul răspândite de echipa de revitalizare, arborii prosperau; nu mai exista teren gol, ci pădurea se ridicase de pe fundul Golfului Trevathan spre vârfuri într-o linie neregulată întreruptă de văiugi și creste. Pinii modificați genetic dominau aici sus, pe versanți, deși sicomorii viguroși le disputau permanent supremația teritorială, iar specii la fel de prolifice, ca plopii albi și arțarii, erau proporționale cu altitudinea deasupra fundului văii. Actualmente adăpostul era înconjurat de pini plângători și stufoși, înalți de douăzeci de metri, care se înghesuiau agresiv în jurul carpenilor subțiratici și a mestecenilor. O varietate de iederă cu frunze atât de întunecate, încât erau aproape negre, se întindea peste tot, acoperind solul nisipos si suind pe trunchiurile tuturor copacilor. Adăpostul fusese realmente coplesit

de plantele agățătoare groase. Oamenii avuseseră nevoie de o oră ca să găsească ușa și s-o degajeze.

Chiar si fără plantele agățătoare, pădurea oferea o ascunzătoare excelentă pentru adăpostul acesta și pentru toate celelalte similare de pe Golful Trevathan, dar ajungerea aici era dificilă. Caravana putea călători peste poalele dealurilor deasupra liniei pădurilor, traversând pâraiele și ocolind râpele adânci, totuși deschiderea de drumuri prin păduri era o chestiune pentru specialiști. Păzitorii cu care lucra Samantha furaseră un utilaj JCB pentru construit șosele de la una dintre companiile turistice care ofereau zboruri cu hiperplanoare peste Marea Triadă. Uriașa lui coasă rotitoare frontală din lame armonice era unicul mod de defrișare parțială pentru a răzbi până la adăpost. După ce ajunseseră la destinatie, masinăria mare descrisese o spirală crescătoare în jurul adăpostului, curățind terenul pentru a instala echipamentele statiei. Samantha știa că nu exista altă solutie, însă îi era imposibil să nu se gândească la faptul că, din văzduh, potecile JCB-ului arătau ca săgeți uriașe tăiate prin pădure, ce le indicau stațiile. Din fericire pe Far Away nu existau multe aparate de zbor.

Echipamentele pe care le instalaseră se aflau pe salteaua elastică de surcele scuipată în urma sa de utilajul pentru construit șosele. Trei camioane fuseseră necesare pentru a transporta lăzile pe care le desfăcuseră ei. În două zile, componentele fuseseră asamblate într-o piramidă cu cinci laturi, din metal negru, înaltă de șapte metri. Roua se colectase deja în adâncituri și crăpături, când soarele se înălță suficient pentru a sclipi peste mașinăria masivă.

Samantha și Harvey îi ocoliră baza, mergând către drumul tăiat de JCB. Doi tehnicieni McSobel moșmondeau deasupra unui panou deschis în care se întrezărea o rețea de lumini rosii si chihlimbarii. Valentine stătea în spatele lor.

— Acusica, spuse el.

Vehiculele convoiului staționau înșiruite ceva mai departe pe drumeag, în afara razei de acțiune a pulsațiilor electromagnetice riscante emise de trapa d-zero. La trei sute de metri de adăpost, Samantha își scoase casca si inspiră profund aerul rece, umed și nefiltrat. Izul pinilor se simtea puternic, în timp ce femeia călca pe aschii de scoartă împrăștiate si cetină strivită.

— Aș vrea ca tu să te ocupi de ultimele două stații, șuieră Harvey.

— De ce? Tu unde pleci?

Bărbatul își scoase casca. Razele de soare sclipiră pe benzile late și translucide de piele ce-i brăzdau obrajii și gâtul, conferind o textură lăptoasă chipului său distrus.

— Azi-noapte, pe când lucrai, a sosit un mesaj. Clanurile pregătesc echipe de raid, pentru eventualitatea în care Starflyer trece prin poarta de la Piața 3P. Se vor întinde în lungul Autostrăzii 1.

— Nu poți, rosti ea în mod reflex, apoi își mușcă buza inferioară. Scuze...

— Sunt leziuni superficiale, zise el vesel. Încă mai pot călări și în tot cazul încă mai pot trage cu arma — mai bine decât oricare dintre puștii ăștia care-și spun războinici în ziua de azi. În plus se zvonește că ni s-ar alătura și Barsoomianii. Cine ar putea rezista la așa ceva?

— Cred că nimeni..., suspină femeia.

Știa că ar fi fost inutil să încerce să-l convingă să n-o facă.

— Nu trebuie să te-ngrijorezi în privința mea. Cu adevărat important este ceea ce faci tu.

— Bineînțeles. Ce-i cu Valentine?

— Este un tehnician bun, dar avem nevoie de cineva care să poată impulsiona lucrările. Tu vei fi persoana aceea.

— Mulțumesc, însă știi bine că nu putem termina toate stațiile. Nu avem echipamente.

— Ai încredere în Bradley Johansson. Ne va aduce la timp ultimele componente. Până atunci puteți asambla sistemele pe care le avem, pregătindu-le pentru instalarea finală.

— Am auzit că mai putem construi doar alte patru stații funcționale.

— Ai auzit bine. Bradley va livra echipamentele pentru ultimele opt. Nu-ți face griji.

— Le aduce cam prea în ultimul minut.

— Sunt convins că și ei au probleme în Commonwealth.

— Mda, rosti ea neplăcându-i că suna atât de sâcâitoare.

— Dar... ce?

— N-am spus nimic.

— Trebuia să fi spus?

— Bine, încuviintă Samantha, voiam să fi făcut parte din echipa care va sui la Scaunul Afroditei.

— Ceruri visătoare, păi ți-ai câstigat dreptul ăla! Dacă termini la timp ultimele două statii si Bradley livrează componentele rămase pentru a aduce rețeaua la statut operațional, ar trebui s-ajungi la timp pentru rendez-vous în valea Nalosyle.

— Asta-i un fel de mituire...

Harvey chicoti cu un sunet lichid neplăcut.

Ajunseră la primul camion. În jurul lui aștepta mai bine de o duzină de Păzitori. Ferelith îl tinea locului pe Lennox, care era surescitat. Când îi dădu drumul, băietelul se clătină nesigur spre mama lui, cu un zâmbet încântat pe fată. Samantha îl ridică în brațe si se întoarse către noua stație pe care o construiseră. Valentine și ultimii doi tehnicieni alergau pe drum. La șase sute de metri depărtare, în noul luminiș al adăpostului, se întrezărea muchia piramidei negre.

Nou-sosiții își scoaseră căștile.

— Sunt toți aici? întrebă Valentine.

Nu mai așteptă, ci ridică o matrice palmară si introduse secventa de activare. Samantha își luă propria matrice, ținându-l pe Lennox pe un brat în vreme ce se străduia să urmărească simbolurile rezervei energetice.

Aerul din jurul luminisului scânteie când piramida îsi generă câmpul de forță lat de opt sute de metri la bază si stabiliză întreaga structură. Femeia simți solul vibrând usor, când câmpul de fortă pătrunse în roca de sub ei, ancorându-se solid. Functia respectivă îngreuna construirea generatoarelor, deoarece aproape jumătate din componente trebuiau produse explicit pentru ele în Commonwealth. Câmpurile de forță standard nu puteau pătrunde mai mult de câțiva metri în materia solidă. Nimic nu se clintea în bula de energie, frunzele din toti copacii erau nemișcate când aerul acum sclipitor se solidifică.

— Faza doi! strigă Valentine.

Samantha dădu capul pe spate si-i arătă cu degetul lui Lennox încotro să privească. Băiețelul se uită la cer cu ochi curiosi.

Cinci lame lungi sclipiră în văzduh deasupra câmpului de forță existent. Forma lor fu rarefiată la început, dar după absorbirea valului inițial de energie, aerul se calmă când moleculele îi fură rearanjate și fixate în forme noi. Numai straturile de difracție

foarte vagi le dezvăluiau contururile de fisuri subtiri de presiune ce străbăteau cerul de safir limpede, totuși suficient pentru a fi distinse cu ochiul liber. Din locul în care se afla Samantha lamele acelea păreau realizate din sticlă de înaltă calitate. Se curbau lin, îndepărtându-se reciproc și extinzându-se până ajungeau la lățimea de o jumătate de kilometru și erau despărțite prin trei kilometri; apoi începeau curba lungă de coborâre spre un singur punct aflat la opt kilometri deasupra noii poienițe din pădure.

— Cel mai mare bătător de ouă din univers, hârâi Harvey.

Samantha surâse auzind descrierea aceea și privi cum fuioare subțiri de nori atinseră două lame rigide și fură respinse imediat. Pale line de vânt se revărsau dinspre briza care sufla constant peste Golful Trevathan și era acum deviată de lame.

— Faza trei anunță Valentine.

Lamele începură să se miște, rotindu-se foarte lent în sensul acelor de ceasornic. După cinci minute parcurseseră un cerc complet și se opriră. Samantha simți cum curentul stârnit de ele se revărsă peste drum într-o gigantică și lenesă undă de presiune, care legănă copacii. Combinezonul de protectie îi fâlfâi, iar părul transpirat îi flutură în jurul capului. Lennox râse încântat.

— Am făcut-o, rosti Harvey. Din nou! Care-a fost consumul energetic?

Samantha își consultă matricea palmară.

— Patru la sută.

— Al naibii de mult...

Deasupra lor lamele dispărură. După aceea câmpul de forță își încetă strânsoarea asupra stâncilor și văzduhului înconjurătoare. Un zefir suflă în lungul drumului, când curenții de aer își reluară șabloanele originale.

— Inițializarea utilizează o cantitate disproporționat de mare de energie, explică femeia. Nu te teme, va fi suficientă pentru răzbunarea planetei.

* * *

Patru limuzine Cadillac negre identice opriră lângă antrepozitul mare si convertit din districtul Thurnby din Darklake City. Mellanie coborî din prima mașină și pantofii ei scumpi Fomar, cu toc înalt, evitară în ultima clipă masa saturată de umezeală compusă din frunze și hârtii care înfunda rigola. Din propria ei

linie vestimentară, alesese hainele cele mai sobre: o jachetă neagră, elegantă, cu linii albe subtiri ce trasau un tipar în carouri, pantaloni asortati si o bluză crem. În felul acesta degaja un aer autoritar de gen Paula Myo. Se simtea straniu să revină aici ca o profesionistă nedispusă la compromisuri, având spatele asigurat de șase agenți de securitate TSC wetcablați foarte duri.

Pe stradă nu era nimeni, așa că se îndreptară toti spre usă. Nimic nu se schimbase; plăcuța purpurie Wayside Productions era tot pe zidul de afară, sofalele din zona micută de recepție continuau să lase cojițe de crom pe podea, izul de ozon și dezinfectant dăinuia în aer. Mellanie traversă decis recepția și pătrunse în coridoarele înguste ce separau platourile de filmare. Mult deasupra ei, străvechile panouri solare ale acoperișului trosneau întruna. De pe un platou, voci reverberau prin spațiul cavernos de sus. Un mânuitor de decoruri apăru de după un colț, împingând un cărucior pe care se balansa precar un pat rotund. Se holbă uluit la femeie și escorta ei.

— Unde-i Tiger Pansy? întrebă Mellanie.

— Hă?

— Tiger Pansy — unde-i?

Mâna lui flutură moale către coridorul din spatele său.

— Cred că la costume.

— Mulțumesc.

Mellanie trecu pe lângă el. Data trecută nu ajunsese până la costume. Nu era însă greu de găsit: un spațiu mare, deschis, cu dulăpioare pe un perete și mese de machiaj pe peretele opus. Al treilea perete era un labirint de rackuri cu haine. Câteva fete îmbrăcate în saronguri cu pene și cu lameuri aurii își așteptau rândul la machieuză, o femeie voinică, în vârstă, care purta doliu. Un tehnician senzorial regla COtatuajele unei fete; era foarte tânără și cu cel puțin patruzeci de centimetri mai înaltă decât Mellanie, slabă, aproape în pragul anorexiei, cu piele neagră și lucitoare. Avea o expresie neliniștită, totusi resemnată, în timp ce-l privea pe tehnicianul care lipea patchuri modificatoare peste COtatuajele ce-i acopereau coapsele și organele sexuale ca o plasă de păianjen. Ceva trebuie să se fi modificat acolo când fata o zări pe Mellanie, fiindcă tehnicianul ridică ochii de la sofisticata lui matrice palmară. De cealaltă parte a cabinei, flecărelile încetară brusc.

— Tiger Pansy? rosti Mellanie.

Cineva se ridică din mijlocul fetelor care asteptau la machiaj. Mellanie abia dacă o recunoscu; părul alb-blond era acum oranj și păru un snop de paie, când se sculă brusc, ca electrocutată. Reprofilarea îi îndepărtase rotunjimile din obraji, dar crusta groasă de piele pe care o lăsase producea cute adânci, când fălcile i se mișcau mestecând chewing-gum. Chiar și înainte de ședința de machiaj, avea prea mult fard în jurul ochilor. Penele turcoaz și topaz ce-i înconjurau pieptul aveau probleme evidente în a-i susține sânii uriași.

— Bună, Mellanie! pițigăi ea. De ce te-ai întors?

— Am venit să te văd.

— Da? Tiger Pansy chicoti cu un sunet ascuțit care sfredeli timpanele Mellaniei. Vrei să-mi iei un interviu? Lui Jaycee n-o să-i placă asta.

— Am venit să-ți ofer o slujbă. Și nu-i pasă nimănui ce-i place lui Jaycee, iar mie-n ultimul rând.

— Chiar așa? întrebă un glas de bărbat.

Mellanie se răsuci către el. Precum studioul său, Jaycee nu se schimbase: era tot ras în cap și purta haine negre, cu cutele specifice țesăturilor ieftine.

— Dispari, rosti scurt Mellanie.

Pielea palidă a lui Jaycee începu să se înroșească. Îi evaluă iute din privire pe bodyguarzii ei.

— Ia zi asta-n morții mă-sii și făr-amicii tăi.

Ea surâse cu răutatea unui animal de pradă.

— Ei n-au venit să mă apere pe mine, ci ca să mă-mpiedice să-ți fac rău.

— 'Te-n pula mea de curvă! Ce morții mă-sii, vii aici de parc-ai fi șefa universului și-ncerci să-mi furi fetele? Tiger Pansy i-a mea! Ai băgat asta la cap, în morții mă-sii?

Mellanie înclină capul pe un umăr și-și umezi buzele, parcă reflectând la spusele lui.

— Nu.

— Nu-mi pasă cine pula mea te crezi, frige-o de-aici imediat! zbieră Jaycee. Și tu — împunse cu un deget spre Tiger Pansy —, tu nu mergi nicăieri în morții mă-sii! Ai priceput?

— Da, Jaycee, încuviință supus Tiger Pansy.

Bărbia îi tremură când își stăvili lacrimile.

— Nu-i vorbi așa, rosti Mellanie și făcu un pas spre bărbat.

— Sau ce-o să faci? O să-mi sugi pula? Alessandra v-a dat-o la poștit, băieți? vorbi el către bodyguarzi. Am auzit c-asta face, că-i ștoalfa emisiunii lui Baron. Rânji triumfător: Nu-i așa? o întrebă pe Mellanie. Nu ești decât o ștoalfă ieftină de mass-media. Ce? Crezi că nu știu în morții mă-sii? Toți lăbarii care se-ocupă de-astea o știu.

Mellanie știa că ar fi trebuit s-o ia pur și simplu pe Tiger Pansy și să plece și probabil că așa ar fi procedat dacă ar fi fost oricine altcineva cu excepția lui Jaycee.

— Eu nu-s de vânzare, mârâi ea și se mai apropie cu un pas, aproape atingându-l pe bărbat. Ți-am mai zis asta.

Ridică brusc genunchiul.

Jaycee se răsuci cu iuțeală competentă, ridicând propriul său picior pentru a se apăra. Genunchiul ei lunecă pe spatele coapsei lui. Rânjetul său fu batjocoritor.

— Și-am mai dansat dansu'...

Mellanie îl pocni cu capul. Fruntea ei îi sparse nasul. Jaycee urlă, când cartilajul trosni oribil. Ridică mâna în mod reflex pentru a stăvili sângele care curgea din nas și în momentul acela Mellanie înălță din nou genunchiul, dar de data aceasta așa cum trebuia.

— Da, ai dreptate, este o scenă déjà-vu, zise ea amabil când lacrimile inundară ochii bărbatului.

Jaycee deschise gura într-un urlet mut și căzu în genunchi, ținându-se cu o mână de nas și cu cealaltă de testicule. Sângele strălucea dezgustător pe piepții cămășii negre.

Fetele se traseră în lături *foarte* repede, când Mellanie se apropie de Tiger Pansy.

— Slujba pe care ți-o ofer este așa de bine plătită, că nu va mai trebui niciodată să te-ntorci aici. E prevăzut și un serviciu de reîntinerire. O poți lua de la început.

— Da? făcu Tiger Pansy. Mesteca de zor chewing-gumul pe când îl privea pe Jaycee. Ce crezi, el o să pățească ceva?

— Din păcate, nu. Nu vreau să te zoresc, însă am nevoie de un răspuns.

— Să știi că ultima dată când i-ai tras-o, nu i-a fost bine. Nu i s-a mai sculat o săptămână.

— Chestie pentru care genomul omenirii a fost foarte recunoscător. Tiger, rosti Mellanie și puse mâna pe brațul starletei porno, am nevoie de ajutorul tău. Realmente, am nevoie. Mulți depind de tine.

Tiger Pansy îi privi resemnată pe bodyguarzi.

— Cu cine trebuie să mă fut?

— Cu nimeni. Nu despre asta-i vorba. O să te conectăm unu-la-unu cu un client foarte special, care în felul acela va ști tot ce simți tu. Am venit la tine pentru că ești cea mai bună artistă senzorială pe care-o cunosc.

— Serios? Tiger Pansy zâmbi sfios. Ești fată de treabă, Mellanie. Am știut-o de când ai venit aici în prima zi. Imediat mi-am zis, gagica are clasă, Tiger, ar trebui să-ncerci să fii și tu ca ea. Da' n-am reușit.

— Vrei s-o faci?

— Mellanie... Tiger Pansy plecă fruntea și-i șopti: Știi... eu am nevoie zilnic de un medicament. Un medicament special. Jaycee îmi făcea rost de el. Fără medicamentul ăla nu pot merge nicăieri.

Mellanie simți cum i se puse un nod în gât. Nu-și putea aminti să mai fi simțit vreodată atâta simpatie pentru cineva.

— Îți promit că-ți putem face rost de el. De-o calitate mai bună decât ti-a adus Jaycee. Poți merge oriunde, Tiger. Iar când vei fi reîntinerită, nu vei mai avea nevoie de medicament.

— Promiți?

— Promit.

Tiger Pansy afișă un zâmbet de câștigătoare la loterie.

— Bine-atunci.

* * *

Privirea de pe chipul lui Nigel Sheldon nu fusese concepută pentru a-l face pe Oscar să se simtă binevenit. Daniel Alster, care-l așteptase la tren, fusese politicos și optimist, iar Oscar crezuse că aceeași atitudine se va reflecta si din partea șefului său. Acum, în apartamentul conducerii manageriale din gara Narrabri, își dădu seama că apreciase greșit.

— Așadar ce vrea Columbia? întrebă Nigel. Trebuie să fie vorba despre ceva important și delicat dacă te-a trimis pe tine.

— Biroul Paris al Contrainformațiilor Marinei a descoperit un ofiter periculos pe nume Tarlo și trebuie să-l aresteze. Este însă o problemă: Tarlo se află pe Boongate.

Oscar se pregăti pentru explozie.

În mod uimitor, Nigel se lăsă pe spate în scaun și în colțul gurii îi apăru un zâmbet neașteptat.

— Tarlo a fost unul dintre cei de pe Illuminatus, nu-i așa?

Oscar fu nevoit să se gândească rapid la informarea pe care o absorbise în decursul călătoriei cu trenul de la Îngerul Înalt.

— Da, domnule.

Era incredibil cât de bine informat era Nigel Sheldon. *La urma urmelor, este șeful celei mai mari Dinastii.*

— În ce fel este el periculos? întrebă Nigel pe un ton malițios.

— Trebuie să-l arestăm și să-i citim memoriile pentru a confirma pentru cine lucrează.

— Columbia a-nceput în cele din urmă să creadă în Starflyer, așa-i?

— Ăăă..., izbuti Oscar să bâiguie.

— Nu-ți face griji. Știu că Starflyer este real.

— Știi?

— Eu și alti câțiva, așa că acum te poți relaxa.

Cumva, relaxarea nu era pur și simplu posibilă.

— Mulțumesc, domnule. Biroul Paris a format o echipă de arestare și am dori s-o trimitem pe Boongate.

— Cabinetul de Război a decis să mențină închise găurile-de-vierme de pe toate 47Secunde.

— Știu, dar aceasta este o echipă formată din numai cinci oameni. Timpul cât va rămâne deschisă gaura-de-vierme nu este suficient pentru a permite un exod de masă dinspre Boongate, mai ales dacă cei de acolo nu știu că gaura-de-vierme se va deschide.

Nigel răpăi cu degetele pe birou.

— Care-i planul, dacă reușesc să-l captureze pe Tarlo intact?

— Citire directă de memorie.

— Asta facem aici cu agenții Starflyer; dacă Columbia are aceleași puncte de vedere cu noi, îi putem împărtăși informațiile noastre. Nigel se strâmbă, indecis: Dacă îl prinde pe Tarlo, echipa de arestare va dori să se întoarcă, ceea ce înseamnă încă o deschidere a găurii-de-vierme. Cei de pe Boongate vor ști; ce dracu',

propriii mei oameni vor ști și eu i-am obligat deja să rămână acolo. Nu cred, Oscar, îmi pare rău.

— Echipa de arestare s-a oferit voluntar să meargă în viitor împreună cu restul locuitorilor planetei. Ei nu cer o călătorie întors, domnule, ci doar posibilitatea de a pune mâna pe omul lor.

— Aha...

— Tarlo este un agent Starflyer important, pentru că poziția lui din biroul Paris i-a îngăduit să acopere multe din operațiunile extraterestrului. Memoria lui ar fi de neprețuit în demascarea rețelei Starflyer. Nu pot sublinia îndeajuns cât de important este el.

— La dracu'! Nigel expiră prelung. Bine, dar vom păstra totul strict secret. Dacă și când Tarlo va fi conectat la o rețea neurală, datele extrase din creierul lui vor fi direcționate spre operațiunea pe care o planificăm aici. Columbia poate avea acces total, însă noi controlăm procedura.

— Mulțumesc, domnule.

Nigel încuviință scurt din cap.

— Ia legătura cu Wilson — el te poate informa despre operațiunea noastră.

— Wilson este aici?

— Da, rosti sec Nigel. Alături de alții pe care i-ai putea recunoaște. Detaliile acestea nu trebuie însă știute de Columbia până ce nu suntem convinși că el a acceptat existența lui Starflyer. S-a înțeles?

— Da, domnule.

— Perfect. Daniel, organizează transportul echipei de arestare.

— Mă apuc imediat. Cum vrei să se deschidă poarta?

— Echipa Paris trece prin ea și asta-i tot. Dacă rămâne deschisă mai mult de un minut, vreau să știu motivul. Cine-i de serviciu în partea lor?

— Ward Smith. Plec la centrul de comandă al porții și iau personal legătura cu el.

* * *

În locomotiva mare se aflau opt Păzitori. Vechea Ables ND47 se găsea pe singura cale ferată care trecea prin uriașa remiză Foster Transport, iar vopseaua ei ultramarin nouă sclipea sub luminile puternice de deasupra. Un pâlc de schele mobile o

înconjurau, oferindu-le ingiboților acces la întreaga suprastructură. Sub supravegherea echipei de Păzitori, 'botii instalau generatoarele de câmp de forță și armamentul de calibru mediu în carcase ce păreau segmente integrale ale caroseriei. La patruzeci de metri în spatele locomotivei, două vagoane lungi, închise, staționau pe șinele strălucitoare.

Bradley Johansson stătea lângă cuplajul mare al primului vagon și privea în sus la blindajul ei galben si maro prăfuit. Un singur cablu conector se legăna de sub cuplaj, aproape atingând solul cu capătul; era la fel de gros ca torsul său.

— Practic suntem gata de plecare, rosti Adam. Toate echipamentele si vehiculele au fost încărcate. Bruta asta bătrână i-atât de blindată, încât abia își va urni propria greutate.

— Si dacă-i lovită?

Adam rânji și bătu cu palma în șasiul de metal rece al primului vagon.

— Vagoanele blindate vor trece spre Half Way. Am acoperit totul, Bradley, nu-ti mai face griji. O să reusim.

— Toți? întrebă încet Bradley.

Privi la Păzitorii care roiau ca niște acrobati peste schelele din jurul motorului nuclear. Niciunul nu depășea treizeci și cinci de ani.

— Majoritatea.

— Mă tem că cerurile visătoare vor primi mulți prieteni în săptămâna ce urmează.

— Niciodată n-am priceput partea asta din filozofia voastră. De ce le dai Păzitorilor propria lor religie? În felul ăsta îi faci și mai mult să semene cu o sectă.

— N-am făcut-o eu. Adam, eu am fost în cerurile visătoare. Se află la capătul potecilor Silfene: un loc unde diavoli nobili zboară printr-un cer fără margini. Acolo am fost vindecat.

Adam îl privi fără un cuvânt. E-majordomul lui Bradley îl anunță că-l apela senatoarea Burnelli.

— Am fost într-o ședintă, zise femeia.

— Scuză-mi lipsa de surprindere, doamnă senator, dar cu asta se ocupă politicienii.

— Nu și cu sedințe ca aceasta. Vei fi încântat să afli că aproape ați intrat în legalitate. Dorim să stabilim contact cu voi, Bradley — cu tine și Păzitorii.

Bradley deschise apelul către Adam, în vreme ce Justine povestea ce se decisese la conacul lui Nigel Sheldon.

— Starflyer face parte din aceeași familie cu Dysonii, rosti Bradley. Pe toate cerurile visătoare, n-am știut asta niciodată. Este totuși logic. Îmi amintesc că a fost interesat din capul locului de Perechea Dyson.

— Stii unde este Starflyer? întrebă femeia.

— Nu, dar ca și voi credem că va încerca să ajungă pe Boongate.

— Nu poate s-o facă, totuși. intentionăm să-l lăsăm să creadă că este posibil. Dacă trenul lui se apropie de poartă, oamenii noștri îl vor intercepta.

— O capcană unsă cu miere. Bună idee.

— Ești deja în gara Narrabri, nu-i așa?

— Doamnă senator, știi că aceasta nu este o întrebare la care să-ți răspund.

— Dorim să ne unim forțele. Voi trebuie să fi stabilit proceduri pentru un moment ca acesta.

— Cu certitudine suntem pregătiți pentru majoritatea eventualităților.

— Atunci vom avea sanse mult mai mari dacă ne combinăm operațiunile.

— Iartă-mă, dar după ce am fost hăituit ca un animal vreme de o sută treizeci de ani, este de înteles că-mi vine greu să-i primesc pe copoi în casa mea.

— Îmi dau cuvântul că aceasta este o ofertă onestă; Nigel Sheldon se pune de asemenea chezaș. Vă pot media contactul. Poți discuta personal cu el.

— Apreciez oferta aceasta. Există însă un singur mod prin care poți stabili problema încrederii.

— Da?

— Când a fost ucis în LA Galactic, Kazimir McFoster transporta niște date care ne aparțineau. Noi credem că s-ar putea să fie la tine.

— Asa este.

— Excelent! Dacă Paula Myo mi le aduce personal, atunci voi sti cu adevărat că Păzitorii au statut de legalitate.

— Nu pot să ți le aduc eu? Sunt sigură că și asta ar dovedi bunele noastre intenții.

— Te rog, înțelege-mă, dacă va veni Investigatoarea, atunci pot fi absolut sigur. Cred în onestitatea ei. Este singura constantă adevărată într-un univers foarte nesigur.

— În mine nu ai încredere?

— Doamnă senator, te rog să nu te simți ofensată. Atât doar că obișnuințele, bune si rele deopotrivă, s-au înrădăcinat în peste o sută treizeci de ani. Iar eu sunt robul obișnuințelor.

— Perfect, voi vedea ce pot să fac. Dar ascultă-mă, TSC-ul cercetează gara Narrabri pentru eventualitatea în care Starflyer este deja acolo. Dacă echipele de securitate se apropie de voi, pentru Dumnezeu, apelează-mă! Ultimul lucru de care mai avem nevoie este să tragem unii în alții.

— Mulțumesc, doamnă senator. Nu sunt atât de mândru de mine, încât să risc tot ce am obținut din cauza unor principii încăpățânate. Dacă avem necazuri, voi țipa după ajutor foarte, foarte tare.

— O să revin.

Bradley zâmbi, cu ochii focalizați asupra capătului îndepărtat al remizei. Adam gemu exasperat și-și rezemă fruntea de roata uriașă din oțel.

— Nu pot să cred ce-ai făcut. Paula Myo? Cred că glumești, să fiu al dracu'! Imediat cum te va vedea pe tine sau pe mine, ne va zbura creierii din cap. N-are de ales, ADN-ul ei nu-i va îngădui să procedeze altfel.

— Prostii, Adam, trebuie să ai mai multă încredere în natura umană.

— Și-a trădat propriii părinți, pentru Dumnezeu!

— Nu erau însă de fapt părinții ei, nu? Erau răpitorii ei.

— Haide, pentru... i-am pus cruce. Și aproape câștigasem. Burnelli ne oferea legalitate, dar tu ai ratat totul. Să mai zic de mândrie? La dracu'!

Lovi frustrat cu palma în roată.

— Adam, Adam, nu ai niciun talent de negociator? Investigatoarea Myo este gambitul deschis. Ar fi superb dacă ea ar fi într-adevăr de acord, totuși mă aștept ca peste două minute să fiu apelat de Nigel Sheldon sau de alt jucător de vârf.

Adam gemu din nou, sunând ca un animal rănit.

— N-am nevoie de stresul ăsta suplimentar. Pe cuvântul meu, ți-o zic!

— Nu va fi mai mult de atât, cred că amândoi putem fi siguri în privința asta.

* * *

Gaura-de-vierme a diviziei de explorare TSC din gara Narrabri avea configurația obisnuită. O clădire izolată de sectorul comercial, în care uriașa incintă ambientală restrictivă fusese intercalată în drumul spre poartă. Centrul de Comandă și birourile echipelor de susținere asociate formau în jurul ei un fagure protector exterior.

Paula stătea pe podeaua incintei ambientale si aștepta alinierea găurii-de-vierme. Nigel se afla alături, cu colțurile gurii ridicate într-un surâs blând, și privea bula încețosată de aer care era câmpul de forță ce încununa gaura-de-vierme.

— Întotdeauna mă incită, îi mărturisi el Investigatoarei. În prezent, oamenii o consideră o banalitate și nimeni nu apreciază tehnologia și nivelul de energie dinapoia unei porți.

— Abilitatea adevăratului geniu este să facă extraordinarul să pară banal.

— Mulțumesc. Spune-mi, n-ai vrea să te măriți cu mine?

— Mă întrebi asta de fiecare dată când ne întâlnim.

— Și ce răspunzi de fiecare dată?

— Nu, mulțumesc.

— Ah, bun, îmi pare rău. De data asta nu voi mai șterge răspunsul tău din memorie. Probabil că deja mă consideri teribil de bădăran fiindcă am făcut-o.

Paula îl privi viclean.

— *Dacă* ai făcut-o vreodată.

Ușoara îmbujorare de deasupra gulerului său fu o confirmare suficientă pentru ea.

— Ce a spus Heather despre infiltrarea Starflyer? întrebă femeia.

— Să zicem doar că nu-i deloc fericită. Prin precauțiile pe care le-a inițiase deja, Christabel a ajutat-o să salveze într-o oarecare măsură aparențele. Alertarea ei a fost o mișcare bună din partea ta.

— Renne Kempasa a fost cea care i-a bătut la ușă.

— Cea care a murit pe Illuminatus?

— Da, a suferit pierderea corpului.

Nelson și Mellanie intrară în incintă. Paula se pregătea să-i salute, când încă o femeie pătrunse prin ecluza deschisă. Pășea precaut, balansându-se pe pantofii cu toc care-i sporeau înălțimea cu zece centimetri. Paula încremeni surprinsă.

— Ea este Tiger Pansy, rosti Mellanie.

Părea mândră, de parcă ar fi prezentat o soră care reușise în viată.

— Sunt sigură că-s foarte încântați, zise Tiger Pansy mestecând în acelasi timp chewing-gumul. Zâmbi către Paula: Pe tine te stiu, esti celebra Investigatoare, este? Am vrut să joc personajul tău în *Seducție ucigașă*, dar Jaycee i l-a dat lui Slippy Gwen-Hott. Păcat...

Paula pur și simplu nu stia cum să răspundă. Îl privi pe Nigel, așteptând o îndrumare din partea lui. Bărbatul părea indecent de încântat de disconfortul ei.

— Suntem încântați să te-avem aici, Tiger Pansy, rosti el perfect politicos.

— Uau, da' ăsta esti cu-adevărat tu!

— Asta, bolborosi Paula spre Mellanie, asta-i persoana pe care-i găsit-o pentru Qatux?

— Exact, încuviintă Mellanie. Tiger Pansy este perfectă.

Paula inspiră adânc și o privi cu mai multă atenție pe starleta porno. Tiger Pansy își pieptăna părul rosu-sălbatic cu unghiile auriu-purpurii lungi de trei centimetri. Pielea fetei îi era tăbăcită, cu o strălucire care denota tratamente de reprofilare neexperte, pe care nici chiar excesul ei de machiaj nu reușea să le disimuleze. Avea o fustă extrem de mulată, rosu-maronie, care se oprea la jumătatea coapselor; bluza neagră avea descheiați cei trei nasturi de sus. Paula era convinsă că Tiger Pansy purta un sutien care să-i ridice sânii. *De fapt*, n-ar fi avut nevoie de așa ceva.

— Știi ce trebuie să faci? o întrebă.

— Da, Mellanie mi-a explicat totul. E destul de fistichiu, da' ce dracu'! Nu mă fut c-un scup ca să-mi câștig pâinea. Este?

Chicoti sonor, emitând un sunet care amintea de țipătul de împerechere al unui leu de mare.

Și Paula întelese că, realmente, Mellanie avea sută la sută dreptate. Tiger Pansy era perfectă pentru asa ceva.

— Este, aprobă Investigatoarea.

— Sosesc, anunță Nelson.

Câmpul de forță întunecat deveni fluorescent, când Centrul de Comandă fixă ieșirea găurii-de-vierme în interiorul Îngerului Înalt, prima dată când nava stelară înzestrată cu rațiune îngăduise asa ceva. Hoshe și Qatux trecură prin ea.

Tiger Pansy se opri din mestecat și privi în sus la extraterestrul înalt.

— Oh, uau!

Chicotitul ei deveni nervos. Până și veselia Mellaniei se destrămă.

Nigel făcu un pas înainte și schiță o plecăciune.

— Bun-sosit în Commonwealth, Qatux. Suntem onorați că ești aici și regret doar că circumstantele nu sunt diferite.

— Bună ziua, Nigel Sheldon, șuieră extraterestrul. Câțiva dintre ochii săi se rotiră pentru a-l privi pe liderul Dinastiei: Sunt recunoscător pentru această oportunitate. Rasa mea a rămas prea mult timp închisă în Îngerul Înalt. Și aceasta este minunata doamnă care a acceptat să-mi fie tovarășă pe durata acestei vizite?

— Ohhh...

Gura lui Tiger Pansy se deschise într-un cerc larg de incredulitate. Înaintă și fu cât pe-aici să cadă, când se clătină pe tocurile înalte și subțiri. Nigel, Nelson și Paula făcură simultan un pas înainte, ridicând bratele la unison, gata s-o prindă.

— Esti un adevărat domn, s-o stii.

Șovăind, Tiger Pansy întinse o mână.

Qatux derulă un tentacul tremurător. Vârful său se înfășură blând în jurul încheieturii lui Tiger Pansy și ea se înfioră, ca si cum ar fi fost lovită de o rafală de aer înghetat. COtatuaje subtiri sclipiră verde fosforescent sub pielea ei și pentru o secundă întregul corp îi fu luminos, cu punctulețe ca de smarald scânteind prin părul scămoșat. Qatux suspină aidoma unui om care tocmai dăduse peste un cap un păhărel de whisky.

Tiger Pansy își coborî ochii spre mâini, când lumina păli.

— Nu știusem că ei pot face asta. Ai niște software tare-al naibii acolo, domnule Qatux.

— Da, murmură Qatux. Îți mulțumesc pentru că ai îngăduit rutinelor mele acces la circuitele tale. Ele pot oferi legăturile directe de care am nevoie. Îți pot simți perfect conținutul emotional. Ești o doamnă picantă, Tiger Pansy.

Chicotitul nervos al lui Tiger Pansy răsună în tăcerea din incintă.

— Asta-i chiar drăguț din partea ta.

Qatux îi eliberă mâna si capul i se roti către Nigel și Nelson.

— Voi fi încântat să vă ajut să-i descoperiți pe agenții Starflyer din mijlocul vostru.

— Definitivăm un centru dedicat analizelor, vorbi Nelson. Suspectii îți vor fi adusi imediat ce le-am neutralizat armele wetcablate.

Ecluza cea mai mare din incintă se dilată și Qatux trecu prin ea, legănându-se greoi. Tiger Pansy se clătina pe tocuri lângă el.

— Și... există vreo... doamnă Qatux? întrebă ea.

Paula nu putu să nu zâmbească blând privind cum se îndepărta perechea aceea atât de stranie.

— Asta chiar că nu-i ceva ce poți să vezi în fiecare zi, rosti încet Hoshe.

— Eu aș zice că numai o dată în cursul unei vieți foarte lungi, replică Paula.

E-majordomul o anunță că Justine o apela pe ea și pe Nigel.

— Am luat legătura cu Johansson, spuse Justine. Este de acord să ne ajute să-l urmărim pe Starflyer, totusi există o problemă.

— Care anume? întrebă Nigel.

— Vrea o dovadă că oferta noastră nu-i o capcană. La urma urmelor, în ultimii o sută treizeci de ani a fost urmărit de Directoratul Delicte Grave, iar acum este pe punctul să dea ochii cu ținta sa.

— O garantie personală din partea mea l-ar putea convinge? rosti Nigel.

— Vrea ca Paula să-i aducă datele pe care le transporta Kazimir McFoster.

— Nu!

Cuvântul iesi printre buzele Paulei chiar înainte să fi stiut că-l rostise. Nu existase nicio analiză, niciun raționament. Pur și simplu, *știuse* răspunsul.

— De ce? întrebă Paula. Știu că ti-e greu, dar Păzitorii au avut dreptate.

— Asta accept, bătu Paula în retragere. Johansson avea tot dreptul să i se opună lui Starflyer, chiar dacă ar fi trebuit să

folosească alte metode. Însă Elvin este un ucigas în masă, un terorist politic de cea mai joasă speță. Indiferent ce ar fi, peste asta nu pot trece cu vederea.

— Trebuie s-o faci, zise Nigel.

— Amândoi știți ce sunt. Ca atare, știti că nu pot.

Pentru o fracțiune de secundă, fatada afabilă a lui Nigel dispăru.

— Nu-nteleg asta — dintre toti oamenii, tu stii cel mai bine care-i miza în cazul de fată. Du-le datele și gata; uită pentru un minut de blestematele tale de scrupule. Când se va termina totul, putem pune mâna pe căcățelul ăla de Elvin, deoarece, te asigur, eu n-am uitat în niciun caz de Abadan.

— Nu, repetă Paula.

— Futu-i! o fulgeră Nigel cu privirea.

Oricine altcineva din Commonwealth ar fi bătut imediat în retragere, dar Paula păru indiferentă la furia lui.

— Bine, se răsti el. Justine, vorbeste din nou cu ei. Negociază. Găsește pe altcineva pe care-l consideră acceptabil.

* * *

Mellanie veni după Qatux si Tiger Pansy, când Nelson îi conduse către centrul de securitate. Nu era departe de divizia de explorare: un dom simplu cu o intrare bine păzită. Ghearele Pisicii primiseră misiunea de escortă și arătau impresionant în costumele blindate, mătăhăloase. Inserțiile ei îi scanară pasiv, arătându-i care era Morton, altfel n-ar fi putut-o spune niciodată. El nu-i adresă niciun cuvânt; toată echipa își lua sarcina foarte în serios.

— În felul ăsta văd si eu ce se-ntâmplă, rostise Morton mulțumit când el și ceilalti se echipaseră.

Nelson le oferise optiunea de a pleca, dar ei deciseseră să rămână. Mellanie stia de ce o făcea Morton — în felul acela rămânea în preajma personajelor principale și, spera femeia, în preajma ei. Pisica și Rob păreau pur și simplu încântați de ideea luptelor.

Nelson cotise spre un amfiteatru de prelegeri, pe care urma să-l folosească Qatux. Majoritatea scaunelor dinăuntru fuseseră demontate și luminile diminuate. Tehnicienii reglau fișetele cu echipamente. Toți se opriră la intrarea extraterestrului. Câțiva

aplaudară. Tiger Pansy chicoti și începu să facă prezentările, aidoma unui interpret diplomatic de modă veche.

Mellanie îi văzu pe Dudley si mobilul Bose lângă portalul mural mare pe care conferențiarii obișnuiau să-și afișeze datele în timpul prezentărilor. În apropierea mobilului Bose se găseau trei membri ai personalului de securitate. Toți purtau costume de afaceri elegante si păreau perfect prietenoși, dar scanarea femeii localiză inserții cu densitate energetică foarte mare care le erau wetcablate în corpuri. COtatuajele vizibile erau linii paralele verzi și rosii în lungul obrajilor.

Două tije senzoriale ale mobilului Bose se îndoiră pentru a o urmări când se apropie de ei.

— Salut, Mellanie, rosti el.

Femeia văzu că avea o matrice palmară modernă și subțire, atârnată cu o curelușă din piele de un membru brat.

— Salut, rosti ea politicos. Ia spune, tu ești Dudley unu sau doi? Ce ați decis?

— Încă n-am discutat asta.

Mellanie fu amuzată să audă că matricea sintetiza perfect vocea lui Dudley. În mod evident, asta irita versiunea omenească, judecând după expresia sa de neplăcere. Ea surâse larg și se aplecă să-l sărute. Morton se afla dincolo de ușa principală, cu Pisica, așa că bănuia că va fi destul de ușor. În mod surprinzător, Dudley se retrase înainte ca buzele femeii să-l fi atins.

— Dudley? se încruntă ea.

— Ah, da, chiar dorisem să stăm de vorbă.

— Să stai de vorbă cu mine?

— Da. Aș dori să-ți spun că sunt mulțumit să mă retrag, acum că Morton s-a întors.

— Să te retragi?

— Exact. Știu cât de mult ții la el. Consider că așa este cel mai bine. Circumstantele s-au schimbat pentru noi amândoi, nu?

— Circumstanțe?

Mellanie dorea cu disperare să înceteze de a mai repeta cuvintele, însă era atât de surprinsă de Dudley, încât creierul ei refuza să vină cu ceva original. Când îl studie, observă că bărbatul se și bărbierise. Oboseala și permanenta îngrijorare i se diminuau din ochi. Ba chiar purta o bluză mov la modă si pantaloni negri

semiorganici. Pentru prima dată, îi putea vedea realmente vârsta adevărată în fața calmă, care o privea netulburat.

— Cred că până și tu va trebui să admiti că situațiile noastre relative s-au alterat substanțial de când ne-am întâlnit, zise Dudley. Asta necesită o reevaluare serioasă a relatiei dintre noi.

Femeia rămase holbându-se la el. Cel care vorbea nu semăna nici pe departe cu Dudley, nu exista nici urmă de reticență sau de prudență. Glasul îi era calm și măsurat, la limita condescendentei.

— Bineînțeles, sunt enorm de recunoscător pentru tot ce am împărtășit și simțit împreună, vorbi el repede. Fără tine, n-aș mai fi fost niciodată întreg. Și nu voi putea fi niciodată în stare să-ți mulțumesc îndeajuns pentru asta. Sper că putem continua să fim prieteni, dar și colegi în această acțiune.

— Îmi dai papucii.

— Mellanie, fiintele umane sunt practic nemuritoare. Știu că aceasta este prima ta viață și totul este mai intens pentru tine, dar crede-mă când îți spun că nimic nu durează pe vecie. Este mai bine asa. Sincer, este un pas înainte pentru noi amândoi.

— *Tu* îmi dai *mie* papucii?

Până și din gura ei, cuvintele sunau teribil de anapoda.

— Da, spuse mobilul Bose. Asta-i din cauza că sunt un găozar absolut.

Dudley își sfredeli cu privirea geamănul extraterestru.

— Văd că încă n-ai stăpânit tactul.

— Recunoaște și tu, de unde să-l fi moștenit?

— După tot ce-am făcut pentru tine? întrebă Mellanie; era mai degrabă de parcă s-ar fi întrebat pe sine.

— Structura noastră ierarhică n-a fost complet unilaterală, rosti Dudley pe tonul prin care și-ar fi corectat un student. Cred că și tu ai câștigat la fel de mult ca mine, dacă nu chiar mai mult, din această relatie. Privește unde am ajuns — decidem viitorul omenirii.

— Hai sictir!

Mellanie se întoarse și se îndepărtă, repede. Cel puțin nu exista pericolul apariției lacrimilor în ochii ei — pentru o clipă, imaginea lui Jaycee prăbusindu-se și ținându-se de boașe îi umpluse mintea. *Nu merită așa ceva.*

— Îmi pare rău, se auzi vocea lui Dudley Bose din cealaltă parte a amfiteatrului.

Mellanie nu se întoarse ca să vadă care dintre ei vorbise. Deja o știa.

— Ai pățit ceva? întrebă Tiger Pansy.

— Nu, n-am nimic.

Sunt femeia de piatră, nu mă-nmoi ușor.

— Mellanie, trebuie să-ți multumesc, fată, rosti Tiger Pansy.

Flutură entuziast din brat către Qatux, care discuta despre tehnologia interfetei senzoriale cu un tehnician TSC. Raielul ridică un tentacul în semn de răspuns.

— Asta-i cea mai tare chestie din toate timpurile.

— Mă gândisem c-o să-ti placă. Tiger, nu uita însă, după aceea nu vei putea spune absolut nimănui despre ce-a fost aici. Cu ăstia nu te poți juca.

— Știu asta. Nu-s chiar așa proastă.

— Știu că nu esti. Ai grijă.

— Pleci?

— Da. În momentul ăsta vreau un singur lucru, și nu-i aici.

— Sper să-l găsești.

— Și eu.

Nimeni din jurul Raielului n-o observă când ieși. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit după cele întâmplate ar fi fost să se-ntâlnească cu Morton, așa că merse spre o ușă aflată pe peretele opus al amfiteatrului. Hoshe stătea pe un scaun, suspicios de aproape de ușă.

Mellanie îi zâmbi cu drag și se așeză lângă el. Fără niciun avertisment, se repezi și-l sărută.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă bărbatul.

— Hoshe Finn, tu ești îngerul meu păzitor!

— După episodul cu Isabella am crezut că nu mai vrei să vorbesti cu mine.

— Hm, într-adevăr aura ta a pălit acolo pentru un minut. Dar, o dată-n plus, te-ai asigurat că eu nu voi păți nimic rău.

Hoshe se uită la cei doi extratereștri care discutau acum între ei. Dudley Bose stătea lângă mobilul Bose și încerca să dirijeze conversatia așa cum dorea el.

— Una dintre miscările tale cele mai istețe, zise bărbatul. Te poti descurca mult mai bine decât el.

Ea privi trioul de costume blindate.

— Mi s-a părut c-ai zis că ești însurat.

Hoshe rânji larg.

— Cred c-am meritat asta. N-ar trebui să-mi bag nasul în viața ta privată.

— Nu știu ce-a mai rămas privat din ea. Asta-i problema mea cea mai mare. Dar tu? Ce faci aici?

— Trebuie să vorbesc cu Nelson. Vreau să-i cer o favoare.

— Ce anume?

— Trebuie să scot niste oameni de pe Boongate. O echipă din Securitatea Senatului urmărea un agent Starflyer suspect și a rămas împotmolită acolo. Greșeala mea.

— Mă-ndoiesc. Vrei să vorbesc eu cu Nigel despre asta? El are oricum ultimul cuvânt.

Hoshe o privi surprins.

— Poți face asta?

— Pentru tine, bineînțeles.

— S-ar putea să merite.

Nu suna foarte convins.

— Ajunge doar s-o zici. Îți sunt datoare.

— Ba nu-mi ești.

— O lună de acces la unisferă și o săptămână la o pensiune, dacă-mi amintesc corect. În contul ăla s-au adunat multe dobânzi, Hoshe Finn.

— Altă dată, în alt univers.

— Eu tot aș dori să mă recompensez.

— Nu sunt sigur dacă merită. Uită-te și tu, chestia-i aproape terminată de acum. Sheldon va distruge planeta natală a Dysonilor, Paula și Păzitorii îl vor urmări și elimina pe Starflyer. Toți trebuie să-nceapă să se gândească ce vor face după război, fiindcă viața va fi mult mai dulce atunci. După toate prin care am trecut, nu poate să fie altfel.

— Dumnezeule, nici măcar nu m-am gândit la ce va fi după aceea. Am fost atât de speriată după Randtown... Când încerci să fii mereu cu un pas înainte, îți ocupi practic tot timpul.

— Ești o reporteră a naibii de bună. Pun pariu c-o să sfârșești cu propria ta emisiune.

— Asta ar fi drăgut, spuse ea și era un gând confortabil, din genul celor pe care le avea înainte ca navele să coboare din cerul senin de deasupra lui Randtown și lumea ei să se întoarcă pe dos. Mi-ar prinde bine ceva care să dureze.

— Atunci asta ți-e calea.

— Mai întâi însă mai am un lucru de făcut.

Hoshe suspină exagerat.

— Ce anume?

— Vreau să transmit în direct arestarea Alessandrei Baron. Vreau s-o văd purtată în cătușe. Vreau să-i arăt întregului Commonwealth imaginile alea superbe.

— De acum oamenii nu mai sunt purtați în cătușe. În plus dacă-i o agentă a lui Starflyer, probabil că va fi violentă.

— Asta și sper, murmură Mellanie cu un surâs răutăcios. Cine va fi șeful echipei de arestare?

— Deocamdată nu s-a stabilit componența, răspunse Hoshe privindu-i pe Nelson și Raiel.

— Dar ai putea fi numit chiar tu. Așa este? Ai putea face asta în timp ce eu vorbesc cu Nigel. Ce zici? Un schimb reciproc...

— S-a făcut.

* * *

Expresul maglev era aproape gol. La urma urmelor, niciun om cu capul pe umeri n-ar fi călătorit acum *spre* Wessex.

Alic coborî din vagonul de clasa întâi pe peronul pustiu din terminalul Oxsorrol al gării Narrabri. Cele trei valize care-i transportau costumul blindat și armamentul îl urmau credincios la câțiva metri. Vic Russell era imediat după el, dornic să intre în acțiune. Matthew Oldfield, John King și Jim Nwan formau ariergarda, străduindu-se să mențină tonul degajat al conversației dintre ei. Nu reușeau însă perfect, fiindcă orice mișcare redeschidea o rană căpătată pe Illuminatus. Alic știa că ei n-ar fi trebuit să intre în lupte așa curând, totuși misiunea aceasta era prioritară asupra oricăror protocoale încetățenite. În plus, își repeta el întruna, ei erau cinci și goliseră arsenalul biroului Paris de hardware serios, de calibru greu. Indiferent cu ce ar fi fost Tarlo echipat de data aceasta, situația de la Treetops nu avea să mai se repete.

Pe peron îi asteptau doi bărbati. Unul dintre ei purta uniformă de căpitan de Marină. Alic îl recunoscu imediat.

— Căpitanul Monroe?

— Încântat de cunoștință. El este Daniel Alster, legătura noastră cu TSC-ul pentru această operațiune. Avem o veste foarte bună pentru voi.

— Putem merge? întrebă Vic.

— Da, încuviință Oscar.

— Perfect!

Vic bătu palma cu John King.

— Avem un vehicul, arătă Daniel un Holan Ford mare cu zece locuri care staționa lângă peron, care ne va duce la facilitatea pentru întretinerea șinelor.

— Și ce-i acolo? întrebă Vic.

— Un tren care vă va purta prin gaura-de-vierme.

— În cât timp putem trece?

— O dată ce ați îmbrăcat costumele, vă putem duce direct la poartă, rosti Daniel nederanjat de atitudinea bărbatului masiv.

— Mulțumim, rosti Alic înainte ca Vic să poată face o scenă.

Deja regreta că acceptase participarea lui la misiune. Chiar dacă ar fi reușit să-l surprindă pe Tarlo, nu era convins că vor reuși să-l bage în cușca pe care o aduseseră.

— Trebuie să știți că poarta se va deschide doar o singură dată, le aminti Oscar. După ce ați intrat, veți fi evacuati în viitor împreună cu restul populației de pe planetă.

— Acceptăm, încuviință Alic.

Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i ofere lui Vic încă o sansă de a se retrage. După terminarea misiunii, bărbatul mătăhălos avea să fie separat multă vreme de Gwyneth.

Fordul îi duse la unul dintre cele opt depouri lungi care găzduiau divizia de întreținere și reparații a materialului rulant TSC din Wessex. Îi aștepta o drezină de culoare albastru-gențiană, care părea că operează de cel puțin un secol. În față avea o cabină micută, cu cinci rânduri de banchete de pe care echipa putea privi afară prin ferestrele murdare. Trei sferturi din interiorul spartan din panouri metalice era pur și simplu spațiu de depozitare pentru 'boți și echipamente. Ușile lungi din spate aveau propriile lor platforme-elevatoare, care erau deocamdată pliate în părți.

— Nu-i rapidă, comentă Alster pe când urcau scara către cabină, dar este fiabilă și vă poate duce destul de ușor acolo. Matricea de pilotare are software modern; controlul traficului vă va pilota prin triaj până la poartă. Eu personal voi fi în centrul de comandă pentru a superviza deschiderea.

— Multumim, zise Alic.

— Valizele pot sui pe ușile elevatoare, le spuse Alster. Dacă vreți să vă-mbrăcați costumele, putem începe.

— Din clipa asta tineți-mi o linie de comunicații deschisă permanent, zise Oscar.

— O s-o facem, încuviință Alic. Și multumiți-i lui Nigel Sheldon din partea noastră pentru oportunitate. Înseamnă foarte mult pentru noi.

— Știu.

Oscar se retrase din usă si coborî scara scurtă.

— Bun, rosti Alic. Jim, deschide usile si adu-ne valizele. Trebuie să fim pregătiți. Matthew, stabilește legătura cu Edmund Li, ca să vedem ce-a mai făcut ticălosul. După aceea ne putem finaliza planul.

* * *

Ables ND47 era complet automatizată, bineînțeles. Matrice noi fuseseră instalate cu ocazia modernizării ei și software-ul de pilotare era capabil s-o controleze prin labirintul de linii care alcătuiau toate gările planetare TSC, pentru ca apoi s-o scoată pe căile ferate principale ale planetei pe care se afla.

Fusese dotată și cu sisteme manuale, dar acelea existau mai mult pentru a satisface reglementările de securitate decât pentru necesitate reală. Adam examină consola mare ce ocupa întreaga portiune frontală a cabinei micute care era cocotată pe locomotiva uriașă. Cele două ferestre înguste din față îi îngăduiau să vadă partea superioară a masinăriei, unde segmentele din metal purpuriu-închis erau presărate de grile negre si prelungi și de conducte de ventilație din crom mat. Când se întorcea, unica fereastră din spate îi arăta cele două vagoane lungi aproape lipite de locomotivă. Ecranele de afișare ce mărgineau consola erau acoperite cu grafice care ilustrau diagnosticările integrării cuplajelor ce se derulau în clipa aceea, verificând integritatea conexiunilor. Partea din stânga a consolei avea culoarea burgund și continea elementele de comandă și afișare ale micropilei nucleare. O secțiune complet nouă a consolei, fixată de suporți recent sudati pe perete, prezenta sistemele de comandă ale câmpului de forță si armamentului pe care Păzitorii le montaseră în ultimele zile. Acela fusese motivul pentru care ei acceptaseră ca un om să fie în cabină, deși mulțumită matricelor moderne de control nu mai era ceva absolut necesar. Pur si simplu se simteau toti mai linistiti, dacă aici sus era cineva.

Adam văzu cum ultima schelă mobilă își coboară platforma și rulează, îndepărtându-se de locomotivă. Când scoase capul pe usa cabinei, îl văzu pe Kieran mergând printre ingiboții care se ocupau de roti.

E-majordomul îl anunță că era apelat de Marisa McFoster.

— Cum merge? se interesă bărbatul.

— Victor pleacă, îl anunță ea. O multime de vehicule ies din antrepozitul Sunforge. Dube si camionete, toate protejate. Nu putem vedea ce-i înăuntru.

— Încotro se-ndreaptă?

— Aparent către poartă. Nu folosesc drumurile de deservire din triaj, ci trec direct peste șine.

— Nu vă expuneți, o avertiză el. Mulțumiți-vă să continuați supravegherea.

— Asta-i momentul? Sosește Starflyer?

— Nu știu. Noi suntem însă pregătiți.

Adam sună o singură dată din sirena locomotivei, care reverberă prin depoul mare. Nu putu să se abtină, se aplecă afară pe ușa cabinei și răcni:

— Călătorii sunt poftiți în vagoane!

* * *

Wilson știa că n-ar fi trebuit să-și reverse iritarea spre Dudley Bose, fiindcă realmente nu-l ajuta cu nimic, totuși ceva din astronom îl enerva teribil. Fusese furios când bătrânul trăsese sforile ca să se îmbarce în *A doua șansă*; fusese exasperat de tânărul re-viat care nu se adaptase la noile sale circumstante, iar acum, deși își recăpătase toate amintirile si părea mult mai rațional, Bose continua să fie iritant, să insiste pentru a fi luat în seamă și să se bage în calea tuturor.

Păruse o idee bună până ce echipele de arestare aveau să-i aducă pe agenții Starflyer cunoscuți, iar Paula și Nigel aveau să înceapă căutarea extraterestrului în sine. După ce mobilul Bose terminase de discutat cu Qatux, Wilson și Anna se apropiaseră de el si-l întrebaseră dacă accesase semnalul emis de flama Far Away.

— Nu, n-am făcut-o.

— Commonwealthul n-a fost în stare să-l traducă, zise Wilson, însă dacă ai dreptate și Starflyer este un străin-Dyson...

— Am înteles, spuse mobilul Bose. Ar trebui să vi-l pot traduce.

— Aș dori să-ncerci, încuviință Wilson. Mă sâcâie din clipa în care am descoperit cine este Starflyer. Dacă vorbea cumva cu altă navă?

— Este improbabil, răspunse Dudley Bose.

Se apropiase de ei imediat ce Wilson începuse să vorbească cu mobilul Bose.

Wilson strânse din dinți, apoi surâse strâmb.

— De ce?

— Emisia flamei era unidirecțională.

— Bănuiesc că navele străin-Dyson au menținut tăcerea în timpul zborului pentru a nu atrage atenția constructorilor barierelor, rosti Anna. După ce a asolizat, Starflyer nu mai știa unde sunt ceilalți. Ar fi fost normal să fi emis în toate direcțiile.

— Ceea ce de fapt n-a făcut, spuse mobilul Bose. Steaua lui Far Away are o durată de rotație de douăzeci și cinci de zile. Întrucât flama a durat numai șapte zile, semnalul a fost emis spre un sector relativ îngust al galaxiei, care nu includea Perechea Dyson; mai precis, tocmai steaua în sine ar fi oprit ajungerea semnalului acolo.

— Nu putem să ne limităm la examinarea semnalului? spuse Wilson.

Începea să regrete că-l menționase. E-majordomul său accesă biblioteca națională de pe Damaran și extrase o înregistrare a semnalului.

Așteptară toți ca mobilul Bose să-l examineze. Agitația din amfiteatru care însoțise sosirea lui Qatux se potolise de acum. Majoritatea sistemelor tehnice fuseseră reglate, Qatux și Tiger Pansy discutau între ei, Ghearele Pisicii rămâseseră de pază la intrarea principală, iar Nelson păstra în jurul său și al Paulei mai mulți membri ai personalului de securitate. Singura persoană pe care Wilson n-o putea zări era Mellanie.

— Destul de simplu, anunță mobilul Bose. Este în esență o identitate, respectiv LuminăDimineațăMunte17735, urmată de un mesaj scurt: *Sunt aici. Dacă unul dintre eu/noi trăiește, contactează-mă sau vino aici.* Tiparul este o formă foarte veche, dar conținutul este destul de ușor de descifrat; nu există aproape deloc ambiguități.

— Noi am mai detectat vreo altă flamă? întrebă Anna. Un răspuns pentru Starflyer?

— Nu, răspunse Dudley.

— Asta nu înseamnă că n-ar fi existat, atrase atenția mobilul Bose. Dacă un alt supraviețuitor străin-Dyson a recepționat semnalul, ar fi putut folosi pentru a răspunde un maser de comunicații interstelare; toate navele lor erau echipate cu ele. Commonwealthul n-ar fi putut zări așa ceva.

Wilson gândea în aceeași direcție.

— Prin urmare, noi nu știm de fapt dacă mai există și alți străini-Dyson din aceștia în libertate.

— Dacă unul a supraviețuit, zise mobilul Bose, este logic de presupus că ar putea fi și alții. Deși eu mă-ndoiesc că pot fi mulți; când au fost ridicate barierele, cei de la Dyson Beta abia începuseră construirea de nave stelare și nu aveau capacitatea de producție de la Dyson Alfa. Navele ar fi fost putine.

— Însă dacă oricare dintre ele a asolizat pe o planetă mai utilă decât Far Away, nu se poate ști cât de mare ar fi civilizația lor acum. Dysonii aproape că corespund străvechiului coșmar al expansiunii exponențiale.

— Pentru asta ar trebui să presupunem că Dysonii de la Dyson Alfa aveau de asemenea nave stelare în spațiu, observă Anna.

— Va trebui să efectuăm o cercetare extinsă a stelelor din sectorul acela galactic, rosti mobilul Bose. Problema poate fi mai întinsă decât s-a crezut inițial.

— Dacă Nigel Sheldon poate inițializa nove, problema va fi considerabil redusă, spuse Dudley.

Usa principală a amfiteatrului se deschise și apăru Oscar. Îl zări pe Wilson și flutură fericit din braț.

— Ce dracu' faci aici? zâmbi Wilson.

— Te-aș putea întreba același lucru, răspunse Oscar după ce primi o sărutare de la Anna. Ar fi trebuit să-l fi dus pe York5 și să fi avut parte de o lună de miere decentă, o mustră el.

— Să nu crezi că n-am vrut, comentă ea melancolic. Când te-ai întors?

— Acum cinci ore.

— Mă bucur că n-ai pățit nimic, zise Wilson. Reîncărcați?

— *Dublin* reîncarcă. Eu am primit altă misiune.

— Ce anume? Sper că Columbia nu-ți face necazuri fiindcă ai fost adus de mine...

— Nu, chiar dimpotrivă. Columbia începe să fie convins de autenticitatea lui Starflyer. Am fost numit în glorioasa funcție de mesager.

Explică misiunea echipei Paris și încheie:

— Sheldon a spus că-mi vei da detalii despre operatiunea clandestină pe care-o derulezi tu aici. Este chiar un Raiel? se holbă el la Qatux.

— Da, încuviință Wilson. Se numeste Qatux și a fost de acord să ne ajute să-i depistăm pe agentii Starflyer.

— Ah-ha! Oscar se întoarse către mobilul Bose: Și extraterestrul ăla?

— Este un Dyson, chicoti Anna. Inamicul nostru principal.

— Vestea bună este că-i inofensiv si de partea noastră, completă Wilson.

— Și vestea rea?

— Este altă versiune a lui Dudley Bose.

* * *

Alic rulă pentru ultima oară programul de integrare. Armele suplimentare montate pe costumul lui blindat răspunseră perfect. Cele două lansatoare de fascicule de particule din metmal care erau conectate cu baza șirei spinării i se ridicară deasupra umerilor și baleiară de la stânga la dreapta, în vreme ce senzorii rulau un program de ochire. Se fixară pe Vic, al cărui costum blindat aproape că se dublase ca mărime din cauza distribuitorului de proiectile din spate.

— Ia vezi încotro-ndrepți chestiile-alea, mormăi bărbatul.

Lansatoarele de particule se retraseră, pliindu-se paralel cu coloana vertebrală a lui Alic, care se simțea la fel de nerăbdător ca un recrut în prima sa zi de armată. Nu știuse că se construiseră lansatoare de particule atât de mici și în ciuda celulelor energetice moderne nu avea multe încărcături. Bineînțeles, fără costumul blindat și metmal, abia ar fi putut ridica unul dintre ele, într-atât erau de grele. Nu-și putea imagina din ce erau făcute; după cum le simțea la pipăit, părea să fie uraniu solid.

John King și Jim Nwan aveau amândoi lansatoare rotative pe antebrațe, cu tuburi de alimentare flexibile ce le șerpuiau pe spate, iar Matthew Oldfield transporta toate sistemele de luptă electronice. De costumul său erau agățați atât de mulți spioboți,

încât părea un rege al insectelor. Tot Matthew se ocupa si de cuscă; trei cuburi mobile mari, negru-mat, care ar fi trebuit să fie suficient de puternice pentru a-l imobiliza pe Tarlo.

Alic fu ușor impresionat de faptul că podeaua drezinei putea sustine greutatea lor combinată. Apelă în vederea virtuală matricele sistemelor de management. Mâini negre ca noaptea dansară peste iconurile comenzilor. Controlul traficului din gara Narrabri răspunse cu o autorizație de tranzit și, după o zguduitură slabă, porniră să se miște.

— I-am dat drumul! îl anunță pe Oscar.

— Perfect, îl informez pe Alster. El este în centrul de comandă al porții. Ce face Tarlo?

— Li raportează că-i tot sus, în camera de securitate.

— Sunteți siguri că vreți să faceți asta?

— Nu-i tocmai ceea ce gândisem când m-am sculat azi dimineață, însă — da.

— Baftă!

— Ne vedem în cincisprezece ani.

Viteza le spori imediat ce ieșiră din depoul diviziei de întreținere. Câmpul de forță al gării se curba deasupra ca o peliculă sură ce mânjea cerul. Peste el, câmpul de forță al orașului Narrabri se extindea de la un orizont la celălalt, cu apexul ieșind din troposferă. Furtunile boreale dispăruseră, deși atmosfera foarte încărcată de electricitate continua să fie bântuită de furtuni intense de fulgere. Scânteieri alb-albastre brutale unduiau în jurul câmpului de fortă al orașului. Alic se simți ridicol de ferit sub toate protecțiile acelea tehnologice. Dysonii acționaseră împotriva lui Wessex cu cele mai puternice arme ale lor, dar planeta 15Mare rămânea protejată. Asta-i dădea încredere pentru viitor.

Drezina trecea peste macazuri la fiecare câteva clipe, clicăind si zăngănind când intra pe altă linie, apoi comutând iarăși. Trenuri lungi lunecau de ambele părți ca niște pâcle de ferestre luminate. În față și sus, o fâșie prelungă de lumină trandafirie palidă se revărsa prin poartă și scălda nenumăratele căi ferate. În ea se întrezăreau interstiții, secțiuni întunecate, adumbrite. *Porți spre 47Secunde*, își spuse Alic. Ele nu aveau să-si mai proiecteze niciodată aici lumina stelară unică si gândul acela îl întrista.

— Noutăți despre Tarlo? îl întrebă pe Matthew.

— Nu, șefu'.

— Bine.

Știa că nu existau noutăți, dar trebuia pur și simplu să facă ceva pentru a-și distrage nervii, care erau mult prea încordați.

Drezina se alinie către fața de stâncă a porților și-și reduse considerabil viteza. În partea aceasta din triaj circulau mai puține trenuri. Trecură pe lângă o locomotivă de clasa GH7, care aștepta pe o linie secundară; vehiculul masiv avea atașate doar cinci vagoane, cu vopseaua verde-mazăre a metalului încrustată cu un strat de nisip topaz îndeajuns de gros pentru a acoperi logoul companiei.

E-majordomul îl anunță că-l apela Daniel Alster.

— În două minute ar trebui să fiți pe linia directă spre Boongate, spuse Alster. Când veți ajunge acolo, vom deschide poarta și vă vom autoriza tranzitul. Poarta se va închide la treizeci de secunde după ce ați trecut.

— Bine, mulțumesc.

— Baftă!

— Merge bine, își anunță Alic echipa.

Inima începuse să-i bubuie mai tare, iar drezina hurui și-i purtă mai departe.

* * *

Oscar nu-și putea pur și simplu desprinde ochii de la Tiger Pansy. Femeia îl surprinse holbându-se de câteva ori și el izbutise să-i abată privirea întrebătoare cu un semisurâs politicos. Știa că de acum se apropia de grosolănie, dar era atât de nelalocul ei aici, încât atracția pe care o exercita aducea cu puțul gravitațional al unei stele. Pe de altă parte însă, oare cineva ca ea s-ar fi sinchisit de standardele de grosolănie ale clasei de mijloc? *Și ce afirmă despre mine judecata respectivă? La dracu', oare avea dreptate Adam că am devenit altă persoană?*

— Trebuie să-ncetezi cu asta, rosti Anna și trecu în fața lui.

— Știu, bolborosi el stângaci.

Zâmbetul ei deveni răutăcios.

— Dacă ești un fan adevărat, ar trebui să-ți învingi timiditatea și să te duci să-i ceri un autograf.

— Ce naiba, așa-s eu, mai sfios.

Wilson chicoti.

— Nu te mai lăsa intimidat de ea, bărbate.

— Ce să zic, marele sfat de la sotul-cocoș pe care-l ciugulește găina! Grozav, exact ce-mi trebuia.

Seninătatea lui Wilson se destrămă iute.

— Fir-ar al dracu', șuieră el. Vine Dudley Bose. Ambele versiuni. Omul pare șucărit.

Oscar se împotrivi impulsului de a se întoarce.

— E momentul s-o șterg?

— Prea târziu, mormăi Anna printre dinți și afișă un zâmbet larg și fals.

— Salut, căpitane Monroe.

Vocea imperioasă a lui Dudley zdrențui restul de veselie a lui Oscar. Se răsuci și izbuti să schițeze un surâs.

— Salut, Dudley. Am înțeles că ți-ai redobândit amintirile.

Privirea i se îndreptă către extraterestrul înalt cu tentacule stranii ca niște tulpini. Fu iritat să vadă ceva similar unui ochi în capătul unui tentacul, care se îndoi pentru a-l privi la rândul său. Era chiar mai rău decât căutăturile schimbate cu Tiger Pansy.

— Da, ticălosule! scuipă omul Dudley. Mi-am recăpătat amintirile. Asa că știu ce mi-ai făcut.

Oamenii din imediata lor apropiere amuțiră și traseră cu ochii pe furis.

— Este vreo problemă? întrebă politicos Wilson.

— De parcă ți-ar păsa! pufni Dudley. Tu, care m-ai abandonat acolo ca să mor!

— După cum vorbești, pari să crezi că ar fi fost ceva deliberat, interveni Anna.

— Păi și n-a fost așa? Ne-ai spus întruna să mergem mai departe. Tot timpul: numai *nițel mai departe, Dudley. Haide, să vezi ce-i după următoarea spirală. Asta-i chiar interesant.* Iar noi ne-am încrezut în tine.

— N-am spus niciodată asta, insistă Oscar străduindu-se să-și amintească acele ultime minute frenetice din Foișor. Releul vostru de comunicații s-a defectat imediat după ce ați intrat în tunel.

— Mincinosule! Știai că navele lui LuminăDimineațăMunte porniseră spre noi. Am văzut înregistrările *oficiale*; toată nava intrase în panică. Ne-ai lăsat totuși să mergem mai departe. Ne-ai abandonat ca pe niște gunoaie.

— Dacă ai fi accesat cu adevărat înregistrările originale, ai fi știut că ne-am dat peste cap încercând să restabilim contactul, rosti

Oscar cu furie abia stăpânită. Mac si Frances si-au pus fundul la bătaie, încercând să vă recupereze. Atât doar că voi ați ignorat protocoalele; ar fi trebuit să vă-ntoarceti imediat cum pierduserăti contactul. Dacă ai fi fost cât de cât atent în timpul instruirii, ai fi știut asta. Dar nu, tu erai prea ocupat cu fandoselile pentru mass-media unisferei ca să te mai deranjezi cu instruirile ca noi toți. Marele Descoperitor care împinge mai departe frontierele cunoașterii umane! Esti tot atât de ignorant pe cât esti de arogant si combinatia asta hidoasă ne-a aruncat în război.

Wilson se strecură grăbit între ei. Oscar era furios și ar fi dorit să-i tragă lui Dudley un pumn în nas, indiferent de repercusiunile ce ar fi urmat.

— Ajunge, amândoi! se răsti Wilson.

Tonul de comandă era perfect. Oscar se simți strâmbându-se spre ceea ce mai vedea din Dudley, totuși bătu în retragere. *Să fiu al naibii... cum a făcut asta*?!

— În mod clar, continuă Wilson, va trebui să examinăm cele întâmplate, pentru a stabili cu exactitate unde s-a petrecut întreruperea de comunicații. Însă acesta nu este nici momentul, nici locul potrivit.

— Pfui! flutură Dudley dezgustat din mână. Investigatia oficială a unei Marine deja discreditate. Îti pregătiseși răspunsurile mincinoase înainte să te fi concediat Președinta?

Scos din sărite, Oscar îl ocoli pe Wilson.

— O parte din instruirea de la care ai absentat pentru ca să participi la talk-show-uri se referea la identificarea situatiilor inacceptabile. Ar fi trebuit să-ti fi șters celula de memorie si să te fi sinucis imediat după ce ai fost capturat. De unde a obtinut LuminăDimineațăMunte coordonatele stelare ale planetelor noastre, ia spune? Din mintea ta! Nu ești doar un trădător, ci și un laș!

Dudley se îndreptă către el cu pumnii ridicați. Mobilul Bose îl agață cu un brat gros, care se curbă în jurul trunchiului său, împiedicându-l să ajungă la Oscar.

Wilson îl împinse cu putere pe Oscar în piept, îndepărtându-l. Urmă o repriză scurtă de îmbrânceli, înainte ca iritarea lui Oscar să se domolească si să fie înlocuită de stinghereală.

— Scuze, bolborosi el umilit să constate că Anna se străduia de asemenea să-l potolească. Pur și simplu, mă *scoate din minți.*

— Știu, încuviință Wilson; brațul îi rămăsese nepăsător pe umărul lui Oscar, cu muschii încordați pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să intervină iarăși.

Era o imagine oglindită de Dudley și mobilul Bose, care mergeau în direcția opusă. Dudley reuși să se răsucească pentru a privi îndărăt și chipul îi era schimonosit de ură.

Oscar își mușcă buza inferioară, străduindu-se cu disperare să se opună tentației de a reîncepe scandalul. Anna și Wilson îl flancau strâns.

— Haide, murmură femeia. Lasă-l... gata, băiete. Calm...

— Bine. Deși profund stânjenit, Oscar ridică brațele în semn de predare: Bat în retragere. Fac yoga sau alte frecții de-astea.

Anna surâse larg.

— N-am stiut niciodată ce ai în tine. Buzele i se țuguiară, simulând fascinația: Atât de maaaacho!

Oscar făcu o grimasă.

— Gata. Te rog.

Wilson îi zâmbi amuzat, apoi redeveni sobru.

— Oricât de mult l-aș displăcea pe Bose, discrepanța existentă este mare și îngrijorătoare.

— Agentul Starflyer? ghici Oscar.

— Asta aș zice. La dracu', chiar va trebui să stăm la aceeași masă cu căcățelul ăsta si să-i ascultăm părerile?

— Ar fi mai bine dacă am face-o cu mobilul. El nu pare a fi un focar de scandal umblător.

Oscar o observă în clipa aceea pe Tiger Pansy care stătea la doi metri depărtare. Avea pe față un zâmbet avid, în timp ce mesteca de zor chewing-gum.

— Ce tari sunteți voi, tipilor, rosti ea ascuțit și plină de admirație. Atât de intensi... Pe cuvânt!

* * *

— Ce dracu-i asta? întrebă Adam.

Senzorii amplasati de Păzitori în jurul apropierii de poarta Boongate arătau o drezină veche și uzată, care înainta încet pe linia principală Boongate.

— Este tipul de drezină folosită de echipele de întreținere din triaj, răspunse Kieran.

Imaginea de la senzori tremură, apoi se extinse. Kieran focaliza obiectivul camerei spre ferestrele drezinei. Nu se putea vedea mare lucru. O lumină galbenă la interior, difuză prin sticla murdară. Înăuntru se mișcau umbre umanoide întunecate. Erau mai mari decât oamenii obișnuiți. Mult mai mari.

— Bradley? întrebă Adam. Tu ce crezi?

— Pare improbabil ca Starflyer să utilizeze un asemenea vehicul. Pe de altă parte, tocmai pentru că este ceva la care nu ne așteptam...

— Are totuși o posibilitate redusă de manipulare a mărfurilor, observă Kieran. Cât de mare ar trebui să fie?

— Nu stiu, recunoscu Bradley.

Adam clătină din cap. Nu-i plăcea deloc drezina aceea. Prezența ei nu era normală și o știa foarte bine, dar nu putea deduce ce anume ar fi putut face.

Puținele date senzoriale existente îi acoperiră vederea virtuală. Drezina nu avea niciun câmp de forță. În același timp însă în interior existau cinci surse energetice mari. Iar comunicatiile ei cu controlul traficului erau standard.

Atinse iconurile micii echipe de luptă pe care o ascunseseră în apropiere de poartă.

— Fiți pregătiți, îi anunță.

— Dacă este Starflyer, va fi puternic protejat, avertiză Bradley.

— Știu. Caut-o pe Burnelli — să afle despre ce-i vorba.

Luă de pe consola cabinei casca de la costumul blindat si o fixă pe cap. La o sută de metri în fața lui, usile depoului începură să gliseze, deschizându-se.

* * *

— Echipa Marinei este pe poziție, domnule, anunță Daniel Alster.

— Bine, încuviință Nigel.

Mâinile sale virtuale scoaseră codul de activare al găurii-de-vierme dintr-o stocare criptată și-l expediară centrului de control al porții Boongate.

— Confirmarea codului de activare, raportă Alster. O deschidem acum.

— Trece-i dincolo cât mai repede, te rog.

— Da, domnule.

Nigel deplasă datele de la centrul de control al porții într-o parte a grilei vederii sale virtuale, acolo unde le putea monitoriza. În fața lui, ușile amfiteatrului se deschiseră automat, lăsându-i să intre pe el și Nelson.

— Tocmai trec, îl anunță pe șeful securității sale.

— Sper să merite.

— Prin arestarea unor agenți Starflyer confirmați, Columbia va accepta realitatea fără să crâcnească. Asta face să merite.

Nigel cercetă cu privirea amfiteatrul și grupurile de acolo. Parcursese jumătate din distanța spre Qatux, când Mellanie îl abordă urmată de Hoshe care afișa o expresie jenată.

— Trebuie să recuperăm niște oameni de pe Boongate, rosti femeia.

— Pardon?

Se uită la Oscar, care se afla între Wilson și Anna. Oscar îi întoarse privirea.

— Acolo a rămas naufragiată o echipă a Securității Senatului.

— Îmi pare rău pentru ei, dar nu-i problema noastră.

— Ei urmăresc un agent Starflyer. Crezusem că dorim agenți Starflyer. Brațul ei se roti, indicând amfiteatrul: Asta era ideea, nu? Să-i reținem și să-i aducem aici pentru Qatux.

— Stai puțin, ce agent Starflyer urmăresc ei?

— Victor Halgarth, tatăl Isabellei, spuse Hoshe.

— Și el este acolo?

Datele de la poarta Boongate de pe grila vederii virtuale lui Nigel îi arătau deschiderea găurii-de-vierme.

— Dar cine mai este? se încruntă Mellanie. Uite care-i treaba, Nigel, echipa Securității Senatului tocmai a anunțat că Victor se deplasează cu un grup de oameni înarmați. Trebuie să-i scoatem, ori să trimitem întăriri. Indiferent care ar fi decizia, poarta trebuie deschisă.

Wilson si Oscar schimbară uitături surprinse.

— Echipa Paris nu poate fi deturnată pentru a ajuta echipa Securității Senatului, rosti Oscar. Arestarea lui Tarlo reprezintă o prioritate absolută.

— Tarlo este pe Boongate? rosti uimită Paula și se răsuci către Hoshe. Noi de ce nu știm asta?

— Niciuna dintre informațiile acestea n-a fost fișată, răspunse bărbatul.

— Doi agenți Starflyer pe Boongate? interveni Nelson pe un ton alarmat.

— Ce operațiune rulați? i se adresă Investigatoarea lui Oscar.

— Apariția lui Tarlo a fost anunțată de Edmund Li, începu Oscar, care lucrează la divizia de inspecție a mărfurilor de pe Boongate. Tarlo a preluat controlul întregii secțiuni Far Away din gara Boongate. Echipa biroului Paris intră pentru a-l aresta.

— Intră? repetă Paula perplexă și se uită la Nigel. Deschizi poarta?

— Este deja deschisă, răspunse Nigel străduindu-se să nu aibă un ton de scuză în glas.

— Trebuie s-o închizi, rosti Paula. Asta nu poate fi o coincidență.

Nigel examină datele de pe grilă.

— Se va închide dintr-o clipă în alta.

— Nigel! strigă Justine.

— Ce mai este?

— M-a apelat Bradley Johansson. Trebuie neapărat să vorbim cu el. Acum!

Comută legătura cu Johansson pe o legătură generală.

— Domnule Johansson, rosti Nigel, se pare că Commonwealthul îți este dator cu scuze.

— Mulțumesc, domnule Sheldon, totuși în momentul de față aș prefera să schimb scuzele acelea pe o informație.

— Care anume?

— Un vehicul se apropie de poarta Boongate. Este autorizat de tine?

— Da. Nu-ți face griji. Transportă o echipă care va aresta un agent Starflyer.

— Serios? Și al doilea tren?

Nigel îl privi pe Nelson.

— Care al doilea tren?

Legătura se extinse într-o imagine vizuală granulată. O drezină veche înainta încet către sirul gigantic de porți. La trei sute de metri în urma ei, alt tren intra pe linia care ducea la Boongate.

— Cine pizda mă-sii-i ăla? icni Nigel.

Mentalitatea lui extinsă accesă controlul traficului gării Narrabri. Trenul nici măcar nu figura înregistrat în sistem.

— Închide poarta, rosti Paula. Imediat!

Lui Nigel nu mai trebuia să i se spună. Mâna lui virtuală atinse iconul lui Daniel Alster. Nu primi niciun răspuns, nici măcar nu i se confirmă cererea de conectare. Unicul rezultat fu dispariția de pe grilă a datelor porții Boongate.

— Futu-i!

Apelă grăbit codul de adresă unisferă a lui Ward Smith. Nici acesta nu răspunse. Nigel își îndreptă mentalitatea complet extinsă spre sistemul de control al porții Boongate, gata să preia controlul personal și să închidă gaura-de-vierme. Prezența lui electronică nu putu obține acces.

— Nu pot să intru, spuse el.

Asta îl șoca mai mult ca orice altceva.

— Nu pot să intru în căcatu' de sistem.

— Ce-i cu Alster? întrebă Oscar. El n-o poate-nchide?

— Nu răspunde.

— Daniel Alster, principalul tău asistent executiv, rosti Paula și aprobă din cap cu satisfacție. Perfect plasat!

— Este extrem de însuflețitor, comentă Qatux. Sunt foarte fericit că am venit.

* * *

Poarta Boongate se afla la patru sute de metri drept în față, iar drezina încetinise la viteza mersului unui om. Alic vedea linia care intra în semicercul crepuscular din fața lor, scânteind argintiu în lumina slabă. *Atât de aproape*! Resimțea tensiunea așteptării ca pe o apă înghețată în măruntaie. Nimeni dintre ceilalți nu rostea un cuvânt, ci toți priveau nemișcați poarta care se deschise pentru ei.

Alic știa că, de fapt, poarta aceea nu se închidea niciodată. Era o exprimare incorectă, pentru că gaura-de-vierme continua să facă legătura cu Boongate; atât doar că TSC îi redusese lățimea interioară la zero. Re-dilatarea ei era o simplă aplicare a energiei cuvenite. În mintea lui o vedea ca pe un heblu uriaș și unic pe care trebuia să-l cobori.

Semicercul închis la culoare începu să strălucească, devenind auriu-întunecat.

— Intrăm, rosti Matthew.

— Să dea dracii, zise Jim, nu crezusem niciodată c-o vom face cu adevărat. Cum credeți că va fi viitorul?

— Să ne concentrăm asupra misiunii, le ceru Alic.

— Haide, șefu', nu se poate să nu te intereseze.

— Poate că da, însă misiunea-i pe primul loc.

Îi oferea totuși timp de gândire, când drezina porni să-și mărească viteza.

— Ne plăteste salariul pe douăzeci de ani? întrebă Jim.

— Marina? făcu John. Cred că glumești.

— Dar vom lipsi douăzeci de ani...

— Alic, rosti Oscar. E-n spatele vostru.

— Poftim?

Un instinct primar îi expedie un fior prin toate membrele.

— Starflyer este în spatele vostru. Pe șina voastră accelerează un tren. Am pierdut controlul porții. Mișcă!

Alic se răsuci și privi partea din spate a drezinei. Intensitatea plafonierelor de acolo erau reduse, astfel încât secțiunea de manipulare a mărfurilor părea o grotă de metal sumbră. Ridică un braț și o carabină cu plasmă culisă din locașul ei din antebraț. O trecu pe extindere rapidă și trase. Salva făcu o gaură de doi metri în perele din spate. Întreaga structură se cutremură, când drezina se legănă pe suspensiile vechi și rigide.

— Iisuse, șefu'! exclamă Jim. Ce pula mea faci?

Alic nu răspunse; privea concentrat prin deschidere. Pe acolo pătrundeau raze orbitoare de lumină. Inserțiile retinale îi activară programele de filtrare. O locomotivă de clasa GH7 se afla la trei sute de metri în spatele lor pe aceleasi șine, cu faruri tot mai intense pe măsură ce-și sporea viteza. Zări cum ultimul dintre vagoanele pe care le trăgea tocmai dădea curba, acoperit de nisip galben. Era trenul garat pe o linie secundară pe care lângă trecuseră.

Partea frontală a lui GH7 era de trei ori mai înaltă decât drezina în care se găseau ei si de cel puțin două ori mai lată. Până si grila cromată a prizei de aer era mai mare decât drezina. Iar viteza reducea iute distanța. Avea numai câteva vagoane, așa că putea accelera rapid.

— Futu-i! exclamă Vic.

— Este Starflyer, le spuse Alic.

Un lansator de particule se deplie și se ridică pe umărul lui, tintind drept în centrul lui GH7. Trase. Incandescența inundă drezina ca o forță solidă. Ferestrele zburară spre exterior sub unda sonică a descărcării. Alic se clătină către înapoi, gata să cadă, și simți cum benzile electromusculare ale costumului se luptară cu reculul. Fasciculul lovi frontal în GH7 și se despică în toate părțile.

— Câmp de forță, spuse Matthew. Au protecție de nivel serios.

— Vic, John, distrugeți linia! ordonă Alic.

GH7 se apropiase la nici două sute de metri. Era terifiant de masivă.

— Măriți viteza, le ceru Oscar. Preluați controlul drezinei și accelerați.

Mâinile virtuale ale lui Alic dansară peste iconurile de management ale drezinei. Vic și John se grăbiră spre partea din spate și îngenunchează în fața găurii făcută de lansator. Începură să tragă în linia ferată dintre ei și GH7. Fulgere verzi și purpurii loviră solul din exterior.

— Și-au extins câmpul de forță! răcni Vic. Nu putem lovi șinele.

Mâna virtuală neagră a lui Alic atinse simbolul accelerației drezinei și-l mențînu apăsat. Motoarele de pe osie țiuiră ascuțit și vehiculul se repezi înainte.

— Se-apropie! strigă Matthew. O să ne lovească din spate.

Alic se întoarse. Poarta ajunsese la două sute de metri.

O explozie purpurie pârjolitoare irupse din flancul lui GH7. Flăcări se revărsară peste câmpul de forță al locomotivei gigantice și se rotiră către cer, alimentând un ghem învolburat de fum negru.

— Grozav! gemu Jim. Acum trage cineva din triaj.

* * *

Mentalitatea extinsă a lui Nigel examină conexiunile fizice din centrul de control al porții Boongate. La fiecare nod de interfață din rețeaua TSC Narrabri fuseseră amplasate fireshielduri care izolau întregul sistem.

Trebuie să existe o cale de intrare!

Ar fi putut sparge fireshieldurile, dar ar fi durat. Se bazau pe încriptare în geometrie cu o sută nouăzeci de dimensiuni.

— Trimite o echipă de securitate în centrul de control al porții, îi ordonă el lui Nelson.

Prezența lui digitală descria ocoluri prin rețea, interogând toate nodurile de direcționare, vânând o slăbiciune. Opt dintre IR-urile gării Narrabri fură abătute de la funcția lor primară de management al generatoarelor găurii-de-vierme și începură să decripteze fireshieldurile. Bărbatul știa că n-o vor face la timp.

Putea totuși să intre în rețeaua de control a traficului, cu complexul ei sistem de senzori întins prin toată gara. Accesă videocamerele de pe poarta Boongate și căpătă o imagine clară de sus a micii drezine care se hurduca pe ultimii o sută cincizeci de metri ai șinelor. GH7 o urma aproape imediat, cu farurile iluminând vopseaua decolorată și roțile murdare. Distanța se reducea rapid, deși drezina accelera pe cât puteau vechile motoare din osii. Proiectile loveau în GH7. Complet ineficient.

De unde provin?

— Centrul de control al porții este închis și baricadat, raportă Nelson. Nu putem intra.

— Detonați-l, ordonă Nigel.

Un aspect al mentalității sale extinse examina platformele orbitale pentru vedea dacă armele lor cu fascicul aveau unghi de tragere spre GH7. Nu avea însă acces la câmpul de forță Narrabri și până ajungea la Alan ar fi fost prea târziu.

Altă salvă subțire de particule țâșni din drezină și izbi fără succes câmpul de forță din jurul lui GH7. Apoi drezina trecu prin poarta deschisă.

* * *

Alic se încordă în mod reflex în așteptarea impactului. GH7 se apropia rapid, năpustindu-se către ei cu o inerție mai mare decât a unui satelit natural care se prăbușea de pe orbită.

— Pregătiți-vă să săriți! anunță Alic.

Flexionă picioarele, gata să utilizeze forța electromuscularelor costumului. Ar fi trebuit să fie îndeajuns pentru a-l îndepărta de drezină, iar apoi, dacă sprinta...

— Noi rămânem, mârâi Vic. O să trecem dintr-o clipă-n alta. N-o să-l las tocmai acum să scape de noi.

— Dar...

Lumina roz-aurie slabă care emana dinspre poartă era aproape acoperită de strălucirea orbitoare a farurilor din urma lor. Alic

era parcă hipnotizat de GH7, care se apropia întruna. Timpul pentru decizie era măsurabil în secunde. Mai puțin...

— Stai și tu, îl rugă Vic.

Asta însemna o opțiune personală, Alic o știa, iar el ar fi trebuit să facă evaluări operaționale obiective. *Prea târziu.*

Alt baraj de proiectile răpăi în locomotiva GH7. După aceea trecură prin câmpul de forță și gara planetară Boongate apăru în fața lor sub razele unui soare ce amurgea. Alic se holbă consternat la ceea ce-i aștepta.

— Săriți! urlă el disperat.

* * *

GH7 dispăru prin poarta Boongate.

— A trecut, exclamă Nigel nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai văzuse. De sub nasurile noastre, băga-mi-aș! *Blestematu'* dracu'!

— Legătura cu comandorul Hogan a încetat, spuse Oscar. Probabil că sunt atacați în partea cealaltă.

— Conexiunea unisferă cu Boongate a căzut, raportă Nelson. Se pare că legătura fizică a fost distrusă de cealaltă parte a găurii-de-vierme de lățime zero.

— Domnule Sheldon, rosti Bradley Johansson, trebuie să mergem după el.

Nigel aruncă o privire Justinei, dorind un sfat din partea cuiva care înțelegea cu certitudine toți factorii. Femeia strânse din umeri, apăsându-și palma stângă pe pântece. Lui Nigel i se păru că era pe punctul să vomite — umflase ușor obrajii.

— Vom alcătui o echipă comună, zise el.

Se auzise ca o recunoaștere a înfrângerii.

— Scuze, spuse Bradley, dar noi avem deja o echipă. Iar eu am petrecut o sută treizeci de ani pregătind această eventualitate. Lasă-ne să trecem.

— În clipa de față nici măcar nu dețin controlul porții.

— Echipa mea intră în centrul de control al porții, anunță Nelson. Întâmpină rezistență. Oh... sunt toți morți... tot personalul... i-a ucis pe toți.

Nigel închise ochii, simțind o angoasă apropiată de durerea fizică. Unul dintre pătratele grilei i se lărgi în vederea virtuală.

Nu-și putea reaminti să-l fi apelat. Legături de la echipa de securitate care-i prezentau carnajul.

— Hristoase! (Parcă revedea Anshunul.) Câte iude din astea mai există?

Patru membri ai echipei de securitate urmăreau pe cineva îmbrăcat în costum de câmp de forță, sfredelind găuri înconjurate de flăcări în structura clădirii administrației porții. O alarmă de securitate de gradul unu izola lent clădirea, compartimentând-o cu câmpuri de forță. *Prea puțin și prea târziu*, Nigel o știa prea bine.

— Trebuie să ne-ntoarcem pe Far Away, zise Bradley Johansson. Păzitorii îl pot opri pe Starflyer. Acesta este momentul nostru. Domnule Sheldon, lasă-ne să facem operațiunea pentru care ne-am dedicat viețile.

Salve de carabine ionice și grenade cu energie amplificată ferfeniței au etajul al patrulea al clădirii administrației, pe măsură ce echipa de securitate strângea latul în jurul lui Daniel Alster. Nigel inspiră adânc, pentru a se calma.

— Ce-ți trebuie?

— Avem un tren aici, în gara Narrabri, încărcat cu echipamentul nostru. Pentru a ne putea aplica planul, ne trebuie doar datele pe care le transporta Kazimir. Senatoarea Burnelli le deține.

— Așa este, confirmă Justine.

Ridică un cristal de memorie, apoi făcu o grimasă sub alt val de greață.

— După aceea, continuă Johansson, trebuie să putem trece prin gaura-de-vierme pe Boongate. Investigatoarea Myo poate garanta asta.

— Nu, rosti Paula, n-o voi face. Nu voi legitima activitățile criminale ale lui Elvin.

— Avem nevoie de o garanție, dacă ne vom expune, spuse Johansson. Cred că puteți înțelege asta.

— Nu am niciun motiv să mint, răspunse Nigel. Puteți trece prin gaura-de-vierme. Nu va fi nicio șmecherie.

IR-urile spărgeau fireshieldurile, redeschizându-i o cale în sistemul găurii-de-vierme Boongate. Nu se părea că Alster avariase fizic mașinăria gigantică.

— Nu îți cer să legitimezi nimic, Investigatoareo, spuse Bradley. Îți cer să ne-ajuți să depășim neîncrederea care a planat asupra

lui Starflyer vreme de o sută treizeci de ani. În plus vei putea să asiști la distrugerea sa finală.

Nigel n-o mai văzuse niciodată pe Paula părând atât de nesigură. Ba chiar, fruntea îi lucea de transpirație. Suspendă legătura cu Johansson.

— Trebuie să mergi, i se adresă cu blândețe. Ia Ghearele Pisicii cu tine, ei îți vor asigura securitatea.

— Eu l-am arestat pe Morton, rosti femeia indignată.

— Bine, atunci ia agenți de securitate din TSC. Trebuie însă neapărat să acționăm.

Wilson și Anna susotiseră până atunci.

— Mergem și noi, anunță Wilson. Cineva din grupul nostru trebuie să confirme ce se-ntâmplă pe Far Away, dacă vom ajunge vreodată acolo.

— Voi doi, interveni Oscar, nu aveți niciun fel de experiență în abordarea situațiilor necunoscute, pe când eu sunt ofițer activ în Marină.

— Ajunge! ridică mâna Nigel. Voi trei și Paula puteți merge cu Ghearele Pisicii. Gata! Nelson, echipează-i cu cele mai bune costume blindate pe care le avem. Reactivă legătura cu Johansson: Bradley, îți trimitem o echipă din care face parte Investigatoarea Myo. Ei te vor însoți pe Far Away.

— Mulțumesc, domnule Sheldon.

— Îl voi însoți și eu pe domnul Johansson, anunță Qatux.

Chicotitul lui Tiger Pansy răsună sonor în amfiteatru.

— Cred c-asta-nseamnă că trebuie să merg și eu, este?

— Dacă vei fi atât de amabilă, spuse Qatux. Cred că nimic din ce ai putea simți în Commonwealth nu va fi atât de bogat în conținut emoțional ca această urmărire.

— Sigur că da. În regulă, zise Tiger Pansy. O să fie-amuzant.

— Qatux, tu nu poți să mergi, interveni Nigel.

— De ce?

— Este periculos.

— Aspectul acesta rămâne la latitudinea mea. Sunt un individ care ia decizii în privința persoanei sale.

— Dar avem nevoie de tine aici, observă Hoshe.

— Mă voi întoarce pentru a vă ajuta în investigarea agenților Starflyer. Mă aștept ca în viitorul imediat să fiu mai util pe Far Away; acolo este mai probabil să existe mai mulți agenți Starflyer.

— De ce nu, ce dracu', mârâi Nigel nepoliticos. Mai vrea cineva?

O privi direct pe Mellanie, care răspunse ridicând ochii și studiind plafonul.

— Vă pot ruga să vă grăbiți? întrebă Bradley Johansson. Nu mai dispunem de mult timp.

* * *

Când LuminăDimineațăMunte își trimisese navele și bombele-flamă în sistemul stelar Boongate, pe planetă nu mai rămăseseră multe oficialități guvernamentale. Și populația era mult redusă; oamenii plecaseră încă de la invazia 23Pierdute. Pentru bogați fusese simplu, ei își puteau permite să treacă de la o reședință la alta fără greutate; clasele mijlocii, bine informate sau cu familii tinere, considerau pierderea ca fiind prețul securității; pentru celibatari era chiar mai simplu să împacheteze și să plece. Asistat de Senatul Commonwealthului, guvernul local se străduise pe cât putuse să împiedice exodul. Marina întărise defensivele planetei, inclusiv câmpurile de forță ce protejau orașele. O navă stelară fusese alocată în sistem cu misiuni de patrulare, suplimentând platformele orbitale. Exodul continua însă mai mult sau mai puțin ca înainte.

Atât de mulți polițiști plecaseră, încât prim-ministrul de pe Boongate fusese silit să apeleze la TSC pentru forțe de securitate suplimentare, care să ajute la controlul mulțimii din jurul gării planetare. Bineînțeles, Nigel îi trimise personal de pe Wessex, dar în contractul lor scria că respectivii reveneau acasă între ture. Fără clauza aceea, ei n-ar fi acceptat.

Pe măsură ce tot mai mulți oameni părăsiseră mediul rural, îndreptându-se către partea opusă a Commonwealthului, poliția rurală fusese retrasă în orașe. Până la urmă toți polițiștii ajunseseră acolo și se ocupară de misiuni de patrulare. Intermitent.

Potrivit celor mai bune estimări, treizeci și șapte de milioane de oameni abandonaseră până în prezent planeta, ceea ce însemna totuși că peste nouăzeci de milioane trăiau acolo, la diverse niveluri de spaimă. Când bombele-flamă și distrugătorii cuantici detonaseră în stea, nu mai rămăsese niciun mecanism real care să numere câți oameni reușiseră să ajungă sub protecțiile câmpurilor de forță. Furtunile violente de particule ce dăduseră ocol

planetei subminaseră sursele energetice și comunicațiile. Toți cei care auziseră avertismentul se străduiseră să ajungă în locuri protejate, pitindu-se în beciuri sau îndărătul unor pereți groși, coborând în subteran și în tuneluri; câțiva norocoși, puțin la număr, avuseseră peșteri în apropiere. După ce vijeliile boreale se diminuaseră, atmosfera agitată îi lovise pe supraviețuitori cu uragane și furtuni. Oamenii se chinuiseră să ajungă în cele mai apropiate centre populate care erau apărate de câmpuri de forță.

Cabinetul de Război avertizase guvernele planetare de pe 47Secunde cu o jumătate de oră înaintea anunțului public. Prim-ministrul de pe Boongate și ceilalți membri ai cabinetului său primiseră sarcina aproape imposibilă de a-i aduce pe supravietuitori în capitală în săptămâna ce le fusese acordată până la momentul evacuării. Oricine avea automobil pornise imediat. Autobuzele fuseseră rechiziționate. Se întocmiseră grafice feroviare, utilizând atât vagoanele pentru pasageri, cât și cele pentru marfă.

Câmpul de forță al gării TSC planetare, care se activase la începerea invaziei, rămăsese în funcțiune. Întrucât toți cei de pe planetă se adunau lent sub câmpul de forță al capitalei, guvernul trebuia să mențină ordinea în gară, pentru a preveni o călcare în picioare. În câteva ore noul potop de refugiați încercuise toată gara. Numărul lor sporea constant și nu exista niciun fel de ordine. În scurt timp fu imposibil ca alimentele, poliția sau personalul medical să ajungă la imigranții cei mai din interior, care erau lipiți de câmpul de forță. Nu puteau face absolut nimic, decât să-l aștepte pe Nigel Sheldon să se țină de promisiune. Cabinetul ministerial știa că imediat ce se va deschide spre viitor gaura-de-vierme și câmpul de forță al gării va fi dezactivat, va urma o goană panicată către poartă, cu răniri ce vor atinge procentaje oribile. Fură întocmite planuri medicale de urgență, dar cu șanse foarte reduse de implementare.

Între timp cei aflati în interiorul granițelor gării în clipa activării câmpului ei de forță se bucurară de norocul lor incredibil și se pregătiră pentru așteptarea relaxată, care era imposibilă în exterior. Aceasta dură exact până când poarta spre Wessex se deschise fără niciun avertisment.

Vechea si uzata drezină a diviziei de întreținere izbucni practic prin deschidere, cu întreaga structură vibrând violent, cu

motoarele silite la niveluri de torsiune pentru care nu fuseseră concepute.

De ambele părți ale șinelor așteptau o mulțime de vehicule: 4 x 4 mari și camionete acoperite, toate dotate cu armament greu, etalat fățiș. Momentul imediat următor apariției drezinei fu întrerupt doar de scrâșnetul metalic al roților de oțel și lagărelor ce erau împinse mult dincolo de marjele lor de siguranță. Siluete îmbrăcate în costume blindate săriră prin ferestrele sparte ale drezinei, când vehiculele deschiseră focul asupra ei cu lasere, arme cinetice și salve de ioni. Panourile metalice subțiri se boțiră și se vaporizară, totuși șasiul contorsionat se menținu: un simplu glob de foc pe roți, care gonea înainte.

Uriașa locomotivă GH7 năvăli prin poartă, cu cele cinci vagoane mari de marfă intacte. Toate vehiculele opriră focul. Peste alte două secunde, GH7 lovi epava arzătoare. Ceea ce mai rămăsese din drezină se dezintegră pur și simplu, iar resturile formară un halo efemer de flăcări în jurul botului locomotivei.

Fragmente de metal deformat și încins răpăiră peste Alic și senzorii lui pasivi îi arătară formele lor întunecate ricoșând de pe solul pietros. Când comută focalizarea, văzu locomotiva GH7 încetinind la o viteză mai rezonabilă după ce încheiase cu succes goana nebună către poartă. Se afla deja la o jumătate de kilometru depărtare. Vehiculele înarmate porniră în urma ei, asigurând o escortă strânsă pe ambele flancuri. Se zgâltâiau violent când treceau peste șine și canale de drenare, dar își păstrau mereu poziția.

Cele două vehicule din ariergarda micului convoi deschiseră foc cu tunuri magnetice Gatling, bombardând zona unde aterizaseră siluetele în costume blindate. Instinctul îl împinse pe Alic să-și acopere capul cu bratele, când solul erupse în nori de așchii de piatră de jur împrejur. Două proiectile îi izbiră costumul și-l aruncară într-o parte, însă câmpul de forță rezistă. Impactul lor fu asemenea unei lovituri de picior primită în coaste.

— Futu-i gura mă-sii..., icni Jim. M-a lovit în cască.

— Ai pătit ceva? întrebă Matthew.

— Am o durere de cap ca o mahmureală după un weekend de opt zile.

— Sefu', vrei să tragem în vehicule? întrebă Vic. Pot ținti cu rachetele în minimum opt.

— Nu. Ele nu sunt importante. Acum nu contează decât Starflyer. Zări un pătrat roșu care îi pâlpâia în grila de comunicații: La dracu'! Am pierdut unisfera, nu mă mai pot conecta decât la cibersfera planetară. Nu-i pot spune lui Oscar ce s-a-ntâmplat.

— Vor sosi în curând, rosti Jim.

Alic se sculă în picioare. Abia atunci observă că telemetria lui John King era neagră.

— Futu-i... Îl vede cineva pe John? E bine?

— Îl văd eu, anunță Vic. O parte din el. L-au nimerit cineticele; probabil c-a-ncasat-o-n plin. La naiba, au făcut dezastru! E varză.

— Băga-mi-aș!

Alic ar fi dorit să lovească cu pumnul în ceva. Puternic.

— Îi vezi casca? Craniul i-a fost afectat?

— Nu, cred c-a scăpat. De la umeri în sus e-ntreg. Mai mult sau mai puțin.

— Bun, memocelula lui e intactă. Poate fi re-viat.

— De cine? strigă Jim. Până la sfârșitul săptămânii, planeta asta nici măcar nu va mai fi populată.

— Înainte să plecăm, ne putem întoarce să recuperăm memocelula, spuse Alic. Asta-i valabil pentru noi toți. Ultimul supraviețuitor are sarcina asta. De-acord?

— Da, șefu'.

Ceilalți doi mormăiră aprobator.

— Bun.

Alic privi în lungul șinelor pe care plecase GH7. Câmpul de forță al secțiunii Far Away era o bulă gri care acoperea un pâlc de clădiri și antrepozite micuțe, la șase kilometri depărtare.

— Știm unde merge. Să pornim după el. Matthew, stabileste legătura cu Edmund. E timpul să-și câștige banii și să dezactiveze câmpu-ăla de forță.

— Doar noi patru? întrebă Jim.

Alic se răsuci si privi poarta. Rămăsese deschisă. *Aș putea fugi prin ea. Toti am putea. Ar fi foarte ușor. Practic misiunea s-a-ncheiat. Am dovedit că Starflyer există.*

— Nu cred că vom mai rămâne mult timp singuri.

Senzorii lui vizuali detectară o miscare la un kilometru depărtare de cealaltă parte a triajului — un punct care se îndrepta către

ei. Baleierea cu radar laser îi arătă o motocicletă, care gonea peste linii, îndreptându-se spre gaura-de-vierme. În urma ei distinse și alte două obiecte mișcătoare, posibil niște mașini mici.

— Să-i dăm drumul! rosti el. Dacă mai rămânem mult aici, vom fi călcați în picioare.

* * *

Adam scoase locomotiva Ables ND47 din depou și frână. Controlul traficului Narrabri îi conectă la sistem și le alocă un cod de tranzit. Nu putu să nu zâmbească, văzând denumirea fișierului: Păzitor 0001A.

Acum suntem barosanii.

— Uite-i că vin, zise Bradley.

Adam deschise ușa cabinei și privi afară. Un camion de dimensiuni mijlocii și un autobuz cu cincisprezece locuri goneau pe drumul de acces spre depou.

— Toți sunt gata? întrebă el echipa înghesuită în vehiculele blindate.

Cei trei conducători de echipe, Kieran, Rosamund și Jamas, răspunseră afirmativ. I se păru că erau prea încordați. Chiar și pentru un Păzitor, născut și crescut cu dedicația respectivă, era un eveniment extraordinar să afle în sfârsit că Starflyer trecuse la numai câțiva kilometri depărtare. Cât despre el...

Nu trebuie să mă mai bizui exclusiv pe credință. Era o eliberare uluitoare, aproape spirituală. Starflyer era real, Păzitorii fuseseră recunoscuți oficial și exista o cauză nobilă pentru care să lupte. În toiul unui război pentru supraviețuirea speciei, cu milioane de oameni deja morți, Adam se simțea chiar bine.

Autobuzul și camionul opriră lângă cele două vagoane închise din spatele locomotivei Ables ND47. Bradley deschisese deja ușile laterale mari și extindea rampele. Spusese că Sheldon trimitea ceva mare. Adam bănuise că va fi vorba despre aeroboți de luptă.

Siluete în costume blindate ieșeau în grabă din autobuz. Oblonul din spate al camionului se ridică și lunecă o rampă solidă.

— Să-mi bag pula..., murmură Adam.

Un Raiel se clătină jos din camion, cu corpul masiv unduind în mișcări sinusoidale prelungi. Era urmat de o femeie cu păr roșu-sălbatic, în bluză neagră și fustă scurtă ce avea aproape nuanța părului. Peste haine îmbrăcase un schelet de câmp de

forță, însă nici chiar acela nu-i putea justifica mișcările poticnite. Apoi Adam își dădu seama că mergea pe tocuri.

Cinci Păzitori coborâră din vehiculele blindate pentru a-i primi pe nou-sosiți. Majoritatea se strânseră în jurul Raielului.

Din autobuz ieși un bărbat în costum de afaceri elegant și scump. Adam îl recunoscu imediat pe Nelson Sheldon. Prezența lui îi trimise un fior pe șira spinării; Bradley își scoase casca de la costum și se apropie de șeful securității pentru a-i strânge mâna. *Un moment istoric...* De lângă Nelson, o siluetă în costum blindat îi înmână lui Bradley o casetă mică de plastic, din genul celor utilizate pentru transportarea cristalelor de memorie.

Ea este! În interiorul costumului său blindat, Adam se înfioră din nou.

De parcă i-ar fi perceput cumva gândul, Paula Myo se întoarse și-l privi direct prin vizorul opac al căștii. În ciuda tuturor straturilor de protecție pasive și active ale costumului său, Adam se simți teribil de vulnerabil.

— Bun, anunță Bradley. Haideți să-i dăm drumul!

Raielul sui pe o rampă în vagonul de marfă din spate. În mod vădit, Bradley decisese că putea să meargă în unul dintre camioanele Volvo blindate.

Paula Myo rămase afară, continuând să privească în sus la cabina lui Ables ND47. E-majordomul lui Adam îl anunță că-l apela pe un canal local protejat. Bărbatul deschise legătura de comunicații.

— Bună ziua, domnule Elvin, rosti Paula Myo.

— Bună ziua, doamnă Investigatoare. Mulțumesc că ai fost de acord să ne ajuți.

Rahat cu mac, bineînțeles; nu era deloc încântat. Nu-și dorea ca ea să fie la mai puțin de o sută de ani-lumină de trenul acesta... și nici el.

— Vreau să știm de la început cum stau lucrurile, urmă Paula. După ce amenințarea Starflyer va lua sfârșit, te voi aresta pentru atrocitatea Abadan. Johansson a comis multe acte criminale, dar ele au fost motivate politic și mă aștept ca pentru asta să fie grațiat. În această privință se derulează deja discuții la nivel înalt. Pe de altă parte, tu nu vei primi nicio grațiere. Asta s-a decis deja. Ajutorul pe care îl oferi pentru exterminarea lui Starflyer s-ar

putea să ajute la micșorarea sentintei tale în ochii judecătorului, însă nimic mai mult.

Adam dezactivă legătura și-i arătă degetul mijlociu. Nu era un gest prea clar într-un costum blindat. Paula sui rampa în primul vagon acoperit.

Bărbatul trânti ușa cabinei, închizând-o. Tremura în interiorul costumului. Până și mâinile virtuale păreau să-i tremure când începu să manipuleze sistemele locomotivei, pregătind hardware-ul defensiv pentru ceea ce-i aștepta de cealaltă parte a găurii-de-vierme.

Nervii dinaintea intrării în luptă, asta-i tot. Nu din cauza ei. Ea nu mă sperie. Nu mă mai sperie. Nici vorbă.

* * *

— Ei bine, rosti Nelson, n-au început să tragă unul în celălalt. Tot este ceva.

— Nu încă, făcu Nigel.

Se relaxa pe un scaun din spatele amfiteatrului, un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a vedea cum se va sfârși misiunea aceasta. Mentalitatea lui extinsă deținea acum controlul complet al porții Boongate. Tehnicienii de comunicații TSC se străduiau să restabilească conexiunea lui Boongate cu unisfera. Cineva atacase nodul primar de conexiune, copia de siguranță și interconexiunea de rezervă. Releele laser de avarie care funcționau prin poarta principală intraseră în acțiune, permițând examinarea avariilor de la distanță. Reconectarea permanentă ar fi însemnat menținerea deschisă a porții principale, în timp ce tehnicienii treceau dincolo pentru a lucra. Deoarece până la începerea evacuării nu mai rămăsese nicio săptămână, Nigel nu era încântat de opțiunea respectivă. În plus, poarta principală avea în curând să fie redusă la lățime zero pentru a permite realinierea finală pe generator în sine, în vederea formatării pentru tranzitul temporal.

Printre datele ce soseau clar și puternic se numărau imaginile goanei spre poarta de pe Boongate. Aceasta fusese deschisă de numai douăzeci de minute și deja prin ea trecuseră mai bine de o sută de vehicule, de la motociclete la mașini, autobuze cu cauciucuri care explodaseră în timpul călătoriei dure peste sine, ba chiar și o drezină; cinci persoane trecuseră cu bicicletele. Senzorii din partea cealaltă arătau o mulțime de oameni care

alergau către gaura-de-vierme deschisă și care scoteau timpi buni, ținând seama de faptul că terminalul se afla la cinci kilometri.

O secțiune a grilei sale se extinse în vederea virtuală, arătându-i trenul Păzitorilor care pornea prin triajul Narrabri.

— Vor trece în două minute, îi spuse Justinei, care stătea lângă el și mesteca un calmant cu gust de mentă.

— După aceea o să-nchizi poarta?

— Complet. Recodific rutinele de management, astfel încât să fiu singurul om care o poate activa. Când se va termina, o să concediez jumătate din operativii mei de securitate. Asta a fost o catastrofă totală-n pizda mă-sii!

— Nu mai mult decât restul războiului ăsta, rosti ea înțelegător. Cine știe când a fost încărcat software-ul de subversiune? Poate să fi stat de decenii în matrice, așteptând momentul ăsta. Starflyer gândește și plănuiește pe termen realmente foarte lung. Sper numai ca și contralovitura lui Bradley Johansson să fie pe măsură.

— Măcar el are un plan, aprobă obosit Nigel. Bănuiesc c-ar fi mai bine dacă aș trimite o navă la Far Away, ca să-i asigure susținere. Of, la dracu'...

— Și-acum?

— Potrivit lui Johansson, Starflyer va decola și va reveni la Dyson Beta sau în alt loc de unde îi poate contacta pe cei asemenea lui.

— Da.

— Când a început însă conspirația asta, nu știa că noi putem construi nave superluminice. O putem ajunge pe *Marie Celeste* oricând în următorii șase sute de ani, dacă revine la Dyson Beta cu viteză subluminică.

— Aha, te gândești că a modificat *Marie Celeste* pentru viteză superluminică...

— În caz minim. Sper doar că Alster nu i-a dat detaliile noii noastre hiperpropulsii. Atunci chiar c-am belit-o. Nu, clătină el din cap. Noi am construit propulsia prototip acum două săptămâni și de atunci n-a mai existat niciun transport spre Far Away. Dacă *Marie Celeste* este capabilă de viteze superluminice, va folosi generatorul nostru original de găuri-de-vierme.

Mellanie și Hoshe intrară în amfiteatru. Conduseseră echipa lui Wilson și stătuseră cu membrii ei, în timp ce se costumaseră

și se îmbarcaseră în vehiculele care aveau să-i transporte la trenul Păzitorilor.

— Mai ești supărat pe mine? îl întrebă Mellanie pe Nigel.

— Pentru ce?

— Am fost cam impertinentă când te-am rugat să deschizi gaura-de-vierme.

— Îmi pare rău că nu mi-ai cerut-o mai devreme, poate că atunci l-am fi prins pe Starflyer cu pantalonii-n vine.

— Mulțumesc.

Îl sărută sfios. Amândoi priviră în mod reflex locul unde stăteau Dudley și mobilul Bose. În mod ostentativ, Dudley nu se uita către ei.

— O s-o deschizi ca să-i aduci înapoi? întrebă Mellanie.

— N-o să deschid gaura-de-vierme principală, care, nu uita, va fi dedicată călătoriei în timp. Dacă Wilson și Ghearele Pisicii revin de pe Far Away, vom putea folosi probabil gaura-de-vierme a diviziei de explorare pentru a-i recupera. Să fiu sincer, n-am gândit chiar totul până la capăt. Mai există apoi problema conexiunii dintre Commonwealth și Far Away. Care va fi greu și foarte costisitor de reînnoit, mai ales dacă Commonwealthul plătește în același timp pentru patruzeci și șapte de planete noi. Am putea fie să reducem conexiunea la nivelul zborurilor navelor stelare, fie să-i lăsăm pur și simplu ca planetă Izolată.

— Lor n-o să le pese, zise Mellanie. Morton și-ar putea clădi imperiul acolo. Cam așa-i planeta aia.

— Mă surprinde că n-ai plecat cu ei.

— Serios? Răspunsul e foarte simplu — nu vreau să mor.

Nigel rânji larg.

— Ce face Paula? îl întrebă pe Hoshe.

— Nu-i fericită. Realmente, nu cred c-a fost o idee bună s-o silești să se ducă.

— O să supraviețuiască.

Vederea virtuală îi arătă că locomotiva Ables ND47 a Păzitorilor intra pe linia spre Boongate. Mașini și dube apăreau prin poartă, iar securitatea TSC se grăbea să le direcționeze. Senzorii îi arătară un câmp de forță care se consolida în jurul trenului. Deschise o legătură cu Wilson.

— Baftă! O să trimit o navă către Far Away ca să vă susțină. Ar trebui s-ajungă acolo în vreo săptămână.

— Mulțumesc, spuse Wilson. Ne vedem când ne-ntoarcem.

* * *

— Neînfricați porniră călări..., murmură Adam când locomotiva se alinie spre poarta Boongate.

O camionetă Toyota 4 x 4 ieși în goană din pâcla strălucitoare ce învăluia intrarea. Un elicopter al diviziei de securitate TSC zumzăia deasupra ei.

— Spre ghearele morții...

Mâna lui virtuală răsuci alimentarea energetică și începură să accelereze. Câmpul de forță se extinse peste șinele din față.

— În gura iadului...

Acum, când nu mai trebuiau să se ascundă, scoase armele din carcasele lor camuflate. Lumina aurie dinspre poartă strălucea prin ferestrele cabinei. Adam surâse în semn de salut către lumina placidă; la înălțimea aceasta deasupra solului, izolat, cu totul mergând perfect, era ca și cum ar fi navigat pe o mare lină spre amurg.

— Cei șase sute de viteji...

Ables ND47 trecu prin poartă cu viteza de o sută de kilometri pe oră. Pâcla aurie se destrămă în fața botului locomotivei, dezvăluind peisajul crepuscular al triajului. Un Audi Luxnat mare cu zece locuri încerca să suie pe șine. Trenul îl izbi, transformându-i caroseria în așchii de carbon. Adam făcu o grimasă de vinovăție. *Sper că Investigatoarea n-a văzut asta.*

Zeci de vehicule se hurducau peste nenumăratele căi ferate ce convergeau spre poartă. Videocamerele îi arătau alergători epuizați care se aruncau pe jos, când trenul vuia pe lângă ei. Percepu toate scenele periferice printr-o baleiere rapidă a grilei de afișare a vederii sale virtuale, dar se concentră asupra șinelor din față. Radarul le arăta intacte. Câmpul de forță de peste secțiunea Far Away era o bulă impenetrabilă.

— Închidem gaura-de-vierme, anunță Nigel Sheldon.

— Mulțumesc, replică Adam voios și legătura cu Wessex dispăru.

Senzorii îi arătau schimburi de focuri în față. Mâna lui virtuală reduse accelerația și începu să aplice frânele. Matricea cabinei se conectă la controlul traficului local. Adam utiliză codurile de autoritate pe care le primise și deschise o rută directă către secțiunea Far Away. Era o comandă superfluă, deoarece punctele continuau să fie deschise. Ables ND47 rulă mai departe, utilizând

aceeași rută pe care Starflyer gonise cu nici treizeci de minute mai devreme.

Bărbatul se concentră asupra luptelor din față. Mai bine de douăzeci de vehicule erau strânse în exteriorul câmpului de forță și păzeau punctul prin care șinele intrau în secțiunea Far Away. Senzorii îi arătară focuri de arme dinspre poziții ce se deplasau rapid. Cei care trăgeau avea probabil protecții stealth, fiindcă senzorii nu se puteau fixa asupra lor.

— Probabil că-i echipa Marinei, rosti el.

— Așa zicem și noi, răspunse Wilson. O clipă — o să-ncerc să-i contactez.

* * *

— Am mai fript unul, susținu Vic, iar solul din apropiere sfârâi sub o rafală de energie maser.

Alic se înghesuise într-un canal de drenaj puțin adânc, lângă Vic. Jim și Matthew erau la cincizeci de metri mai departe, pitiți îndărătul unui rambleu înalt.

Vehiculele care escortaseră trenul lui Starflyer erau răspândite în fața lor, asigurându-se că nimeni nu se apropia de domul mare de energie care proteja secțiunea Far Away. Se confruntaseră cu rezistență energică de la un kilometru depărtare și avuseseră nevoie de mult timp ca să înainteze doar puțin. Proiectilele lui Vic distruseseră opt vehicule, dar Alic nu voia să mai irosească altele. Dacă izbuteau să-l ajungă pe Starflyer, aveau nevoie de putere de foc serioasă.

Un fascicul de particule șuieră peste umărul lui și Alic se ridică, astfel ca senzorii să-i poată ținti cel mai apropiat 4 x 4. Trase și vehiculul explodă într-un fulger globular spectaculos de violent. Unda de șoc a exploziei bubui deasupra, expediind o ploaie de pietricele care răpăiră peste Alic și Vic.

— Bună lovitură, șefu', comentă Vic.

Masere și rafala unui tun magnetic Gattling se abătură asupra canalului de drenaj. Alic și Vic începură să se târască prin firicelul de apă murdară de pe fund.

— Edmund, vreun progres? se interesă Alic.

— Nu, îmi pare rău. Văd numai zece mașini, care au înconjurat poarta spre Half Way. De la intrarea trenului n-a intervenit

nicio schimbare. Pur și simplu, ei așteaptă pe oricine va-ncerca să-i atace.

Alic i-ar fi tras un șut drept în fund. Înainte de plecarea către Wessex, echipa tactică din Paris stabilise șase rute sigure prin care Edmund Li ar fi putut ajunge la generatorul câmpului de forță. În plus, căpătase software-uri puternice pentru a submina rutinele lui Tarlo. Cei din compartimentul tehnic îi arătaseră în care componente ale generatorului să tragă cu pistolul ionic. Nimic nu-l oprea să o facă. *Nimic*!

— Edmund, trebuie să distrugi generatorul ăla.

Alte rafale din partea unui roi defensiv amplificat energetic. Flăcări albastre se revărsau peste canal. Apa clocoti în jurul armurii sale.

— Nu te putem scoate.

— Îmi pare rău, însă n-o pot face. Aici sunt în siguranță.

Un răpăit repetat răsună prin vuietul flăcărilor ce se retrăgeau. Jim trăgea cu lansatorul rotativ. Văzduhul fu sfârtecat de un șuierat ascuțit, când proiectile cinetice de hiperviteză goniră deasupra lor. O acalmie de un moment și alt vehicul inamic fu redus la un morman de metal în flăcări.

— Nu poți să rămâi acolo, zise Alic. Aproape că-l implora: Tarlo va păstra permanent câmpul de forță. El vrea ca nimeni să nu-l urmeze pe Starflyer. Asta înseamnă că tu nu te vei putea alătura exodului. Planeta aceasta va fi abandonată. Vei muri acolo, Edmund, nimeni nu-ți va găsi niciodată memocelula pentru re-viere.

— Hristoase, nu vreau să fac chestia asta!

Alic reîncepu să avanseze târâș.

— Niciunul dintre noi nu și-a dorit războiul ăsta. Rolul tău nu va dura mai mult de cinci minute. Mergi la generator și lasă-ne să intrăm. Ne vom ocupa noi de Tarlo și de vehiculele de escortă.

— Să văd dacă pot ajunge acolo...

— Așa te vreau, Edmund. Haide, dă-i drumul!

Alic accesă doi dintre spioboții lui Matthew, care înaintau peste teritoriul ostil, încercând să trianguleze pe alt vehicul.

— Care dracu' lansează roiurile-alea defensive? întrebă Vic.

— Nu sunt sigur, răspunse Matthew. Ultima dată au ras cinci spioboți.

E-majordomul lui Alic îl anunță că recepționa un apel local si protejat de la Paula Myo.

— Local? repetă el.

— Da.

— Slavă cerului, stabilește legătura!

— Comandorule, voi vă luptați cu vehiculele din exteriorul câmpului de forță?

— Da!

— Bine, o să ne ocupăm noi de ele. Îndepărtați-vă la o sută de metri.

— Suntem la distanța respectivă. Ce arme aveți?

— Păzitorii mi-au spus că au zonucigași.

— Păzitorii? Ești cu Păzitorii?

Nu știa de ce era surprins; universul nu se comporta logic azi.

— Exact. Îl urmărim pe Starflyer. Rămâneți la pământ.

— Crede-mă, nu ne-am dezlipit de mult timp de el.

Împreună cu Vic stăteau pe fundul canalului. Își amplifică la maximum câmpul de forță.

— Mai aveți contactul acela în secțiunea Far Away? întrebă Paula.

— Da. Ezită să decupleze generatorul câmpului de forță.

— De ce? Câmpul trebuie dezactivat.

— Știe și el. Cred că până la urmă va-ncerca să facă ceva.

— Bun. Capetele jos, îi dăm drumul.

Spioboții îi arătară lui Alic un soi de lepidopteră de mărimea unui om, acționată de jeturi, care cobora spre vehicule. Urmă un fulger verzui orbitor și toate semnalele spioboților dispărură. O lumină verde, pătrunzătoare se revărsă aidoma unui lichid pe fundul canalului. Apoi solul îl aruncă pe Alic în sus, de parcă ar fi fost scuturat de un seism. Un tunet urlător prelungit reverberă peste triaj. Alic îl percepu prin izolația costumului.

— Locul a fost degajat, anunță Paula.

Alic ieși încet din canal. Vehiculele din escortă abia se mai distingeau în vălmășagul des de flăcări. Văzu o locomotivă Ables ND47 mare, care se apropia pe aceeași linie folosită de trenul lui Starflyer. Frâna puternic, aruncând jerbe de scântei în urma roților uriașe.

— Asta zic și eu intrare-n scenă, comentă Vic.

Ables ND47 se opri. În latura primului vagon se deschise o ușiță.

— Intrați, vă rog, rosti Investigatoarea.

Alic și echipa de arestare sprintară pe terenul carbonizat, observând că zonucigașii lăsaseră șinele intacte. Sus pe partea frontală a locomotivei, doi cilindri întunecați, de două ori mai mari decât costumul blindat al bărbatului, se extindeau lent din carcasă pe tije din metmal. Nu recunoscu genul de armă, dar știa că n-ar fi vrut să fie în apropierea ei când avea să declanșeze.

Deasupra grilei cromate a prizei de aer a locomotivei se zăriră câteva fulgere strălucitoare însoțite de un trosnet. Ceva ca o nebuloasă neagră se învolbură peste spațiul dintre tren și câmpul de forță. Pe suprafața câmpului de forță, un arc larg începu să strălucească arămiu-deschis și văpăi statice se zvârcoliră în apropierea solului, ridicând vârtejuri scunde de praf.

Alic sări în vagonul negru. Afară se auzi un bubuit terifiant, când armele traseră.

* * *

Edmund ieși în goană prin ușa spre exterior. În urma lui, rețeaua blocului administrativ se prăbușea sub software-ul de subminare pe care-l încărcase. Senzorii nu-l puteau vedea, dar Tarlo avea să știe cu siguranță că cineva se afla în interiorul câmpului de forță. Cineva care încerca să saboteze întoarcerea lui Starflyer. Nu trebuia să fii un geniu al tacticii ca să deduci etapa următoare.

Clădirea care adăpostea generatorul câmpului de forță era o structură geodezică alungită, din materiale compozite gri-perlat; Edmund o zărea ridicându-se deasupra unui antrepozit, de cealaltă parte a parcării. O dată ce ajungea acolo, coșmarul acesta avea ia sfârșit.

Honda lui învie imediat ce-i încărcă ordinul de pilotare. Acceleră puternic, cu roțile sfârâind pe betonul umed și se îndreptă către drumul principal. Ca factor de distragere ar fi trebuit să-i câștige câteva secunde — așa susțineau experții tactici din Paris. Edmund sprintă în direcția opusă; dacă izbutea să ajungă la adăpostul antrepozitului, se putea considera scăpat.

Cerul cenusiu-posac de deasupra parcării sclipi orbitor de alb. Un zbieret înspăimântător de puternic reverberă în interiorul câmpului de forță. Edmund se împiedică și căzu pe beton, lovindu-se dureros. Rămase cu gura holbată, privind locul pe care pe

câmpul de forță dansau fulgere stacojii. Șerpii de foc unduiră în văzduh și izbiră baza câmpului de forță al stației.

Lumină albă licări iarăși și zgomotul oribil trosni peste secțiunea Far Away. De data aceasta bărbatul înțelese. Cineva trăgea cu arme incredibil de puternice în câmpul de forță, încercând să-l străpungă. Se sili să se scoale. Sângele îi îmbiba mâneca în locul unde se lovise la cot. Făcând o grimasă de durere și aplecându-se în mod reflex, când altă salvă de energie lovi câmpul de forță, alergă spre antrepozit.

Până ajunse la coltul clădirii, gâfâia din greu. Structura geodezică se afla la numai o sută optzeci de metri. Porni într-acolo pe cât de repede putea fugi, ignorând incredibilele revărsări de lumină de pe cer, care alternau între alb orbitor și stacojiu lugubru. Zgomotele nemiloase de sub câmpul de forță erau la fel de constante. Urechile îi țiuiau.

Abia mai răsufla și se clătina realmente pe picioare, când ajunse finalmente la ușa clădirii geodezice. Era deschisă... ceva la care nu se așteptase. Privi iute înăuntru. Nicio mișcare. Gâfâind, Edmund intră.

Generatorul era o aglomerare mare de forme din metal și plastic dispuse pe podea, de dimensiunile unei case. Lumini albe și roșii se aprindeau succesiv, conferind fluorescență plafonului arcuit din materiale compozite. La interior, mugetele de stentor nu se mai auzeau. Edmund identifică punctele de injectare energetică și duse mâna la tocul armei.

— Futu-i!

Șocul îl străbătu realmente fizic când degetele i se strânseră peste tocul gol. Pistolul nu mai exista, probabil că-l pierduse atunci când căzuse.

— Futu-i maica mă-sii să-i fut!

Rămase privind neajutorat generatorul masiv. Habar nu avea unde era consola de comandă — sau dacă măcar exista vreo consolă de comandă. Roti capul într-o parte si alta, căutând ceva, orice, cu care să spargă o secțiune a carcasei. În cele din urmă decise că ar fi avut tot atâta succes dacă i-ar fi strigat generatorului să se oprească de la sine. Nu putea face absolut nimic, trebuia să se întoarcă si să caute pistolul ionic.

Interiorul sălii fulgeră de lumină alb-albăstruie. Un fascicul de ioni sfâsie aerul și lovi în carcasa generatorului. O descărcare

purpuriu-orbitor clocoti în jos pe compozitul metalic întunecat, parțial ascunsă de o cascadă de picături de plastic fumegătoare.

A doua salvă de ioni lovi un injector energetic, exact acolo unde experții din Paris îi spuseseră lui Edmund să țintească. Brusc nu se mai auzi niciun zgomot. Alternanțele de lumini albe și roșii încetaseră.

Foarte încet, Edmund Li se răsuci către cel care trăsese, știind ce va vedea. Tarlo stătea lângă un canat al ușii deschise, cu bratul întins, ținând un pistol ionic.

— De ce? întrebă Edmund.

Tarlo se mulțumi să surâdă când roti brațul cu pistolul spre capul lui Edmund Li. Trase.

* * *

Adam asuda în costumul blindat. El însuși calculase puterea de foc a laserelor atomice și ar fi trebuit să fie suficientă pentru a străpunge câmpul de forță, mai ales cu plasa-absorbantă care-l supunea tensiunilor. Acum însă vedea cum rafalele gigantice de energie ricoșau periculos.

Câmpul de forță dispăru.

— Ceruri visătoare! mârâi Adam. Asta-i mâna omului vostru dinăuntru.

— Ca să vezi, comentă Alic, Edmund a avut curaj până la urmă.

Adam înaintă prudent cu Ables ND47. Radarul scană în fată si-i arătă că șinele erau distruse la mai puțin de un kilometru înaintea lor.

— Prea mult n-o să mai mergem în asta, își anunță echipa din vagoane.

Senzorii îi arătau falanga de vehicule din jurul portii ce ducea pe Half Way. Lansă alt zonucigaș. Forma triunghiulară țâșni din lansatorul său aflat deasupra locomotivei și descrise un arc balistic scurt. Detonă într-o cascadă de scintilatii verzi, care coborî spre sol într-o etalare de splendoare perversă. Fulgere globulare portocalii strălucitor mânjiră frumusețea scenei, când vehiculele și munițiile lor explodară.

Trenul frână iarăsi, scrâșnind pe ultimii metri de sine, înainte să se oprească în fata craterului de detonatie putin adânc care distrusese calea ferată.

— Capăt de linie! anunță Adam și decuplă vagoanele.

* * *

— Eu rămân aici, anunță Vic când Kieran coborî vehiculul blindat pe rampă.

Erau opt înghesuiți înăuntru — Vic, Alic, Wilson, Anna, Bradley Johansson, Jamas, Ayub și Kieran sus în scaunul pilotului. Toți purtau costume blindate de diverse modele, deși la exterior diferențele erau mici: siluete de piatră neagră ce conturau forme aproximativ umane. Unitățile suplimentare de armament le deformau caracterul omenesc de bază.

— Înțeleg, rosti Bradley.

— Nu, nu-nțelegi. El este tot aici.

— Nu știi asta.

— O pot simți. Intrarea a fost prea ușoară. Tarlo i-un nemernic inteligent care nu joacă cu cărțile pe față.

— Atunci ar trebui să rămâi în mașina asta blindată, spuse Bradley. Este foarte bine protejată.

— Nu. O să-l caut pe-acolo. Ce naiba, o să v-acopăr spatele! În mod sigur, el v-a pregătit ceva.

— Echipa mea a făcut planuri pentru majoritatea eventualităților.

Vic se sculă în picioare.

— Dar nu pentru toate.

— Cum vrei, zise Bradley.

Ușa laterală glisă, deschizându-se. Afară era semiîntuneric, cu aerul îmbâcsit de fum de la vehiculele distruse.

— Vii șefu'? întrebă Vic.

— Noi stim că Starflyer este real, răspunse Alic. El se află de cealaltă parte a porții. Aceea este prioritatea mea. Jim, Matthew, dacă vreți să mergeți cu Vic, eu n-am nimic împotrivă.

— Rămân cu tine, șefu', anunță Jim.

— Scuze, Vic, spuse Matthew, dar asta-i mai important.

— Nicio problemă. Bărbatul masiv se aplecă pentru a putea ieși pe ușă: Eu vreau asta pentru mine. Și pentru Gwyneth.

— Baftă! îi ură Alic.

* * *

Adam coborî scara de pe partea laterală a locomotivei, recunoscător electromuscularelor costumului. Până la sol era destul de mult și se simțea obosit după zilele de pregătiri sub

presiune. Trei vehicule blindate așteptau lângă șina avariată: ovale boante verde-măsliniu cu învelișuri netede de panouri deflectoare pasive care se deplasau pe zece roți independente. Erau dispuse în formațiune triunghiulară în jurul a trei camioane Volvo care aveau șasiul GH cu douăzeci de roți conceput pentru terenuri accidentate de pe planetele în curs de dezvoltare. Fuseseră dotate cu o versiune de panouri deflectoare mai rudimentară decât a vehiculelor blindate, apoi înzestrate cu contramăsuri electronice extinse, care le transformaseră în niște brute mătăhăloase albastru-cenușiu mat. Cu rezervoarele diesele pline, ar fi trebuit să aibă autonomie de la Armstrong City până la munții Dessault, acolo unde componentele pe care le transportau erau atât de necesare pentru răzbunarea planetei.

Când se îndreptă către vehiculul blindat din fruntea formațiunii, Adam îl zări pe Vic îndepărtându-se și clătină cu regret din cap. Ar fi avut mare nevoie de toți profesioniștii autentici. Sentimentele personale erau întotdeauna păcătoase în situațiile de luptă.

Ușa laterală a mașinii blindate glisă și el sui înăuntru. Un singur loc mai era liber, vizavi de Paula Myo. *Futu-i maica mă-sii!*

— Vreți să pilotați, domnule? întrebă Rosamund.

— Nu, e-n regulă. Nu uita însă ce te-am învățat.

— Dacă va face asta, probabil că va sfârși în suspendare, la fel ca tine, comentă Paula.

— Încă n-am ajuns în sala de tribunal, Investigatoareo. Mai întâi, amândoi va trebui să supraviețuim următoarelor două zile, iar eu personal nu atribui probabilități prea mari posibilității respective.

— Vreți s-o omor, domnule? întrebă Rosamund, care părea foarte ostilă.

— Ceruri visătoare, nu! Să rămânem civilizați, de acord? Vă rog pe toți să mă lăsați pe mine și pe Investigatoare să ne rezolvăm singuri micile noastre probleme.

— Bine. Ajunge însă să spui un cuvânt.

Rosamund ambală motoarele și vehiculul blindat porni.

— Ar trebui să fii atentă când deschizi gura, se adresă Adam spre Paula. Nu uita că ești pe terenul meu.

— Din câte știu, n-ai fost niciodată pe Far Away.

— Nu, dar aceștia sunt oamenii mei.

— Nu cred. Ești un dealer de arme pe piața neagră, care le-a oferit o oarecare instruire. Ei știu câți oameni nevinovați ai măcelărit înainte ca Johansson să-ți ofere refugiu?

— Terminați, interveni Bradley. Azi avem de luptat cu totul alt război.

Adam se abținu de la următorul comentariu. Era convins că Investigatoarea zâmbea în interiorul căștii. Mâinile lui virtuale scoaseră din grila de afișare a misiunii imagini de la senzorii tuturor vehiculelor blindate. Traversau ultimele sute de metri de teren din fata porții mici, care sclipea roz-coral palid înainte.

— E deschisă, spuse Rosamund.

— Atenție la arme, îi zise Adam.

Peste douăzeci de tunuri maser acopereau poarta, prima linie defensivă pentru orice invazie extraterestră. Ca o ironie a sorții, gândi Adam, în cele din urmă aveau să sfârșească prin a fi orientate în directia opusă. Laserele cu raze X de pe vehiculele blindate începură să tragă, țintind bateria.

Bărbatul își îndreptă atentia asupra persoanei de lângă Myo. Aceasta purta costumul blindat cel mai ultratehnologizat și ultramodern, pe care Adam îl invidia. În ciuda tuturor eforturilor sale și contactelor de pe piața neagră, el nu reușise să pună mâna pe costumul cu care Marina îi echipase pe toti insurgentii ce activaseră pe 23Pierdute.

— Salut, Rob! rosti Adam. Mă bucur să lucrez din nou cu tine.

— Bucuria-i numai de partea ta, replică bărbatul. Data trecută nici măcar n-am știut că erai tu și m-am ales cu o suspendare de viață de două sute de ani.

— Dar aproape că reușisem, este? Aproape că stopasem *A doua șansă*. Dacă am fi făcut-o, azi n-am mai fi aici.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Voiam doar să atrag atentia asupra felului în care evenimentele descriu un cerc complet.

— Elvin, tu nu ai participat la asaltul asupra lui *A doua șansă*, rosti Paula.

— Eu l-am plănuit, eu l-am organizat. Ar fi trebuit să aibă succes, dacă IC n-ar fi trecut de partea voastră.

— Uite care-i treaba, zise Rob, eu n-am știu că lucram pentru tine. Și am acceptat slujba aia numai pentru că datoram multi bani

unor oameni foarte răi. E clar? Nu suntem camarazi, nu suntem amici — asta-i și punct!

— Ai fost recrutat prin intermediul unui agent? întrebă Paula.

— Scrie-n dosarul meu, răspunse Rob. Am cooperat complet cu poliția. Ce să zic, de mare folos mi-a fost!

— Termină o dată! se răsti Adam la femeie. Acum ne vom confrunta cu Starflyer însuși.

— Întreb, fiindcă este posibil ca Vic să fi avut dreptate. Este prea ușor. De ce a lăsat Starflyer deschisă poarta către Half Way?

— Crezi că ne va întinde o ambuscadă? Suntem pregătiți pentru așa ceva. Cu asta mă ocup eu, plănuiesc scenarii de luptă. Știu că nu-ti place ideea, totuși trebuie să ai încredere în mine, Investigatoareo. Nu m-ai fi urmărit, dacă n-aș fi fost bun.

În timp ce vorbea, își examină grila vederii virtuale. Tunurile maser erau scoase din luptă unul câte unul, năruindu-se pe sol, pe măsură ce afeturile nu le mai funcționau. Se aflau la o sută de metri de poartă, hurducându-se în lungul unicei linii care ducea pe Half Way. Era neliniștitor de ușor, trebuia s-o recunoască.

— Îl mai ții minte pe Valtare Rigin? întrebă Paula.

Mai bine decât ai crede. Adam simțea și acum un fior rece când își amintea cât de aproape fuseseră în ziua aceea pe Coasta Veneția, însă Investigatoarea nu-l zărise.

— Proprietarul galeriei Nystol de pe Coasta Veneția, cel pe care l-a ucis Bruce.

— Da. La momentul respectiv nu am difuzat informația, evident, dar echipa noastră de criminaliști a descoperit că memocelula lui Rigin fusese extrasă postmortem.

— Și ce dacă?

— Pe Illuminatus, Tarlo i-a luat capul Agentului, complet cu memocelula. Înțelegi? Starflyer clădește o bază de date foarte precisă cu activitățile tale. Nu știu pe câte dintre contactele tale le-a capturat și supus descărcării. El însă știe pe cine folosești, ce dorești, ce echipamente cumperi. Spune-mi: dacă ar avea toate astea, ar exista vreun mod prin care să deducă ce faci tu azi, acum?

Adam *detestă* întrebarea aceea. Știa ce ar fi vrut să răspundă, *nu, imposibil*, totuși miza actuală era prea mare pentru genul acela de mândrie.

— Nu știu. Niciodată nu i-am spus Agentului în ce constau operațiunile, mai ales ultima dată, ci doar că aveam nevoie de oameni cu experiență de luptă.

— Să sperăm că asta nu-i suficient.

— Stai puțin! interveni Rob. Vrei să spui că *creatura* îmi știe numele?

— Da, zise Paula.

— Băga-mi-aș pula!

— Suntem gata, anunță Rosamund.

Ultimul tun maser fusese eliminat. Se găseau exact în fața porții spre Half Way. O lumină rubinie blândă strălucea prin ecranul baric lăptos-opac al câmpului de forță. Prin ea nu se putea zări absolut nimic.

— Trimiteți sonda, rosti Adam.

Micul 'bot aerian traversă câmpul de forță. Videocamera lui arăta un peisaj de roci sterpe sub cerul fucsia întunecat. O singură cale ferată pleca de la poartă în capătul unei văi adânci care cobora către oceanul calm.

— Nimic, raportă Rosamund. Nici activitate electromagnetică, nici puncte termice. Acolo nu-i nimeni.

— Du-ne prin poartă, comandă Adam. Și trimite sonda peste Shackleton, să vedem dac-a mai rămas vreun avion.

* * *

Victor privi cum ultimul camion Volvo dispăru prin ecranul baric roșu. Pornise în fugă, îndepărtându-se de Păzitori, când aceștia scoseseră din funcțiune bateria de masere. Armele mari în formă de „T" se răsturnaseră și zăceau fumegând pe terenul pârjolit, printre ruinele încă arzătoare distruse de zonucigaș. Parcă revenise pe Illuminatus și mergea prin sfărâmăturile lui Treetops.

Știa că ușurința trecerii lor era foarte dubioasă. Rețeaua locală se prăbușise mulțumită lui Edmund, însă legăturile fizice de securitate ar fi trebuit să reziste la software-ul de subminare. Tarlo ar fi păstrat controlul asupra deschiderii focului și dacă ar fi dorit, i-ar fi putut ataca pe Păzitori. Tunurile maser erau vechi, dar tot ar fi putut distruge vreo două Volvo. Nu părea foarte logic, decât dacă nu cumva Tarlo dorea ca Păzitorii să sosească pe Half Way. *De ce?*

Vic ajunse la clădirea geodezică în care se afla generatorul câmpului de forță. Senzorii lui nu puteau detecta niciun câmp de forță personal sau unități energetice de arme. Imediat după ușă este găsea o sursă de infraroșii de dimensiuni omenești, care zăcea pe jos. Intră în sală.

Cadavrul răschirat pe betonul sudat enzimatic mai avea doar jumătate din cap. Un fascicul ionic îi distrusese fața și incinerase mare parte din rest. Vic era aproape sigur că acesta fusese Edmund Li. În niciun caz nu era Tarlo. Desigur nu exista niciun mod prin care să știe câți agenți Starflyer rămăseseră de partea aceasta a porții. Își comută senzorii costumului pe scanare activă și baleie sala întunecată. Cele două salve care scoseseră din funcțiune generatorul erau ușor de detectat, întrucât carcasa continua să fie fierbinte în locurile unde loviseră. Înăuntru nu se zărea nici țipenie.

O explozie uriașă în exterior îl făcu pe Vic să se gârbovească instinctiv când câmpul său de forță se rigidiză. Imediat ce ieși pe ușă, văzu un nor gigantic de flăcări și fum negru unsuros înălțându-se din clădirea lungă a generatorului găurii-de-vierme Half Way. Poarta din fața sa se transformase într-un semicerc concav ticsit cu mașinării complexe. Nu se zărea nicio luminescență roșie, nicio lumină stelară extraterestră difuză prin ecranul baric. Altă explozie răbufni din clădirea generatorului, aruncând sfărâmăturile pe sute de metri împrejur. Flăcările năvăliră înăuntru, lingând în jurul găurilor imense din plafon și pereți.

Vic începu să alerge spre poarta scoasă din funcțiune, ignorând expunerea. Senzorii îi scanau constant de jur împrejur, căutând orice mișcare, orice indiciu de activitate omenească.

Cineva mergea către el, păsind fără grabă pe solul carbonizat din fața porții, fără a se strădui să se ascundă. Vic nu avea nevoie de o confirmare, știa cine era, totuși senzorii vizuali transfocară oricum asupra siluetei.

Se opri la zece metri de Tarlo. Agentul Starflyer nu-și folosea wetcablările, inserțiile îi erau inerte iar celulele energetice comutate pe mod inactiv. Stătea pur și simplu pe loc într-un costum strălucitor din țesătură semiorganică ce refracta o unduire moarată; părul blond îi era pieptănat peste cap și fixat cu o curelușă de piele neagră.

— Vic, așa-i? întrebă el costumul blindat mătăhălos. Vic trebuie să fii.

Vic își activă circuitul audio extern al costumului.

— Da, eu sunt.

— Marfă! Cum merge Gwyneth?

— Îți pasă?

— Unei părți din mine, da.

— O să scape. De ce-ai făcut-o?

Fața chipeșă a lui Tarlo surâse înțelegător.

— Asta trebuia să fac. Frate, da' Paula Myo aia ce dată dracu' e! Am știu dintotdeauna că ea o să mă termine.

— Cu cine vorbesc?

— Cu amândoi, cred. Rolul meu s-a terminat, așa că lui nu-i mai pasă. Te așteaptă să m-omori.

— Ai dat însă greș. Păzitorii au trecut.

— Păzitorii au trecut. N-am dat greș.

— A fost o capcană.

— Tu ce crezi?

— Cred c-o să te iau înapoi pentru o citire de memorie.

— Frate, e prea târziu pentru asta; Qatux a trecut împreună cu ceilalți.

— De unde știi...

Senzorii costumului îi arătară că una dintre inserțiile lui Tarlo se activa. Vic trase cu carabina ionică și-i despică în două corpul.

14

Copacii erau toți identici: cu forme rotunde elegante și bogați în frunze roșu-aurii care aveau aceeași sclipire ca și pădurile din Noua Anglie toamna. Acum însă era în toiul verii, soarele strălucea puternic deasupra și vântul cald și uscat răbufnea printre ramuri. Ozzie se dezbrăcase în tricou și șortul foarte uzat, dar asta nu-l împiedica să transpire abundent din cauza efortului de a-și transporta ranița. Orion purta pantaloni retezați la genunchi și nu avea cămașă; cu o expresie de martir pe chip, înainta greoi în arșița istovitoare a după-amiezii. Tochee nu părea afectat, iar ferigile penate colorate îi fluturau lin în vreme ce luneca peste sol.

Ozzie era aproape sigur că știa unde se aflau, deși nou-descoperitul său simț al depistării potecilor nu era chiar la fel de precis ca o funcție de navigație cu ajutorul sateliților. În ultima jumătate de oră începuse să sesizeze unele semne. Poteca devenise destul de evidentă, genul de drumeag existent atunci când cineva se îngrijește de el, nu doar o cărare folosită întâmplător de oameni și animale. În cale nu existau ramuri uscate si remarcabil de puține crenguțe. Câteva bălți noroioase fuseseră umplute cu pietriș, astfel încât călătorii să nu fie nevoiți să le ocolească pe departe. Apoi văzu până și locurile în care ramurile fuseseră retezate din copaci în apropierea potecii; cicatricele respective se vindecaseră deja de mult și se zăreau numai ca niște negi noduroși pe scoarța sepia. Pe scurt, păreau genul de acțiuni pe care o agenție guvernamentală de management al teritoriului le-ar fi întreprins în ajutorul călătorilor pe traseul respectiv.

Funcțiile lui inserții reveneau lent on-line, ceea ce-i conferea un sentiment foarte pozitiv în timp ce înainta. Încă de la plecarea din haloul de gaz, matricele și inserțiile bioneurale îi reveniseră

la obișnuita capacitate operațională de bază inconstantă ce caracteriza potecile Silfene. A doua zi după ce vorbiseră cu Dansatorul-în-nori, Ozzie alesese o potecă aflată chiar în mijlocul pădurii care învăluia reciful. Asta se întâmplase cu patru planete în urmă. Nu se putea spune că bărbatul știa unde să meargă, ci mai degrabă că putea percepe unde-l vor duce potecile. În câteva rânduri pornise pe una, doar pentru ca să se întoarcă și să renunțe la ea, căutând alta, care să-l ducă mai aproape de Commonwealth. Nu exista nicio hartă mentală, ci pur și simplu o conștientizare a direcției.

Cu fiecare pas înainte, elementele grafice din vederea virtuală se defineau mai precis. Puterea de procesare creștea simultan. Puterea semnalului între inserțiile lui și matricea palmară spori spectaculos. După aceea matricea detectă alt semnal.

— Asta-i! răcni Ozzie și începu să alerge.

— Ce-i? întrebă Orion. Am părăsit de mult capătul potecii.

Pădurea începu să se rărească, dezvăluind un peisaj unduit de pășuni verde-cenușii. Animale extraterestre bovine cu șase picioare groase și piele chihlimbarie pășteau indolent. Oile amestecate printre ele nu erau defel deranjate de ciudații lor tovarăși de rumegat. Ozzie văzu jgheaburi hexagonale din metal umplute cu fân. Linii lungi de garduri din sârmă împărțeau terenul în loturi uriașe pentru păscut. Dincolo de ele se vedeau ogoare pe care vlăstarele verzi de grâu începeau să se aurească. Mai în depărtare se ridicau dealuri împestrițate de peticele auriu-castanii ale pădurilor.

Inserțiile lui Ozzie interfațară cu cibersfera planetară. Iconuri de unisferă dureros de familiare i se iviră în vederea virtuală. Șocul revederii lor după atâta vreme fu ca o baie înghețată. *Sunt acasă!* Se răsuci către tovarășii săi de drum, care ieșeau fără grabă din pădurice.

— Am reușit! zbieră el.

Picioarele îl lăsară și căzu în genunchi. Îi reveni în minte o imagine răutăcioasă a vechilor vizite papale pe primele planete pe care le deschisese el și Nigel. Se aplecă și sărută pământul.

— Am reușit, în pula mea! urlă el către soarele arzător.

— Ce-am reușit? întrebă Orion curios.

— Am reușit, nenică. Ozzie se sculă în picioare și-l îmbrățișă pe băiatul uimit: Uită-te-n jur! Nu vezi? Oi... garduri... culturi...

cred c-acolo-s niște grajduri... Suntem acasă în Commonwealthul Intersolar.

Orion se uită în jur curios și un surâs nesigur îi apăru pe chipul pistruiat.

— Unde?

— Ăăă... asta-i o-ntrebare bună. Stai așa!

Mâinile virtuale îi alergară peste iconuri, extrăgând informații din sistemele locale.

— Bilma. Asta-i în spatiul de fază II. N-am mai vizitat-o pân-acum și e-n afara razei găurii mele de vierme. Nu contează... Suntem pe continentul Dolon, de cealaltă parte a planetei față de capitală. Orașul cel mai apropiat este Eansor, populație douăzeci și două de mii de locuitori. Șaptezeci și doi de kilometri... Se roti pe călcâie, cu un zâmbet uriaș pe față și ridică un braț, indicând dealurile: Într-acolo! Iar la trei virgulă patru kilometri există o șosea... Se răsuci iarăși: Într-acolo!

— Prietene Ozzie, prietene Orion, sunt fericit că v-ați încheiat călătoria.

— Nenică, rosti Ozzie punând o mână pe spatele lui Tochee, casa mea îți aparține. Și-mi cer scuze anticipat pentru oamenii care se vor minuna de tine și-n general se vor comporta necorespunzător. O să fii o celebritate. Ambasadorul speciei tale.

— Cred că rutina de traducere a făcut o eroare aici, dar îți mulțumesc pentru prudență. Ce-ți propui să faci după ce ai ajuns acasă?

— Bună-ntrebare. În primul rând: o baie! În al doilea rând: o mâncare decentă. Poate chiar în ordine inversă.

Privi încă o dată, pe îndelete, peisajul agricol banal în care ieșiseră. Un lucru îl deranja realmente la iconurile unisferei: data curentă. Conform displayului, el lipsise din Commonwealth mai bine de trei ani, pe când în scara sa personală de timp umblase optsprezece luni pe potecile Silfene.

— Bun. Am nevoie de niței timp să văd ce se-ntâmplă. Potrivit spuselor Dansatorului-în-nori, ne aflăm în toiul unui război. Trebuie de asemenea să organizăm o formă de transport, mai ales pentru Tochee. Ia să vedem...

Începu să extragă informații din unisferă, cu încetineala oricărui începător care abia deprinde funcționarea inserțiilor și vederii virtuale. Materializă o listă de companii locale pentru

închirieri de vehicule. Le examină inventarele și optă pentru un Land Rover Aventine, care avea spațiu destul pentru Tochee, dacă plia zece din cele paisprezece scaune. Îl achită și încărcă instrucțiuni în matricea de pilotare a masivului 4 x 4.

— Haide să-i dăm drumul spre șosea, băieți! Mașina noastră va fi aici în cincisprezece minute.

— Ozzie..., rosti încetișor Orion.

— Da?

— Orașul ăsta, Eansor, are în el baruri și-alte chestii de-astea?

— Normal.

Tocmai apelase din unisferă registrul comercial al orașului, pentru a găsi hotelul cel mai bun.

— Așadar diseară, Orion miji ochii către soare, care se afla în ultimul pătrar, o să vizităm niște locuri... știi tu, locuri din cele cu fete?

— Ah, da, nu-i o idee rea! Îți promit că-n următoarele zile o să dăm neapărat o raită prin oraș.

— Asta-i bine, mi-am amintit toate replicile pentru fete pe care mi le-ai spus.

— Serios?

— Da, deși cred în continuare că pot renunța la cea cu Made in Paradis.

— Care?

— Aia în care te uiți la gulerul ei și-i citești eticheta și-i zici...

— Că-i Made in Paradis. Aha! Da, acum îmi amintesc. Sigur. Nenică, uite care-i treaba: genul ăla de replici se folosesc numai în ultimă instanță, ai priceput? Marele tău atu va fi să le povestești fetelor chestiile pe care le-am făcut si ce-ai văzut tu; nu există alt băiat care să te poată egala, te-ai prins? O să fii șmecherul cel mai tare din cartier. Gagicile o s-aibă nevoie de loțiune solară doar ca să se-apropie de tine.

— Bine.

— Mai întâi însă îți trebuie o baie ca lumea si niște țoale marfă. Asta putem aranja din hotel.

— Nu înțeleg de ce aveți nevoie de trucuri verbale pentru a ademeni o pereche temporară, rosti Tochee. Nu sunteți atras unul de celălalt prin ceea ce sunteti?

Ozzie si Orion schimbară o uitătură.

— Speciile noastre tind să amplifice nițel lucrurile, spuse Ozzie. Nu-i niciun rău în asta.

— Spuneți neadevăruri perechilor potențiale?

— Nu, nu! Nu-i chiar așa simplu, ci aduce mai degrabă cu un ritual.

— Cred că rutina de traducere este din nou insuficientă.

— Tochee va veni cu noi în baruri? întrebă Orion.

Ozzie îl fulgeră cu privirea.

— Probabil c-ar fi mai bine să nu vină.

— Aș dori să văd toate aspectele civilizației umane. Din ce mi-ați spus, este bogat texturată și impregnată de cultura artistică.

— Frățioare..., murmură Ozzie.

* * *

Așteptară zece minute pe marginea șoselei înainte ca Land Roverul Aventine să oprească în fața lor. Era un 4 x 4 roșu-închis metalizat, cu geamuri-oglindă curbate pe ambele laturi. Ușa mare din metmal din spate glisă și Tochee se strecură pe acolo.

Ozzie se așeză în față și încărcă instrucțiuni noi în matricea de pilotare. Se simțea straniu să fie iarăși într-un artefact tehnologic. Până și mirosul îl surprinse: aroma de brad a fluidului dezinfectant și izul de piele lustruită al unei curățenii viguroase.

— E tare rapid, comentă Orion după ce porniră.

— Mda.

Nu mergeau nici cu o sută de kilometri pe oră. Șoseaua era o bandă simplă de beton sudat enzimatic, un drum minor care lega comunități rurale izolate. Identic cu atâtea altele din Commonwealth.

— Câți ani aveai când părintii tăi s-au mutat pe Silvergalde?

— Nu stiu. Cred că doi sau trei.

— În cazul ăsta nu-ți mai reamintesti prea multe despre Commonwealth.

— Nu. Știu doar chestiile pe care oamenii le aduceau în Lyddington. Cu toate că puține din ele funcționau acolo.

După ce părăsiseră Citadela de Gheață, Ozzie dăduse uitării în mod convenabil responsabilitatea pe care o avea față de Orion. Trebuia să aibă grijă de băiat în aceeasi măsură în care avea de Tochee. Amândoi erau surescitați de călătoria cu automobilul și

puneau întrebări despre fermele și celelalte vehicule pe lângă care treceau. Era ca și cum ar fi avut alături de el doi pici de cinci ani.

Când drumul se transformă în cele din urmă într-o șosea reală cu două benzi care ducea spre oraș și Land Roverul Aventine își spori realmente viteza, Orion chiui ca un pasager într-un *montagne russe*. Tochee întrebă dacă toate vehiculele oamenilor erau atât de rapide. Ozzie cunoștea de acum destule despre prietenul lor extraterestru pentru ca limbajul corpului său să-i transmită că era tulburat. Limită viteza la o sută optzeci de kilometri pe oră.

* * *

Eansor era un oraș destul de plăcut, deși nici pe departe spectaculos. Decât pentru Orion și Tochee, care erau vrăjiți de clădiri, străzi și oameni. Șoseaua cu două benzi șerpui prin platformele industriale de la periferie, peste poduri, în suburbiile în care locuințele cele mai bune străjuiau râul și coborî în cele din urmă în valea lină unde centrul orașului acoperise versanții cu clădiri masive din piatră și sticlă.

Ozzie dirijă Land Roverul în spatele hotelului Ledbetter și-l opri înaintea unei uși de serviciu.

— Așteptati aici, le spuse celorlalți. Vorbesc foarte serios, băieți. Am nevoie de o zi liniștită, ca să mă pun la punct cu tot ce s-a întâmplat. Nu vreau scene pe-aici, în regulă?

— Bine, aprobă Orion amabil.

Pentru orice eventualitate, Ozzie încuie portierele Land Roverului după ce coborî.

Recepția cu plafon înalt din Ledbetter avea un aranjament central mare de vegetatie extraterestră exotică, cu planetele atent gradate, astfel că, atunci când mergeai printre ele, culorile frunzelor le urmau pe cele ale curcubeului. Ozzie, care avusese parte de suficientă vegetatie extraterestră minunată de-a lungul potecilor încât să-i ajungă în următoarele cinci vieți, merse direct de la ușile rotative spre biroul recepției, ignorând complet ambientul luxuriant. Receptă o mulțime de priviri din partea celorlalți clienti care veneau din față, urmate de obicei de strâmbături dezaprobatoare din nas. Acela era și motivul pentru care privea drept înainte, întrucât știa cu exactitate cum arăta, când

tălpile cizmelor lui lăsau bucăți de pământ pe mocheta plușată azur-regal.

Ajunse la recepția cu tăblie din ardezie și pocni energic în clopoțelul de alamă lustruit. Doi membri solizi din personalul de securitate al hotelului apărură imediat înapoia sa. Recepționerul de serviciu, un bărbat care se apropia de patruzeci de ani și purta puloverul-uniformă gri al hotelului, îi aruncă o privire de reproș.

— Da?

Pauză.

— ...domnule.

Ozzie rânji dinapoia bărbii sale extravagante.

— Păi, nenică, dă-mi apartamentul cel mai bun pe care-l ai.

— Este rezervat. De fapt toate camerele noastre sunt rezervate. Poate că ar trebui să încercați în alt stabiliment.

Îi privi pe cei doi bodyguarzi și dădu să ridice mâna.

— Nu, mersi, nenică. Asta-i singurul de cinci stele din oraș.

Înainte ca recepționerul să-l fi putut opri, Ozzie se întinse peste tejghea și-și apăsă degetul mare de i-padul de pe matricea de credit a hotelului.

— Ascultă, prie..., începu recepționerul, apoi clipi iute când sistemul hotelului înregistră tatuajul bancar al lui Ozzie și certificatul de identitate. Ah... Se clătină nițel și privi cu mai multă atenție: Ozzie? Adică vreau să spun, domnule Isaac. Bun-venit în Ledbetter!

Bodyguarzii încremeniră. Unul dintre ei izbuti să zâmbească.

— Ce-i cu apartamentul ăla? întrebă Ozzie.

— Greșeala îmi aparține, domnule, apartamentul nostru de lux este disponibil. Vom fi onorați de șederea dumneavoastră la noi, domnule.

— Mă bucur s-o aud. În privința apartamentului... mă aștept ca voi să cazați aici o mulțime de persoane importante, persoane care nu vor ca tot ce fac ele s-apară în emisiunile de bârfe.

— Cred că ne veți aprecia discreția, domnule.

— Pân-aici e bine. Există vreun ascensor de serviciu până la apartament?

— Da, domnule.

— Și mai bine. Ascultă cu atenție. Într-un automobil parcat în fața unei uși din spate a hotelului vostru se află un extraterestru foarte mare. Vreau să intre în lift și să suie în apartament fără

gălăgie și fără să fie văzut de nimeni. Nu vreau ca mâine dimineață să mă uit pe fereastră și s-o văd pe Alessandra Baron sau alt barosan din media făcând de strajă lângă hotel.

Transferă un bacșiș foarte mare în contul general al personalului Ledbetter.

— Suntem chit în privinta asta?

Sprâncenele recepționerului se ridicară o fracțiune.

— Voi face cât se poate de clară solicitarea dumneavoastră întregului personal.

— Bine gândit. Mai departe. aveți un meniu decent de room-service?

— Absolut, domnule. Restaurantul nostru are cel mai bun meniu din oraș. Doriți să-l consultați acum?

— Nu, trimiteti mâncarea în apartament.

— Da, domnule. Ăăă... ce feluri doriti?

— Pe toate.

— Pe toate?

— Da și ca să fiu absolut sigur, notează: și douăzeci și cinci de salate.

— Imediat, domnule.

* * *

Baia de lângă dormitorul principal al apartamentului avea un bazin circular afundat din marmură, în care puteau încăpea mai multe persoane. Nu totuși îndeajuns de mare pentru Tochee. Extraterestrul zăcea alături pe un pat din prosoape și-si turna pe el apa caldă și înspumată. Manipulatoarele lui cărnoase țineau doi dintre cei mai mari piepteni care puteau fi găsiți în Eansor pe care-i trecea prin ferigile colorate, smulgând din ele fragmente de frunze uscate, pietricele, noroi uscat, fire de iarbă si toate celelalte gunoaie pe care le adunase în apendicele lui penate în timpul deplasării între planete.

Orion, care purta doar un prosop galben-canar uriaș în jurul mijlocului, îi dădea ocol cu un furtun, spălând spuma pe care Ozzie i-o frecase pe piele după ce-l pieptănase.

— Pe planeta mea nu avem „șampon", le spuse Tochee.

Câteva dintre ferigile curățate se legănau la cea mai mică mișcare. Pe măsură ce apa se usca, deveneau spectaculos de moi și vibratorii.

— Aș deveni foarte important dacă aș introduce așa ceva.

— În viață, lucrurile mici sunt cele mai importante, filozofă Ozzie.

Ca și Orion, purta un prosop mare și nimic altceva. Probabil că avea să mai facă un duș după ce terminau cu ședința de înfrumusețare a lui Tochee. *Trei într-o singură zi*! Apa care se scursese la canal în urma primului duș fusese *înfiorătoare*.

Mâncaseră după prima baie zdravănă cu săpun adevărat. Toți trei se plimbaseră în lungul măsuțelor rulante ticsite cu mâncărurile cele mai bune din restaurant. Ozzie înfulecase pe nerăsuflate friptura perfect gătită în sânge, în stil franțuzesc. Gustase din pește, vânat, rizoto, pui cu sos dulce și pui cu sos acrișor, feluri thailandeze condimentate, paste. Cartofi prăjiți! Un munte întreg. Bere; băuse de parcă o primise direct de pe Olimp.

Tochee se limitase la felurile vegetariene. Ozzie nu putea înțelege cum cineva, extraterestru sau nu, putea mânca două boluri pline cu batoane de morcovi cruzi care erau meniți pentru sosuri. Salatele fuseseră de asemenea o idee bună; Tochee mâncase jumătate din ele.

Orion și Tochee încercaseră înghețata pentru prima dată în viața lor. Terminaseră tot ce exista pe măsuțele rulante și mai comandaseră. Ozzie se ocupase de absolut toate budincile, luând câte o lingură din fiecare.

După ospățul pantagruelic, intrase personalul unui magazin de haine din oraș, cu valize imense conținând ultimele haine la modă. Ozzie și Orion avuseseră nevoie de o oră ca să-și aleagă garderoba. Salonul de coafură al hotelului aranjă barba lui Ozzie și-i făcu o manichiură adecvată. Nu-i lăsă să-i tundă prea mult din părul afro, deoarece îi plăcea să-l poarte în stilul acela exploziv. Orion căpătă un tratament similar, care luă sfârșit când Ozzie o salvă politicos pe biata fată care se ocupa de coafura băiatului.

— Îți curgeau balele, îi spuse lui Orion când fata plecase.

— Era frumoasă, protestă el. Și realmente prietenoasă.

— Era cu șaizeci de ani mai bătrână ca tine. Crede-mă ce-ți spun, reîntinerirea este ușor de văzut, dacă știi ce cauți; purta atât de mult machiaj fiindcă de fapt nu-i foarte frumoasă și era politicoasă profesional, nu prietenoasă.

— Cred că de fapt esti gelos.

Ozzie contramandă prompt masajul pe care-l comandase pentru amândoi.

Ferchezuirea lui Tochee dură nouăzeci de minute întregi, dar, Ozzie trebui să recunoască, fusese timp utilizat cu folos. După ce terminară să-i usuce ferigile penate cu foehnuri, prietenul lor arăta magnific. Mai scămos decât îl văzuseră vreodată, însă minunat de colorat.

— O întreagă trupă de balerine din Las Vegas cu costume din pene, declară Ozzie.

— Acum ieșim în oraș? întrebă Orion.

Îmbrăcase o cămașă neagră semiorganică, peste care avea o jachetă alb și stacojiu; pantalonii erau îndeajuns de verzi pentru a răni ochii oricui. Potrivit spuselor vânzătorului, era o combinație la modă pentru cei sub douăzeci de ani. Ozzie se simțea bătrân numai uitându-se la băiat; era imposibil să intre în vreun bar cu cineva îmbrăcat în felul acela.

— Îmi pare rău, dar nu-n seara asta. Ți-am spus că am de recuperat chestii serioase pe partea de informație.

Hotelul, ba chiar Bilma însăși nu era decât un interludiu înainte de a reveni la asteroidul lui și a analiza ce să facă în continuare.

— Mâine atunci..., făcu Orion pe un ton plângăreț. Da' ai promis pentru mâine! Nu-i corect că ne-ntoarcem și eu trebuie să stau în casă tot timpul. Vreau să cunosc niște fete.

— Bine, mâine, aprobă Ozzie dispus la orice pentru a scăpa de el.

— Și-atunci ce fac în seara asta? întrebă băiatul.

Afară se întunecase deja, iar luminile ce înconjurau hotelul străluceau verzi și roșii prin ferestre.

— Accesează ceva. O să-ți arăt cum să faci. Și poate că lui Tochee îi va plăcea să vadă câte ceva din Commonwealth.

Îi împinse în salonul principal al apartamentului și-i accesă matricea de management. Portalul holografic mare se aprinse cu un meniu uriaș de categorii din unisferă. Ozzie încărcă grăbit restricțiile care aveau să-l oprească pe băiat să vizioneze porno toată noaptea — gândindu-se la binele lui Tochee, evident — și comută matricea pe funcția de activare vocală. Introduse o rutină de traducere directă pentru Tochee și-i lăsă acolo.

* * *

Vehiculele Păzitorilor aproape că ajunseseră pe fundul golfului adânc în care era situat Shackleton, când legătura pe bandă îngustă a lui Adam cu trenul se întrerupse. Îi ceru lui Rosamund să trimită sonda înapoi, pentru a inspecta poarta. Chiar pe când micuțul 'bot viră brusc prin cerul roșu și senin al lui Half Way, bărbatul era sigur ce va găsi. Vic avusese dreptate. Judecând după liniștea din mașina blindată și după felul în care toți păstrau tăcerea pe banda generală, el nu era singurul care gândea așa.

Imaginea din vederea virtuală îi arăta inelul simplu de echipamente care ancora capătul Half Way al găurii-de-vierme. Pentru un moment fu iluminat de una din străfulgerările alb-albastre intense de pe cer și licărul acela dezvălui mașinăriile interconectate din interiorul arcadei. Gaura-de-vierme nu se mai zărea.

— Bun, comentă Morton, aș zice că întoarcerea va fi nițel cam dificilă acum.

— În Shackleton există avioane, rosti Adam menținând un aer pozitiv.

Nu dorea ca toți să intre în panică. Nu încă, oricum. Dacă începeau să se gândească la cât de izolați erau, aveau să se piardă extrem de rapid. El unul nu se putea gândi decât la unica gaură-de-vierme care rămăsese pe planeta aceasta uitată de Dumnezeu și la faptul că Starflyer va ajunge primul la ea. Trebuia să admită că, din punctul de vedere al capcanelor, aceasta era superbă. Starflyer nu trebuia decât să ajungă la gaura-de-vierme și să-i detoneze generatorul după ce trecea, lăsându-i naufragiați pe o planetă lipsită de orice legături cu exteriorul, într-un mediu care avea să-i ucidă lent. Și cine ar fi venit să-i mai caute? Poate Sheldon. Posibil.

E-majordomul lui Adam îl anunță că Bradley îl apela pe un canal privat.

— Nu-i bine. Ai examinat vreodată scenariul ăsta?

— Stig și eu am analizat ce s-ar întâmpla dacă Starflyer va detona generatorul găurii-de-vierme din Port Evergreen după ce va ajunge pe planetă. Asta a fost acum un an. Am considerat că pe Far Away ar exista destule resurse pentru ca răzbunarea planetei să fie încheiată de clanuri înseși. Asta însă presupunea

ca ele să aibă deja datele de pe Marte și ca noi să fi adus acolo mai multe echipamente. Divizia de inspecție a mărfurilor de pe Far Away ne-a dejucat planurile respective și de altfel acesta este unul dintre motivele pentru care am optat pentru scenariul spargerii blocadei.

— Dar ne așteptam s-o facem înainte de revenirea lui Starflyer, zise Bradley.

— Exact. După care atacul Dysonilor ne-a băgat alt băț în roate. Și în tot cazul eu unul n-am anticipat așa ceva.

— Prin urmare, care ne sunt opțiunile?

— Există una singură: să ajungem la Port Evergreen înaintea lui Starflyer.

— Putem face asta?

— Chiar dacă nu ne-ar fi sabotat planurile, tot are un avantaj de treizeci de minute înaintea noastră. Nu avem aeroboți. Nici măcar rachete aer-aer.

— Am înțeles, zise Bradley. Există vreo modalitate prin care i-am putea apela pe cei din față, pentru ca să inversăm capcana asta și să cadă chiar Starflyer în ea? Să-i trecem pe războinicii clanurilor prin gaura-de-vierme din capătul celălalt și să asigurăm controlul asupra lui Port Evergreen înainte ca Starflyer să sosească? În felul acela va fi prins între noi.

— Avioanele nu dispun decât de radiouri pe unde scurte, în cazul unor urgențe. Aici nu există sateliți, ci doar un cablu submarin de fibră optică între Shackleton și Port Evergreen, care leagă Far Away de unisferă.

— Atunci să rămână cineva în urmă și când începe următorul ciclu să-i expedieze un mesaj lui Stig.

— De mai multe zile Institutul blochează toate comunicațiile.

— În cazul acesta nu avem de ales decât să zburăm și să sperăm că Stig ne poate ajuta cumva.

— Fără să știe ce se-ntâmplă?

— Nu-i prost. Va ști că Starflyer se întoarce și că noi am pornit de asemenea la drum.

— Sper să ai dreptate.

Vehiculele ajunseră pe pragul de stâncă pe care barăcile presurizate și hangarele vaste se ridicau la o sută de metri deasupra oceanului. Ușile a două hangare erau deschise și fulgerările regulate dinspre steaua dublă a planetei le dezvăluiau interioarele

cavernoase goale. Când sonda efectuase zborul anterior, senzorii ei activi arătaseră că în toate celelalte șapte hangare existau Carbon Goose

— Vehiculele noastre ar încăpea în unul, anunță Adam.

— Nu vreau să intervin, spuse Bradley, dar nu-i cam riscant să punem totul într-un singur aparat de zbor?

— Sunt pregătit să rulez o verificare a avioanelor, replică Adam. Ne-am gândit la posibilitatea unui sabotaj din partea agenților Starflyer și de aceea am adus senzorboți de clasă criminalistă. Sunt destui ca să verifice trei avioane. Însă va trebui să decolăm cât mai repede. Dacă punem toți senzorboții să lucreze la un singur avion, vom iuți procesul. De acum nu ne putem permite luxul a trei avioane.

— Scuză-mă. Este operațiunea ta; pe restul drumului, voi încerca să-mi țin gura-nchisă.

— Să nu faci asta. Pot și eu comite greseli. Dacă vezi vreuna apropiindu-se, strigă tare și apăsat.

Adam reveni pe canalul general:

— Kieran și Ayub, misiune de decontaminare. Vreau un control amănunțit; nu ne trebuie surprize deasupra mijlocului oceanului.

Îi obligă pe toti ceilalți să astepte în securitatea relativă a vehiculelor, în timp ce Kieran și Ayub merseră la Carbon Goose din hangarul al cincilea, care fusese lăsat în mod de hibernare cu minimum de consum energetic. Un roi de senzorboți de clasă criminalistă standard se târau peste roci împreună cu ei, semănând cu niște omizi lungi cât brațul. Mașinăriile erau acoperite cu filamente din molecule inteligente și semănau cu firele unei blăni moi. Ele ocoliră avionul uriaș, cercetând pietrele pentru orice urme ale unei vizite recente în hangar.

— Nimeni n-a fost pe-aici de mai bine de o săptămână, raportă Ayub. Perturbări termice zero. Nu există diseminări chimice reziduale.

Adam le dădu aprobarea să înceapă testarea avionului. Kieran sui în cockpit și încărcă un lot de software-uri de diagnoză. Ayub supraveghea senzorboții, care se târâră peste fuzelaj și se strecurară prin ecluze. Pătrunseră în structură prin porturile de inspecție și grile, palpând cu filamentele lor toate carcasele componentelor, adulmecând aerul pentru orice urme infinitezimale

de substanțe chimice și efectuând scanări de rezonanță ale structurii. Bărbatul introduse câte trei în fiecare turbină nucleară, astfel ca să se poată strecura pe lângă pale și trece prin compresoare.

— Când începe ciclul găurii-de-vierme? întrebă Anna.

— Peste șase ore, răspunse Adam. Presupunând că Starflyer are un zbor standard poarta va rămâne deschisă aproximativ o oră și jumătate după sosirea lui la Port Evergreen.

— Am avea timp, comentă Wilson. Dar va fi foarte, foarte strâns.

După douăzeci de minute, Ayub anunță că în cala inferioară nu existau dispozitive detonatoare.

— Cât va dura verificarea asta? se încruntă Oscar

— Atât cât va fi necesar, replică ferm Adam

— Le oferim un avans prea mare, spuse Wilson. În ritmul ăsta, până ajungem noi acolo, nici vorbă ca Starflyer să mai lase poarta funcționabilă în capătul celălalt. Dacă dorim să ne păstrăm vreo șansă, trebuie să ne menținem foarte aproape de el. Trebuie să riști cu o scanare minimă.

Adam știa că avea dreptate. Dacă Starflyer nu ar fi dorit realmente ca ei să-l urmărească, ar fi putut foarte ușor să fi distrus toate avioanele rămase la sol, înainte de a pleca mai departe. Prin urmare, fie că acestea fuseseră sabotate, fie că extraterestrul intenționa pur și simplu să distrugă generatorul de la Port Evergreen, prinzându-i pe oameni în capcană pe Half Way. *Mai simplu înseamnă întotdeauna mai eficient. Iar Starflyer trebuie să improvizeze și el într-o oarecare măsură.*

— Bine, le spuse piloților. Suiți-le.

Kieran și Ayub deschiseră rampele calei principale din spatele lui Carbon Goose. Volvourile urcară primele. Când mașina blindată trecu pe sub aripa avionului, Adam văzu cum senzorboții începură să cadă din efuzoarele turbinelor, flexionându-se inutili pe platforma de rocă, cu sofisticatele lor componente electronice afectate de radiațiile micropilei. Rămase cu ochii mult timp asupra lor, văzându-i cum încetinesc și finalmente devin inerți. Pe o planetă dușmănoasă oamenilor era un semn rău când până și mașinile special proiectate pentru a funcționa aici se dovedeau letale pentru tehnologia Commonwealth standard.

* * *

Când intră în cockpit, Wilson continua să poarte costumul blindat. În conformitate cu restul avionului, acesta era un compartiment mare, cu scaune ce aduceau mai degrabă cu fotolii din piele pentru pasageri, decât cu locurile strâmte ale avioanelor de vânătoare USAF cu care fusese el nevoit să se multumească în prima sa viață. Parbrizul era un geam transparent curbat, înalt de doi metri, care oferea vedere panoramică peste botul bont. Kieran stătea în scaunul pilotului, de asemenea în costumul blindat; pe consola de comenzi erau întinse trei matrice de înaltă performanță, cuplate la echipamentele electronice ale lui Carbon Goose prin cabluri groase de fibră optică.

— Ai găsit ceva? îl întrebă Wilson.

— Nu. Software-ul este neatins. Am încărcat niște programe suplimentare de monitorizare pentru cazul în care ar exista ceva ascuns, totuși n-au avut timpul necesar pentru a implanta nimic sofisticat. Nu există urme termice ale altor persoane care să fi fost aici înaintea noastră. În opinia mea, dacă înseamnă ceva, avionul este curat.

Se ridică din scaun și-și scoase casca.

Wilson studie chipul tânăr care apăru de dedesubt. Păr scurt care încadra trăsăturile zvelte, ochi alerți; zelos, dedicat, eficient. *Eu însumi, acum trei sute patruzeci de ani. Dumnezeule!*

— Când am fost în aviația militară, am învățat să am întotdeauna încredere în echipa mea de mecanici. Bănuiesc că între timp nu s-a schimbat nimic.

Kieran îi surâse larg, realmente recunoscător.

— Mulțumesc.

— Bun, haide să vedem dacă-mi mai amintesc cum se zboară.

Începu să-și scoată costumul blindat.

— Domnule amiral, mă bucur că ești aici.

Apelativul îl surprinse pe Wilson. Cu treizeci de ore în urmă, Marina condusă de el îi vânase pe Păzitori de parcă ar fi fost un virus pandemic. Crezul tânărului era cu atât mai mișcător.

— Voi face tot ce pot, îi promise.

Oscar și Anna ajunseră în cockpit, când Wilson își scotea cizmele costumului blindat. Purta doar un tricou alb și șort, iar aerul din cockpit era aproape geros.

— Ia de-aici! zise Oscar și-i aruncă o gentuță. Valiza de călătorie standard a executivilor TSC. Vitală pentru supraviețuire în hotelurile și la conferințele din tot Commonwealthul.

— Nu-ți bate joc, mormăi Wilson trăgând fermoarul genții.

Găsi o jachetă îmblănită cu logoul TSC pe piept și o îmbrăcă repede, înainte de a se așeza în scaunul confortabil al pilotului.

— Oho, da' pielea asta-i rece rău!

Puse mâinile pe i-padurile consolei și examină meniurile ce i se derulară pe vederea virtuală după stabilirea interfeței. Primul lucru pe care-l făcu fu să localizeze circuitele ambientale ale avionului și să comute încălzirea la maximum.

Rutinele de activare erau simple și fură rezolvate cu ușurință de matricele avionului. Comandă deschiderea ușilor hangarului, în timp ce turbinele își rulau verificările de dinaintea decolării. Prin parbrizul mare străluci lumină roșie. Un fulger puternic dinspre steaua binară îl făcu pe Wilson să clipească instinctiv și să caute limitatorul optic care restrictiona lumina ce putea să pătrundă prin sticla rezistentă. Aceasta permitea trecerea radiațiilor obisnuite ale stelei de clasa M, dare fulgerele sosite de la materia aflată în cădere finală în perechea neutronică nu aveau să-l mai afecteze la fel de rău.

— Toți sunt la bord și în siguranță, raportă Adam. Poți, te rog, să activezi sistemul de încălzire?

— I-am dat deja drumul, zise Wilson. Va mai dura vreun minut.

Anna își scosese costumul blindat si dârdâia de frig, în vreme ce scotea haine din geanta TSC.

— Vrei pe scaunul copilotului? o întrebă Wilson.

— Sigur că da, îi aruncă ea un surâs fugar și intim.

— Ar trebui totuși să decolăm înainte să sărbătoriți intrarea în clubul amatorilor de sex la înălțime, comentă sec Oscar.

Wilson îi rânji larg.

— Asta-i comanda pe care mi-am dorit mereu s-o dau, le mărturisi când echipamentele electronice ale avionului confirmară că micropilele erau gata. Turbinele atomice — putere maximă!

Anna și Oscar schimbară o privire și bărbatul strânse din umeri.

Turbinele ambalară si Wilson eliberă frânele roților. Carbon Goose rulă afară din hangar și începu să coboare spre oceanul înghețat.

* * *

— Frățioare..., mormăi Ozzie.

Accesa fișiere din asteroidul său și vedea cum refugiații din Randtown se iveau împletindu-se din gaura-de-vierme.

— S-a dus dracu' și cartieru-ăsta...

Trecuseră două ore de când privea tot ce se întâmplase în absenta lui și începea să regrete că nu părăsise Insula 2 în direcția opusă.

Ultimul fișier de acasă i-l arătă pe Nigel hoinărind prin bungalow. Se derulă apoi proiecția înregistrată a lui Ozzie și Nigel înjură la sfârșit. Aflat în intimitatea călduroasă a apartamentului cu două niveluri din Ledbetter, răschirat pe patul rotund uriaș cu saltea umplută cu gel, Ozzie rânji văzând expresia stupefiată a prietenului său. Bietul Nigel îi dezaprobase mereu stilul de viață, deciziile și opțiunile. Ei doi formau o echipă atât de bună, tocmai fiindcă aveau păreri contrarii.

Își goli paharul cu bourbon și-i ceru fembotei să-l reumple, după care trecu la examinarea înregistrărilor de la cea mai recentă invazie.

— Frățioare...

Dezastrul abătut de bombele-flamă și distrugătorii cuantici asupra stelelor era terifiant. După aceea o armă distrusese Poarta Iadului, ceva ce Dinastia Sheldon crease independent de Marină, mai puternică decât un distrugător cuantic. În clipa de față, jumătate din unisferă specula și bârfea despre posibilitatea ca Nigel să utilizeze aceeași ultra-armă împotriva lui Dyson Alfa — lovitura care ar fi trebuit să ducă la câștigarea războiului.

Cealaltă jumătate a unisferei era ocupată să discute despre evacuarea în viitor a populației de pe planetele 47Secunde. Ozzie mai trase o dușcă atunci când Cabinetul de Război își făcu anunțul public.

— Băi nenorocitule, să nu mă bagi pe mine-n chestia asta! răcni el spre imaginea lui Nigel.

Fața așa-zisului său prieten se ridica uriașă deasupra patului, proiectată de portalul de pe peretele opus. Acum era prost focalizată. Ozzie încercă să facă niște calcule matematice, pentru a vedea dacă Nigel stia despre ce pizda mă-sii vorbea, dar nu izbuti să formeze ecuațiile. Își privi paharul, care era iarăși gol.

— Adu sticla, îi ceru fembotei.

Mâini virtuale bâjbâiră prin vederea virtuală și el ciocăni politicos pe iconul IC.

Cabinetul de Război dispăru, înlocuit de linii portocaliu și turcoaz ce șerpuiau suprapunându-se și întrețesându-se.

— Salut, Ozzie. Bine ai revenit.

— Mă bucur c-am revenit. Vorbesc cât se poate de serios. Nu-ți dai seama ce minunată e hârtia igienică, până nu ți-o smulge un univers insensibil. Cred că asta-i o caracteristică definitorie a civilizației umane — capacitatea de a produce ceva decent cu care să te ștergi la cur. Crede-mă pe cuvânt, frunzele pădurii nu-s făcute pentru așa ceva — te zgârie teribil și asta-i problema. Dacă vrei poți să-mi scrii asta și pe piatra de mormânt.

— Am notat cu atenție.

— Hei, hei, nu mă lua pe mine la 'șto! Ai de dat niște explicații serioase.

Fembota rulă lângă pat și îi întinse sticla de bourbon. Ozzie o luă și-i făcu cu ochiul.

— Te referi la evacuarea de urgență a lui Randtown, rosti IC.

— Ai pus degetu' pe rană, băiatu'.

— Ne-am îngăduit libertatea de a salva mii de vieți omenești. Am presupus că, dat fiind circumstanțele, nu vei obiecta.

— Păi cum... cheltuiesc trilioane de dolari să-mi construiesc o casă care să-mi ofere intimitate absolută si văd c-au fost bani irosiți. Aruncați pe apa sâmbetei.

Camera se roti în jurul lui și se pomeni cu membrele răschirate pe pat și privind tavanul. Trase încă o dușcă de bourbon ca să compenseze.

— Acum va trebui să mă gândesc la altceva. Poate mă-ntorc la Citadela de Gheață... Nu! Ce pizda mă-sii tot vorbesc? Acolo era frig. Io nu-s o persoană căreia să-i placă frigu'. I-o chestie pe care-am învățat-o despre mine.

— Prin urmare aventura ta a avut succes?

— Oho-ho, si-ncă cum! Am aflat totu': cine-a ridicat barierele, de ce-a făcut-o și de ce nu vrea să ne-ajute. Și să-ți mai zic o cioacă: am avut dreptate și-n privința Silfenilor.

— Evoluează într-o stare adultă?

— Ah-ha! Ozzie agită un deget spre lenta furtună de sinusoide strălucitoare. Mă gândisem io că ti-ar place să știi asta. Dac-ai fi văzut unde trăiesc! Halo' de gaze e marfă rău de tot. Poate c-ar

trebui să-ncerc să construiesc și io unu'. Mi-ar plăcea tare mult să-i văd mecla lu' Nigel când l-aș anunța.

— Cine a ridicat barierele?

— Dansatorul-în-nori zicea c-a fost o rasă numită Anomine. Da' asta a fost într-un vis. Așa cred. Oricum, rasa aia nu mai există. Ba nu, stai, anulează; mai există da' nu mai e la fel. Cred că i-a depășit în evoluție pe Silfeni, cel puțin pe unii dintre ei. Toți ceilalți s-au întors acasă și s-au înscris în Greenpeace.

Ozzie rânji leneș. Patul era minunat de moale și el se simțea foarte obosit. Închise ochii.

— Să știi că n-o să ne-ajute. Tu ai fi pe felie cu-asta. Nici tu n-ai dat cine știe ce ajutor pe-aici, este? Decât s-o recrutezi pe puicuța aia, Mellanie... Să dea dracii, e bună rău. Știi dac-are vreun prieten?

Căscă. Așteptă un răspuns.

— Haide, doar nu ești șucărit pe mine, nu? Ți-am zis și io câteva adevăruri, ca-ntre prieteni. Trebuie să-nveți să mai îngroși obrazu'.

Nu căpătă niciun răspuns. Lumina din încăpere se modifică.

— Domnule Isaacs?

— Hă?

Nu mai era IC. Ozzie deschise ochii. Liniile portocalii și turcoaz dispăruseră. Se răsuci către sunetul noului glas, sau încercă s-o facă, deoarece patul i se opunea întruna. În raza vizuală apăru capul unui bărbat. Era răsturnat și încruntat.

— Hei! exclamă Ozzie încântat. Nelson! A trecut ceva vreme, nenică. Cum merge?

— Mă bucur să văd că ești sănătos.

— În viața mea n-am fost mai în formă.

— Așa este. Nigel ar dori să schimbați două vorbe.

— Adu-l încoa'.

— Este mai ușor dacă te-am duce la el.

— Sigur că da. Stai să-mi găsesc pantofii.

Ozzie reuși în cele din urmă să se miște și lunecă din pat, aterizând grămadă pe podea. Ceva durea. Probabil că-i aparținea lui.

— Îi vezi pe-undeva? îl întrebă el derutat pe Nelson.

Nelson surâse inexpresiv și făcu un semn. Ozzie fu ridicat în picioare de doi tineri puternici în costume gri de afaceri. Pe obraji

aveau COtatuaje verzi și roșii identice, seturi de linii lungi de un centimetru care semănau cu niște perciuni din neon.

— Salut, băieții! Încântat de cunoștință.

Ei îl purtară afară din dormitor. Orion se afla în salonul exterior, îmbrăcat în aceeasi jachetă alb-stacojiu ultramodernă și părând extrem de speriat. În salon se găseau mulți oameni asemănători celor care-l purtau pe Ozzie; femei și bărbați solizi, politicoși și complet lipsiți de simțul umorului.

— Ozzie? rosti Orion.

Își mușcă ușor buza, privind cu teamă la Nelson.

— Stai cuminte, tăticu', totu-i sub control. Unde-i Tochee?

— Sunt aici, prietene Ozzie.

— Fă așa cum zic ei.

Poziția verticală nu era un lucru bun. Stomacului lui Ozzie nu-i plăcea. Vomită.

Îl transportară în liftul de serviciu. În afara hotelului aștepta un convoi de limuzine negre. Fu înghesuit în prima dintre ele. Drumul scurt se sfârsi cu purtarea lui spre un aparat de zbor hipersonic, suficient de mare pentru ca Tochee să încapă în spate, de unde fusese demontată o duzină de scaune.

Nelson se așeză în fata lui Ozzie și-i întinse o tabletă mare, roșie.

— Înghite-o.

— Ce-i asta?

— Ceva care să te-ajute,

— Nu-s bolnav.

Niște degete îi strânseră nasul și Ozzie deschise gura în mod reflex. Tableta fu îndesată înăuntru, urmată de apă. Ozzie pe jumătate înghiti, pe jumătate se înecă.

— Băi, tată...

Nelson se lăsă pe spate.

— Fixați-i centurile. O s-aibă nevoie.

Zborul fu realmente oribil. Ozzie se cutremură violent în scaunul său, simtind cum îi arde pielea. Dorea cu disperare să vomite din nou, dar parcă stomacului său îi crescuse o membrană suplimentară pentru a împiedica asta. Arsura de aciditate din gât i se răspândise prin tot stomacul. Durerea de cap părea că-i străpunge craniul și iese sub formă de sudoare.

Peste o oră dinții încetară să-i mai clănțănească. Durerile și disconfortul se diminuau, lăsându-i hainele îmbibate în transpirație rece.

— Urăsc în pizda mă-sii pastilele anti-beție, mormăi el spre Nelson. Nu-s ceva natural. Uită-te și tu la hainele-astea.

Își ciupi dezgustat tricoul.

— Ți-am adus bagajele, răspunse Nelson. Te poți spăla și schimba în tren. Asolizăm în cinci minute.

— Unde?

— La gara planetară.

— Marfă! Trebuie să fac pipi.

Nelson arătă cu un gest scurt coridorul dintre scaune.

Ozzie își descheie lent centurile și se sculă nesigur. Orion stătea în scaunul din spatele lui.

— Tu ești bine, gagiule?

Băiatul încuviință din cap.

— Cred că Tochee a fost neliniștit, dar i-am spus că nu vom păți nimic. El nu-ntelege cât de important ești.

— O să-ncerc să-i explic mai târziu.

— Ozzie, rosti încet băiatul, ea-i chiar drăguță. Am vorbit multe. O cheamă Lauren. A fost realmente interesată de potecile Silfene și de locurile pe unde-am ajuns noi.

Ozzie se uită la membra echipei de securitate pe care Orion i-o arăta pe furiș.

— Ăăă, da... și ea-i politicoasă în felul ucigașilor în serie, fiindcă aia-i meseria ei. Nu-i cere să se mărite cu tine sau altceva.

— Bine, se strâmbă băiatul.

* * *

Hipersonicul coborî pe o pistă din spatele grupului de clădiri administrative ale gării. Nu exista nimeni prin jur care să-i vadă debarcând și grăbindu-se către un expres maglev aerodinamic cu două vagoane.

— Numai noi? întrebă Ozzie, uitându-se prin vagonul din față care era pustiu.

Pe lungimea vagonului existau scaune sferice mari, iar în capătul îndepărtat vedea un bar.

— Doar voi, confirmă Nelson.

Ozzie își luă în toaletă una dintre valizele noi, pentru a se schimba. Încercarea lui de interfațare cu unisfera fu sortită eșecului complet; inserțiile îi raportară că trenul era perfect ecranat.

Revenit în vagon, dădu o raită pe la bar și-și luă câteva sandvișuri, după aceea se așeză lângă Orion și Tochee. În vreme ce expresul gonea, jucă rolul ghidului turistic și le arătă planetele pe care treceau. Prima fu Shayoni din 15Mari, care duse la Beijing, apoi urmă o cursă rapidă pe bucla transterrană spre New York, apoi către Augusta.

— Transportul vostru, comentă Tochee, este mult mai eficient decât metoda Silfenilor. Iar planetele voastre sunt foarte ordonate. Dezaprobați dezordinea?

— Nu ne judeca după ce-ai văzut până acum, îi spuse Ozzie.

La gara New Costa, trenul lor ieși din zona principală și trecu printr-o poartă izolată.

— Iar asta trebuie să fie Cressat, spuse Ozzie. N-am mai fost de mult pe-aici.

— De șaptezeci și trei de ani, preciză Nelson când maglevul intră în gara Illanum.

Îi așteptau alte limuzine negre.

— Încotro? întrebă Ozzie.

— La una dintre reședințele lui Nigel din apropierea orașului.

— Mergem toți?

— Da, toți. Am pregătit camere corespunzătoare.

— Bine.

Ozzie privi cu suspiciune triajul mărfurilor din gară. Capacitatea acestuia crescuse cu un ordin de magnitudine de la ultima lui vizită.

„Reședința" era o clădire imensă din piatră deschisă la culoare, în stilul conacelor măreațe din Europa secolului al XVIII-lea. Se afla la câțiva kilometri în afara orașului și era înconjurată de arbori impresionanți și oprimant de întunecați în amurgul ce se îndesea.

— O să fie bine, le spuse Ozzie tovarășilor săi când intrară în holul mare de la intrare.

Expresia lui Orion se transforma într-o îmbufnare pe care bărbatul o recunoștea prea bine.

— Culcă-te și discutăm dimineață.

Nelson îl conduse prin conac până la un cabinet ale cărui ferestre dădeau spre peluza din față. Afară se zărea o întindere

verde și virgină, abia vizibilă după apusul soarelui. Ozzie nu era sigur dacă și-o reamintea, totuși părea vag familiară. Detesta să nu aibă acces la unisferă la așa scurt timp după ce se reconectase.

Nigel aștepta într-un fotoliu mare din piele.

— Mulțumesc, Nelson.

Nelson surâse scurt și ieși, închizând ușa. Inserțiile lui Ozzie îl anunțară că un e-sigiliu foarte puternic înconjurase odaia.

— Doar noi, da?

— Doar noi.

Nigel îi indică un fotoliu identic cu al său.

— N-ar trebui să duduie focu-n șemineu? rosti Ozzie, așezându-se. Eventual c-un câine d-ăla mare și lățos tolănit în fața lui.

— Ciobănesc irlandez.

— Și cu noi doi făcându-ne de cap cu niște coniacuri.

— Ai băut destul pe ziua de azi.

— Bine, Nige, ia zi acu' ce-i cu operațiunea asta de mare secret? Adresa mea din unisferă este deschisă. M-ai fi putut apela.

— Prefer așa. Puștiul cu care ai venit spune o poveste interesantă. Și extraterestrul... nimeni n-a mai văzut până acum rasa asta. Comunicare prin semnale vizuale fotoluminescente în spectru ultraviolet. Xenobiologii vor fi în culmea încântării.

— Să știi că Tochee-i un gagiu de-ncredere.

— Ai umblat așadar pe potecile Silfenilor?

— Da, nenică. Este cea mai incredibilă rețea de găuri-de-vierme pe care ți-o poți închipui. Cred că-s inteligente în felul lor propriu. De asta nu le putem cartografia niciodată. Se deplasează permanent, deschizându-se și închizându-se, ba chiar comută și prin timp.

— Normal. Unul dintre proiectele noastre de cercetare vizează încorporarea rutinelor de control ale unei găuri-de-vierme într-o matrice de energii exotice autonomă.

— Grosolan, foarte grosolan prin comparație cu astea.

— Și ce-ai găsit? Au echivalentul unei IC?

— Mda, cam așa ceva. Are un căcălău de date, ca un fel de bibliotecă galactică. Știu cine-a pus barierele în jurul Perechii Dyson.

Nigel ascultă în tăcere, în vreme ce Ozzie îi povesti despre descoperirea Citadelei de Gheață și a lui Tochee, despre istoria planetei-fantomă și despre ajungerea finală în haloul de gaze.

— Deci Anominii ăștia nu ne vor ajuta? întrebă el.

— Nu, clătină din cap Ozzie. Îmi pare rău.

— În cazul ăsta au fost trei ani petrecuți cu folos. Ești fericit?

— Auzi, hai sictir!

— De ce ai ordonat cabinetului Dinastiei să oprească pe oricine ar examina mărfurile expediate spre Far Away?

— Hă?

Ozzie rânji strâmb. Nu era exact subiectul despre care se așteptase să discute.

— Păi... știi... vreau să zic că... era ceva oprimant. Eu nu-nghit deloc chestiile astea.

— Ozzie, vrei, te rog, să termini cu rolul ăsta de mâncător de rahat? Miza este prea mare. Dacă încă n-ai priceput, eu încerc să decid de partea cui ești tu.

— „Parte"?

— Ozzie, ești un agent Starflyer? întrebă încet Nigel și în ochi îi străluciră lacrimi. La dracu', ai idee cât de mult mă doare simplul fapt că sunt nevoit să-ntreb asta?

— Știti că Starflyer este real? izbucni Ozzie pe un ton la fel de uluit.

— Da, știm că-i real, tocmai am aflat. Revin la întrebare — de ce ai aplicat restricțiile alea?

— Eu nu stiam dacă era real.

— Dar ce te-a făcut măcar să suspectezi existența lui?

— Am întâlnit pe un gagiu, Bradley Johansson. Nenică, ce mai povești scotea din el! El sustinea că fusese de asemenea în haloul de gaze si că Silfenii îi îndepărtaseră condiționările făcute de Starflyer. Nu mai auzisem niciodată așa ceva. Aproape că era logic. Și-atunci m-am întrebat — da' dacă are dreptate? Înțelegi? Vreau să zic că universu-i mare, Nige, orice e posibil.

— Și atunci ai riscat și-ai mers pe mâna lui. A fost amuzant, este, Ozzie? Te-a distrat să fii în cealaltă tabără și să râzi de Barosan.

— Nu-s chiar așa meschin.

— Ba ești. Nigel mijii ochii: Când l-ai întâlnit?

— Dumnezeule, nu mai știu, acum vreun secol.

— Înainte sau după ce întemeiase Păzitorii?

— Cam pe-atunci, tocmai își pregătea acțiunile.

Nigel alipi vârfurile degetelor de la cele două mâini și-l privi fix pe Ozzie. Brusc ochii i se holbară șocați.

— Doamne Dumnezeule, idiotule! Cretin *idiot*! Nu pot să cred!

— Ce? făcu Ozzie, îngrijorat de comportamentul prietenului său.

— Marele Jaf al Găurii-de-vierme...

— Ah... Ozzie nu se putu abține să nu rânjească: Ăla...

— Tu l-ai ajutat! M-am întrebat mereu cum dracu' reușiseră să intre în rutinele de supercalculator pe care le scriseserăm noi. Codurile de acces fuseseră încriptate de noi. Tu i le-ai dat, așa-i?

— Mai mult chiar, rosti Ozzie răutăcios.

— Cât de mult?

— Am fost unul dintre ei.

— Unul dintre... *să-mi bag*... Ozzie, ai participat la Marele Jaf al Găurii-de-vierme?

— Da, nenică, a fost supermarfă!

— „Supermarfă"? Iisuse, Ozzie, ăla era cazul Paulei Myo. Dacă-l prindea pe Johansson? Citirea memoriei lui ar fi arătat participarea ta.

— A meritat. Habar n-ai cât m-a ațâțat să mă furișez prin muzeul ăla si să le-arăt paznicilor degetul când câmpul de forță s-a activat în jurul nostru. Dup-aia a fost parfum să intrăm în seiful Vegas. Să mor io, Nigel, nici noi n-avem atâta bănet. Erau stive-n până-n tavane, să-mi bag picioarele, ca-n comorile dragonilor.

— Cap de miel, banii ăia îi câștigă TSC-ul în mai putin de o oră, iar *noi* dețineam oricum jumătate din Vegas! De ce nu i-ai dat lui Johansson pur și simplu un credit deschis de transfer?

— Știam că n-o să-l aprobi. Nigel, noi am construit mașina aia cu propriile noastre mâini; ăla rămâne-n continuare momentul nostru de vârf, nu TSC-ul. Pe-atunci eram noi doi împotriva restului lumii. Generatorul ăla a fost construit cu dragoste, e parte din noi, e copilul sufletelor noastre. N-a fost corect să-l lăsăm să se holbeze la el grupurile de elevi, ca la un bâlci de monștri. I-am asigurat un cântec de lebădă care nu va fi uitat niciodată.

— Nu era în pericol de a fi privit excesiv de mult, doar asta-i temelia societății noastre.

Nigel oftă sonor și invocă în gând destinul.

— De ce n-ai venit la mine să-mi spui despre Starflyer?

— M-ai fi ascultat și m-ai fi luat în serios? Haide, haide. Nige, tu ești Barosanu'. Mi-ai fi zis mie și lui Johansson s-o ștergem de-acolo și dup-aia mi-ai fi ținut altă prelegere despre abuzul de iarbă.

Îi surâse cu bunătate prietenului său.

— De cât timp ați știut că Starflyer este real, vreau să zic de când ati acceptat că-i un spin autentic în coasta omenirii? Să-mi răspunzi cinstit!

— De mai multă vreme suspectasem că-n culise se întâmpla ceva straniu. Nu eram sigur dacă nu era vorba despre IC. Unul dintre agenții ei era implicat.

— De cât timp? repetă Ozzie.

Nu intenționa să-l lase pe Nigel să scape așa ușor.

— De două zile.

— Binișor. De mai mult timp decât aș fi crezut că ești în stare.

— Ce să zic — tu erai sigur! se răsti Nigel. Tu, care ai fost atât de convins, încât l-ai utilizat pe Johansson ca pe un pretext ca să te joci de-a superbandiții pentru propria-ți incitare. Știi ceva? Fac pariu că-n secret ți-a părut rău că Johansson n-a fost prins. De o sută treizeci de ani aștepți ca și cascadoria asta să fie adăugată în catalogul legendelor despre Ozzie, este?

Ozzie afișă o expresie bosumflată, modelată după Orion în zilele lui cele mai proaste.

— A fost cu bătaie lungă, asta-i tot. Ți-am spus: Johansson era convingător. Cineva trebuia să fi examinat totul mai îndeaproape. Și nu-mi spune că n-ar fi trebuit să fac nimic. Ajunge să te uiți afară și să vezi în ce supercăcat suntem în clipa de față.

— Nu „suntem", ci „am fost".

— Poftim?!

— *Am fost* în căcat. Am izbutit să-i scot pe toți de-acolo. De-acum nu va mai exista nici LuminăDimineațăMunte, nici Starflyer.

Pe Ozzie îl iritase dintotdeauna stilul lui Nigel de a ține o părticică ascunsă.

— Ce-ai făcut, Nige?

— Trimit o navă spre Dyson Alfa și o bombă nova se va ocupa o dată pentru totdeauna de LuminăDimineațăMunte. Într-o săptămână totul se va rezolva.

— Bombă nova? Asta-i arma ta secretă? Nimeni din unisferă nu știe. Ce pizda mă-sii este bomba nova?

— Are același principiu ca o bombă nucleară cu energie orientată, dar amplificată la un nivel pe care nu l-ai crede posibil. Echipa de dezvoltare a armamentului Dinastiei noastre a luat principiul energiei orientate și l-a aplicat pe un distrugător cuantic. Foarte simplu — efectul de câmp al distrugătorului cuantic convertește direct în energie orice materie din raza lui de acțiune, numai că energia aia este orientată acum pentru extinderea si mai mare a efectului de câmp. Iar asta înseamnă *foarte multă* energie. Efectul de câmp crește îndeajuns pentru a converti un procentaj măsurabil dintr-o stea, ceea ce înseamnă o explozie pe aceeași scară cu o nova. Pulverizează steaua și orice planetă de pe orbita ei, aflată la mai putin de o sută de unități astronomice. Radiațiile vor fi letale pentru orice planetă locuibilă pe o rază de minimum treizeci de ani-lumină.

Ozzie se încruntă, penibil de curios în ciuda eticii lui liberale.

— Feedbackul e imposibil.

— Nu chiar. Trebuie să se mențină doar pentru o fracțiune de secundă. Conversia este aproape instantanee. Asta-i exact breșa care ne trebuia.

— Nu!

Ozzie duse mâinile la tâmple, clătinând îndeajuns de tare din cap pentru ca părul să i se legene într-o parte și alta. Înțelegerea celor ce urmau să se întâmple îi afecta corpul mai rău decât orice pastilă anti-betie care-i fusese vârâtă cu de-a sila pe gât. Crezu realmente că va vomita.

— Nu, nu, Nigel, mă doare-n cur de felul cum se vor desfășura practic lucrurile! Nenică, nu poti să faci asa ceva. Nu-l poți ucide pe LuminăDimineațăMunte! El este *chiar* Dysonii acum, este întreaga lor specie.

— Am discutat deja toate aspectele astea în Cabinetul de Război, între șefii Dinastiilor, în echipa StPetersburg. Am examinat toate scenariile tactice și toate opțiunile. Nu există nimic altceva ce să putem face. LuminăDimineatăMunte încearcă să ne extermine, exact așa cum a plănuit Starflyer. Poate că ar fi trebuit să încerci nițel mai tare să-mi atragi atenția asupra lui Johansson, în loc să joci rolul anarhistului romantic. Fiindcă tu, Ozzie, n-ai fost niciodată așa ceva, atât doar că ți se potrivește s-o pretinzi, ca să poți regula mai des. Ar fi cazul să te trezești si să revii la realitate; nu mai suntem studenti de colegiu, am părăsit California

acum trei secole și jumătate. Ozzie, trebuie să crești, eu am fost silit s-o fac — și din cauza asta regulez mai des ca tine. De ce crezi c-am folosit numele tău în comunicatul Cabinetului de Război? Oamenii au încredere în tine, te plac. Dacă ai fi făcut gălăgie atunci când l-ai cunoscut pe Johansson, ei te-ar fi ascultat și Heather ar fi făcut țăndări corupția lui Starflyer. Nu mă-nvinui pe mine și nu mă numi atâtător la război. Tu *ai știut* — să fiu al dracu'! — despre o amenințare la adresa întregii rase omenești și n-ai suflat niciun cuvânt, nimănui, în pizda mă-sii! Cine-ar trebui învinuit? Cine ne-a adus cu spatele la zid? Cine ne-a lipsit de optiuni?

Ozzie se afunda în fotoliu, pe măsură ce glasul celuilalt sporea în intensitate. Nigel, adevăratul om de gheață calculat, își pierdea rareori cumpătul, dar în cazurile respective era mai bine să nu-l întrerupi — unii oameni fuseseră ruinați, sau chiar și mai rău, deoarece comiseseră greșeala respectivă. În plus un gust neplăcut de vinovăție se întindea prin creierul lui Ozzie ca o otravă cu acțiune rapidă.

— Este genocid, Nige, rosti el simplu și încetișor. (Nu exista niciun argument logic cu care ar fi putut veni, care ar fi putut stopa tirada.) Nu-i defel ceea ce suntem noi.

— Crezi că eu nu știu asta-n pizda mă-sii? zbieră Nigel. Am purtat aceleasi tricouri ca tine și am participat la aceleași marșuri! Am urât imperialismul industrial militar care conducea lumea pe-atunci. Și-acum uită-te unde m-ai adus *tu*!

— Bine, ridică brațele Ozzie. Haide, liniștește-te.

— Sunt linistit, în pula mea. Dacă ar fi fost oricare altul, Ozzie — repet, *oricare altul* —, până acum ai fi fost sters din istorie. Nimeni n-ar fi întrebat ce s-a-ntâmplat cu tine, pentru că tu n-ai fi existat niciodată.

— Să stii că eu am văzut-o petrecându-se, nenică, șopti Ozzie. Eu am mers pe una dintre planetele-fantomă. Le-am retrăit istoria, i-am simțit murind absolut pe toți. Nu poti lăsa să se întâmple așa ceva. Pur și simplu, nu poți, te implor, Nige! Uite, stau dracu-n genunchi în fața ta. N-o face!

— Nu există altă cale.

— Întotdeauna există altă cale. Uite, Dansatorul-în-nori a spus că generatorul a fost doar dezactivat, nu distrus.

Nigel îi aruncă o privire surprinsă.

— Era o variantă a bombei-flamă. Noi credem c-a alterat structura cuantică a generatorului.

— Vezi? Generatoru-i tot acolo. Trebuie numai să-l reparăm și să-l repunem în functiune.

— Ozzie! Nigel își privi cu disperare obosită prietenul. Te agăți de speranțe deșarte. Nu-i felul tău.

— Trebuie să-ncercăm.

— Ozzie, gândește atent. Generatorul barierei este de mărimea unei planete și noi dispunem de zile, poate doar de ore, înainte ca LuminăDimineațăMunte să atace iarăși Commonwealthul. Dacă va fi așa, ne va ucide, va comite genocid asupra speciei umane. Asta poți să-nțelegi?

— Lasă-mă să-ncerc, îl imploră Ozzie. Trimiți o navă, așa-i, cea cu bomba-nova?

— Da. Avem ceva nou, Ozzie, și propulsia asta este cu totul diferită. Nu utilizează nimic din vechea noastră tehnologie gaură-de-vierme, ci sare de-a dreptul în hiperspatiu. LuminăDimineațăMunte n-o poate detecta.

— Perfect! Lasă-mă să merg în ea. Mă pot uita la generator. Stii bine că dacă există cineva care să-i poată da de cap, eu sunt ăla.

— Ozzie...

— LuminăDimineațăMunte nu va ști că sunt acolo. Dacă începe un atac împotriva Commonwealthului, voi lansa cu mâna mea o bombă-nova în steaua lui. Dar trebuie să-ncercăm asta! Lasă-mă să merg, Nigel. Este o *șansă*. Te cunosc. o să te mustre de-a pururi conștiința, dacă nu-ncerci măcar să te gândesti la posibilitatea asta.

— Ozzie, toți fizicienii din Commonwealth au studiat datele despre generator pe care le-a adus *A doua șansă*. Nu știm nici măcar ce sunt unele dintre învelișuri, cu atât mai puțin ce rol au. Si-n tot cazul nu stim cum să le construim. În niciun caz într-o săptămână. Haide, revino cu picioarele pe pământ.

— O pot face. Stiu c-o pot face. Trebuie să existe o funcție autoreparatoare, ceva care să poată corecta avariile. Da, da! Dansatorul-în-nori spunea că bariera ar trebui să dăinuie mai mult decât steaua însăși. Dacă Starflyer ar fi putut distruge generatorul, ar fi făcut-o. Asta ne oferă o șansă.

— Nu mergi, Ozzie.

— Oferă-mi un singur motiv valid.

— N-am încredere-n tine.

Pentru o clipă Ozzie crezu că Nigel îl lovise; în tot cazul, pielea îi amorțise așa cum se petrecea după o lovitură puternică. De asemenea, nu mai putea să audă nimic, aerul din salonul cel mare se transformase în melasă.

— Poftim?!

Glasul îi era un croncănit jalnic.

— Nu știu dacă ești sau nu un agent Starflyer. Dacă Starflyer intenționează să păstreze o lovitură decisivă împotriva noastră, atunci așa ceva ar fi absolut perfect. De aceea îți repet: nu vei merge cu două dintre armele noastre cele mai secrete în sistemul stelar al lui LuminăDimineațăMunte. Ele sunt singurele garanții pe care le avem pentru supraviețuirea speciei.

— Nu sunt un agent Starflyer, spuse jalnic Ozzie. Doar nu poți să crezi cu adevărat așa ceva.

— Ești fie un prieten al lui Johansson, așa cum ai spus, fie un agent Starflyer. Astea sunt singurele motive pentru a stopa inspectarea mărfurilor către Far Away. În momentul de față Johansson se află în drum spre Far Away și nu poate fi contactat, asa că nu-ți pot confirma versiunea, cu excepția unei citiri de memorie. Nu vreau să fac asta, chiar dacă am avea timp — pe care nu-l avem. Așa că deocamdată voi proceda așa cum ar proceda orice prieten bun: te voi ține-n carantină. Când se va întoarce Johansson, va putea să voteze pentru tine. Îmi pare rău, Ozzie, dar am aflat pe pielea noastră cât de adânc a penetrat Starflyer în societatea Commonwealthului. Parțial, chiar eu sunt de blamat pentru asta. L-am lăsat pe blestematul ăla de Alster să mă păcălească, iar asta va necesita din partea mea niște turnare foarte serioasă de țărână în cap. Și amândoi știm cât de greu va fi.

— Tu chiar vorbesti serios, nu-i așa, Nigel? N-o să mă lași să plec.

— Nu pot. Dacă situația ar fi fost invers, tu ai fi procedat la fel.

— Nige, ascultă-mă! Asta-i singura ocazie pe care o avem de-a ne mântui sufletele. Nu putem comite genocid.

— Trebuie s-o facem.

— Vrei atunci măcar să-i spui căpitanului navei să survoleze generatorul?

— Sigur că da, Ozzie. O s-o facem.

Ozzie cunoștea tonul acela, Nigel îl lua peste picior.

— Ticălosule!

— Tu și prietenii tăi, rosti Nigel ridicându-se, veți locui aici până se rezolvă situația. Nu-ți pot oferi acces la unisferă, însă poți cere orice altceva.

Ozzie *aproape* că-i spuse în ce loc își putea băga ospitalitatea aceea.

— Toate datele despre generator. O să mă uit la ele, deși nu plec.

— Mi se pare corect.

— Și dacă descopăr vreun mod de a-l repara...

— O să m-aplec și-mi poți trage un șut în cur de să mă trimiți pe orbită.

— Să știi c-așa o să fac. Ah, încă ceva, Nigel, vrei, te rog, să-i faci rost băiatului de o fată? Una drăguță, nu la a cincea viață.

Nigel îi aruncă o privire iritată.

— Ce naiba, semăn eu a pește?

Ozzie zâmbi.

— Toată chestia asta va dura numai o săptămână, continuă Nigel. Poate s-aștepte.

— Haide, nenică, pân-atunci am putea s-o mierlim cu toții. Puștiul nu s-a culcat niciodată c-o fată. Acum tu-l arunci în închisoare. De-acord, e de cinci stele, da' tot închisoare rămâne. Dă-i și lui o șansă.

— Ozzie...

— Dacă nu poți închiria o prostituată, trimite una dintre nevestele tale. Și-așa toate sunt cam de vârsta lui.

— Nu mă poți enerva și-n felul ăsta să mă împingi s-o fac.

— Atunci fă-o naibii, pur și simplu, dă și tu dovadă de omenie! Plătesc eu tariful, dac-asta te-ngrijorează așa mult.

— Termină!

Nigel ieși pe ușă, schițând un salut aproape imperceptibil din mână.

— Să te fut și eu pe tine! răcni Ozzie în urma lui.

* * *

După opt ore de zbor spre Port Evergreen, pasagerii din Carbon Goose începuseră să se relaxeze finalmente. În rândul lor

se generalizase acum opinia că era posibil să ajungă totuși la generatorul găurii-de-vierme. Vântul din spate se întețise când traversau oceanul și Wilson anunțase că mai aveau de zburat cel mult o oră și un sfert.

Paula nu era nici pe departe la fel de optimistă precum ceilalți. Lui Starflyer îi era suficient un avans de cinci minute prin gaura-de-vierme. Cu excepția a două ore de somn reconfortant, ea petrecuse timpul cu examinarea planurilor de supraviețuire în cazuri extreme. În sistemele electronice ale avionului fuseseră încărcate multe scenarii, majoritatea asociate unor amerizări forțate în ocean. Întrucât fiecare Carbon Goose avea rații alimentare pentru cazuri excepționale și deoarece în Shackleton și Port Evergreen existau numeroase depozite, Investigatoarea estimase că dispuneau de suficientă mâncare pentru șaptesprezece până la douăzeci de luni. Ar fi trebuit să se întoarcă la Shackleton unde se aflau celelalte avioane, dar nu s-ar fi confruntat cu pieirea instantanee. Energia și căldura erau desigur ușor de obținut; micropilele le puteau furniza electricitate timp de decenii.

Traversă puntea superioară a pasagerilor, în care se instalaseră toți. Păzitorii o priveau cu suspiciune și ostilitate, însă asta n-o deranja câtuși de puțin; animozitatea deschisă era un tovarăș aproape constant în meseria ei. Ghearele Pisicii o ignorară pur și simplu, iar cei trei membri rămași din echipa Paris îi zâmbiră cald. Treptele din spatele cabinei o coborâră pe puntea următoare, care avea luminile mult diminuate. Prin ferestruicile circulare femeia putea distinge orizontul sub forma unei linii trandafirii și încețoșate ce separa oceanul negru de cerul înstelat. Fulgerele dinspre steaua neutronică trimiteau peste apă licăriri vaste, albastru-livid, ce-i lăsau pe retine imagini remanente purpurii. Se menținea cu puțin înaintea zorilor, care aveau să-i ajungă din urmă la douăzeci de minute după sosirea în Port Evergreen.

Alte patru scări și două sasuri presurizate o aduseră în cala inferioară de mărfuri, unde se găseau toate vehiculele lor. Aici zgomotul turbinelor era cel mai puternic, ca și cum un motor cu combustie ar fi operat undeva în preajmă. În ciuda faptului că Wilson deschisese căldura la maximum, în compartimentul mare era foarte frig. Paula ridică fermoarul jachetei în culori lavandă și negru, căptușită cu blană de oaie, care fusese în geanta de voiaj

a executivilor TSC și se îndreptă către centrul calei, unde se instalase Qatux. Oamenii izbutiseră să găsească șase radiatoare, care înconjurau extraterestrul uriaș, suflând aer cald peste pielea lui cenușiu-închis.

Nimeni nu știa nimic despre fiziologia Raielilor, așa că Paula nu putea spune dacă ocazionalele lui tremurături erau similare reacției pe care oamenii o aveau față de frig sau o manifestare a problemei lui de dependență. Două tentacule mici vibrară la apropierea ei.

— Paula, te întâmpin cu cea mai mare plăcere, suspină el răgusit.

— Mulțumesc.

Tiger Pansy stătea pe o ladă lângă Qatux, purtând peste fustă și bluză întregul conținut a două genți de voiaj. Își abandonase în la urmă pantofii cu toc în schimbul unor cizme, deasupra cărora trăsese papuci de călătorie îmblăniți. Părea că suferă totuși teribil din cauza frigului și ținea o cană cu supă de tomate între mâinile înmănușate.

Adam și Bradley ședeau în apropiere pe niște lăzi. Expresia lor rămase neutră când femeia se așeză pe colțul lăzii pe care stătea Tiger Pansy. Dintr-un motiv necunoscut, Bradley nu apelase niciodată la reprofilare sau modificare genetică; el continua să-și mențină o vârstă între treizeci și patruzeci de ani, deși Investigatoarea nu reușise niciodată să descopere ce clinica de reîntinerire folosise. Era un bărbat înalt, mai ales prin comparație cu ea, cu păr blond aproape argintiu contrastând cu ochii incredibil de negri. Trăsăturile lui chipeșe se ridicară într-un surâs de salut, deloc triumfător, ci doar politicos. Era realmente încântat s-o aibă alături de ei, cu toate că Paula nu avea să uite și nici să ierte circumstanțele ce o aduseseră aici.

Adam diferea substanțial de fondatorul Păzitorilor; era mult mai bondoc decât statura atletică și zveltă a lui Bradley și avea musculatură suplimentară față de ultima lui imagine pe care o avuseseră confirmată de pe Velaines. Cei mai mulți membri ai biroului Paris ar fi trecut pe lângă el fără să-l fi recunoscut, însă Paula îi putea identifica fața oriunde, indiferent ce reprofilare ar fi căpătat. După atâtea schimbări, reprofilărilor sale le fuseseră impuse restricții severe, iar acest nou chip rotund, care făcea aluzie la tinerețea dinaintea vârstei mijlocii, era un avertisment sever

la adresa abuzului de reprofilare celulară economică ieftină și auto-aplicată. Obrajii și bărbia îi păreau tăbăcite și afectate de o formă ușoară de eczemă. Gulerul hainei semiorganice îi era presărat cu smocuri de păr închis la culoare, ca la victimele bolilor de radiație.

— Probabil că bărbieritul este dureros, comentă femeia.

Cu un gest reflex, Adam ridică mâna către față.

— Există creme speciale, mulțumesc pentru grijă. Tu însăți nu arăți prea grozav. Suferi de rău de călătorie, Investigatoareo?

— De oboseală pur și simplu.

— Vă rog, imploră Bradley.

— Evaluam rezervele de hrană în eventualitatea în care am rămâne împotmoliți aici, spuse Paula. O vreme n-ar trebui să avem probleme, dar am venit să întreb ce mănâncă Qatux.

Cele cinci tije oculare ale Raielului se rotiră la unison și se focalizară asupra ei.

— Grija ta este mișcătoare, Paula. Nu trebuie să te alarmezi, voi putea digera mâncare omenească. Estimez că voi consuma zilnic cât cinci oameni adulți. Nu însă și curry. Nu concordă cu procesul meu digestiv.

— Nici cu-al meu, interveni pițigăiat Tiger Pansy.

— Te simți bine? o întrebă Paula. Dacă vrei să dormi, te pot înlocui.

— E drăguț din partea ta, da' mă simt bine. Am moțăit vreo două ore aici.

— Intenționezi să argumentezi cu domnul Elvin? se interesă Qatux. Sunteți adversari de mulți ani. Apreciez că asemenea înfruntări emoționale ar fi extrem de stimulatoare.

— Nu caut ceartă cu lumânarea, anunță Paula sec. Aceasta este o situație nouă, pentru amândoi.

Adam se uită spre Raiel.

— Dușmanul dușmanului meu este prietenul meu. Un vechi proverb al oamenilor.

— Puteți realmente ignora cu atâta ușurință vechile dispute?

— Pune-le în context cu amenințarea exterminării omenirii și vei pricepe, zise Paula.

— Cumva e drăguț, interveni Tiger Pansy. Adică, știi, că toți ne putem înțelege între noi.

— Mulțumesc, draga mea, spuse Qatux. A fost un sentiment de simpatie și, cred eu, camaraderie, foarte impresionant.

— De-aia m-aleg io cu lovele grase, chicoti femeia.

Paula se întoarse către Bradley.

— Vestea bună este că dacă Starflyer închide într-adevăr gaura-de-vierme în urma lui, vom putea supraviețui.

— Poate că tu vei putea supraviețui, draga mea, dar pentru mine un astfel de eșec ar fi mai teribil decât moartea.

— Înțeleg. Aș dori acum să știu care îți sunt planurile exacte? Poate că sunt în stare să ofer o mână de ajutor.

— Planurile..., murmură Bradley trist. Am avut planuri măreț, Investigatoareo. Cândva... În prezent situația a devenit oarecum *fluidă*. Tot ce putem face este să sperăm că prietenii noștri de pe Far Away găsesc vreun mod de a-l împiedica pe Starflyer să treacă prin gaura-de-vierme până ajungem la Port Evergreen. Așa am mai putea reuși să-l încolțim și să-l ucidem. Ceruri visătoare, nu pot crede că s-a ajuns la asta!

Paula privi Volvourile ce se întrezăreau în umbrele din jur, cu părțile superioare aproape atingând plafonul calei.

— Ele ce transportă? În toți anii aceștia ce ai adus pe Far Away?

— Nu te uita la mine, mârâi Adam. Eu sunt doar mercenarul care aranjează transporturile.

— Bradley? întrebă Paula.

— Am conceput un plan prin care să-i ofer planetei posibilitatea de a se răzbuna. Implementarea lui necesită un volum mare de tehnologie sofisticată de câmpuri de forță.

— În ce fel tehnologia câmpurilor de forță îl poate ucide pe Starflyer? Îl prinzi în interiorul unuia?

— Ah, nu, răzbunarea planetei este concepută pentru a o distruge pe *Marie Celeste*. Intenționam s-o declanșez când știam că Starflyer se afla pe punctul de a se întoarce pe Far Away. Lipsit de nava lui, extraterestrul va fi realmente naufragiat acolo. Nu poate reveni acasă și nu poate reveni în Commonwealth, astfel că-l putem vâna și omorî.

— Dacă el va trece înaintea noastră prin gaura-de-vierme spre Far Away, Păzitorii vor mai putea declanșa planul acesta de răzbunare?

— Posibil, deși fără echipamentele pe care le aduceam noi, planul va fi mai șubred decât aș fi preferat. Echipamentelor respective li se adaugă datele foarte importante pe care tu și senatoarea Burnelli le-ați recuperat de la Kazimir.

— Din câte am putut determina, erau simple informații meteo de pe Marte.

— Ai determinat corect, draga mea. Intenționăm să canalizăm fenomenele meteo de pe Far Away către *Marie Celeste*. Pe lângă faptul că vor fi extrem de eficace împotriva navei, mi se pare potrivit să-i acordăm lui Far Away posibilitatea de a se răzbuna. Bomba-flamă lansată de *Marie Celeste* a fost cea care a dus la anihilarea cvasitotală a biosferei planetare.

— Fenomenele meteo? se încruntă Paula; nici chiar ea nu putea rezolva toate variabilele din puzzle-ul acela. Vei folosi climatul împotriva unei nave stelare?

— Da. Știai că Dinastia Halgarth deține partea leului din vânzările de câmpuri de forță în Commonwealth mulțumită sistemelor ce i-au fost oferite de Starflyer și deghizate în cercetări ale Institutului?

— Da, știu că Halgarthii sunt liderii pieții.

— A fost de fapt inevitabil. *Marie Celeste* a călătorit prin spațiu cu viteză aproape relativistă vreme de sute de ani și pentru a rezista într-un mediu atât de agresiv trebuia să aibă câmpuri de forță superbe. Din cauza aceasta ne este foarte dificil s-o atacăm. Cu certitudine, ar fi impenetrabilă pentru bombele de fuziune, chiar dacă am accepta să le utilizăm pe Far Away. Este practic imposibil de obținut genul de arme moderne și sofisticate îndeajuns de puternice pentru a străpunge câmpul de forță al *Mariei Celeste*. Asa ceva pur și simplu nu există pe piața neagră. Producerea unor astfel de arme ar fi chiar și mai dificilă. Commonwealthul are o rețea eficientă de monitorizare a sistemelor de producere duale, pe care până și Adam ar avea greutăți în a o ocoli.

— Cum vei utiliza atunci fenomenele meteo, dacă armele noastre cele mai bune sunt ineficiente?

— Generăm o superfurtună, pe care o direcționăm după aceea cu mecanisme derivate din câmpurile de forță. Far Away este binecuvântată cu un meteosistem aproape unic, pe de o parte din cauza mărimii sale, pe de altă parte din cauza reliefului. În fiecare noapte o furtună majoră se inițiază deasupra Oceanului Hondu

și suflă peste Marea Triadă. Ea va deveni centrala noastră energetică; am creat un mecanism care s-o amplifice și s-o direcționeze asupra *Mariei Celeste*. Teoretic, ar trebui să precizez. Deocamdată nimeni n-a mai pus în practică o asemenea idee.

— Pe Marte există furtuni, rosti brusc Paula. Furtuni de amploare.

— Bravo, Investigatoareo! Marte este supusă unor furtuni planetare ce durează luni, uneori ani, și în plus are gravitația redusă, ca Far Away, astfel că sunt planetele cele mai asemănătoare din Commonwealth. Datele pe care le-am colectat acolo vor fi de neprețuit pentru rutinele noastre de control.

— Crezi cu adevărat că vei putea controla climatul?

— O definitie mai bună ar fi amplificarea și directionarea fenomenelor meteo. Și, da, noi credem că este posibil; cel puțin pentru scurtă vreme, și nu ne dorim mai mult.

— Va fi necesar un volum fenomenal de energie. Până și eu îmi pot da seama de asta.

— Corect. Problema aceasta a fost soluționată.

Paula ar fi dorit să atragă atenția asupra punctelor slabe; i se părea o idee foarte bizară, în tot cazul nu una de care să depinzi pentru a atinge climaxul unei cruciade ce durase o sută treizeci de ani... însă nu știa destule despre procedurile pe care le concepuse Johansson. Trebuia să-l creadă pe cuvânt.

— Presupunând că ai putea directiona o superfurtună, iar eu continui să fiu sceptică în această privintă, cum poate ea afecta o navă stelară ale cărei câmpuri de fortă o pot proteja de arme nucleare?

— Pierirea ei este chiar mărimea, rosti apăsat Bradley. Intenționăm să inițiem răzbunarea planetei în timp ce *Marie Celeste* este la sol, acolo unde-i cel mai vulnerabilă. Superfurtuna va fi îndeajuns de puternică pentru a o ridica și azvârli spre distrugere. Iar frumusetea constă în faptul că dacă îi sunt activate câmpurile de forță, suprafața pe care o vor prezenta ele furtunii va fi chiar mai mare, în vreme ce masa totală nu se schimbă — și atunci vânturilor le va fi cu atât mai ușor s-o ridice si s-o zdrobească.

— Înțeleg logica, zise Paula, dar nu sunt convinsă de aplicabilitatea ei.

Johansson se gârbovi.

— Probabil că n-o vom ști niciodată.

— M-am gândit la sosirea noastră la Port Evergreen, spuse Investigatoarea. Mai aveți sonde de recunoaștere?

— Câte două în fiecare vehicul blindat, răspunse Adam.

— Trebuie să-ncercăm să le lansăm când Port Evergreen intră în raza lor de acțiune.

Adam privi în lungul calei.

— Ar trebui să fie distractiv.

* * *

La o sută de kilometri de Port Evergreen, Wilson coborî Carbon Goose la un kilometru deasupra apei.

— Ești gata? îl întrebă pe Adam care se afla în mașina blindată cea mai apropiată de rampa de încărcare din spatele avionului.

— Sistemele sunt activate. Sondele sunt gata de zbor.

— Fii gata: depresurizez!

Mâinile virtuale galben-verzui ale lui Wilson se plimbară peste simbolurile comenzilor.

— Niciun efect asupra stabilității, raportă Oscar de pe fotoliul copilotului.

— Ceva pe radar?

Își dezactivaseră propriul radar la apropierea de destinatie. Dacă cele două avioane Carbon Goose luate de Starflyer își mai foloseau radarele, semnalele lor ar fi trebuit să fie detectabile.

— Nimic, spuse Oscar. Cred că avioanele lui Starflyer au asolizat.

— La dracu', aproape c-aș dori să facem o baleiere, doar ca să aflu!

— Ăsta-i unicul nostru avantaj, zise Oscar. El nu știe că venim.

— Nu-i cine știe ce avantaj.

— Altul nu există, sublinie Anna.

— Bun, atunci să urmăm planul inițial, încuviință Wilson.

Displayurile îi arăta că presiunea din cala inferioară o egalase pe cea din exterior.

— Deschide ușile calei, îi ceru lui Adam.

Toți se încordară, așteptând ca avionul gigantic să se cutremure. Nu se întâmplă nimic. Unicul mod prin care Wilson știa că ușile se deschideau îl constituia displayul din vederea sa virtuală.

— Lansare! anunță Adam. Una a pornit. Oho, ce mai picaj! Merge bine, matricea a redresat-o. Se stabilizează. Perfect, o lansez pe a doua.

Wilson închise ușile, apoi coborî Carbon Goose la trei sute de metri deasupra apei. Mai jos de atât nu cuteza să coboare în absența unui radar cu care să verifice altitudinea reală față de ocean. În felul acesta ar fi trebuit să se poată apropia mult de Port Evergreen înainte de a fi detectați.

Toți cei de la bord accesară semnalul protejat al sondelor ce goneau în fața lor. Infraroșiile arătau conturul vag al insulei de stâncă pe care se afla Port Evergreen. Pete mai strălucitoare, roz-somon, străluceau peste linia apei, cuibărite în scobitura adâncă din rocă.

— Sunt asolizate, anunță Adam.

— Multă activitate acolo, comentă Morton. Văd mișcare.

— Cred că sunt vehicule, zise Paula. Căldura provine de la motoarele lor.

Rezoluția imaginii crescu rapid, o dată cu apropierea sondelor. Ambele avioane Carbon Goose erau ușor de distins, imediat deasupra oceanului, cu turbinele sclipind ca niște sori miniaturali. Ceva mai departe de apă, cele sase barăci si clădirea lungă pentru cazare temporară înregistrau câteva grade peste temperatura ambientală, în vreme ce hangarul izolat se zărea numai pe scanarea granulată cu amplificare de lumină. Clădirea curbă a generatorului avea o nuanță generală galben-maronie, cu o pâlpâire de lumină argintie infiltrându-se prin ecranul baric. Opt camioane mari se găseau pe sol chiar în fata ei, cu motoarele cu ardere internă pornite. Sondele puteau distinge până și vălătucii de monoxid de carbon ce ieșeau prin tevile de esapament. Trei camioane aveau trailere încălzite: cutii paralelipipedice lungi, protejate prin câmpuri de fortă.

— N-au trecut, rosti Adam uimit. Ce dracu-așteaptă? Mai au doar patruzeci de minute până la încheierea ciclului găurii-de-vierme.

— Trebuie să fie mâna lui Stig, spuse Bradley. El i-a întârziat cumva.

Sondele ajunseseră suficient de aproape ca să-i vadă pe oamenii de pe sol. Cinci indivizi în costume presurizate erau chiar

în fața câmpului de forță. Între ei și camioane se desfășura un trafic de semnale susținut.

— Avem o șansă, zise Adam. Wilson, ține avionul pe un curs circular de așteptare. Echipa de intervenție — fiți pregătiți!

Wilson fu convins că auzise ovații dinspre puntea superioară, când modifică cu două grade traiectoria lui Carbon Goose. Ar fi ovaționat și el. Alături, Oscar rânjea larg. Anna îi cuprinse umerii cu brațul și-l sărută fericită.

O videocameră din cala inferioară îi arătă zece siluete în costume blindate care se îndreptau încet către ușile din spate ce se deschiseră din nou. Ghearele Pisicii și echipa Paris purtau costume de același model, pe când cei patru Păzitori care li se alăturaseră aveau cele mai bune costume agresor disponibile pe piața neagră.

— Mai bine ei, decât eu, comentă Oscar. Ai accesat coborârea lui Gore Burnelli pe Park Avenue? Asasinul ăla era într-o stare jalnică, când a ajuns jos.

— Costumele Marinei vor face față, spuse Wilson. Îmi amintesc specificațiile pe care le-am întocmit. Iar Adam nu și-ar lăsa oamenii să participe, decât dacă ar fi perfect sigur.

— Ăsta-i glasul speranței.

Wilson ridică avionul cu încă o sută cincizeci de metri. Faleza care înconjura insula vastă depășea pe alocuri o sută de metri înălțime. El mai zburase în orb până atunci — *da, cum să nu, acum trei sute cincizeci de ani!* — și regula de aur era ca întotdeauna să-ți acorzi suficient spațiu de manevră în teritoriul inamic. Carbon Goose avea un sistem de navigație inerțială excelent, dar în niciun caz nu fusese proiectat pentru asemenea cascadorii.

Stinse toate luminile din interior, inclusiv pe cele din cockpit.

— Un minut până la țărm! anunță el prin intercom.

Oscar înlătură limitatorul optic al parbrizului și Wilson își comută inserțiile retinale la amplificare luminoasă maximă.

— Cred că văd stânca.

Iconuri roșii de avertizare apărură în sectiunea de funcții navigaționale a avionului.

— Nu-i place unde suntem, mormăi Oscar. Asta-nseamnă că nu sunt singurul.

Mâinile virtuale ale lui Wilson se deplasară pentru a dezactiva alertele. Eliminase trei dintre ele când radarul lui Carbon Goose intră în funcțiune.

— Rahat!

Imaginea de revenire a radarului baleie peste jumătate din vederea lui virtuală, împroscând un tablou verde-purpuriu al oceanului și falezei ce se apropia.

— Anna-nchide radaru' ăla-n pizda mă-sii! Dacă-i nevoie, trage-n el!

Femeia avu nevoie de câteva secunde pentru a dezactiva radarul, apoi încărcă o serie de restricții în programele de anti-coliziune cu solul ce monitorizau zborul.

— Fir-ar al dracu'! izbucni Wilson când trecură peste rocile sfărâmate. Adam, ei știu că suntem aici, nenorocitu-ăla de auto-pilot a activat radarul! Îmi pare rău. Vrei s-abandonezi?

— Opțiunea nu-i validă, rosti Morton. Ține avionu-n loc, Wilson, sărim!

Wilson apăsă mâinile cu putere pe consolă, de parcă presiunea exercitată de el pe i-puncte ar fi fost suficientă pentru a menține avionul masiv pe curs.

— Au plecat, rosti Adam. Scoate-ne naibii de-aici!

Wilson viră Carbon Goose violent la tribord, readucându-l către ocean. Îndărătul lor, zece costume blindate picau cu maximum de viteză prin aerul înghețat al nopții.

* * *

Spiobotul micuț care înainta lent și nedetectat pe parapetul Zidului Pieții fusese conceput pentru a semăna cu un gândac. Lucra cu alți cinci spioboți similari care-și cumulau diversele tipuri de senzori în rețea și retransmiteau rezultatele șefului de grup cu aspect de șobolan; la rândul său, acesta expedia datele operatorului aflat la o distanță sigură. Fuseseră construiti de clanul McSobel, care montase un corp din plastic pliabil în jurul unei matrice neurale asigurate de Barsoomiani. Mai bine de optzeci de spioboți scanau Piața Primului Pas, asigurând o imagine rezonabil de detaliată a acțiunilor Institutului.

După-amiaza caldă trecea încetișor și Păzitorii priveau șirul curb de Range Rover Cruisere oprite în fața porții. În Piața 3P nu existau alte vehicule. Câteva grupe de trupe din Institut stăteau

la umbra tendelor întinse în lungul bazei zidului și se autoserveau din tarabele abandonate. Imediat după ora paisprezece, poarta se deschise și câmpul de forță perlat deveni funebru când arătă noaptea de pe Half Way. Două persoane în costume presurizate trecură prin ea.

— Pe-acolo nu se mai mișcă nimeni, comentă Stig examinând imaginile.

El și Olwen instalaseră un post de comandă temporar în teatrul Ballard, la trei kilometri est de Piața 3P. Îl aleseseră deoarece avea la ultimul nivel un restaurant cu pereți din sticlă, care le oferea panorama excelentă a orașului, deși îl făcea pe Stig să se simtă expus. Bărbatul comuta între spioboți și observațiile sale vizuale, uitându-se la dirijaboții ce dădeau ocol orașului aidoma unor rechini grași și nerăbdători.

În orice altă zi normală, cineva ar fi sesizat cele douăzeci și două de forme întunecate care păstrau distanța în vreme ce se roteau întruna într-un alai lent la o altitudine neobișnuit de joasă. Deocamdată nimeni nu apelase aerodromul ca să întrebe ce se întâmpla. Oamenii erau prea ocupati, fie să stea acasă, intimidați de patrulele de poliție escortate de Range Rover Cruiserele Institutului, fie să provoace probleme pentru exact aceleasi patrule. Pe străzile mai mari se strânseseră destui care aruncau sticle si pietre de fiecare dată când zăreau o mașină de poliție.

Institutului nu părea să-i pese prea mult, atâta timp cât nu apăreau protestatari pe ruta pe care o degajaseră din oraș spre Autostrada 1, iar atunci trupele lor interveneau brutal, fără nicio pretenție de implicare a politistilor. Era greu ca lunetiștii Păzitorilor să se infiltreze pe poziții. Stig continua să încerce să strecoare trei echipe care să monteze încărcături explozive pe traseu. Ruta utilizată de Institut folosea podul Tangeat de pe râul Belvoir și acela era prioritatea lui principală pentru detonare. În același timp reprezenta în mod evident o problemă majoră și pentru comandantii trupelor Institutului; pe pod staționau nouă Range Rover Cruisere, ale căror senzori scanau apa de dedesubt.

— Trebuie să fie-n ciclul ăsta, spuse Olwen. Altfel n-ar cheltui atâta efort.

— Da, încuviință Stig.

Privi iarăși peste acoperișuri. Departe către sud alt dirijabot luneca lent deasupra Autostrăzii 1. Imaginea grafică roz-palid din

vederea virtuală îi arăta că era unul dintre cei șase purtători de bombe.

— Trebuie să modific șablonul ăla. Institutul le va observa, dacă mai zboară așa peste autostradă.

— Bine, zise Olwen.

Știa că era de inutil să argumenteze când încordarea bărbatului îi producea determinarea aceea din glas.

Stig se așeză la o masă și-și aprinse o țigară. Trase câteva fumuri, după care începu să deschidă canale protejate spre dirijaboți. În loc să mai descrie un cerc uriaș peste Armstrong City, el le împărți în două grupuri, care se roteau unul în est și celălalt în vest. Către nord era, desigur, marea. Dacă toți s-ar fi îngrămădit acolo, ar fi fost cu certitudine sesizați și interogați.

Avu nevoie de aproape două ore și unsprezece țigări ca să fie satisfăcut că toți respectau noile șabloane de zbor. Vântul începuse să sufle dinspre Marea Nordului, ceea ce necesita un consum suplimentar al dirijaboților pentru a-și menține cursul. Lui Stig nu-i plăcea cum arătau norii care se strângeau la orizont; se întunecau constant. El cunoștea destul de bine climatul din Armstrong City pentru a ști că va începe să plouă.

După o oră, primele picături de apă răpăiau pe sticla verzuie a restaurantului. Cei doi Păzitori nu aprinseră luminile, deși cerul se întunecă afară.

— Asta ar putea complica lucrurile, reflectă Stig. Apa îi îngreunează mult pe dirijaboți; n-ar trebui să zboare la altitudine joasă pe timp de ploaie.

— Keely spune că pe Mantana Avenue a crescut mult traficul, anunță Olwen.

Mâna virtuală a bărbatului extrase din grilă imagini de la spioboți. Acestea îi ofereau vederea de la nivelul solului a unor roți mari ce ridicau jerbe fine de apă de pe betonul sudat enzimatic. Stig accesă o imagine retransmisă de un spiobot care suise într-un plop-arțar bătrân. Două camioane vuiră pe dedesubt, flancate de Range Rover Cruisere; erau urmate de alt camion mare MANN, al cărui trailer purta o capsulă lungă de aluminiu lucios care avea într-un capăt unități de climatizare cu aspect sofisticat. Convoiul era încheiat de alte Cruisere, cu turelele mitralierelor rotindu-se dintr-o parte în alta.

— De unde a apărut ăsta? întrebă Stig.

— Nu știm, răspunse Keely. Probabil că staționa prin apropiere, pe vreo proprietate comercială.

— Ce poate să fie? zise Olwen. O cabină de susținere biotică pentru Starflyer?

— S-ar putea, încuviință Stig.

Urmărea trailerul MANN prin senzorii spioboților. Pereții metalici curbati ai capsulei erau ranforsați de un câmp cu moleculele legate, astfel că era practic impenetrabil pentru orice armă portabilă a Păzitorilor. Nu avea ferestre. Fuioare subțiri de aburi se înăltau dinspre aripioarele unităților de climatizare sub ploaia ce răpăia peste ele.

— Mișcări în 3P! avertiză Keely.

Stig trase iute alte imagini din grilă. Opt indivizi în costume ambientale mătăhăloase, cu căști, ieșeau din clădirea administrativă TSC de lângă poartă. Trecură direct prin ecranul baric.

— Asta trebuie să fie, anunță el, fiindcă din ciclul ăsta n-a mai rămas decât o oră și jumătate.

În mod surprinzător nu simțea aproape nimic, nici surescitare, nici teamă. Cel mai viclean dușman al omenirii era pe punctul de a sosi pe planeta lui, iar el privea momentul cu anticipare detașată. Mâna sa virtuală atinse iconul de comunicații generale.

— Statut unu pentru toată lumea! Credem că soseste. Ocupați-vă pozițiile adăpostite si fiți gata să vă deplasați la punctul de angajare după ce lovim Piata 3P.

Își strivi țigara și se lăsă pe spate în scaun, închizând ochii, astfel că fu complet înconjurat de vederea virtuală. Mâini virtuale albastre și crom dansară peste iconurile de comandă ale dirijaboților, organizându-i în formațiuni de atac. Avusese dreptate în privința ploii: le afecta performanțele, făcându-i si mai lenți decât erau în mod normal. Ploaia în rafale era periculoasă. Dacă o rafală îl abătea pe vreunul de pe curs, avea nevoie de un timp mai lung decât cel uzual pentru a reacționa și a se autocorecta.

— Oamenii pleacă spre case, spuse Olwen. Ploaia asta nu-i tocmai potrivită pentru manifestații de protest.

Stig se lipi de sticlă si privi Piața Primului Pas, care se ridica mai sus decât clădirile din jur.

— Asta s-ar putea să ne fie de ajutor. În interior ei vor fi mai în siguranță.

— Oare?

— Poate... Nu știu... Este util să crezi. Lovi cu palma în placa groasă de sticlă rece: Ar fi bine să plecăm de-aici.

Chiar înainte de a ajunge la scară, un fulger licări în apropiere de țărm și Stig zări dirijaboții trecând peste limitele orașului. Văzuți drept din față, erau cercuri mari și negre, aparent imobile, suspendate deasupra clădirilor. Înaintau prin întuneric, cu stroboscoapele navigaționale dezactivate, și în felul acesta păreau transformate; nu mai erau vechiturile greoaie și depășite ce stârneau zâmbete, ci căpătaseră un aspect sinistru, parcă de pe altă lume, apropiindu-se de orașul înnorat pentru a-și livra încărcătura letală.

— Și dacă trece și Adam? întrebă Olwen.

— Trebuie să acționez pe baza informațiilor de care dispunem, indiferent cât ar fi ele de limitate. Iar camionul ăla nu transporta arme. Este Starflyer.

— Dacă este Starflyer, va detona generatorul găurii-de-vierme imediat după ce va trece. Vom rămâne izolați.

— Știu, spuse el dorind să fi putut răspunde altceva.

— Adam va veni după el?

— Nu știu. Ceruri visătoare! El ar fi trebuit să fi fost deja aici și operațiunea aceasta de blocadă pe care a plănuit-o ar fi trebuit să funcționeze.

— Ce vei face atunci?

— Voi continua atacul, altceva nu putem face. Dacă Adam este pe Half Way, va bănui ce vom face.

— Adam nu știe ce avem aici, nu știe factorii neprevăzuți cu care ne confruntăm.

— Johansson știe. El urma să se alăture operațiunii de blocadă.

— Stig, trebuie să mentinem poarta deschisă. Amândoi vor rămâne împotmoliți pe Half Way, alături de echipamentele de care avem nevoie.

— S-ar putea să avem suficiente echipamente pentru răzbunarea planetei. Evident, dacă-l putem ucide pe Starflyer azi, nu vom mai avea nevoie de ele.

— Asta-i o probabilitate mică, comentă ea amar. Foarte, foarte mică...

Ieșiră pe stradă. Stig își activă costumul schelet de câmp de forță la nivelul unu, stabilind un câmp minim, și ridică fermoarul

jachetei de piele StPetersburg împotriva ploii. Nori negri de furtună acopereau soarele, aducând un amurg prematur peste Armstrong City.

Se grăbiră pe strada pustie, apoi merseră pe străduțe neiluminate, până ieșiră pe Mantana Avenue, imediat lângă districtul guvernamental. Aici cel puțin iluminatul stradal funcționa, proiectând reflexii prelungi și gălbui pe pavajul ud. În clădirile vechi și dărăpănate dindărătul plopilor-arțari iluminatul era intermitent: ferestrele birourilor străluceau alb-perlat de la benzile polifoto ce rămăseseră aprinse în birourile și sălile de conferințe goale. Toate magazinele de la parter erau închise, cu obloanele din plasă de carbon coborâte și zăvorâte, întunecate și lipsite de viață la interior. Pe drum nu exista niciun fel de trafic. Civibotii zumzăiau în lungul rigolelor, cu stroboscoapele chihlimbarii pâlpâind în vreme ce periile lor rotative îndepărtau gunoaiele și frunzele, pentru ca apa să se poată scurge nestingherită.

Iuțiră pasul când ploaia se înteți și aproape că o luară la fugă. Ramurile plopilor-arțari coborau mult deasupra capetelor lor, cu frunzele lânoase îmbibate de apă. Picături mari treceau printre ele, spărgându-se de pavaj. Fulgere licăriră în apropierea docurilor.

— Gata, rosti Stig când ajunseră la Arischal Lane.

Strada aceea ducea la Piața Bazely, care în zilele obișnuite era o intersecție animată în centrul căreia exista un sens giratoriu mare, plantat cu iarbă. Pe dedesubt treceau pasaje pedestre largi, care fuseseră desemnate punctul lor de adăpost în timpul bombardamentului.

Porniră într-acolo, după care se opriră. Fulgerele clipiră încă o dată. Un dirijabot luneca peste districtul guvernamental, în capătul îndepărtat al Mantanei Avenue, cu forma sa neagră și mătăhăloasă materializându-se silențios din ploaia cenușie pe când venea spre ei. Olwen urmări privirea bărbatului.

— Ceruri visătoare! icni femeia. E foarte jos...

Chila se afla la nici zece metri deasupra acoperișurilor clădirilor de birouri guvernamentale. Ținând seama de mărimea dirijabotului, distanța aceea era insignifiantă. Apa se revărsa de pe flancurile sale, potopind olanele roșii și panourile solare.

Stig îl privi cum viră puțin și porni după aceea în lungul arterei late. Pe ultima sa porțiune de drum, turbosuflantele principale de

la prova și pupa se roteau cu viteză maximă. Se deplasa repede, mult mai rapid decât anticipase. Vârfurile plopilor-arțari înalți și bătrâni râcâiau fuzelajul dirijabotului. Ușile calelor se deschiseră complet pe partea sa ventrală.

— Mișcă! răcni Stig.

Grafica suprapusă pe vederea lui virtuală îl anunță că dirijabotul acesta nu transporta o bombă, dar avea să atragă atenția Institutului. Fusese un idiot că se oprise și se holbase ca un turist. Adam l-ar fi admonestat.

Sprintară pe Arischal Lane, cu dirijabotul lunecând grațios după ei. Se auzea limpede acum, turbosuflantele se roteau iute și țiuitul lor creștea, pe măsură ce-și reorientau constant ajutajele pentru a menține cursul aparatului împotriva vântului și ploii care-l șfichiuia. Sunetul motorului se împleti cu un zgomot de sfâșiere brutală provenit de la arborii uzi din lungul bulevardului care se frecau apăsat de fuzelaj.

Eclipsa intrarea în Arischal Lane — o prezență întunecată și tulburătoare ce domina cerul. În vederea virtuală a lui Stig, acesta era unul dintre cei nouă dirijaboți ce alcătuiau primul val de atac. Se apropiau de Piața 3P într-un cerc aproximativ, programați să sosească acolo într-o fereastră de patru minute. Trei dintre ei clipeau deja simboluri roșu-închis strălucitoare de alerte de avarii. Toți loviseră câte ceva în zborul deasupra orașului: hornuri, turle, copaci și piloni, care spintecaseră țesătura fuzelajelor, îndoind și rupând structura de rezistență geodezică. Găurile le influențau prea puțin factorul aerodinamic sau viteza, deoarece continuau să înainteze neobosit.

Matricea de comunicații de la aerodrom raportă o avalanșă de apeluri din districtul guvernamental și de la Casa Guvernatorului, la care răspunsese cu o formulare standard: *Înaintăm mesajul dumneavoastră pentru a se acționa pe baza lui.* Software-uri mai avansate începură să testeze rețeaua aerodromului, căutând fișierele curente de zbor. Rutinele instalate de Păzitori le deviară și încercară să-și strecoare propriii viruși subminatori în sistemele Institutului sub formă de troieni.

Stig ajunse la capătul lui Arischal Lane, pe al cărei colț se găsea o intrare în pasajul subteran. Coborî treptele din piatră câte trei o dată, înainte de a sări direct până jos. Olwen îl urmă cu o săritură mai grațioasă. Amândoi alergară cât putură de repede

prin pasajul iluminat, spre intersecția centrală aflată sub centrul pieții. Avea forma unui mic crater din beton. cu benzi polifoto pe pereți. Ploaia se revărsa din cerul plumburiu și gâlgâia încetișor prin canalele de scurgere ale căror grile erau parțial blocate de gunoaie.

Imagini de la spioboti îi arătară lui Stig că trupele Institutului din Piața 3P fuseseră finalmente alertate asupra masivilor invadatori aeropurtați ce se îndreptau către ele. Patru Land Rover Cruisere se dispuseră în formațiune protectoare în jurul trailerului MANN si a încărcăturii sale prețioase, cu armamentul de calibru mediu gata de acțiune, cu micile tije senzoriale rotindu-se într-o parte și alta. Restul Cruiserelor se răspândise în evantai prin Piața 3P, cu țevile pivotând în sus către norii denși de ploaie, căutând țintele. Trupe în costume de flexarmură suiau pe treptele din interiorul Zidului Pieții, iar salturile lor prelungi păreau elegante în gravitația redusă. Spioboții raportară o abundență de trafic încriptat. Lasere stacojii de țintire împunseră văzduhul, scurtate din cauza ploii.

— Se ranforsează câmpul de forță de deasupra porții, anunță Keely.

— Perfect. O vreau intactă. Este posibil ca Adam să treacă totuși dincoace.

Stig se rezemă cu spatele de un perete, cu pantalonii în apa care șiroia pe podea. Olwen îngenunche lângă el și-l strânse de mână. Bărbatul fu fericit de contactul acela. Întreaga situație părea desprinsă de realitate; displayul vederii lui virtuale o reducea la nivelul unui exercițiu de antrenament.

— Va-ncepe dintr-o clipă în alta, îi anunță el pe toți pe banda generală.

* * *

Dirijabotul care plutea peste Mantana Avenue ajunse primul la Piața 3P. Fu în același timp cel mai lesne de văzut, când începu să se înalțe imediat înainte să fi ajuns la Zidul Pietii. Trupele Institutului care-l aveau în senzorii de țintire deschiseră focul imediat. Pulsațiile de ioni și gloanțele cinetice trecură fără probleme prin tesătura fuzelajului, perforară grupul frontal de celule cu heliu si ieșiră prin fuzelajul superior. Câte un proiectil lovea ocazional o traversă de carbon-titan din structura de

rezistență și pricinuia o avarie minimă. Însă geodezicul fusese conceput pentru a-si păstra integritatea generală în conditii de impacturi majore, redistribuind pur și simplu traseele de încărcare. Una peste alta, era ca și cum soldații ar fi tras într-un volum de aer foarte dens.

Curbă boantă uriașă a botului lunecă peste intrarea Enfield. Distribuitoarele din cală începură să lanseze rafale succesive de panglici antiradar, torțe și minuscule sonde de bruiaj electronic. Vreme de un minut, crepusculul fu complet anihilat, când stele albe si roșii orbitoare roiră deasupra Pieții 3P, lăsând în urmă linii subtiri de fum. Detonatiile secundare licăriră si panglicile antiradar argintii scânteiară pe cer, înainte de a coborî ca măzărichea. Sonde mai silențioase, gri-albastre, vâjâiră aidoma unor păsări colibri, imposibil de zărit, și expediară impulsuri EM distructive puternice.

Trupele de pe zid trăgeau non-stop în dirijabot, pe măsură ce tot mult din fuzelajul său luneca peste Piata 3P. Apoi Cruiserele de la sol deschiseră focul. În mod evident, cineva din Institut preluase conducerea. Armele cu masere și cele cinetice de calibru mai mare fură directionate mai întâi către turbosuflante și tubulatura lor, care ieseau ca niște proeminențe din fuzelaj, după care coborâră în jos pe chilă, unde erau calele. În fuzelaj începură să apară pliuri cauzate de cedarea finală a structurii geodezice înaintea violenței. Rupturile se multiplicară, dezvelind grupurile de celule cu heliu înșiruite în interior: sfere albe, translucide, aidoma unor bile din ceară.

Al doilea dirijabot sosi la Piața 3P tocmai când flamele primului începuseră să se stingă. Câțiva soldați își schimbară obiectivul, începând să priceapă prioritățile de țintire. Land Rover Cruiserele trăgeau în cale, chiar înainte ca distribuitoarele să fi început să-și lanseze materialele.

Dirijaboții trei și patru sosiră simultan. Deja numărul unu cobora rapid, cu treimea posterioară a fuzelajului răsucindu-se sălbatic pe când cădea peste intrarea Enfield. Numai inerția îi mentinea înaintarea, în timp ce țesătura ferfenițită a fuzelajului flutura în zdrențe ce imitau flăcări negre. Botul pică, îndreptându-se către una dintre fântânile ornamentale mari din piață. Trupele de pe Zidul Pieții care se aflau încă sub coada sa săriră si sprintară, ferindu-se, când coborârea i se acceleră puternic. Se

prăbuși pe intrare într-o mișcare în ralanti elegantă, în mijlocul unei cacofonii de trosnete și pocnete provenite de la traversele geodezice care cedau. Cruiserele și camioanele se repeziră să traverseze piața de parcă ar fi fost lansate de pe o grilă de start, în vreme ce fuzelajul colapsa, pliindu-se în sine ca și cum o forță invizibilă și teribilă era decisă să turtească în mod complet aparatul avariat. Văpăi albe și roșii se contopiră cu ploaia deasupra lui, învăluind țesătura lunecoasă a fuzelajului în șabloane pâlpâitoare.

Dirijaboții doi și patru fuseseră de asemenea loviți decisiv si își începură coborârea lipsită de control spre piață. Numărul doi se rotea în vrie, cu coada dezintegrată; celulele cu heliu pocneau ca baloanele la petreceri, ceea ce duse la o bruscă pierdere a flotabilității care trase în jos jumătatea inferioară cu o viteză alarmantă. Botul său lovi în mijlocul dirijabotului trei, îndoindu-i întreaga structură de rezistență.

În ciuda dimensiunilor și surprizei atacului, trupele și echipamentele Institutului nu suferiseră pierderi. Vehiculele lor continuau să se deplaseze prin piață, ferindu-se de sfărâmăturile ce se revărsau din văzduh și îndepărtându-se în grabă de locurile de impact. Soldatii individuali erau mai vulnerabili, deoarece trebuiau să alerge și să sară fără alte indicații decât cele oferite de propriii lor ochi — iar asta în timp ce trăgeau agresiv. Deocamdată niciun dirijabot nu se apropiase de poartă. Un inel protector de Cruisere se strânsese în jurul ei, iar și mai multe soseau și se opreau în derapaje. Camioanele se adăposteau în antrepozitele mai mari și arcadele de la baza Zidului Pieții.

Puterea de foc de la sol era intensă, pe măsura potopului de flame sclipitoare. Pentru oricine care ar fi stat în mijlocul pieții, norii de ploaie erau aproape eclipsați de volburile de lumină și ghemele de întuneric. În cimitirul acela de vehicule gigantice, dirijabotul numărul cinci sosi cu viteza cea mai mare, năpustindu-se peste Zidul Pieții. Numerele șapte, opt și nouă atrăseseră deja foc asupra lor de pe vârful Zidului Pieții.

— Bombele sunt în cinci și opt, rosti Stig.

Își aduse câmpul de forță la intensitate maximă și-și acoperi capul cu brațele.

— Keely, spuse el, întrerupe rețeaua orașului.

Dirijabotul numărul cinci trecuse cu două treimi din lungime peste piață, când cilindrul cel mare căzu din cala sa frontală, aproape neobservat în mediul ostil pe care-l creaseră distribuitoarele de ținte false. Se rostogoli din cer pentru două secunde, până ajunse sub buza Zidului Pieții, apoi o încărcătură explozivă detonă în interiorul său. Cilindrul dispăru într-o rafală densă de vapori de oxid de etilenă care semăna cu un nor uriaș de fum. O a doua explozie, mai mare, fu declanșată de matricea de comandă a bombei și aprinse norul acela.

Fulgerul globular combustibil-aer produse o suprapresiune de detonație doar cu puțin mai mică decât a unei arme nucleare.

Stig o văzu. Avea ochii închiși și vederea virtuală pe strălucire medie, totuși fulgerul îi pătrunse prin pleoape. În aceeași clipă dispărură toate imaginile de la spioboți. În câteva momente, unda sonoră se sparse deasupra. Brațele bărbatului i se încleștară peste cap când zidul de beton vibră.

Când ridică ochii, cerul era din nou negru, deși ploaia încetase. Hăt deasupra putea distinge pete ciudate. Forme mici și încețoșate străbăteau noaptea aidoma unui stol de lilieci care fugeau de pe scenă, dar pe Far Away nu existau lilieci. Se sculă în picioare și văzu o coloană clocotitoare de aer luminos dilatându-se pe verticală din direcția Pieții Primului Pas. Își dădu seama că pierduse contactul cu jumătate din dirijaboții din valul al doilea. Doi dintre cei care mai răspundeau înregistrau altitudine zero, iar celulele de heliu se goleau cu repeziciune.

— Haide! o strigă pe Olwen si alergară spre o ieșire. Keely, am nevoie de imaginile spiobo ților din 3P!

— Fac tot ce pot... Ceruri visătoare, chestia a mers chiar mai bine decât ne-am fi așteptat!

Stig ajunse în capul treptelor, la nivelul străzii. Ieși pe colțul lui Nottingham Road, tocmai când ploaia reîncepu. Vederea lui periferică înregistră ceva căzând de deasupra caselor cele mai apropiate, ceva imposibil de mare, așa că se răsuci:

— Atenție!

O cuprinse cu brațul pe Olwen și se trânti la pământ peste ea.

Treimea posterioară deformată a unui dirijabot pică silențios din noapte si trosni pe case, pulverizând trei din ele. *Dar unde-i restul*? Fragmente de panouri solare, cherestea ruptă, olane și

cioburi lungi de sticlă se revărsară dinspre mormanul ce colapsa, răspândindu-se pe stradă.

— Ai pățit ceva? întrebă el.

— Nu, nu mi-am dezactivat câmpul de forță.

Bărbatul se uită la bucățile de piatră cât pumnul și la traversele frânte și ascuțite din structura geodezică a dirijabotului care erau risipite în jurul lor. Avuseseră noroc că nimic mai mare nu aterizase lângă ei. Auzea în depărtare țipete și strigăte pentru ajutor.

— Nu ne putem opri pentru ei.

Olwen încuviință tremurător.

— Știu.

Porniră pe Nottingham Road. Imaginile îi reveneau în grila vederii virtuale, când Keely activă a doua tranșă de spioboți pe care-i amplasase în jurul Pieții 3P. Indiferent pe care dintre ei l-ar fi apelat din grilă, nu vedea decât sfărâmăturile peste care se târau.

Șase dirijaboți supraviețuiseră și rapoartele lor de stare i se organizară în vederea virtuală. Unul era realmente mort în văzduh, incapabil să se miște altfel decât sub acțiunea vântului. Ceilalți cinci suferiseră o mulțime de avarii, totuși erau mobili, iar unul dintre ei purta o bombă.

— Bingo! murmură Stig. Poate că izbutim s-o repetăm.

Ajunseră la o intersecție și priviră în lungul lui Levana Walk, care le oferea o vedere clară a Pieții Primului Pas, aflată la cinci sute de metri depărtare. Așa cum intenționase Stig, Zidul Pietii deviase în sus unda principală de explozie, îndepărtând-o de clădirile din apropiere. Nu fusese suficient pentru a salva casele mai mici de pe străzile din jur, care colapsaseră. Până și blocurile mari și robuste aflate imediat în exteriorul pieții fuseseră serios avariate. Incendiile începuseră să crească, arzând sălbatic printre ruine. Zidul Pieții în sine era acum un cerc lat de sfărâmături din piatră, redus la două treimi din impozanta lui înălțime inițială.

Stig inspiră adânc când îl văzu.

— A rezistat, murmură el. Slavă cerurilor visătoare, a rezistat!

Nu voia să se gândească la dezastrul pe care l-ar fi cauzat o bombă cu combustibil detonată în aer, dacă undei ei de explozie i s-ar fi îngăduit să se extindă în plan orizontal.

— Nu mai poți detona încă una, zise Olwen.

Stătea în intersecție și examina străzile ce porneau de acolo.

— Poftim?

— Uită-te atent.

Stig îi urmări privirea. Peste tot erau oameni. Amețiți, plângând, însângerați, rătăcind neajutorați prin mormane de ruine, îngenunchind lângă prieteni sau rude grav rănite care fuseseră scoase din clădirile prăbușite. Masini și dube erau împrăștiate pe străzi și niciuna nu mai avea geamurile intacte; toate dispozitivele lor de alarmă zbierau furios, iar luminile licăreau solicitând atenția, până și ale celor care fuseseră răsturnate cu roțile în sus. Ploaia și bucățile topite de țesătură de pe fuzelajele dirijabotilor se combinaseră într-o măzăriche bizară, care, lent și metodic, acoperea scena catastrofei cu o mantie neagră impenetrabilă.

Sub răpăiala cenușii ude pe jachetă, bărbatul începu să înregistreze expresiile din jurul său. Lacrimile, furia tăcută și suferința teribilă a oamenilor care evaluau numărul vieților curmate în mod definitiv. Numai pe secțiunile de străzi pe care le putea vedea el erau câteva sute.

Avu nevoie de toată autodisciplina sa pentru a se împotrivi sentimentului de vinovăție.

— Trebuie, îi replică printre dinții încleștați. Dacă nu-l oprim, Starflyer va intra prin poartă. Nu ne-a mai rămas nimic altceva cu care să-l ținem la depărtare.

— Atunci găsește ceva! Folosește-ne pe noi, avem arme!

El îi privi pistolul ionic pe care-l ținea acum la iveală si se împotrivi impulsului de a râde disprețuitor.

— Haide mai întâi să evaluăm 3P, bine?

Spioboții escaladau coama dealului circular care fusese Zidul Pieții și Stig avu nevoie de un moment ca să înțeleagă ceva din primele imagini pe care le recepționă de la ei. Nu recunostea absolut nimic, nicio trăsătură, niciun contur. Piața Primului Pas devenise realmente un crater. complet negru la interior unde fusese pârjolit de bomba combustibil-aer. Câmpul de forță de deasupra porții rezistase exploziei, dar era aproape îngropat sub fragmente de piatră carbonizată, lăsând expusă doar o semilună micuță, ce semăna cu o sticlă lăptoasă sub ploaia care spăla praful de cărbune de pe ea. Nu supraviețuise niciun soldat al Institutului. Nu zărea nici măcar corpuri. Vehiculele lor dispăruseră de asemenea. inclusiv trailerul MANN. Bărbatul se așteptase să vadă

capsula metalică zăcând pe undeva, zgâriată și îndoită, însă spioboții nu puteau detecta nicio activitate electrică sau magnetică, exceptând câmpul de forță al porții înseși. Piața Primului Pas era o zonă moartă confirmată.

— Nu va sosi aici, rosti Olwen. Avem o șansă.

— Probabil că ai dreptate. Stig privi ceasul din vederea virtuală: Au mai rămas cincizeci și cinci de minute din ciclul ăsta, anunță el pe banda generală. Misiunea noastră este să îngreunăm cât mai mult posibil sosirea lui Starflyer. Nu va risca fără escortă din partea asta, așa că vreau ca echipele lui Murdo și Hanna să se instaleze aici, pe Zidul Pieții. Dacă ceva iese prin poartă, trageți în el cu carabinele cu plasmă. Noi ceilalți ne divizăm în unități mobile. Trebuie să oprim Institutul să se apropie de Piața 3P. Keely ne va ține la curent cu poziția tuturor vehiculelor. Dacă pare că s-ar organiza într-un convoi, îi atacăm cu toată puterea.

* * *

Nu era un semn bun. Wilson Kime anuntase pe banda generală că radarul îi trădase, pentru ca peste două secunde să fie nevoiți să sară în beznă absolută de pe rampa de încărcare din Carbon Goose. Morton stia că nu aveau alternativă. Opțiunile în călătoria aceasta dispăruseră atunci când gaura-de-vierme spre Boongate se închisese în urma lor. De aceea el răcnise cele cuvenite si se aruncase în gol. Nici măcar nu se sinchisise să verifice dacă restul erau de acord. Se presupunea că exemplul personal constituia semnul unui conducător bun, atât doar că nimeni nu spusese vreodată că el ar fi fost seful.

Avionul urias vui deasupra lui și bărbatul își extinse câmpul de forță al costumului până la cincizeci de metri. Viteza îi fu frânată brusc ca urmare a rezistentei aerului și el extinse încă și mai mult perimetrul și-i conferi profilul unei picături de apă. Senzorii îi arătau că stânca rece se afla la mai putin de două sute de metri dedesubt și se apropia rapid. Îi relevară în același timp alte nouă costume blindate ce coborau o dată cu el.

Slavă cerului!

Morton se gândise — într-un fel — că se putea baza pe Rob si Pisica să-l urmeze, însă ceilalti reprezentau tot atâtea necunoscute. Era cumva linistitor că si ei erau la fel de decisi sau la fel de nesăbuiți ca el.

Baza câmpului de forță atinse piatra, se comprimă ca un burete pentru a absorbi impactul, apoi se plie perfect, înapoi în jurul costumului.

— Mai bagi și-un bis? întrebă Pisica.

— Indiferent ce vrea să facă o face pe cont propriu, spuse Rob.

— Vă mulțumesc.

— Toți sunt bine? se interesă Alic.

Îi răspunse un cor de încuviințări. Ajunseseră intacți pe sol. Costumele blindate ale Păzitorilor erau aproape la fel de bune ca și ale Marinei.

— Patru kilometri într-acolo, indică Morton după ce se strânseră laolaltă. Și mai avem treizeci și două de minute până la închiderea portii. Cum vreți să procedăm?

Planul original, înjghebat în grabă în Carbon Goose pe când își îmbrăcau costumele, era să se apropie pe furiș de Port Evergreen și să lichideze orice agent Starflyer expus, iar după aceea să scoată din functiune vehiculele pe care le folosea extraterestrul înainte de a trece prin gaura-de-vierme.

— Să mergem în mod stealth, spuse Alic. Să scoatem din funcțiune vehiculele alea înainte de-a pricepe ce se-ntâmplă. Trebuie să fie în unul dintre ele.

— N-avem timp, scumpule, rosti Pisica. Fereastra de timp nu ne-o permite. Ei știu că noi suntem aici, noi stim că ei știu, asa că intrăm în forță și-i radem direct pe ticăloși.

— Așa facem, aprobă Morton.

Porni tot primul, utilizând electromuscularele costumului pentru a sprinta energic pe teren.

— Într-o bună zi, Morty, i se adresă Pisica pe un canal privat, va trebui să definitivăm problema ta de ego.

Ajunsese în dreptul lui, apoi îl depăși încetișor. Morton decise să rămână la cinci metri în urma ei și-și menținu viteza.

Cei zece apărură în vârful pantei care cobora spre Port Evergreen ca o linie de puncte electromagnetice și termice clare, ce lunecau peste orizontul stâncos fără să încerce să se ascundă. Se opriră numai pentru a evalua ce se găsea sub ei, după care își activară armamentul și începură coborârea finală.

— Ce pizda mă-sii-i asta? pufni Pisica. Seara debutanților? Fiți atenți ce poziționare au!

Șaptesprezece agenți Starflyer erau răsfirați pe un cerc de un kilometru în jurul clădirii generatorului. Imediat ce detectară sosirea intrușilor, porniră să se miște aidoma unor furnici care se grăbesc să-și apere mușuroiul. Încă o duzină de indivizi ieși iute din vehiculele ce așteptau în fața găurii-de-vierme pentru a consolida linia. Când cele două tabere se aflară la cinci sute de metri depărtare, deschiseră focul.

Salve de plasmă și impulsuri ionice izbiră în câmpul de forță al lui Morton, ricoșând fără măcar să-l încarce; pâlpâirile lor erau mai strălucitoare decât orice fulgere produse de steaua neutronică a planetei. Focurile de armă proiectară în jurul lui umbre lungi și precis conturate, legănându-se ametitor peste piatră, în timp ce se suprapuneau și contopeau.

— Încep din dreapta, anunță Rob. Voi dați-i drumul mai departe.

Se lăsă în genunchi. Agenții Starflyer se strângeau într-un grup drept în față, iar și mai mulți se iveau din Port Evergreen pentru a-și concentra puterea de foc. Hipercarabina lui Rob îi glisă lin din teaca antebrațului. Prima salvă trecu fără probleme prin câmpul de forță, costumul blindat și corpul unui agent Starflyer. Rămășițele de măruntaie se revărsară pe rocă într-o configurație alungită.

Ușurința și violența morții îi șocară pe ceilalți agenți Starflyer. Barajul lor de foc se diminuă pentru o clipă, apoi își deplasă focalizarea, țintindu-l pe Rob.

— Am nevoie de-o mână de-ajutor, ceru bărbatul.

Energia care-i lovea câmpul de forță îl împingea practic, vibrând peste piatră.

— Nu mă pot fixa pe țintă.

— Asta-i când trimiți băieții..., oftă Pisica.

Hipercarabina ei se extinse și doborî doi agenți Starflyer. Restul grupului se despărți imediat, cu precizia manevrei unui corp de balet. Se adăpostiră în spatele formațiunilor stâncoase, ori se strecurară în crăpături strâmte. Doi se refugiară într-o baracă presurizată și reluară focul cu o carabină cu plasmă de calibru greu. Un Păzitor fu răsturnat pe spate și câmpul lui de forță învie cu luciri rubinii.

Lansatorul de particule al lui Alic se roti și ochi baraca. Trase. Clădirea detonă într-o explozie de așchii argintii și flame albe și lacome. O ciupercă de fum negru clocoti spre cerul întunecat.

— Măi, măi, da' asta-i o ditai arma! comentă Pisica.

Hipercarabina ei distruse o movilă de bolovani, expunându-l pe agentul Starflyer care se adăpostise acolo. Ea trase încă o dată si întrebă:

— Nu poți lovi camioanele cu ea?

— Din unghiul ăsta sunt prea aproape de generator, răspunse Alic. Mențineți pozitia și o să încerc să fac un ocol.

— Ayub și Matthew, rosti Morton, treceți de cealaltă parte a generatorului. Lichidați orice ostili de-acolo — nu ne putem permite să-i lăsăm să-l controleze.

— Am pornit deja, confirmă Ayub.

Două salve puternice de plasmă îl izbiră pe Jim Nwan din altă direcție, doborându-l din picioare.

— Unu' dintre căcați e-ntr-un Carbon Goose, anunță el și se rostogoli în poziția ghemuit.

Lansatorul rotativ de pe brațul lui șuieră ascuțit când tubul de alimentare vibră. Proiectile explozive amplificate străpunseră fuzelajul lui Carbon Goose, după care detonară. Avionul gigantic se dezintegră într-un glob uriaș de lumină albastră orbitoare.

— Vehicule-n mișcare! avertiză Matthew.

Cele opt camioane înaintau încet, alăturându-se pentru a-și combina câmpurile de forță. Senzorii lui urmăriră două siluete umane care alergau în fața lor și trecură prin ecranul baric al găurii-de-vierme.

Lansatorul de particule al lui Alic lovi camionul din ariergardă. Câmpul de forță al acestuia rezistă.

— Alic, rade restul, ceru Morton.

Alt fascicul de particule lovi camionul, dar tot în zadar.

— Starflyer e-ntr-unul din camioanele alea, zise Alic. Acolo trebuie să fie. Noi n-avem câmpuri de forță atât de puternice.

— Vor trece dincolo, spuse Morton, iar după aceea, toți cei rămași aici vor încerca să oprească generatorul. Distruge barăcile și orice altceva înapoia căruia s-ar putea adăposti. Jim, la fel. Să n-aibă unde se refugia.

— Bine.

Primul camion era la numai doi metri de gaura-de-vierme, cu motorul ambalat la maximum. Alic începu să tragă în barăcile rămase, transformându-le în bucăți. Ayub și Matthew ajunseră la clădirea generatorului. Urmă un schimb rapid de focuri. Matthew eliberă un roi de spioboți. Proiectile de mortiere țiuiau prin văzduh peste Port Evergreen. Al doilea Carbon Goose explodă.

Un cilindru mare se telescopă dintr-un camion aflat în spatele convoiului.

— Nu-mi place cum arată, avertiză Pisica.

Trase cinci focuri din hipercarabina ei, însă toate fură deviate de câmpul de forță al camionului, în vreme ce cilindrul se rotea imperturbabil în interiorul domului protector.

— Rob, strigă ea, sincronizare!

Cilindrul pendula către Pisică. Ea sări și electromuscularele costumului o ridicară la zece metri în cerul nopții. O linie alb-incandescent sfârtecă aerul sub picioarele ei și izbi roca aflată la cincizeci de metri mai departe. Explozia masivă trimise o cascadă de lavă pe o zonă întinsă.

— Futu-i! icni Jim. Atât ne-a fost. Au artilerie adevărată acolo.

Morton avea probleme în a urmări toate evenimentele care se derulau extrem de rapid. Arma de pe camion se rotea, căutând o țintă nouă. Trei agenți Starflyer stăteau în ușa clădirii generatorului și trăgeau în Matthew. Cineva ieși din gaura-de-vierme, purtând doar un costum ambiental și Rob îl împușcă cu hipercarabina, expediind bucăți însângerate din corp înapoi prin ecranul baric. Sângele înghețа rapid în atmosfera lui Half Way și cădea pe sol într-o jerbă de cristale burgund. Primul camion din convoi ambală puternic și se clătină, înaintând. Rob și Pisica își interfațară hipercarabinele și traseră simultan în el. Câmpul de forță pâlpâi stacojiu amenințător sub razele gemene de energie, după care dispăru prin gaura-de-vierme.

— Bestia! țipă Pisica. Morty, sincronizare! Toți trei!

Arma grea a camionului din spate trase din nou când mâinile virtuale ale lui Morton alergară peste iconuri. Lava erupse din locul unde stătuse Jim. Costumul blindat al acestuia descrise o curbă grațioasă prin văzduh. Impulsuri de plasmă îl loviră când ajunse la apogeul arcului și-l expediară, fluturând disperat din brațe, spre înapoi, prin jetul leneș de rocă topită și strălucitoare.

Matricea costumului lui Morton interfață cu Rob și Pisica, punându-și hipercarabina sub controlul femeii. Alte două camioane trecuseră prin gaura-de-vierme, iar celelalte aproape că se atingeau între ele, înaintând.

— Pe care? întrebă Pisica.

— Alege repede, replică Rob. Nu pe cel cu arma.

Morton privi cum grafica de ochire se fixa pe camionul al cincilea. El l-ar fi țintit pe primul. Cele trei hipercarabine traseră la unison. O corona stacojie înflori peste câmpul de forță al camionului. O rază de particule izbi în ea și pentru o secundă camionul fu conturat în claritate perfectă. Se vaporiză într-un nor impresionant de gaze supraîncălzite și sfărâmături ce se ridicară deasupra golfulețului stâncos. Camioanele rămase se legănară sălbatic sub impulsurile care le loviră câmpurile de forță. Altul se repezi prin gaura-de-vierme.

Camionul cu armament frână brusc. Cilindrul său letal se roti în direcția clădirii generatorului.

— Rade-l, Pisico! urlă Morton.

Trei salve simultane de hipercarabină străpunseră câmpul de forță și aprinseră celulele energetice ale camionului. Explozia rostogoli costume blindate peste stânci, cu o ferocitate care copleși toate celelalte schimburi de focuri.

Morton se sculă în picioare. Port Evergreen nu mai exista. Unica structură rămasă era generatorul găurii-de-vierme. În locul barăcilor, flăcări mici se stingeau în fundațiile fracturate. Movilele de ruine care fuseseră avioanele Carbon Goose străluceau în petice vermillon, pe măsură ce-și cedau rapid căldura în aerul înghețat. Râulețe de lavă curgeau spre ocean din locurile în care arma lui Starflyer lovise roca.

Un impuls de pistol ionic izbi clădirea generatorului. Patru costume blindate traseră imediat în agentul Starflyer. Morton se grăbi către intrarea clădirii. Ultimul lucru pe care și-l reamintea de acolo erau cei doi agenți Starflyer care se luptau cu Matthew în ușă. La interior fulgeră o lumină alb-albastră, o secțiune din perete se prăbuși și un costum blindat avariat fu propulsat afară.

— Cred că-i ultimul, rosti Ayub.

Morton își ținu răsuflarea și-si focaliză senzorii asupra găurii-de-vierme. Rămăsese deschisă. Nu mai suporta tensiunea. Dacă de partea aceasta mai exista vreun agent Starflyer, avea să

distrugă generatorul. Dacă vreo încărcătură explozivă fusese lăsată în urmă, acesta era momentul în care ar fi detonat.

Pisica i se alătură.

— Până la sfârșitul ciclului au mai rămas unsprezece minute. Trecem?

— Nu știu. Alic?

— Nu știm ce-i acolo. Matthew, trimite ceva dincolo, adu-ne niște date.

— Am făcut-o deja, șefu'.

— Bun, atunci toată lumea scanare pe rază mică. Trebuie să protejăm zona.

Fără prea mult chef, Morton fu de acord cu comandorul de Marină și începu să scaneze solul în zona în care matricea costumului său localizase ultimul agent Starflyer.

Cinci spioboți traversară iute terenul carbonizat din fața clădirii generatorului. Nu încetiniră când ajunseră la ecranul baric. Morton le accesă fluxurile senzoriale, în vreme ce continua să examineze diverse sfărâmături. După o clipă de întuneric încețoșat, spioboții ieșiră într-un univers straniu de negru. Pământul era acoperit de cenușă udă. Infraroșiile arătau ceva mare exact deasupra lor. Un fulger de lumină...

— Ne așteptau, rosti Jim.

— Iisuse, pentru asta avem nevoie de mașinile blindate! Morton atinse iconul Carbon Goose: Wilson, coboară repede!

— Tocmai veneam. Ce se-ntâmplă?

— Deținem controlul găurii-de-vierme, dar ticălosul a reușit să treacă dincolo. Ei stau de partea cealaltă și trag în tot ce-și scoate capul. Vehiculele blindate ar trebui să ne asigure un atu.

— Fereastra de timp este foarte proastă, anunță Wilson.

— Morton, interveni Adam, chiar dacă trecem cu mașinile blindate dincolo, ceea ce putem reuși la limită, vom nimeri în toiul unei lupte pentru curățirea zonei. Nu știm cât va dura, iar pentru noi este foarte important conținutul Volvourilor. Ele trebuie păzite și pur și simplu nu vor putea trece în cele zece minute care ne-au mai rămas.

— Dacă nu treceți, îi acordați un avans de cincisprezece ore. În cât timp va ajunge la nava lui?

— În două-trei zile, în functie de măsura în care războinicii clanurilor reușesc să deterioreze Autostrada 1.

— Atunci nu vă puteți permite cincisprezece ore.

— Știu.

Senzorii costumului lui Morton îi arătară o pată imobilă, caldă, într-o depresiune mică. Când inspectă locul, găsi jumătate dintr-un costum blindat și o baltă mare din cristale de sânge ce se răcea rapid.

— Trimit dincolo alt spiobot, anunță Matthew.

Carbon Goose era un punct roz deasupra orizontului invizibil, aflat încă la două minute depărtare. Morton blestemă viteza jalnică a avionului uriaș. Știa că nu va putea asoliza la timp. Cronometrul din vederea virtuală număra secundele. Mai rămăseseră doar opt minute și jumătate. Scoase din grilă imaginea ultimului spiobot. Nu rezistase nicio clipă.

— Ce dracu-i chestia aia neagră? întrebă Rob. Se vede peste tot dincolo de ecranul baric.

— Pare a fi cenușă, răspunse Matthew. Acolo s-a-ntâmplat ceva nasol, ceva nasol de tot.

Morton își încheie baleierea. Privi Carbon Goose care coborâse mult deasupra apei. Botul avionului se ridică și coada îi atinse suprafața oceanului. Evantaie gigantice de spumă se înălțară de ambele părți, iar aparatul redeveni orizontal, cufundându-și tot mai mult pântecul în apă. Fu surprins cât de scurtă era pista de asolizare.

— Morton, rosti Adam, nu vom trimite vehiculele blindate dincolo.

— La dracu'!

Bărbatul privi iarăși gaura-de-vierme. Impulsul de a sprinta direct spre ea era foarte puternic. *Mă-ntreb dacă așa am simțit când am ucis-o pe Tara? Acțiunea este întotdeauna solutia, ea leagă evenimentele și te poartă înainte.*

— Poate să existe și altă cale, spuse Adam.

Morton își deconectă linia de comunicare.

— Ar fi bine să și meargă, murmură el în tăcerea înăbușită a căștii.

Pe când Carbon Goose plutea lent către pragul de piatră ce forma țărmul lui Port Evergreen, Morton merse până la semicercul gri-mat și se opri în fața lui. Cronometrul continua să schimbe secundele. Era de parcă și-ar fi privit propria viață, scurgându-se.

Percepu alte trei costume blindate care veniră alături de el. Așteptară în tăcere.

Ar fi trebuit să fi distrus noi înșine generatorul, să ne fi sacrificat. Atunci Starflyer ar fi rămas naufragiat aici. După aceea l-am fi putut ucide. Dacă era într-un camion...

Existau prea multe necunoscute și variabile. Morton detesta asta.

Cronometrul îl anunță că mai rămăseseră șaptesprezece secunde. Gaura-de-vierme se închise înainte să se fi așteptat, cu sclipirea slabă dindărătul ecranului baric dispărând neașteptat de devreme.

— Bun, îi spuse lui Adam. S-auzim despre ce-i vorba.

* * *

Institutul avu nevoie de treizeci și două de minute pentru a doborî cinci dintre dirijaboții rămași după explozia bombei combustibil-aer. Land Rover Cruisere vuiră pe străzile lui Armstrong City în grupuri de două și trei, fără să fie niciodată o țintă potențială în sine. Echipele aveau să se reunească într-un punct prestabilit unde își puteau cumula puterea de foc pentru a lovi decisiv aparatele masive și vechi care pluteau deasupra acoperișurilor.

Lui Keely îi fu destul de ușor să le urmărească. Întrerupsese cu succes rețeaua orașului, silind astfel Institutul să folosească transmisiuni radio încriptate. Punctele de transmisie erau ușor de depistat, mai dificilă fiind urmărirea lor fizică. Străzile erau ticsite de oameni și vehicule; unii încercau să-i ducă pe răniți la spitale, alții formau echipe de salvare care să caute prin clădirile colapsate. Lipsa comunicațiilor constituia un inhibitor uriaș. Serviciile de urgență aveau radiouri pentru situații de urgență, dar nu știau care erau zonele cele mai afectate. Nu era vorba numai despre districtul din jurul lui 3P, deoarece dirijaboții doborâți din văzduh cauzaseră stricăciuni teribile în locurile unde se prăbușiseră. Trei dintre ele declanșaseră incendii locale.

Trupele Institutului erau indiferente la problemele oamenilor. Cruiserele lor treceau prin mulțimi și sileau ambulanțele să tragă pe dreapta; deschideau focul asupra oricui le stătea în cale. Când izbuteau să atace un dirijabot, acesta cădea pe sol, cauzând și mai multe morți și distrugeri.

Stig și războinicii de clan disponibili goneau după Cruisere pe motociclete, însă era dificil fiindcă nu puteau trece ca tăvălugurile prin mulțimi. Izbutiră să distrugă șase Cruisere și pierdură nouă Păzitori. Lui Stig nu-i plăceau cifrele acelea.

— Un convoi se formează pe Mantana Avenue, avertiză Keely.

Stig își controlă cronometrul. Până la închiderea găurii-de-vierme mai rămăseseră optsprezece minute, iar stele străluceau deasupra lui prin norii de ploaie ce se rarefiaseră.

— Bun, către toate unitățile mobile, ne regrupăm la capătul 3P al lui Levana Walk. Murdo, Hanna, încetiniți-i cât puteți. Vă vom susține imediat.

Frână motocicleta pe care o conducea, un Triumph Urban-retro 45, și se întoarse cu o sută optzeci de grade pe Crown Lane. Olwen care se afla pe locul din spate își vârî în tocuri pistoalele ionice.

— Au doborât purtătorul de bombă?

— Da.

Bărbatul era concentrat asupra străzii acoperită de sfărâmături. Toate celelalte vehicule aflate în miscare în seara asta se deplasau rapid și coteau întruna, pentru a evita ramurile rupte si fragmentele mai mari din clădiri. Asta contribuia cu un procentaj considerabil la numărul accidentelor.

Imaginile de la spioboti erau sporadice. Keely lăsase rute protejate prin rețeaua orașului, pe care Păzitorii le puteau accesa, dar se consemnaseră enorm de multe distrugeri fizice, mai ales în jurul lui 3P. Stig căpăta intermitent imagini ale vehiculelor care înaintau pe Mantana Avenue. În față erau niște buldozere, urmate de două camioane masive.

— Aia nu-i altă capsulă de susținere biotică? întrebă Olwen.

Stig riscă să-si desprindă ochii de la stradă și să-și cerceteze grila vederii virtuale și văzu un trailer MANN identic cu primul.

— Ce dracu' fac, îi clonează pe nenorocitii ăia?

Un microbuz plin cu răniți care mergea în sens opus îl claxonă violent si bărbatul frână, cotind brusc. Șoferul flutură din pumn când trecu pe lângă el.

— Futu-i maica mă-sii, n-o s-ajungem la timp!

Văzu cum Cruiserele ajunseră la baza pantei pieptișe de sfărâmături care fusese Zidul Pieții. Suspensiile lor telescopaseră,

ridicându-le șasiele principale la doi metri deasupra solului. Nici măcar nu încetiniră, ci doar se înclinară și porniră să suie.

Echipa Hannei deschise focul imediat ce ele ajunseră în vârf. Îi răspunseră tunuri Gatling și masere. Farurile și laserele de țintire se alergau pe suprafața interioară neregulată a craterului din 3P.

Buldozerele avansau în formație, netezind un drum și împingând în lături tone de ruine cu o viteză care lui Stig i se părea incredibilă. Farurile lor strălucitoare străpungeau amurgul, iluminând norii deși de praf care erau învolburați. Și mai multe Range Rover Cruisere goneau peste bolovanii neregulați și pătrundeau în inima întunecată a zonei unde detonase dirijabotul. Începură să tragă aleatoriu în volburile de praf, baleiind pantele înnegrite.

— Dezangajarea, ordonă Stig când al zecelea Cruiser trecu vârful movilei. Retragerea. Cerurilor visătoare, nu puteți opri atâția!

Pierdeau spioboți pur și simplu din cauza focului aleatoriu al Institutului, care mătura Piata distrusă.

Buldozerele săpaseră o cale de acces aproximativ netedă până în vârful pantei și acum coborau în partea opusă. Nori groși de praf ticseau aerul în jurul lor, încețoșând farurile. Alte cinci Cruisere goniră după ele, sărind peste vârf, si aterizară, ricoșând, pe rampa nou-formată. În Piață erau douăzeci de vehicule ale Institutului, care trăgeau violent în toate direcțiile. Niciun Păzitor nu răspundea focului; toți îsi căutau cu disperare un adăpost. Trailerul MANN ajunse la baza urcușului și porni încet în sus, cu opt faruri brăzdând noaptea prăfoasă.

— Ar fi trebuit să fi rămas, zise Stig. Ar fi trebuit să dăm lupta decisivă aici, în jurul lui 3P.

— Am fi fost măcelăriți, răspunse Olwen. Asta-i disperare completă din partea lor. Vor face orice ca să deschidă o cale pentru Starflyer.

Bărbatul coti pe Nottingham Road și frână iarăsi. În față era haos, cu automobile si dube strânse laolaltă, cu farurile scânteind pe clădiri parțial colapsate. Oamenii munceau printre ruine, ridicând bolovani și cărămizi. O echipă de pompieri municipali se desfășurase cu 'botii târându-se în sus pe o casă cu patru etaje, care, cumva, se răsucise cu douăzeci de grade în jurul propriei axe.

— Fugiți, ordonă el simplu.

Cruiserele Institutului încetaseră să mai tragă. În Piața 3P mai rămăseseră numai cinci spioboți funcționabili. Toți arătau trailerul MANN care cobora încet, sacadat și vibrând panta interioară. Cinci Cruisere își ațintiseră farurile către ecranul baric al porții. Un grup de siluete în flexarmuri degajau locul, îndepărtând bucăți de ruine.

Cronometrul lui Stig anunta că până la sfârsitul ciclului mai rămăseseră treisprezece minute. Și-ar fi vândut și sufletul pentru altă bombă combustibil-aer.

Un soldat al Institutului trecu prin poartă. Din partea cealaltă se zăriră fulgere luminoase, difuze din cauza ecranului baric.

Un fel de camion străpunse brusc ecranul baric, cu o răbufnire de zgomot și lumină. Câmpul său de forță radia roșu periculos de strălucitor. Frânele pneumatice scârțâiră și șuierară, iar rotile derapară pe cenușa lunecoasă. Turelele de pe toate Cruiserele îi urmăriră înaintarea nesigură, până se opri la cincizeci de metri de poartă. Motorul continua să-i funcționeze, pufnind ca un animal furios pe măsură ce nuanța roșie dispăru. Pe caroserie începu să apară chiciura.

Alte două camioane identice apărură în viteză. După aceea o lumină stacojie puternică sfredeli ecranul baric, iluminând jumătate din piață.

— Ăștia suntem noi, rosti Stig. Asta trebuie să fie! Adam e de cealaltă parte. Lui Starflyer nu-i merge chiar după cum își dorește.

Alte camioane soseau prin gaura-de-vierme, atât de apropiate între ele, încât părea să fie un tren. Cruiserele formau un semicerc larg în jurul porții, cu toate armele îndreptate asupra ei. Stig numără cu totul opt camioane. Unul dintre ele înaintă și se opri lângă trailerul MANN.

— Keely, spuse el, avem nevoie de un unghi mai bun pe camionul ăla.

— O să-ncerc.

Doi spioboți începură să se miște. Imaginea era jalnică, tremurată, cu functia de transfocare îngreunată de praf si bură. O ușă se dilată în flancul capsulei. Un spiobot coborî îndărătul unei movile de sfărâmături. Mai rămăsese doar unul care să transmită. Obiectivul lui încercă să focalizeze, când oblonul din spate al

camionului glisă și vapori alburii plutiră afară, amestecându-se cu volburile de praf.

— Să dea dracii-n cerurile visătoare, mormăi răgușit Stig.

Starflyer! Se opri complet, indiferent la agitația din jurul său, concentrându-se asupra unicului flux, inadecvat, de informații vizuale. Brusc, toate farurile din piață se stinseră. Spiobotul contracară bezna, activându-și modul de amplificare a imaginii. Ceva ieși din interiorul ecranat al camionului, înconjurat de siluete omenești, mai mici. Dispăru în capsulă și ușa se contractă.

Farurile se aprinseră, copleșind imaginile spiobotului.

— Poți să mărești? întrebă Stig cu sufletul la gură.

Când rederulă imaginea, era complet neclară: o simplă pată de pixeli umbriți. Însă mobilă. I se părea că se leagănă în timp ce avansa.

— Nu știu, făcu Keely. O s-o trec prin niște programe.

Câteva Cruisere suiau în forță pe drumul tăiat de buldozere prin Zidul Pieții. Când ajunseră în vârf, deschiseră focul fără niciun avertisment către strada de dedesubt.

— Ce nenorociți! exclamă Olwen cu amărăciune.

Focurile se auzeau perfect din locul unde se găseau ei, în capătul lui Nottingham Road.

Trailerul MANN porni la rândul lui să urce panta, strivind totul sub anvelopele groase. Cruiserele se dispuseră în fața și în spatele lui. Convoiul intră pe Mantana Avenue.

— Atenție, lunetiști! anunță Stig. Starflyer se pregătește să iasă din oraș. Keely, alertează echipele de pe Autostrada 1 să-nceapă distrugerea ei. Avem pe cineva la podul Tangeat?

— Nu.

Bărbatul înjură în barbă, foarte atent să nu lase nicio urmă de dezaprobare să se audă pe banda generală.

— Nu contează, mai sunt destule alte poduri până la *Marie Celeste*.

Stig scoase din grilă imagini de la spioboți, nerăbdător să vadă ce se întâmpla în Piața 3P. Institutul lăsase în urmă două camioane și șapte Range Rover Cruisere. Toate aveau turelele armelor ațintite spre poartă. Chiar pe când privea, două raze violet de laser țâșniră către un punct de pe sol, aflat la numai câțiva centimetri de ecranul baric.

— Îl așteaptă în ambuscadă pe Adam, rosti el. Cerurilor visătoare, va trebui să-i eliminăm! Dacă n-o facem, Adam va rămâne naufragiat pe Half Way.

— N-avem timp, rosti Olwen. Trebuie să plecăm după Starflyer. Nu putem forma o echipă care să elimine Cruiserele înainte de sfârșitul ciclului. Până atunci, nu putem nici măcar s-ajungem la 3P.

Stig își privi încă o dată cronometrul: șapte minute. Întreaga operațiune fusese belită; total și complet *belită*. Nu-l opriseră pe Starflyer. Omorâseră sute de oameni nevinovați și ruinaseră o porțiune mare din Armstrong City. Iar acum nici măcar nu-și puteau ajuta camarazii să treacă prin gaura-de-vierme. Îl înnebunea ideea că va trebui să-i spună lui Harvey că echipamentele vitale pentru completarea răzbunării planetei nu vor mai sosi niciodată, că Johansson fusese abandonat pe Half Way și că el era răspunzător pentru toate astea. Ar fi preferat mai degrabă să dea piept de unul singur cu Cruiserele ce așteptau în ambuscadă.

Își dădu seama că-și ridicase în mod reflex pumnii încleștați. O reacție față de completa inutilitate pe care o simțea.

— Eu rămân, anunță el și-și sili mâinile să coboare. Este vina mea. Voi aduna o echipă și vom înlătura ambuscada Institutului înainte de redeschiderea găurii-de-vierme. Toți ceilalți vă puteți continua sarcinile de hărțuire pe Autostrada 1.

— Nici gând! zise Olwen. Ascultă-mă și-ascultă-mă atent — nu te refugia în rutina autocompătimirii. Nu ne putem permite luxul ăsta. Chiar dac-am reuși să eliminăm ambuscada, gaura-de-vierme se va deschide abia în cincisprezece ore. Până atunci Starflyer va avea un avans imposibil de recuperat. Am pierdut echipamentele pe care le aducea Adam. Dă-le uitării, Stig! Dacă sosesc peste cincisprezece ore, tot nu va conta defel — va fi prea târziu. Va trebui să pornim după Starflyer cu toate armele pe care le-avem și să-l distrugem noi pe nenorocit. Trebuie s-o facem *acum*. Și o știi foarte bine.

— Da, încuviință el distrus, o știu...

* * *

La o sută de metri de țărmul stâncos, Carbon Goose își extinse trenul de aterizare. Wilson opri turbinele și lăsă avionul uriaș să planeze lin prin apă, până ce roțile botului atinseră fundul de

granit care suia lent. Se ridicară din oceanul înghețat cu unduirea înceată care caracteriza avioanele planetare din toată galaxia.

Flăcări pâlpâiau printre ruinele fostului Port Evergreen și Wilson trebui să vireze mult la tribord pentru a evita resturile împrăștiate ale altui Carbon Goose. Vedea câteva costume blindate deplasându-se peste teren și verificând dacă mai rămăseseră agenți operationali ai lui Starflyer. Clădirea generatorului găurii-de-vierme părea intactă, ceea ce i se păru un semn bun. Adam și Paula lucraseră ceva pe puntea principală și păruseră încrezători, când le vorbise imediat înainte de amerizare. În condiții normale Wilson nu și-ar fi pus prea multă încredere în combinația celor doi, totuși acum era de acord să accepte ajutor din orice direcție.

El și Anna începură să decupleze sistemele de zbor, apoi coborâră să se alăture restului pe puntea principală. Morton și Alic reveniseră, cu costumele acoperite de chiciură. Până și Tiger Pansy suise din cala principală ca să asiste la discuții. Wilson se întrebă cât din îngrijorarea și agitația lor absorbea femeia pentru Qatux. N-ar fi fost o sarcină prea dificilă, atmosfera de pe puntea superioară era apăsătoare.

Johansson le turnă el însuși cafea lui Alic și Morton. Cei doi nu puteau lua loc, fiindcă scaunele erau prea mici pentru costumele lor.

— Putem trece prin poartă oricând dorim, rosti Adam. Ne alegem momentul și intrăm în forță cu mașinile blindate. Probabil că nici măcar nu vor avea armele activate în clipa asta. Elementul surpriză este de partea noastră.

Morton îi aruncă o privire foarte sceptică.

— Zi mai departe.

— Călărețul-furtunii descrie o elipsă de douăzeci de ore prin punctul Lagrange și în jurul lui. Petrece cinci ore alimentând gaura-de-vierme cu energie, în vreme ce curentul de plasmă îl împinge către steaua neutronică, iar în următoarele cincisprezece ore revine la poziția inițială. În chiar secunda asta își începe zborul de întoarcere. Nu trebuie decât să preluăm controlul sistemului lui de ghidare și al propulsoarelor și să-l readucem în centrul curentului de plasmă. Ne poate genera suficientă energie ca să deschidem gaura-de-vierme.

— Însă probabil că nu va mai putea reveni în punctul Lagrange, observă Bradley. Încercarea asta are caracter de unicitate. Vom închide ușa pentru Far Away până ce acolo va putea fi construită altă sursă energetică.

— Ținând seama de cele survenite pe Boongate, n-aș zice că trebuie să ne facem prea multe griji în privința asta, spuse Adam. Trebuie să ne concentrăm asupra oportunității unice de a ajunge pe Far Away. Atât și nimic mai mult.

— Este o idee bună, aprobă Wilson. Să trecem la treabă.

— Stați puțin, interveni Morton. Și dacă am putea prelua controlul sistemului de ghidare, tot va trebui să ne confruntăm cu armele din partea cealaltă a porții. Eu nu-s de acord cu vrăjeala aia că nu vor avea armele activate până la începutul ciclului următor. În primul rând este suficient să se uite măcar cu un ochi ca să vadă cum se redeschide gaura-de-vierme. Ei știu că ne vom da peste cap ca să găsim o cale s-o redeschidem. Le-ar fi suficient să-și cupleze armele la un senzor banal. Oricine scoate capul prin ecranul baric — *pac*! Matricea costumului meu a identificat cu ce erau încărcate camioanele alea: lasere atomice cu injecție de neutroni. Sunteți siguri că mașinile voastre blindate pot rezista la așa ceva? La o salvă, poate, chiar la două... v-as crede chiar dacă mi-ați zice la cinci salve. Dar noi nu știm ce altceva ne poate-aștepta-n pizda mă-sii dincolo. Ne pot lovi cu douăzeci si cinci de lasere atomice simultan. Ne pot aștepta chiar și cu bombe atomice. Dacă deschidem gaura-de-vierme, cine-i poate opri să nu arunce prin ea o bombă cu fuziune? Sentimentele? Haide, haide, fiți serioși! S-a terminat cu-așa ceva.

— Dacă asta crezi, ești liber să te-ntorci cu Carbon Goose la Shackleton, spuse Bradley. Indiferent ce s-ar întâmpla când vom deschide gaura-de-vierme, tu vei fi în siguranță deasupra oceanului. Eu însă voi trece dincolo.

— Toți Păzitorii vor trece, completă Adam.

— E sinucidere!

— *Poate* fi sinucidere. Iar gramul acela de îndoială este toată speranța de care avem nevoie.

— Bradley Johansson, rosti Qatux pe banda generală, ai o disperare frumoasă. Poate fi la fel de intensă ca și emoțiile primare într-o persoană atât de dedicată ca tine. Până acum nu mi-am dat seama de asta.

Wilson nu se putu abține să nu arunce o privire dezaprobatoare către Tiger Pansy. O copilărie, o știa prea bine; de fapt nimic din toate astea nu se datora ei. Femeia își molfăia chewing-gumul, părând aproape fericit de inconștientă de ce se discuta în jurul ei. Wilson fu ușor nedumerit; oare cât de naivă putea fi o starletă porno?

— Asta îi include pe majoritatea celor aflați pe puntea asta, surâse forțat Bradley.

— Pot să întreb de ce nu mutați celălalt capăt al găurii-de-vierme într-un loc de pe Far Away unde nu așteaptă dușmanii voștri?

Expresia lui Tiger Pansy se modifică în una de ușoară surprindere. Se ridică de la locul ei, părând ca și cum o împunsese ceva neplăcut.

Bradley o privi stingherit când se opri în fața lui, privindu-l cu curiozitate intensă.

— Poarta, răspunse el șovăitor, ...ăăă, ajută la ancorarea capătului unei găuri-de-vierme. Este foarte... ăăă, dificil să menținem capătul deschis și nemișcat; mai ales luând în considerație distanța implicată aici. În Port Evergreen nu există pur și simplu puterea de procesare necesară pentru a schimba coordonatele găurii-de-vierme.

Ochii puternic fardați ai lui Tiger Pansy clipiră nesiguri; ea se întinse și-și atinse vârfurile degetelor de obrazul lui Bradley ca și când ar fi consolat un iubit. Imaginea aceea îl tulbură pe Wilson, avea ceva neliniștitor de parazitar în ea.

— Vă pot eu face calculele, anunță Qatux.

15

Mellanie nu era tocmai sigură la ce să se aștepte când mașina mare și ecranată coti pe RueJolei. O răbufnire de nostalgie, poate? Animata arteră metropolitană deștepta cu certitudine suficiente amintiri. Nu cu mult timp în urmă, ea ar fi putut spune că toate erau amintiri frumoase.

Astăzi stătea ghemuită pe locul din față al mașinii alături de Hoshe Finn și privea în sus la blocul zgârie-nori cu șaizeci și cinci de etaje din capătul îndepărtat al străzii. Forma sa de lamă de floretă aurie se număra printre cele mai înalte clădiri ce dominau peisajul din centrul orașului Salamanca. Mellanie își reamintea prea bine panorama din vârful ei. Alessandrei îi plăcea ca ea să se lipească de peretele-fereastră gros al apartamentului de acolo, atunci când își oferea serviciile asistenților de politicieni sau prietenilor de familie. Acelea erau amintirile ce-i reveneau acum. Continua să le retrăiască, încercând să deducă ce relevanță avea fiecare fragment de informație pentru Starflyer.

— I-ai văzut vreodată sistemul de securitate?

— Poftim?

Mellanie se smulse din amintirile acelea amare. Dintr-un motiv inexplicabil, acum, după ce nu mai avea grija lui Dudley, toate lucrurile pe care le făcuse — oho, de bună voie! — pentru Alessandra îi ardeau și mai odios în minte.

— Scuză-mă... ce-ai spus?

— Te întrebam despre sistemul de securitate al lui Baron. La matricea apartamentului ei sunt cablate multe circuite exterioare. Personalul tehnic se întreba cât de extins este.

— Habar n-am, Hoshe. Ea nu l-a accesat niciodată pe un ecran sau portal. În niciun caz n-a făcut-o în prezența mea.

— Nu-i nimic, oricum bănuim că apropierea de zgârie-nori este bine acoperită, ca și clădirea în sine.

— Ăăă, IC nu pare să considere sistemul de securitate excepțional... în tot cazul, nu atunci când am fugit de la Alessandra.

— Așa este, mulțumesc.

Ea îi surâse ușor. Dragul și bunul de Hoshe Finn, abordând mereu fiecare problemă cu timiditatea și precauția unui adevărat birocrat.

— Amplasez pe poziții echipa de pe perimetrul extern. Echipa de arestare va intra în clădire deghizată ca o companie de servicii cu contract pentru întreținerea unui apartament de la etajul șaizeci și unu.

— Pot s-o însoțesc?

— Nu. Este periculos și ai împiedica protocoalele operationale.

— O să port costum blindat și promit că rămân în spate.

— Nu. Echipa de observare spune că împreună cu Alessandra Baron mai sunt minimum alte două persoane. Până nu știm cu certitudine, trebuie să presupunem că ei sunt tot agenți Starflyer și că pot fi wetcablați. Nu voi aloca un membru al echipei de arestare să joace rolul de bonă pentru tine. Avem nevoie de toti în linia întâi.

Mellanie emise un suspin exagerat.

— Și când anume, exact, m-ai programat s-o pot vedea?

— O să urcăm imediat cum a fost arestată și au fost neutralizate orice arme wetcablate.

— Pe Paula Myo n-a deranjat-o să fiu foarte aproape de Isabella.

— Acțiunea aceea a fost cu totul altceva. Atunci ne-am asumat un risc; acum nu.

— Bine, dar mă voi apropia mai mult de clădire. Dacă Alessandra se va opune cu forta arestării, s-ar putea ca din stradă să fie vizibile schimburi de focuri.

— După intrarea echipei de arestare, vom interzice accesul civililor imediat sub clădire. Nu stingheri actiunea respectivă.

— Bine, bine...

Mellanie coborî din mașină și porni pe stradă. Era mijlocul după-amiezii și în jur existau foarte mulți pietoni. Știa că Hoshe dorise să aștepte până la primele ore ale diminetii, când situația

putea fi controlată mai usor, însă Nigel și senatoarea Burnelli își impuseseră punctul de vedere. După demascarea lui Daniel Alster, deveniseră aproape paranoici față de agenții Starflyer.

Femeia întârzie în fața unei vitrine, examinând cu ochi critic linia de designer expusă înăuntru. Era un gest reflex și perfect normal. Hoshe avusese dreptate, ar fi trebuit realmente să înceapă să se gândească la ce va face în continuare. După cum era poziționată politic în clipa de față, și-ar fi putut realiza o emisiune care să rivalizeze cu Michelangelo. Și, desigur, producătorii emisiunii lui Baron ar fi avut nevoie de cineva cu care s-o înlocuiască în următoarele zece minute după arestare. Existase o vreme când posibilitățile respective i-ar fi stârnit surescitarea. La asta se mai adăuga și Morty. Și situația aceea se schimbase. Nu ceea ce făcuse el, totuși, cumva, Mellanie nu se putea vedea în rolul de soție-trofeu a unui președinte de corporație, asteptându-l alături de o liotă de copii să revină după o zi plină la serviciu.

Iconul IC pâlpâi, apoi se extinse în vederea ei virtuală.

— Mellanie, avem o problemă.

În mod automat, ea ridică ochii spre apartamentul din vârf.

— Ne priveste? M-a zărit?

— Nu. Din câte stim, Alessandra Baron nu știe nimic despre iminenta ei arestare.

— Aha. Atunci care-i problema?

— Ozzie Isaacs a revenit în Commonwealth.

— Serios? Nu știusem.

— Esti sigură? În ultimele zile ai o companie foarte interesantă.

— Hopa, ce-a fost asta — o undă de gelozie?

— Nu. Pur și simplu îți reamintim că avem o înțelegere.

— Să merg în locuri unde tu nu poți ajunge si să raportez lucruri pe care nu le stii. Care-i noutatea? Vrei să-mi spui că nu știi ce s-a-ntâmplat pe Boongate?

— Noi știm că Starflyer a pornit către Far Away. Evident. Nu suntem însă siguri despre acțiunile viitoare ale lui Nigel Sheldon. Dinastia lui a construit o armă incredibil de puternică.

— Nu se consultă cu tine, pentru că nu are încredere în tine. Nici eu nu sunt sigură dacă să mă încred în tine. Ai fi putut face mult mai multe ca să ne ajuți.

— Am mai purtat discuția aceasta, Mellanie.

— Da, știu, tu nu faci chestii fizice. Oricum nu mai contează. Războiul ăsta se va termina. Cred că ți-ai dat seama.

— Ne îngrijorează felul în care se va termina.

— Nu-nțeleg. Ce legătură are asta cu întoarcerea lui Ozzie?

— El n-a terminat să ne spună ce anume a găsit, deoarece Nigel Sheldon i-a fixat domiciliu fortat. Pentru a înțelege întreaga succesiune a evenimentelor, ne trebuie informațiile pe care le deține Ozzie.

Firișoarele de păr de pe ceafa femeii se zbârliră sub un fior extrem de rece.

— Ghinionul tău.

— Dorim să iei legătura cu Ozzie și sperăm să ne poți asigura o legătură.

— Și ce vrei să faci cu informațiile?

— Întrucât nu știm care sunt informațiile, nu-ți pot oferi realmente un răspuns. Doar examinând tabloul complet, putem sfătui Commonwealthul cum să procedeze.

— Executivul nu prea te mai ascultă în ultimele zile, așa-i?

— Suntem siguri că Nigel și ceilalți din grupul tău de elită au decis genocidul lui LuminăDimineațăMunte. Dar dacă există și altă cale?

— Care anume?

— Noi nu știm. Însă te-ai putea împăca cu știința că n-ai făcut nici cea mai mică încercare de a evita genocidul?

— Uite care-i treaba, Ozzie i-a zis totul lui Nigel.

— Ești sigură? Te-a contactat Sheldon și ți-a spus că s-a modificat planul? Și de ce îl ține pe Ozzie fără acces la mijloace de comunicații? Ce este atât de important în informațiile lui, încât Sheldon nu dorește să fie cunoscute și de alții?

Mellanie simți imboldul de a izbi cu piciorul în pământ de iritare; niciodată nu putea învinge într-o argumentație cu IC, fiindcă de fiecare dată folosea logica *plus* emoțiile.

— Am stat două zile în preajma lui Nigel. Securitatea Dinastiei lui este absolută. Nu-l pot scoate pe Ozzie din închisoare; haide, revino la realitate!

— Noi nu credem că el ar fi în închisoare. Am izbutit să-l urmărim până a ajuns pe Cressat.

— Grozav! exclamă Mellanie cu glas tare. Pietonii din jur îi aruncară priviri surprinse și ea le răspunse cu încruntături: Bănuiesc că aș putea face pentru Paul un reportaj despre navele de salvare ale Dinastiei Sheldon cât sunt acolo. Ce zici ce norocoasă sunt?

— Probabilitatea reușitei unei misiuni duble nu este ridicată.

— Nu intenționez să merg în niciun fel de misiune, indiferent de caracterul ei. Acum sunt prietenă cu Nigel. Am încredere în el.

— Ozzie a participat la Marele Jaf al Găurii-de-vierme.

— Ce-i aia?

— Micuță Mel, educația ta este cu adevărat uimitoare. Marele Jaf al Găurii-de-vierme a fost cea mai mare operațiune criminală individuală din istoria omenirii. Bradley Johansson a efectuat-o pentru a-i finanța pe Păzitorii Individualității și în urma ei s-a ales cu miliarde de dolari pământeni.

— Vrei să zici că Ozzie i-un Păzitor? Nu cred.

— Atunci întreabă-l chiar tu asta.

— Oh...

De data aceasta chiar izbi cu piciorul în pământ.

— Dacă el va răspunde afirmativ, atunci poate vei lua în seamă cererea noastră. El stie cine a ridicat bariera în jurul Perechii Dyson.

— Cum dracu' aș putea măcar s-ajung pe Cressat? Ca să nu mai zic de pătrunderea în celula lui! Nigel ar fi extrem de suspicios dacă i-as cere să-l văd pe Ozzie.

— Ozzie s-a întors cu doi tovarăși: un adolescent și o specie de extraterestru necunoscută anterior. Dinastia Sheldon tocmai a plasat o cerere către Lady Georgina, solicitând o fată tânără și dulce pe Cressat, unde va trebui să seducă un băiat neexperimentat sexual. Banii pentru contractul respectiv au fost virați la Lady Georgina din contul principalei divizii de securitate a Dinastiei. Asta este ceva extrem de neobișnuit. Noi nu credem că este o coincidentă.

— Cine-i Lady Georgina?

— O madamă de clasă foarte înaltă de pe Augusta. Ea oferă celor bogați și faimoși fete aflate la prima viată.

— Bleah! Și vrei ca eu să pretind că sunt fata respectivă?

— Da. Lady Georgina a atribuit deja contractul Vanorei Kingsley, una dintre cele mai recente angajate ale ei. Te putem

substitui Vanorei, însă trebuie să acționăm rapid. Kingsley urmează să fie preluată din gara New Costa peste o sută patruzeci de minute. Dacă iei imediat un expres maglev spre Augusta, ai putea ajunge la timp la gară.

Un taxi se opri lângă Mellanie și deschise portiera. Femeia îl privi și oftă. Lucrul cel mai inteligent pe care l-ar fi putut face ar fi fost să-l ignore... dar pe de altă parte ar fi fost incitant să se infiltreze pe Cressat și să ajungă la Ozzie. Mâna ei virtuală atinse iconul lui Hoshe.

— A apărut ceva. Mă-ntorc în Darklake City.

— Dar... echipa de arestare este deja în lift.

— Multă baftă, Hoshe, te apelez când ajung acasă!

— Crezusem că ții mult la arestarea asta.

— Așa este. Și-mi pare realmente rău, totuși asta-i mai important.

— Ce anume?

— Îți promit c-o să te apelez mai târziu. Mellanie sui în taxi, care pătrunse imediat în trafic. Ce s-a întâmplat cu Vanora Kingsley? o întrebă pe IC. Trebuie s-o înghesui într-un portbagaj sau altceva? Nu cred c-aș fi prea pricepută la chestii de-astea.

— Considerăm că Jaycee ar fi de altă părere, însă nu, nu va fi necesar. Pentru efectuarea operațiunii de extragere a fost contactat un profesionist în probleme de securitate.

— N-o să-i faci niciun rău, așa-i?

— Absolut. Va fi dusă la o reședință sigură, unde va rămâne izolată pe durata acțiunii tale.

— Bine. Zi-mi cum arată băiatul ăsta? Măcar atât trebuie să știu.

Un fișier îi apăru în vederea virtuală. Când îl deschise, văzu un adolescent cu păr roșcat și ciufulit, cu un surâs care era pe jumătate rânjet.

— Să nu te-aștepți să mă culc cu el, vorbi ea repede. Știe măcar cum se folosesc tacâmurile?

— Ce nu-ți place la el? Aspectele noastre feminine sunt de acord că arată drăguț.

Mellanie mai privi o dată imaginea.

— Poate... Vreau să spun, din punct de vedere fizic. Dar este vizibil că are o problemă de atitudine. Probabil că-i un coșmar comportamental.

— Exact domeniul în care ești expertă.

— Hai sictir!

— Mellanie, va trebui să îndeplinești clauza principală a contractului. Sperăm că înțelegi asta.

— Cred că m-am prostituat destul.

— Suntem siguri că momentul actului sexual poate fi amânat destul de mult pentru a putea evalua situația și a încerca să-l contactezi pe Ozzie. Clauza la care ne refeream de fapt este personalitatea stipulată prin contract. De aceea Lady Georgina a selectat-o pe Kingsley.

— Ce personalitate?

— Fata să fie — dulce.

— Hei, și eu pot fi *dulce*, da? Lasă-mă cu rahaturile-astea!

— Perfect, Mellanie. Dacă zici tu...

* * *

O dată în plus Wilson Kime aștepta să calce pe o planetă nouă. Stătea în fața porții când zorile răsăriră pe Half Way, inundând insula de stâncă stearpă cu lumină roșie și fulgere alb-albastre intense. În clădirea generatorului din spatele porții, energia începea să fie receptată de la Călăretul-furtunii.

Încercă să nu se simtă exagerat de plin de sine, dar grație cunoștintelor sale de astroinginerie si mecanică orbitală, tehnicienii din echipa lui Adam îl recunoscuseră în mod automat ca pe un șef. Avusese nevoie de douăzeci de minute la consola din clădirea generatorului pentru a mapa sistemele primare și programele de ghidare ale Călărețului-furtunii, înainte de a expedia primul set de instrucțiuni. Vederea lui virtuală produse un profil bazic de zbor, cu o curbă lungă si albă care desemna cursul Călărețului ce-și descria bucla perpetuă. La zece minute după ce instrucțiunile îi fuseseră acceptate de matricea de la bordul mașinii, apăruse o linie nouă, purpurie si scurtă, care simboliza revenirea cartografiată de Wilson în curentul de plasmă. Masivul Călăreț se târâse în lungul ei o oră, iar concentratia de plasmă sporise în jurul său.

La patruzeci de milioane de kilometri deasupra lor, palele gigantice se rotiră din nou când Călărețul-furtunii se întoarse în vijelia de particule încărcate electric. Vederea virtuală a lui Wilson

îi arătă creșterea vitezei mașinii uriașe, totuși incredibil de fragile, pe măsură ce era împinsă, iremediabil, spre steaua neutronică.

— Acum cade ca Icar, comentă el când Oscar i se alătură. Cu aripile larg deschise și mult prea aproape de soare.

— Aici exagerezi nitel cu poezia, replică Oscar. Totuși imaginea îmi place.

— Ce face Qatux? O să poată gestiona gaura-de-vierme?

Wilson verifică statutul Călărețului-furtunii în vederea virtuală; deocamdată totul mergea strună, în timp ce outputul său energetic creștea rapid.

— Știu la fel de multe ca tine. Am lucrat în divizia explorări, mai ții minte? Asta înseamnă că sunt foarte familiarizat cu genul de matrice mari de care ai nevoie ca să manipulezi materia exotică. Există o limită pentru ceea ce poate realiza o ființă biologică din carne și oase, chiar și una extraterestră foarte inteligentă. Este posibil ca Raielul nostru să fi făcut afirmația respectivă doar pentru a ne influența starea emoțională.

— LuminăDimineațăMunte își controlează toate găurile-de-vierme prin rutine neurale directe.

— Iar ăsta-i alt aspect — a verificat cineva din consiliul vostru revoluționar supersecret dacă acest mobil Bose este autentic?

— Încetează să mai fii un cârcotaș paranoic.

— Prima regulă a avocaților este să nu le pună martorilor o întrebare dacă știu că răspunsul nu le va place.

— Uite și răspunsul: Qatux a terminat secvența de alimentare.

Ayub oprise Volvoul cu Raielul lângă ușa clădirii generatorului, după care masivul extraterestru fusese conectat la matricea de control a generatorului prin mănunchiuri groase de cabluri optice, pe care le atașase la vârfurile groase ale protuberanțelor flacide de carne dindărătul tentaculelor. Imaginea respectivă îi reamintea lui Wilson de pornirea forțată a unui automobil cu bateria descărcată.

Când ritmul cardiac i se iuți, Wilson își începu exercițiul respiratoriu, fericit că Tiger Pansy nu era în preajmă pentru a-i percepe neliniștea. Gaura-de-vierme se deschise lin, ca un iris expus nopții.

— Ajunge undeva, spuse Adam.

— Matthew, rosti Alic, trimite un spiobot.

Un 'bot micuț trecu prin ecranul baric. Wilson se conectă la fluxul său și văzu depliindu-se un peisaj întunecat. Sub lăbuțele rozătorului artificial exista sol umed, iar fire de iarbă zimțată i se agățau de corpul neted. În depărtare se legănau frunzele arcuite ale unor plante înalte și se întrezăreau petice mai întunecate de arbori. Spiobotul se îndepărtă cu zece metri de gaura-de-vierme, apoi se ridică pe membrele posterioare și scană împrejurimile. În raza lui de detecție nu existau surse termice, nici puncte de emisii electromagnetice, nici lumină în spectru vizibil; unica mișcare detectabilă era vântul persistent și încărcat de umezeală — frontul de aer de după o ploaie.

— În tot cazul n-a ieșit în oraș, comentă Adam.

— Poate că-i un parc din oraș, zise Rosamund.

— Mă îndoiesc. Nu se înregistrează semnalul purtător al vreunui nod, spuse Johansson. Până și Armstrong City are acoperire completă de rețea.

— Bine, încuviință Adam, atunci trecem.

Wilson îl auzi pe Jamas ambalând motorul mașinii blindate și păși iute în lateral. Vehiculul scund și curbat se legănă înainte si trecu prin ecranul baric.

— Încă intact, rosti Adam. Este clar o zonă rurală... nu se vede niciun oraș. Ba nu, stați așa! Văd ceva la orizont... O pâclă luminoasă portocalie... Acolo pare să fie o așezare. Pare destul de mare.

— Ar trebui să fie Armstrong City, interveni Qatux. Cred că gaura-de-vierme s-a deschis la douăzeci de kilometri sud-vest de limita lui sudică. Aceea a fost intenția mea.

— Înseamnă că-i Parcul Schweickart, zise Jamas. Recunosc constelațiile. Cerurilor visătoare, este clar Far Away! Am ajuns acasă!

— Rulez scanare cu senzori activi, anunță Adam. Mi se pare curat. Bradley, dacă acolo există ceva mai mare decât un iepure înseamnă că are o camuflare stealth perfectă.

— Mulțumesc. Atunci să-i dăm drumul... și repede, vă rog.

Celelalte mașini blindate și camioanele Volvo porniră motoarele.

— Haide! spuse Wilson.

Înaintă și simți ecranul baric atingându-i costumul blindat ca o briză ușoară, iar lumina roșie păli în jurul lui. Pentru a doua oară în viața sa, Wilson Kime ajunse pe o altă planetă printr-un singur

pas uriaș. Gravitația se reduse brusc. Nu era obișnuit cu așa ceva, în niciun caz pe reteaua feroviară TSC; majoritatea planetelor U-congruente avea gravitația apropiată de cea terestră standard și practic nu sesizai niciodată tranziția.

Un Volvo claxonă sonor înapoia lui și sări într-o parte. Mișcarea îl ridică o jumătate de metru în aer. Râse când coborî iarăși pe sol. Mâna virtuală tastă deschiderea costumului și vizorul căștii se ridică. Inspiră aerul local, cu izul puternic al ploii abia trecute și o ușoară aromă de pini.

— Ar fi putut s-o facă, rosti el gânditor. Ar fi putut realmente.

— Cine? întrebă Anna.

Sărise din partea din spate a unui Volvo și întinsese ușor brațele, pentru a-și păstra echilibrul.

— Aries Underground; ei doreau să terraformeze Marte. Dacă li s-ar fi oferit posibilitatea, Marte ar fi putut deveni cam așa.

— Există vreo clipă în care să nu te gândești la Marte? întrebă femeia.

— Pe Marte nu există suficientă atmosferă ca să fie U-congruentă, replică Oscar pe un ton aproape indiferent.

— Aveau planuri ca să compenseze asta. Gheață remorcată din centura cometelor, bacterii modificate genetic care să elibereze oxigen din sol, oglinzi orbitale, puțuri forate prin manta...

— Pare costisitor.

— Pe vremea aceea așa erau planetele, îi spuse Wilson cu înțelepciune.

Volvoul care-l transporta pe Qatux trecu lent prin gaura-de-vierme, târând după el mănunchiurile groase de cabluri din fibră optică. Doi oameni în costume blindate apărură din gaura-de-vierme în urma camionului, asigurându-se că firele nu se încâlceau.

— Au trecut toți, domnule, raportă Kieran

— Mulțumesc, zise Bradley. Qatux, nu mai avem nevoie de gaura-de-vierme.

Wilson mai avu vreme pentru o ultimă imagine a Călărețului-furtunii înainte ca gaura-de-vierme să se închidă. Aidoma lui Icar, soarta Călărețului era pecetluită; curentul gros de plasmă îl împinsese mult dincolo de punctul Lagrange, iar propulsiile sărăcite nu mai aveau rezerva de delta-v care să-l readucă la poziția de bază. De acum nu-l mai aștepta decât

prelunga și lenta cădere spre pieire în gravitația teribilă a stelei neutronice.

Gaura-de-vierme se contractă și dispăru, iar închiderea ei finală reteză mănunchiul de fibre optice care căzu pe pământ ca un șarpe omorât. Actul separării consolidă sentimentul de distanțare al lui Wilson; rămăseseră realmente pe cont propriu. Judecând după tăcerea generală, nu era singurul care gândea așa.

— Nu am mare lucru să vă spun, anunță Bradley. Ceea ce poate că-i mai bine, fiindcă suntem într-o criză acută de timp. Aș dori totuși să le mulțumesc prietenilor noștri non-Păzitori pentru că au venit cu noi și au crezut în noi până la sfârșit. Pentru aceia dintre voi ai căror strămoși au fost alături de mine încă de la început, vreau să-mi exprim recunoștința pentru teribilele și desele lor sacrificii, deoarece sângele lor ne-a adus aici și acum. Întreaga omenire le va mulțumi Păzitorilor Individualității pentru tot ce am îndurat noi astfel ca specia noastră să poată fi liberă în cele din urmă.

Wilson privi în jur și-i văzu pe toti Păzitorii care veniseră cu ei plecând capetele în semn de respect. Li se alătură, simțindu-se mai tulburat decât i-ar fi plăcut să recunoască de cuvintele lui Bradley. De acum înainte istoria avea să-i arate pe Păzitori într-o lumină cu totul diferită.

— Si întrucât a sosit vremea noastră, haideți să n-o irosim, încheie Bradley. Ayub, te rog încearcă să contactezi clanurile, cât poti mai repede.

* * *

— Stig! tipă Keely. Stig, recepționez ceva pe unde scurte. Este frecvența noastră.

Stig se aplecă în față, încruntându-se. Era întuneric în partea din spate a Mazdei Volta 4x4, un refugiu în care el putea să gândească nevăzut. Micul convoi de vehicule al Păzitorilor, cinci mașini si șapte Volta cu blindaj ușor, avusese nevoie de aproape o oră ca să traverseze orașul afectat și în tot acest timp el primise rapoarte de la Păzitorii ce acopereau traseul de ieșire al lui Starflyer. Niciuna dintre tentativele lor de lovire a uriașului trailer MANN nu fusese încununată de succes. Vehiculele lui Starflyer aveau blindaje bune și câmpuri de forță și mai bune. De asemenea, reacționaseră prin forță extremă la orice atac. Mai bine de o duzină

de clădiri din care acționaseră lunetiștii Păzitori fuseseră transformate în ruine fumegătoare.

Convoiul lui Starflyer nu avusese nevoie de nici treizeci de minute ca să ajungă de la Piața 3P la capătul Autostrăzii 1. Alte două duzini de Range Rover Cruisere i se alăturaseră, gonind pe străzi secundare pentru a se integra în convoi. Deoarece Starflyer dispunea de o asemenea putere de foc, Stig nu avea alternativă decât să le ordone celorlalți lunetiști să înceteze. Ar fi fost măcelăriți în cazul în care ar fi încercat ceva.

Drumul lui Stig însuși fusese frustrant de lent, fiindcă așteptase să li se alăture alte echipe de Păzitori și ieșise din oraș pe o rută paralelă cu a lui Starflyer. Bineînțeles, serviciile municipale de urgență începuseră să reacționeze față de dezastru pe cât putuseră de bine, ceea ce însemna însă că tot mai mulți oameni și vehicule ieșeau pe drumurile pe care Stig dorea să le folosească. Ajunseseră la Autostrada 1 abia după o oră și descoperiseră că convoiul lui Starflyer împrăștiase în urmă mine sofisticate. Prima dintre acestea distrusese un Ford Shangai și-i ucisese pe cei cinci Păzitori dinăuntru. După aceea Stig le ordonase să meargă pe lângă șosea, evitând banda lată de beton sudat enzimatic, ceea ce le redusese și mai mult viteza.

— Cine ne apelează? întrebă el.

Nu-și amintea de alte grupuri de Păzitori care să fi operat în jurul lui Armstrong City.

Surâsul lui Keely era neîncrezător.

— Bradley Johansson.

— Nu este posibil, replică Stig scurt, chiar în timp ce mâinile lui virtuale înhățară semnalul din matricea radio specializată a lui Keely.

— ...punctul de rendez-vous patru, rostea glasul familiar al lui Bradley. Vom fi acolo în douăzeci de minute.

— Cine este? întrebă Stig.

— Ah, se pare că tu ai fi, Stig.

— Domnule?

— Hei, Stig, rosti Adam, mă bucur să te-aud, flăcăule.

— Cerurilor visătoare, voi nu puteți fi aici!

— Înțeleg. Câteva date de control: după ce ai fost descoperit la LA Galactic, ai ajuns în casa noastră conspirativă din Veneția. Kazimir a fost repartizat să te recupereze.

— Adam?

— În carne și oase, mulțumesc. Nu mi-e rușine să recunosc că am avut ceva probleme ca să ajungem aici.

— Cum? Cum puteți fi aici?!

— Stig, legătura aceasta nu este protejată. O să-ți povestesc totul în scurt timp la punctul de rendez-vous patru. Bradley îmi spune că ar trebui să știi unde este.

— Da, sigur că da.

— Atunci dacă noi suntem ceea ce pretindem că suntem, ne vedem acolo.

* * *

Punctul de rendez-vous 4 era o stație de pompare și drenare aflată la un kilometru lângă Autostrada 1, la șaizeci de kilometri de Armstrong City. Către stație ducea un drum de serviciu, dar care nu avea marcaje rutiere și nu figura pe hărți. Stația în sine se afla în spatele unui delușor, complet în afara razei vizuale de pe Autostrada 1.

Stig șofă el însuși Mazda Volta, ordonându-le tuturor să rămână în punctul de ieșire de pe autostradă. De îndată ce parcurse curba, zări vehiculele mari oprite acolo, cu farurile proiectând raze strălucitoare în noapte. Siluete familiare veniră spre el când opri, surâzând larg. Coborî, împletindu-se, încă nevenindu-i să creadă. Adam îl cuprinse într-o îmbrățișare de urs.

— Mă bucur să te văd, flăcăule, mormăi Adam.

— Cerurilor visătoare, noi credeam că ați rămas naufragiați acolo!

— Hei, ar trebui să știi că nu-i așa ușor să mă ții pe mine-n țarc.

— Da, dar...

Stig se opri la apariția lui Bradley.

— Bună seara, domnule!

— Mă bucur să te revăd, Stig.

Stig întinse mâna în semn de salut. Iar după aceea totul luă o turnură periculoasă. Între razele strălucitoare de lumină mergea o femeie cu pantaloni și jachetă simplă, căptușită cu blană de oaie. Avea umerii gârboviți si tremura, ca și cum ar fi avut gripă. Apoi strănută și părul ei negru se roti fluid în gravitația

slabă de pe Far Away. Stig nu avea să uite niciodată fața aceea elegantă și letală, nici chiar în pacea cerurilor visătoare.

— Atenție! răcni el.

Mâna i se îndreptă către tocul armei. Izbuti să scoată un pistol automat și-l roti într-acolo.

Adam apăru în fața lui și coborî brațul brusc, îndepărtându-i arma.

— Stop!

Stig se împletici un pas îndărăt. Atât Bradley, cât și Adam ridicaseră mâinile în semn de mustrare. Alți câțiva indivizi ce stăteau pe lângă vehicule, și pe care Stig nu-i cunostea, se încordaseră.

— Aia-i Paula Myo! urlă el.

— Bună seara, rosti ea calm apoi se cutremură din nou și-și strânse mai mult jacheta din blană, încrucișând brațele peste piept.

— Dar...

— Acum avem aliați, zise Bradley.

În vocea lui nu se simțea nici urmă de ironie.

— Paula Myo?

— Alături de alții ca Nigel Sheldon, și, ah, sunt sigur că ți-l reamintești pe amiralul Kime.

Wilson făcu un pas în față.

— Mai precis, ex-amiral. Încântat de cunoștință, Stig.

— Ăăă...

Pistolul lui Stig atârna inert pe lângă corp.

— Oh, da, spuse Adam si din cauza umbrelor nu se putea preciza dacă zâmbea sau nu. Era cât pe-aici să uit: Mellanie m-a rugat să-ți transmit salutări.

Stig nu se putu stăpâni. Se aplecă nițel mai aproape, ca să se asigure.

— Paula Myo?

— Ea însăsi, încuviință Bradley. Haide, Stig, spune-mi care-i situația.

Stig le îngădui să-l conducă la grupul de vehicule. Când începu să-i povestească lui Bradley despre utilizarea bombei combustibil-aer, privi în urmă, ca să mai verifice o dată. Paula Myo își strângea puternic brațele peste piept, de parcă ar fi suferit; cu chip îngrijorat, Wilson Kime o întreba dacă nu se simțea bine.

Cumva apariția ei pe Far Away era mai extraordinară decât întrezărirea încețoșată a lui Starflyer însuși.

* * *

Adam și Bradley făcură planurile rapid, după ce Stig le explică evenimentele din Piața Primului Pas. Cele trei camioane Volvo cu încărcătura lor prețioasă pentru proiectul răzbunarea planetei aveau să pornească imediat spre sud, către munții Dessault, ca să facă joncțiunea cu echipele tehnice care asamblau stațiile eoliene. Adam avea să conducă grupul, luându-i cu ei pe Kieran, Rosamund și Jamas, în ciuda dorinței clare a acestora de a se alătura urmăririi lui Starflyer. Paula anunță că-l va însoți pe Adam, lucru pe care bărbatul nu-l comentă. Wilson, Anna si Oscar fură de acord să rămână cu Paula și să vadă dacă puteau da o mână de ajutor în aspectele tehnice ale răzbunării planetei. În sinea sa, Wilson era tot mai îngrijorat de starea Investigatoarei.

Bradley avea să-i conducă pe ceilalti în urmărirea lui Starflyer, întărindu-le forțele cu cele trei mașini blindate ale sale. Ghearele Pisicii și echipa Paris optară să meargă cu el. Bradley si Stig considerau că experienta lor de luptă și armamentul le-ar fi oferit Păzitorilor un avantaj considerabil asupra trupelor Institutului, dotate cu blindaje mai ușoare.

În felul acesta mai rămânea Qatux. Tiger Pansy ascultase și privise fără comentariu alcătuirea celor două echipe, după care rosti:

— Noi vom merge cu Bradley.

— Dacă asta doriti, spuse Bradley.

— Sigur că da, încuviință ea cu entuziasm. Starflyer are avans față de voi. Asta-nseamnă că va fi o urmărire tare, iar când îl veți ajunge va fi o luptă strașnică. Voi Păzitorii o să vă luptati ca scoși din minti, sunteți foarte dedicați — e ca un fel de religie pentru voi. Lui Qatux îi place asta foarte mult. Acolo va fi revărsarea de sentimente umane, așa că vom merge acolo. Se uită la Adam: Fără supărare.

— Stimată doamnă, rosti Bradley, înțelegeți că nu vă putem garanta siguranța personală în decursul evenimentelor ce vor urma?

Tiger Pansy își mestecă chewing-gumul pentru o clipă, apoi se strâmbă la față.

— Mda, mă gândisem io. Da' ca să fiu sinceră, n-am cine știe ce viață de pierdut aici, este? Mellanie m-a pus să-mi actualizez stocarea de rezervă chiar înainte de plecare; am editat pur și simplu majoritatea chestiilor din jurul momentului ăsta.

— Viața fiecărui om este de neprețuit.

— Da' știi că ești un tip dulce?

* * *

Era una dintre diminețile acelea în care Mark nu se trezise pe deplin, momentul de moțăială confortabilă când te afli într-un pat cald cu femeia pe care o iubești cuibărită în brațele tale. Își mișcă foarte puțin capul, frecându-și nasul cu afecțiune de Liz. Ea se strânse și mai mult în el, după care se sărutară prelung și fără grabă. Mâinile mângâiară. El începu să-și scoată tricoul și Liz se ridică pentru a-l încăleca, continuând să-și poarte neglijeul nou din țesătură semiorganică ce imita mătasea neagră pe care-l purtase în fiecare noapte de când se întorsese Mark. Felul în care devenea translucid când trupul femeii se încălzea și-și întețea mișcările îl excita *enorm* pe bărbat. Liz exploatase din plin amănuntul acela în noaptea trecută și acesta era motivul pentru care el era atât de somnoros în zori.

Vederea incredibil de erotică a trupului voluptuos al soției sale călărindu-l atletic fu ștearsă de un orgasm despre care Mark fu convins că fusese resimțit până-n cer.

— I-adevărat, murmură el în întuneric ceva mai târziu. Prea mult sex duce la orbire.

De alături Liz chicoti. Vederea îi reveni lui Mark și i-o arătă pe femeie ridicându-i tricoul de pe față. Îi zâmbi perfect mulțumit.

— 'Neața, spuse ea pe un ton foarte apreciativ.

— 'Neața.

Degetele ei se jucară pe buzele bărbatului.

— Cred că-ntinerești, de-abia îți mai fac față-n felul ăsta.

Mark surâse satisfăcut, deși nu era sigur că ar fi putut realmente să mai repete actul acela fără să fi beneficiat mai întâi de un timp serios de recuperare. Liz era într-adevăr pe atât de teribil de lascivă pe cât părea; și câți bărbați se puteau lăuda cu așa ceva despre soția lor?

Ea îl sărută scurt și coborî din pat.

— Ar fi bine să le pregătesc micul dejun copiilor; cei de la școală se vor întreba de ce-i trimit zilnic morți de foame.

— Așa-i.

Aproape că-i părea rău. Ar fi fost grozav să fi petrecut o zi întreagă, trândăvind în pat. Nu mai făcuseră asta de când Barry fusese scos din cuva-uter.

Mark stătu o vreme sub duș, apoi se îmbrăcă și se pregăti pentru treabă. Bluza de trening mov cu mâneci galbene TSC îi venea destul de bine; pantalonii verzi-aurii erau cu un număr mai mare decât purtase în Valea Ulon și în plus aveau betelia din elastic. Mark coborî ochii spre burticica revărsată peste pantaloni. *Trebuie să fac ceva-n privința asta.*

De parcă ar fi avut timp disponibil pentru așa ceva! Dimpotrivă, programul lui zilnic devenise chiar și mai ticsit după întoarcerea *Exploratoarei.*

Sandy chiți fericită când el intră în bucătărie. Își abandonă oul fiert și alergă pentru a-l cuprinde cu bratele în jurul mijlocului.

— Tati! Tati!

Bărbatul o mângâie pe păr și-i sărută creștetul capului.

— 'Neața, scumpo.

— Bună, tata, rosti Barry cu ochi strălucitori de admiratie.

Sandy nu mai vroia să-i dea drumul. Mark fu silit s-o ducă înapoi la masă și să se așeze lângă ea înainte ca fetița să mai vrea să-și mănânce oul.

— N-am venit în dormitorul vostru azi-dimineață, rosti ea cu ochi mari și serioși. Am făcut bine, nu-i asa? Mami a spus că trebuie să vă lăsăm în pace pe voi doi; că ai nevoie de mult somn de-al adulților, ca să-ți revii după cât ai obosit că ne-ai salvat.

— Ăăă... da, așa-i. Mulțumesc, scumpo. Totuși nu am fost singurul care am ajutat misiunea *Caribdei.*

Barry pufni spre sora lui.

— „Somn de-al adulților"! Ce copil ești!

— Poftim? făcu Sandy cu o expresie rănită.

— Esti fraieră, aia esti. Nu știi ce făceau?

— Ce?

— Terminați, amândoi! interveni Liz ferm. Tatăl vostru trebuie să-și mănânce micul dejun în liniște.

Cu o expresie sfioasă și modestă, așeză în fața lui Mark o farfurie.

— Mulțumesc, doamnă Vernon.

— Plăcerea mea, domnule Vernon.

Mark înfulecă ouăle, șunca, pâinea prăjită, cârnații și roșiile. Alături de farfuria mare se găsea un platou cu clătite inundate în sirop de arțar și acoperite de căpsuni și frișcă.

— Ca să-ți mențiii puterile, comentă Liz enigmatic.

— Bleah! se strâmbă Barry.

Mark se strădui din răsputeri să nu surâdă.

Otis Sheldon apăru tocmai când Mark termina de mâncat. Panda lătră fericită la pilotul care intră în bucătăria însorită.

— Otis! strigă Barry încântat și alergă la el. Ia-mă și pe mine azi la platforma de asamblare. Te rog! *Te rog*! Tata tot promite c-o s-o facă, da' nu se ține niciodată de cuvânt.

— Cu tatăl tău trebuie să discuți. El este șeful de-acolo.

— Tati! zâmbi adorator Sandy.

— Bună, Liz, o sărută Otis pe obraz.

— Ia loc. Cafea?

— Mulțumesc. Doar o jumătate de ceașcă.

— Cu ce te putem ajuta?

— Am venit numai să-l duc pe Mark la gaura-de-vierme a platformei. Nu te-ai uitat în fișierul de mesaje primite? se întoarse el către celălalt bărbat.

— Ăăă... nu.

Mark întinse o mână virtuală negru-aurie și înlătură restricția de acces zero. Închisese fișierul în seara trecută pentru a-și îngădui puțină intimitate neîntreruptă. În fișier se afla un mesaj de prioritate unu, expediat de Nigel Sheldon. *Hristoase*!

— Mulțumesc, Otis, rosti el pe un ton jalnic.

O fembotă îi aduse cafeaua pilotului. Mark parcurse mesajul și icni surprins.

— Tu abia te-ai întors...

Otis strânse din umeri nepăsător.

— Asta-i slujba.

— Ce se-ntâmplă, băieți? se interesă Liz.

— Alt zbor, răspunse Mark.

— Și tata devine tot mai nerăbdător, preciză Otis.

— Asta va fi...

Liz nu-și termină fraza și aruncă o privire vinovată spre cei doi copii.

— Ce va fi? întrebă Barry prompt.
— Da, zise Mark.
— La naiba! Să fii atent, îi spuse femeia lui Otis.
— Îți dai seama...

* * *

Otis îl transportă pe Mark pe scurta distanță până la gaura-de-vierme care făcea legătura cu grupul de platforme orbitale de asamblare. Avea un cupeu Daimler decapotabil vechi, pe care-l păstra în stare impecabilă. Era acționat de un motor cu ardere internă. Mark nu era sigur dacă avea matrice de pilotare, dar asta nu conta defel când Otis se afla la volan — reflexele bărbatului erau incredibile.

— Ai vorbit cu Nigel? întrebă el după ce-și strânse centura de protecție pe cât de mult putu.

— Da, am avut o mini-ședință aseară, pe Cressat. Se pare că Dinastia crede acum în mod oficial că Starflyer a stat la baza declanșării războiului.

Mark avu nevoie de câteva secunde pentru a digera informația respectivă.

— Glumești?

— Nu. Strict secret, ai înțeles? Daniel Alster a fost unul dintre agenții lui Starflyer. Tata a fost extrem de nemulțumit. Starflyer l-a utilizat pe Alster pentru a ajunge pe Boongate și chiar acum este în drum spre Far Away. Așa că vom trimite o fregată acolo, pentru eventualitatea în care încearcă să fugă cu *Marie Celeste*.

— Doamne Dumnezeule! Câte fregate vrea Nigel?

— Asta-i o întrebare serioasă. Minimum trei la Dyson Alfa și două la Far Away. Deși s-a discutat dacă n-am putea trimite *Exploratoarea* la Far Away. Multe persoane importante s-au alăturat Păzitorilor și sunt acum izolate de Commonwealth.

— Nu i-ai spus că încă n-avem cinci fregate asamblate? făcu Mark neliniștit.

— Ne cunoaște statutul. În plus mai există o problemă minoră de aprovizionare cu bombe-nova. Deocamdată nu avem multe.

— Otis, noi încă n-am terminat de încorporat procedurile în sistemele de asamblare ale fregatelor! Era vorba de încă o săptă-

mână până la misiunea Dyson Alfa. Nici chiar *Scylla* nu va fi gata decât peste două zile.

— Nu mai fi așa modest. Ai terminat patru fregate și alte șase sunt în faza de asamblare.

— Da, însă n-au fost testate la nivelul doi, ca să nu mai spun de testările de zbor. *Caribda* este ținută laolaltă cu bandă adezivă și multă baftă. Nu putem zbura cu fregatele în starea asta, trebuie să fie integrate corespunzător; orice altceva se va dovedi fatal și nu mă refer doar pe termen lung.

— Știu asta mai mult ca oricine. Nu uita că eu trebuie să pilotez blestemățiile. Recrutează pe oricine ai nevoie. Giselle îți va coordona solicitările de personal, așa că vei fi liber să te concentrezi pe inginerie.

— Ha! exclamă Mark, neimpresionat, când intrară în parcarea clădirii porții. În primul rând aș dori să iau sus toată echipa de proiectanți. Poate c-o să-nțeleagă și ei până la urmă diferența între teorie și practică.

Otis rânji larg.

— Proiectanții și executanții nu trebuie să se-ntâlnească niciodată între ei.

— O să fac tot ce pot, știi bine...

— Știu, Mark. Toți o facem.

* * *

Noaptea, înghesuit în scaunul din față al Volvoului, în timp ce Rosamund șofa spre sud pe Câmpia Aldrin, Adam nu putea distinge nicio diferență între Far Away și oricare planetă U-congruentă normală din Commonwealth. Gravitația redusă nu era sesizabilă decât când se hurducau din cauza unei proeminențe a drumului si camionul plutea nițel până reatingea pământul. Peste tot terenurile agricole erau mai mult sau mai puțin la fel și, atât de aproape de capitală, câmpiile nu erau decât ogoare întinse și fâsii largi de pădure ce dispăreau în beznă dincolo de capacitatea de detaliere a inserțiilor lui. Absența unei cibersfere planetare îi oferea senzația cea mai acută de separare față de alte planete pe care le cunoștea. Pe Far Away nu dispuneau pentru comunicații decât de matrice cu capacitate pe unde scurte. Desigur însă, așa cum recunoștea imediat, nici n-ar fi avut pe cine

apela pe planeta aceasta uitată de Dumnezeu. Totuși lipsa informațiilor era greu de suportat.

Cel puțin se putea bucura de un grad de solitudine. Fusese îngrijorat că Paula va insista să i se alăture în orice vehicul ar fi călătorit, dar femeia se afla împreună cu Oscar în al doilea camion, pe care-l șofa Kieran. Ca o ultimă minune a zilei, Adam se simțea chiar îngrijorat pentru femeie. Indiferent care ar fi fost tulpina de virus gripal care o molipsise, o afecta rău de tot. În epoca aceasta era cu totul neobișnuit ca un om să fie doborât de asemenea boli simple, ceea ce implica posibilitatea unui virus extraterestru. O molimă extraterestră nu mai existase de peste treizeci de ani, de la epidemia de pojar Hokoth. Ar fi fost o cruntă ironie a sorții ca în momentul acesta Commonwealthul să sufere de așa ceva.

Bărbatul își spuse că se simțea îngrijorat în primul rând fiindcă Paula putea fi purtătoare unei molime pe care să i-o transmită lui și celorlalți. Ea se străduise din răsputeri s-o neglijeze, dar Adam îi văzuse pelicula de sudoare de pe frunte și tremurăturile prelungi și incontrolabile ce-i străbăteau membrele. Gripa se instalase foarte rapid, deoarece Investigatoarea nu dovedise niciun simptom în Carbon Goose, când discutaseră tacticile pentru asolizare la Port Evergreen. Episodul acela fusese cu adevărat suprareal: el să stea alături de Paula Myo, să bea ceai împreună și să formuleze strategia cea mai bună, amândoi contribuind cu cunoștințele și experiența personală fără rezerve — cel puțin din partea lui. În tot acel timp mini-discursul pe care ea i-l ținuse în gara Narrabri i se repeta întruna prin minte.

După ce ajunseseră pe Far Away și se întâlniseră cu Păzitorii, Paula dispăruse oarecum de pe radarul preocupărilor sale. Adam se gândea că după ce-și vor livra încărcătura prețioasă Păzitorilor ce așteptau în munții Dessault, el va dispărea în timp ce prietenii lui o opreau pe Investigatoare să-l urmărească.. și apoi va duce pentru restul vieții o viață liniștită de pensionar la o fermă. Atât doar că asta avea să se întâmple numai dacă cineva o omora pe Paula Myo. Chiar și atunci versiunea ei re-viață ar fi reapărut, mai devreme sau mai târziu. Adevărul era că înfruntarea aceasta nebunească pe viață și pe moarte dintre ei se putea încheia realmente doar prin moartea *lui*. În plus, Adam o știa al dracului de bine, el n-ar fi putut petrece mai mult de două ore la o fermă fără să nu-și iasă din minți de plictiseală. S-ar fi întors în

Commonwealth si și-ar fi reluat activitățile. În mod straniu posibilitatea aceea nu era chiar atât de deprimantă pe cât păruse la început.

Un scrâșnet metalic neplăcut răsună undeva prin mormăitul constant de nivel redus al motorului. Adam privi în jur, alarmat. Fusese atât de puternic, încât crezuse că provenise de la camionul lor. Rosamund deja frâna lin.

— Am o problemă, anunță Kieran pe banda generală.

Până ce Rosamund dăduse în marșarier, apropiindu-se de al doilea camion, Kieran umplea banda cu înjurături incredibil de obscene, însă fără informații concrete. Adam coborî din cabină și merse către ei. Drumul pe care-l foloseau era principala rută care lega orașele-târguri din regiunea aceasta de capitală; inițial avusese suprafața din beton legat enzimatic, dar aceasta se reducea permanent sub asaltul solului și al buruienilor, iar gropile și fisurile nu mai fuseseră reparate de decenii. În prezent semăna cu un drum de țară foarte utilizat, cu șanțuri de scurgere, îmbâcsite, de ambele părți. Adam se întreba deja cu toată seriozitatea cât timp le va trebui să ajungă la munți... iar aceasta era una dintre infrastructurile de calitate pentru Far Away. Potrivit așa-ziselor hărți ce-i erau stocate în inserții, drumurile dispăreau complet după o sută cincizeci de kilometri spre sud, unde Câmpia Aldrin devenea un ocean de prerii nelocuite.

— Ce se-ntâmplă? strigă el.

Vapori deși se învolburau peste farurile frontale ale Volvoului. Kieran trecu prin ei, cu o expresie de furie pe chipul său ascuțit și scofâlcit. Apăsă mânerul de eliberare de pe una dintre capotele motorului și aceasta se plie îndărăt. Flăcări irupseră în noapte.

Kieran se retrase iute, acoperindu-și fața cu palmele.

— Cerurilor visătoare!

Glasul îi răsună înăbușit de durere.

Oscar sări din cabină și se repezi într-acolo cu un extinctor subțire. Îndreptă jetul puternic de particule de gel albastru ca gheața peste motorul care ardea și stinse focul în câteva secunde.

Kieran se înfioră când îl prinse de mână.

— Lasă-mă să văd, îi ceru Adam.

Pielea îi era roșie și începuse deja să formeze băsici. Wilson aduse o trusă de prim-ajutor din cabina camionului lor și începu să-i aplice un unguent.

Oscar mai lansă două jeturi din extinctor.

— S-a stins, dar am belit-o, anunță el după ce privi interiorul de metal fumegând. N-o să-l poți repara decât la un atelier și probabil că nici chiar acolo. Crede-mă — mă pricep la motoare, ăsta-i bun de-aruncat acum.

Adam îi azvârli lui Jamas o privire destul de acuzatoare, deși știa că nu era nici profesional, nici corect din partea lui. Totuși Jamas se ocupase de organizarea transportului lor pe sol.

— Când le-am încărcat pe Wessex erau în stare perfectă, rosti bărbatul pe un ton defensiv. Le-am dus personal la dealerul pentru service.

— Știu, încuviință Adam. Mai survin și accidente. Este al naibii de neplăcut că s-a-ntâmplat tocmai acum, dar nu-ți face griji. În celelalte două Volvouri există destul spațiu ca să continuăm.

Se mișcară iute în lumina asigurată de farurile camioanelor. Adam era destul de conștient de cât de vizibili erau aici, în mijlocul ogoarelor deschise și în toiul nopții. *Dincolo de lumina focului de tabără, încep să se-adune lupii.* Câmpurile de forță fuseseră dezactivate, ceea ce sporea senzația de vulnerabilitate. Bărbatul era recunoscător pentru faptul că toate trei Volvouri aveau 'boți, care începură să descarce lăzile alb-perlat din camionul stricat al lui Kieran.

— O s-arunc un ochi la motorul ăla, îi spuse Oscar. Să văd dacă-mi pot da seama ce s-a-ntâmplat.

— Bine, încuviință Adam distant.

Privea 'boții lucrând. Suprafața umedă a drumului îngreuna deplasarea mașinăriilor micuțe, care fuseseră proiectate pentru podelele netede și plate ale antrepozitelor și calelor de marfă. Lăzile se clătinau sub unghiuri alarmante, totuși clemele lor de fixare le împiedicau să alunece.

Jumătate din lăzile de plastic fuseseră transferate, când Adam strigă brusc:

— Stop!

E-majordomul lui aplică prompt comanda, oprind 'botul chiar în fața sa. Adam se apropie, urmat de Wilson, Anna și Jamas. Capacul lăzii avea de fiecare parte câte două încuietori de mărimea unei palme omenești, formată din două piese: una pe perete și cealaltă chiar pe capac. Una dintre acestea atârna deschisă.

Adam privi bucata de metal mat, apoi începu să desfacă celelalte încuietori ale lăzii.

— Ce s-a întâmplat? se încruntă Wilson. Astea nu se pot deschide singure.

— Nu, încuviință Adam. Sunt concepute pentru a rămâne încuiate — asta-i și ideea. Ele nu se deschid pur și simplu pentru c-au fost zguduite de colo-colo.

Rosamund și Kieran ajunseră tocmai când Adam desfăcea ultima încuietoare.

— Jamas, dă-mi o mână de-ajutor.

Cei doi ridicară capacul. Adam și Wilson luminară interiorul cu lanternele și Adam se trezi privind o imagine de iad.

— Futu-i maica mă-sii! Nu pot să cred...

În vederea transportului, cele cinci subansamble din ladă fuseseră împachetate în plastic spongios și gros, albastru-verzui. Cineva trăsese cu maserul în ele. Plasticul se topise în gudron întunecat, mânjind subansamblele și formând o băltoacă pe fundul lăzii. Toate carcasele ce conțineau componentele electronice ale subansamblurilor erau mate acolo unde le lovise fasciculul maser.

O liniște absolută coborî peste grupul care se adunase în jurul lăzii. După aceea oamenii începură să se privească între ei. Adam nu-i putea învinovăți. El însuși încerca să deducă cine putea fi suspectul cel mai probabil, totuși nu putea îngădui ca atmosfera să devină prea otrăvitoare, deoarece ei trebuiau să acționeze laolaltă. Deja se reîmpărțiseră în Păzitori și Marină.

— Să ne păstrăm calmul, până înțelegem ce s-a-ntâmplat, rosti el. Vreau să deschidem și să examinăm toate lăzile. Doi oameni la fiecare ladă; deocamdată nu este necesar să creăm neîncrederi suplimentare.

'Boții descărcară toate Volvourile și avură nevoie de un sfert de oră pentru a verifica toate lăzile. Paula nu-i ajută, ci rămase pe scara cabinei celui de-al treilea camion, cu o pătură pe umeri, în timp ce restul desfăceau capacele lăzilor. Fuseseră sabotate patru lăzi, toate cu maserul.

— Erau perfecte când am plecat de pe Wessex, insistă Jamas. Știu sigur, eu am ajutat la ambalarea lor.

Îi fulgera din priviri pe Wilson și Oscar.

— Mai avem suficiente sisteme pentru ca proiectul răzbunării planetei să funcționeze? se interesă Wilson.

— Nu sunt sigur, răspunse Adam. Kieran, ce crezi?

— Cerurilor visătoare, nu știu! Cred că va funcționa oricum, așa zicea Bradley; ceea ce livrăm noi îi sporește eficiența.

— Mărește probabilitatea succesului, rosti Wilson.

— Deci asta a mai redus-o cu un grad, zise Rosamund.

— Este unul dintre noi, vorbi Kieran apăsat. Unul dintre voi — cei din Marină.

— Ușurel, interveni iute Adam. Putea să fi fost oricine din grupul nostru.

— L-ai auzit pe Jamas: subansamblele erau în stare perfectă când le-am ambalat.

— Dacă nu cumva tocmai Jamas este agentul Starflyer, spuse Anna.

Jamas făcu un pas către ea.

— M-acuzi?

— Terminați! îi privi Adam exasperat. Orice conflict îl ajută doar pe Starflyer. Nu știm dacă agentul este unul dintre cei prezenți. Îl privi insistent pe Jamas: Încetează! Putea să fi fost oricare din grupul care a călătorit împreună de la început, inclusiv eu, tu și chiar Johansson.

— Hei, hei! făcu Jamas. E imposibil să fie Johansson.

— Ajunge cu discuția asta. Nu știm și probabil că oricum nu vom ști niciodată, până nu se va termina totul, urmă Adam. Am avut noroc că am văzut că lada era deschisă. De-acum încolo va trebui să ne supraveghem reciproc. Asta nu-nseamnă în mod automat că cineva de aici este vinovat. Clar?

Se uită pe rând la Păzitori, așteptând până ce fiecare în parte îi recunoscu autoritatea. O făcură fără mare chef și cu căutături încruntate azvârlite spre cei din Marină, dar până la urmă toți încuviințară din cap, cu excepția lui Jamas care ridică brațele în aer pentru a se recunoaste înfrânt.

— Mulțumesc, rosti sec Adam. Wilson, din clipa asta nimeni din echipa ta nu mai merge sau nu mai face nimic de unul singur, iar asta este valabil și pentru Păzitori. De-acum încolo este o misiune comună, iar asta include și mersul la toaletă.

— Bine gândit, aprobă Wilson.

— Vreau ca lăzile să fie închise și sigilate și încărcate în camioane. Vom *realiza* rendez-vousul, iar subansamblele pe care le livrăm vor juca rolul decisiv. La treabă!

— Am și eu de spus ceva, rosti Oscar încetișor când ceilalți reveniră la lăzi.

— Ce este? întrebă Wilson.

Fusese aproape retoric, deoarece bănuia ce va urma.

— N-a fost numai o chestie de noroc că am fost nevoiți să descărcăm lăzile. Cutia de transmisie a Volvoului era goală, tot uleiul se scursese. O garnitură de etanșare era desprinsă. Totul s-a supraîncălzit și a luat foc.

— Așa ceva nu-i posibil, nicio avarie nu poate să ajungă la asemenea dimensiuni. Ce s-a-ntâmplat cu senzorii?

— Asta-i întrebarea importantă, răspunse Oscar pe un ton stânjenit. Cred că software-ul din matricea de pilotare a fost suprascris. Bineînțeles, nu pot fi sigur...

— Și scurgerea de ulei? Ce a cauzat-o?

— Temperatura incendiului a determinat o mulțime de avarii, așa că-i imposibil de precizat ceva cu certitudine. Însă dacă omul tău Jamas a avut dreptate în privința service-ului, nu se poate ca o etanșare să se fi putut strica așa repede.

— La dracu'! Adam privi îngrijorat celelalte două camioane. Și ele?

— Dacă a fost un sabotaj, autorul lui nu va utiliza de două ori aceeași metodă; vom afla asta imediat ce are loc următoarea defecțiune. Evident, pot verifica ambele camioane, dar sugerez că metoda cea mai bună ar fi reinițializarea matricelor lor din memoria software a producătorului. Asta ar trebui să șteargă orice mizerii suprascrise. Și oricum m-aș uita cu atenție la cutiile de transmisii. Dacă există realmente o problemă de proiectare a etanșărilor, atunci orice scurgere ar fi destul de ușor de observat.

— Așa-i. Voi fi eu partenerul tău.

Aproape ca pe timpuri...

— Sigur că da.

* * *

Până ce porniră, irosiseră o oră. Rosamund șofa din nou Volvoul din frunte, mergând la viteza maximă pe care o îngăduia starea jalnică a drumului. Adam trebuise să-și dea acceptul pentru

utilizarea senzorilor activi, pentru a se asigura că suprafața neregulată nu le ascundea surprize periculoase. Dacă mergeau non-stop, n-ar fi avut nevoie de mai mult de o zi și jumătate ca să ajungă la punctul de rendez-vous, la poalele dealurilor sudice.

Kieran și Oscar i se alăturaseră lui Adam în cabină, alături de Paula. Investigatoarea se retrăsese imediat în micul cubiculum pentru dormit din spatele cabinei principale, cu pătura strâns înfășurată peste umeri. Adam așteptă o jumătate de oră ca să se convingă că nu apare nicio problemă cu vreun camion, apoi luă o trusă medicală și glisă usa subțire din compozit. Spațiul dindărătul ei era foarte mic. Pe peretele opus se aflau două cușete suprapuse, iar în locul din fața lor abia putea să stea în picioare o singură persoană. Dulăpioarele de sub cușeta inferioară conțineau provizii.

Orificiile aerului condiționat suflau un aer neplăcut de cald. Adam aprinse lumina albastră, discretă. Paula stătea ghemuită sub pătură pe cușeta de jos. Felul în care brațul îi era îndoit sub lâna sură și conturul său îl opriră locului pe Adam. Când privi chipul femeii, fu șocat. Arăta de parcă n-ar fi dormit de o săptămână și era scofâlcită, ca și cum carnea i s-ar fi topit. Schimbarea fiziologică era atât de bruscă, încât îl tulbură.

— Hristoase, ce-i cu tine? întrebă el, închizând ușa; cumva, nu dorea ca și ceilalți s-o vadă în starea aceea.

Un fior puternic scutură tot corpul Paulei, care schiță o grimasă. Părul năclăit de transpiratie îi era lipit de craniu. Se mulțumi să-l privească pe bărbat cu ochii ei delicați afundați în pielea vinețiu-întunecată. Singurul lucru care nu se clinti nici măcar un milimetru fu arma ei de sub pătură.

— N-am venit aici ca să te-omor, rosti Adam.

Ce mai tâmpenie am zis și eu. Pufni usor ironic și continuă:

— De fapt am nevoie de ajutorul tău. Va trebui să deduci care dintre noi este agentul lui Starflyer.

Buzele strânse ale Paulei se ridicară într-o urmă de zâmbet.

— Și dacă sunt chiar eu?

— Haide, termină!

— Cine ar putea fi un agent mai bun? Sunt pe urmele lui Johansson de o sută treizeci de ani, încercând să-l reduc la tăcere.

— Ne-ai oferit datele de pe Marte. Dacă ai fi fost agent Starflyer, n-ai fi făcut-o indiferent de presiunile politice la care ai fi fost supusă.

Femeia strecură arma înapoi în tocul de la umăr.

— N-aș fi făcut-o oricum.

— Consider asta ca fiind un semn al umanității care, finalmente, a răzbătut la suprafață.

— Atunci ești un prost.

— Te consideri non-umană?

— Dimpotrivă.

Paula se lăsă înapoi pe cușetă, strâmbându-se la față înainte de a se întinde complet.

— Esența determinării mele este faptul că îmi pasă de oameni; eu îi protejez. De aceea noi doi suntem indivizi complet diferiți.

El râse amar.

— Dacă ar fi adevărat, tu ar trebui să fii Președinta Partidului Socialist Intersolar. Nouă ne pasă de oameni, dorim justiție socială reală pentru toți.

— Ce fel de justiției i-ai oferit lui Marco Dunbar?

— Cine?

— Sau lui Nik Montrose, lui Jason Levin sau Xanthe Winter.

— Nu-i cunosc pe niciunul dintre oamenii aceștia.

— Ar trebui. Tu i-ai ucis. Toți se găseau în trenul din StLincoln care a trecut prin gara Abadan.

Adam strânse din fălci când sentimentul de vinovăție trecu prin el ca un pumnal electrificat.

— Cățea...

— Te rog, nu încerca să sui pe înălțimile morale cu credințele tale ideologice și nu încerca nici măcar să presupui că am fi oarecum pe picior de egalitate. Amândoi știm cine are dreptate.

El studie femeia semi-ghemuită în lumina slabă și furia îi păli.

— Da' chiar c-arăți ca dracu'.

— Este un fel de viroză extraterestră. În ultima vreme am fost pe foarte multe planete; m-aș fi putut îmbolnăvi de pe oricare.

— Avem niște truse medicale destul de bune, bătu Adam cu palma în cea pe care o purta. Dă-mi voie să rulez o scanare de diagnoză.

— Nu. Nu sunt contagioasă.

— Știi ce ai, nu-i așa?

Nu-și putea imagina despre ce ar fi fost vorba și de ce femeia dorea să păstreze tăcerea în privința respectivă.

— Vrei ajutorul meu, sau nu?

— Îl vreau, oftă el. Aș fi putut jura că Păzitorii pe care i-am adus cu mine erau devotați.

Paula se întoarse pe spate și închise ochii. În poziția respectivă părea extrem de fragilă.

— Începe cu începutul: lucrurile cele mai elementare. Tu știi că nu ești un agent Starflyer, așa este?

— Da, așa-i.

— Perfect. Până nu ai dovezi clare despre inocența unei persoane, nu te poți încrede în nimeni din grup.

— Nici în tine?

— Ți-am spus mai devreme: eu încerc de o sută treizeci de ani să-l opresc pe Johansson. Pentru reușita acestui exercițiu, trebuie să mă consideri suspectă. Eu știu că nu sunt agent Starflyer, dar nu am dovezi materiale pe care să ți le prezint.

— Ai o imagine al dracu' de morbidă despre lume — asta ți-o zic pe gratis. Mai departe, cum îi elimin pe cei nevinovați?

— Probabilitatea cea mai mare este ca sabotajul să fi avut loc după ce noi ne-am alăturat grupului vostru.

— Da. Eu am participat la ambalarea și încărcarea lăzilor. În antrepozit ar fi fost dificil să tragi cu maserul într-o ladă și cu atât mai mult în patru lăzi.

— Perfect.

Paula începu să tușească și corpul i se zgâlțâi atât de alarmant pe cușetă, încât Adam întinse mâna spre ea ca s-o țină în loc. Ea îi împinse brațul în lături, când tusea se domoli.

— N-am nimic.

— Nu, n-ai. Iisuse, ai fost otrăvită? Asta-i?

— Nu. Dă-mi, te rog, niște apă.

Adam găsi o sticlă de apă minerală într-un dulăpior. Era dureros s-o urmărească pe Investigatoare străduindu-se să bea; sorbea înghițituri atât de mici, încât parcă hrănea un prunc.

— Să începem cu Păzitorii tăi, rosti ea. Poate cineva de pe planeta asta să jure fără cea mai mică ezitare pentru ei? Dacă nu, Starflyer poate să fi avut acces la ei așa cum a avut la prietenul și ucigașul lui Kazimir McFoster.

— Bruce... La dracu', da, o să-ncerc să verific; dar nu uita că singura legătură pe care o avem este pe unde scurte. Nu-i tocmai protejată. Și chiar așa, cine ar putea jura pentru fiecare minuțel din viața unui om?

— Știu. Mai departe: echipa de arestare a Marinei. Membrii ei provin din același birou Paris cu Tarlo, care a fost corupt cu câțiva ani în urmă. Dacă Starflyer a putut ajunge la Tarlo, teoretic ar putea ajunge la toți de acolo.

— Acela a fost biroul tău, observă bărbatul cu o neliniște ce sporea.

— A fost, da. Așa cum am spus, nu mă elimina din motive sentimentale sau pe baza convingerii că sunt incoruptibilă. Trebuie să folosesti logica.

— Bine. Ce-i cu ceilalți... Ghearele Pisicii?

— În primul rând, ei au fost în spatele liniilor inamice fără contact permanent cu Commonwealthul. Nu se poate ști ce s-a întâmplat cu ei acolo. În al doilea rând, toți sunt criminali foarte periculoși. Poate că au făcut asta pentru a-și spori palmaresul.

— Iisuse Hristoase! Exact asta ne-ar mai lipsi acum — alt grup care să ne dorească distrugerea.

— Posibilitatea este redusă, dar nu trebuie să uiți de ea. Perechea cea mai neobișnuită pe care o avem cu noi este formată din Qatux și Tiger Pansy.

Paula tuși din nou și căzu cu capul pe perna subțire.

— Să fiu sinceră, urmă ea, nu pot să cred că Qatux ar fi un agent Starflyer, însă el nu este cel mai demn de încredere sau cel mai normal cetățean Raiel, iar insistența de a veni cu noi pare nefirească. Plauzibilă, totuși stranie. Cât despre Tiger Pansy, amintește-ți de Mata Hari.

— Mata Hari a fost dansatoare și curtezană. Cu tot respectul, Tiger Pansy nu-i chiar atât de rafinată.

— Cunosti istoria. Sunt impresionată, asta nu figura în dosarul tău.

— Am profunzimi ascunse, Investigatoareo. Asadar, ce facem cu Tiger Pansy?

— O clasificăm ca pe o necunoscută. Dacă ea este sabotorul, atunci cred că am pierdut deja. Decizia însă îți aparține tot ție.

— Bun, în felul ăsta rămânem cu soții Kime și cu Oscar.

— Toți trei au fost la bordul navei *A doua șansă* și știm că acolo a existat un agent Starflyer. Concluzia: toți sunt suspecți.

— Așa-i, încuviință el stins. Într-adevăr, trebuie să mă descurc pe cont propriu.

Apoi își dădu seama că nu era chiar așa, că exista un mic detaliu pe care Paula nu-l cunoștea. Surâse și fu cât pe-aici să i-l spună, dar se opri. În primul rând nu știa cu certitudine că ea nu era agentul Starflyer. Numai instinctul îi spunea că ea nu putea să fie așa ceva, în niciun caz *Paula Myo*.

Iar asta nu-i suficient pentru a decide rezultatul unui război. În al doilea rând, Investigatoarea nu trebuia lăsată să afle detaliul respectiv.

— Ce este? îl privi ea.

— Nimic. Prin urmare, dacă-i examinez pe indivizi pentru motivație, trebuie să caut oportunitatea, așa-i?

— Foarte bine, Elvin. După aprecierea mea, sabotajul s-a petrecut în timpul zborului cu Carbon Goose. În timpul călătoriei de nouă ore, camioanele au rămas nepăzite și oricine putea intra în cala lor fără să fie văzut.

Glasul Paulei slăbise; ținea ochii închisi.

— Trebuie să dorm, zise ea. Mi-este foarte frig.

— Te rog, mai am nevoie de tine doar câteva secunde. În cala de marfă erau oameni.

Deschise trusa medicală și scoase o matrice de diagnoză.

— Pentru o perioadă de timp am fost și noi doi acolo. Tocmai de aceea n-au fost sabotate decât patru lăzi. Agentul Starflyer nu putea risca o operațiune prelungită, care l-ar fi putut demasca.

Adam îi lipi un senzor de diagnoză pe frunte si rulă programul.

— De ce nu ne-a aruncat pur și simplu în aer?

— Ce faci?

Paula încercă să îndepărteze senzorul, dar bărbatul îi prinse mâna și o opri. Ea nu avu putere să se împotrivească.

— Vreau să aflu ce dracu' se-ntâmplă cu tine.

Ecranul micuț al matricei începu să se umple cu date. Pulsul Paulei era alarmant de rapid.

— Nu! icni ea inspirând suierat aer printre dinți.

— Hristoase, aproape că nu mai ai tensiune! Concentrează-te puțin pentru mine și spune-mi — dacă în Carbon Goose a fost un agent Starflyer, de ce n-a detonat avionul în zbor?

— Bună întrebare. Se acceptă răspunsul cel mai simplu: n-a făcut-o fiindcă n-a putut. N-a avut acces la arme sau explozibili suficient de puternice.

— Ghearele Pisicii și echipa Paris aveau așa ceva. Ca și majoritatea Păzitorilor mei.

— Asta-i bine, putem începe să eliminăm suspecții. Care dintre Păzitori nu au costume blindate?

— Rosamund și Jamas.

Matricea termină scanarea corpului Paulei.

— Nu poate detecta nicio infecție virală, anunță Adam. Evaluează că ești în stare de șoc.

— Un verdict bun, croncăni femeia. Am o reacție fizică față de o experiență traumatizantă. Pleoapele i se închiseră, apoi se deschiseră brusc: Mai departe... niciunul dintre cei trei oameni ai Marinei nu are costum blindat. Nelson le-a dat doar costume protectoare.

— Dar tu?

— La fel ca ei: un simplu costum protector. Am arme, totuși nimic care să poată distruge un avion Carbon Goose și în tot cazul nu din două salve. Pentru așa ceva trebuie să ai acces la armament greu.

— Ce experiență traumatizantă? scrâșni din dinți bărbatul. Ce-ți provoacă starea de șoc? Hristoase, Paula, corpul nu-ți poate rezista la așa ceva!

— Tu mi-o provoci, surâse ea batjocoritor. Acum gândește, dacă agentul Starflyer este cu noi în Volvouri, trebuie să fie unul dintre Wilson, Anna, Oscar, Rosamund, Jamas sau eu.

— Ce vrei să spui... că *eu* îți provoc starea de șoc?

— Doream să te arestez, dar a trebuit să te las să vii aici, unde vei putea să-mi scapi când misiunea se va încheia. Nu pot face așa ceva. Este incorect. Cu totul și cu totul incorect. Tu ești un ucigaș în masă. Nu pot ignora asta. Crezusem c-o să pot, însă m-am înșelat. Corpul mi-o reamintește întruna.

Adam rămase holbându-se la ea oripilat.

— Ești în stare de șoc, pentru că mă lași să umblu liber?

— Da.

— Îmi bag picioarele, Paula, asta trebuie să-nceteze!

E-majordomul lui începu să afișeze tratamente rutiniere pentru stările de șoc. Scoase o mască de oxigen din trusa medicală

și-i activă micuța pompă extractoare cu filtru când o apăsă pe gura femeii.

— Respiră cât poți de regulat. O să-ți dau un sedativ să încerc să-ți calmez corpul.

Paula gemu și împinse masca în lături.

— Camionul lui Kieran a fost cel care s-a defectat; el ar fi trebuit totuși să sesizeze că ceva era în neregulă înainte să ia foc.

— Dă-l în pizda mă-sii de camion! Viața ta-i mai importantă.

— Nu este. Trebuie să aflăm cine-i agentul Starflyer. Dacă este printre noi, va lovi din nou.

Adam scoase din trusă un tub aplicator; sedativul lui se apropia de ceea ce-i indica programul medical al e-majordomului să utilizeze.

— Țin-te bine, ai auzit? O să te scoatem noi din stare-asta. Să nu cumva să-mi cedezi acum, să nu cumva să-ndrăznești!

* * *

Un înger păși în conac fără niciun avertisment și iscă scandal cu personalul de securitate din dimineața aceea. Paznicii nu voiau s-o lase să intre. Ea le ignoră protestele cu disprețul aristocrat nepăsător care era moștenirea tuturor vlăstarelor senioare a unei Dinastii.

Orion, care se plimba pe terasa vastă de deasupra piscinei uriașe, auzi tărăboiul și privi prin ușile din sticlă deschise ale terasei. Îngerul stătea exact în partea opusă a holului boltit de intrare în conac, încadrat de ușa deschisă. Aproape că nu-i venea să creadă ce vedea. Era atât de frumoasă, încât îl dureau ochii s-o privească: înaltă, cu piele ușor aurie și umeri largi și puternici. Chipul prelung avea pometii cei mai proeminenți pe care-i văzuse vreodată, de-a dreptul minunați deși îi reliefau mult bărbia. Părul drept, șaten-deschis, era tăiat într-o mantie lungă, triunghiulară, care-i cobora până la jumătatea spatelui, mișcându-se ca o mătase lucioasă de fiecare dată când scutura din cap. Picioarele ei, pentru a căror vedere Orion ar fi fost gata să ucidă, erau ascunse de o fustă lungă din bumbac roșu-purpuriu, cu imprimeuri florale verzi. Totuși băiatul îi văzu *cu încântare* pielea perfect bronzată a mijlocului, între fustă și un top simplu, alb, din bumbac.

Se numea, anunță ea personalul de securitate, Jasmine Sheldon. Nu știau asta? Nu știau că era una dintre strănepoatele lui Nigel din a cincea generație, la prima viață și descendentă *directă*? Cum altfel ar fi putut intra într-o reședință Sheldon, dacă n-ar fi avut autorizațiile de securitate ale familiei? Nu-i anunțase nimeni că ea își începea întotdeauna vacanța de vară la conacul acesta? Peste două zile aveau să-i apară prietenii din școală. Până atunci dorea să se bucure de câteva zile tihnite numai pentru ea. Dacă existau probleme, n-aveau decât să ia legătura cu biroul Dinastiei din Illanum. Ei se ocupau de orice dificultăți cu care se confruntau membrii *seniori* ai familiei. În plus era evident că acum nu se mai putea întoarce, taxiul ajunsese deja departe. Avea să ocupe apartamentul Bermuda. Nu era nevoie s-o conducă nimeni, știa perfect drumul. Cele trei valize cu bagaje o urmară aidoma unor angajați intimidați.

— Uau! șuieră Orion după ce ea dispăru pe scara largă.

Îi privi pe umiliții membri ai personalului de securitate adunându-se laolaltă, cu liniile verticale de COtatuaje verzi și roșii de pe obrajii lor strălucind puternic de agitație. Se despărțiră după aceea, risipindu-se în interiorul vast al conacului.

— Ce să fac?

Tocmai când avea cea mai mare nevoie de sfaturi, în preajmă nu exista nimeni care să-i sugereze un curs de acțiune. Situația diferea complet față de cea din seara trecută. Securitatea fusese politicoasă, dar fermă când ajunseseră la conac. Băiatul era liber să utilizeze orice facilitate dorea din clădire, inclusiv centrul balnear și sala de fitness de la subsol. Dacă voia haine sau orice produs din comerț, nu trebuia decât să-l ceară și l-ar fi căpătat. Bucătarii ar fi pregătit orice mâncare ar fi vrut. Cât despre domeniul din jur, vă rugăm să nu vă îndepărtați la mai mult de cinci kilometri de conac, în rest puteți merge oriunde doriți.

Ozzie nu se zărea nicăieri. Mâncaseră laolaltă micul dejun și Ozzie le explicase lui Orion și Tochee motivele de la baza acestei impuneri de domiciliu forțat. Băiatul nu înțelesese prea bine încâlcelile politice, ci doar că Ozzie și prietenul său Nigel aveau un fel de dezacord major vizavi de desfășurarea războiului; la care se adăuga și un delict în care Ozzie fusese implicat cu decenii în urmă.

— Până la sfârșitul săptămânii se va lămuri totul, spusese Ozzie. Nigel mă va pupa-n cur și-și va cere scuze. O să vedeți!

— Nu mă deranjează, comentase Tochee. Acesta este un loc plăcut pentru a zăbovi o vreme. Mi-au promis acces permanent la bazele voastre de date. După atâtea călătorii, mă bucură un respiro în care-mi pot extinde educația.

— Mda, bine, mormăise Orion. Și eu mă pot lăfăi o săptămână în lux.

Zâmbise, ca să arate că vorbea serios, dar știuse perfect că nu era decât abureală specifică lui Ozzie. După atâta timp petrecut împreună, nu putea să priceapă cum credea Ozzie că-l mai putea fraieri pe vreunul dintre ei. Era limpede că aveau probleme serioase cu Nigel Sheldon și că Ozzie nu putea face absolut nimic pentru a-i scoate din situația aceea.

Băiatul îi găsi pe Tochee și Ozzie în studioul de la parter, deplasându-se printr-o proiecție portal a generatorului Cetății Negre. Ozzie stătea într-un cerc de comete sclipitoare, care îi înconjurau mijlocul.

Învelișurile exterioare se roteau lent în jur, la fel ca Tochee. Ecuații verzi luminoase pluteau deasupra aidoma unor nori matematici.

— Cred că cunoștințele voastre în fizică le depășesc pe ale planetei mele, rosti Tochee. Pot oferi prea puține idei despre natura teoriei fundației cuantice. Poate fi vorba tot despre o traducere necorespunzătoare, totuși secționarea câmpului geometric cu cinci dimensiuni nu este un subiect de care să fi auzit vreodată, cu atât mai puțin pe care să-l știu manipula.

— E-n regulă, e-n regulă, spuse Ozzie binevoitor. Gândeam pur și simplu cu glas tare.

— O fată! izbucni Orion. Se oprise la marginea proiecției, incapabil să înainteze, de parcă aceasta ar fi generat un câmp de forță. O fată!

Ozzie și Tochee se răsuciră către el.

— Cum adică? întrebă Ozzie.

— O fată! gesticulă furios Orion în direcția ușii studioului. Acolo i-o fată!

— Aha, făcu Ozzie. Așadar acolo este o fată?

— Da!

— Și?

— Ozzie, e incredibilă, i-atât de frumoasă...

— Auzi, ți-am mai zis să nu te-ncurci cu personalul de securitate.

— Nu, nu. Nu!

— Nu?

— Nu-i din securitate.

— Atunci cine este?

— O Sheldon. A fost o-ncurcătură, ea a venit aici în vacanță. Dar probabil c-o s-o dea afară imediat ce vorbesc cu biroul Dinastiei din Illanum.

— Da, probabil că da.

— *Ozzie*!

— Ce-i? Dumnezeule, cât de enervant poți să fii uneori!

— Oprește-i.

Chipul bărbatului se încruntă derutat.

— De ce?

— Cred că înțeleg, prietene Orion, interveni Tochee. Ești atras de tânăra femelă a speciei tale. Este o gagicuță numa' bună de futut? Poate similară Andriei Elex din emisiunea de unisferă despre obiceiurile de împerechere de pe planeta Toulanna pe care am accesat-o în hotel?

Orion se învăpăie la față.

Ozzie îi aruncă lui Tochee o privire de surprindere moderată, apoi reveni la băiat.

— I-ai arătat lui Tochee genul ăla de emisiuni? Crezusem că blocasem accesul la porno.

— Ozzie, lasă asta! Fata trebuie să rămână. Vreau să... Vreau...

Ridică brațele disperat.

— Să i-o tragi de să-i sară ochii din cap?

— Nu. Sau... Știi tu... Nu vreau să plece. Până acum n-am mai văzut pe nimeni ca ea. Te rog!

— Bun, da' asta-i ceva foarte simplu, pușiule: roag-o să stea.

— Hă?

— Du-te la ea. Zâmbește. Salut-o. Începe o conversație. Dacă vă-nțelegeți, roag-o să rămână. Eu te voi susține pe lângă Nigel, dacă paznicii noștri naziști îngroașă gluma.

— Ce sunt „naziști"?

Ozzie pocni din palme și-i făcu semn să plece.

— Du-te și vorbește cu ea. Haide! Ține minte — nu-ncerca să faci pe șmecherul. Ești interesant prin ceea ce ești tu însuți. Gata, pleacă! Eu încerc să salvez universul aici și nu mi-a mai rămas prea mult timp.

Ușa studioului se închise în urma lui Orion. Băiatul nu înțelese cum de ajunsese în hol și încă fără să știe mai multe decât atunci când intrase. Ozzie nu-l ajutase absolut deloc. Asta îl durea. Cumva el se bazase pe Ozzie.

— Gândește! își porunci apăsat.

Poate că Ozzie avea dreptate, poate c-ar fi trebuit să înceapă cu un simplu salut. Orice altceva ar fi părut jalnic.

Se întoarse în camera lui și-și frecă dinții cu o mulțime de gel dentar, clătindu-se de două ori. Mulțumită stilistei din hotelul Ledbetter, părul îi era acum ușor de pieptănat iar crema dermică biogenă activă făcuse minuni peste noapte în privința coșurilor. O examinare rapidă a oglinzii arătă o față relativ prezentabilă, în tot cazul mai bine de cum arătase la ieșirea de pe potecile Silfene. Purta doar o cămașă scurtă și pantaloni de baie până la genunchi, ceea ce l-ar fi împins să-și schimbe hainele, însă nu s-ar fi potrivit deloc cu firea lui și ar fi părut că dorea să impresioneze cu orice preț.

Bun, atunci... dă-i drumul!

N-o putu găsi pe față. Nu era în apartamentul Bermuda, când ciocăni discret la ușă, și nici în vreun salon. Când se aventură în bucătărie, cei de acolo n-o văzuseră.

După douăzeci de minute de cercetări infructuoase, renunță. Probabil că securitatea primise autorizația s-o evacueze. Ieși pe terasă, aproape gata să izbucnească în lacrimi. Fusese atât de frumoasă și el acceptase realmente să se facă de râs, deschizând gura! Orice, numai să stea un moment în prezența ei. Se rezemă de balustrada de piatră de deasupra terasei inferioare, unde piscina ovală se extindea prin grădină. Pe de-a întregul se simțise mai bine când mersese pe potecile Silfenilor.

— Salut! Ești din personalul de serviciu?

Orion tresări și se roti fulgerător. *Ea* stătea chiar îndărătul lui, într-un șezlong, purtând un halat din prosop de culoarea piersicii. Un deget delicat ridică ochelarii de soare argintii de pe nas, ca să-l poată privi mai bine.

— Ăăă... nu.

— Ah, din care ramură ești?

— Nu trăiesc într-un copac.

Replicase fără să gândească. Închise ochii și gemu, știind că fața lui nefericită se înroșise iarăși.

Jasmine Sheldon râse. Era un sunet blând, încântător, totuși nu părea batjocoritor.

— Scuze, făcu el stingher. În ultima vreme am văzut cam mulți copaci și-mi revin întruna în minte. Ăăă... mă numesc Orion.

— Bună, Orion, eu mă numesc Jasmine.

El se așeză pe șezlongul de lângă fată.

— Ce citești?

Pe picioarele ei se afla o carte mare, legată în piele. O răsuci și-i citi titlul cu litere argintii: PRINCIPALELE O SUTĂ DE EVENIMENTE DIN ISTORIA OMENIRII.

— Am găsit-o în bibliotecă, zise Jasmine. Citeam despre Marele Jaf al Găurii-de-vierme.

— Serios? Pomenește de Ozzie?

— Nu cred. Însă n-am terminat de citit.

— Dar despre niște tipi numiți „naziști"? Apar pe undeva?

— N-am auzit de ei. Are un index la sfârșit. Îi întinse cartea: Cu ce ocazie pe aici?

— I-o poveste lungă.

Orion răsfoi cartea, care conținea în majoritate fotografii și hologame, până găsi indexul. Erau o sumedenie de coloane de text cu litere mici, pe care avu greutăți în a le citi.

Jasmine zâmbi și se întinse confortabil pe șezlong.

— Va fi o vară lungă. Asta dacă presupunem c-o să câștigăm războiul.

Halatul de baie din jurul picioarelor i se deschise când se întinse pe spate și Orion fu foarte mândru de sine că nu se holbă — oricum, nu prea mult timp. Fata avea picioare lungi și musculoase. Probabil că era mai puternică decât el. Gândul respectiv îi transformă măruntaiele într-un fel de gelatină rece.

— Deci cu ce ocazie pe-aici? repetă ea. Eu abia am venit din școală. N-am nimic interesant să-ți povestesc; luni întregi de lecții și după-amiezi dedicate sportului.

Orion observă că ochii ei întrebători erau verzi.

— Ăăă... eu locuiam pe Silvergalde. Părinții mei se rătăciseră undeva pe potecile Silfenilor, așa că dădeam o mână de ajutor la

Ultimul ponei. Asta-i o tavernă din Lyddington. Oricum... și-ntr-o bună zi a apărut Ozzie.

Fata era cu adevărat un înger. Orion n-ar fi crezut niciodată că el ar fi putut vorbi cu o fată și că fata ar fi putut să fie interesată de spusele lui; cu atât mai puțin cu o fată uluitoare ca Jasmine. Nu doar frumusețea ei fizică îl captiva, ci Jasmine în sine era o persoană minunată. O interesa extrem de mult povestea lui, punea întrebări și era uimită și în același timp impresionată de lucrurile pe care le făcuse și pe care le văzuse Orion, de greutățile prin care trecuse. Băiatul începu să se relaxeze, deși știa că pălăvrăgea de prea mult timp. Totuși Jasmine râdea împreună cu el. Aveau același gen de umor.

După două ore Tochee lunecă pe terasă. Jasmine se ridică brusc în capul oaselor, cu o expresie de totală încântare pe chip.

— Dumnezeule! rosti ea. Spui realmente adevărul...

Orion se simți ușor rănit de implicația cuvintelor ei, însă Jasmine părea atât de surescitată, încât o iertă instantaneu.

— Prietene Orion, spuse Tochee prin intermediul unei matrice Ipressx plate si ultramoderne pe care o ținea în manipulatorul său, aceasta este gagi...

— ACEASTA este Jasmine, vorbi repede Orion către prietenul său extraterestru.

— Îți urez bun-sosit, Jasmine, zise Tochee. Și sper că vom fi prieteni.

— Sunt sigură, replică ea.

— Mă voi imersa în apă, anunță Tochee. Va fi o usurare. Mă tem că nu am fost de niciun ajutor prietenului Ozzie în dimineața aceasta.

— Cred că va trebui să rezolve singur Cetatea Neagră, încuviință Orion.

Tochee alunecă peste parapetul din piatră de la marginea terasei și-și cabră jumătatea anterioară a corpului. Piscina se afla la șase metri dedesubt. Proeminențele locomotorii se contractară si-și sporiră strângerea pe matrice.

— Doar nu vrei să sari de-aici? întrebă Orion.

Tochee se lansă de pe terasă si se afundă în piscină cu un pleoscăit colosal.

Jasmine țipă încântată și amândoi se repeziră la balustradă. Când priviră peste ea, Tochee tocmai se ridica la suprafață.

— Apa are temperatura perfectă! le strigă extraterestrul.

Proeminențele locomotorii începură să se modifice din nou, aplatizându-se în aripioare lungi și Tochee țâșni prin piscină cu iuțeala unui delfin.

— Superb! rosti Jasmine.

Își azvârli halatul și sări pe balustradă.

Orion se holbă aproape cu adorație religioasă la trupul perfect zvelt. Fata purta un costum simplu de baie, dintr-o bucată, făcut din țesătură albă lucioasă. În secunda aceea el știu că era îndrăgostit și că ei se vor căsători și-și vor petrece toate zilele până la sfârșitul timpului în pat, făcând ceea ce văzuse că făcea Andria Elex, numai că mult mai bine și mult mai îndelung.

— Nu, stai! îi strigă. Este prea sus!

Jasmine îi aruncă un surâs scânteietor, de tachinare.

— Ultimu-i un pămpălău, chicoti ea și plonjă.

Teama lui Orion se preschimbă în uimire fățișă. Jasmine păru că se îndoaie în mijlocul saltului, astfel că palmele îi atinseră gleznele, apoi se roti într-un salt mortal, după aceea în partea opusă, încă o dată, apoi se întinse perfect și pătrunse în apă fără să ridice măcar un strop.

Băiatul rămase zgâindu-se neîncrezător. Jasmine lunecă pe sub apă într-o curbă lungă, care o aduse la suprafață la cinci metri depărtare de locul prin care intrase.

— Pămpălău! îi țipă ea râzând. Pămpălău, pămpălău, pămpălău!

Pufnind, Orion se cocoță pe parapet și sări. Avusese dreptate, era *al naibii* de sus. Picioarele îi pedalară disperate prin aer. Își aminti totuși să-și acopere nasul cu palma, cu un moment înainte de a face contact cu apa. Din nefericire, era deja dezechilibrat, așa încât căzu pe o parte. Suprafața dură îl lovi cu răutate.

Se străduí să iasă deasupra, fără să-și mai simtă aproape deloc partea aceea a corpului. La început... Usturimea teribilă începu când ieși la suprafață. Nu reuși să-și ascundă geamătul de durere.

Râsetul Jasminei încetă și peste câteva clipe fata era lângă el.

— Ai pățit ceva? îl întrebă.

— Nu... Nimic... Sunt bine.

Își simțea cămașa ca și cum ar fi fost din tablă. Se chinui s-o descheie, apoi constată că fata îl remorca spre treptele aflate pe o latură a piscinei.

— Ce fraier ești, îl mustră deși pe fața ei se lățea un surâs uriaș.

Orion izbutise să-și scoată un braț din mânecă. Cu celălalt se prinse de trepte.

— Jasmine?

— Da?

Continua să-i zâmbească cu ochi sclipitori.

— Ai un prieten?

Habar n-avea de unde naiba îi apăruse întrebarea aceea pe buze.

Ea se aplecă în față și-l sărută. Sărutul păru să dureze mult timp. Orion nu era tocmai sigur. Limba ei intrase în gura lui, declanșând artificii asurzitoare în centri ai plăcerii de a căror existență băiatul nu știuse până atunci.

Când Jasmine se retrase, Orion clipi nesigur și o văzu surâzând strengar.

— Asta a-nsemnat „nu", îi spuse ea. Se împinse în scară și făcu pluta pe spate, privindu-l întruna: Asta în caz că n-ai înțeles.

— Ba am înțeles, șopti el neajutorat.

Brațul fetei se mișcă iute și-l împroșcă cu un val de apă. El îi răspunse în același fel. Jasmine chicoti și bătu iute din picioare. Orion își smulse complet cămasa și porni s-o urmărească frenetic.

Se hârjoniră în piscină o oră înainte ca Jasmine să anunțe că se întorcea în camera ei ca să se usuce și să se pregătească pentru prânz.

— Vin repede, îi promise îmbrăcând halatul. Spune-i bucătarului să-mi facă un burger cu cartofi prăjiți italienești... știi din care, cu ierburi. Și c-o salată.

— Mă duc, îi promise el credincios.

Orion iesi din piscină și găsi un prosop în dulăpioarele de lângă dușuri.

— Asocierea ta pare să se dezvolte bine, prietene Orion, spuse Tochee.

Extraterestrul se însorea pe terasa inferioară de lângă bazin. Toate penele colorate i se uscaseră și se înfoiau acum în briza caldă.

— Crezi? întrebă băiatul privind după Jasmine care urca spre terasa de sus.

Când ajunse în vârful scării, ea flutură voios din braț și dispăru în clădire.

— Nu sunt un expert în a judeca specia voastră, prietene Orion, dar vă comportați foarte armonios împreună. Convingerea mea este că ei i-a făcut plăcere tovărășia ta. În caz contrar n-ar fi rămas cu tine; n-o obliga nimic.

— Să știi c-ai dreptate! Orion își luă cămașa oranj udă leoarcă. Mă duc să vorbesc cu bucătarul și dup-aia să-mi iau o cămașă curată. Vrei să-ți comand ceva?

— Mi-ar place să mai încerc din lasagna rece cu legume — cu varză, te rog.

* * *

Ozzie își începuse dimineața plin de determinare. O determinare impulsionată de furie, așa cum recunoștea deschis. Ar fi fost grozav să-i arate pulărăului ăla îngâmfat de Nigel cum să repare generatorul barierei Dyson Alfa. Pornise cu mintea deschisă și un val de entuziasm. Din păcate, în scurt timp își dăduse seama că participarea lui Tochee nu fusese o idee prea grozavă. Îl iritau permanentele întrebări ale extraterestrului si răspunsurile de scuze la propriile sale întrebări. În scurt timp deveni perfect clar că Tochee avea o cunoaștere foarte limitată a fizicii. Ozzie nu pierdu nici măcar o clipă ca să se întrebe dacă asta era valabil pentru toată specia sa. Sperase din partea lui doar o idee neașteptată, posibilitatea ca Tochee să abordeze problema din alt unghi. Nicio șansă!

Când Tochee plecase, „ca să ia o pauză", Ozzie mai că nu aplaudase. În același timp devenise deprimant de evident că datele colectate de *A doua șansă* fuseseră analizate în mod excelent și amănunțit. Iar el se lupta acum să înțeleagă volumul lor, alarmant de mare. Dacă ar fi fost wetcablat cu interfață maximă și ar fi avut acces integral atât la memoriile lui de rezervă, cât si la IR din asteroidul său, poate că ar fi izbutit să se familiarizeze cu pletora de teorii pe care le formulaseră fizicienii. Și așa însă nu erau decât simple teorii...

Dar în viața aceasta wetcablarea i se limita la inserțiile de biocipuri făcute când se pregătise pentru drumurile pe potecile Silfenilor. Și cu toate că personalul de securitate al conacului era de o politete obositoare, lui nu i se îngăduia acces la unisferă.

După un timp care i se păru o eternitate, înjură din toată inima proiecția de învelișuri grandioase din rețele dispuse în jurul inelelor stranii. Norii verzui de ecuații ce sintetizau cele mai iscusite ipoteze ale omenirii asupra problemei se retraseră, purtându-și luminescențele în colțurile studioului. Fu cât pe-aici să dezactiveze proiecția. După ce văzuse realmente Cetatea Neagră, ideile sale anterioare despre ea deveneau rapid o fantezie inspirată de nemulțumire. Mâinile lui virtuale micșorară câteva coloane de iconuri, ca și cum ar fi fost niște insecte sâcâitoare, iar proiecția se roti în jurul său, efectuând un ciclu complet. Continua să fie lipsit de sens, așa că reînvie a doua imagine: o simulare a învelișurilor după îndepărtarea barierei. Semnătura cuantică străină era perfect clară, însă fără o imagine mai precisă era imposibil de văzut ce făcea de fapt, ce secțiune a generatorului submina. Iar *A doua șansă* nu revenise pentru o examinare mai din apropiere. Nava stelară menținuse veghea în decursul vizitei sale la Foișor, dar datele primite de la distanța aceea erau constante. Nimic nu se schimbase. Ozzie se întoarse la redarea imaginii în timp real. Aceasta apărea doar ca o mânjeală de date pe fundalul unor stele străine. Nici ea nu-l ajută prea mult. Brusc o privi surprins, tot nu se modificase. Îi ceru e-majordomului să ruleze sfârșitul înregistrării și să evidențieze orice variatii detectate. În fundul minții i se forma o idee interesantă...

Ușa studioului se deschise și intră o fată. Până și Ozzie fu impresionat cât de superb putea să arate. Desigur probabil că acea primă impresie bubuitoare era ajutată și de felul în care se oprise ea, cu halatul din prosop complet deschis și dezvăluind costumul de baie ud și mulat pe corp. Iar după atâta timp petrecut pe poteci, nu numai Orion era disperat după compania unei femei.

— Salut, zise el. Probabil că tu ești fata Sheldon.

Ea îi surâse cunoscător și închise ușa cu un gest deliberat și atât de ferm, încât ritmul bătăilor inimii lui Ozzie se iuți.

— Jasmine Sheldon, potrivit certificatului grație căruia am intrat prin usa din față, rosti fata avansând către el. O mână trecu senzual prin părul ud. Însă amândoi știm că asta-i o minciunică. Oficiul Dinastiei din Illanum mi-a furnizat un mic rezumat despre destrăbălările de aici. Foarte pervers din partea ta.

— Ah, bun, știi și tu cum e, pușt'u' a avut câțiva ani naspa de tot. Tu ești... ăăă... lucrul cel mai mărunt pe care-l pot face pentru el.

Fata continua să înainteze. Ozzie nu era sigur dacă ar fi trebuit să sară pe ea, ori s-o șteargă cât mai repede în direcția opusă.

— Dar tu? întrebă ea. Și anii tăi au fost naspa?

— Nenică, da' ești supertare. Cel puțin Orion o să moară cu zâmbetul pe buze.

Ea se opri drept în fața lui, cu un surâs imoral fluturându-i pe buze.

— Tu ești foarte faimos, Ozzie. Sper că nu te superi, dar nu mă pot abține să nu-ți cer o mică favoare.

— Care anume?

— Un sărut mic. Doar atât: Un... sărut... mic.

Ozzie trase aer în piept și privi ușa dinapoia ei.

— Nu știu ce să zic...

— Ahhh... Buzele fetei se țuguiară într-un botișor dezamăgit: Aș fi foarte recunoscătoare, nu-ntâlnesc în fiecare zi o legendă în carne și oase.

— Mda...

Fata se ridică pe vârfuri, întinzându-și buzele către Ozzie. Palmele ei se ridicară si prinseră degetele bărbatului, împletindu-se cu ele. Se sărutară.

E-majordomul lui Ozzie îl anunță că i-punctele de pe palme îi fuseseră activate de la distanță pentru a permite dezarhivarea unui program de mediu simulat în inserțiile sale. Un icon de urgență de deconectare fulgera strălucitor, anunțând reacția software-urilor lui anti-intruziune. Strania incursiune electronică îl interesă mai mult ca orice altceva. Acordă programului autorizarea completă pentru interfață virtuală și comută anti-intruziunea pe statut de monitorizare.

Drept rezultat, fu ca teleportat într-o păpușă rusească de imagini. Stătea în partea de jos a unei sfere gri translucid, în salopetă albă, simplă, cu fata înaintea lui, în aceeași îmbrăcăminte. Ea avea un chip ușor diferit comparativ cu cel real; unele trăsături fuseseră realiniate, iar părul era mai scurt și auriu. În exteriorul sferei, copiile gigantice ale lui Ozzie și fetei se strângeau într-o îmbrățișare pe care el o putea simti destul de plăcut pe buze. În

spatele lor, datele Cetății Negre se învolburau aidoma unei nebuloase cetoase, limitată de pereții studioului.

Ozzie ridică mâna ca să-și pipăie gura, o senzație ce fu suprapusă sărutării. Mârâi nemulțumit.

— Bun, zise el. Vrei să-mi spui acum care-i treaba?

— Bineînțeles, dar mai întâi o să te rog să încerci să mențiii sărutul.

— N-aș zice că-i prea greu.

— Foarte amuzant. Simularea asta ar trebui să fie impenetrabilă pentru orice senzori din clădire, iar aici suntem accelerați, așa că sărutarea va fi un camuflaj bun. Nu spera prea multe, armăsarule, un minut în timp real va fi tot ce capeți.

— Și eu mă bucur că te-am cunoscut, păpușă. Cum te cheamă?

— Mellanie Rescorai. IC m-a trimis să aflu ce ți s-a-ntâmplat.

— Știu numele ăsta. Ah, da, cea care mi-a tropăit prin casă cu zece mii de musafiri.

— Rezolvă asta cu IC. Am o subrutină IC actualizată, pe care și-o pot dezarhiva într-o matrice, dacă putem găsi una suficient de mare în conac.

— Inserțiile mele ar trebui să-i poată face față, spuse Ozzie.

Îi ceru e-majordomului să golească cinci biocipuri, expediindu-le fișierele si programele în celelalte și ridicând niște fireshielduri foarte puternice.

— Mă-ndoiesc, comentă ea.

— Haide să-ncercăm, da?

Suprafața sferei cenușii înflori cu linii portocalii și mov mișcătoare. E-majordomul îl anunță că biocipurile se umpleau rapid.

Liniile se potoliră în spirale întrepătrunse.

— Salut, Ozzie! spuse subrutina IC.

— Mișto chestie, făcu bărbatul.

— Erai pe punctul de a dezvălui cine construise bariera, când securitatea Sheldon a întrerupt legătura.

— Ah, da, ce mai seară a fost...

Îi explică ce îi spusese Dansatorul-în-nori despre rasa Anomine.

— Așadar ei nu vor repara răul, zise subrutina IC.

— Nu se pare.

— LuminăDimineațăMunte nu va mai reprezenta mult timp o problemă, interveni Mellanie. Nigel și ceilalți au decis să

folosească bomba-nova împotriva lui Dyson Alfa. De asemenea, vor distruge orice alte stele pe care LuminăDimineațăMunte le-a colonizat, ca să se asigure că este distrus și că nu ne va mai putea amenința niciodată.

— Mai mult de o stea? întrebă Ozzie îngrozit.

— Sunt îngrijorați de scara răspândirii lui. A trecut mult de când bariera a fost înlăturată.

— Radiațiile vor ucide orice creaturi vii din toată secțiunea respectivă a galaxiei, rosti Ozzie. Ei nu știu asta-n pizda mă-sii? Hristoase, nu-i de mirare că Nigel vrea să mă țină-ncuiat aici!

— Ba o știu, răspunse Mellanie, totuși trebuie făcut.

— Tu poți da o mână de ajutor? o întrebă bărbatul pe subrutina IC. Nu-ți dai seama că greșim dacă procedăm așa?

— Etic, este greșit. Pe de altă parte, este necesar pentru supraviețuirea voastră. Nu noi trebuie să luăm decizia aceasta.

— Bun, fii atent. Am examinat datele din Cetatea Neagră. În mod evident, agentul Starflyer a utilizat o versiune modificată a bombei-flamă originală cu care a lovit soarele lui Far Away. Distorsionarea cuantică este cât se poate de evidentă. Ea a belit generatorul; în privința asta, toți sunt de acord. Crezusem că va trebui reparat, însă acum nu mai sunt la fel de sigur.

— De ce? întrebă subrutina IC.

— Fiindcă efectul este continuu. *A doua șansă* a înregistrat anomalia aceea cuantică în tot timpul cât a fost în sistemul Dyson Alfa. Cu alte cuvinte, sistemele generatorului pot să fie funcționale și-n prezent, dar ele nu functionează normal cât timp structura cuantică le este distorsionată. Distorsionarea aceea este proverbialul băț în roate.

— Dacă o îndepărtați, mecanismul își va relua operarea.

— Este singura mea idee, spuse Ozzie. Ultima noastră încercare de mântuire. Măcar în privința asta, vrei să m-ajuți?

— Cum propui să înlături dispozitivul de distorsionare?

— Cu nucleare. Ce-altceva aș putea face?

— Ne îndoim că o explozie nucleară ar avea succes. Dacă dispozitivul produce un efect similar distrugătorilor cuantici, proiectilul fie că se va converti în energie de la depărtare, fie că componentele sale nu vor mai funcționa... la fel ca generatorul în sine.

— Atunci folosim un distrugător cuantic de-al nostru; comutăm efectul de la câmp la fascicul, îl orientăm spre dispozitivul lui Starflyer și ne rugăm cerului ca tehnologia noastră să aibă rază mai mare de acțiune. Marina a folosit distrugători cuantici ca să distrugă bombele-flamă și-a mers.

— Presupunând că ai dreptate în absolut toate privințele, pare practic.

— Așa zic și eu.

— Crezi că Nigel va fi de acord? întrebă Mellanie.

— Nici vorbă! pufni Ozzie nemulțumit. El nu crede că generatorul poate fi reparat. El și gașca lui veselă de psihopați au votat deja opțiunea genocidului. Nu mă va lăsa să trimit una din navele lui după potcoave de cai morți.

— Atunci de ce te mai sinchisești?

— E simplu — acum, când știu ce trebuie făcut, pot acționa.

— *Tu*?

— Sigur că da. De ce nu?

— Ai o navă stelară?

— Teoretic, da.

— Ce înseamnă „teoretic"? insistă Mellanie. Asteroidul tău are propulsii superluminice?

— Nu, nu, gândești în direcția greșită. Eu dețin patruzeci si cinci la sută din TSC. Am fost de-acord să iau cu cinci mai puțin ca Nige, pentru că toate căcaturile-alea corporative nu-s genul meu. Așadar din punct de vedere teoretic dețin patruzeci și cinci din oricât de multe nave stelare a construit el.

— Crezusem că Dinastia a construit navele.

— Tu vrei să comitem genocid, dacă-l putem preveni?

— Nu.

— Bun.

— Însă tocmai ai zis că Nigel nu te va lăsa să iei vreo navă. Nu te va lăsa nici măcar să părăsești domeniul conacului. Informarea de securitate pe care-am primit-o în Illanum a fost foarte explicită în privința asta.

— Mda, asta-i nasol, fiindcă-nseamnă că va trebui să mă scoateți voi de-aici. Ozzie făcu o pauză și o privi pe Mellanie: Nigel știe că tocmai tu ai venit aici?

— Nu, răspunse subrutina IC. Am interceptat o fată procurată de la Lady Georgina. Mellanie este o substituire clandestină.

— Bun, perfect — atunci mă vei ajuta?

— Nu văd cum aș putea eu s-o fac, răspunse Mellanie.

— Dac-ai putea, m-ai ajuta?

— Cred că da.

— Și tu? Degetul virtual al lui Ozzie ciocăni în peretele virtual al sferei; liniile oranj și purpurii se reformară, ocolind punctul de impact. O să ieși în cele din urmă dinapoia gardului?

— În forma aceasta deținem abilități limitate. Cressat nu face parte din unisferă. Recent și-a modernizat filtrele de interfață și presupunem c-a făcut-o pentru a nu compromite proiectul navelor de salvare ale Dinastiei.

— Da, da, bine. Vreau să te infiltrezi și să subminezi rețeaua și senzorii de securitate ai clădirii. Nimic fizic, știu ce fobii ai față de lumea reală, dar poți face măcar asta pentru mine?

— Ar trebui să fie posibil.

— În sfârșit ți se întrevede umanitatea. Bine, Mellanie, vreau ca tu să pleci.

— Să plec?

— Da. Diseară. Ceartă-te cu Orion, sau altceva. După ce se-ntunecă, cere un taxi sau o mașină. Eu voi spune că stau în studio ca să examinez datele Cetății Negre, însă în vreme ce amicul nostru de-aici se ocupă de sistemele de securitate o s-o șterg către capătul drumului de acces spre conac. Tu m-aștepți cu portiera deschisă.

— Mi se pare extrem de rudimentar, comentă ea nesigur.

— Întotdeauna acțiunile simple sunt cele mai bune. Cu cât sunt mai puține elemente, cu atât pot să apară mai puține probleme.

— Probabil...

— Ușa studioului, spuse subrutina IC. Uitați-vă la clanță.

Ozzie privi pe lângă versiunile gigante ale sale și Mellaniei, care continuau să fie cu buzele lipite în mod delicios, apoi prin nebuloasa de date a Cetății Negre. Clanța din alamă a ușii studioului cobora într-un ralanti agonizator.

— Băga-mi-aș, gemu el. Nu asta. *Te rog*!

* * *

Orion îl anunță pe bucătar ce dorea Mellanie pentru prânz, apoi comandă și el la fel și se asigură că masa lui Tochee va fi de

asemenea gata. Își atârnă cămașa udă pe umăr și porni prin conac către studio. Totul mersese atât de bine cu Jasmine, încât știa că Ozzie nu-l va crede. Nu era nici măcar sigur că el însuși se încredea în propriile amintiri despre evenimentele din cursul dimineții. Dar se simțise *atât* de bine! *O fată perfectă, care mă place*!

Deschise ușa studioului și izbucni:

— Auzi, Ozzie, n-o să-ți....

După aceea se opri, fiindcă Jasmine se afla înăuntru. Ea și Ozzie se desprindeau unul de celălalt. Îmbrățișarea lor nu fusese doar o sărutare, Orion văzu că se țineau strâns de mâini. Se separară iute, amândoi cu expresii de profundă vinovăție.

— Fii atent... ăăă, puștiule, să nu-nțelegi greșit..., începu Ozzie.

Orion se întoarse pe călcâie și o luă la fugă. Coridoarele conacului erau lungi și late, iar el putea accelera rapid. Alergă pe cât putu de tare. Cămașa îi căzu de pe umăr. Continuă să gonească, în timp ce lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Un hohot devastator îi izbucni dintre buze și răsună prin conac.

* * *

Mellanie trase aer adânc, când Orion o luă la fugă.

— La naiba!

Chipul băiatului fusese atât de oripilat, încât nu-i venea ușor să știe că ea era cauza suferinței.

— Nu pot să cred! urlă Ozzie. Fața i se boți într-o expresie de angoasă și-și ridică ambele brațe, implorând cerurile: L-am nenorocit pe puști — probabil, pe viață! Băga-mi-aș! O prinse pe Mellanie de mână: Du-te după el și lămurește lucrurile.

— Poftim?!

Ea crezu că nu-l auzise bine. E-majordomul o anunță că i-punctul lui Ozzie era interfațat cu al ei. **Este pretextul perfect ca să plec**, îi expedie ea în mod text.

— E mierlit după tine, zise Ozzie. Nu-nțelegi? Pân-acum nu s-a mai ținut niciodată de mâini c-o fată, cu-atât mai puțin să petreacă o dimineață întreagă cu una. Pentru Dumnezeu, eu nu mai am nicio cale de a-l salva, însă pe tine tot te va asculta! Ai exact o șansă să repari lucrurile. Dacă n-o s-o faci, el va fi distrus pe viață.

Nu pleci decât după ce se-ntunecă. Până atunci lămurește-l pe băiat. Noi ne vom ocupa de rețeaua clădirii.

— Dar...

Mellanie se simțea exasperată de atitudinea lui Ozzie. Era aproape ca și cum el ar fi considerat că băiatul era mai important. *Sau poate că-i un actor extraordinar.* Era convinsă că tot personalul de securitate accesa mica lor dramă prin intermediul senzorilor din clădire.

— Nu fi cățea! rosti aspru bărbatul. Nu uita pentru ce-ai fost plătită.

Du-te, pleacă după el.

Femeia își smulse mâna din a lui, ceea ce nu necesită niciun pic de teatru. Fu aproape sigură că el vorbea serios.

— Bine, șefu' se răsti furioasă și ieși valvârtej din studio.

Nu trebuia să fii genial ca să știi unde va fi Orion; Mellanie însăși se retrăsese de destule ori din fața lumii. Cămașa lui zăcea pe pardoseala mozaicată a holului. O ridică și porni în sus pe trepte. Rețeaua clădirii îi spuse care era odaia băiatului.

— Orion? bătu ușor Mellanie la ușa lui.

Niciun răspuns.

— Orion? repetă ea mai tare.

Tot nimic, așa că-i ceru rețelei clădirii să descuie ușa. Urmă un moment în care matricea de management ceru autorizarea securității, după care se auzi un clic. Femeia intră și văzu că draperiile erau trase peste geamuri. Strânse din buze, pentru a-și alunga zâmbetul. *Un clișeu în carne și oase.* Era de mirare că băiatul nu pusese să-i urle muzică rock, vreo melodie goth plină de angoase despre suferință și moarte. Pe de altă parte, bineînțeles că Orion nu ascultase probabil niciodată muzică rock, deoarece crescuse pe Silvergalde. *Să dea dracu'... dacă-i place folkul?*

Orion stătea ghemuit pe pat, cu spatele la ușă. O mână îi era încleștată în jurul pandantivului de la gât.

— A fost vina mea, vorbi încet Mellanie.

— Pleacă, răspunse el cu glas tremurat.

— Orion, te rog, am fost o prostuță. Ai măcar *idee* cât de celebru este Ozzie? Toți din Commonwealth cred că-i un sfânt sau un înger damnat sau altceva... Pur și simplu n-am putut rezista. Știi cât îmi va crește reputația la școală fiindcă am fost sărutată

de Ozzie? Sunt oameni care abia acum mi-ar băga în seamă existența.

— Asta-i o prostie.

— I-adevărat. Întinse mâna și-l mângâie pe umăr: Ori asta, ori autograful lui este același lucru. Iar tu ne-ai speriat, asta a fost tot, de-aia am fost surprinși.

— Vreau să zic că-i o prostie să zici că nimeni nu-ți bagă-n seamă existența. Ești de-a dreptul... fenomenală!

Mellanie se sui în genunchi pe saltea și se aplecă peste el. Băiatul o privi îmbufnat, dar nu se retrase.

— Plângi! exclamă ea.

Fu realmente șocată.

— Voiam să mă-nsor cu tine..., gemu el. Te iubesc, Jasmine!

— Pof... Tu? Nu... Orion, nu iubești pe cineva după o singură dimineață petrecută împreună.

— Ba da! Chiar și-atunci când te certai cu paznicii, am știut că nu doresc pe nimeni altcineva.

Suna atât de jalnic și de terifiant de sincer, încât o trecură fiorii. Îi luă mâna în a ei și-i ceru e-majordomului să inițieze o interfață sigură. O anunță că nu putea. O scanare pasivă rapidă a inserțiilor nu putu detecta niciun COtatuaj în corpul băiatului.

— Orion, întrebă ea curioasă, tu n-ai inserții?

— Nu. Mâna băiatului se strânse plină de speranțe în jurul mâinii ei: Vorbești serios, că tu și Ozzie n-ați început nimic?

— Nu.

Era ridicol să fie nevoită să-l liniștească pe băiatul acesta naiv, când problemele reale ale războiului încă nu fuseseră rezolvate, totuși conștiința o oprea să plece. *Dumnezeule, e și mai rău decât Dudley! De fapt, nu, nu-i cinstit; Dudley n-a fost niciodată atât de vulnerabil. Sau de dulce...*

— Aha...

Nu părea convins.

— Crede-mă, continuă ea încet, dac-ar fi fost altceva, dacă mi-ar fi plăcut mai mult de el, aș face asta?

— Ce?

Ea îl sărută.

* * *

Afară era întuneric; soarele lui Cressat apusese cu aproape o oră în urmă. Mellanie stătu întinsă pe pat și ascultă pentru câteva minute răsuflarea regulată a lui Orion, înainte de a fi sigură că adormise. Se ridică de pe salteaua cu gel pe cât de precaut putu, pentru ca să nu-l trezească. Era întins pe o parte, cu un braț atârnând peste marginea patului. Ea surâse și-l acoperi cu pătura subțire. Băiatul suspină în somn și se foi mulțumit sub țesătură. Nu se mai mișcă, nici chiar când ea îl sărută, foarte ușor, pe un umăr.

Sper, ar trebui să fie epuizat după toate prin care l-am pus să treacă. Simțea o mândrie afurisită, gândindu-se la cât succes avusese în a-l corupe în după-amiaza acea lungă. *Sunt o fată rea,* rea *de tot. Și-mi place fiecare minuțel.*

Nu se mai obosi să-și caute costumul de baie și halatul de prosop, fiindcă foșnetele l-ar fi putut trezi pe Orion, așa că merse goală pușcă pe coridoarele lungi ale conacului, înapoi spre apartamentul Bermuda. Zâmbetul ei nu conteni nici măcar o clipă. Nu-și putea șterge din minte fața băiatului, expresiile de surpriză și de încântare tematoare. Corpul lui răspunsese în mod plăcut. Unele dintre reacțiile sale o făcuseră să râdă, apoi să icnească. *Rea!*

Intră în apartament, puse palma pe matricea desktop și i-punctul ei interfață în mod protejat cu rețeaua clădirii. Subrutina IC se instalase în matrice și o aștepta.

— Ne-am infiltrat în rețea, o anunță. Ozzie va putea părăsi clădirea nedetectat. Te va aștepta la prima barieră pentru animale a drumului de acces.

— Bine, atunci voi comanda un taxi din Illanum. Peste cinci-sprezece minute.

Fembotele îi împachetară bagajele, în timp ce-și făcu un duș rapid. Înainte de a pleca, scrise un bilet scurt și-l puse într-un plic pe care-l lipi.

Când coborî la parter, în hol se afla o femeie din personalul de securitate pe care o ținea minte de dimineață. Jansis, parcă... Taxiul de la oficiul Dinastiei tocmai oprise afară.

— Vrei, te rog, să-i dai asta lui Orion, mâine dimineață? întrebă Mellanie și-i întinse plicul.

— Pleci?

Femeia părea ușor surprinsă.

— Am făcut lucrul pentru care am fost plătită.

Mellanie nu putu detecta nicio suspiciune și întinse din nou plicul.

— Bine, îl acceptă femeia.

Mellanie coborî treptele largi, sperând că nu trăda prea multă grabă. Taxiul era același model de limuzină Mercedes maro care o adusese. Ocupă unul dintre locurile din față și valizele suiră în portbagajul deschis. Nu-i plăcea să șofeze manual, așa că-i ceru e-majordomului să determine o rută către gara Illanum.

— Și încetinește foarte, foarte mult când ajungem la prima barieră pentru animale, îl instrui.

Mașina merse mai bine de un kilometru și jumătate pe drumul de acces șerpuit prin domeniul care înconjura conacul, înainte de a încetini. Mellanie deschise portiera și Ozzie sări înăuntru.

— Marfă! comentă el admirativ instalându-se mai bine. Am făcut-o!

Mercedesul mări viteza. Ozzie îi comandă să comute pe șofat manual și un volan i se telescopă în față. Îl apucă cu ambele mâini. O imagine cu lumină amplificată apăru pe parbriz, arătând arborii din parc ca niște spectre alb-argintii.

— Cum e cu Orion? întrebă Ozzie.

Mellanie zâmbi larg. Era un gest reflex, nu se putea abține. Nici n-ar fi dorit.

— Numai bine.

Ceva din tonul ei îl făcu pe Ozzie să-i arunce o privire întrebătoare.

— Ce crede despre mine?

— Că ești Antihrist.

— Mersi!

Ea privi peisajul monocrom ce luneca de o parte si cealaltă.

— Sper că știi unde-i baza navelor stelare a Dinastiei Sheldon, deoarece eu n-am habar.

— M-am gândit la asta. Poarta spre Cressat a fost extinsă și traficul prin ea este intens. Așadar acolo va fi cel puțin o parte din operațiuni.

— Unde anume? Este o planetă-ntreagă și ăsta-i singurul mijloc de transport pe care-l avem.

— Relaxează-te! Unul dintre motivele pentru care Nigel a dorit atât de mult să mă țină închis este faptul că sunt adânc înglobat în TSC. Ți-am spus — jumătate îmi aparține.

— Pe de altă parte ai spus că el se ocupă de rutinele zilnice.

— I-adevărat. Deși pot trece prin majoritatea barierelor de securitate ale Dinastiei, bănuiesc că asta îmi va pune probleme. Îl cunosc pe Nigel. Un proiect la scara asta, și conceput pentru a-i salva pielea, îi va amplifica la maximum paranoia corporativă. Toate protocoalele de securitate din jurul lui vor fi nou-nouțe și nu voi avea absolut niciun privilegiu de acces. Există un singur loc în care el ar construi ceva atât de secret. Sper doar să nu fi schimbat prea mult din personalul de acolo.

16

Când limuzina prezidențială opri lin, nu mai existau mulțimi care s-o întâmpine pe Elaine Doy. Bodyguarzii Președintei executară însă procedura standard de debarcare, scanând zona și rulând identificări ale puținilor oameni aflați în afara centrului de control al porții. Era o clădire banală, construită dintr-un amalgam metal-piatră de mare densitate cu ferestre verticale înguste și afundate, genul de bloc de birouri care ar fi fost închiriat de o companie mică fără viitor. În cazul acesta se afla literalmente în umbra clădirii generatorului de gaură-de-vierme de pe Hanko, ale cărei laturi din panouri de compozit se ridicau înapoia ei ca un munte vertical.

Securitatea prezidențială își dădu aprobarea și portierele groase și blindate ale limuzinei se deblocară. Sigiliul pneumatic care o proteja de atacuri chimice și biologice se decuplă și câmpul de forță se dezactivă.

— Văd că Nigel nu s-a obosit să vină să mă primească, se plânse Președinta.

Ce i-ar mai fi plăcut asta unisferei! Nigel Sheldon se mulțumise să trimită niște indivizi de la managementul gării care o așteptau pe trepte.

— Nu uita că transmisia Michelangelo este în direct, o avertiză Patricia când ușa se dilată, deschizându-se.

Când Doy ieși din limuzină, zâmbetul ei avea tenta de gravitate cuvenită ocaziei. Le mulțumi celor doi manageri SISC pentru că-și făcuseră timp s-o aștepte în niște momente probabil foarte agitate pentru ei în ziua aceasta istorică, încuviință politicos din cap spre reporterul lui Michelangelo, care stătea într-o parte, și îngădui să fie condusă înăuntru.

Centrul de control în sine cunoscuse o modificare grăbită în ultimele zile: peste o duzină de console noi fuseseră îngrămădite pe culoarele înguste dintre cele două șiruri deja existente. Dacă anterior, în condiții normale de operare, aici n-ar fi lucrat mai mult de trei-patru oameni, acum toate consolele erau ocupate de tehnicieni înapoia cărora stăteau specialiștii și inginerii care monitorizau noile proceduri. În plus lângă peretele îndepărtat se găseau o mulțime de demnitari care izbutiseră să obțină o invitație de la TSC, printre care se zărea și Michelangelo. Cu o jumătate de oră înainte ca gaura-de-vierme să fie comutată la noul mod avansat de flux temporal, atmosfera era încordată și surescitată. Tehnicienii nu se sinchiseau să folosească legăturile de comunicații, ci răcneau cât puteau de tare întrebări și comentarii prin sală.

— E mai rău ca la o dezbatere a Senatului, vorbi Doy prin colțul gurii când intrară.

Expresia neutră a Patriciei nu se modifică nicio clipă.

Nigel Sheldon apăru s-o întâmpine și-și ceru scuze că n-o asteptase la intrarea din față.

— Situația devine nițel cam încordată pe-aici, explică el. Mi s-a cerut chiar sfatul în privința tensiunilor la care este supusă materia exotică. Am fost destul de măgulit...

— Sunt sigură că le-ai oferit tot ajutorul, comentă Doy tensionată.

Era perfect conștientă de reporterul lui Michelangelo care se afla la câțiva pasi și captura totul pentru audiența unisferei. În grila vederii ei virtuale, numărul accesărilor creștea constant spre nivelul pe care-l generase ultima invazie a Dysonilor.

— Contribuim toti cu ce putem, rosti Nigel pe un ton foarte condescendent.

Rafael Columbia apăru și o salută pe Doy.

— Bună ziua, amirale, spuse ea ușurată. (Măcar el avea să fie mai protocolar, așa cum ar fi meritat situația.) Cum se descurcă Marina cu restul navelor Dyson? întrebă Președinta, ca și cum flotele Dyson ar fi fost o problemă minoră — câteva amărâte de nave spatiale care fugeau deja dinaintea forțelor superioare ale Commonwealthului.

— În sistemul acesta situația este sub control, doamnă Președintă, spuse Rafael. În prezent opt fregate au misiunea de

eliminare. Mai bine de jumătate din navele Dyson au fost eliminate cu succes, iar restul fug. Protecția Wessexului cu generatoarele sale de găuri-de-vierme este imperativă și o vom garanta, indiferent de costuri.

— Sunt convinsă, amirale.

Nu suna tocmai ca informarea pe care bărbatul i-o ținuse cu zece ore în urmă. În multe dintre sistemele 47Secunde, navele Dyson încercau să se adune în roiuri, însumându-și capacitățile defensive și căutând în același timp să găsească un asteroid sau un satelit convenabil pe care să-l ocupe ca bază, dar în șapte sisteme roiurile respective se îndreptau către planetele Commonwealth. Marina deviase fregate în tentativa de a respinge invazia aceea, însă erau copleșite numeric. Cele șapte planete urmau să aibă probleme mari în decursul săptămânii următoare, până aveau să fie evacuate.

— Suntem aproape gata, anunță Nigel.

El și Doy merseră în partea din față a centrului de control și vacarmul din jur se stinse treptat. Cele cinci portaluri holografice mari de pe perete proiectau date și grafice ale găurii-de-vierme. Cel central comută pe imaginea lui Hasimer Owram, Primul Vorbitor al lui Hanko.

— Bună ziua, domnule Sheldon, doamnă Președintă.

Doy fu foarte conștientă de subtonul ostil din vocea lui și speră că nu mai fusese sesizat de altcineva. Ultima discuție pe care o avusese cu Owram, cu cinci ore în urmă, fusese scurtă și antagonistă. Începând de la groaza bărbatului că Hanko va începe prima evacuarea în viitor, sau, așa cum se exprimase el, experimentul pentru a testa dacă ideea lunatică a călătoriei în timp va funcționa, și terminând cu faptul că Nigel nu glumise când afirmase că nu va îngădui nimănui să nu participe la operațiune. Owram dorise să i se permită să revină în Commonwealth pentru a putea „monitoriza" pregătirile ce se făceau pentru poporul său pe noua lor planetă.

— Bună ziua, Hasimer, răspunse Doy. Suntem gata să vă deschidem gaura-de-vierme.

— Toți cei de-aici sunt pregătiți. Plecăm cu mare tristețe, dar în același timp cu speranță și mândrie. Societatea Hanko va înflori din nou!

— Nu am nicio îndoială în privința asta. Abia aștept să vă vizitez și să am parte în mod direct de triumful vostru.

— Hasimer, zise Nigel, gaura-de-vierme este gata. Suntem fixați direct pe poarta de la Anagaska. Se deschide acum.

— Anagaska să fie atunci! spuse Hasimer Owram. Asigurați-vă că ajungem pe vreme frumoasă.

— Consideră problema asta ca și rezolvată, răspunse Nigel.

Anagaska era o planetă de faza a III-a, la opt ani-lumină de Balkash, pe care TSC o avansase deja la statutul pre-dezvoltare. Poziția ei, în apropiere de 23Pierdute, era altă sursă a furiei lui Hasimer, însă, așa cum îi spuseseră Nigel și toți ceilalți lideri planetari ai 47Secunde, găurile-de-vierme cu baza pe Wessex nu puteau ajunge în partea opusă a Commonwealthului.

Doy văzu cum imaginea se îndepărtă de Hasimer. Primul Vorbitor stătuse lângă un Audi Tarol verde-închis cu șase locuri, parcat chiar în fața portii Hanko. Șinele de tren fuseseră demontate și înlocuite cu beton legat enzimatic, care fusese turnat grosolan peste sol, până la șoseaua principală ce ducea la gara planetară. Începea să pară că suprafața aceea recent construită n-avea să fie tocmai suficientă.

Tăcerea din centrul de control fu întreruptă de un zumzet de scepticism când triajul gării Hanko se extinse peste portal. Era plin de vehicule de toate felurile, de la tricicluri deschise, la camioane cu cinci osii. Poliția se străduise pe cât putuse să le alinieze în coloane, totuși mașinile de patrulare fuseseră repede înconjurate și blocate de numărul mașinilor. Luminile lor stroboscopice erau singurele care le trădau pozițiile, puncte de lumină sclipitoare ce pâlpâiau prin vasta carpetă multicoloră ce acoperea toată gara. La un moment dat perspectiva se pierdea și vehiculele semănau cu blocurile din grila unui oraș, un oraș prin centrul căruia șerpuia un fluviu negru și vast. Aceia erau oamenii care nu aveau mașină, camion sau bicicletă; care sosiseră la gara planetară cu unul dintre miile de trenuri ce-i adunaseră de pe Hanko. Mass-media locale estimaseră că șapte milioane de pedeștri așteptau să treacă prin poartă.

O lumină mov înghețată sclipea din poarta deschisă. De data aceasta însă nu mai provenea de la un soare îndepărtat, ci o radia chiar materia exotică. În mod normal lungimea internă a găurii-de-vierme era atât de apropiată de zero, încât practic nu putea fi

măsurată; acum era un tunel strălucitor care se întindea spre infinit și continua să se lungească. Aerul vui în el, când ecranul baric fu anulat. În centrul de control răsunară ovații și aplauze, care-și sporiră intensitatea. Doy li se alătură, aplaudând călduros și zâmbind în semn de felicitare către Nigel.

Hasimer Owram intră împreună cu familia sa în gaura-de-vierme. Fuseseră multe discuții dacă el să fie primul sau ultimul. Hasimer dorise să fie ultimul.

— Așa mi se pare decent, susținuse el. Nu voi avea respectul nimănui, dacă o voi șterge primul, lăsându-i pe toți să aștepte colapsul atmosferei și bombardamentele Dysonilor.

Nigel îl contrazisese sec.

— Hanko va fi cea dintâi planetă care va pleca spre viitor, indiferent dacă acesta va fi bun sau rău. Oamenii vor fi înspăimântați de ceea ce-i așteaptă. Trebuie să conduci prin exemplu personal, ca să le arăți că n-au de ce se teme. Tu însuți trebuie să faci acel prim pas.

Fierbând de furie, Hasimer acceptase să plece primul, lăsându-l pe Primul Vorbitor Adjunct să încheie exodul.

Doy privi câteva minute traficul care începu să treacă prin poartă. Cei care mergeau pe jos se năpustiră înainte, dirijați printre două rânduri de polițiști. Văzu doi-trei oameni care căzură. Nu zări pe nimeni care să se oprească și să-i ajute.

După ce aruncă o privire rapidă pentru a se asigura că reporterul de la Michelangelo nu era focalizat asupra ei, îl întrebă pe Nigel:

— Ce se-ntâmplă dacă generatorul se defectează?

— Mor toți, răspunse bărbatul. Simplu ca bună ziua. Nu-ți face însă griji, generatoarele noastre sunt construite pentru utilizare continuă pe termen lung și putem susține gaura-de-vierme cu alt generator în cazul în care cel primar trebuie întreținut și renovat. Se poate face. N-aș fi sugerat acțiunea, dacă riscul ar fi fost prea mare.

Ea nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată atât de intens și de sincer. Degaja un sentiment neașteptat de încredere.

— Cum progresează modificările celorlalte generatoare?

— În câteva ore ar trebui să putem începe evacuarea pe Vyborg, Omoloy și Ilichio. Restul vor fi încheiate în trei zile. Cât

va dura până ce planetele își vor trece populația prin porți depinde de guvernele lor. Unele se descurcă mai bine decât altele.

— Și cealaltă problemă a noastră?

— O vom discuta într-o sală ecranată.

— Da. Bineînțeles. (Se uită la Michelangelo, care arcui o sprânceană, în expectativă.) Ar fi bine să mă duc și să-mi joc rolul public.

Surâsul de salut al lui Michelangelo era larg și oribil de onest. Doy încercă o senzație funestă când se apropie de gigantul media. Știrile asociate războiului erau atât de multe, încât nu putea ține pasul nici măcar cu ele, cu atât mai puțin cu evenimentele curente banale. Pe timpul călătoriei spre Wessex, Patricia îi oferise o informare rezonabilă, iar oficiul prezidențial îi pregătise un serviciu de consiliere on-line, deși orice pauză pentru consultare ar fi fost exploatată de un adevărat profesionist ca Michelangelo.

— Bună ziua, doamnă Președintă, rosti el protocolar și înclină scurt din cap.

— Mă bucur să te văd, Michelangelo.

— Mai prezentăm imagini generale timp de un minut, apoi vom intra direct în interviu.

— Perfect.

Doy poziționă iconul echipei de consiliere în mijlocul vederii virtuale și apelă fluxul emisiunii din grila ei. Reporteri de pe Hanko treceau prin mulțimea impresionantă din fața porții și culegeau comentarii aleatorii. Majoritatea erau politicoase și transmiteau ideea de participare la efortul comun: un bărbat care îl luase împreună cu familia sa pe un vecin mai vârstnic, angajați ai companiei de autobuze care se oferiseră voluntar să șofeze autobuzele ticsite cu pacienți din spitale, puști care își luaseră animalele de companie. Oameni care ajutau alți oameni. Refugiații erau o comunitate care se cimentase în criza cea mai severă pe care o cunoscuse. Priveau cu ură cerul distrus de deasupra câmpului de forță, însă vorbeau cu optimism precaut despre călătoria prin gaura-de-vierme. Câteva remarci despre Hasimer care-și punea primul pielea la adăpost o făcură pe Doy să-și strângă buzele în semn de dezaprobare. Exista furie că nu se întreprinsese nimic pentru a le salva planeta și multă suferință legată de toate lucrurile pe care fuseseră siliți să le lase în urmă. Imaginea comută pe Michelangelo.

— Doamnă Președintă, după ce am văzut începutul strămutării temporale, credeți că s-ar mai fi putut face ceva pentru a o salva pe Hanko și celelalte planete 47Secunde?

— Absolut nimic, răspunse Doy. Marina a făcut o treabă excelentă...

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar l-ați destituit personal pe amiralul Kime. Nu mi se pare că ați fi fost satisfăcută de performanțele Marinei.

— Navele și echipajele lor s-au descurcat superb. Cabinetul de Război și-a manifestat îngrijorarea față de clasificarea priorităților și de aceea n-am avut alternativă decât să acceptăm demisia amiralului Kime. Nu pot să ascund faptul că nu avem suficiente nave, iar acesta este un subiect major pe care-l examinează senatorul Goldreich; totuși abia ne adaptăm la dimensiunile invaziei extraterestre.

— Vă temeți că vor mai urma alte atacuri?

— Nu. Am întreprins măsuri pentru a ne asigura că această atrocitate nu se va repeta.

— Înțeleg că nu puteți oferi detalii, însă cât de sigură puteți fi în această privință?

— Absolut sigură. Am văzut toți cât de puternice au devenit armele noastre. Accept responsabilitatea pentru rezultatul final al folosirii lor împotriva unor ființe, dar nu voi șovăi din a apăra Commonwealthul. Cred în oameni și în dreptul nostru de a exista.

— Ceva în care credea și rivala mea, sau ar trebui să spun fosta rivală, Alessandra Baron. Ne puteți spune de ce forțele Securității Senatului au considerat necesar s-o ucidă în decursul unei tentative de arestare? A pus prea multe întrebări stânjenitoare în restaurantul Senatului?

Un secol petrecut în prima linie a politicii îi îngădui Președintei să-și păstreze expresia netulburată, însă nu-i fusese deloc ușor.

— Îmi pare rău, Michelangelo, dar, așa cum prea bine știi, nu pot să comentez un caz strict secret aflat încă în desfășurare.

— Știți așadar în ce a constat presupusul delict al Alessandrei?

— Nu pot să comentez.

— Foarte bine, dar ne puteti spune de ce a ieșit Boongate din unisferă? Navele Dyson au invadat-o cu succes?

— În niciun caz. Marina nu a îngăduit asolizarea pe nicio planetă 47Secunde.

— Atunci de ce nu există legătură unisferă cu Boongate?

— Cred că este o defecțiune fizică a conexiunii. Neobișnuit și regretabil în acest moment, totuși nimic misterios. Vă asigur că suntem în contact cu Boongate prin intermediul legăturilor guvernamentale protejate. Acestea nu au însă lățimea suficientă pentru a asigura conexiunea completă la unisferă.

— Defecțiunea legăturii are vreo relație cu redeschiderea găurii-de-vierme?

— Nu știu ca gaura-de-vierme cu Boongate să fi fost redeschisă.

— A fost redeschisă, pentru timp foarte scurt. Potrivit unora dintre refugiații care au profitat de deschidere pentru a veni aici, pe Wessex, iar noi am intervievat patru dintre ei până acum, trei trenuri au trecut pe Boongate, plecând de aici. Ce se afla în trenurile acelea, doamnă Președintă? Ce era atât de important, încât să folosească forța letală pentru protecție? Ele au tras unul în celălalt, nu?

— Îmi pui întrebări despre un incident local despre care n-am auzit. Oficiul președinției nu există ca facilitate de documentare pentru emisiunile de știri. Pot doar sugera să-ți direcționezi către poliția locală întrebările legate de schimburi de focuri.

— Aveți dreptate, doamnă Președintă. O ultimă întrebare: ne puteți spune dacă este adevărat că șefa dumneavoastră de cabinet, Patricia Kantil, a fost citată de Securitatea Senatului pentru a da lămuriri?

— Îți pot spune că Patricia Kantil se bucură de totala mea încredere. Mulțumesc.

Elaine Doy se răsuci și se îndepărtă.

— Vă mulțumesc, doamnă Președintă! strigă Michelangelo după ea.

Glasul lui deținea un ton evident de batjocură.

Bodyguarzii prezidențiali o înconjurară pe Elaine când părăsi centrul de control cu o imagine de mulțumire perfectă pe chip. Patricia mergea alături de ea, fără un cuvânt, cu o expresie la fel de fericită. După ce reveniră în limuzina prezidențială, Elaine verifică dacă era activată ecranarea, apoi lovi cu piciorul în portieră.

— De unde scoate pulărău-ăla întrebările-alea? țipă ea. Căcatu' dracului! O să-l fut în gură dacă mai face vreodată așa ceva!

— Să nu mai spui asta niciodată, nici chiar în privat, rosti Patricia. Într-o bună zi o să-ți pierzi controlul și-o să vorbești așa în public.

— Asa-i! Doy șută încă o dată cu energie în portieră. Futu-l în gură să-l fut! Pentru Dumnezeu, cine i-a dat toate informațiile alea? Și era adevărat despre gaura-de-vierme Boongate?

— Este clar că-i o scurgere de informatii din interior. Bănuiesc că a fost premeditată, pentru a atenua șocul pe care-l va recepta publicul când va afla finalmente că Starflyer este real. Asta ar indica faptul că scurgerea de informații provine de la Marină. Mai exact de la Columbia — nemernicul! El clădește în mintea publică percepția că Marina controlează situația.

Doy o privi cu un aer vinovat pe Patricia.

— Ce neplăceri ne poate cauza Starflyer?

— A manipulat vreme de decenii politica din Commonwealth. Șaptezeci de planete au fost distruse și milioane de oameni uciși. Am fost cât pe-aici să pierdem războiul din considerente ce țin de costuri. Neîncrederea electoratului față de politicieni n-a fost niciodată mai mare. Să fiu sinceră, la următoarele alegeri va fi o baie de sânge. Echipa noastră de evaluare estimează că saptezeci la sută din actualii senatori își vor pierde locurile.

— Iar șansele mele de realegere?

Patricia inspiră adânc.

— Imediat ce Sheldon va distruge Dyson Alfa, voi demisiona din functia de șefă a cabinetului tău. Asta ar trebui să-ți asigure oarecare distanțare față de Starflyer.

— Asta doar într-un univers corect și onest. Nimeni n-o să uite shotgunul în care se afirma că sunt agenta lui, mai ales acum.

— A fost propagandă negativă. Starflyer l-a trimis. Isabella...

Strânse furioasă din buze. Elaine își puse mâna înțelegătoare pe brațul ei.

— Îmi pare rău.

— Au spus că i-a corupt mintea pe când era fetiță. Iisuse! Îți poți imagina așa ceva? O fetiță al cărei creier este invadat de un monstru. Prin ce trebuie să fi trecut, prin ce suferințe...

Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji și-și lăsă fața în palme.

— S-a terminat, spuse Elaine și o masă încetișor pe spate când începură suspinele scăpate de sub control.

— Ce am văzut eu din ea erau numai frânturi din ce ar fi putut să devină... Cât de frumoasă ar fi putut ajunge viața ei! Ar fi trebuit s-o știu, ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era-n regulă! O adolescentă care să-mi dea sfaturi de strategie politică... Mie! Tocmai mie! Dar am iubit-o, așa că n-am pus nimic sub semnul întrebării.

— Ea mai poate încă să ajungă persoana pe care ți s-a părut c-o vezi. Starflyer poate fi scos din memoria ei și poate fi readusă la nivelul unei ființe umane complete.

Patricia se lăsă pe spate și-și tamponă lacrimile de pe față.

— Scuză-mă... Este o prostie din partea mea.

— Înțeleg. Și nu vreau demisia ta. Vom confrunta criza împreună. Elaine oftă: Dacă va mai exista un viitor în care s-o putem face... Bunul Dumnezeu știe ce se-ntâmplă de fapt. Sheldon s-a-nconjurat și el de niște tipi care trag toate sforile. Vreau să zic că noi nici măcar n-am avut habar de gaura-de-vierme Boongate. Ce dracu' s-a-ntâmplat acolo?

— Niciuna din sursele mele nu știa despre asta.

— Să dea dracii, sunt Președinta!

— Asta nu-nseamnă cine știe ce pentru Sheldon sau pentru celelalte Dinastii.

— O să nimicească Dyson Alfa, așa-i?

— Deși i-un ticălos fără suflet, are totuși onoare. Dacă a zis-o, atunci o va face.

— Sper din toată inima să ai dreptate.

* * *

Illanum nu semăna cu un oraș normal. Fusese înființat pentru a juca rolul de antrepozit de livrare pentru toate domeniile pe care Dinastia Sheldon le avea pe planetă și exista un aeroport mic pentru hipersonicele care-i duceau pe ultra-bogați la reședințele lor foarte private. Existau de asemenea locuințe și câteva malluri selecte, pentru miile de tehnicieni, muncitori constructori specialiști și personal casnic care ajuta la întreținerea domeniilor. Expansiunea urbană mai cuprindea școli pentru copiii membrilor

seniori ai Dinastiei, magazine ce ofereau cele mai scumpe produse de firmă care puteau fi găsite în Commonwealth și câteva cluburi de relaxare de clasă înaltă și morală joasă, a căror existență era o sursă constantă de bârfe semi-invidioase în emisiunile de scandal din unisferă. Nu toti membrii Dinastiei care fuseseră invitați de Nigel să-și construiască o reședință pe Cressat favorizau calea splendidei izolări, ci preferau în locul acesteia o comunitate mai strânsă, cu un grad de interacțiune, așa că-și făcuseră case și în oraș.

Despre districtul prin care șofa Ozzie nu se putea afirma că ar fi suferit de presiuni demografice sau de lipsă de spațiu. Casele erau vaste, pe domenii uriase. Taxiul Mercedes era unicul vehicul de pe șosea, care părea curios de îngustă în atâta ostentație.

— Pe cine vizităm? întrebă Mellanie.

— O prietenă veche, răspunse Ozzie în doi peri.

I se părea că recunoaște unele clădiri ridicole pe lângă care treceau, ca piramida stacojie și castelul baronial scoțian cu șanț de apărare, dar trecuse *foarte mult* timp de când fusese aici. Și nu dorea să verifice adresa pe reteaua locală. Era posibil ca de acum Nigel și Nelson să-i fi descoperit codurile de autorizare pentru intrările secrete. Știa de asemenea că dispariția sa va fi remarcată la un moment dat, probabil mai devreme decât mai târziu. Iar în clipa aceea urma să se dezlănțuie cu adevărat iadul pe pământ. Securitatea Dinastiei avea să ruleze un audit prin rețeaua conacului și să descopere subrutina IC. Nigel avea să se înfurie rău de tot. El nu se încrezuse practic niciodată în IC, iar infiltrarea unei copii pe planeta sigură a Dinastiei sale reprezenta practic o declarație de război.

O clădire alb-spectral, formată exclusiv din curbe verticale și balcoane lungi apăru în vedere pe vârful unei coline puțin înalte de unde domina districtul înconjurător.

— Ah-ha, ia uite-o! rosti el si porni pe drumul de acces într-acolo.

Ozzie știa că senzorii matricei casei îl văzuseră; spera doar că mai deținea permisiunea de a intra. În primul rând, de fapt, spera să mai fie casa ei. Presupunerea era destul de rezonabilă; oamenii de-aici nu-si vindeau casele pentru a se muta altundeva, asa cum se întâmpla pe planetele obișnuite. Nedorind câtuși de putin să stabilească o legătură cu orice parte a retelei Cressat, Ozzie nu

încercă să apeleze pentru a vedea dacă înăuntru se găsea cineva, ci preferă să bată cu pumnul în usa metalică înaltă. Când Mellanie își puse mâinile în șolduri și-i aruncă o privire furioasă, el se mulțumi să strângă din umeri jalnic.

Se auziră pași de picioare desculțe pe o podea din lemn. Ușa se deschise și dezvălui un hol roz și portocaliu. În prag stătea o femeie îmbrăcată în capot negru, cu părul răvășit.

Ozzie mijì ochii.

— Giselle?

— Ce pizda mă-tii crezi că faci?

— Bună, păpușă, zâmbi larg bărbatul. Surpriză!

— De ce-ai venit aici, cap-de-miel?

— Îți duceam dorul. Nu putem sta de vorbă înăuntru?

Giselle Swinsol o fulgeră din ochi pe Mellanie.

— Ea cine-i? Îmi pari cunoscută.

— Mellanie.

— Curvistina din media. Dacă-ncerci să mă-înregistrezi, îți spun c-o să-ti rup personal capul, o să-ți bag mâna pe gât și-o să-ți scot inima ca s-o vezi cum nu mai bate.

— Nu-înregistrez oamenii urâți și plicticosi.

— Doamnelor, doamnelor! ridică Ozzie brațele spre ele. Haideti, vă rog! Puțină amabilitate. Giselle, Mellanie este o prietenă bună. N-a venit aici pentru un reportaj, nu, Mellanie?

— Probabil că nu, pufni femeia cârcotaș.

— Vezi, vezi? Totu-i în regulă.

Giselle îl străpunse din nou cu privirea.

— În regulă? Crezi c-asta-i în regulă?

Brațul ei țâșni iute și palma aterizâ perfect pe obrazul lui Ozzie. Intră cu furie în casă, lăsând usa deschisă.

Bărbatul își testă încet integritatea articulației maxilarului. Îl durea. Vederea îi era presărată de pete rosii.

Zâmbetul Mellaniei reapăruse.

— O prietenă veche?

— Soție, explică Ozzie obosit.

Pătrunse precaut în casă. Din bucătărie răsunau zăngănituri.

— Am întrerupt cina? întrebă el.

Observă că decorul fusese schimbat, cândva în ultimul secol. Toate dulăpioarele bucătăriei erau acum negru-închis, cu usi din sticlă. Tăbliile stacojii străluceau stins, proiectând o nuanță ce-

țoasă pe tavan. Taburete de bar șic, antichități din Miami, înconjurau barul alungit pentru micul dejun.

— Dejunul! se răsti Giselle. Luă o cană de cafea din tentaculele unei fembote și o împinse în mașina de spălat vase: Lucrez douăzeci și șase de ore pe zi, șapte zile pe săptămână și sunt moartă. Peste încă o oră trebuie să mă-ntorc.

— Dar ce faci?

— Nu-ți spun asta.

— Știam că Nigel îți va da un post de conducere în proiectul navei stelare a Dinastiei — la urma urmelor, practic e planeta ta. Tu erai alegerea cea mai bună pentru a conduce echipa de cercetare a Plantatorilor. Apropo, cum mai merge gigaviața?

— Ca și mine, supraviețuiește perfect de bine în absența ta.

— Am nevoie de o favoare.

— Atunci ar fi trebuit să te adresezi cuiva căruia să-i pese de tine. Cu siguranță că-n Commonwealth trebuie să existe măcar o asemenea persoană.

— Bun, am început cu stângul și-mi cer scuze. Am venit la tine, fiindcă trebuie s-ajung la navele stelare.

— *Ozzie*!

Femeia înșfăcă o farfurie. El nu credea că avea s-o arunce.

— Văd că ai păstrat amintirile despre noi.

Giselle înclină capul pe un umăr, iar expresia îi deveni amenințător de calmă.

— Oh, da! N-o să mă las prostită a doua oară. Mulțumesc!

— Am nevoie de ajutor. Te rog, Giselle...

Ozzie fu el însuși surprins de tremurul din vocea sa. Aceasta era realmente aruncarea finală a zarurilor; dacă Giselle nu se lăsa convinsă, totul se termina într-adevăr definitiv. Nu știa cum ar mai fi putut trăi într-un univers în care se comisese o astfel de crimă.

— Știu ce-am făcut înainte — și eu am păstrat amintirile despre noi — dar, te rog, *te rog*, ai încredere în mine pentru ultimă dată. Trebuie s-ajung la nave. Știi ce face Nigel, nu?

— Ceea ce trebuie făcut.

— Nu-i așa. Lui Ozzie i se păru că întrezărise o mică urmă de îndoială. Există o șansă, insistă el. O șansă mică, jalnică, măruntă, ca eu să am dreptate și ca genocidul să poată fi evitat. Dă-mi voie să-mi asum șansa aceea. Eu voi fi singurul care va risca. N-o să

trag pe nimeni după mine. Dă-mi însă voie să fac ceea ce trebuie să fac. Asta-i tot ce-ți cer. Te rog!

— Lua-te-ar dracu'... Mâna liberă a Gisellei lovi cu furie în tăblia stacojie. Lua-te-ar *dracu'*, Oswald Isaacs!

* * *

Surâsul Mellaniei nu dispăru pe tot timpul cât merseră cu mașina de la locuința Gisellei la poarta găurii-de-vierme. Revedea întruna chipul lui Orion. Uimirea lui... Încântarea... Râsetele... Stupoarea... Imediat ce trecură prin poartă, ridică ochii curioasă. Pe planeta aceasta soarele încă nu răsărise, ci o lumină mov abia luneca în sus de sub orizontul estic, diminuând stelele. Ceva se mișcă iute deasupra capetelor. Ceva uriaș.

— Oh... uau! exclamă ea, lipindu-se de fereastra mașinii. Floarea-spațială traversă cerul, aproape invizibilă în beznă.

— Ce mare era...

De pe scaunul șoferului, Giselle emise un sunet nepăsător.

— Într-o singură moleculă de-aici, spuse Ozzie, sunt zăvorâte mai multe secrete decât au descifrat vreodată Newton și Baker laolaltă.

— Serios? făcu Mellanie, simulând o atenție respectuoasă. Oswald..., chicoti ea.

Giselle râse pe înfundate.

Ozzie încrucișă brațele peste piept și privi fără un cuvânt peisajul steril. Mellanie zâmbi din nou larg. Urmau un transportor Ables cu zece osii, care ducea o sferă mare căptușită cu polietilenă și prinsă în benzi de fixare portocalii. Camionul din spatele lor era ticsit cu containere standard de marfă, cilindri alb-cenușii cu furtunuri ambientale în capete. Mellanie fu surprinsă de numărul mare al vehiculelor de pe șosea și de dimensiunile subansamblelor pe care le duceau. În mod clar, proiectul navei de salvare a Dinastiei Sheldon le depășea pe toate celelalte cu un ordin de mărime.

Giselle merse pe șoseaua de centură a orașului al cărui nume nu-l cunosteau, apropiindu-se de o platformă industrială de mărime medie. Deasupra acoperisurilor cele mai înalte se ridicau piloni care scăldau toată zona în lumină. Sub razele intense cu tonuri albăstrui, Mellanie văzu că majoritatea antrepozitelor erau unite laolaltă într-o configurație de tip spic. Recunoscu clădirea

generatorului găurii-de-vierme dintr-un capăt, mai masivă ca toate celelalte, cu panourile întunecate mult mai substanțiale. După ea se aflau patru generatoare de fuziune mari. Un inel de turnuri conice din beton păzea platforma.

Șoseaua îi purta către complex, trecând printr-o arcadă vastă ce părea făcută din solzi argintii.

— Acum i-acum, sopti Giselle nervoasă. Dacă IR nu mi-a acceptat actualizările personale, poți să-ți iei rămas bun, Oswald. Laserele cu atomi sunt cele mai mici arme de aici.

Trecură pe sub arcadă. Inserțiile Mellaniei raportară o scanare aproape atât de sofisticată încât să le sesizeze.

Giselle își ținu răsuflarea. Se ghemuise peste volan, așteptându-se la tot ce putea fi mai rău.

— Niciodată nu ți-am putut înțelege nesiguranța asta, comentă Ozzie. Nimeni nu-l întreabă pe șefu'.

— Ia uite cine vorbește, pufni ea, expertul în managementul corporativ! Ai măcar idee cât de... În sfârșit, las-o moartă!

Își relaxă strânsoarea degetelor pe volan și pătrunseră în complexul porții.

Giselle opri pe locul ei de parcare de lângă blocul administrativ și-i duse direct în incinta-vestiar de la parter. Mellanie îmbrăcă un combinezon inform din țesătură semiorganică verde, care i se contractă în jurul corpului. În zona genunchilor și coatelor se umflă, oferindu-i protecție împotriva ciocnirilor în imponderabilitate. Giselle îi întinse o cască albă. Ozzie se chinuia deja să-și îndese părul în casca lui. În cele din urmă renunță și lăsă cu-relușele neîncheiate.

Gaura-de-vierme care ducea la grupul de platforme orbitale de asamblare era un model comercial standard utilizat de TSC pentru rețeaua feroviară, cu o poartă circulară cu diametrul de treizeci de metri. Până și dimensiunile acelea erau la limită pentru compartimentele sferice care intrară în ea pe un conveier lat din metmal. Mellanie se opri pe pasarela de pe latura holului de transfer care ducea la poartă și privi două sfere ce lunecau pe lângă ea. Tot învelișul protector din polietilenă le fusese îndepărtat, dezvăluind suprafața alb-argintie. Exteriorul părea relativ delicat, ținând seama că fusese proiectat să reziste la expunerea la spațiul cosmic. Femeia se întrebă cât ar fi fost în stare Paul Cramley să ofere pentru a vedea toate astea. Era straniu să se gândească la

faptul că modulele acestea fuseseră concepute să traverseze jumătate din galaxie si să nu mai revină niciodată, că navele stelare pe care le formau puteau realmente să însămânțeze o civilizație nouă. Ea se uitase la picturile din cartea de istorie cu cele mai mari evenimente, care arătau sosirea corăbiilor coloniștilor în Australia; acestea erau echivalentele lor moderne.

Sferele fură urmate de containere mult mai mici.

— Gata! anunță Giselle. Îi dăm drumul.

Porniră toți trei pe pasarelă spre poartă. De cealaltă parte, Mellanie zărea modulul de recepție al platformei de asamblare; la prima vedere, interiorul unui glob fusese acoperit cu arhitectura brută a fabricilor. Era o sferă complexă de traverse ce păreau să unduiască constant. Înțelese apoi că structura era presărată de sute de 'boți ce se deplasau peste ea, în timp ce, dedesubt, brațele manipulatoare se mișcau permanent. Pe jumătate din traverse pâlpâiau holograme stacojii luminoase, avertizând oamenii să se ferească de sistemele mecanice. Sferele și containerele se despărțiră lent pe brațe ale conveierului și dispărură prin tunele metalice care duceau la diverse porțiuni din navă.

Drept în fata lor, acolo unde pasarela se sfârșea la poartă, oamenii se prindeau de inele ce lunecau în lungul unei căi electromusculare care-i aducea în modulul receptie.

— Am programat sistemul să ne ducă la docul fregatei, le spuse Giselle. Nu faceti nimic, doar țineți-vă bine.

Când ajunse la capătul pasarelei, Mellanie o imită pe Giselle și prinse un inel. Mânerul din plastic pliabil al acestuia reacționă instantaneu, înconjurându-i mâna, după care se deplasă în lungul benzii electromusculare, remorcând-o. Gravitația dispăru brusc și Mellanie strânse disperată din buze, deoarece toate instinctele o anunțară îngrozite că se afla în cădere. După un minut își regăsi controlul respirației și, treptat, începu să se bucure de călătorie. Doar stomacul, care părea inconfortabil de agitat, o împiedica să fie complet destinsă. Orion îi povestise despre senzația aceea atunci când *Găsitoarea-potecii* căzuse peste marginea planetoidului din apă. Ea surâse cu drag. *Ce băiat nebun!*

Mellanie fu purtată în jurul unui sfert din modulul recepție, acolo unde zgomotele scoase de 'boți și brațele manipulatoare atingeau volumul unui stadion în delir. După aceea cotiră și pătrunseră în unul dintre tunelurile mari. Acesta se ramifică în

două și din nou, în cinci. Inelul cu mâner o duse prin pasajul cel mai mic, larg de patru metri.

În capăt era o ecluză pneumatică din metmal. O hologramă oranj ilumina aerul din fata ei, anunțând: ACCESUL NUMAI PENTRU PERSOANE AUTORIZATE. Giselle se ancoră de un petic de arici și puse palma pe comanda i-punct. Ușa ecluzei se deschise, retrăgându-se în cinci segmente. Ei trecură mai departe și segmentele se închiseră înapoia lor.

Brusc Mellanie încercă o senzație de claustrofobie în incinta strâmtă și avu nevoie de toată voința pentru a nu se răsti: *mai repede*! După câteva secunde, ușa exterioară se deschise.

Docul fregatei era un cilindru de metal lung de trei sute de metri și lat de șaptezeci de metri, cu un capăt deschis, protejat printr-un ecran baric care strălucea purpuriu fosforescent. Spre deosebire de platformele de asamblare, interiorul era aproape complet lipsit de brațe manipulatoare. Trei suporturi-încărcătoare de armament se aflau pe capătul solid, cu membrele telescopice de ridicare retrase. Două fregate elipsoide erau andocate față în față la jumătatea lungimii cilindrului: *Caribda* și *Scylla*. *Scylla* era înconjurată de platforme curbe din zăbrele ce permiteau 'boților și tehnicienilor acces la fiecare centimetru pătrat al carcasei incredibil de neagră; câțiva oameni lucrau acolo. *Caribda* nu avea asemenea echipamente, cu excepția a trei brațe ombilicale și a unei cuști de acces din plastic pliabil amplasată peste ecluza ei deschisă.

Ozzie privi fregata cu un zâmbet lacom.

— Nenică! Are armament?

— Nu știu, răspunse Giselle pe un ton scăzut; după ce intraseră în doc, părea buimăcită că ajunseseră atât de departe. Potrivit graficului, ar trebui să plece în cinci ore, așa c-ar trebui să aibă.

— Să mergem și să vedem.

Ozzie se propulsă puternic din picioare, plutind prin doc. După un moment, Giselle îl urmă.

De acum nu numai imponderabilitatea îi ridica Mellaniei stomacul în gură; deja se simțea realmente îngrozită. Fregatele arătau înfiorător de puternice. Nimeni nu se putea îndoi că fuseseră construite pentru agresiune. Iar faptul că una sau probabil amândouă aveau la bord bombe-nova nu ajuta cu nimic la dimi-

nuarea agitației ei. Începu să-și activeze inserțiile, configurându-le să scaneze orice activități.

— Nu poate fi așa ușor..., murmură ea.

Îndoielile începeau să-i fie copleșite de o incitare care creștea. *Cerurilor, voi deturna o fregată a unei Dinastii! Voi zbura la Dyson Alfa, ca să pun capăt războiului. Eu!* Sări peste vastul spațiu deschis.

Ozzie poposise pe perete, destul de aproape de *Caribda*, și folosi peticele de arici de pe mânșete și tălpi ca să se deplaseze în lateral aidoma unui crab, până ajunse la pilonul gros care susținea unul dintre brațele ombilicale. Un bărbat în combinezon verde și cască albă ieși din fregată și începu să strige. Ozzie flutură voios din brat într-acolo. Giselle ajunse lângă el și începu să-l calmeze pe bărbat.

— Sunt convins că l-ai recunoscut pe Ozzie, o auzi Mellanie spunând de îndată ce intrară în raza ei auditivă.

— Păi, da, răspunse bărbatul.

— Salut, nenică!

— Salut, salut. Dar nimeni n-a trecut asta în grafic.

— Haide, Mark, făcu Giselle, știi bine că graficul se schimbă mai rapid decât putem noi ține pasul.

Mellanie ajunse pe latura docului și se strădui din răsputeri să nu ricoșeze și să zboare mai departe. Peticele de arici erau al naibii de greu de utilizat. Își studie picioarele pentru o clipă, ca să se asigure că erau fixate, apoi ridică ochii. Un zâmbet larg îi apăru pe față.

— Bună, Mark...

— Hă! se holbă Mark, nevenindu-i să creadă. Mellanie?

Giselle o privi alarmată pe femeie.

— Voi doi vă cunoașteți?

— Suntem prieteni *foarte* buni... și de mult, rosti Mellanie cu glasul ei cel mai tărăgănat și senzual.

Bineînțeles, Mark se învăpăie la față.

— Ea este reporteră, protestă el. Și lucrează pentru IC. Crezusem că Dinastia n-o vrea pe IC pe planeta asta.

— Și tot *ea* ți-a salvat fundul, replică apăsat Mellanie. Ce mai fac Barry și Sandy?

Mark scoase un mârâit stânjenit din fundul gâtului.

— Acum sunt logodită cu Nigel, urmă Mellanie. Voi face parte din haremul lui. Așa că fii amabil cu soția șefului tău.

Pe fața lui Ozzie apăru o grimasă de surprindere.

— Ești logodită cu Nige?

— Alaltăseară m-a cerut de soție.

— N-ai zis-o până... Scutură din cap. Bun, este irelevant. Mark, mă aflu aici pentru turul de inspecție, clar? În plus, mor realmente de curiozitate să văd fregata; mi-aș strica reputația dacă cineva ar afla cât de mierlit sunt după chestiile tehnice, totuși trebuie să zic c-asta-i o realizare inginerească marfă de tot. Giselle mi-a povestit despre zborul *Exploratoarei* și despre tot ce-ai făcut tu.

— Deci știi..., rosti Mark pe un ton care sugera satisfacție secretă.

— Cred că toți îți suntem datori, este?

Ozzie ajunsese lângă inginer și-l bătu pe umăr cu un gest ca între bărbați.

— Piloții sunt tipii importanți, zise Mark.

— Haide, haide! Nu uita că eu am construit primul generator de gaură-de-vierme cu propriile mele mâini și știu cât talent îți trebuie să integrezi toate mașinăriile. Credeam că n-o să mai termin niciodată nenorocirea aia. Iar asta... Mângâie carcasa cu palma: Asta trebuie să fie cu ordine de magnitudine peste vechitura mea! Am tot respectul față de voi, gagiii de la asamblare — vorbesc cât se poate de serios.

— Mulțumesc.

— Haide să vedem cabina, da?

Mark aruncă o ultimă privire întrebătoare către Giselle, care aprobă din cap.

— Sigur că da, spuse el și porni înapoi prin ecluza fregatei. Atenție pe-aici, nu-i prea mult loc.

Ozzie rânji triumfător spre Mellanie și Giselle, după care-l urmă în navă.

— Ai inventat asta? întrebă Giselle.

— Ce anume?

Mellanie se găsea destul de aproape de fregată pentru a o atinge. N-o făcu totuși, simțindu-se încă copleșită de forța ei brută. Carcasa era atât de neagră, încât semăna cu o bulă de spațiu

interstelar. Pe jumătate se aștepta să vadă galaxii plutind în interiorul ei.

— Logodna cu Nigel.

— Ah, chestia aia...

În cele din urmă își lipi palma de fregată. La urma urmelor era un moment istoric. Suprafața era complet lipsită de frecare și neutră termic. Nervii tactili o anunțau că atingea ceva, dar nu recepta nicio altă senzație. Practic ochii nu i se puteau focaliza asupra ei.

— M-a cerut de nevastă. Încă n-am acceptat.

Giselle aruncă o căutătură nervoasă către ecluza deschisă.

— Ascultă-mi sfatul și acceptă. Așa s-ar putea să nu te arunce în suspendare pentru mai bine de o mie de ani.

— Haide, haide, Ozzie trebuie să facă asta. Cum crezi c-o să scape de Mark? A...

Se opri brusc. Inserțiile o anunțau că ecluza docului se deschidea. Dinăuntru ieșeau surse energetice dense și foarte puternice.

— Futu-i...

— Ce-i?

— Vine cineva... Nu-i bine! Avertizează-l pe Ozzie.

Se împinse ușor în brațe, lunecând în jurul carcasei curbe a fregatei.

Pe neașteptate întregul spectru de comunicații fu umplut cu un singur semnal. CEI DE LÂNGĂ *CARIBDA*, NU VĂ CLINTIȚI! DEZACTIVAȚI ORICE ARME AȚI AVEA!

Mellanie ocoli carcasa ultra-neagră și se trezi privind o echipă de costume blindate ce zburau din ecluză ca niște viespi înfuriate. Senzori activi o fixară. În mod reflex, încercă să scape de ei. Palmele si obrajii începură să-i unduiască de linii argintii.

— Nu! țipă Giselle.

O clipită de pierdere a controlului...

...și Mellanie se trezi rotindu-se violent. Nu știa de ce. Corpul îi amorțise, cu excepția unicei senzații de transpirație rece care-i gâdila fruntea. Se gândi că era preludiul vomitatului, însă nu-și putea simți nici măcar stomacul. Apoi se izbi în peretele docului și ricoșă. Nici membrele nu păreau că-i mai funcționează. Era straniu că nu simțea nicio durere, iar impactul acela fusese destul de brutal. Puncte roșii îi plutiră peste câmpul vizual, care

păru că se îngustează. Senzațiile îi reveniră în conștiință cu un talaz înspăimântător de durere. Încercă să țipe, dar un lichid îi bloca gâtul. Nu putea să respire. Corpul îi era un talaz de agonie, iar cel mai îngrozitor o ardea în partea stângă. Tuși, străduindu-se să-și decongestioneze plămânii. Jeturi de sânge i se revărsară din gură, după care oscilară nebunește înaintea ei. Mâinile i se zbătură spre sursa principală de durere și găsiră doar gelatină umedă și caldă. Păienjenișuri groase de sânge oscilatoriu se roteau pe lângă ea. Dincolo de ele lunecă o formă neagră gigantică. Turbulenta siajului lovi sângele și-l împroscă pe costumului ei. Nevoia de a respira era suferință în stare pură. Tuși din nou și sângele îi bolborosi iarăsi din gâtlej, formând în față panglici lipicioase. Tot trupul i se cutremura. După aceea durerea începu să dispară, copleșită de un frig intens.

Un chip apăru deasupra ei. Nigel... Mellanie încercă să zâmbească. El părea foarte furios.

— Aduceți-n pizda mă-sii o trusă medicală! Imediat!

Femeia încercă să-i spună că va fi în regulă, că ea era realmente bine. Nu izbuti decât să reverse si mai mult sânge. Era foarte roșu. Câmpul vizual i se îngustase aproape complet.

— Mellanie!

Glasul lui Nigel, venit de la foarte mare depărtare.

Ar fi dorit să spună multe lucruri. Se întrebă dacă Orion se trezise deja. Însă bezna coplesi totul.

* * *

Ozzie fusese o dată în interiorul unui modul de comandă Apollo. Custozii din Smithsonian îndepărtaseră capacul din perspex de pe trapă și priviseră cu zâmbete nervoase, în timp ce el se învârtise prin interiorul străvechi care făcuse istorie. Nu-și mai amintea când fusese asta, cu cel puțin două secole în urmă, dar ținea minte că se minunase cum putuseră supraviețui trei persoane într-un spațiu atât de mic timp de zece zile, cât dura călătoria până la Lună și înapoi.

Urmându-l pe Mark prin ecluza *Caribdei* și în cabină, începu să simtă un fior de invidie pentru astronauții aceia din vechime și pentru spațiul abundent de care dispuseseră. Cabina fregatei era *minusculă*: trei cușete fixate de batardoul posterior (motivul pentru care îsi reamintise brusc de Apollo) cu un interstițiu de un

metru și jumătate între ele și batardoul frontal, care era un perete compact de matrice și portaluri.

— Asta-i? întrebă el uluit.

— Da, încuviință Mark și se lăsă pe cușeta din stânga surâzându-i cunoscător. Suferi de claustrofobie?

— O s-aflăm imediat.

Ozzie lunecă pe cușeta centrală.

Matricele din fața nasului său erau acoperite cu simboluri pe care nu le recunoscu, însă erau activate. Găsi un i-punct și-și lipi palma de el.

— Poți interfața? întrebă subrutina IC.

— Da.

— Fă-o rapid.

— I-am dat drumul.

— Auzi, îl întrebă pe Mark, bomba-nova este la bord?

Bărbatul părea mai relaxat văzând că Ozzie știa detaliile acelea.

— Da. Așteptăm doar bomba pentru *Scylla*. Au promis-o peste trei ore. Nu sunt sigur dacă până atunci o să definitivăm integrarea sistemelor, totuși ar trebui să putem lansa mâine.

— Câți distrugători cuantici aveți?

Ozzie suna ca un elev care pune întrebări; următoarea avea să fie *și ce viteză prinde, domnule*?

— Sunt încărcați toți zece, zise Mark.

— Nenică, da' asta-i putere de foc, nu joacă!

Ozzie se simțea indecent de încântat; Marele Jaf al Fregatei fusese activat și se derula lin. Poate că despre ăsta putea lăsa niște zvonuri să se infiltreze în unisferă.

— Mie-mi zici... Mark privi un display portal. Ăăă...

Se uită la palma lui Ozzie de pe i-punct.

— Dețin comanda tuturor funcțiilor primare, anunță subrutina IC.

O sumedenie de iconuri de comandă ale fregatei apăru în vederea virtuală a lui Ozzie. Instrucțiuni text comprimate orbitau în jurul fiecăreia ca inelele unei gigante gazoase. Simpla parcurgere a tuturor explicațiilor ar fi durat două ore. Bărbatul aprecie că ar fi fost în stare să execute majoritatea pilotării, *la urma urmelor cât de greu poate fi*? Se părea că urma să fie mai

dependent decât ar fi dorit de subrutina IC; în ciuda evenimentelor petrecute, tot nu era sigur că avea încredere în ea.

— Ce-ncarci acolo? întrebă Mark deja alarmat.

— Ozzie! strigă Giselle. Avem... Oh, Doamne!

Inserțiile lui Ozzie receptară avertismentul echipei de securitate.

— Închide ecluza și scoate-ne de-aici, îi ceru subrutinei IC.

Mâna lui virtuală descrise un gest larg peste iconurile de comandă, măturându-le ca pe niște hârtii de pe un birou. Cu coada ochiului îl zări pe Mark întinzând palma către un i-punct.

— Stop! lătră la el. Sunt dotat cu genul de arme wetcablate care pot măcelări o armată. Ca să te-omor de la distanța asta mi-ar fi mai ușor decât să respir. Stai cuminte, nu face nimic și te las în viață.

— Să nu m-omori! gemu Mark. Mâna i se retrase de parcă i-punctul ar fi fost cuplat la o mie de volți. Am familie, copii...

— Gura!

Trapa ecluzei se contractă. Ozzie auzise numai un *poc*! neplăcut afară, înainte de a se închide complet. Pipăi în jurul cușetei, căutând un buton care să activeze plasa centurilor de siguranță. Era însă ceva mult prea simplu pentru nava aceasta.

— Fixează-mi centurile, îi ceru subrutinei IC.

— Confirmare.

— Și dă-mi niște vizuale din exterior. Vreau să văd ce se-ntâmplă.

Plasticul pliabil al capitonajului cușetei îi curse peste umeri și șolduri, fixându-le strâns. În displayul vederii virtuale îi apărură cinci grile și el trase imaginile din ele. O echipă de siluete în costume blindate pătrundea în forță în doc. Apoi Mellanie pluti înaintea unei videocamere. Jumătate din partea stângă a corpului ei nu mai exista; șiraguri lungi de măruntaie ieșeau dintre coastele expuse și sfărâmate. Fața îi apăru în prim-plan, privind direct în obiectiv. Dintr-un motiv necunoscut avea o seninătate Zen; după aceea buzele i se mișcară și sânge arterial îi spumegă din gură.

— Mellanie! răcni Mark oripilat. Dumnezeule, ce i-ai făcut? Uită-te la ea, monstru nenorocit!

Ozzie nu avu curajul să-i spună din nou să-și țină gura.

— Cordoanele ombilicale deconectate, anunță subrutina IC. Activare unități de propulsie secundare.

Pereții docului lunecară pe lângă ei, urmați de o imagine fugară a *Scyllei*, îmbrățișată de metalul cenușiu și rece al platformelor de întreținere. Tehnicienii se întorceau greoi pentru a se holba la nava care luneca spre exterior. Urmă apoi scânteierea purpurie a ecranului baric peste carcasă, urmată de infinitul negru al spațiului. Pe câmpul stelar, planeta forma o semilună gri-oțeliu gigantică. O floare-spațială era aproape direct sub ei, ca un semicerc perfect de ametist botit care dispăru brusc când pătrunse în penumbre.

— Avem destulă energie ca s-ajungem la Dyson Alfa? întrebă Ozzie subrutina IC.

— Da.

Căzu pe gânduri dacă să pună întrebarea evidentă. Decise afirmativ.

— Și să ne-ntoarcem?

— Da.

— Bun, atunci stabilește un curs și du-ne acolo.

— Confirmare.

— Acum o să m-omori?

Mark îl privea cu ochii tulburi ai unui animal muribund.

— N-o să te-omoare nimeni, răspunse Ozzie.

Comandă prompt subrutinei IC să blocheze orice accesări ale matricelor de la bord care nu proveneau de la el. Mark era inginerul-șef al asamblărilor și cine putea ști ce înglobase în sistemele fregatei?

— Ba o să m-omori, rosti Mark temător. Genu' vostru de indivizi o face-ntotdeauna.

— Ia stai niteluș. Eu nu aparțin niciunui *gen* anume.

— Tocmai ai furat o fregată a Dinastiei.

— N-am prea avut de-ales în direcția asta.

— O să m-omori, ticălosule!

— Nu. Nu pot. Ozzie flutură din brațe pentru a-si sublinia spusele și făcu o grimasă când își lovi dosul palmei de matrice. Nu sunt wetcablat pentru nimic, n-am decât niște cipuri bioneurale. Îți jur, nenică, ești în perfectă siguranță. Relaxează-te.

Tăcerea se prelungi amenințător.

— De ce? întrebă Mark.

— Aveam... ăăă... realmente nevoie de fregată; probabil c-am exagerat în ceea ce am făcut. Impulsul momentului, nenică. Eram disperat.

— Nemernicule!

— Ce pot spune? Îmi pare rău...

Mark îl fulgeră cu privirea, apoi își încrucișă brațele peste piept. Nu era o poziție ușor de menținut în imponderabilitate, totuși el izbutea.

— O să-i spui Mellaniei că-ți pare rău?

— Trecem la viteză superluminică, anunță subrutina IC.

Ozzie se încordă. Probabil că va urma o sporire bruscă a accelerației, spațiul se va distorsiona în jurul lui, spectrul stelelor se va deplasa către albastru înainte de a se contopi într-o explozie de lumină la prova și de a se întinde pentru a cuprinde carcasa.

— O să fie re-viată, mormăi el străduindu-se să ignore fiorul de rușine.

— Atunci nu mai ai griji, comentă Mark și izbi sfidător un i-punct cu palma.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Ozzie subrutina IC.

— Te rog, definește contextul.

— De ce n-am trecut la viteza superluminică?

— Am trecut. În clipa de față călătorim cu treisprezece virgulă cinci ani-lumină pe oră.

— Să-mi bag picioarele! Un surâs imens se lăți pe chipul lui Ozzie. Serios?

Dacă ar fi proiectat el nava, ar fi introdus o ușoară pâlpâire a luminilor din cabină, un zumzet profund... orice care să sublinieze imensele forțe de propulsie.

— Confirmare.

— Uau!

— Mi-ai interzis accesul la matrice, rosti Mark.

— Bineînteles. Auzi, stii cu ce viteză mergem? Treisprezece ani-lumină pe oră. Iisuse, asta-nseamnă numai trei zile până la Dyson Alfa! Nenică, eu și Nige ar fi trebuit să-ncercăm să construim așa ceva la-nceput și să le ia dracu' de găuri-de-vierme! Asta-nseamnă *bani* curați, direct și fără echivoc.

— Mai degrabă o călătorie rapidă și directă spre moartea noastră.

— Haide, termină cu pesimismul, o să intri-n istorie cu nava asta.

— Așa, ca *Titanicul*?

— Te apelează Nigel Sheldon, anunță subrutina IC.

Ozzie se foi în plasa centurilor de siguranță. Un val uriaș de vinovăție îi copleși ușurarea față de reușita furtului fregatei. După aceea apăru alarma.

— Cum o face?

— Fregata utilizează o metodă de comunicații numită canal transdimensional, care este o subfuncție a propulsiei principale.

— Nenică, până la urmă va trebui neapărat să citesc manualul de instrucțiuni. Sper că nu ne poate urmări cu chestia aia.

— Canalul TD poate fi direcționat în vederea facilitării urmăririi.

— Hristoase! Asigură-te că n-o face chiar acum.

— Confirmare.

— Bun! Așa... Fă-mi legătura cu Nigel.

— Întoarce-te, Ozzie. Glasul straniu de calm al lui Nigel umplu cabina. Te rog să aduci fregata înapoi.

Mark rânji satisfăcut și-l privi provocator pe Ozzie.

— Nu pot, nenică, răspunse Ozzie. Și o știi și tu. Am dedus o cale să reactivez bariera. Voi folosi un distrugător cuantic împotriva gadgetului lui Starflyer care afectează starea cuantică a generatorului.

— În semnalul TD există un program troian, anunță subrutina IC. Cred că se încearcă preluarea controlului navei.

— Îl poți contracara?

— Așa cred. Nu am în catalog acest tip de troian.

— Dacă sunt probleme, întrerupe imediat legătura.

— Ozzie, spuse Nigel, avem nevoie de *Caribda* pentru a elimina amenințarea Dysonilor. Adu-o înapoi. Imediat.

— Cursul a fost stabilit. Am ridicat ancora. Pânzele sunt umflate de vânt. Îmi pare rău, Nige, sunt decis, nenică.

— Ozzie, avem și alte fregate. Ele vor fi pilotate de oameni care știu cum să le folosească la parametrii maximi. Îi voi trimite să te vâneze și să te ucidă. După aceea voi avea grijă să nu fi re-viat niciodată. O pot face și tu o știi prea bine.

— Știi ceva, Nige? Dacă reușești asta, atunci poți să comiți genocid asupra lui LuminăDimineațăMunte. Nu cred c-aș vrea să mai trăiesc în genul de galaxie care ar exista dup-aia.

— Mark, spuse Nigel, regret tot ce se va întâmpla, dar nu-i putem îngădui lui Ozzie să predea *Caribda* în mâinile lui LuminăDimineațăMunte. Îți dau cuvântul meu de onoare că vei fi re-viat imediat. Mă voi asigura de asemenea ca Liz, Barry și Sandy să nu ducă lipsă de nimic până atunci.

Mark icni. Șterse lacrimile care-i împăienjeniseră ochii.

— Am înțeles, domnule. Spuneți-i lui Otis să tragă direct.

— Mulțumesc, Mark. O dată în plus, sunt mândru că faci parte din familia mea.

Ozzie gemu scârbit și-i aruncă inginerului o căutătură posacă.

— De când te-ai transformat într-un erou tare de cap?

— Sictir! șuieră Mark.

— Nige, știi foarte bine că nu voi da fregata asta pe mâinile lui LuminăDimineațăMunte, rosti Ozzie furios. Vă voi opri pe voi doi să vă ucideți reciproc.

— Ozzie, ai furat singurele produse tehnologice care pot garanta speciei umane supraviețuirea după război. Asta nu-i o glumă și nicio sfidare teribilistă a rigidității mele corporative. *Tu încerci să extermini omenirea.* Pricepi asta?

— O să vă salvez! lătră Ozzie. Ai încredere în mine, Nige, ai avut mereu. Te rog.

— Întoarce-te.

— Nu. Vino cu mine. (Ozzie se detestă pentru cât de copilăros sunase.) Deconectează canalul TD, îi ceru subrutinei IC.

— Confirmare.

Ozzie rămase tăcut două minute, mulțumindu-se să privească displayurile de sistem din fața lui, pentru a se domoli. Nu-i plăcea să recunoască față de sine măsura în care-l zguduiseră amenințările lui Nigel. În cele din urmă, eliberă benzile de plastic pliabil ce-i legau brațele, dar își păstră picioarele ușor fixate, și trase aer în piept.

— Auzi... ăăă... Mark, de fapt Nigel n-are o flotă întreagă de fregate, nu? Vreau să zic că restul abia sunt în construcție, nu?

— Vrei să-ți răspund cinstit? Are *Scylla* și alte trei fregate ale căror asamblări tocmai s-au terminat. Niciuna n-a fost testată la condiții de zbor, însă au trecut prin testele de integrare a siste-

melor. Otis a zburat cu *Caribda* împotriva Porții Iadului cu o pregătire mult mai mică decât asta.

— Grozav! Mersi, nenică, te numesc în mod oficial ofițer-șef cu moralul.

Ozzie intui că avea să urmeze o călătorie cu minimum de conversație.

— Unde-i haleala? făcu el. Am nevoie de o masă ca lumea.

Rânjetul lui Mark era din genul celor folosite de tiranii ticăloși pentru a-și sărbători victoriile.

— Care haleală? Am plecat înainte de încărcarea alimentelor.

17

Autostrada 1 fusese primul proiect major de inginerie de pe Far Away și în același timp ultimul la scara respectivă. La începutul construcției, Armstrong City nu era decât o tabără de rulote și barăci din prefabricate într-un gigantic lac de noroi în jurul nou-construitei porți. Se discutase despre mutarea porții direct la recent descoperita *Marie Celeste*, dar, așa cum se procedase și pe Half Way, Consiliul Commonwealthului ceruse o distanță de separare de siguranță. În tot cazul în anii aceia de început încă se spera că vor fi găsite și alte artefacte extraterestre, la fel de importante ca nava-arcă eșuată. Poarta rămăsese deasupra țărmurilor Mării Nordului, iar Consiliul trimisese pe Far Away două masive utilaje de construit șosele JCB alimentate cu micropile.

Acestea avură nevoie de douăzeci și șapte de luni pentru a-și croi drum spre sud-est peste ecuator, extrudând o panglică lată de beton sudat enzimatic pe fâșia netedă pe care o tăiaseră prin solul nisipos sterilizat de flamă. Fuseseră construite poduri peste șapte râuri principale și fuseseră traversate trei văi inundabile largi prin serpentine lungi pe ambele maluri înalte.

Pe lângă faptul că ducea la nava stelară, Autostrada 1 fusese intenționată ca rută majoră de acces la emisfera sudică. În locul unde își începea curbura către vest în jurul munților Dessault, spre valea *Mariei Celeste*, o altă șosea se ramifica spre est în direcția țărmului Mării Stejarului. După aceea intenția fusese să continue spre sud, până se ajungea finalmente la Marea Adâncă. La momentul respectiv însă JCB-urile necesitau reparații și revizii serioase, care nu puteau fi efectuate decât în ateliere. Terenul

stâncos aspru și lipsa constantă de piese de schimb afectaseră utilajele masive. După ce lăsaseră în urmă *Marie Celeste*, ele nu mai ajunseseră niciodată la Marea Adâncă. Deșertul Negru se dovedise prea neospitalier; arșița sălbatică și permanentele furtuni de nisip supuseseră abraziunii prea multe componente deja degradate. Întrucât ar mai fi avut de parcurs cinci sute de kilometri de deșert, echipa se întorsese, mergând pe șoseaua abia creată. JCB-urile fuseseră reparate pe cât de bine o putuse face industria tehnologică embrionară de pe Far Away și în următorii ani construiseră drumuri mai mici pe Câmpia Aldrin și Stepele Iril, unde terenurile agricole începuseră să se întindă, pentru ca, până la urmă, să se degradeze la un nivel la care reparațiile n-ar mai fi fost economice. Alte utilaje nu mai fuseseră importate.

O șosea care începea din capitală și se întindea pe mii de kilometri peste planetă până se sfârșea brusc în mijlocul unui deșert avea să fie întotdeauna un drum romantic. Oamenii mergeau pe el pur și simplu fiindcă exista, mai ales generațiile tinere de nativi Far Away care-și luau motocicletele și petreceau luni de zile, trecând de la o comunitate la alta. Ca în cazul tuturor drumurilor prin teritorii virgine, șoseaua era punctul de început pentru pionierii care-și ridicau ferme. De o parte și cealaltă a sa apărură sate, mai ales pe primii o mie cinci sute de kilometri de la Armstrong City, unde climatul temperat era adecvat agriculturii. Fiecare colonie micuță se întindea apoi în evantai către terenul pustiu, pe măsură ce echipa de revitalizare extindea treptat zona care putea fi cultivată cu succes. Fermierii se îndreptară către est și vest, aducându-și propriile plante pe un sol grăunțos care abunda acum în bacterii. Barsoomianii merseseră pe Autostrada 1 până la ecuator, după care cotiseră spre est și se stabiliseră pe țărmurile nordice ale Mării Stejarului și în regiunile mai îndepărtate ale Marilor Stepe Iril. Potrivit unora, domeniul lor se extindea chiar până la țărmul cel mai vestic al Oceanului Hondu.

Artera aceasta masivă a oamenilor ajută extinderea noii vegetații pe o porțiune mare a planetei ruinate mult mai rapid decât puteau acționa echipele de revitalizare cu flotila de dirijaboți. Din spațiul cosmic, avansarea vieții putea fi văzută sub forma unei pete verzi care se lățea lacom de la autostradă, acoperind cu ogoare

și păduri terenul pustiit. În cele din urmă planeta începu să revină la nuanța verzuie generală care dispăruse după ce fusese saturată de radiațiile flamei. Chiar și în patina aceea, marginile autostrăzii se vedeau ca o tăietură evidentă de smarald luminos.

După acea primă porțiune importantă de populație pornită din Armstrong City, călătorii își împrăștiau propriul detritus biologic. Unii o făceau în mod deliberat, așa cum se întâmpla cu zona lungă de o sută cincizeci de kilometri ce mărginea ecuatorul de ambele părți, unde Rob Lacey, un emigrant bătrân și sihastru de pe Pământ, își dedicase treizeci de ani plantării manuale de sequoia MG gigantici de o parte și cealaltă a betonului, transformându-l într-un măreț culoar verde. Exista apoi Vale Jidule, unde persoane cu un simț bizar al umorului reprogramaseră în mod clandestin agriboții proiectului de revitalizare pentru a planta stejarii-de-mătase după desenul unui cuplu care copula, larg de cinci kilometri — o pădure a cărei formă putea fi văzută în totalitate din vârful văii. Iar Mlaștina Doyle era faimoasă în tot Commonwealthul pentru abundența de plante capcane-de-feline jupiteriene, care fuseseră modificate din capcanele-de-insecte de pe Venus până ajunseseră suficient de mari ca să captureze rozătoare mici și reprezentau un exercițiu timpuriu de creații Barsoomiane. Pentru oricine șofa pe benzile late de beton devenise cumva un ritual să aducă semințe ale plantelor sale favorite, pe care să le împrăștie aleatoriu, producând un amestec straniu de vegetații care se număra actualmente printre cele mai înfloritoare de pe planetă.

Stig călătorise pe Autostrada 1 de suficiente ori ca să fie familiar cu majoritatea secțiunilor ei. La două ore după ce plecaseră din punctul de rendez-vous 4, vehiculele Păzitorilor ajunseseră la prima secțiune cu clădiri. Imediat în exteriorul lui Armstrong City predominau ogoarele și preriile largi, împărțite în domenii deținute de unii dintre cei mai bogați oameni de pe planetă. Dincolo de domeniile acelea, relieful se ridica până la dealurile Devpile, care erau zona crescătorilor de oi și capre. Locuințele începeau să se apropie de Autostrada 1 abia după ce aceasta ieșea dintre dealuri, de cealaltă parte, și traversa râul Clowine. Nu existau mai mult de trei-patru rânduri de case și blocuri comerciale, însă segmentul urban continua pe mai bine de

optzeci de kilometri. Pe toată lungimea sa, arcuri zvelte din compozite se ridicau mult deasupra celor patru benzi de beton sudat enzimatic vechi, licărind cu lumini și reclame. Pe marginile șoselei existau alte indicatoare fluorescente, mai țipătoare, ce-i ademeneau pe șoferi cu de toate, de la produse agro-alimentare din ferme, la camere de motel și lucrări dentare. Pe alocuri fațadele clădirilor erau aproape lipite de autostrada din beton crăpat. Între toate străzile laterale și ieșirile de pe autostradă roiau dube și camionete, ba văzuseră chiar și doi călăreți.

— Încă una, remarcă Stig încetinind foarte puțin mașina blindată.

În față se zărea o mașină care fusese lovită și aruncată de pe șosea, intrând într-un magazin de îmbrăcăminte. Dârele prelungi de arsură ce se ridicau pe perete arătau unde luase foc. Două mașini de poliție staționau lângă ea cu girofarurile fulgerând roșu și chihlimbariu. Un camion mare de recuperare sosise lângă epava mașinii și se pregătea s-o remorcheze.

Stig ocoli mașinile de poliție, cu o mână ridicată spre consola de comandă a armelor vehiculului blindat. Deși erau polițiști locali, tot nu avea încredere în ei. Mașina arsă avea flancul îndoit mult în interior — tipul de impact pe care l-ar fi lăsat un Land Rover Cruiser.

— Se grăbește, remarcă Bradley de pe bancheta frontală pentru pasageri. L-am speriat, în măsura în care așa ceva poate să cunoască spaima.

Un polițist gesticulă furios către Stig, care trecu pe lângă el cu o sută treizeci de kilometri la oră. Celelalte vehicule ale Păzitorilor îl urmară, menținându-se aproape.

— Când a ieșit din oraș, a lovit vehicule de urgență, ba chiar și oameni răniți, spuse Stig. Dacă o mașină merge încet și-i stă în cale, nici n-o va băga în seamă.

— Poliția-ncearcă să facă ceva? o întrebă Bradley pe Keely.

— Sunt multe plângeri, răspunse femeia. Rețeaua rutieră este plină, însă polițiștii locali de pe Autostrada 1 nu vor să se implice. Ei știu că Cruiserele sunt vehiculele Institutului.

— Așa-i, aprobă Bradley. Ar fi măcelăriți imediat, dacă ar încerca să-i oprească.

— Avem ceva de la grupul lui Ledro? se interesă Stig.

Ledro conducea o echipă de demolare, care trebuia să distrugă podul de peste râul Taran, aflat la șase sute cincizeci de kilometri spre sud.

— A zis că-n zece minute, anunță Keely.

— E bine.

Stig își schimbă poziția mâinilor și îndepărtă masina blindată de axul autostrăzii. După ce trecuse fericirea întâlnirii cu Adam, bărbatul redevenise tensionat. Posibilitatea ca Bradley Johansson în persoană să stea lângă el în timpul urmăririi depășea orice așteptări ale sale. Acesta era climaxul unui plan pe care omul acela îl demarase cu o sută treizeci de ani în urmă, în vreme ce Stig abia dacă putea organiza ceva pentru următoarele trei zile. Nu-și putea alunga ideea că în noaptea aceasta toți strămoșii săi priveau din înaltul cerurilor visătoare. Nu era genul de responsabilitate pe care s-o trateze cu superficialitate.

— Ai făcut lucrul corect, vorbi încet Bradley.

— Mă scuzați, domnule?

— Trimiterea bombei combustibil-aer, detonarea ei în interiorul orașului... Știu că trebuie să fi fost o decizie grea.

— Au fost enorm de multe daune, mărturisi Stig. Mai multe decât crezusem.

— În ultimele săptămâni pe planetele Commonwealthului au murit milioane de oameni, iar si mai multe milioane în timpul primei invazii. Marina a dezvoltat armament îndeajuns de puternic pentru a distruge o stea; emisiile de radiatii în sine pot nimici biosfera unei planete U-congruentă aflată la o sută de milioane de kilometri depărtare. Unisfera abundă în zvonuri potrivit cărora Nigel Sheldon deține o armă încă și mai puternică: ceva care a distrus Poarta Iadului, acolo unde au eșuat cele mai bune nave ale Marinei. Judecând la scara respectivă, o singură bombă combustibil-aer care a cauzat câteva sute de victime este nesemnificativă. Mai ales pentru că, totodată, ai realizat foarte multe.

— Eu nu văd lucrurile așa. Am mers printre ruine... Erau atâția oameni afectați pe viață! Cerurilor visătoare, mirosea a carne carbonizată!

— L-ai întârziat pe Starflyer de cealaltă parte a porții. Asta a fost esențial. *Vital*! Fără întreruperea aceea a planurilor sale,

eu aș fi fost acum pe moarte pe o planetă aflată la trei sute de ani-lumină distanță, Starflyer s-ar fi găsit deja mult mai aproape de nava lui stelară și planeta n-ar fi fost în stare să se răzbune. Stig, privește tabloul de ansamblu; focalizarea pe acțiuni individuale nu-ți va cauza decât îndoieli și griji. Gândurile ar trebui să-ți îmbrățișeze o strategie colectivă. Păzitorii Individualității au redevenit orientați asupra țintei, iar asta ți se datorează și ție.

— Vorbiți serios?

— Dacă nu mă crezi, întreabă echipa Paris sau Ghearele Pisicii. Noi eram pe punctul de a abandona orice speranțe, dacă tu n-ai fi zădărnicit planurile lui Starflyer. Mulțumită ție am putut ajunge atât de aproape încât să-i simt din nou aroganța și răutatea care se revarsă în eter. Dacă am mai fi beneficiat de câteva minute, l-am fi putut extermina acolo și atunci. Așa însă l-am silit să reintre pe graficul nostru temporal. De aceea, nu îngădui niciodată să te părăsească determinarea.

— Mulțumesc, domnule.

Stig se concentră asupra șoselei și un zâmbet reținut îi ridică colțurile buzelor. Pe aici, suprafata veche din beton era fisurată și uzată, acoperită cu o dantelărie complexă din macadam negru cu care 'boții și muncitorii astupaseră găurile. Roțile vehiculului blindat zdrăngăneau peste denivelări, gonind pe sub arcadele luminoase; de acum erau atât de apropiate, încât transformaseră Autostrada 1 într-un tunel psihedelic.

— Contact cu Adam, anunță Keely. Vrea cu dumneavoastră, domnule. Interferențe masive; în seara asta avem o ionosferă tare neastâmpărată.

— S-auzim, spuse Bradley.

Paraziții trosniră în interiorul scund al mașinii blindate.

— Bradley? rosti Adam.

— Sunt aici.

— Am o problemă.

— Cât de rea?

— Cea mai rea. Ți se-ntrerupe semnalul...

— Care... este... problema... ta?

— Am descoperit că patru lăzi au fost sabotate. În plus, am pierdut și un Volvo.

Stig simți ca și cum o mică încărcătură electrică îi detonase prin șira spinării. Problemele lui Adam nu puteau însemna decât un singur lucru. În mod reflex, bărbatul privi oglinda retrovizoare din exterior. Camionul cu extraterestrul Raiel uriaș se găsea la cinci vehicule în spate, în timp ce Ghearele Pisicii și echipa Paris erau în al doilea vehicul blindat. Începu să examineze care dintre oamenii săi avea linia de tragere cea mai bună.

— Ești sigur? întrebă Bradley.

Semnalul pârâi ascuțit.

— Ești sigur? repetă Bradley apăsat.

— În mod clar. Sabotajul s-a petrecut în Carbon Goose... Unica oportunitate.

— Echipamentul intact este suficient pentru a completa răzbunarea planetei?

— Da. Dac-ajungem acolo... Paula și cu mine am dedus... unul din Marină... care-s cu noi. Trebuie să... facă, nu alții... Orice informații despre ei de la oamenii voștri... dea de capăt. Paula este serios bolnavă... icală ar trebui să facă față... poată ajuta prea mult.

— Cerurilor visătoare, murmură Bradley încetișor. Nu m-am așteptat niciodată s-ajungă atât de aproape de noi. Nu acum.

— Nu ne putem întoarce ca să-i ajutăm, spuse Stig. N-avem timp.

Izbi cu podul palmei în volan.

— Adam cere informații, zise Bradley. O să-i dăm tot ce știm.

— Și dacă-s mai mulți? Dacă și printre noi se află un agent Starflyer?

— N-ar fi bine deloc, vorbi Olwen din spatele vehiculului. Mașinile astea sunt protejate masiv și va trebui să tragem cu armele de calibru greu. Mai sunt apoi și costumele lor care trebuie străpunse.

— Vor trebui să se ocupe singuri de oamenii lor, zise Stig. Orice schimb de focuri la nivelul ăsta ne va distruge restul vehiculelor.

— Să nu ne pripim, rosti Bradley. Pentru a infiltra un agent printre noi, Starflyer ar necesita eforturi considerabile. Cei care ni s-au alăturat în gara Narrabri au ajuns acolo practic accidental. În circumstanțele acestea, posibilitatea ca Starflyer să infiltreze doi agenți în rândurile noastre este ca și nulă.

— Crezi că-i în echipa lui Adam? întrebă Stig. El a spus că sabotajul s-a întâmplat în timp ce zburați cu Carbon Goose.

— Dacă așa consideră Adam, atunci trebuie să-l credem.

— Absolut.

Stig nici măcar nu trebui să se gândească la situație. Un icon de comunicații îi apăru în vederea virtuală — o legătură de grup de la Alic Hogan. Acceptă apelul.

— Am recepționat toți transmisiunea aceea, spuse Alic. Mă aștept să vă-ntrebați dacă puteți avea încredere în noi.

— Noi ne încredem în Adam, replică Bradley. El crede că agentul Starflyer este cu el, nu aici.

— Greșește-n privința asta, ce dracu', te referi la amiral și la Paula Myo!

— Ex-amiral, precizează Bradley sec. Marina s-a descurcat destul de prost sub comanda lui. Iar alternativa ar fi că agentul este unul dintre voi.

— La naiba! Bine... Dar Paula? Fii serios!

— Ea încearcă să mă oprească de o sută treizeci de ani. Asta o face o candidată foarte plauzibilă.

— Eu nu cred.

— Analizează exclusiv faptele, zise Bradley. Așa procedează chiar Investigatoarea.

— Și Anna? întrebă Stig.

— Soția amiralului? făcu Morton. Dacă ea este, atunci trebuie să fie și el.

— Cred că asta nu-i imposibil, răspunse Bradley deși în glas i se simțea un ton clar de șovăială.

— Totuși improbabil, interveni Alic.

— Oscar? întrebă Morton.

— Aici v-aș putea ajuta eu, se auzi glasul lui Qatux. Domnișoara Tiger Pansy a fost martoră la un incident aproape agresiv între căpitanul Monroe și Dudley Bose.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Alic.

— Bose l-a acuzat pe Monroe că ar fi îngăduit în mod deliberat ca el și Emmanuelle Verbeke să continue explorarea Foișorului după ce acțiunea devenise periculoasă, asigurându-se astfel că vor fi capturați de LuminăDimineațăMunte. O acuzație pe care Monroe a respins-o. Însă dr. Bose a fost extrem de insistent.

— Știm că la bordul lui *A doua șansă* a fost un agent Starflyer, rosti repede Stig.

Încerca să facă conexiuni. *Nu știu destule despre ei.*

— Dudley ar avea ceva de câștigat de pe urma acuzațiilor alea? întrebă Rob.

— Nu, răspunse Alic. Oricum reputația lui în rândul Marinei a fost distrusă după ceremonia de întoarcere. Așa ceva nu poate decât să-i înrăutățească situația. În tot cazul el a-nceput să susțină că Oscar ar fi vinovatul abia după ce și-a recăpătat memoriile.

— Dacă vă puteți încrede în sursa memoriilor respective, observă Bradley.

— Noi am fost săptămâni de zile alături de mobilul Bose, spuse Morton, și eu cred că este o copie autentică a amintirilor și personalității lui Dudley Bose.

— Dar nu ai o certitudine.

— Dacă nu-i copia lui Bose, atunci ce dracu' este?

— Băieți... băieți..., vorbi Pisica. Vă rog! Izul de testosteron face aerul irespirabil aici. Mie toate astea îmi sună ca o prelegere foarte plictisitoare despre teoria complexității. Nu aveți absolut nicio dovadă reală pentru a-l acuza pe oricare dintre ei. Dacă agentul Starflyer ar fi fost așa evident, până acum ne-am fi dat seama.

În ciuda iritării provocate de tonul femeii, Stig trebui să admită că avea dreptate. O amintire legată de Pisică îl sâcâia în fundul minții... ceva ce auzise în Commonwealth. Delictele comise de ea îi conferiseră notorietate; se petrecuseră cu mult timp în urmă și de atunci avuseseră timp să intre în folclorul urban. Apoi își reaminti. *Cerurilor visătoare — și noi o considerăm de partea noastră? Și încă într-un costum blindat ultramodern?*

— Adam ne-a solicitat ajutorul, rosti el decis să nu se lase intimidat de reputația Pisicii. Facem tot ce putem pentru el.

Râsetul ei îi aduse pe chip o grimasă.

— Bietul și bunul Adam! chicoti femeia. Poate c-ar fi mai bine să-mi deschid emițătorul pe unde scurte. Fugi, Adam! Fugi către dealuri si nu privi-napoi!

— N-a făcut-o, nu? o întrebă Stig alarmat pe Keely.

— Nu.

— Și care-i soluția ta, domnișoară Stewart? întrebă Bradley imperturbabil.

— Vai de mine, șeful cel mare! Foarte simplu. Adam a cerut informații. *Lucrul cel mai bun pe care-l putem face* este să-i spunem că-i suspectăm pe Monroe și Myo. După aceea este treaba lui cum folosește informația. E băiat mare.

— Perfect. Dacă nu există altcineva care să aibă informații relevante despre cei care călătoresc alături de Adam, îi vom transmite suspiciunile noastre.

Stig speră să intervină cineva, să-și amintească măcar un fapt suplimentar relevant, dar nu se auzi niciun glas.

— Atunci îl voi anunța eu, încheie Bradley.

* * *

Până la mijlocul dimineții Volvourile ajunseră la sfârșitul terenurilor agricole, care se răreau treptat printre fâșii insipide de lunci mlăștinoase și tufișuri viguroase înconjurate la rândul lor de întinderile ierboase ecuatoriale. Iarba Anguilla împrăștiată de dirijaboți peste regiunea cea mai sudică a Câmpiei Aldrin prosperase și produsese o revărsare imensă de vegetație verde-deschis uniformă ce semăna cu un ocean liniștit care progresa lent spre nord. Aici nu existau nici așezări, nici arbori, nici tufe, iar semnalările de animale fuseseră rare.

Rezervoarele li se goliseră pe jumătate, așa că Adam dorea să le umple înainte de a parcurge ultima secțiune a drumului. Se opriră într-o asezare numită Coada-lupului, care era formată din douăzeci de clădiri cu un singur nivel îngrămădite în jurul unei ramificații în formă de „T" a autostrăzii. Numărul pisicilor îl întrecea pe al oamenilor, iar majoritatea erau sălbatice. Ținând seama de poziția sa, chiar la marginea întinderii ierboase aflată în extindere, degaja senzația unui oraș de coastă în extrasezon. Șoseaua care-i adusese de la Armstrong City era tulpina ramificației, cu cele două derivatii îndreptându-se către est si vest, paralel cu munții Dessault, care erau ascunși la sute de kilometri depărtare dincolo de orizontul sudic.

Adam coborî din cabină și se întinse fără grabă, deloc încântat de sunetele produse de corpul lui bătrân după ce stătuse nemișcat în scaun șapte ore fără pauză. Indiferent cât de adaptiv ar fi fost

capitonajul din plastic pliabil, membrele îi amorțiseră și articulațiile îl dureau din cauza inactivității. Căldura i se păru oprimantă când ieși din cabina climatizată. Începu să transpire instantaneu și-și puse iute ochelarii de soare.

O fată de zece ani în salopetă de stambă și cu o șapcă soioasă Manchester United ieși din stație, pentru a face plinul Volvourilor de la singura pompă diesel.

— Cât poți de repede, te rog, îi spuse Adam și-i arătă o bancnotă de zece dolari pământeni.

Ea surâse larg, trădând lipsa unui dinte din față, și se grăbi spre furtun.

Cu excepția Paulei, toți coborâseră din cabine. Păzitorii îi priveau cu neîncredere pe cei din Marină. Adam oftă, dar se simțea prea obosit ca să mai recurgă la diplomație.

— Trebuie să cumpăr niște chestii, le spuse celorlalți și indică din bărbie către magazinul aflat vizavi de stația de benzină.

— Oscar, vino cu mine. Kieran, faci pereche cu Investigatoarea. Restul — strânse din umeri — ...plecăm imediat ce umplem rezervoarele.

— Ai nevoie de ceva anume? îl întrebă Oscar când traversară soseaua prăfuită.

— Pentru Investigatoare... Matricele de diagnoză îmi repetă să utilizez medicamente și biogene pe care nu le avem în trusă.

Oscar se uită la clădirea dărăpănată din panouri de compozite, cu panourile solare uzate de pe acoperiș și frunzele precipitatoare mari, în formă de inimă, care fâlfâiau leneș de sub streșini. Ferestrele erau aproape opacizate de murdărie, iar aparatul de condiționare a aerului era o cutie ruginită fără capac.

— Ești sigur c-au așa ceva aici?

— În tot cazul aici nu vor avea provizii sabotate.

— Hristoase, da' ești cu-adevărat paranoic!

Oscar împinse ușa magazinului, deschizând-o. Încăperea slab iluminată dinăuntru semăna cu o locuință, cu covorașe uzate așternute peste podeaua căptușită cu carbon și cu rafturi metalice înalte în loc de mobilier. Jumătate din rafturi erau goale, iar pe celelalte se găseau obișnuitele produse esențiale pentru orice comunitate mică, în principal obiecte de uz casnic și alimente de

la companii din Armstrong City. Un raft întreg era ocupat cu o sumedenie de soiuri de băuturi.

— Vă pot ajuta cu ceva, băieți? întrebă o femeie în vârstă.

Stătea într-un balansoar în capul opus la încăperii și tricota sub strălucirea galbenă a unui glob polifoto ce atârna sub căpriori.

— Caut niște produse de prim-ajutor, răspunse Adam.

— Bandaje și aspirină sunt pe al treilea raft de la ușă, zise femeia. Mai sunt și alte câteva chestii. Ar fi bine să te uiți la termenele de valabilitate. Sunt cam de multișor pe-aici.

— Mulțumesc. Adam îl trase pe Oscar după el și-i spuse: Ai auzit răspunsul lui Johansson azi-noapte.

— Da, alături de jumătate din planeta asta care ascultă la radiouri urmărirea de pe Autostrada 1. Mulțumesc! Pentru Rosamund a fost la țanc. Dup-aia și-a lustruit cu multă atenție tot armamentul. Să stii că de-acum e numai o chestiune de timp până ce unul dintre mardeiașii tăi decide că poate sluji cel mai bine cauza Păzitorilor retezându-ne beregatele.

— Nu sunt mardeiași. I-am antrenat personal.

— Așa cum Graya ne-a antrenat pe noi?

Adam pufni, alungând ideea aceea, si cotrobăi prin secțiunea etichetată pompos Provizii Medicale. Vânzătoarea nu glumise în privința lipsei de varietate.

— Nu-ți face griji despre echipa mea, sunt bine structurați și disciplinați.

— Cum spui tu...

— Cum explici afirmația lui Dudley potrivit căreia tu i-ai fi ordonat în mod deliberat să continue explorarea Foișorului, astfel ca să fie lăsat în urmă?

Adam fu oarecum surprins de spasmul involuntar de furie de pe chipul lui Oscar la menționarea numelui lui Dudley.

— Căcățelu-ăla!

Amândoi priviră stânjeniți în direcția bătrânei.

— Scuze, dar Dudley izbutește pur și simplu să mă scoată din sărite de fiecare dată.

— Deci? insistă Adam.

— Probabil că agentul lui Starflyer a vorbit în numele meu. Indiferent cine ar fi fost, el a pătruns în sistemele de comunicații din *A doua șansă*.

— Și eu mă gândisem la asta.

— Serios?

— Da.

— Mă iei la mișto?

— Știu că nu ești tu agentul Starflyer.

Adam rânji la uimirea lui Oscar și pielea groasă de pe obraji i se cută.

— O știi?

— Haide să zicem că după îndelungata noastră asociere sunt pregătit să te consider nevinovat.

Oscar dădu ochii peste cap.

— Dacă așa i-ai antrenat și pe copiii ăștia, atunci suntem într-un rahat mai mare decât crezusem! Oricum, mulțumesc.

— Pentru puțin. Nevinovăția ta îmi reduce problema cu un suspect.

— Mda... Oscar se scărpină la ceafă. Au mai rămas trei.

— Dintre care doi au fost în *A doua șansă*, iar Myo i-a persecutat pe Păzitori din clipa înființării.

— Nu pot fi Wilson și Anna.

— Ce-a fost asta — o reacție emoțională, sau logică?

— Emoțională, bănuiesc. Ce dracu'! De ani de zile fac parte din viața lor, practic trăim împreună. Îmi sunt prieteni. Prieteni adevărați! Dacă-i unul dintre ei, atunci mi-au făcut cu adevărat farmece și m-au orbit.

— Ți-am mai spus: ai reușit să-ți acoperi activitățile anterioare sub un înveliș perfect de respectabilitate. Să fiu sincer nu m-am așteptat niciodată să ai atâta succes în viața ta curentă.

— Mulțumesc tare mult. Totuși delictul meu s-a petrecut în trecut, pe când agentul Starflyer este activ *în prezent*.

— Bun. Există vreun indiciu, orice care ți-ar putea spune că unul dintre ei nu este autentic?

— Nu știu.

Oscar ridică un tub de cremă biogenă dentală pentru tratarea abceselor, dar nu-l privi.

— Ce-i? insistă Adam. Haide! Ne străduim în continuare să oprim războiul ăsta și, mai mult, să împiedicăm repetarea lui.

— După ce eu descoperisem dovada că agentul Starflyer făcuse parte din echipajul lui *A doua șansă*, cineva a modificat jurnalele oficiale stocate în Pentagon II. Acțiunea respectivă ne-a pus în imposibilitatea de a folosi dovada aceea ca să-l demascăm pe Starflyer. Numai Wilson și cu mine știam de ea.

— Ești sigur?

Oscar închise ochii.

— Nu, răspunse el cu un suspin îndurerat. Mulți oameni știau că noi doi am avut o întâlnire privată, ceea ce este foarte neobișnuit, mai ales fiindcă discuția noastră n-a fost înregistrată în mod oficial. Apoi am invitat-o pe Myo pentru o întrunire la fel de secretă. Pot jura însă că biroul ăla-i mai protejat decât haremul lui Sheldon.

— Cauți o portiță de scăpare. Mie mi se pare ca o enigmă polițistă de genul „misterul camerei încuiate".

— Nu poate fi Wilson.

Oscar părea teribil de tulburat.

— Dar nevastă-sa?

— Anna? Nici vorbă! Nimeni nu s-a străduit mai din greu ca să-nfrângem ambele invazii Dyson. Ea a fost legătura dintre personalul tactic și Comanda Flotei. Dacă ar fi fost agentul Starflyer, acela ar fi fost momentul în care să se asigure că suntem definitiv terminați.

— Atât doar că Starflyer dorea Commonwealthul să rămână intact pentru a-l lovi cu putere pe LuminăDimineațăMunte. Potrivit lui Bradley, Starflyer ne consideră doi boxeri bătrâni care-și cară pumni în cap unul celuilalt, până crapă amândoi.

— Hristoase! *Nu știu*!

— Spune-mi atunci ce crezi despre Myo.

— O candidată cât se poate de clară. (Pentru prima dată, Oscar păruse sigur pe el.) Apropo, ce-i cu ea? Cât de bolnavă este?

— Ea susține că organismul îi reacționează față de decizia de a mă lăsa pe mine în libertate. N-ai fi departe de adevăr dacă te-ai gândi la ceva similar unui șoc neurotoxic.

— Iisuse! Este o femeie tare ciudată. Blestematu-ăla de Stup!

— Boala pledează în favoarea ei. Dacă manifestă reacția asta, înseamnă că personalitatea autentică îi este intactă.

Oscar lăsă tubul înapoi pe raft.

— Haide, haide! Ca și cum n-ar putea simula tremurăturile...

— Matricea de diagnoză o confirmă. Este serios bolnavă, Oscar. Nu-s tocmai sigur...

Examină stocul jalnic de medicamente și clătină trist din cap.

— Sau a luat ceva care-i produce efectul ăsta.

— Mi se pare că tu ai amintit de *paranoia.*

— Recunoaște, spuse Oscar, că n-ai absolut niciun indiciu care dintre ei ar putea fi agentul Starflyer.

— Încă nu... Mă tem că trebuie s-o trezesc pe Paula și s-o pun să deducă asta pentru mine. Este domeniul în care excelează. Mai exact singurul domeniu în care excelează. Avem nevoie de ea... dacă nu-i cumva tocmai agentul Starflyer.

Luă repede câteva pachete de pe raft, sedative slabe și biogene împotriva infecțiilor virale. S-ar fi putut să fie de ajutor. *Probabil că nu.*

— În starea în care este? pufni Oscar când porniră către vânzătoare. Nicio șansă! Abia dacă-i rațională.

— Sunt conștient de asta. Dacă nu simulează...

— Și ce-o să faci dacă-i într-adevăr bolnavă? întrebă Oscar cu ironie tăioasă. O să-ți iei singur gâtul? Dacă-i o boală reală, ăla-i unicul mod prin care s-o vindeci.

— Ar fi atât de dezonorant?

— Hai, termină, nici măcar să nu glumești despre asta!

— Unde-o să mă duc după ce vor învinge Păzitorii? Ce-o să fac? N-a mai rămas nimeni care să-mi ofere adăpost. De fapt nimeni de la care aș accepta ajutor.

— Nu cred că vorbești serios...

— Nu, nu vorbesc.

În același timp însă nu-i plăcea faptul că se gândise la asta. *Disperare reală.*

— Bun! O să-i dăm noi de capăt; tu și cu mine, vechea echipă. Ce dracu', sunt numai trei posibilități. Cât de greu poate fi?

* * *

Adam se gândi multă vreme în timp ce interminabila după-amiază se scurgea încet și constant. La Coada-lupului lăsaseră șoseaua în urmă și porniseră direct spre sud de la ramificația în „T " a așezării, pe un drum de fermă pietruit care dispăru după doi kilometri sub iarba Anguilla ce avansa cotropitor. O dată ce ajunseră la marginea câmpiei, iarba deveni iute mai înaltă și mai deasă, reîntărind comparația cu un ocean făcută de Adam mai devreme. Anguilla era o variantă modificată a ierbii terestre Bermuda, cu firele individuale la fel de dese ca grâul și adunate atât de strâns unele lângă altele, încât întreaga masă se autosusținea, legănându-se în gigantice talazuri lente, pe măsură ce vântul bătea în rafale peste suprafața ei. Nicio altă plantă nu și-ar fi putut câștiga vreo nișă prin salteaua neîmblânzită și atotpătrunzătoare a rădăcinilor ei. Fusese modificată genetic de oficiul proiectului de revitalizare pentru a prospera bazându-se pe căldura și umezeala prevalente și reușise într-o măsură la care creatorii ei nu se așteptaseră vreodată.

Vârfurile penate ajungeau până la ferestrele Volvoului. Kieran, care șofa acum, trebuia să utilizeze radarul camionului pentru a distinge terenul de sub valurile de iarbă. Pe vremea când Coada-lupului se ridicase în jurul răspântiei, cu decenii în urmă, aici existase un drum care lega munții Dessault de regiunile nepopulate din nord. Drumul fusese înăbușit complet sub iarba Anguilla, iar suprafața lui care se dezintegra fusese demult ascunsă de salteaua rădăcinilor. Păzitorii continuau să folosească însă ruta și cel mai frecvent o făceau clanurile McMixon și McKratz; călare sau cu mașinile, coborau din munți pentru a face comerț cu așezările de pe Far Away și pentru a reveni cu tehnologia ilegală pe care Adam și predecesorii săi o introduseseră prin contrabandă prin poarta de la Piața Primului Pas. Păzitorii amplasaseră balize din trisiliciu în lungul drumului ascuns: piloni rigizi înalți de un metru, invizibili în iarbă, dar strălucind ca niște faruri dacă erau iluminați cu impulsuri radar corect codificate. Punctele lor sclipitoare ce nu puteau fi ratate defilau peste display și un sistem precis de navigație inerțială le îngăduia Volvourilor să gonească cu aproape o sută de kilometri pe oră. O viteză imposibilă prin savana aceea dacă n-ar fi existat siguranța unei suprafețe solide sub salteaua de rădăcini. Adam o asemuia cu

alergarea pe marginea unei prăpăstii. Numai Dumnezeu îi mai putea ajuta dacă se abăteau de la linia exactă trasată de ghidarea inerțială. El ar fi fost mult mai fericit dacă controlul camioanelor ar fi fost lăsat în seama matricelor de pilotare, totuși programele acestora ar fi trebuit să ia în considerație conditiile locale dificile si ar fi înaintat teribil de încet. În plus Păzitorii aveau o satisfacție perversă de a arăta cât de curajoși erau și fiecare susținea că parcursese de multe ori drumul acela. Adam nu credea o iotă din cuvintele lor.

Pe când înaintau prin iarbă, el se ocupă de Paula. Investigatoarea se afla într-o stare jalnică; își pierdea frecvent cunoștința, iar hainele și păturile erau umede de sudoarea cauzată de febră. În momentele de trezie avea dureri imense. Sedativele și biogenele administrate de Adam păreau să-i fi îmbunătățit tensiunea sangvină și ritmul cardiac i se diminuase puțin, cu toate că rămânea prea ridicat pentru a fi liniștitor.

— Așa ceva nu se poate simula, mormăi bărbatul când puse matricea de diagnoză înapoi în cutia ei.

Paul tremura sub pătură, cu respirații scurte și gâfâite, si se încrunta în somnul REM, scâncind de parcă ceva oribil s-ar fi apropiat de ea. Probabilitatea că-l visa chiar pe el nu ajuta deloc la diminuarea anxietății lui Adam. *Deși nu-i vinovăție... asta nu-i vina mea.*

În climatul plăcut din cabină, nimeni nu făcea altceva decât să observe urmărirea de pe Autostrada 1. În noaptea trecută, la un sfert de oră după ce ieșiseră de pe Autostrada 1, ei pierduseră contactul cu mica rețea rutieră. Far Away nu avea sateliți, iar comunitățile rurale erau legate laolaltă doar prin intermediul radioului al cărui domeniu de frecvențe era limitat. Unitățile de modă veche pe unde scurte pe care le aveau puteau emite îndeajuns de departe pentru ajunge la Johansson, dar, așa cum descoperise Adam în noaptea trecută, erau în cel mai fericit caz inconstante. Bărbatul nu solicită direct o actualizare, întrucât propria sa transmisie i-ar fi trădat poziția pentru Starflyer. Cererea de informații despre un posibil trădător din noaptea trecută fusese un risc calculat. În locul conexiunii directe, ei ascultau știrile așa cum erau transmise de la o fermă la alta, încercând să decidă care erau exagerări și care simple născociri.

Urmărirea devenise un sport cu spectatori: oamenii se înșiruiau în lungul Autostrăzii 1 pentru a vedea cele două convoaie trecând ca fulgerul. La început existaseră unele tentative spontane de oprire a vehiculelor lui Starflyer. Tineri aruncară cocteiluri Molotov. În Cruisere se trase cu arme de vânătoare. Totul fusese complet ineficient. Trupele Institutului răspunseseră cu o putere de foc copleșitoare, nimicind brazde de case în trecerea lor rapidă. După primele încercări ale localnicilor, veștile despre represalii se răspândiră pe autostradă și nimeni nu mai încercă să intervină. Trailerul MANN al lui Starflyer era urmărit dinapoia ferestrelor întunecate ori dindărătul pereților de la o distanță sigură de drum.

Urmărirea lui Bradley Johansson fu ovaționată de câteva firi mai temerare, care se aventurară să-l zărească pe bărbatul care de-a lungul vieților lor fusese mai degrabă legendă decât realitate.

Bârfele de pe calea undelor le permiteau celor din Volvouri să țină evidența evenimentelor. Distanța dintre Bradley și Starflyer se menținea constantă, cu puțin peste cinci sute cincizeci de kilometri. Amândoi se deplasau pe cât de repede o permitea Autostrada 1, cu vehiculele mai mici ale Păzitorilor având un ușor avantaj și apropiindu-se cu cincisprezece kilometri pe oră. Podurile erau cele care aveau să joace rolul decisiv. În cabină izbucneau ovații de fiecare dată când strigăte surescitate răsunau din radio, anunțând distrugerea altui pod.

Până în zori se confirmase că Păzitorii detonaseră toate cele cinci traversări de râuri majore de pe Autostrada 1. Adam nu fu chiar surprins când oamenii strânși în jurul ruinelor podului Taran, traversarea cea mai nordică, începură să raporteze că convoiul Starflyer deținea capacități amfibii. Trailerul MANN și escorta de Cruisere ieșiseră de pe autostradă și coborâseră spre râu, traversându-l direct. Nu fusese ușor, trebuiseră să meargă destui kilometri pe drumuri proaste până găsiseră locul de unde să se poată apropia de apă. Acela fusese și locul unde lovise echipa de ambuscadă a Păzitorilor. Potrivit descrierilor întretăiate ce străbătuseră Câmpia Aldrin, schimburile de focuri fuseseră feroce. Povestea se repetă la fiecare pod distrus. Păzitorii nu izbutiră să distrugă trailerul MANN, însă Cruiserele suferiră din plin.

Adam începu să observe cu foarte multă atenție timpii de întârziere. La un moment dat, după ce ei lăsaseră Coada-lupului în urmă, Bradley se găsea la numai o sută zece minute în urma lui Starflyer. Apoi însă Institutul începu să reacționeze față de situație. Grupuri de trei–patru Land Rover Cruisere fură zărite pe Autostrada 1, îndreptându-se către nord. Bradley și Stig știau de ele, dar nu puteau face nimic pentru a evita o ciocnire; pur și simplu nu exista o rută alternativă. Era rândul lor să fie atacați.

În cabina Volvourilor, ei știură chiar și primul punct de coliziune: un orășel de pe Autostrada 1 care se autointitula Philadephia FA. Așteptarea fu încordată, în vreme ce din radio se auzeau ocazional mărturii și estimări de victime. Pe când ascultau pârâiturile de electricitate statică, nori suri și groși se târâră pe cerul de safir sclipitor, aducând cu ei un văl de ploaie. Apa făcea iarba Anguilla lunecoasă și periculoasă. Până și foarte entuziaștii Păzitori trebuiră să încetinească, când roțile Volvourilor începură să derapeze peste firele strivite. Abia la o oră și jumătate după incidentul Philadephia, avură certitudinea că un convoi de mașini blindate și jeepuri Mazda, plus alte vehicule însoțitoare, gonea în urma lui Starflyer. Verificând pe cât putea mai bine punctele de reper, Adam estimă că pierduseră cel puțin patruzeci de minute. Dintr-un straniu motiv sentimental, era bucuros că din grupul lui Bradley continua să facă parte camionul în care călătorea Qatux.

— Vor recupera mâine după Anculan, rosti Rosamund plină de încredere.

La râul Anculan fusese pregătită ambuscada cea mai mare. Dacă Starflyer își menținea viteza, ar fi trebuit să ajungă acolo a doua zi la amiază. Adam spera ca fata să aibă dreptate. Soseau rapoarte despre și mai multe Cruisere ale Institutului care goneau pe autostradă la sud de ecuator. Întăriri... De acum nimic nu mai era secret. Noile trupe stiau că la fiecare râu existau echipe de ambuscadă ale Păzitorilor și le puteau angaja în luptă înainte de sosirea lui Starflyer, îndepărtând amenințările. Înainte de-a ajunge la Anculan, Bradley și Stig aveau să fie atacați de minimum alte două patrule de Cruisere.

Adam spera doar că pregătirile pentru Raidul Final trecuseră neobservate. Departe, în partea răsăriteană a munților Dessault,

clanurile îi adunau pe toți războinicii supraviețuitori într-o armată care să năvălească asupra lui Starflyer, a Institutului de cercetării și arcei. În apropierea fortărețelor ascunse ale clanurilor nu locuiau civili, nu existau ferme izolate sau prospectori rătăcitori care ar fi putut anunța surescitat înaintarea unei armate.

Păzitorii pe care bărbatul îi întâlnise la scurta reuniune de la punctul de rendez-vous 4 pomeniseră de asemenea cu răsuflarea tăiată despre Barsoomiani, care se părea că porniseră din teritoriul lor, de cealaltă parte a Mării Stejarului, pentru a ajuta Raidul Final. Împreună ei aveau să-l distrugă pe Starflyer, înainte să ajungă la nava sa stelară,

Deși n-o rostise niciodată cu glas tare, Adam sperase că bătălia aceea nu va avea niciodată. Institutul în sine deținea armament greu pentru a-și apăra valea și pierderile de vieți ar fi fost îngrozitoare. Acum însă, când era realmente pe Far Away și examina situația pe viu, încrederea i se prăbușise brusc. Planeta era incredibil de înapoiată. El crezuse mereu că livrările ajungeau la unități de luptă bine organizate, însă clanurile erau cu puțin mai avansate decât bandele de gherila pre-Commonwealth de pe Pământ, care-și declanșaseră atacurile împotriva guvernelor oprimante pornind din taberele lor ascunse în munți. Pe scurt, clanurile se dovedeau o dezamăgire serioasă.

Principala lui speranță rămăsese livrarea la timp a componentelor din Volvouri. Dacă răzbunarea planetei putea fi declanșată și putea avaria *Marie Celeste* înainte ca Starflyer să fi ajuns la ea, atunci ar fi beneficiat de un răgaz de respiro. Bradley n-ar fi trebuit să lanseze Raidul Final. Sheldon promisese că va trimite o navă, care ar fi avut armamentul necesar exterminării extraterestrului de pe orbită. O salvă de energie curată și precisă ar fi eradicat problema o dată pentru totdeauna.

Așa că Adam Elvin, activist socialist expirat, își păstră sfaturile pentru sine în timp ce Volvoul înainta prin întinderea interminabilă de iarbă și se rugă în gând ca Nigel Sheldon, mai mare capitalist născut vreodată de rasa umană, să-și respecte cuvântul. Dacă n-ar fi necesitat atâtea explicații, probabil că ar fi izbucnit în hohote de râs față de ironia monstruoasă a sorții.

— Ceva-n față! anunță Rosamund.

Adam își întrerupse reveria și examină displayul radarului. La un kilometru în fața lor se afla un râu foarte lat și puțin adânc. Semnalul radarului arăta pe malul opus un cal, alături de care stătea cineva. Judecând după mărimile lor relative, părea să fie un copil.

— Trebuie să fie cineva din echipa Samanthei, spuse Kieran. Pun prinsoare că-i Judson McKratz.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Adam.

— Îl cunosc. Ei vor dori confirmarea autenticității noastre, iar Judson cunoaște drumul ăsta mai bine ca oricine.

— Corect.

Adam își masă tâmplele. Fusese o călătorie lungă și el nu mai dormise prea mult de la... probabil din Carbon Goose. Era convins că ațipise o oră în timpul zborului.

— Totuși... activați câmpurile de forță.

Râul era mai lat decât îl apreciase privind radarul. Iarba îl ascundea până ajunseră la două sute de metri de mal. Coborâră o pantă scurtă și bărbatul văzu că avea lățimea de aproape patru sute de metri. Fluieră încetișor. În ciuda faptului că adâncimea nu depășea nicăieri jumătate de metru, asta însemna foarte multă apă. Albia lină în formă de „U" pe care și-o săpase făcea referire la niveluri mult mai ridicate ce năvăleau din munți. Pe harta lui, râul se întindea până la lanțul Dessault, unde era alimentat de zeci de afluenți care șerpuiau prin poalele munților.

— Câte unul pe rând, comandă el. Ayub, rămâi aici și ești pregătit să ne susții cu foc de acoperire.

— Da, domnule.

Rosamund coborî încetișor cu Volvoul lor pe fundul pietros al albiei râului. Suspensia vehiculului extinse roțile mult sub șasiu și înaintară într-o serie de zguduituri ce legănară cabina. În ciuda gravitației reduse de pe Far Away, Adam fu nevoit să-și strângă zdravăn centurile de siguranță.

Călărețul de lângă calul cenușiu-închis era un bărbat adult, care purta un impermeabil lung, castaniu, și o pălărie cu boruri mari ce devia ploaia aidoma unui câmp de forță. Când se apropiară de mal, Adam rămase cu gura căscată. Toți Păzitorii pe care-i întâlnise vorbiseră plini de mândrie despre Charlemagnii lor și acum putea să vadă motivul. Animalul era mare și diabolic de

intimidant. Îi privi cornul scurt cu vârf metalic și-și jură să nu se aventureze niciodată la mai puțin de douăzeci de metri de brută.

Volvoul ieși legănându-se din râu.

— Da, așa-i, este Judson, surâse larg Kieran.

Sări din cabină pentru a-și saluta vechiul coleg. Cei doi se îmbrățișară cu căldură și Kieran reveni cu el la camion. Adam coborî la rândul său. Văzu că Charlemagneul avea colți curbi. Probabil că nu era erbivor.

— Bună ziua, domnule Elvin, spuse Judson. Bun-sosit! Ți-am auzit de multe ori numele. Cei care se întorc din Commonwealth vorbesc cu stimă despre tine.

— Mulțumesc. Adam semnală celuilalt camion să înceapă traversarea. Am adus restul echipamentelor de care aveți nevoie.

— Din nou în ultima clipă, nu?

Judson își trecu brațul pe după umerii lui Kieran și-l scutură cu prietenie.

— Am ajuns, replică bărbatul. Nu te mai plânge.

— Eu? hohoti profund Judson. Vorbesc serios, ar trebui să puteți ajunge până la căderea nopții la Samantha. Vă așteaptă în valea Reithstone, cu mijloace suplimentare de transport, gata să ducă componentele la stațiile rămase. Iar după aceea...! Aveți noroc că știu peșterile cele mai adânci din regiunea asta. Scoase o matrice din buzunarul impermeabilului și adăugă: Să-i anunț c-ați venit.

Matricea lui Adam receptă un cântec care fusese emis pe frecvența de undă scurtă ce le fusese alocată. Bănui că puțini oameni l-ar fi recunoscut fără o căutare a e-majordomului prin fișierele bibliotecii. Cineva de aici avea un simț aparte al umorului. Acordurile melodiei „Hey Jude“ se revărsară peste iarba nesfârșită.

În câteva minute, matricea lui receptă hitul salsa „Morgan“, care se auzea și dispărea în conformitate cu unduirile ionosferei mult deasupra lor. Își aminti că în tinerețe dansase pe melodia aceea.

— Ăsta a fost răspunsul, spuse Judson.

— Ca simplă curiozitate, zise Adam, ce ai fi pus să cânte dacă nu eram noi?

Judson îi zâmbi larg.

— „Sympathy for the Devil".

Contactul cu Judson le oferise tuturor o creștere evidentă a moralului. După șocul descoperirii sabotajului, avuseseră nevoie să știe că nu erau izolați, o stare pe care întinderea de iarbă o accentuase cu fiecare oră.

Volvourile porniră pe șoseaua îngropată, lăsându-l pe Judson în urmă. În ciuda mărimii și puterii sale, Charlemagneul nu putea ține pasul cu viteza constantă a camioanelor. Norii negri începură să se risipească în a doua jumătate a după-amiezii, îngăduind unor raze uriașe de soare să treacă prin marginile lor zdrențuite ca niște proiectoare ce măturau iarba. Pe măsură ce razele se înclinară lent spre orizontală, în peisajul amorțitor de monoton apăru finalmente o schimbare. Hăt departe, poalele lanțului Dessault începură să se înalțe deasupra firelor strălucitoare de iarbă Anguilla.

După o oră suiau prin colinele de la poalele sale. Iarba rămăsese în spatele lor, nemaiputând să urce mult pe versanții unde aerul se răcea iute. Iarba obișnuită își recâștigă întâietatea, alături de arbori și tufe. Drumul redeveni vizibil sub forma a două linii de prundiș tasat în sol, care șerpuia în sus, urmând curbele de nivel săpate în pereții văii. În scurt timp ajunseră la nivelul primilor munți adevărați. De ambele părți, piscuri ascuțite pătate de nea împungeau cerul de safir limpede precum cristalul, proiectând umbre uriașe în văi, o dată cu apusul soarelui.

În două rânduri Adam văzu călăreți pe Charlemagni sus deasupra drumului, urmărindu-i cum înaintau încetișor către valea Reithstone. Printre munți recepția transmisiilor radio era dificilă. Ultima știre pe care o auziră de pe Autostrada 1 se referea la o echipă de ambuscadă a Păzitorilor care se lupta cu o patrulă de Cruisere la podul Kantrian, cu două ore înainte ca Starflyer să fi ajuns acolo. După alte două înfruntări cu trupele Institutului, Bradley rămăsese iarăși în urmă și acum îl despărțeau de Starflyer aproape patru ore.

Amurgul îi aduse în altă vale înaltă, unde iarba alpină continua să se străduiască pentru a se impune. Arborii și tufele erau limitați la desișuri în lungul apei ce curgea rapid pe fundul văii. Kieran o înlocui pe Rosamund la volan. Când reîncepură să urce, bărbatul aprinse farurile. Fascicule lungi de lumină cu nuanțe albăstrui expuseră pragul stâncos care era acum drumul lor. Aici

nu exista piatră tasată, deoarece solul în sine era rocă dură presărată pe alocuri de iarbă scurtă și aspră și licheni neregulați. Cu decenii în urmă, utilajele ridicaseră ocazionale movile de pietriș spart din stâncă, dar în rest drumul părea natural. Adam se întrebă dacă la origine fusese stabilit de echivalentul local al caprelor de munte în mileniile dinaintea flamei, fiindcă era prea convenabil pentru a fi complet de natură geologică. În același timp bărbatul se simțea ușor neliniștit de îngustimea unor secțiuni. Lățimea fluctua constant, nu existau parapete de protecție și panta de după marginea sa era atât de abruptă, încât părea verticală. Din fericire, devenea tot mai greu să zărească fundul văii pe măsură ce lumina se diminua pe firmament. Deasupra începură să apară stele.

Adam se duse să verifice starea Paulei. Unitatea de aer condiționat a cabinei sufla aer cald prin fante, compensând răceala de la altitudine. Investigatoarea gemu când el glisă ușa din compozit și se întoarse în mod reflex cu spatele la crepusculul trandafiriu care sclipea prin parbriz.

— Cum merge? o întrebă Adam.

Un chip scheletic îl privi de sub un morman de pături.

Adam adulmecă aerul și se strădui să nu se strâmbe de dezgust. Paula vomitase și un fluid maroniu lipicios păta păturile pe care le strângea între degete. I se păru că distinge și punctulețe de sânge în ele.

— Poftim, îi întinse o sticlă de apă. Trebuie să bei mai mult.

Ea se înfioră doar privind sticla.

— Nu pot.

— Te deshidratezi, ceea ce-ți înrăutățește starea. Începu să-și tragă puloverul roșu-închis peste cap: Dă-mi pătura de deasupra și pune-ți ăsta.

Paula nu-i răspunse, dar dădu drumul păturii. Bărbatul o îndesă într-un sac de polietilenă, apoi reglă comenzile fantelor la o rafală scurtă de aer curat, pentru a curăța mirosul respingător din compartimentul micuț. Paulei îi trebui mult timp să îmbrace puloverul. Atunci când încercă s-o ajute, ea îi împinse mâinile, decisă să se descurce singură. Adam nu insistă. Dacă încă avea mândrie, atunci mai existau speranțe pentru personalitatea ei.

— Mi-au mai rămas niște sedative, îi spuse după ce investigatoarea căzu înapoi pe cușetă, complet epuizată.

— Nu. Făcu semn spre sticlă de apă pe care o ținea el: O să-ncerc să beau.

— Asta nu-i suficient.

— O să-ncerc să-mi amintesc.

— Păzitorii vor avea un medic.

— Nu, mulțumesc, o să ne limităm la matricea de diagnoză. Am mai multă încredere în ea decât în orice medic de pe planeta asta.

— Asta-i o prejudecată.

— E viața mea în joc.

— Amândoi știm...

— Avem musafiri! anunță Rosamund. Din față vin camioane.

Adam o privi cu atenție pe Paula.

— O să discutăm despre asta mai târziu.

— Mi-e greu să te evit.

Bărbatul reveni în cabină și privi displayul radarului.

— Care-i treaba?

Kieran indică prin parbriz. Câteva puncte luminoase se deplasau pe flancul muntelui înaintea lor, sclipind puternic în umbrele intense.

— Vezi dacă-i poți contacta, se adresă Adam lui Rosamund.

Nu era foarte îngrijorat. Dacă, printr-un miracol, Institutul le luase urma, nu s-ar fi comportat atât de evident.

— Am primit semnal de răspuns, încuviință Rosamund. Așa-i, este Samantha. Spune că trebuie să-nceapă imediat montarea echipamentelor.

Străbătură încă un kilometru înainte de a găsi o secțiune a drumului îndeajuns de lată pentru a putea staționa toți. Vehiculele Samanthei vuiră și apărură peste zece minute, când safirul cerului se întunecase în cele din urmă până la negru și stelele scânteiau cu o intensitate pe care Adam o vedea rareori pe vreo planetă din Commonwealth. Șapte camioane de mărime mijlocie și cinci jeepuri Vauxhall vechi opriră în jurul Volvourilor. Toate aveau suspensii robuste, cu aspect primitiv, iar motoarele bubuiau asurzitor în aerul rarefiat și revărsau vapori murdari prin țevile de eșapament. Douăzeci de Păzitori coborâră și priviră cu atenție Volvourile noi.

Samantha era mai tânără decât se așteptase Adam, cu certitudine nu împlinise încă treizeci de ani, și avea un nor enorm de păr roșu-întunecat prins la spate într-o coadă sălbatică, care-i cobora mult pe spatele lat. Un chip acoperit în proporție de optzeci la sută de pistrui îi surâse curios, când se întâlniră în fața Volvourilor, iluminat de lumina cu nuanțe albăstrui a farurilor.

Adam scoase cristalul cu datele marțiene și i-l întinse, cu un gest reverențios.

— Adam Elvin.

Ea îi strânse mâna.

— Încântată de cunoștință. Ți-am auzit de multe ori numele de la cei care au revenit.

Tonul cu care vorbise sunase aproape ca o acuzație.

— Mulțumesc. Nu ne așteptam să vă vedem atât de repede.

— Da, știu. Modificare de plan. Ați urmărit rapoartele de pe Autostrada 1?

— Da.

— Starflyer avansează mai bine decât ne așteptasem. Trebuie neapărat să instalăm și să punem în funcțiune ultimele stații manipulatoare. M-am gândit c-ar fi mai rapid dacă am descărca echipamentele acum — oamenii mei le vor prelua și se vor dispersa de aici.

— Sigur că da, ce naiba, ăsta-i terenul vostru! Noi nu suntem decât echipa de livrare.

— Ați făcut o treabă bună. Cu chestia asta.

Din nou tonul acela...

— Este vreo problemă?

— Scuze, îl prinse de braț femeia. N-am vrut să jignesc, dar eu sunt mama lui Lennox. Am fost prietenă bună și cu Kazimir. Prietenă bună de tot...

Adam nu pricepu referirea la Lennox.

— Ah, n-am știut. Îmi pare rău. Kazimir a fost un om bun, unul dintre cei mai buni.

Rosamund tuși discret îndărătul său.

— Bruce este tatăl lui Lennox.

Adam se uită de la Rosamund la Samantha, complet consternat.

— Hristoase! Ăăă... știai că și el este mort?

— E mort demult. Numai corpul lui mai bântuie pe-aici. Îl strânse iarăși puternic de braț: După ce s-o termina, dacă ai timp, aș dori să-mi povestești cum a fost. E bine să afli de la un martor ocular.

— Bineînțeles.

— Deocamdată trebuie să băgăm viteză și s-o facem cât mai bine. Ce-ați adus?

— Cam tot ce-am zis c-o s-aducem. În fiecare camion sunt douăzeci și cinci de tone. Unele s-au avariat pe drum, dar nu multe.

— Da, am auzit c-ați avut necazuri. Samantha privi spre cei din Marină: Chestia aia cum merge?

— E sub control.

Femeia căzu o secundă pe gânduri.

— Tu ești principalul nostru om din Commonwealth, Bradley Johansson se-ncrede în tine, așa c-o să mă-ncred și eu. Dar n-am nevoie de surprize. Noi avem aici o soluție foarte simplă pentru agenții Starflyer.

— Am înțeles. Nu veți avea parte de alte surprize.

Samantha scoase o matrice palmară care era îndeajuns de veche ca să fi fost printre primele aduse pe Far Away.

— O să am nevoie de inventar, deși cu atâtea tone... Cerurilor visătoare, se pare c-avem mai mult decât suficient! Mulțumim încă o dată; este posibil ca planeta să se poată realmente răzbuna până la urmă. Trebuie să fi fost o călătorie dată naibii ca s-ajungeți aici.

— A avut momentele ei.

— Să sperăm că n-a fost în zadar. În clipa de față, suntem realmente rău presați de timp. Putem începe să descărcăm?

— Sigur că da.

Le ceru lui Rosamund și Jamas să deschidă camioanele, iar el îi întinse Samanthei o matrice palmară de rezervă și-i arătă cum s-o folosească. Femeia fluieră apreciativ față de recunoașterea vocală cu logică adaptivă și începu să caute prin lista inventarului. După un minut răcnea instrucțiuni către oamenii ei. Păzitori și 'boți se apucară iute de treabă, descărcând lăzile.

— Cât de critică este problema timpului? întrebă Adam.

Începea să se simtă redundant, stând în grup alături de cei din Marină, în vreme ce Jamas și ceilalti surâdeau și-și salutau prieteni pe care nu-i mai văzuseră de ani.

Samantha își supse buza inferioară și coborî vocea.

— Echipele mele ar trebui să facă față. Șoferii o să tragă pe amfeuri și-o să gonească-n noaptea asta prin munți ca niște lilieci scăpați din iad, astfel că mâine toate stațiile își vor primi componentele; Creasta Zuggenhim este cea mai îndepărtată și la ea ar trebui să se ajungă până la amiază, ceea ce-i în regulă pentru ansamblu, dar cu aia voi merge chiar eu. Poimâine vom declanșa răzbunarea planetei, indiferent câte stații sunt pregătite. N-avem de-ales.

Adam făcu iute niște calcule în minte.

— Va fi cam strâns...

Aprecia că Starflyer urma să ajungă la Institut în cursul după-amiezii.

— Foarte, încuviință femeia. Totuși nu asta-i marea problemă.

— Dar care?

— Echipa noastră de observare este foarte în urma graficului. Am încercat s-o anunțăm să-nceapă imediat cum am auzit că Starflyer a trecut prin poartă. Campase în valea Nalosyle, iar acolo a fost un front atmosferic păcătos de tot. N-am izbutit să stabilim contactul decât azi-dimineață la prima oră — nenorocitele astea de unde scurte sunt de tot căcatul. Chiar dac-ar avea tot norocul de pe lume, abia în trei zile ar ajunge pe Scaunul Afroditei.

— Ce face echipa de observare? întrebă Wilson.

— Trebuie să cunoaștem topologia tiparelor meteo, răspunse Samantha, și să trasăm frontul furtunii de dimineață imediat după ce ocolește Muntele Hercule, apoi să vedem ce efect au manipulatoarele noastre, pentru a putea direcționa blestemăția așa cum trebuie. Pentru grupul de control va fi suficient de dificil și fără să lucreze pe jumătate în orb.

— N-aveți imagini de la sateliți? întrebă Anna.

— Aici nu există sateliți, zise Wilson. Îmi amintesc c-am discutat cu ceva timp în urmă cu directorul Institutului și mi-a oferit o actualizare a infrastructurii.

Surâse îndepărtat. Samantha îl privi cu interes.

— Exact. De aceea avem nevoie de cineva pe Scaunul Afroditei. De acolo se poate vedea până la extremitatea estică a munților Dessault. În plus este perfect ca releu pentru comunicații, fiindcă scăpăm de nenorocitele-alea de unde scurte.

— Dar echipa nu va putea ajunge acolo la timp, spuse Adam.

Calculul nu era deloc greu de făcut.

— Crede-mă, îi futem la cap întruna prin radio. Pe de altă parte nici nu putem emite prea mult, ca să nu atragem atentia. Ei sunt singurii care pot ajunge acolo.

— Nu există și alte posibilități? întrebă Wilson. Cu un aparat de zbor, poate? Pe Far Away trebuie să existe așa ceva.

— Scaunul Afroditei se află deasupra atmosferei și oricum nimeni nu zboară cu avionul în jurul Marii Triade din cauza vânturilor puternice dinspre ocean.

— Crezusem că turiștii zboară peste ea, comentă Oscar.

— Cum să nu, încuviință Samantha. Cretinii bogați încearcă să prindă vânturile astfel încât să facă surf pe ele. Cei norocoși ajung de partea cealaltă. Însă nu pe pisc.

— O parabolă corectă te-ar putea duce acolo, rosti Wilson gânditor.

— Tu știi cum s-o faci? întrebă femeia disprețuitor.

Wilson se aplecă în fată cu un surâs amenințător, care o făcu să bată în retragere. Adam vedea limpede cât de dezechilibrată era înfruntarea aceea; o tânără care conducea cu entuziasm și mână forte o echipă de luptători pentru libertate si amiralul, un fost pilot de vânătoare care fusese căpitanul lui *A doua șansă* și apoi comandase Marina.

— Sunt singurul om care a zburat pe Marte, îi spuse Wilson pe un ton calm. Am frânat atmosferic un avion spațial, coborând de pe o orbită de două sute de kilometri, și am amartizat în locul stabilit care avea mărimea unui teren de tenis. Dar tu?

— Căcat! Mă iei la 'sto.

— Wilson, îl trase Oscar de mânecă, asta a fost cu mai bine de trei sute de ani în urmă. Iar avionul ăla avea motoare rachetă care să te ajute să virezi, pe când planoarele astea n-au așa ceva.

— Genul acela de zbor nu poate fi uitat sau șters, replică Wilson. În plus companiile turistice de aici trebuie să aibă implanturi de memorie pentru pilotare.

— Da, asta așa-i, încuviință Samantha uimită. Totuși ... haide, haide! S-asolizezi pe vârful Muntelui Hercule? Vorbești serios?

— Da, chiar așa? întări Adam.

Imediat ce Wilson sugerase posibilitatea, Adam începuse să schițeze consecințe și oportunități. Chiar dacă șansa de succes ar fi fost infimă, ei trebuiau s-o abordeze. Situația de pe Autostrada 1 nu mergea bine, iar superfurtuna nu putea fi declanșată decât dacă grupul de control era complet funcțional. După toate prin câte trecuseră, după sacrificiile pe care le înduraseră pentru a aduce aici datele marțiene, nu putea suporta ideea de a nu-și juca șansa.

— Vei avea nevoie de multe echipamente electrice, zise Samantha. Ne trebuie vedere panoramică de înaltă rezoluție și canale releu clare. Eu n-am așa ceva aici.

Wilson ciocăni cu degetul în matricea ei veche.

— Fără supărare, dar aparatura noastră electronică este mult mai bună decât tot ce am văzut până acum că ați avea voi.

— S-o luăm pe rând, spuse Adam. Putem ajunge la planoarele pentru turiști la timp pentru a sui pe Scaunul Afroditei înainte ca Starflyer s-ajungă la Institut?

Samantha inspiră adânc.

— Va fi foarte la limită. Pentru a prinde furtuna de dimineață, va trebui s-ancorați hiperplanorul în canionul Străjerul mâine noapte. Hangarele companiilor de turism sunt la Valul-de-piatră, iar asta-i pe deșertul umed din vestul Câmpiei Aldrin. Va trebui s-o călcați serios ca s-ajungeți acolo la timp, mâine după-amiază cel târziu.

Adam extrase o hartă din grila vederii virtuale și urmări marginea nordică a munților Dessault spre vest, până găsi orașul. Femeia avea dreptate — era un drum lung, mult mai departe decât Coada-lupului.

— Este posibil? repetă el.

— Mda, poate... Între poalele dealurilor și marginea savanei există un drum îngust. Dacă-l folosiți, nu va trebui să vă mai luptați cu iarba Anguilla. Drumul ocolește Hercule și iese de partea nordică a Muntelui Zeus. De-acolo Valul-de-piatră e-n linie dreaptă către nord.

Adam reveni cu atenția la camioane.

— O să decuplăm trailerele de cabine. În felul ăsta o să scoatem un timp mai bun.

— Trebuie neapărat să-l scoateți. Crede-mă pe cuvânt — n-ați dori ca mâine dimineață, după ce furtuna vine dinspre ocean, să

fiți prinși oriunde în preajma lui Hercule. Dacă vreți să mai trăiți, nu mai zic să mai și zburați, va trebui s-ajungeți la adăpostul lui Zeus înainte de răsăritul soarelui.

— Mulțumesc.

Samantha îl privi pe Wilson.

— O s-o faci cu-adevărat?

— *Noi toți* o vom face cu-adevărat, spuse Oscar.

— Poftim? îl privi surprins Wilson.

— Ai auzit perfect, zise Anna. Toți știm să pilotăm. Ăsta-i un atu față de majoritatea turiștilor destul de nebuni ca să-ncerce cascadoria asta. Iar dacă vom fi toți trei, cresc șansele ca măcar unul să supraviețuiască pentru o asolizare forțată pe vârful muntelui.

— Te referi la o rulare lină până la o oprire ușoară, preciză Oscar.

— Știu foarte bine la ce mă refer.

Wilson o cuprinse cu brațul.

— Ești sigură?

— Da, răspunse ea și-i mângâie obrazul cu tandrețe. Îmi ești dator cu o lună de miere.

— Călătoria asta nu-i îndeajuns?

Ea îl sărută și ochii îi străluciră.

— Nu încă.

— Cerurilor visătoare! făcu Samantha. Voi sunteți altceva. Oricum... mulțumesc.

Wilson încuviință scurt din cap spre ea, păstrându-se la comandă.

— Vom avea nevoie de cerințele voastre exacte de observare și de specificațiile pentru comunicatii, pentru a ne modifica echipamentele. Rosamund și ceilalți cunosc drumul către Valul-de-piatră?

— Destul de bine. Companiile turistice utilizează ruta de la poalele dealurilor pentru a-și urmări hiperplanoarele, așa că-i destul de distinctă.

* * *

Adam îl ajunse din urmă pe Oscar, când trailerele erau decuplate de la cabinele Volvourilor. Aproape toate lăzile fuseseră

descărcate. Camionul spre Creasta Zuggenhim plecase deja și Samantha avea să-l urmeze într-un jeep, imediat ce ea și alt Păzitor, pe nume Valentine, terminau să-i informeze pe Wilson și Jamas despre detaliile tehnice ale observării. Ei urmau să-și petreacă drumul până la Valul-de-piatră, modificându-și matricele pentru a duplica performanțele echipamentelor echipei originale de observare.

— Mă bucur că te-ai oferit voluntar, spuse Adam.

— Nu era să-l las pe Wilson să plece și... Ochii i se îngustară suspicioși. De ce?

— Fiindcă nu-ți voi permite decât ție să zbori.

— Poftim?! Oscar se gârbovi instinctiv, verificând dacă îi privea cineva. Ce dracu' tot spui? întrebă el cu glas scăzut.

— Crezi că Wilson și Anna sunt brusc absolviți de orice suspiciuni pentru că s-au oferit voluntari?

— Păi... Oscar își frecă apăsat fruntea. Oh, Hristoase!

— Presupune că unul dintre ei este trădătorul și că el ajunge pe vârf. Proiectul răzbunarea planetei depinde de observările astea. Adam pocni energic din palme. Ne-au belit! Pac, s-a terminat! Starflyer ajunge la *Marie Celeste* și decolează.

— Când o să-i anunți?

— După ce-ajungem la Valul-de-piatră și pregătim hiperplanoarele. Asta-i alt aspect — călătoria ne va ține pe toți departe de stațiile manipulatoare pe care le construiește Samantha; nu vreau ca și ele să pățească cine știe ce accidente bizare. Imediat ce găsim un hiperplanor funcționabil și-l pregătim de zbor, o să-i anunț că ei rămân la sol. Echipa mea de Păzitori mă va susține.

— Adam, te rog, eu nu-s un pilot așa grozav... Ce dracu', singura dată când am mai zburat în ultimii zece ani a fost cu Carbon Goose.

— Inserțiile de memorie te vor ajuta. O să reușești, Oscar, tu cazi în picioare de fiecare dată.

* * *

Patru Land Rover Cruisere staționau de-a curmezișul Autostrăzii 1. Salve de ioni sfâșiau cerul deasupra lor, izbind în clădirile de unde trupele Institutului trăgeau în vehiculele Păzitorilor ce se apropiau. Tunul cinetic cu foc rapid montat pe

capota Cruiserului care bloca banda cea mai apropiată începu să tragă în cabina camionului Loko cu optsprezece roți care gonea spre el cu o sută de kilometri pe oră. Salva de răspuns a unei hipercarabine din cabina camionului lovi Cruiserul în plin și-i străpunse câmpul de forță. Explodă violent, ridicându-i de pe sol șasiul rupt și trimițându-l într-o tumbă prin văzduh.

— Decolarea! anunță voios glasul Pisicii pe banda generală.

Silueta ei blindată sări din cabina Lokoului, înconjurată de un câmp de forță care scânteia chihlimbariu. Aterizâ pe betonul sudat enzimatic uzat și ricoșă, izbindu-se în peretele unui magazin cu hrană pentru animale în mijlocul unei aurore stacojii pâlpâitoare. Peretele se nărui și acoperisul se înclină alarmant.

Epava în flăcări a Cruiserului aterizâ pe același acoperiș, care colapsă sub impact. După o secundă, camionul Loko îl lovi frontal și-l purtă către restul blocadei.

La două sute de metri în urmă, la volanul mașinii blindate, Stig făcu o grimasă la vederea impactului. Camionul Loko continua să avanseze distrugător. Alte două Cruisere zburară în aer, când le izbi, cu câmpurile de forță strălucind stacojiu periculos. Sfărâmături se rostogoliră iute pe Autostrada 1, sub un fulger globular uriaș care inundă în safir cerul pustiu. Tiger Pansy țipă în urechea lui Stig. Fu ca un scrâșnet de unghii amplificat de stivele de boxe ale unei formatii de muzică rock.

— Puii mei, șuieră ea euforic, doar n-o să...?

Bărbatul ținu pedala acceleratiei apăsată la podea, în vreme ce șasiul arzător al camionului se plie lent peste cele două benzi sudice. Clădirile de pe marginea autostrăzii se apropiau periculos de mult, blocând fanta îngustă a ferestrei laterale cu o volbură de mare viteză de culori bizare. În față, șasiul Lokoului se oprea încet, lăsând un interstițiu foarte mic, care se micsora întruna. Brațele lui Stig strânseră volanul aidoma unor benzi de oțel. Refuză să frâneze. Flăcări țâsniră în evantai pe betonul sudat enzimatic, când rezervorul celui de-al patrulea Cruiser se sparse si revărsă un val de combustibil care deja ardea.

— Cerurilor visătoare, icni Bradley de pe bancheta din față pentru pasageri; mâinile i se încleștaseră de capitonajul ei.

O perdea vastă de foc mugi în sus, acoperind ambele benzi.

Ei fulgerară prin breșă și suflul siajului absorbi o parte din văpăi în urma lor. În aerul de deasupra, focul și fumul se roteau în configurații de micro-cicloane.

— De comă, încuviință Tiger Pansy cu glas tare.

În față șoseaua era curată. Stig reveni pe banda din exterior. Jeepurile Mazda și celelalte mașini blindate care-l urmau trecură prin interstițiu, păstrând distanța relativă stabilită la cincizeci de metri. După aceea apărură și ultimele trei camioane Loko.

— Pisico? strigă Stig. Pisico, ai pățit ceva?

Bradley se lipise de fereastra îngustă și privea înapoi pe autostradă.

— Nu văd pe nimeni. Doar foarte mult foc.

— Pisico? întrebă și Morton.

Pentru prima dată părea îngrijorat.

— Băieți... Voi țineți la mine! Ce dulce!

Ovații răsunară din toate vehiculele.

În imaginea de la videocamera posterioară, Stig văzu silueta blindată a Pisicii ieșind din magazinul ruinat. Un jeep Mazda frână violent, lăsând dâre negre de cauciuc pe betonul sudat enzimatic. Portiera din față se deschise și Pisica sui cu nepăsarea cu care ar fi intrat într-o cabină de lift.

— A supraviețuit vreun nasol? întrebă Alic.

— Monitorizez traficul rețelei locale, răspunse Keely. Deocamdată rezidenții n-au văzut pe nimeni. Bineînțeles, stau încă la adăpost.

— Spune-le să nu se apropie de supraviețuitori, îi ceru Bradley.

— Da, domnule.

— Asta chiar c-a fost distractiv, comentă Pisica. Cât mai avem până la următoarea?

— O jumătate de oră, murmură Olwen pe un ton înciudat.

Ca ei toți, Olwen abia așteptase să se alăture bătăliei când aveau să-l ajungă finalmente pe Starflyer. Era un eveniment despre care Stig și Bradley înțeleseră repede că nu se va petrece niciodată dacă vor fi mereu întârziați de patrulele Institutului. Bradley decisese să adopte tactica unor coliziuni frontale. Numai costumele blindate ultramoderne purtate de echipa Paris și de

Ghearele Pisicii puteau executa misiunile respective, ceea ce trezea invidia Păzitorilor.

Alt camion Loko mare pe care-l scoseseră din depou vui pe lângă mașina blindată a lui Stig. La volan era Jim Nwan. Mănușa lui flutură, când își manevră camionul în avangardă.

Amfeul înghițit de Stig pentru a fi alert în a doua zi completă de șofat permanent îl împiedica să-și relaxeze strânsoarea degetelor pe volan. Îi îngusta focalizarea creierului asupra unei singure sarcini și vibra neuronii cu precizia unui procesor. Sub efectul stimulentelor, oamenii făceau întruna același lucru, chiar și până la o săptămână. Nu aveai nevoie de somn, dar creierul avea dificultăți să iasă din bucla de concentrare a gândirii.

— Mai este cineva între noi și Anculan? întrebă el.

— Nu există raportări în privința asta, zise Keely. Eu tot nu receptez nimic din preajma podului. Rețeaua rutieră se sfârșește la o sută cincizeci de kilometri înainte de el. De acolo mai departe au căzut până și sistemele redundante. Nimeni nu recepteză transmisii radio nici din sud. Eu mai prind semnale de control pe unde scurte de la Rock De, însă asta-i tot.

— Bine.

La viteza lor actuală și presupunând că nu aveau să mai dea alte lupte cu trupele Institutului, urmau să ajungă la podul Anculan peste două ore și jumătate. Potrivit celor mai bune estimări, Starflyer ajunsese acolo cu o oră în urmă. Ei n-o știau exact, deoarece comunicațiile se prăbușiseră spectaculos când convoiul lui Starflyer trecuse de indicatorul acela de la o sută cincizeci de kilometri. Păzitorii încă discutau aprins între ei despre ce putuse face Institutul pentru a anula rețeaua rutieră.

Stig era disperat să afle vești. Anculan era locul unde clanurile organizaseră cea mai importantă ambuscadă. Dacă nici acolo Starflyer n-avea să fie încetinit, atunci întreaga urmărire fusese zadarnică și ei urmau să depindă exclusiv de răzbunarea planetei și de Raidul Final. Desigur el nu l-ar fi criticat niciodată pe Bradley Johansson, totuși pentru niște planuri care fuseseră cizelate vreme de o sută de ani graficul temporal începea să li se destrame la toate încheieturile. În plus bombardamentul Pieții 3P transformase totul într-o chestiune personală. Stig dorea să-l doboare pe Starflyer cu propria sa mână. Doza de amfeu fusese

destul de mică pentru a-i îngădui să pornească pe această a doua direcție de gândire.

Bradley se aplecă și-i examină scurt matricea de unde scurte.

— Asta pare a fi Samantha.

Ochii lui Stig nu se desprinseseră nicio clipă de la șosea. Își izolase inserțiile de orice comunicări externe, pentru a-i ajuta concentrarea. Mult în față, camionul lui Jim Nwan evacua un nor gros de gaze de eșapament. Albastrul perfect al cerului revărsa unde perfect distincte în lungul finisajelor sale de crom. Stig încerca să distingă în reflecții vreun șablon care să se fi repetat.

— Ce zice?

— Sunt la ultima stația manipulatoare. Cred că asta-nseamnă că Adam a ajuns cu bine cu echipamentele.

— Adam i-un bărbat adevărat. Nu-l oprește niciun trădător.

— Stai așa... Un surâs îi flutură peste buze. Se repetă întruna mesajul că-i gata să facă surf pe valul următor.

Comută matricea de unde scurte pe emisie:

— Mesaj recepționat. Distracție plăcută la plajă.

Răspunsul îi fu repetat în mod automat de zece ori.

Olwen își lăsă bratele pe spătarul scaunului lui Bradley, își sprijini capul pe ele și zâmbi fericită.

— Mâine! Cerurilor visătoare, puteți crede? Se va-ntâmpla mâine!

— Asta numai dacă nu-l prind eu mai întâi, mârâi Stig.

Olwen și Bradley schimbară priviri.

— Deci, Bradley, ce simți în clipa asta? întrebă Tiger Pansy, indiferentă la felul în care buzele lui Olwen se strâmbară dezaprobator. Ai așteptat multă vreme momentu-ăsta.

— Nu sunt sigur dacă simt ceva, spuse Bradley. Mă focalizez pur și simplu asupra evenimentelor din jurul nostru. Știu că eu le-am pus pe toate în mișcare, dar nu cred că am încercat vreodată până acum să le vizualizez. Seamănă cumva cu a privi o avalanșă se prăvălește bubuind pe munte, știind că tu ai aruncat prima pietricică.

— Este o avalanșă care-l va îngropa pe nenorocitul de Starflyer, zise Olwen. Vom avea noi grijă.

— Mulțumesc, draga mea. Clanurile voastre mi-au oferit multă putere de-a lungul deceniilor. Habar n-aveti cum este să fii

înconjurat de dispreț și ură, însă în același timp să ai pe cineva care să creadă în tine.

— Commonwealth ne va fi serios îndatorat, nu?

— Ne-a fost mereu, atât doar că n-a știut-o niciodată. Ia spune, dragă Olwen, te-ai gândit ce vei face după aceea?

— Nu. Nu m-am gândit niciodată. Încă-mi vine destul de greu să accept c-asta se-ntâmplă cu-adevărat. M-am așteptat întruna ca următoarea generație să fie cea care va ajuta planeta să se răzbune sau poate chiar o generație mai târziu. În niciun caz generația mea.

— Ei bine, se pare că poimâine va trebui toți să ne gândim serios la ce se va-ntâmpla cu noi. Clanurile vor trebui să se transforme. În ce anume... cine poate ști?

— Dacă voi mai fi în viață poimâine, voi lua parte la cea mai mare petrecere pe care-a cunoscut-o vreodată Far Away.

— Corect, draga mea; vom aștepta să ne treacă mahmureala și abia apoi vom lua deciziile importante.

* * *

Văzură fumul de la trei kilometri depărtare. Fuioare subțiri, cenușii, ce unduiau ridicându-se în cerul ecuatorial pâclos, genul de fum care provine doar de la tăciuni.

Haville nu era o așezare mare, ci se întindea cale doi kilometri în lungul autostrăzii, înainte de a se sfârși în livezi de portocali. Convoiul Starflyer începuse o furtună de foc la un capăt al ei și o incendiase pe toată lungimea. Barăcile asamblate din panouri de carbon fuseseră reduse la movile de zgură lăbărțate peste fundații din beton. Linii orizontale negre produse de lasere și masere erau vizibile pe toți pereții din beton ce supraviețuiseră, brăzdând clădirile ruinate. Printre sfărâmături se vedeau oameni disperați și rătăcind fără țintă, urmărind cu ochi șocați convoiul Păzitorilor care gonea cu viteză maximă. Într-o curte mare, deschisă, era un șir de cadavre, învelite cu cearșafuri.

— Au lovit fiecare nod de ramificație, raportă Keely. Rețeaua nici nu era blindată sau altceva...

— Nu cred că au fost chiar atât de precișii, spuse Bradley când ajunseră la capătul lui Haville. (Portocalii de pe lizieră încă ardeau.) Aceasta este o operațiune deliberată de pârjolire a

terenurilor pentru a distruge orice comunicații pe rază mare în lungul autostrăzii.

— Credeți c-au procedat la fel cu toate așezările? întrebă Olwen.

— În mod sigur.

* * *

Nimic nu se mai clintea pe Autostrada 1. În sudul uriașului culoar de sequoia al lui Rob Lacey, terenul se ridica întruna, încununat de dealuri joase ale căror văi se întrețeseau în curbe line. Bradley își putea aminti o călătorie pe nou-construita (pe atunci) Autostradă 1, într-o vreme când teritoriul acesta era sterp. În prezent, după numai două secole, pantele unduite purtau un covor de vegetație verde luxuriantă formată din iarbă lățoasă și copăcei înfrunziți. Soarele amiezii preschimbase creștetul cerului de safir într-o zonă alb-orbitor prea intens pentru a putea fi privit direct. Vizibilitatea era perfectă. Uitându-se peste umărul lui Stig prin sticla groasă a parbrizului mașinii blindate, bărbatul putea zări banda de beton sudat enzimatic cenușiu-noroios care șerpuia mai departe prin văile sinuoase mulți kilometri înaintea lor. O patrulă Cruiser n-ar fi avut unde să se ascundă. Stig și ceilalți șoferi sporiră viteza.

După Haville, trecuseră prin alte patru așezări mici pe care Starflyer le făcuse una cu pământul, sfârșind cu Zeefield, orășelul cel mai sudic de pe Autostrada 1. În mod evident vestea se răspândise la timp spre sud. Ultimele trei așezări fuseseră pustii; nu zăriră nici victime șocate, nici șiruri de cadavre printre ruinele ce fumegau. Indiferent unde anume fugiseră locuitorii, ei păstrau tăcerea. Keely nu izbutise să stabilească nicio legătură pe benzile locale.

Traversând podișul ondulat, cablul de fibră optică ce lega Institutul de Armstrong City susținea o serie de noduri pentru comunicarea cu orice utilizatori ai autostrăzii. Acestea erau dispuse din cinci în cinci kilometri, protejate de forțele naturii în interiorul unor domuri înalte de un metru ce se ridicau din terenul imediat adiacent aidoma unor ciuperci din materiale compozite. Toate fuseseră lovite cu maserul, iar carbonul de înaltă densitate

se transformase în șlam sur ca ardezia înconjurat de iarbă pârjolită.

— Am suit aici pentru prima mea acțiune împotriva lui Starflyer, rosti Stig când Autostrada 1 începu să coboare în una dintre văile mai adânci către capătul podișului. Întotdeauna aici tăiam cablul. Era ușor.

— Acum ei folosesc izolarea împotriva noastră, comentă Bradley, cu toate că faptul că atacă absolut toate nodurile trădează o insecuritate profundă. Ar fi fost suficiente două tăieturi simple.

— De ce să se obosească? făcu Olwen. Știe că noi folosim unde scurte; nu poate să ne blocheze comunicațiile esențiale.

— Din unele puncte de vedere este remarcabil de lipsit de imaginație, comentă Bradley. Pentru că distrugerea rețelei rutiere ne-a cauzat probleme anterior, Starflyer continuă pur și simplu în direcția respectivă.

— Sună mai degrabă a program de matrice decât a creatură conștientă.

— Funcțiile lui neurologice sunt izbitor de similare cu ale unui procesor. Își determină tactica fie prin încercări succesive, fie prin absorbirea de la alte surse mai intuitive. Situațiile cu evoluție rapidă, așa cum este urmărirea aceasta, vor fi dificile pentru el. Nu are timp să parcurgă toate opțiunile pentru a o găsi pe cea mai eficientă.

— Vreți să spuneți că-și ia ideile de la oameni?

— Da, de foarte multe ori; deși capacitatea lor de a gândi original sau inventiv se reduce direct proporțional cu durata pe care o petrec sub controlul său.

— Nu-i de mirare că vrea să scape de noi. Nu ne poate concura.

— Nu o poate face în condițiile fixate de noi. Ne-a adus totuși în pragul distrugerii; nu-l subestimați.

— Da, domnule.

Bradley se simți mișcat de gradul de determinare din vocea femeii. Revenit pe Far Away după atâta vreme, el fusese chiar nițel tulburat de respectul incontestabil pe care-l trezise în rândul clanurilor. Era aproape ca și cum autoritățile Commonwealthului avuseseră dreptate când îl etichetaseră liderul unei secte.

Autostrada 1 își începu lunga coborâre de pe podiș, ocolind râpele mai abrupte, apoi descriind serpentine uriașe în jos până

la ultimul povârniș, pentru a-i aduce pe savana înăbușitoare. Aici era locul unde se dezvolta prima pădure ecuatorială reală de pe Far Away, coborând de pe muntele StOmer aflat în colțul nord-vestic al lantului Dessault spre țărmul sudic al Mării Stejarului. Iarba răsărise prima, însămânțată de dirijaboți, reîmprospătând solul înainte ca arborii și lianele să fie introduse pe o perioadă de cincizeci de ani. Sâmburele pădurii ecuatoriale prospera acum fără alte îmboldiri din partea oamenilor.

Bradley putea să vadă Valea Anculan de la mare depărtare, sub forma unei despicături care traversa savana de la vest la est, vărsându-se în Marea Stejarului. Vegetația ei era considerabil mai închisă la culoare decât jadul luxuriant al pădurii tropicale, întunecând verdele-măsliniu de parcă ar fi fost permanent în umbră. Fluviul era alimentat de zeci de afluenți ce coborau din muntii Dessault, conferindu-i un flux bogat și plin de forță care tăiase adânc prin peisaj, creând un defileu lat de peste două sute de metri și pe alocuri adânc de treizeci de metri, cu pereți aproape complet verticali. Tufișuri dese umpleau baza defileului de ambele părți ale apei, cu ghemurile de rădăcini pe jumătate dezgolite străduindu-se cu disperare să se ancoreze în mâlul cleios. Dovlecei de apă colonizaseră zonele puțin adânci ale albiei și fructele de culoarea pucioasei se legănau vesel, variind de la mărimea unor portocale, până la globuri cât o minge de fotbal cu coajă moale și zbârcită. Coroana lor de lujeri negri subțiri șfichiuia în jur, în curent, ca și cum în tulpină și-ar fi făcut sălașul țipari. În apropierea munților, apa lui Anculan era încărcată cu atâtea sedimente, încât avea culoarea cafelei cu lapte.

Ținând seama de dificultățile și cheltuielile ocazionate de transportul grinzilor cu zăbrele din oțel pe Far Away, metoda cea mai eficientă din punctul de vedere al costurilor pentru a traversa o albie atât de lată era un unic arc din beton ce susținea șoseaua de deasupra, care se îngusta de la obișnuitele patru benzi la numai două.

Echipa de demolări a Păzitorilor făcuse o treabă bună: din arc nu mai rămăseseră decât colții ca de elefant groși din beton, ce se arcuiau de pe un mal și celălalt al fluviului. Secțiunea centrală de o sută de metri a autostrăzii dispăruse; resturile i se vedeau ca

maldăre de bolovani scufundați care creau învolburări înspumate si furioase de apă.

Alic și Morton stăteau pe marginea șoselei care se întrerupea aici și-și utilizau senzorii activi pentru a scana zidul gros de pădure tropicală de pe malul opus. Nu se întrevedea niciun semn de ostili pitiți în vegetația deasă.

— Pare curat, comentă Alic.

Stig și ceilalți se opriseră pe malul defileului și priveau curentul agitat aflat cu douăzeci de metri mai jos. Trupuri se împotmoliseră pe bolovani; trei dintre ele purtau armurile de impact negre ale trupelor Institutului, iar două erau în salopete de camuflaj. Toate prezentau răni teribile. Un Charlemagne se încâlcise în tufișurile de pe mal și corpul începuse deja să i se umfle. Când Stig scană fluviul în amonte, zări și mai multe cadavre ce presărau noroiul si vegetația.

— Este destul de clar în ce direcție au mers, spuse Bradley.

O fâsie de teren deschis se întindea în lungul vârfului defileului, acolo unde iarba și tufele agățătoare formau o zonă de tampon între pădurea tropicală și râpă. Solul ei umed fusese săpat adânc de roțile convoiului lui Starflyer.

— Comandor Hogan și Morton, este posibil ca oamenii voștri să investigheze aici, vă rog? rosti Bradley. Trebuie să aflăm pe unde au traversat râul.

— Sigur că da, încuviință Alic și părăsi podul împreună cu Morton.

Ghearele Pisicii si echipa Paris începură să alerge după urme; în spatele lor veneau masinile blindate și jeepurile. Merseră pe vârful defileului cale de doi kilometri. În unele locuri pereții se ridicau până la înălțimea de patruzeci de metri. Dedesubtul lor, risipite în lungul apei, lesuri zăceau în mâl. După primele treizeci, nu le mai număra nimeni.

Convoiul Starflyer traversase fluviul la ceva mai mult de doi kilometri în amonte de pod. Scobituri făcute în peretii defileului de ambele părți le reduseseră înălțimea la puțin peste zece metri. După aceea fuseseră utilizați explozibili pentru a adânci fundul scobiturilor și a pulveriza restul pereților, creând o pantă pe care puteau să meargă vehiculele. Era o rampă rudimentară care se oglindea de cealaltă parte a lui Anculan.

Trei Cruisere distruse erau abia vizibile în mijlocul fluviului, cu apa clocotind peste ele; alte două se zăreau carbonizate pe rampa nordică. Unul fusese lovit de salve cinetice și ionice pe malul opus, apoi împins în lături de un vehicul mai greu. Pete întinse de vegetație erau înnegrite și fumegau. Douăzeci de Charlemagni morți zăceau printre tufișuri; călărețiii unora rămăseseră încă în șei. La liziera pădurii tropicale se vedeau și mai multe cadavre.

Bradley cercetă câmpul de luptă și coborî capul îndurerat.

— Cerurilor visătoare, vă rog, sfârșiți cât mai repede.

— Unul dintre ei se mișcă! anunță Morton. Acoperiți-mă!

Începu să coboare panta neregulată, lunecând și derapând cu bocancii pe lutul noroios. Rob și Pisica îl urmară mai încet.

— Comandorule, poți, te rog, să treci pe malul opus? spuse Bradley. Să ne asigurăm că acolo nu ne așteaptă nicio surpriză.

— S-a făcut, încuviință Alic.

Echipa Paris porni și ea să coboare rampa.

— Stig, traversăm imediat ce primim verde.

— Da, domnule. Stig privi apele turbulente. Ăăă... jeepurile noastre vor trece fără probleme prin curentul ăsta, dar nu sunt sigur în privința camioanelor. Poate c-am putea întinde niște vinciuri.

— Nu. N-avem timp să ne oprim. Orice vehicul care nu poate înainta de unul singur rămâne aici.

— Bradley! strigă Morton. Este unul de-al vostru. Întreabă-ntruna de tine.

Bradley coborî rampa, urmând făgașul săpat de roți; apreciase că lutul și prundișul ar fi fost mai ferme acolo, totuși lunecă de câteva ori pe porțiuni mișcătoare. Stig îl urma la doi pași, având pe umăr cea mai mare trusă medicală a lor.

Ghearele Pisicii stăteau mai sus de piciorul rampei, printre tufe. Un Charlemagne căzuse în apropiere și trupul mătăhălos derapase destui metri prin vegetație înainte de a se opri finalmente. Imediat dincolo siajul noroios al ierbii strivite, călărețul i se prăbușise într-o adâncitură care se umplea lent cu apă. Eșarfa lui purta carourile de smarald și aramă ale clanului McFoster, deși culorile mândre se distingeau greu sub sângele care îmbibase țesătura. Un schelet de câmp de forță de model foarte vechi, purtat peste salopeta lui neagră, arsese în câteva locuri. Cea mai urâtă

dintre rănile sale era de departe o despicătură pe un flanc, care era acoperită de noroi.

Bradley îngustă ochii la vederea pielii roșcovane și bătucite a bărbatului, cu rețeaua de vinișoare sparte imediat dedesubtul suprafetei.

— Harvey?! Harvey, tu ești?

— Cerurilor visătoare, tu ești..., croncăni fără putere glasul răgușit al lui Harvey. Ziceau ei c-ai venit... Eu n-am crezut, să fiu sincer. Iartă-mă... În inima mea știam că n-o să ne lași singuri cu monstru-ăla.

Bradley se lăsă în genunchi în bălțile de sânge de lângă bătrânul războinic.

— Ce cauți aici? Tu nu mai trebuia să participi la lupte.

— O ultimă bătălie, Bradley. Doar atât. Am obosit să-i tot antrenez pe tineri și să-i trimit la luptă, iar eu s-aștept în spatele liniilor. Aveam nevoie de o ultimă bătălie pentru mine. Și le mulțumesc cerurilor visătoare, a fost o bătălie glorioasă! Strămoșii noștri sunt mândri astăzi de noi.

— Eu sunt mândru de tine, Harvey. Totdeauna am fost mândru. Acum stai linistit. Stig are o trusă medicală și te va stabiliza.

— Bradley...

Mâna lui Harvey se ridică și-i înșfăcă pieptul cămășii.

— Da?

— Bradley... ar fi trebuit să-l fi văzut pe celălalt.

Răsuflarea îi suieră dintre buze în cea mai bună imitatie de râs pe care o putea produce.

Bradley își strânse palma peste a bătrânului.

— Nu mai vorbi.

Stig aproape că se nărui din picioare, privindu-si îngrozit vechiul instructor de luptă.

— O să scapi cu bine, Harvey. Am o trusă medicală direct din Commonwealth. Are-n ea plastoderme... și biogene... tot tacâmu'...

— Păstreaz-o, flăcăule, șopti Harvey. După răzbunarea planetei, vei avea nevoie realmente de ea.

Stig plecă fruntea si lacrimile i se revărsară nestăvilite pe obraji.

— Harvey, întrebă Bradley, cât timp a trecut? Îți mai amintești?

— Ți-am scris totul. M-am uitat când camionul monstrului a suit malul și-am notat ora. Știam c-o s-ai nevoie de ea. Ceilalți, puștii, nu m-ascultă niciodată când le spun ce-i important. Își privi ceasul digital vechi din crom negru de pe mână: Acum optzeci și șapte și de minute. Ăsta-i tot avansul pe care-l mai are față de tine. Ți-am spus c-o să ne luptăm pe cinste.

— Așa ați și făcut. Iar noi vom termina treaba, ți-o promit!

Ochii lui Harvey se închiseră. Respirația îi șuiera puternic și răgușit.

— Dă-i ceva împotriva durerilor, îi spuse Bradley lui Stig, și după aceea suie-l într-un jeep.

Desfăcu cu blândețe mâna bătrânului de pe cămașa sa și privi pata de noroi stacojiu pe care i-o lăsase, parcă străduindu-se să-și amintească în ce fel ajunsese acolo.

— Domnule, rosti Stig cu glas tăios, nu-l putem deplasa. Rănile astea...

— Harvey se-ndreaptă către cerurile visătoare, zise Bradley, și nimic din ce ai în trusa ta nu-l va putea opri. Nu putem aștepta aici până se va întâmpla asta și nici nu voi îngădui să fie lăsat să moară singur. Chiar dacă va mai supraviețui numai câteva minute, va fi cu noi, camarazii lui, în timp ce ne urmărim dușmanul de moarte. Vrei să-i refuzi asta?

Harvey râse din nou, un sunet slab și bolborosit. Ochii nu i se redeschiseră.

— Spune-i, Bradley, spune-i... Puștii din ziua de azi... Să ne ferească de ei cerurile visătoare!

Stig aprobă supus și deschise trusa medicală.

Bradley se ridică în picioare.

— Optzeci și șapte de minute, anunță el Ghearele Pisicii. Îl putem prinde.

* * *

Adam considerase denumirea „deșert umed" ca fiind oximoronul aproape perfect, până în clipa când începură să meargă prin el. În fiecare zi furtuna care venea în zori dinspre Oceanul Hondu aducea nori ce revărsau asupra regiunii între patru și cinci

centimetri de ploaie, înainte de a se risipi finalmente spre sfârșitul dimineții. Deșertul umed era un platou continental lat ce cobora lin pe sute de kilometri de la Câmpia Aldrin până la țărmul oceanului, o întindere netedă alcătuită din nisip și pietricele. Practic era cea mai mare plajă din galaxia cunoscută, deși ultimul reflux o părăsise cu un sfert de milion de ani în urmă. Geologii din primele expediții de explorare determinaseră că fusese acoperit de Oceanul Hondu, ceea ce însemna că Marea Triadă se afla pe atunci chiar pe coastă. Trebuie să fi fost un spectacol cu totul remarcabil să vezi lava din vulcanii aceia enormi scurgându-se în ocean.

Ploile care cădeau peste deșertul umed curgeau pe suprafața saturată în sute de canale puțin adânci, dar late de kilometri, care se vărsau direct în ocean. Curgerea era într-atât de rapidă, încât canalele se goleau la o oră după ce norii dispăruseră în est. Razele soarelui ecuatorial de amiază sclipeau din cerul senin, prăjind suprafața îmbibată cu apă și producând un strat de ceață caldă și vâscoasă care rămânea în imediata vecinătate a solului pentru majoritatea zilei.

În primele zile ale colonizării planetei, echipa de revitalizare împrăștiase spori de licheni peste deșertul umed, după care membrii ei plecaseră, scărpinându-se în cap, nesiguri despre ce ar fi trebuit să facă în continuare. Asta se petrecuse cu o sută cincizeci de ani în urmă. De atunci nu mai reveniseră aici.

Din Volvoul aflat în față nu se zărea nici urmă de licheni. De fapt nu se zărea nici urmă de niciun fel de viață. Niciun organism de ordin superior nu putea supraviețui ciclului straniu de apă, căldură, vapori și vânt devastator.

Adam trecuse el însuși la volan. Fusese o călătorie epuizantă, mai ales pentru Păzitorii care șofaseră, astfel încât cei trei din Marină să se poată odihni înaintea zborului. Trecuseră de Muntele Hercule când era încă noapte. După aceea ocoliseră jumătate din baza stâncoasă a Muntelui Zeus când se crăpase de zori și vânturile crescuseră, silindu-i să oprească îndărătul unui afloriment si să ancoreze Volvourile cu cabluri din carbicon. Și așa Adam fusese îngrozit că vehiculele grele vor fi târâte de vijelie. Samantha avusese dreptate; n-ar fi supraviețuit, dacă furtuna i-ar

fi prins la poalele lui Hercule când clocotea în jurul flancurilor muntelui gigantic.

După ce vânturile se diminuară suficient ca să poată umbla pe sol fără a fi purtați de vânt, desfăcuseră cablurile și plecaseră mai departe. În două ore ajunseseră la limita nordică a bazei lui Zeus și accelerară în jos pe deșertul umed. Aproape imediat fură învăluiți de ceață.

Radarul era activat și baleia înainte, căutând obstacole sau ravene. Deocamdată nu avuseseră parte de așa ceva. Adam nu aprinsese farurile, deoarece ar fi fost complet inutil. Prin fluorescență, soarele transforma ceața într-o strălucire albă și uniformă care înconjura Volvourile; rareori vizibilitatea depășea cincisprezece metri. Cu toate acestea șoferii puteau împinge viteza până la o sută treizeci de kilometri pe oră.

Pe deșertul umed nu exista problema eroziunii, întrucât saturarea totală îi conferea nisipului un grad fantastic de coeziune, închegându-i laolaltă firele și particulele ca o rășină epoxidică. Se asigura astfel o bază remarcabil de stabilă, deși tracțiunea era foarte slabă dacă trebuiau să frâneze brusc. Canalele late de drenaj nu depășeau adâncimea de cincisprezece centimetri, ceea ce le îngăduia să gonească nestânjeniți. Jerbe imense de apă se ridicau aidoma unor evantaie de sub roțile Volvourilor, de parcă mașinilor le crescuseră aripi.

— Cred că ne apropiem de oraș, anunță Adam.

Radarul arăta o protuberanță care se înălța pe terenul plat la opt kilometri în fața lor, prima întrerupere adevărată a monotoniei deșertului umed.

Rosamund se aplecă peste umărul lui și privi ecranul.

— Da, asta trebuie să fie. Coordonatele corespund.

Adam mijì ochii, trecându-și inserțiile retinale pe rezoluție maximă. Dincolo de plictisitoarea mișcare a stergătoarelor de parbriz, ceața radiantă rămânea încăpățânat de impenetrabilă. Mai verifică o dată radarul.

— Mărimea este corectă?

Talpa i se ridică instinctiv de pe accelerație.

— Așa cred.

Rosamund părea acum tulburată.

Denumirea de „deșert umed" ar fi trebuit să-l fi avertizat pe Adam; locuitorii planetei erau foarte literali. Valul-de-piatră era un prag de rocă sedimentară roșie lung de doi kilometri, care se ridica trei sute de metri până la creasta netedă. Eroziunea îi eviscerase un flanc, sculptând o cavitate imensă care pătrundea în rocă pe o adâncime de trei sute de metri și deasupra căreia atârna o streașină pe două treimi din lungime. Privind-o pe când se apropiau dinspre extremitatea sudică, Adam văzu că avea realmente forma unui val gigantic, care înghețase când începuse să se curbeze. Potrivit fișierelor sale, geologii nu căzuseră deocamdată de acord dacă eroziunea avusese loc înainte sau după retragerea oceanului.

Clădirile Valului-de-piatră erau grupate în centrul scobiturii gigantice, acolo unde plafonul arcuit atingea înălțimea cea mai mare: o sută cincizeci de metri până la creastă. În ciuda faptului că variau ca mărime, toate urmau același design paralelipipedic banal; erau cocoțate pe piloni scurți, astfel încât să fie exact la același nivel. Pereții, podelele și acoperișurile le erau construite din pătrate identice de carbon simplu, fixate pe un cadru solid. Adăpostite în cavitatea valului, erau protejate de dezlănțuirea forțelor naturii; ploaia nu le atingea niciodată, chiar dacă vântul dimineții continua să fie formidabil când se învârtejea peste roca protectoare.

Orășelul exista doar pentru a asigura asistență hiperplanoarelor. Două clădiri fuseseră amenajate ca hoteluri de lux, cu câte cincisprezece paturi fiecare pentru turiștii ultrabogați care veneau aici ca să-și testeze norocul și stăpânirea nervoasă în furtunile matinale. Personalul companiei turistice locuia în trei clădiri cu dormitoare; exista un generator diesel, o uzină de reciclare a deșeurilor, ateliere și hangare.

Adam pătrunse cu camionul pe podeaua de stâncă și frână în fața unuia dintre hangarele ce afișau deasupra ușilor glisante indicatorul „Aventuri pe Marea Triadă". E-majordomul lui încercase fără rezultat să stabilească o legătură cu matricele de management ale clădirii. Când scană de jur împrejur cu inserțiile retinale trecute pe infraroșu, clădirile aveau temperatură uniformă.

— Pare părăsit, rosti el.

— Companiile au închis afacerea după ce turiștii au încetat să mai vină, încuviință Rosamund.

— Hristoase, sper să fi lăsat hiperplanoarele!

— N-ar fi avut niciun motiv să n-o fi făcut.

Adam merse în spate pentru a controla starea Paulei. Investigatoarea dormea pe cușeta mică, cu genunchii strânși la piept. Fruntea îi strălucea de sudoare și respirația îi era extrem de superficială. La răstimpuri, horcăia prelung, ca și cum s-ar fi înecat. Adam o privi îngrozit. Pur și simplu nu știa ce să-i facă. Sedativele aveau limitele lor și niciun medicament sau biogen nu avusese nici cel mai mic efect asupra stării ei generale. Nu voia să aplice matricea de diagnoză, temându-se de ce i-ar fi arătat.

— Stai aici și fii cu ochii pe ea, îi ceru lui Rosamund.

Femeia dădu să protesteze, dar el o opri cu un gest scurt.

— Nu stim dacă boala asta-i reală, zise Adam simțindu-se un ipocrit absolut. Iar dacă se trezește, trebuie s-o faci să bea cât mai mult. Cu forța, dacă-i necesar.

La toate celelalte griji ale sale se adăuga timpul lung de când Investigatoarea nu mai mâncase nimic. Trusa medicală conținea echipamente pentru perfuzii, însă n-ar fi dorit să apeleze la ele decât ca ultimă soluție.

Părăsi cabina repede, rușinat de propria ușurare fiindcă abandonase problema. Celălalt Volvo oprise imediat în spatele lui. Wilson deja cobora, când Kieran opri motorul. Senzația fu de absorbire a sunetelor. Combinația de piatră si ceață avea efecte stranii asupra acusticii. Adam ridică ochii spre streașina curbată de deasupra și se simți demoralizat, dar fără a putea preciza motivul.

— Cum e Paula? întrebă Wilson.

— Nicio schimbare, replică Adam scurt. V-ati modificat matricele pentru funcțiile releu de comunicații de care are nevoie Samantha?

— Da, așa credem, deși distanțele constituie o problemă. Am demontat câteva module ale Volvoului și le-am realiniat. Noua unitate ar trebui să facă șmecheria, însă n-avem decât una. Vreau să iau modulele din camionul tău și sper că vehiculele de aici au electronică similară.

— Așa ar trebui, interveni Jamas care coborâse din cabină împreună cu Anna și Oscar. Vehiculele companiilor turistice trebuie să mențină contactul pe distanțe mari. Probabil că au transmițătoare mai bune decât Volvourile.

— Perfect — tu și Kieran căutați-le. Oricum vom avea nevoie de ele ca să remorcăm hiperplanoarele. Și fiți atenți — nu știm sigur dacă locul ăsta-i pustiu. Noi patru ne vom ocupa de hangare.

Pe latura hangarului „Aventuri pe Marea Triadă" exista o ușiță. Adam fu nevoit să-i distrugă încuietoarea cu un impuls ionic de putere redusă. La interior era atât de întuneric, încât până și inserțiile lui retinale se chinuiră să producă o imagine. Bâjbâi și găsi comutatorul de lumină. Probabil că exista vreun sistem energetic pentru situații de avarie, deoarece benzi polifoto lungi se aprinseră, straniu de galbene după nesfârșita sclipire monocrom a ceții. Pe suporturile lor de transport, opt hiperplanoare se găseau în configurație primară: o formă de trabuc gros, cu mugurii aripilor și cozii retrase în triunghiuri pliate de fuzelaj.

Oscar fluieră admirativ.

— Frumoase mașinuțe!

— Ar fi bine să le verificați, zise Adam. Ăsta-i domeniul vostru.

— Sigur că da, încuviință Wilson. Vezi, te rog, dacă poți să găsești matricele hangarului; vom avea nevoie de arhiva cu jurnalele de întreținere.

— Si specificațiile de performanțe, adăugă Anna; șablonul ei extins de COtatuaje începea să strălucească auriu sub luminile hangarului. Traiectoria pe care va trebui să zburăm este dificilă. Parabola va trebui să se termine corect.

— În primul rând, spuse Wilson, va trebui executată o traiectorie de zbor standard. După ce se iese din furtună, se va putea adapta profilul de zbor, reduce viteza și modifica unghiul pentru ca asolizarea să fie în spatele Scaunului Afroditei. Viteza poate fi redusă oricând, dar nu mai poate fi crescută niciodată. Nu va fi simplu, însă unul dintre noi ar trebui să se poată apropia suficient de mult.

Oscar îi azvârli lui Adam o privire iute, acuzatoare.

— Trebuie să fie încorporată și vreo capacitate de asolizare pe piscuri, rosti Anna. Nu toate hiperplanoarele pot să treacă cu succes peste vârfuri.

— Dacă n-ai ajuns la o viteză suficient de mare, ar trebui să virezi și să ocolești vârful, preciză Wilson.

Găsi acționarea manuală pentru cupola cockpitului de la primul hiperplanor și o răsuci. Bula transparentă se ridică lin și Wilson se aplecă peste margine.

— Să-i dăm drumul!

E-majordomul lui Adam anunță că matricea de pilotare a hiperplanorului se activase. Pentru un moment menținu privirea lui Oscar fără să clipească, apoi intră în biroul lipit de peretele opus al hangarului. Aerul dinăuntru era stătut după ce fusese închis atâta vreme și toate suprafețele erau reci și umede. Pe unele obiecte din metal existau chiar pelicule subțiri de condens.

Matricea desktop se activă imediat ce apăsă butonul de alimentare. Din fericire, programele și fișierele sale nu aveau accesul parolat. Începu să extragă informațiile generale.

— Adam, îl apelă Kieran pe o linie încriptată, am găsit jeepurile pe care le foloseau pentru remorcarea hiperplanoarelor până la canionul Străjerul. Apropo de rezistența la vânt, sunt ca niște bile. Cred c-au și ancore.

— Perfect. Vezi dacă au jurnale de întreținere. Le vom lua pe cele două cu comportamentul cel mai bun până acum.

— Am înțeles. Ăăă... nu luăm trei hiperplanoare?

— O să discutăm despre chestia asta în câteva minute.

— Bine. Oricum toate trebuie alimentate cu combustibil. Jamas o să caute rezervorul principal.

Adam găsi un fișier care conținea prezentarea hiperplanoarelor realizată de „Aventuri pe Marea Triadă" și-i transmise e-majordomului o listă cu informațiile specifice pe care le dorea extrase.

— Ce-i cu echipamentele de găurire pe care le foloseau la ancorarea hiperplanoarelor? îl întrebă pe Kieran.

— Nu-s aici. O să le caut după ce alegem jeepurile.

— Bine.

În vederea virtuală a lui Adam apăru un itinerar standard.

— La dracu', trebuie să ne mișcăm rapid! În mod normal, ei pleacă spre canion la amiază. Asta le oferă echipelor timp suficient să poziționeze hiperplanoarele seara și s-o șteargă cât mai este încă lumină.

— Ne descurcăm noi.

E-majordomul lui Adam extrăsese deja câteva secțiuni din prezentare și bărbatul le examină rapid, până găsi fișierele despre memoria de pilotare. Implantul se făcea într-o cameră adiacentă biroului. Deschise ușa și găsi genul de anticameră ce poate fi întâlnită într-o firmă de avocatură cu succes modest. Excepția o reprezentau cele cinci culcușuri confortabile, capitonate cu piele, înșiruite în lungul peretelui opus, fiecare cu propria sa matrice sofisticată. Un mucegai întunecat începuse să se lățească pe marginea pielii ușor umede; era primul organism viu pe care-l vedea de când ajunseseră pe deșertul umed. Controlă rezervele de energie ale matricelor.

— Am găsit implantatoarele de memorie pentru pilotare, îi anunță pe ceilalți când reveni în hangar.

Cinci hiperplanoare fuseseră deschise și Wilson stătea în cockpitul unuia, cu palmele pe i-punctele consolei. Dedesubtul și în spatele lui, mugurii aripilor flexionau de parcă ceva din interiorul lor ar fi vrut să iasă la lumină.

— Bravo, spuse Wilson.

— Nu tocmai... Există o mică problemă. Umiditatea de acolo este chiar mai păcătoasă decât cea de aici și a afectat conexiunile unor matrice. Va trebui să mergeți unul câte unul. O să-ncep cu Oscar.

— În regulă, încuviință Wilson.

Expresia împietrită a lui Oscar era indescifrabilă.

— Cum merge? se interesă Adam.

— Rulăm listele de verificare dinaintea zborului, răspunse încet Oscar. Deocamdată toate cinci par operaționale.

Anna trecu pe lângă ei, târând un cablu supraconductor gros, pe care-l înfipse într-o mufă din al doilea hiperplanor.

— Trebuie alimentate înainte de a le scoate de aici. Sursa secundară de putere este la nivel maxim, dar nu pot să zboare pe baza ei. Trebuie încărcate celulele principale; electromuscularele și plasticele pliabile au multe de făcut.

— Cred că generatorul orașului era în prima clădire pe lângă care am trecut, zise Adam. Trebuie să plecăm însă cât mai repede. Drumul de aici până la canionul Străjerul durează în mod normal peste șase ore. După aceea va trebui montăm țărușii de ancorare.

Wilson se sculă în picioare în cockpit.

— Haide-atunci că trecem la treabă.

— Avem nevoie și de cabluri de ancorare pentru hiperplanoare, anunță Anna. Trebuie să fie pe-aici pe-undeva.

— Voi doi ocupați-vă de asta, încuviință Adam. Eu o să-l aduc pe Oscar la zi cu satisfacțiile planatului.

— Sunt multe hiperplanoare care pot zbura, rosti Anna și surâse larg, gesticulând în jurul hangarului. Nu vrei să ni te-alături?

— La vârsta și la greutatea mea, nu — mulțumesc.

Wilson coborî din cockpit, ridicându-și fermoarul jachetei îmblănite.

— Vrei, te rog, s-arunci un ochi peste listele de verificări dinaintea decolării?

— În regulă, promise Adam.

Oscar privi în lungul șirului de culcusuri aflate în camera din spate. Unul dintre ele avea matricea activată; pe latura frontală a unității străluceau leduri verzi. Pufni dezgustat.

— Umiditate, pe pizda mă-sii!

— Avem nevoie de ei să-ți pregătească hiperplanorul.

— Ideea ta este complet greșită din capul locului. Șansele mele ca s-ajung intact acolo sus sunt aproape zero.

— Atunci spune-mi care dintre ei este agentul Starflyer.

— Căcat!

— Exact. Întinde-te pe pat.

Oscar se conformă. Își așeză încheieturile mâinilor pe punctele-i.

— Am interfatat, anunță el.

Vederea virtuală a lui Adam confirmă conexiunea. Îi ceru e-majordomului să initieze programul. Benzi de plastic pliabil lunecară peste încheieturile lui Oscar.

— Faza pregătitoare de inducție va dura un minut, rosti el citind din meniu. Implantarea durează opt minute.

— Și verificarea integrității încă un minut, încheie Oscar. Da, mulțumesc. Am trecut prin procesul ăsta de destule ori în divizia de explorare TSC. Câte prostii inutile trebuia să știm pentru asta...

— Relaxează-te, te rog, replică Adam sec.

Își deplasă mâinile virtuale peste iconuri, inițiind faza pregătitoare de inducție.

Oscar închisese deja ochii. Mușchii de pe chipul lui începură să tresară infim, însoțind REM-ul.

Adam reveni în hangar. Două hiperplanoare continuau să-și ruleze verificările dinaintea decolării. Nu existau avertismente de probleme.

Privea cu atenție în cockpitul unuia, când auzi un zgomot înapoia sa. Întoarse capul pentru a vedea cine era.

— Ah, tu ești. N-ai putea...

Lama armonică subtire îi pătrunse în baza craniului sub unghiul perfect pentru a i se înfige în creier.

18

Distrugătorul cuantic nu se încărca în tubul de lansare. Nici Ozzie și nici subrutina IC nu puteau face nimic pentru ca proiectilul gros să lunece afară din rackul-magazie și să intre în tub. Absolut nimic! Bărbatul încercase toate trucurile care-i trecuseră prin minte: amplificarea puterii din brațele electromusculare de manipulare nu dusese decât la vibrațiile acestora și la apariția de avertismente pâlpâitoare de supraîncărcare în vederea lui virtuală; când îi ceruse subrutinei IC să examineze codul pentru programul de management al magaziei, nu aflase decât că software-ul era eficient, iar rularea mai multor diagnosticări asupra mecanismului fizic arătase doar că toate componentele erau complet funcționale.

Proiectilul tot nu voia să se încarce.

Ozzie mârâi furios. În interiorul minții, o apăsare întunecată sporea cu fiecare oră. Până atunci nu mai cunoscuse vreodată o frustrare similară. Să ajungă până aici numai ca să fie blocat de o perturbare necunoscută era genul de ironie a sorții pe care ar fi practicat-o doar o divinitate cu adevărat răutăcioasă.

Există un motiv rațional pentru care mașinăria asta nu funcționează; de aceea, voi găsi cauza.

Când examină în vederea virtuală arhitectura înspăimântător de complexă a mecanismului de lansare, unica lui reacție fu de a o lovi cu pumnii virtuali. Lipsa hranei nu-i ajuta defel concentrarea. Trecuseră deja două zile. Iar în timpul respectiv nici nu dormise prea mult.

În cabină se auzi un foșnet neașteptat, totuși familiar, care-i atrase atenția lui Ozzie prin structura virtuală. Pe cușeta din

dreapta, Mark plutea la doi centimetri deasupra saltelei, cu spatele la el. Foșnetul se repetă.

— Alo, Mark, ce-i... Hei! Ia stai așa! Aia-i CIOCOLATĂ?

Mark se roti leneș, cu obrajii umflați în timp ce mesteca mulțumit. Într-o mână ținea ambalajul rupt și mototolit al unui baton de ciocolată Cadbury cu lapte. Îndepărtă staniolul purpuriu de pe ultimele patru tablete și le vârî sfidător în gură.

— Ticălosule! urlă Ozzie scandalizat. Eu mor de foame-n pizda mă-sii și tu-ai avut tot timpu' o rezervă secretă de mâncare!

— Pachețelul de-acasă, mormăi Mark cu gura plină. E mâncarea mea.

— Suntem băgați amândoi în chestia asta! Nemernicule, unde ți-e omenia? În ultimele două zile n-am pus în gură decât apă. Și-amândoi știm de unde vine aia...

Mark termină ciocolata, înghițind-o cu efort.

— Vai, ce rău îmi pare... Ai uitat să furi sandvișuri de la creșa copiilor, înainte de a mă răpi pe mine într-o navă deturnată?

— Asta-i nava mea! Am plătit pentru jumătate din ea.

— Perfect, atunci deschide canalul TD și explică-i asta lui Nigel Sheldon.

Lui Ozzie îi veni să tragă un pumn în matricele din fața lui.

— Ce mama dracului, ai fost în viața anterioară, avocat?

— Practic m-ai omorât! urlă Mark la el. Ce-anume din ruina aia dementă căreia îi zici creier te face să crezi că ți-aș fi recunoscător pentru asta?! Te rog, zi-mi! Sunt foarte interesat.

— Dacă ți-ai închide naibii gura și m-ai *asculta*, atunci poate că IQ-ul tău de amărâștean ar putea pricepe ce-ți spun.

— Cel puțin eu am un IQ mai mare decât mărimea de la pantofi.

— Cap-de-miel!

— Labagiule! Mark azvârli ambalajul gol spre Ozzie. Ah... și trădător!

— Nu sunt agent Starflyer, în pizda mă-sii! De ce oare nu-i nimeni atent niciodată la ce vorbesc?

— Ce-a fost asta, altă întrebare retorică de la înălțimile ametitoare ale intelectului tău?

— Nu sunt un individ violent, da' dacă nu-ncetezi *imediat* cu chestia asta, îți jur că te scot cu șuturi în cur prin peretele cabinei!

— Cu ce-ar trebui să-ncetez, cu insultele sau cu răcnetele?

Ozzie încleștă pumnii. Era gata să... Pe punctul de-a...

— Iisuse! Cum *dracu*-ai trecut prin programul de filtrare al personalului nostru? Nimeni din galaxia asta n-ar putea lucra cu tine. Ești cea mai iritantă persoană pe care-am cunoscut-o vreodată.

— Șarmul tău a impresionat-o pe Giselle? Sau i-a fost pur și simplu milă de tine din cauza coafurii?

Mâna lui Ozzie se ridică reflex și-și pipăi părul care plutea ca o meduză agitată în imponderabilitatea din cabină.

— Asta-i ultima modă, nenică, răspunse el cu glas înghețat.

— Unde?

Mark păruse atât de autentic curios, încât deraie procesele de gândire ale lui Ozzie, împiedicându-l să-i dea o replică pe măsură. În plus...

— Uite care-i treaba, cred că ne-abatem de la făgaș. Cred că mi-am cerut scuze de treizeci de miliarde de ori pentru cele petrecute în doc. N-am avut nicio clipă intenția să te iau cu forța.

— Ce crezi că se va-ntâmpla cu copiii mei fără mine? Niciunul n-a-mplinit încă zece ani, pentru Dumnezeu! M-ai luat de lângă ei ca să mor singur în spațiul interstelar și Commonwealthul va pierde-acum războiul din cauza trădării tale. Vor trebui să fugă în navele de salvare. Vor fi urmăriți de un dușman extraterestru, neștiind niciodată dac-au scăpat cu-adevărat, în vreme ce restul speciei ne este vânată si extirpată sistematic. Tu n-ai copii? Încearcă să-ți reamintești ce-ai simțit pentru ei înainte să-ți preia controlul minții.

— Nu sunt agent Starflyer, în pizda mă-sii! urlă Ozzie.

Avu nevoie de o secundă pentru a se calma. Când îl privi pe Mark, zări pe chipul lui un rânjet de superioritate.

— Bun, pune-ți atunci la treabă IQ-ul logic superior și răspunde la următoarea întrebare: Ce rost ar avea să fur *Caribda*?

— Ce-i asta, o glumă Starflyer?

— Vorbesc cât se poate de serios. Vom sosi la Dyson Alfa... când? Cu sase ore înainte s-ajungă Nigel și să le transforme steaua în nová. Și-atunci ce-ar putea reusi agentul Starflyer în răstimpul ăla? Șase ore îi este îndeajuns pentru LuminăDimineațăMunte ca

să construiască o flotă de fregate ca asta? Haide, spune-mi — tu ești expertul în asamblarea lor. Se poate face-n șase ore?

— Nu intru-n jocul ăsta.

— Ți-e frică, este?

— Ce copil ești...

Genul de autocontrol care putea proveni doar din trei sute șaizeci de ani de existență izbuti să păstreze calm și limpede glasul lui Ozzie.

— Eu sunt Ozzie Fernandez Isaacs; am construit primul generator al găurilor-de-vierme și am fost moașa societății Commonwealth de care te bucuri tu și copiii tăi. Chiar dac-ai crede cu-adevărat că o parte din mine este îngropată sub condiționarea Starflyer, merit totuși un pic de respect. Iar Ozzie Fernandez Isaacs e-al dracu' de sigur că nu poți duplica fregata asta-n șase ore.

Mark oftă fără tragere de inimă.

— Nu, nu poți.

— Mulțumesc. Și dacă nu poți face asta, nu poți înțelege nici bomba-nova.

— Poți să-nțelegi însă principiile.

— Da, i-adevărat. O observație corectă. Fizica aplicativă derivă din teoriile existente, așa că ai dreptate. Știi cum funcționează teoria, de pildă știi că $e = mc^2$ stă la baza bombei atomice, dar teoria nu-ți spune cum să construiești o bombă atomică. Ai însă fundamentul teoretic, iar peste o jumătate de oră îl vezi transpus în realitate, când amicu' Nigel îți transformă steaua într-o sferă de plasmă și radiatii ultra-dure care se dilată. Și-atunci repet: Care-ar fi fost rostul?

— LuminăDimineațăMunte are și alte avanposturi.

— Care-n momentul de față sunt ținta celorlalte fregate din operațiunea Firewall.

Ozzie inspiră adânc; aproape că-l durea felul în care Mark se înmuia treptat.

— Nigel va comite genocid în numele speciei noastre, urmă el, iar lucrul cu adevărat teribil este faptul că cei mai mulți dintre noi îl vom ovaționa. Vom continua să trăim; de acord, în privinta asta avem de ce să ne bucurăm, dar rasa umană nu va mai avea suflet. Sufletul îi va muri o dată cu LuminăDimineațăMunte;

zborul ăsta-i *unica* șansă pe care-o avem pentru a ne păstra umanitatea. Este enorm de riscant. Ba chiar nebunesc, recunosc. Eu îmi risc viața pentru el, fiindcă am dreptul și, din nou, îmi cer iertare pentru că te-am implicat în riscul ăsta. Ideea este că Nigel se opune cu îndârjire acestei acțiuni, iar eu chiar îl respect pentru asta. Sunt vremuri înspăimântătoare, Mark. Eu însă nu pot îngădui ca această șansă măruntă să ne scape. Trebuie să-ncerc să restabilesc funcționarea generatorului barierei.

— Înțeleg asta, sigur că da, totuși...

— Dac-aș fi un trădător, n-ar conta deoarece rasa umană va supraviețui mulțumită lui Nigel și navelor care ne urmează. Pe de altă parte, gândește-te: dacă nu sunt un trădător și restabilim bariera, atunci vom câștiga și noi și o vom face în modul corect. Asta nu merită pentru tine? Nu merită chiar deloc?

Răspunsul întârzie multă vreme, iar când Mark vorbi în cele din urmă, cuvintele îi păreau smulse cu cleștele.

— Nu știu... Ideea asta cu repornirea generatorului mi se pare o chestie cu bătaie foarte lungă.

— Cea mai lungă din istoria omenirii. Tocmai de-aia eu sunt cel care o va realiza. Haide, nenică, doar nu crezi că cineva care ar avea o fărâmă de minte și-ar risca curu-n felul ăsta, nu?

— Probabil că nu...

Pe chipul lui Mark apăruse urma vagă a unui surâs.

— Așa te vreau, făcu Ozzie și ridică palma să bată cuba, dar Mark îl privi derutat. Bun, urmă el iute, de aceea, spune-mi, te rog, cum dracu' funcționează mecanismul de lansare al distrugătorului cuantic. Mă scoate de-a dreptul din minți!

— Vrei să zici că nu poți lansa proiectilul?

— Nu, recunoscu Ozzie.

Urmă altă pauză prelungă, după care Mark chicoti sigur pe el.

— Auzi, auzi... Asta-nseamnă că eu sunt căpitanul, nu-i așa?

— Poftim?!

— Bine, poate nu chiar căpitanul. Ne-mpărțim sarcinile. Tu păstrezi controlul propulsiei și mie-mi dai controlul proiectilelor.

— *Poftim*?!

— Pot să repar mecanismul de lansare. Însă dacă vrei s-o fac, mai întâi trebuie să-mi dai autoritatea privind deschiderea focului.

— De ce-aș face-o?

— Dacă ne duci la Cetatea Neagră și găsești o țintă în interiorul ei, eu voi lansa un distrugător cuantic într-acolo și chiar voi aplauda acțiunea. Dar dacă vei încerca să predai nava asta și tehnologia din ea lui LuminăDimineațăMunte, o arunc în aer cu noi înăuntru. Ăsta-i târgul. Cred că ai încredere în *mine*, nu?

— Cât de nemernic poți să fii! Cât de apropiat ești de Nigel, ești copia lui genetică perfectă?

— Vrei sau nu să-ți încerci șansa cu generatorul barierei?

Ozzie nu zărea nicio cale de ieșire.

— Ai găsit o soluție la problema sistemului de lansare? o întrebă pe subrutina IC.

— Nu. Conform rutinelor mele de analiză, sistemul ar trebui să funcționeze, totuși n-o face. Este un paradox a cărui rezolvare depășește puterea de procesare disponibilă.

— Bine. Mark, poți avea acces la sistemele de armament.

— Vrei să spui *controlul* sistemelor de armament.

— Bine, bine...

Mâinile virtuale ale lui Ozzie se deplasară peste simboluri, acordându-i lui Mark acces la arme. Îl privi pe inginer stabilind conexiuni în rețea, apoi încriptând întreaga secțiune de armament.

— Poți sparge încriptările? întrebă subrutina IC.

— Nu. Ar necesita o putere de procesare mai mare decât deține nava aceasta.

— Firesc..., murmură Ozzie.

Datele curgeau din matricele de control al mecanismului magaziei spre inserția lui Mark.

— Ce-ai zis? întrebă Mark.

— Mă-ntrebam cum o să repari lansatorul.

— Era ușor înclinat.

— Poftim?!

Vederea virtuală a lui Ozzie urmări câteva fișiere mici pe care Mark le descărca în matricea ce dirija brațele electromusculare.

— Toți cred că segmentele electromusculare sunt identice, spuse Mark, dar nu-i așa. Două segmente de aceeași lungime au aproape întotdeauna randamente diferite de tracțiune din cauza unor instabilități infime din procesul de manufacturare. Unele loturi sunt mai slabe, altele mai puternice și de aceea producătorii

încorporează o supracapacitate de tracțiune de cinci la sută. Asta înseamnă că brațele trebuie să fie echilibrate, mai ales într-un astfel de caz, în care sunt implicate șapte brațe diferite. Uite, vezi? Când prind cu forțe diferite proiectilul din magazie, ele de fapt îl înclină.

— Ah-ha..., încuviință Ozzie slab.

— Nu-i de mirare că nu luneca în tubul de lansare, fiindcă era al dracu' de-nclinat. Stabilizatorul ăsta ar trebui acum să recalibreze și egalizeze tracțiunile. L-am scris cu niște ani în urmă, ca să echilibrez brațele elevator de pe camioneta de remorcare a unui prieten.

Vederea virtuală a lui Ozzie arătă cum distrugătorul cuantic lunecă în tubul de lansare în mijlocul unei revărsări de simboluri verzi.

— Fir-ar al dracu'!

Un patch pentru o camionetă de remorcare!

— Merge...

Mark îi oferi un surâs discret, parcă de scuză.

— Cu-asta m-ocup eu.

Cronometrul din vederea virtuală a lui Ozzie numărase patruzeci și două de secunde din clipa în care Mark preluase comanda armamentului. *Două zile m-am dat cu capul de pereți fără s-ajung nicăieri... și eu ar trebui să fiu marele geniu.*

— Mark, mulțumesc, nenică. Îți dai seama c-acum trebuie să zburăm totuși în Cetatea Neagră?

— Da, știu. De-o vreme însă șansele mele de supraviețuire nu sunt teribil de mari, așa-i?

— Cred că nu. Ăăă... a mai rămas ceva din pachețelul de-acasă?

— Nu. Există însă provizii în trusele de supraviețuire pentru cazuri excepționale. Să știi că au gust destul de bun.

Ozzie zâmbi. Era un mod prin care să oprească scâncetul de a-i țâșni din gâtlej.

* * *

Oscar ieși din implantul de memorie la fel cum se scutura de coșmarurile sale regulate. Cu capul legănându-se într-o parte și

alta, străduindu-se să se ridice de pe culcuș, nu tocmai sigur despre locul unde se afla și despre realitatea înconjurătoare. Era convins că degetele continuau să-i fie strânse în jurul unui joystick, în vreme ce aripi lungi, albe și flexibile se curbau de ambele părți, iar vântul urla afară. Clipi înaintea luminii puternice și deslușì siluete neclare în jur. Focaliză fețele.

Ceva nu-i în regulă...

Jamas și Kieran păreau amândoi speriați și furioși, o combinație niciodată bună, mai ales fiindcă țevile carabinelor lor ionice îi apăsau pe Wilson și Anna. Emoțiile lui Wilson se găseau sub control absolut, îngăduindu-i să afiseze nivelul potrivit de consternare tolerantă. Anna era destul de mânioasă, cu COtatuajele apărând si dispărând aidoma colților unui carnivor înainte de a ucide. Dacă țeava carabinei lui Kieran s-ar fi dezlipit măcar o secundă de coastele ei, probabil că bărbatul ar fi murit foarte repede. După expresia chipului său, o știa și el foarte bine.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Oscar.

Senzația zborului dispărea, lăsându-i o migrenă urâtă.

— Adam este mort, răspunse Wilson sec.

— Și unu' dintre voi, căcații de Starflyer, l-a ucis! răcni Kieran, împungând-o și mai tare cu carabina pe Anna.

Sentimentul de prăbușire reveni năvalnic în membrele lui Oscar. Se holbă buimăcit la Wilson.

— Nu se poate...

— Ați fost aici în hangar cu el, rosti apăsat Jamas.

Trage joystickul încet către tine, dând aripilor timp să răspundă, în timp ce pici neajutorat într-o microrafală. Curentul de aer din jurul fuzelajului se schimbă pe măsură ce plasticul pliabil se ajustează în răsuciri prelungi.

— Unde-i? întrebă Oscar răgușit.

Jamas făcu semn din cap spre ușa care ducea în biroul hangarului.

— Vrei să zici că n-ai auzit?

— A fost un cuțit, spuse Wilson cu dispreț necamuflat. N-aveai ce s-auzi.

— N-am putut auzi nimic, zise Oscar. Mi se implanta memoria de pilotare.

— Da, cum să nu! pufni Kieran.

Oscar îl ignoră și-și coborî picioarele din pat. Se simțea teribil de amețit.

— Unde crezi că te duci? se răsti Jamas.

— Să-l văd.

— Nu mergi nicăieri.

Oscar își îndreptă spinarea, ținându-se cu o mână de marginea culcușului. Luminile pâlpâiau sincron cu durerea lui de cap.

— Ușurel, zise Anna. Implanturile de memorie afectează funcțiile neuronilor timp de câteva minute după proces.

— Trebuie să-l văd.

Pentru că nu vă cred. Nu Adam... Nu se poate!

Jamas și Kieran schimbară o privire, după care Kieran aprobă din cap.

— Bine, Rosamund va fi aici într-un minut.

Urmat de ceilalți, Oscar trecu în birou, apoi în hangar. Mișcările îi erau nesigure nu numai din cauza efectelor implantului. Văzu o pereche de picioare ieșind dinapoia unui planor și încetini, nedorind să mai vadă.

Adam zăcea pe podeaua de compozit întunecat, cu membrele răschirate, cu mânerul unei lame armonice ieșindu-i din curbura cefei. În jurul capului era o băltoacă mică de sânge.

Picioarele lui Oscar fură cât pe-aici să cedeze. Se prinse de fuzelaj ca să nu cadă. Nu se putea gândi decât la expresia de pe fața lui Adam când văzuseră accidentul din Abadan. *Fantomele vor fi fericite-n noaptea asta.*

— Ești bine? întrebă Anna, care venise lângă el.

— Nu-i corect, croncăni el încetișor. Nu aici... Nu așa... Nu-i corect. Nu se poate-ntâmpla așa.

— Uite că s-a-ntâmplat, scuipă Jamas. Și-a făcut-o unul din voi, trădătorilor!

— Să-i omorâm pe toți, spuse Kieran. Se îndepărtase de Anna și stătea lângă Jamas, acoperindu-i cu carabina pe Oscar și Anna. În felu-ăsta e sigur că-l ucidem pe nenorocit.

— Voi unde erați când s-a-ntâmplat? întrebă Anna.

— Taci-n pizda mă-tii!

— Vorbesc serios, spuse femeia cu ochii arzând de ură rece. Întoarse privirea către Jamas: Era cu tine?

Jamas se foi stingher.

— Nu.

— Jamas! protestă Kieran.

— Asta-nseamnă că niciunul dintre voi nu-i poate oferi un alibi celuilalt, rosti Wilson.

Înaintă și se alătură lui Oscar și Anna.

— Doar două minute n-am fost împreună, zise Jamas.

Wilson privi cadavrul lui Adam.

— Și cât crezi c-a durat asta?

— Vrei să zici c-am făcut-o noi? întrebă Kieran.

— Puteți dovedi contrariul?

Kieran mârâi spre el, ațintindu-l cu țeava carabinei ionice. Mâna lui Jamas i-o apăsă încet în jos.

— Are dreptate.

— *Poftim*?! Nu cred că vorbești serios!

Jamas păru chiar și mai nefericit.

Rosamund năvăli prin ușa hangarului, târând-o după ea pe Paula Myo. Investigatoarea continua să poarte puloverul vișiniu din lână al lui Adam; fața îi era acoperită de broboane de transpirație și buzele îi erau atât de vinete, încât păreau negre. În mod reflex, Oscar și Wilson se apropiară ca s-o ajute. Paula gemu când o prinseră în brațe; abia mai era conștientă. O așezară pe podea, rezemând-o cu spatele de suportul hiperplanorului. Ea se cutremură violent și capul i se bălăngăni într-o parte și alta. Apoi zări corpul lui Adam și icni. Mâinile i se ridicară și-i frecară ochii; clipea aproape constant.

— E mort? întrebă ea.

— Mie-așa mi se pare-n pula mea! zbieră Kieran.

— Gura! se răsti Wilson. Îngenunchease lângă Paula și-i pipăi fruntea: Paula, mă poți înțelege? Știi unde suntem?

Ochii ei se închiseră în timp ce-și comută atenția de la Adam la Wilson.

— Far Away. Suntem pe Far Away.

— Îți amintești de lăzile sabotate?

— Da.

— Avem nevoie de ajutorul tău. Sabotorul l-a ucis acum pe Adam.

— Și dacă-i tocmai ea? întrebă Kieran.

— Ia zi, se adresă Wilson lui Rosamund care rămăsese holbată la cadavrul lui Adam.

Femeia se scutură și reveni cu atenția la ei.

— Noi am fost tot timpul în Volvo.

— Așa zici tu! lătră Oscar.

Știa că n-ar fi trebuit să spună asta, deja se înecau în ostilitate fățișă, însă agentul Starflyer trebuia să fie unul dintre Păzitori, iar asta aducea prea mult cu un alibi convenabil.

Rosamund duse imediat mâna la tocul armei. Îl fulgera din ochi pe Oscar.

Paula tuși slab și ridică palma la gât.

— Nu pot garanta că Rosamund a fost acolo cu mine.

— Scârba dracu'!

Paula îi făcu semn să tacă.

— Dar ea o poate face pentru mine.

Rosamund o privi suspicios.

— Ce vrei să spui?

— Cabina de odihnă din Volvo are o singură portieră. Dacă aș fi fost agentul Starflyer, n-aș fi putut ieși pentru a comite crima fără ca Rosamund s-o știe. Ea afirmă că n-am ieșit. Nu eu sunt ucigașa. De asemenea, este improbabil să fi fost ea, deși nu este imposibil.

— Bine, spuse Jamas, atunci cine l-a ucis?

— Nu știu. Încă. Paula dădu capul pe spate. Wilson, tu unde erai?

— M-am dus la clădirea generatorului. Am izbutit să-l pornesc, după cum se poate vedea. Orașul este alimentat cu energie, iar hiperplanoarele se încarcă.

— Nicio clădire nu este departe. Generatorul este dificil de pornit?

— Nu, nu este. Era în stand-by. N-a trebuit decât să apăs trei butoane. A pornit imediat.

— Te-a însoțit cineva?

— Nu.

— Am ieșit împreună din hangar, zise Anna. M-am dus să caut cablurile de ancorare pentru hiperplanoare.

— Le-ai găsit?

— Da. La capătul hangarelor este o clădire-depozit. Acolo sunt ținute.

— Oscar?

— Implant de memorie. Sistemele de inducție sunt în partea din spate a hangarului ăsta. N-am știut că se-ntâmplă ceva în exterior. Ucigașul ar fi putut să fie chiar acolo, alături de mine. Nu mi-aș fi dat seama.

Posibilitatea îi îngheță sângele în vene.

— Am înțeles. Jamas?

— Eu și Kieran am mers să căutăm jeepurile cu care să remorcăm hiperplanoarele.

— L-am apelat pe Adam și l-am anunțat că le-am găsit, zise Kieran. Rezervoarele le erau aproape goale, așa că Jamas s-a dus și a căutat rezervorul-cisternă central. Eu am rămas la jeepuri, ca să le examinez modulele radio. Avem nevoie de ele pentru observări. Voiam să caut perforatorul pentru țărușii ancorelor, dar de ceva vreme nu mai auzisem nimic de la Adam. Jamas s-a întors, am venit direct aici și l-am găsit.

— Apoi au sosit ceilalți, spuse Investigatoarea.

— Da, ei doi au venit împreună.

Țeava carabinei sale arătă spre Wilson și Anna.

— Există vreun semn că pe-aici ar mai fi și altcineva? întrebă Paula.

— Nu, răspunse Kieran. N-am văzut pe nimeni.

— Nici eu, întări Wilson.

— Tu ai stat de vorbă cu Adam în Volvo după ce am descoperit sabotajul, rosti Rosamund către Paula. Ai vreo idee cine-i trădătorul?

— Nu.

Investigatoarea părea să-și piardă interesul.

— Adam intenționa să ia numai două planoare, spuse Kieran și-i aruncă o privire ciudată lui Oscar. Așa mi-a zis.

— Când? întrebă Paula.

— A fost cam ultimul lucru pe care mi l-a spus. L-am anunțat că am găsit jeepurile, iar el a zis că n-aveam nevoie decât de două.

Jamas rânji brutal.

— Știa că era unul dintre voi.

Oscar se abținu să rostească ceva. Cei trei Păzitori erau atât de surescitați și gata să apese pe trăgaci, încât probabil că ar fi împușcat pe cineva dacă ar fi avut cel mai vag pretext. Adam nu știuse decât că Oscar nu era agentul Starflyer; de aceea era pur și simplu prudent în privința zborului. Un jeep ca să remorcheze hiperplanorul și al doilea pentru a transporta restul grupului lor, astfel ca să-i poată avea pe toți sub ochi. Nu însemna că Wilson și Anna erau suspecții probabili, totuși în momentul acela n-ar fi contat prea mult.

— Mie nu mi-a spus nimic, observă Paula. Încă ne căzneam să deducem cine a fost.

— Atunci nu putem face nimic altceva în clipa de față, zise Wilson. Trebuie să pornim cu hiperplanoarele spre canionul Străjerul. N-a mai rămas mult timp.

— Ești nebun la cap?! urlă Jamas.

Carabina i se roti și se ațintì asupra lui Wilson, cu degetul încordat pe trăgaci.

— Crima asta nu ne schimbă nimic obiectivul, replică Wilson. Am continuat după sabotajul lăzilor, continuăm și acum. Atât doar că de data asta nu ne mai despărțim. De-acum încolo facem totul în grupuri de minimum trei. *Totul*!

— N-o să zburați pe muntele ăla, mârâi Kieran. O să distrugeți răzbunarea planetei.

— Fără observările din Scaunul Afroditei n-o să mai existe nicio răzbunare a planetei. Vom zbura toți trei și astfel vom fi protejați de probabilități.

— Cerurilor visătoare! Kieran se răsuci disperat către Jamas și Rosamund: Ce facem?

— Are dreptate, încuviință Rosamund amar. Trebuie să zboare toți trei.

* * *

Centrul de comandă pentru răzbunarea planetei era pitit în fundul unei peșteri din Muntele Leneș, denumit așa fiindcă era mult mai scund decât piscurile din jur. Fusese erodat în mileniile scurse de la formarea lanțului Dessault, cu vârful stâncos măcinându-se într-o movilă banală, în vreme ce versanții îi erau

mânjiți din belșug cu fâșii lungi de grohotiș instabil. Nici grota însăși nu merita să fie utilizată ca fort de către Păzitori: era prea mică și prea vizibilă cu gura ei larg căscată.

Jeepul Vauxhall al Samanthei ajunse la intrare mult după lăsarea întunericului și farurile sale dezvăluiră o ușoară pâlpâire a aerului cauzată de câmpul de forță pe care Păzitorii îl stabiliseră la doi metri înăuntru. Trei santinele o salutară și câmpul de forță se reduse, îngăduindu-i să pătrundă cu mașina înăuntru.

Mai mulți Charlemagni erau adăpostiți la interior, alături de o mulțime de vehicule 4x4 ponosite pe care femeia le cunoștea prea bine. Lângă Charlemagni stăteau doi cai suri uriași; șeile de pe stâlpii de lângă ei erau croite minunat din piele neagră cu modele de ADN incrustate din aur.

— Barsoomiani, rosti Valentine pe un ton de respect.

Centrul de comandă în sine se afla chiar în fundul peșterii, care era scăldată într-o lumină verzuie discretă. Zece mese din lemn fuseseră dispuse în cerc în jurul matricei mari și erau acoperite cu console, ecrane și module electronice suplimentare. La fiecare masă stăteau trei–patru Păzitori, preocupați de schemele și datele ce se derulau pe displayuri. Matricea în sine era un cilindru negru înalt de doi metri cu două leduri mici, roșii, ce străluceau în vârf. Samantha îi aruncă o privire rugătoare. Făcuse parte din echipa de asamblare, astfel încât o putea considera pruncul ei. Și fusese un prunc cu foarte multe probleme. Avuseseră nevoie de mai bine de un an pentru a integra bioprocesoarele și a rula perfect software-ul, simulând nenumărate scenarii.

Se apropie de Andria McNowak, care răspundea de centrul de comandă. Gravidă în ultimele luni, femeia stătea la masa principală și-i direcționa pe toți ceilalți operatori pentru a aduce treptat rețeaua stațiilor manipulatoare la statutul pre-furtună. Un zumzet constant de fundal se auzea de la comunicațiile cu matricea. Nu pentru prima dată, Samantha regretă că COtatuajele și inserțiile nu erau pe Far Away la fel de generalizate ca în Commonwealth.

Barsoomianii stăteau înapoia lor, monitorizând performanța bioprocesoarelor matricei mari. În lumina slabă din grotă, mantiile lor cenușii din țesături semiorganice le confereau o prezență

spectrală, amplificată de umbrele impenetrabile ce le umpleau glugile.

Samantha se plecă ușor către ei.

— Te salutăm, Samantha McFoster, spuse un Barsoomian.

Femeia recunoscu șoapta de bas după permanenta ei reverberație ușoară.

— Îți mulțumesc că ai venit, Dr. Friland.

— Acestea sunt momente fascinante. Suntem încântați să ajutăm la înlăturarea acestei năpaste de pe planeta noastră.

— Se zvonește că oamenii tăi îl vor ajuta pe Bradley Johansson pe Autostrada 1. Este adevărat?

Pentru o clipă Samantha se întrebă dacă nu fusese prea directă. Oamenii vorbeau întotdeauna pe ocolite cu Barsoomianii, temându-se să nu-i jignească, totuși ziua de azi era prea importantă pentru asemenea drăgălășenii politice imbecile. Îl simți pe Valentine ținându-și respirația lângă ea.

— Noi urmărim evenimentele de pe Autostrada 1, răspunse Dr. Friland. Vom oferi asistență atunci când va fi utilă.

— Sunt convinsă că Johansson va fi recunoscător pentru orice sprijin. Surâse stingher spre umbrele fluide din interiorul glugii Barsoomianului și se întoarse către Andria care o privi cu reproș: Ați încărcat datele marțiene?

— Da.

Femeia se răsuci și arătă portalul care proiecta o hartă topografică a lanțului Dessault, de la Marea Triadă în vest, până la valea Institutului în est. Semăna cu peisajul norilor unei gigante gazoase, străpunși de vârfurile munților, cu benzi de furtună ce se deplasau rapid, ocolindu-le de jur împrejur.

— Rulăm acum a cincea simulare. Șabloanele meteorologice autentice ne-au permis să rafinăm algoritmii comportamentali. Nu cred că vechiul software ar fi făcut față situației reale. Și așa mai am îndoieli. Situația este mult mai complexă decât crezuserăm vreodată.

— Nu putem decât să-ncercăm să dăm ce-avem mai bun. Toate stațiile manipulatoare sunt on-line?

— Da.

Mâna Andriei ciocăni un ecran de pe masa ei. Prezenta stațiile risipite prin lanțul Dessault și unite laolaltă prin linii roșii, subțiri.

Principalele relee de comunicații erau asigurate de maserele aflate la altitudine mare pe piscuri îndepărtate și protejate prin câmpuri de forță. Samantha fusese dintotdeauna sceptică cu privire la rezistența lor în mijlocul superfurtunii, dar cealaltă alternativă a lor ar fi fost întinderea de cabluri blindate chiar peste lanțul muntos. Era unul dintre motivele pentru care amplasaseră centrul de comandă pe Muntele Leneș, unde aveau rază vizuală directă cu Muntele Hercule. În plus se găseau suficient de departe în sud pentru a scăpa de lovitura directă a furtunii, atunci când avea să sosească.

— Cum e Creasta Zuggenhim? întrebă Samantha.

Andria surâse cunoscător și activă telemetria.

— Grozav! Ai făcut treabă bună.

— Mulțumesc. Și echipa de observare?

— Echipa noastră nu va ajunge la timp; este încă la două ore de inelul ghețarilor. De-acum ne bizuim pe cei din Marină. Crezi că pot asoliza acolo?

— Nu știu. Ei cred că pot. Va trebui s-așteptăm și să vedem.

— Este imposibil să facem chestia asta legați la ochi.

— Trebuia totuși să prevezi un plan de rezervă și pentru așa ceva.

— Da, cum să nu! pufni Andria sarcastic.

— Păcat că Qatux a rămas cu Bradley... Genul lui de putere de calcul ne-ar fi fost de mare ajutor acum.

— Nici chiar un Raiel nu cred că ne-ar mai putea ajuta-n clipa de față, comentă Andria.

Ambii Barsoomiani se întoarseră către ele. Umbrele se diminuară în interiorul glugii lui Dr. Friland, îngăduind ochilor săi verzi s-o privească de sus pe Samantha.

— Ai spus că pe Far Away se află un Raiel?

Samantha ridică ochii la Barsoomianul înalt; dintr-un motiv inexplicabil, se simțea vinovată, ca și cum le-ar fi tăinuit informația aceea.

— Da. Călătorește cu Bradley Johansson. Nu știu mare lucru despre asta, numai bârfe la mâna a doua de la echipa lui Adam.

— Nu trebuie să pățească vreun rău.

Samantha schiță un gest iritat spre restul centrului de comandă.

— Facem tot ce putem.

— Semnal pe unde scurte, anunță Andria. Puternic. Vine din vest.

— Echipa lui Adam, încuviință Samantha. E pentru noi!

— Stai așa...

Andria atinse câteva iconuri de pe ecranul ei.

* * *

Pătrunseră în canionul Străjerul imediat după miezul nopții. Fusese un drum lung dar lin de la Valul-de-piatră, direct către sud peste deșertul umed, apoi în jurul flancului vestic al Muntelui Zeus. Vulcanul masiv devenise vizibil spre sfârșitul după-amiezii, când stratul de ceață începuse finalmente să se disipeze. Razele solare puternice care străluceau dinspre orizont iluminaseră vastele câmpii de lavă, pe măsură ce se ridicau din peisajul plat și lucitor. Se găseau prea aproape ca să întrevadă vârful aflat la șaptesprezece kilometri mai sus, deși zăriră ocazionale scânteieri în lungul crestei, acolo unde banda sa fracturată de gheață reflecta soarele muribund. Scânteierile dispărură destul de repede și cerul de safir deveni violet înainte de a se transforma iute în negru.

Rosamund aprinse farurile jeepului și benzi lungi și tremurătoare de lumină fură proiectate peste piatra goală. Vehiculul fusese construit la cerere în Armstrong City, montând un elipsoid neted din materiale compozite pe un șasiu de camionetă 4x4 Toyota standard. Aerul luneca fără turbulențe peste vopseaua sa de fricțiune redusă, făcându-l practic impenetrabil la vânt. Fusese conceput să se autoancoreze de sol dacă furtuna dimineții îl prindea în câmp deschis, având dedesubt patru șuruburi mari ce puteau pătrunde adânc în nisipurile dure din deșertul umed.

Paula stătea pe bancheta din spate. Dacă se gârbovea mult, putea să privească afară printre Rosamund și Oscar, prin banda îngustă a parbrizului. Dormise majoritatea călătoriei din timpul după-amiezii și se trezise la răstimpuri, pentru a vedea de fiecare dată un peisaj identic. Pe măsură ce avansaseră, panta Muntelui Zeus crescuse mereu în lungul orizontului, până devenise o barieră de-a latul planetei. Muntele era complet invizibil în beznă, iar stelele licăreau direct deasupra lor. Zumzetul motorului diesel

umplea interiorul jeepului, alături de zăngănelile metalice ale trailerului hiperplanorului pe care-l remorcau, îngreunând conversația. Oricum, bănuia Investigatoarea, Oscar și Rosamund nu încercaseră să-și spună prea multe. Celelalte două jeepuri îi urmau peste deșertul umed; Wilson și Jamas în unul, iar Anna și Kieran în ariergardă.

Femeia bâjbâi pe banchetă în căutarea sticlei și sorbi din apa minerală. În sfârșit nu-i mai venea să vomite după ce o înghițea. Ba chiar observă cât era de însetată. Termină sticla și-și îndreptă statura. Practic toți mușchii corpului o dureau și se simțeau slăbiți. Tot ce putea face era să-și mențină poziția verticală. Durerea de cap transforma cea mai măruntă zguduitură într-un fulger de lumină arzătoare undeva îndărătul ochilor. Se înfioră, în ciuda faptului că nu se mai simțea la fel de înfrigurată ca înainte.

— Unde suntem? întrebă și croncănitul slab al propriei ei voci o surprinse.

— Hei! Oscar se întoarse cu fața luminată de un zâmbet larg. Cum te simți?

— Deloc bine.

— Ah... Zâmbetul dispăru. Tocmai intrăm în canion.

— Da.

Paula se trezi când jeepul frână și se opri. Nu-și dăduse seama că adormise iarăși.

— Asta-i! anunță Rosamund. Jumătatea distanței dintre Zeus și Titan. Aici le ancorăm. Se răsuci în scaun și o privi rugător pe Paula: Știu că n-ai ieșit din cabină ca să-l omori pe Adam, dar n-ai nicio idee care dintre ei a făcut-o?

Investigatoarea abia își putea reaminti numele lor.

— Nu. Îmi pare rău, nu încă.

Rosamund oftă nemulțumită și deschise portiera.

— Haidem!

Oscar o privi un moment prelung, după care abordă o expresie spășită și o urmă în noaptea calmă.

Paula mai rămase o vreme pe bancheta din spate a jeepului, care se legănă în timp ce era decuplat trailerul hiperplanorului. Afară se auzeau conversații sonore, punctate de înjurături ocazionale, pe când pregăteau foreza pentru ancorele cablurilor. Paula mai bău niște apă, ușor mulțumită că nu-i mai era frig. Prin

portiera deschisă pătrundea aer cald și umed, dar nu el era motivul. Ghearele înghețate ce-i încleștaseră oasele o eliberaseră. Mai tușea la răstimpuri, însă realmente nu mai simțea că moartea i-ar da târcoale. Încă și mai bine, durerea de cap se diminua. Pe banchetă, lângă ea, se găsea o trusă medicală. O recunoscu: era cea folosită de Adam în Volvo. O sumedenie de tablete și alte forme de medicamente ar fi pus capăt migrenei, însă ea alese un pachet cu săruri pentru rehidratare și le dizolvă într-o sticlă de apă plată, rotind pulberea fără grabă până dispăru complet. Avea un gust oribil, dar o înghiți fără să clipească.

Acțiunea aceea simplă aproape că o epuiză. Când auzi țiuitul ascuțit și scrâșnit al forezei, trecu pe scaunul șoferului și privi afară, în canionul Străjerul. Nisipul și pietrișul omniprezente în deșertul umed fuseseră spulberate de aici, dezvăluind fundația de lavă solidă. Cele trei jeepuri ale lor, cu rezistență inegalabilă la vânt, fuseseră amplasate în triunghi, cu farurile ațintite pe hiperplanorul care fusese coborât de pe trailer. Cupola cockpitului era deschisă și dinspre consola sa mică strălucea o lumină palidă. Oscar privea înăuntru, rulând ultima serie de verificări. Wilson, Jamas și Kieran erau adunați în jurul forezei mari cu lamă armonică, care afunda în sol alt segment lung de cinci metri de titan ranforsat cu carbon; al patrulea din cele zece. Din pilonul-ancoră ieșeau pe orizontală lame subțiri din metmal; după ce toate segmentele erau blocate, se telescopau în exterior, ajutând la încastrare. Era a doua din cele trei ancore tripod care aveau să asigure cablurile de ancorare împotriva forței fenomenale exercitate de furtună. Teoretic ele puteau menține hiperplanorul pe sol, în cazul în care pilotul se răzgândea în ultima clipă. Ceva ce, aparent, se întâmpla destul de des. Privindu-i pe cei trei bărbați care încercau să fie politicoși unul cu celălalt, în vreme ce pilonul era introdus în lava neagră, Paula fu de-a dreptul mulțumită că nu ea avea să zboare a doua zi dimineață. Anna și Rosamund asigurau tamburul cablului în compartimentul acestuia din botul planorului.

Toți se puteau vedea reciproc și Paula fu cât pe-aici să izbucnească în râs văzându-i cum priveau în jur cu regularitate pentru a verifica pozițiile celorlalți.

Proptindu-se zdravăn în cadrul ușii jeepului, îi ceru e-majordomului s-o conecteze la matricea mașinii. Unul dintre fișierele ei conținea o hartă a Valului-de-piatră. Începu să introducă trasee de la hangarul „Aventurilor pe Marea Triadă"; Jamas și Kieran spre garaj, Anna la depozit, Wilson către generator. Timpii medii erau ușor de completat. După aceea începu să examineze care dintre ei ar fi putut să fugă înapoi pentru a-l ucide pe Adam și totuși să-și încheie sarcina. Ar fi fost foarte la limită, mai ales pentru Kieran și Jamas, care se despărțiseră doar pentru câteva minute. Judecând practic, Oscar era principalul suspect.

— Am terminat aici! anunță Rosamund.

Paula îndepărtă harta din vederea virtuală și ridică ochii către femeie. Oscar stătea înapoia ei, îmbrăcat în combinezonul de zbor albastru-argintiu care era totodată și costum pneumatic de urgență, cu casca sub braț. Pe chip i se distingea o expresie de anxietate lesne de înțeles.

— Mult noroc, rosti Paula și-i întinse mâna.

Nu era genul de îmbrăcăminte pe care ar fi dorit s-o poarte în condiții atât de apropiate de vid, dar costumele blindate pe care le aduseseră cu ei erau mult prea grele și masive pentru hiperplanoare.

— Mulțumesc, zise Oscar.

Strângerea lui de mână era caldă și fermă, făcând-o pe Paula să conștientizeze cât de umedă și lipicioasă rămăsese propria ei piele.

— Așadar, nu-i el? spuse Rosamund după ce închise portiera.

— Tot nu știu, răspunse Paula.

Trecuse pe scaunul de lângă cel al șoferului. În fața ei, farurile baleiară peste Oscar, care revenea la fuzelajul alb-spectral al hiperplanorului.

— Arăți mai bine, să știi. Nu bine-bine, să nu mă-nțelegi greșit, da-mi dau seama că-ți revii. Un virus dat naibii, este?

— Da, un virus.

Merseră cinci kilometri spre sud, apoi începură să ancoreze hiperplanorul Annei. Paula rămase din nou în cadrul portierei deschise. Vizibilă. Mai erau trei ore până la crăpatul zorilor.

Wilson și Jamas coborâră hiperplanorul de pe trailer, în timp ce Kieran scoase foreza. Peticul de lavă de aici avea conținut ridicat de metale și foreza întâmpina dificultăți.

Paula mai rulă de două ori modelul digital al Valului-de-piatră, străduindu-se să ordoneze probabilitățile. Nu putea să determine cu exactitate nici măcar una, variabilele erau mult prea numeroase, mai ales dacă Wilson sau Anna se deplasaseră permanent în fugă.

Când al treilea pilon-ancoră fu fixat în cele din urmă, Wilson și Anna se îmbrățișară în fața hiperplanorului. Bărbatul îi verifică pentru ultima oară combinezonul de zbor albastru-argintiu. Încă o sărutare și ea sui în cockpit.

— Nu știu ce șanse sunt ca s-ajungă toți acolo sus, rosti Rosamund când porniră mai departe către sud.

— Nu prea bune, zise Paula.

Bău din nou din amestecul rehidratant și trecu în revistă datele certe. Nu apăruse nimic nou față de ceea ce decisese mai devreme împreună cu Adam. Simpla amintire a timpului pe care-l petrecuseră împreună îi cauza iarăși amețeli. Din secunda în care suise în trenul din gara Narrabri, ea dorise să-i prindă brațele bărbatului la spate și să-i pună cătușele. Era genul de acțiune reflexă care se derula mai ușor decât respirația. Bănuia că alții ar fi simțit un soi de vinovăție față de moartea lui Adam, nu însă și ea. Unicul sentiment, dacă-l putea numi așa, era regretul că bărbatul nu-i putuse oferi niciun input despre problema ei curentă. Adam fusese unica sursă reală de informații despre cei trei Păzitori care mai rămăseseră.

Nu, își spuse. *Nu-i corect. Trebuie să stabilesc priorități.* În clipa de față cel mai important era să se asigure de succesul zborului spre vârful Muntelui Hercule. Trebuia să se concentreze asupra lui Wilson, Oscar și Anna.

Rosamund frână încă o dată.

— Să sperăm că roca asta-i mai bună decât rahatu' pe care-am fost data trecută, rosti ea și sări din jeep ca să ajute la ancorarea ultimului hiperplanor.

Paula nu se clinti de pe scaun. Găsi un baton de ciocolată cu cremă și începu să-l mestece foarte încet, oferindu-i stomacului timp de a se obișnui din nou cu alimentele solide. Ar fi fost inutil

să încerce să înțeleagă care dintre cei trei avusese ocazia să saboteze echipamentele în Carbon Goose; ar fi fost încă și mai greu decât pentru crima comisă la Valul-de-piatră. Trebuia să se concentreze asupra dovezilor anterioare, asupra comportamentului lor înainte de Far Away și să spere că putea elimina pe cineva de pe lista suspecților. Cele mai multe dubii le ridica eșecul relativ al lui Wilson în conducerea Marinei. Dacă el ar fi fost doar nițel mai dur... însă asta se putea pune lesne pe seama politicii. Era ceva circumstanțial.

Își reaminti întâlnirea pe care o avusese cu el și cu Oscar în Pentagon II. Amândoi fuseseră surprinși și profund îngrijorați de modificarea înregistrărilor din jurnalul navei și de implicațiile rețelei lui Starflyer. Totuși la întâlnirea aceea mai existase ceva, irelevant la momentul respectiv. Oscar susținuse că fusese contactat de Păzitori și precizase repede că fusese vorba despre *cineva care susținea că-i reprezintă pe Păzitori.* De ce tocmai Oscar? De ce crezuseră Păzitorii că el le-ar fi privit cauza cu simpatie?

— Investigatoareo, rosti Wilson.

Paula se răsuci gradat. Mișcările continuau să fie dificile, întrucât mușchii o dureau groaznic. Bărbatul stătea în fața cadrului portierei, îmbrăcat în același combinezon de zbor albastru-argintiu ca și ceilalți. Cei trei Păzitori îl înconjurau. Furia lor părea să se fi diminuat, apropiindu-se mai degrabă de stinghereală. Munca în echipă avea asemenea efecte; nu era însă ceva ce ea să-și poată îngădui.

— Mă tem că încă n-am ajuns la o concluzie, îi zise.

— Bine, vom rămâne în contact pe benzile normale de comunicații. Bineînțeles până ce nu se va mai putea din cauza furtunii.

— Perfect.

— Sper... În sfârșit...

Buzele bărbatului se strânseră într-o expresie de dezamăgire.

— Bon voyage, amirale!

Wilson se întoarse și porni către hiperplanorul său.

— Mai avem o oră până ce lovește furtuna, vorbi Rosamund încordat după ce sui pe scaunul șoferului. De obicei echipele companiilor turistice nu pleacă atât de târziu ca să ancoreze planoarele. Potrivit fișierului de urgență din matricea jeepului, la

baza Muntelui Zeus există un adăpost la care am putea ajunge la timp.

Ambalase deja motorul și descrise o curbă strânsă în jurul hiperplanorului ancorat. Cupola cockpitului tocmai cobora. Jeepul vui peste lava stearpă a fundului canionului. Paula se aplecă într-o parte și privi cum hiperplanorul și cele trei trailere abandonate dispărură rapid în urmă.

— Am făcut-o, zise Rosamund cu glas ușurat.

— La ce te referi?

— Am discutat cu Kieran și Jamas și evaluăm că acum șansele sunt în favoarea noastră. Dacă doi dintre ei ajung pe Scaunul Afroditei și unul este agentul Starflyer, ce poate face, de fapt? Niciunul nu-i înarmat. Iar dacă ajung toți trei, atunci problema este rezolvată.

— Spune-i asta lui Adam, rosti Paula tăios.

Rosamund îi aruncă o căutătură sfredelitoare, totuși nu comentă.

Paula se strădui să examineze iarăși trecutul celor trei membri ai Marinei. O mai făcuse o dată, cu Adam, și atunci existase ceva — sclipirea măruntă a unei informații pe care bărbatul încercase să i-o ascundă. De parcă cineva ar fi putut să-i fi ascuns ceva. Paula o văzuse destul de limpede pe chipul lui.

El știa că unul dintre ei era inocent. Dar de ce nu mi-a spus-o atunci? Îl implica oare în alt delict? Care? Ce l-ar fi putut determina să-l protejeze într-un moment ca acesta?

— Toate transmițătoarele noastre funcționează pe unde scurte? întrebă Paula.

— Da.

— Deci hiperplanoarele nu pot recepta nimic din ce transmitem cu ele?

— Nu.

— Trebuie să-l întreb ceva pe Johansson.

Rosamund își păstră o mână pe volan și trase matricea cu funcția de unde scurte încorporată.

— Ia-o. I-o distanță a naibii de mare. Nu te bizui c-o să fii receptată.

— E noapte și asta va fi de ajutor. Investigatoarea activă unitatea și-o setă pe buclă de repetare infinită: Johansson, sunt

Paula Myo. Adam a fost ucis la Valul-de-piatră. Trebuie să știu ce Păzitor l-a contactat pe Oscar și i-a cerut să examineze jurnalele de bord din *A doua șansă* și de ce l-ați ales tocmai pe el. Te rog să-mi răspunzi cu o informație de garantare a identității de la Alic Hogan.

Ascultă cum aparatul își începu primul ciclu.

— În ce fel îl va indica asta pe trădător? întrebă Rosamund.

— O să-ți spun dacă vom căpăta un răspuns.

Paula privi către orizont, nesigură dacă era mai luminos sau dacă era doar imaginația ei.

* * *

Răsăritul zugrăvea o nuanță cenușie pe cerul estic de deasupra veldului. Când privi afară prin ferestruica îngustă a mașinii blindate, Bradley putu zări piscurile munților Dessault către vest: vârfuri reci și ascuțite ce se ridicau printre stelele ce dispăreau. Își imagină superfurtuna dilatându-se și înconjurându-le, pentru ca apoi să coboare peste veld ca o forță apocaliptică, răzuind totul în cale și ștergând de pe fața pământului toate noile ei forme de viață terestre.

Avea să înceapă abia peste câteva ore... dacă avea să înceapă într-adevăr. De la grupul Samanthei nu mai primiseră nicio veste după ultimul mesaj de ieri în care anunțaseră că erau gata de surf. Dacă își respectau graficul, atunci furtuna putea să lovească la timp. Ei se aflau la câteva sute de kilometri de Institut, dar scoteau un timp mai bun decât se așteptaseră. Același lucru era însă valabil și pentru convoiul Starflyer.

Toți petrecuseră o noapte lungă și neliniștită, în timp ce goneau pe șosea. După ce lăsaseră în urmă marginile pădurii tropicale, peisajul revenise la întinderile monotone ale veldului, presărate de ocazionalii arbori și tufe. Era ca și cum vederea le-ar fi fost captivă într-o buclă prelungă de decor care se repeta la nesfârșit. Noaptea, când nu se distingea nimic în exteriorul razelor farurilor, senzația că nu înaintau absolut deloc era chiar mai neplăcută.

După miezul nopții stabiliseră finalmente contactul cu Păzitorii care se adunaseră pentru Raidul Final. Pe ultimii trei

sute de kilometri ai Autostrăzii 1 fuseseră amplasate santinele pentru a monitoriza înaintarea lui Starflyer. Matricele lor și legăturile protejate prin fascicul îngust șuntau nodurile avariate de lângă șosea și-i repuneau în contact cu trupele principale de Păzitori, ceea ce constituia un impuls bun pentru moralul grupului lor micuț și în același timp le oferea o imagine decentă asupra situației. Când informațiile demne de crezare începuseră să sosească, aflară că se apropiaseră la patruzeci de minute de Starflyer, însă că acesta continua să aibă o sută de kilometri în fața lor și nici nu mai existau poduri importante care să fie detonate. Autostrada 1 traversa veldul cu o fâșie neîntreruptă de beton, care avea o semeție precum a romanilor. Cu vitezele actuale, aveau să-l ajungă pe extraterestru exact când ajungea la Institut și înainte de a lovi furtuna. Johansson știa că era prea la limită. Trebuia să-l atace pe Starflyer direct. Războinicii Raidului Final aveau să beneficieze de momentul lor, coborând din munți pentru a bloca Autostrada 1. Îl îngrozea realmente gândul la vărsarea imensă de sânge. Răzbunarea planetei ar fi fost mult mai eficientă. Izolare și expunere, urmată de moarte; dar planul acela strategic întocmit cu grijă fusese acum aproape complet ruinat. Faptul că tocmai el fusese cel care-l subestimase pe Starflyer conferea amărăciunea aceea mizerabilă a situației sale. Unicul pai de care se mai agăța pentru salvare îl reprezenta echipa Paris și Ghearele Pisicii — armurile lor blindate s-ar fi putut totuși dovedi atuul câștigător.

— Recepționez un semnal pe unde scurte, rosti Keely de pe locul ei din spatele mașinii blindate. Pare a fi Paula Myo.

Glasul i se frânse.

Când Bradley se întoarse către ea, chipul femeii era pământiu.

— Fă-mi legătura, i se adresă el blând.

Interferențele cauzate de soarele care răsărea în est erau atât de acute, încât fură necesare patru minute de repetare neîntreruptă a mesajului până avură versiunea integrală. Pentru o vreme în vehiculul blindat se lăsă tăcerea, timp în care glasul Paulei își repeta mereu mesajul îngrozitor.

— Închide mizeria aia, mârâi Stig, care stătea în spate alături de Keely, unde ar fi trebuit să se odihnească după ce, finalmente, cedase volanul lui Olwen cu puțin înaintea miezului nopții. Nu

poate să fie mort! Ea minte. Am știut că nenorocita aia o să ne-aducă numai necazuri din clipa-n care-am văzut-o.

Bradley încă nu-și revenise din șocul cauzat de veste, altfel i-ar fi spus lui Stig să se calmeze și să tacă. Posibilitatea ca Adam să nu supraviețuiască nu-i trecuse niciodată prin minte, nici în scenariul cel mai catastrofal cu putință.

— După ce-l ucidem pe Starflyer, o să mă duc după ea și-o să-i închid o dată pentru totdeauna gura aia mincinoasă.

— Potolește-te, Stig, vorbi Olwen de la volan. (Atenția nu i se abătuse nicio secundă de la șosea. Înghițise câteva amfeuri, dar nici pe departe atâtea ca el.) Trebuie să tratăm lucrurile calm și profesionist.

Un icon de comunicații pâlpâi în vederea virtuală a lui Bradley. Îl deschise fără să se gândească.

— Nu-i bine, zise Alic. Agentul Starflyer operează tot mai îndrăznețe.

— Nu-i însă relevant, spuse Morton. Scuză-mă, știu că Adam a fost de mare ajutor Păzitorilor, dar rolul lor s-a încheiat. Ai spus-o chiar tu, echipa de răzbunare a planetei a terminat pregătirile.

Bradley se încruntă. Morton avea dreptate și Paula ar fi știut asta. Totodată femeia ar fi știut că toate comunicațiile pe unde scurte erau neprotejate. Mesajul ei continua să se repete, așa că în mod evident îl considera important. *De ce?*

— Probabil că ei fac altceva, decise în cele din urmă. Paula poate să aibă multe defecte, însă nu este proastă. Ea ne spune de ce este important detaliul acesta. Ce se află la Valul-de-piatră?

— În momentul de față, nimic, răspunse Olwen. Când turiștii au încetat să mai vină, companiile turistice l-au trecut în conservare.

— Atunci ce-a fost acolo? întrebă el. N-am auzit niciodată de locul ăsta.

— Este o așezare aflată în deșertul umed, folosită ca bază pentru hiperplanoare. Acolo nu mai există nimic altceva.

— Cerurilor visătoare..., murmură Bradley cu o consternare vecină cu panica.

— Ce este? se încruntă Alic.

— S-au întâlnit cu Samantha și apoi au plecat să ia hiperplanoarele, răspunse Bradley. Nu înțelegi?

— Deloc, recunoscu comandorul de Marină.

— Observările, rosti Olwen. Samantha avea nevoie de ei în Scaunul Afroditei.

— Orice membru al Marinei poate pilota un planor, urmă Bradley și-și privi ceasul. Iar furtuna de dimineață este pe punctul de a lovi Marea Triadă. Unul dintre ei este agentul Starflyer și ei vor efectua observările. Comandor Hogan?

— Da?

— Dă-mi garanția de care are nevoie Investigatoarea: orice fleac pe care Starflyer nu ar fi putut să-l știe.

— În recepția hotelului Almada, ea i-a spus lui Renne că rulase operațiuni-capcană de eliminare asupra ei și a lui Tarlo. De față n-au fost decât John King și cu mine, iar John și Renne sunt morți amândoi.

— Acceptabil. Keely, trebuie să fim absolut siguri că răspunsul meu ajunge la ea. Conectează toate transmițătoarele pe unde scurte pe care le avem și bagă-le la putere maximă. După aceea trece mesajul pe repetare permanentă, fără limită.

— Da, domnule.

Bradley făcu o grimasă de remușcare. Dacă-i spunea Investigatoarei motivul dinapoia contactului, îl condamna realmente pe Oscar, dar de acum nu-și mai putea îngădui să n-o facă.

— Sunt gata, anunță Keely.

— Paula, sunt Bradley. În recepția hotelului Almada i-ai spus lui Renne că rulaseși o operațiune-capcană împotriva ei. Adam a fost cel care l-a contactat pe Oscar, deoarece fuseseră împreună la gara Abadan.

Și mă-ntreb ce va deduce Starflyer din asta?

Se lăsă pe spate în scaun și închise ochii, simțindu-se brusc foarte obosit.

— Ești sigur? întrebă Alic.

— Mă tem că da.

— Dar... Oscar Monroe a fost manager senior în TSC, este căpitan al Marinei... Nu putea să fi fost implicat în Abadan.

— Oamenii se schimbă, replică Bradley. Comandorule, tu ce ai făcut în toate viețile tale anterioare?

— Aceasta este a doua mea viață și în ambele am apărat legea. Uite ce-i... eu aș putea ignora ceea ce am auzit, totuși Myo nu poate.

— Știu. Probabil că tocmai de asta Adam nu i-a spus-o niciodată. L-a protejat pe Oscar până în ultima clipă.

Privi din nou afară prin fereastra îngustă; munții Dessault erau mai distincți acum, cu cerul de deasupra lor schimbându-se în lavandă întunecată. Cel mai înalt, StOmer, se ridica mult peste ceilalți, iar piscul lui conic și înzăpezit sclipea deja alburiu, străjuind extremitatea nord-estică a lanțului muntos. Forma îi era îndeajuns de familiară, deși n-o mai zărise de decenii. Vederea ei îi declanșă înțelegerea lipsită de chef că nu-și mai putea amâna decizia. Mâna sa virtuală trase iconul lui Scott McFoster, care comanda Raidul Final.

— Da, domnule, răspunse Scott instantaneu.

* * *

Ieșiră din pădurile de la poalele munților — peste o mie de Charlemagni, fiecare călărit de un războinic de clan. Nu trebuiau să se ascundă, doreau ca Starflyer să știe că erau acolo, așa încât cântară în vreme ce înaintară în trap pe veld, un cântec lent de marș, care uruia înaintea lor prin praful ridicat de copite. Cercetașii pe care Starflyer îi postase în lungul autostrăzii bolborosiră agitați în comunicatoare și goniră spre protecției văii Institutului, aflată la douăzeci și cinci de kilometri depărtare, urmăriți de avangarda clanurilor.

Șase sute de călăreți alcătuiau o semilună ce avea drept centru Autostrada 1, acolo unde ajungea pe fundul unei depresiuni nu foarte adânci. Ei detonară podul mic de peste râuleț, apoi grupuri din clanul McSobel ieșiră pe șosea și împrăștiară mine pe beton, dar și pe pământ, de ambele părți. Mortiere și rackuri de proiectile fură îngropate în terenul mai înalt de lângă autostradă. Restul războinicilor se diviză în grupuri de câte două sute și se retrase de pe drum, până la trei kilometri către nord.

Acolo așteptară toți, pe când soarele se ridică și transformă cerul în scânteierea lui zilnică de safir. Arșița spori în jurul lor, apăsând aerul tăcut.

În liniștea placidă a mijlocului dimineții, convoiul Starflyer apăru brusc în raza vizuală. Printre treizeci de Land Rover Cruisere blindate se găseau câteva camioane mai mari, trei autobuze și două cisterne de combustibil. Zece motociclete BMW mari mugeau în avangardă, călărite de siluete în costume blindate. Camionul MANN cel mare se afla la două treimi din lungimea șirului de vehicule, cu câmpul de forță unduind aerul din jurul capsulei protejate cu aluminiu.

Motocicletele încetiniră după ce trecură de buza depresiunii și-i văzură pe Păzitori blocând șoseaua în față. Motoarele lor masive uruiră sonor, când coborâră lent panta lungă. Restul convoiului le urmă precaut. La opt sute de metri de ruinele podețului, se opriră toți.

Pe veldul luxuriant, ceilalți războinici ai clanurilor avansară, întinzându-se mult până ce înconjurară complet convoiul Starflyer. Prima mașină blindată apăru pe Autostrada 1 și înaintă până la grupul de Charlemagni aflat pe șosea la aproape un kilometru în spatele convoiului. Olwen frână.

— În sfârșit! șuieră ea.

Portiera groasă a vehiculului se deschise și Bradley coborî. La zece metri mai departe, ușa celei de-a doua mașini blindate era deja deschisă, iar echipa Paris și Ghearele Pisicii ieșiră pe betonul încins de soare și-și dezmorțiră fără grabă membrele. Scott McFoster întinse hățurile Charlemagneului său unui locotenent și se apropie de ei. Îl îmbrățișă pe Bradley.

— Cerurilor visătoare, cât mă bucur să vă văd, domnule!

— Ești o mândrie pentru clanuri, Scott. Sunteți mai mulți decât mă așteptasem.

— Încă și mai mulți ar fi fost aici cu ei; a trebuit să fiu ferm, altfel pruncii și moșnegii ar fi călărit alături de noi.

Bradley încuviință încetișor, gândindu-se la cadavrul lui Harvey dintr-un jeep. Privi apoi în jos pe panta lină, spre convoi. În aerul umed, nemișcat, mârâiturile motoarelor erau perfect distincte. Când ridică ochii către sud, abia putu distinge șaua de la poalele munților unde se afla valea Institutului.

— Ar fi bine să acționăm repede. Va încerca să răzbată imediat ce va putea. Semne de susținere?

— În jurul Institutului nu se vede nicio mișcare. Am pierdut doi cercetași, ceea ce era de așteptat, însă restul sunt la locurile lor. În plus, am vedea orice s-ar apropia.

— Câte trupe poate să fi lăsat acolo?

— În ultimele luni mișcările de pe Autostrada 1 n-au fost ușor de urmărit. Sunt totuși aproape sigur că în Institut n-au rămas mai mult de două sute de oameni.

— E bine. În mașinile blindate avem niște zonucigași, care ar trebui să distrugă câte ceva din convoi înainte de a începe lupta de-aproape.

— Pot străpunge câmpul de forță al camionului?

— Bănuiesc că nu, dar vom afla asta destul de repede. Am adus de asemenea plase-absorbante puternice care vor ajuta la descărcarea lui.

— În cazul acesta, suntem gata.

— În regulă. Îmi îmbrac costumul și vin lângă voi.

Scott șovăi doar o clipă.

— Sigur că da.

— Nu te teme, rosti Bradley încet. N-o să vă-ncurc. În plus prietenii noștri de-aici — arătă echipa Paris și Ghearele Pisicii — au fost de acord să mă escorteze până la Starflyer în sine.

Scott privi cu ochi profesionist armurile masive.

— Bănuiesc că nimeni n-ar fi de acord să-mi împrumute pentru două ore un asemenea costum minunat?

Dinapoia căștilor mate se auziră câteva râsete.

Bradley se răsuci cu fața la munții ce străjuiau orizontul vestic. Piscurile înalte și orbitor de albe se înălțau ca niște ace în cerul senin. Nu se zărea nicio urmă de nor, nu se simțea nicio suflare de vânt.

— N-am mai auzit nimic de la Samantha, spuse Scott urmărindu-i privirea. Asta ar putea însemna c-a-nceput.

— Da. Bineînțeles. În apropiere există adăposturi?

— Am pregătit câteva peșteri. Chiar acum clanul McSobel instalează în ele câmpuri de forță.

— Să sperăm că va fi suficient. De fapt nimeni nu știe cât de puternică poate să fie...

— Avem musafiri, anunță Pisica. Niște musafiri foarte ciudați.

Mănușa ei arăta cerul din vest.

Niciun ADN din epoca dinozaurilor terești nu fusese recuperat vreodată, deși asupra problemei se aplecaseră savanți extrem de creativi. În mod clar lucrul acesta nu-i împiedicase pe Barsoomiani în experiențele lor genetice. Bradley rămase cu gura căscată de uimire tăcută față de formele ce se materializau din safirul transparent al bolții lui Far Away. Era limpede că aceste creaturi avuseseră ca model pterozaurii, având drept aripi membrane solzoase întinse peste oase lungi și rezistente. Razele soarelui străluceau în configurații iridescente pe țesutul pielos, când aripile fâlfâiau în mișcări prelungite, constante. Corpurile trădau moștenirea reptilelor, cu toate că Bradley bănuia că în genomul lor fuseseră introduse multe secvențe derivate de la crocodili. Cu certitudine capetele triunghiulare gigantice arătau feroce, iar cele patru picioare aveau gheare negre letale.

Pe măsură ce se apropiară, coborând spre veld, se zăreau siluetele Barsoomianilor învești în mantii, care călăreau pe grumajii lor groși. Un soi de șei cu chingi le înfășurau pieile gri-stridie pale. În stolul acela trebuie să fi fost peste treizeci de creaturi și toate se păstrau la distanță sigură una de cealaltă.

Prima coborî mult lângă șosea, cu aripile fâlfâind iute, pentru ca după aceea să se răsucească și să lovească aerul în curenți verticali masivi. Asoliză iute, flexionând picioarele scurte și butucănoase. Capul lung de trei metri și format în majoritatea din maxilare și dinți se roti și fixă ochii protuberanți mari asupra lui Bradley. Aripile cu anvergura de cincisprezece metri mai fâlfâiră o dată, după care se pliară către înapoi, lent și perfect pe flancuri. Emise apoi un țipăt ascuțit care-l făcu pe Bradley să-și acopere urechile cu palmele. Strigătul fu reluat de restul stolului, care pică spre veld, ca și cum s-ar fi repezit asupra prăzii.

— Marfă! declară Pisica. Auzi, Scott, eu îmi cedez costumul pentru unul din ăștia.

Sosirea lor nici măcar nu-i perturbă pe Charlemagni, care rămăseseră nepăsători locului. Călăreții lor însă se holbau stupefiați. Ovații răgușite se ridicară, salutându-i pe Barsoomiani.

Bradley privi cum liderul lor descălecă, parcă lunecând pe flancul creaturii.

— Salutări, rosti el. Ne întrebam dacă veți veni alături de noi pentru eveniment. Eu am sperat mereu c-o veți face.

— Bradley Johansson, rosti Barsoomianul cu glas feminin melodios, revenirea ta pe planeta aceasta se face sub auspicii favorabile, așa cum ni s-a prezis. Sunt Rebecca Gillespie și aceasta este congregația mea. Vom fi încântați să oferim tot ajutorul de care suntem în stare, totuși trebuie să știți că ne aflăm aici pentru a-l păzi pe Raiel.

Umbrele din interiorul glugii Rebeccăi Gillespie se diminuară puțin, când ea se răsuci pentru a privi la Qatux. Doi Barsoomiani care descălecaseră lunecau spre extraterestrul mare ce coborâse din spatele camionului în care călătorise. Tiger Pansy stătea lângă el cu un aer matern și privea suspicios siluetele în mantii cenușii. Barsoomianii se înclinară adânc în fața lui Qatux, ale cărui tentacule mai mici se extinseră către ei cu gingășia unui preot care acordă o binecuvântare.

— Dar ce este Qatux pentru voi? întrebă Morton cu glas plin de dispreț. Un Dumnezeu străvechi și pierdut?

Rebecca Gillespie se roti foarte puțin, astfel încât fața glugii ei era orientată spre Morton.

— Structura neurală a Raielilor este cea mai măreață de la toate făpturile înzestrate cu rațiune pe care le-am întâlnit în galaxie, rosti ea. De aceea merită respectul nostru cel mai adânc. Sperăm și credem că într-o bună zi ADN-ul nostru poate fi ridicat la asemenea niveluri. Până atunci ne mulțumim cu orice iluminări pe care binevoiește să ni le ofere.

— Ar trebui să mai ieșiți și voi prin lume, pufni Morton.

— Indiferent care ar fi motivul, suntem bucuroși că vă aflați aici, interveni iute Bradley. Ăăă... de fapt, ce sunt aceste ființe?

Indică din cap spre creatura aviară uriașă de pe care debarcase Rebecca Gillespie.

— Noi îi numim vulturi regali, deși așezările din Stepele Iril vorbesc deja în șoaptă despre dragoni ce zboară în cerurile lui Far Away.

— Indiferent ce ar fi, sunt foarte impresionanți. Veți zbura în luptă călare pe ei?

— În niciun caz, ar fi nebunie curată. Femeia duse mâna la ceafă și trase o pușcă cu țeavă foarte lungă din teaca ei ascunsă

sub mantie. Am fi ținte foarte ușoare pentru armele Institutului. Vom fi lunetiștii voștri. Armele acestea pot străpunge de la o mie de metri un schelet de câmp de forță obișnuit.

— Un astfel de ajutor este extrem de bine primit.

— Domnule, rosti Scott, mișcări la Institut. Ceva a pornit încoace. Avem o imagine.

Bradley își scană vederea virtuală în căutarea iconului și trase imaginea cercetașului din grilă. Imaginea nu avea o calitate prea bună, dar îi arăta vehicule care se revărsau prin gura văii.

— Probabil că-s toate vehiculele pe care le au acolo, comentă Stig. Cine dracu' le pilotează?

— Vezi dacă cercetașii pot obține un prim-plan, zise Bradley.

Îl tulbura numărul vehiculelor. Desigur, Starflyer era de acum realmente disperat, totuși extraterestrul era în primul rând rațional.

Imaginea se încețoșă, apoi transfocă pe un camion. Câteva forme întunecate erau înghesuite pe platforma din spate. La început Bradley nu înțelese nimic din ceea ce vedea, deoarece mintea îi respingea pur și simplu profilul respectiv. *Nu se poate ca ei să fie aici!* Dar, bineînțeles, Dudley Bose descoperise adevărata origine a lui Starflyer.

— Cerurilor visătoare, rosti el temător.

— Mobili, comentă încântată Pisica.

— Cred că sunt sute, zise Morton.

— Mobili soldați, precizează Rob. Așa cred... Par diferiți de cei de pe Elan.

— Sunt versiunea îmbunătățită, îl anunță sec Bradley.

* * *

În timpul zborului fuseseră unele momente neplăcute. Câteva sisteme de hiperpropulsie ale *Scyllei* ridicaseră probleme ce trebuiseră soluționate imediat. Echipamentele de susținere suplimentare se defectau cu o regularitate incredibilă. Nigel petrecuse majoritatea orelor sale de trezie depanând, ținând lucrurile sub control cu patchuri de programe și piese de rezervă. Otis și Thames improvizaseră multe proceduri; experiența de zbor și

cunoașterea foarte detaliată a fregatei le permitea să folosească scurtături aproape intuitive.

Nava șoväielnică fusese convinsă treptat să producă parametri pe măsura specificațiilor promise inițial de proiectanții ei și Nigel simțise o satisfacție uriașă din redresarea tehnologiei. *Implicarea directă* era unicul stil de management care avea succes sută la sută. Știința faptului că o singură greșeală i-ar fi transformat într-o rafală de radiație exotică prin cosmos contribuise și ea într-un grad uluitor la focalizarea minții.

Acum, când se apropiau de Dyson Alfa, el trase displayul senzorilor din grila vederii virtuale și-l studie. Acesta îl înconjura cu un cub cenușiu împestrițat, care reprezenta steaua ca o încrețitură mică în continuumul spațio-temporal, drept în față. Dyson Beta se vedea într-o parte și prezenta o distorsionare mai mare, întrucât rezonanța transdimensională ricoșa din suprafața barierei. De asemenea, se vedea un siaj micuț și conic care se apropia de Dyson Alfa. Urmărirea *Caribdei* nu era ușoară; mecanismul detector se dovedise unul dintre sisteme cele mai puțin stabile de la bord. Timp de douăzeci și opt de ore succesive o pierduseră complet pe *Caribda*. Nigel lucrase din greu la adaptarea software-ului unității, până ce detectorul funcționase aproape impecabil. În tot cazul, în ultimele ore nu avusese nici măcar o cădere, dar el bănuia că un rol important îl juca și faptul că se apropiau lent de *Caribda*. Distanța dintre cele două nave coborâse sub cincisprezece ani-lumină.

— Ai decis ce vei face când ajungem acolo? întrebă Otis.

Mâna virtuală a lui Nigel împinse într-o parte displayul de urmărire, comprimându-l înapoi în grilă.

— Nu încă.

Glasul lui avea un ton nesigur. Ce naiba, era vorba despre Ozzie!

— Nouăzeci de minute până la destinație.

— Da, știu.

— Ar trebui s-avem suficientă rezoluție pentru a vedea dacă se-ndreaptă spre planeta natală, ori spre Cetatea Neagră.

Nigel se foi pe culcușul capitonat. Din punct de vedere fizic, călătoria fusese de-a dreptul mizerabilă; mâncare constând

exclusiv din paste, sinusuri inflamate, stomac îngrețoșat și clătinare permanent pe pragul claustrofobiei.

— Crezi că o s-o vadă după ce iese din hiperspațiu?

Otis rânji jalnic.

— Teoretic, da.

— Nava asta n-a prea funcționat conform teoriei.

— Dacă se-ndreaptă către Cetatea Neagră, atunci va-ncerca realmente să repornească bariera.

— Posibil.

— Asta-nseamnă că nu-i agent Starflyer.

Nigel își fulgeră fiul din privire.

— Știu! De-asta am venit cu voi.

— Scuze, tată... Atât doar că... E Ozzie, știi și tu.

Nigel se simți de-a dreptul gelos pe respectul din vocea lui Otis.

— Tu l-ai întâlnit vreodată în carne și oase?

— Nu, însă când eram mici ne povesteai tot timpul despre el.

— Mda, știu. De-aia eu voi apăsa pe trăgaci, dacă va trebui s-o facem. (Îi era imposibil să nu caște; nu dormea bine în imponderabilitate.) Haide să ne pregătim. Nu vreau să fiu distras în timp ce ne apropiem. Thame, încarcă bomba-nova în lansator. Eu o să-i autorizez activarea.

— Da, domnule.

Nigel urmă procedura, utilizând schemele navei. O problemă se ivi la scoaterea proiectilului din magazie, totuși Otis făcu ceva mecanismului de manipulare pentru a corecta neregula. Simboluri verzi apărură când bomba fu încărcată și armată.

— Mark m-a-nvățat șmecheria asta, zise el. E vorba despre echilibrarea electromuscularelor.

Nigel îi ignoră tonul de reproș; Mark era ca un cățeluș rătăcit; le declanșa întotdeauna tuturor sentimente de iubire și protecție.

— Inițializarea laserelor cu neutroni, anunță Nigel. Thame, te ocupi de defensiva pe rază scurtă.

Când verifică cronometrul, până la Dyson Alfa mai erau șaptezeci de minute.

* * *

Când ieșiră din canion, jeepurile începură să recepteze fragmente răzlețe din răspunsul lui Johansson și Paula își programă matricea să asambleze laolaltă frânturile care se repetau în buclă. Paraziții se revărsau asurzitor din difuzoare când rulă mesajul. De fiecare dată era ceva mai lung și mai curat. La a cincea ascultare nu mai avea nicio eroare.

— El este? întrebă Rosamund. I-ai spus lui Renne chestia aia?

— Da.

Paula privi afară prin parbrizul curbat al jeepului. Fasciculele farurilor curgeau peste suprafața sclipitoare și monotonă de nisip și marnă, în timp ce vehiculul aerodinamic gonea spre adăpost. Cerul estic ar fi putut să fie nițel mai luminos. Durerile aproape că-i dispăruseră din membre, totuși se simțea îngrozitor de obosită, de parcă n-ar fi dormit de luni de zile.

— Așadar Adam l-a contactat pe Oscar, repetă Rosamund. Asta te-ajută cu ceva?

— Explică multe, mai ales motivația.

— Nu înțeleg.

— Adam știa că Oscar nu era agentul Starflyer. Dacă ar fi fost, atunci l-ar fi capturat imediat ce l-ar fi contactat; Adam ar fi fost luat complet prin surprindere.

— Atunci de ce nu ne-a spus și nouă?

— Îl proteja pe Oscar.

— De cine?

— De mine. Întoarce mașina.

Rosamund îi aruncă o privire surprinsă.

— Ce să fac?

— Întoarce mașina.

Mâinile ei virtuale se agitară peste iconuri, încercând să-l contacteze pe Oscar. Matricea palmară nu avea raza necesară de emisie, mai ales din cauza peretelui canionului care-i bloca.

— Trebuie să mă întorc la ei.

— Nu mai avem timp!

— Oprește jeepul. Tu poți să mergi cu Jamas și Kieran. Eu o să mă-ntorc singură.

— Cerurilor visătoare!

Rosamund smuci volanul și trimise jeepul într-o derapare controlată, dar care le zgudui din toate măruntaiele.

Paula se prinse cu ambele mâini de scaun, crezând că se vor răsturna dintr-o clipă în alta.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Kieran.

— Oscar e nevinovat, spuse Rosamund. Ne-ntoarcem.

— Pentru ce? Furtuna va ajunge aici în douăzeci de minute.

Jeepul își încheiase virajul de o sută optzeci de grade și era ațintit cu botul spre canionul Străjerul. Rosamund călcă accelerația până la podea.

— Nu știu.

— Poftim? făcu el nevenind să-i creadă urechilor.

— Trebuie să-i pun lui Oscar niște întrebări, răspunse Paula. Ar trebui să pot afla care dintre ceilalți doi este agentul Starflyer.

— Și după aceea?

— Poate că reușim s-ajungem la el în timp pentru a-l împiedica să decoleze. N-ar dura mult. Carabinele voastre ionice pot avaria ușor un hiperplanor.

— Dar noi n-o să mai putem ajunge la adăpost, mormăi Rosamund. Furtuna își atinge apogeul în canionul ăla. Jeepurile nu pot rezista la ceea ce ne va asedia acolo.

— Am zis c-o să șofez eu.

— Nu poți. Abia îți păstrezi conștiința de sine.

— Mulțumesc, rosti Paula.

Se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se la întrebările pe care trebuia să le pună.

— Chiar dacă n-o s-ajungem până acolo, urmă Rosamund, ceilalți doi vor fi preveniți. Trebuie s-o facem.

— S-ar putea să fie suficient, încuviință Paula; simțea nevoia celeilalte femei de a justifica acțiunea pe care o făceau, curajul pe care-l obținea ea de pe urma cauzei. Nu știu ce intenționează agentul să facă. Poate un kamikaze cu planorul, ori să-i arunce pe ceilalți de pe Scaunul Afroditei.

— Să știi că Adam este. El ne-ajută.

— Cum?

— Se uită la noi din cerurile visătoare și ne îmboldește să continuăm.

Paula nu răspunse. Ideea era ușor neliniștitoare. Universul ei se baza pe date și fapte concrete. Era mai ușor.

— Nu ești religioasă, Investigatoareo?

— Nu, nu cred că am fost concepută în felul acela. În mod evident, tu ești însă.

— Nu cred în religiile vechi, totuși Bradley Johansson a vizitat realmente cerurile visătoare și le-a povestit clanurilor cum sunt ele și la ce ne putem aștepta.

— Înțeleg.

— Dar nu mă crezi, râse Rosamund. Întreabă-l chiar tu, după ce se va termina totul.

— S-ar putea s-o fac.

Merseră mai departe în tăcere. După un timp Rosamund începu să acționeze mai frecvent volanul, deși solul nu părea să fie neregulat.

— A-nceput să sporească vântul, rosti ea văzând că Paula privea cu atenție peisajul crepuscular de afară.

— Da.

Paula comandă transmițătorului jeepului să semnaleze din nou; ar fi trebuit să fi ajuns în raza de emisie-recepție. Potrivit navigației inerțiale, se găseau în dreptul intrării în canion și erau gata să vireze, pentru a pătrunde în el.

— De ce ar fi putut avea Oscar probleme din partea ta? întrebă Rosamund.

— A fost împreună cu Adam la gara Abadan, a participat la atrocitatea teroristă. Adam știa că dacă aflam asta l-aș fi arestat pe Oscar.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă...

— Timpul nu este relevant. Oamenii pe care i-au omorât au rămas morți. Justiția trebuie aplicată, dacă nu civilizația noastră ar colapsa.

— Chiar vorbești serios, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Deci ai fi încercat cu adevărat să-l arestezi pe Adam după ce s-ar fi terminat totul?

— Da.

— Te-am fi oprit noi.

— Doar de data asta. (E-majordomul o anunță că transmițătorul jeepului stabilise legătura cu cele trei hiperplanoare.) Oscar, ești bine?

— Da, perfect. Toți suntem perfect. Ce s-a-ntâmplat? Crezusem că ați ajuns departe de acum. Trebuie să ieșiți din canion.

— Oscar, am luat legătura cu Bradley Johansson. El mi-a spus că Adam a fost cel care te-a contactat și ți-a cerut să examinezi jurnalele din *A doua șansă*, așa-i?

— Da.

— Ce-i asta, Investigatoareo? întrebă Wilson. Noi suntem pe punctul de a decola, iar voi trebuie să v-adăpostiți.

— Oscar, asta te eliberează de orice suspiciuni, spuse Paula. Dacă tu ai fi fost agentul Starflyer, atunci l-ai fi eliminat pe Adam.

— Da, cred că așa-i.

— Ce tot spui? făcu Wilson.

Jeepul se legănă într-o parte, lovit de o rafală bruscă de vânt. Paula își strânse rețeaua de centuri.

— Agentul Starflyer este fie Wilson, fie Anna.

— Haide, încetează! Suntem toți din Marină și ne-am cunoscut de ani buni. Am decis deja că agentul este fie tu, fie unul dintre Păzitori. Noi zburăm pe pisc, indiferent ce ai spune.

— Ați fost toți în *A doua șansă*, zise Paula. Oscar, ce i-ai spus lui Wilson când te-ai dus cu dovezile la el? I-ai spus că ai fost contactat de Păzitori?

— Da.

— Perfect. Așadar, Wilson știai că exista o legătură între Oscar și Păzitori. I-ai spus Annei?

— E ridicol!

— I-ai spus?

Jeepul se legăna aproape întruna din cauza vântului care se întețise. Nisipul gonea pe sol.

— Nu... nu cred. Anna, îți amintești că ți-aș fi spus?

— Ce i-ai spus ei? I-ai pomenit despre datele din *A doua șansă*?

— Anna? imploră Wilson.

— Ea s-a ocupat de senzori în *A doua șansă*. Asta îi oferea acces imediat la sateliți și la antenă. Erau sistemele ei și i-ar fi fost ușor să camufleze orice utilizare neautorizată.

— Anna! Spune-i că mănâncă rahat!

— I-ai spus că Oscar a descoperit reorientarea antenei? întrebă Paula.

— Anna, pentru Dumnezeu!

— I-ai spus?

— Da, gemu Wilson.

— Anna, rosti Paula, știu că unda purtătoare îți este activată — răspunde, te rog.

— E soția mea.

Jeepul se legănă mai rău ca oricând. Rosamund se lupta de-a dreptul cu volanul.

— Nu mai putem rezista prea mult, icni ea. N-o s-ajungem la Anna.

— La naiba! făcu Investigatoarea. Nu mai poate fi mult până acolo.

— Dacă vom continua, vom muri, rosti inexpresiv Rosamund. Asta nu va soluționa nimic, nu?

— Bine, întoarce! se răsti Paula.

La jumătatea virajului, îi izbi altă rafală de vânt și crezu că de data aceea se vor răsturna cu adevărat, dar Rosamund roti violent volanul și echilibră înclinarea. Afară, lumină sură se infiltra pe boltă, dezvăluind un plafon jos de nori groși care înainta cu viteză incredibilă spre Muntele Hercule. Jeepul își reveni. Rosamund gonea direct către protecția oferită de peretele canionului.

— Anna, răspunde, te rog, spuse Paula.

— Wilson..., vorbi Oscar. Oh, futu-i... îmi pare rău...

— Nu se poate! izbucni Wilson. Nu se poate să fie ea! Ce dracu', e perfect umană.

— Am lucrat ani de zile alături de Tarlo, zise Paula. N-am avut nici cea mai mică bănuială.

— Ai lucrat? scuipă disprețuitor Wilson. Eu m-am însurat cu ea. Am făcut dragoste cu ea.

— Wilson și Oscar, trebuie să decideți ce veți face. Știu că este greu, Wilson, dar mă astept ca ea să încerce să se izbească în unul dintre voi.

— O să lăsăm un interval între decuplările cablurilor de ancorare, spuse Oscar. În felul ăsta, va putea să urmărească numai pe unul singur.

— Pare viabil.

Paula dorea cu disperare să ofere sfaturi practice, însă nici măcar nu se putea gândi cum să îmbunătățească sugestia lui

Oscar. Vedea marginea canionului apropiindu-se rapid. Sub cauciucuri reapăruse nisipul. Aflorimente mari erau risipite în lungul bazei peretelui canionului. Rosamund ocoli un țanc întunecat de lavă tocită și frână la adăpostul lui; ridică apoi suspensiile, astfel că șasiul se lăsă direct pe sol.

— Sper să fie destul de adânc, comentă ea și activă ancorele de urgență ale jeepului.

Șuruburile din șasiu începură să sfredelească nisipul compactat cu un țiuit metalic strident.

— Baftă, pentru amândoi, zise Paula.

Rosamund închise microfonul și o privi pe Investigatoare.

— Nu i-ai spus că știi despre Abadan.

— Are destule griji în clipa de față. Nu am vrut să-i afectez eficiența. Dacă va supraviețui, va afla.

— Nu știu ce să zic de Starflyer, da' pot spune că tu mă sperii de mă cac pe mine.

* * *

— Ea n-a știut.

Oscar repetă propoziția ca pe o mantra. Nu ținea minte de câte ori o spusese până acum. Pustiul tăcerii omenești era oprimant și demoralizator, ca un contrapunct al furiei vântului care sporea în jurul hiperplanorului. Sentimentul de izolare îl cuprindea tot mai strâns, aidoma mângâierii spațiului interstelar. Anna era pierdută dincolo de orice mântuire și Dumnezeu știa cu câți ani sau decenii în urmă se petrecuse asta. Wilson se retrăsese la rândul lui într-un infern privat de angoase și suferințe.

— Partea ei umană a fost atrasă de tine. Partea aceea încă mai trăiește.

— Nu contează, replică Wilson scurt. Am avut soții și înainte.

— Nu ca ea, omule; amândoi am întrezărit licăriri ale Annei reale. Ea este încă acolo. Rătăcită. Poate fi re-viată și amintirile îi pot fi editate.

— După ce o ucidem. Așa-i?

Oscar făcu o grimasă. Conversația aceea era cu atât mai teribilă, cu cât în colțul vederii sale virtuale sclipea micul simbol

de smarald care-i arăta că Anna era în direct și că recepționa tot ce vorbeau ei. *Poate că tăcerea-i mai bună.*

— Ce vrei să faci? întrebă obosit.

Fuioare de nisip fin șerpuiau pe lângă cockpit, biciuite din deșertul umed de afară, de dincolo de gura căscată a canionului.

— Să ajung pe Scaunul Afroditei. Pentru asta suntem aici și asta o să facem.

Oscar reuși să-și stăpânească prelunga expirație de ușurare. Cel puțin prietenul lui începea să se focalizeze. Asta era extraordinar la Wilson: capacitatea de a ignora elementul uman când trebuia să opteze. Probabil că de aceea era atât de bun la comandă. Lui Oscar nu-i plăcea să se gândească la paralela dintre trăsătura respectivă și agenții Starflyer.

— O s-ajungem acolo, încuviință el. La urma urmelor, ea nu poate face prea multe.

— Așa crezi?

Oscar se simțea aproape pe punctul de a-și închide radioul și de a rămâne cu hiperplanorul pe sol în vreme ce furtuna mugea în jur. *Universul poate supraviețui și fără mine, nu? Măcar de data asta.* Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să procedeze ca Wilson și să-și decupleze pur și simplu emoțiile!

Hiperplanorul se zgudui sub întețirea vântului. Norii cenușii se contopiseră într-un plafon neregulat și neîntrerupt deasupra canionului sterp.

— Orice vrei să faci, te voi susține, îi spuse lui Wilson.

Fugea de responsabilitate și o știa prea bine, o transfera altcuiva. Dar de fapt asta făcuse mereu după Abadan.

Verifică radarul meteo, ale cărui configurații codificat colorate semănau cu niște sepii ce se împerecheau. De acum întregul cockpit vibra, distorsionând imaginile de pe ecranul micuț. Îi arătau că fluxul de vânt roz-somon canalizat de pereții semeți ai canionului depășea viteza de o sută cincizeci de kilometri pe oră. Undeva în depărtarea invizibilă din fața botului hiperplanorului, frontul furtunii ajunsese la baza Muntelui Hercule.

— Confirmare statut decolare, răspunse Wilson cu calm inexpresiv.

Oscar surâse blând înaintea profesionalismului absolut; în felul său aparte, Wilson îi arăta calea. *Perfect, dacă așa trebuie pentru a face asta, n-o să rămân în urmă.*

— Recepție. Încep faza de ridicare de pe sol.

Coborî mâinile pe i-punctele consolei și strânse mânerele concave. Plasticul pliabil îi curse în jurul încheieturilor, fixându-le pentru toată durata zborului. E-majordomul anunță interfațarea perfectă cu matricea de la bordul hiperplanorului.

Oscar o alungă pe Anna din minte și îngădui memoriilor să vină în prim-plan. Nu erau memoriile sale, dar îi aparțineau acum, contopindu-l cu hiperplanorul. O mână virtuală roșu și violet prinse joystickul care i se materializase în față. Cealaltă mână îi lunecă peste iconurile strălucitoare.

Mugurii de plastic pliabil începură să curgă, extinzându-se din fuzelaj într-o configurație delta simplă, și Oscar fu aruncat dintr-o parte în alta a cockpitului, când aripioarele prinseră vântul. Slăbi cablul de ancorare prova și hiperplanorul se legănă sălbatic. Propriile sale cunoștințe sărace de pilotare, completate de implantul recent de abilități îl ajutară să contracareze cu relativă ușurință legănările, păstrând aparatul cât mai plan posibil.

Permise cablurilor prova și pupa să se deruleze și ajustă aripile pentru portanță. Hiperplanorul începu să se ridice de pe fundul canionului, trăgând cu putere de cabluri, în vreme ce vântul încerca să dezintegreze fuzelajul. După ce ajunse la cincizeci de metri înălțime, bărbatul ajustă aripa cozii într-un stabilizator vertical lung. Vibrațiile încetară să mai fie violente, deși urletele vântului de afară sporeau întruna. Oscar extinse în continuare aripile, accentuând bracarea pentru a genera cât mai multă portanță directă. Cablurile de ancorare anunțau tensiuni uriașe și începu să le deruleze egal, păstrând scrupulos viteza de ridicare recomandată. Indiferent care ar fi fost miza, decisese că nu era cazul să recurgă la scurtături.

Zdrențe de ceață fulgerară pe lângă cockpit, îngemănate într-un perete care-i restricționa raza vizuală la maximum douăzeci de metri. Ploaia lovea agresiv în fuzelaj cu reverberații puternice ca de tobă. Pe măsură ce suia, cablurile vibrau cu armonice incredibile. Oscar ajusta cu regularitate aripile, străduindu-se să păstreze hiperplanorul stabil.

— Dacă furtuna asta nu-i îndeajuns pentru Samantha, atunci nu știu ce poate fi, comentă Wilson.

Legătura radio era bună, însă cuvintele întrerupte de pârâituri statice conțineau o determinare formidabilă.

Oscar se agăță de vocea prietenului său; brusc, contactul cu altă ființă umană căpătase o importanță enormă. Când examină iarăși radarul meteo, zări talazurile stacojii și cireșii ale furtunii năvălind prin canion, suprapunându-se și răsucindu-se cu o viteză amețitoare — în jurul fuzelajului depășeau o sută șaizeci de kilometri pe oră. Stele indigo marcau pozițiile celorlalte două hiperplanoare; ambele se aflau în aer, cam la aceeași altitudine cu el. *Așadar, ea este vie și în acțiune.* Faptul că tăcerea ei ar fi însemnat cumva inactivitate fusese doar un vis nebun.

— Da, rosti după ce trecuse de marcajul de o mie de metri. Nu-mi place să fiu în interiorul ei, dar în tot cazul nu mi-ar place să fiu acolo unde va lovi.

— Adam dorea ca numai tu să faci chestia asta, așa-i? De aceea te-a supus procedurii de implant al memoriei. N-a existat nicio problemă cauzată de umiditate. Nu voia să ne lase pe mine și pe Anna să zburăm.

— Așa este. Intenționa să explice totul Păzitorilor și să-i folosească pentru a vă menține pe voi pe sol. Idiotul naibii... de parcă pilotarea mea poate garanta o asolizare pe vârf!

— De ce nu ne-a spus că te scosese de pe lista suspecților?

— Ar fi trebuit să-i explice Investigatoarei motivul —că noi ne cunoșteam de foarte multă vreme și că tocmai de aceea mă contactase el.

Hiperplanorul se înclină alarmant la tribord. Oscar îl redresă, apăsând constant joystickul și flexându-i aripile. Aparatul reveni la poziția orizontală. Bărbatul se concentră foarte atent asupra radarului, cu toate că până și acesta avea probleme în depistarea turbulențelor extreme în interiorul vântului puternic de la înălțime.

— Era ceva important? întrebă Wilson.

Oscar scrâșni din dinți. De decenii el presupusese că momentul acesta, dacă avea să sosească vreodată, va fi purificator. Nu era așa. Se detestă pentru mărturisire, pentru ceea ce trebuia să divulge.

— Mă tem că da.

— Așadar... cum te-a cunoscut?

— În universitate, am fost implicați amândoi în mișcările politice studențești. A fost o prostie. Eram tineri, iar radicalii știu cum să exploateze tinerețea.

— Ce s-a întâmplat?

— În cele din urmă? Gara Abadan.

— Iisuse, Oscar, cred că glumești! Tu ai fost acela?

— Aveam nouăsprezece ani. Adam și eu făceam parte din grupul care a plasat bomba. Nu era menită pentru trenul de călători. Noi protestam împotriva deșertării cerealelor. La StLincoln a fost însă o încurcătură; expresul întârziase și de aceea controlul traficului i-a dat prioritate și a trecut marfarul cu cereale pe altă linie.

— Futu-i maica mă-sii...

— Da.

Oscar văzu că altitudinea sa trecuse de marcajul de o mie patru sute de metri. Îi venea greu să distingă cifrele. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Comandă modificarea configurației aripilor, în vederea pregătirii de zbor.

— Partidului Socialist Intersolar i s-a făcut milă de mine și mi-a plătit o schimbare de identitate pe Illuminatus. Am... nu știu. Am... compensat? Tot timpul, de atunci.

— Să fiu al naibii! Asta chiar că-i o zi a revelațiilor, așa-i? Cred că până la urmă toți rămânem străini unul pentru celălalt.

— Wilson, indiferent dacă... dacă mă urăști acum, eu sunt fericit că te-am cunoscut.

— Nu te urăsc. Oscar e numele tău real?

— Ce dracu', nu!

Privi prin cupola cockpitului și văzu că aripile se curbau de ambele părți. Vederea virtuală îi arătă coada transformându-se într-un stabilizator triunghiular masiv. Se încordă din tot corpul, pregătindu-se pentru eliberarea din cabluri.

— Eram în limbă după filme; îmi plăceau toate musicalurile alea fabuloase, westernurile și filmele de dragoste pe care le-au turnat la mijlocul secolului al XX-lea. Premiile Oscar, știi? Iar vedeta cea mai mare pe care-au avut-o vreodată a fost Marilyn Monroe.

— Ei bine, domnule Vedetă Premiu, tu ai numit tactica: doi pe unu.

Oscar văzu hiperplanorul lui Wilson eliberându-se. Steaua lui indigo țâșni în fluviul carmin care se revărsa prin canionul Străjerul.

Aproape că putea auzi calculele pe care le făcea Anna. Dintre ei, Wilson avea șansa cea mai mare să ajungă pe vârf. Cu cât ea pleca mai târziu, cu atât i-ar fi fost mai greu să-l prindă și probabil să încerce o coliziune; dar dacă femeia se elibera înaintea lui Oscar, el și-ar fi putut alege clipa decolării oricând ar fi dorit și să-și efectueze zborul complet nestânjenit. Totul depindea de încrederea pe care o avea în propria lui abilitate de a zbura pe parabola redusă.

Anna se eliberă.

Era la douăzeci și cinci de secunde în urma lui Wilson.

Mâna virtuală a lui Oscar lovi iconul de eliberare. Accelerația îl apăsă violent în scaun. Hiperplanorul țâșni cu două sute de kilometri pe oră. Curenții turbulenți izbiră aripile fără milă. El își închipuise că va menține aparatul stabilizat și va privi manevrele celorlalte două hiperplanoare, așteptând orice moment optim, indiferent de natura sa, însă în loc de așa ceva, fu azvârlit într-o bătălie imediată pentru supraviețuire. Nu-l interesa decât un singur lucru: să-și mențină altitudinea. Pereții terifianți ai canionului se repezeau spre el de pe ecranul radarului, când vântul îl îmbrâncea dintr-o parte în cealaltă. Oscar contracară fiecare deviere bruscă cu care îl încerca furtuna urlătoare, înclinând joystickul cu un calm ce topise orice urmă de frică. Aripile se mișcau ascultător, cu vârfurile răsucindu-se și flexionându-se pentru a produce răspunsuri atât de rapide, încât bărbatul avea greutăți în a le înregistra înainte să devină supracompensare.

Pentru o fracțiune de secundă căută cele două stele indigo. E-majordomul îi proiectă traiectoriile cursurilor lor. Liniile subțiri de topaz pe care le trasă se intersectau înainte de capătul canionului. Apoi pereții vești din rocă se apropiară din nou și instabilitățile ce trăgeau de fuzelaj se intensificară. Afară se întunecase, întrucât fuioarele de nori împletiți prin furtună fuseseră iarăși smulși într-o singură și sălbatică panglică mult peste sol. Picături mari de ploaie se sparseră de cockpit într-un

val neașteptat. Sub asaltul lor, hiperplanorul se abătu de la curs și Oscar se luptă să îndrepte aparatul. Fu nevoit să reducă mărimea aripilor pentru a spori controlul pe seama accelerației care i-o conferise anterioara curbă largă. Nu exista nicio reducere sesizabilă de viteză, astfel că-i fu mai ușor să revină în centrul canionului, păstrându-se deasupra norului arterial ce se zvârcolea. Radarul anunță capătul canionului la douăzeci de kilometri în fată: o stâncă verticală care se înălța până ce dispărea de pe ecran.

Bărbatul privi încă o dată celelalte hiperplanoare. Anna zbura cu exactitate mecanică, fără să-și fi redus aripile; menținea totuși vectorul și se apropia rapid de Wilson. Nu-și făcea griji despre manevrarea în poziția corectă pentru a se ridica pe verticală la capătul canionului; de acum pe ea n-o mai distrăgeau grijile oamenilor. Hiperplanorul ei gonea ca uni proiectil. Wilson nu se putea feri; dacă dorea să suie pe incredibila cascadă ce curgea în sus, ieșind din canion, trebuia să-și mențină perfect cursul.

Abilitățile unui pilot de mult răposat se instalaseră calm în mintea lui Oscar, îngăduindu-i să manipuleze joystickul în sinergie chinestezică cu hiperplanorul și conferindu-i un control impecabil asupra aerodinamicii la un nivel de instinct animalic. Prin cerul negru și mugetul beligerant al furtunii, el văzu expresul din StLincoln ieșind de pe șine într-un glob de foc dezgustător de unsuros, văzu vagoanele îndoindu-se ca lama unui briceag și boțindu-se, văzu corpurile carbonizate și mutilate, răschirate în lungul terasamentului. Le știa deja pe toate; fețele lor umpluseră unicul lui vis în fiecare noapte din ultimii patruzeci de ani.

Mâna virtuală manipulă din nou configurația aripilor, modelându-le într-o formă de planor mai lată și mai lungă printre simbolurile roșii de avertizare afișate de matricea de la bord. Viteza îi crescu și coborî botul planorului, năvălind în jos către torentul de spumă albă care clocotea prin văzduh la doi kilometri deasupra fundului canionului.

— Wilson? răcni el prin vacarm.

Pârâiașe sălbatice se revărsau în jurul fuzelajului pentru a fi spintecate de tăișurile lamelor aripilor. Hăt sus, soarele se înălța peste vârful Muntelui Hercule.

— Te-aud.

Lumina soarelui se sparse în apă, risipindu-se într-un nor fierbător de curcubeie efemere. Oscar zâmbi încântat înaintea frumuseții naturii bizare de pe planeta aceasta. Drept în față, și ceva mai jos, o formă cruciformă orbitor de albă făcea surf pe vârful spumelor strălucitoare.

— Numele meu este Gene Yaohui.

Încă rostea cuvintele acelea când plonjă în mărețul vortex de lumină și apă și izbi frontal hiperplanorul Annei.

* * *

Se mai întâmplase și înainte, de multe ori, pe vremea când zbura cu escadrila Wild Fox. Era o instituție atât de închisă, încât de voie, de nevoie viețile lor le erau comune în aer și pe sol; se antrenau împreună, chefuiau împreună, mergeau împreună la vânătoare, zburau împreună în misiuni, plecau împreună la bazele din străinătate. La baza din America le știa pe soțiile și copiii tuturor celorlalți piloți, problemele lor financiare, certurile familiale, comenzile de la băcănie; iar în văzduh cunoștea posibilitățile și limitele fiecărui pilot. Erau mai apropiați ca frații.

Când plecau în misiuni de luptă, unii nu mai reveneau. Radarul le arăta moartea, cu micile și perfect distinctele lui simboluri de neon verde de pe display afișând codul **pierdere contact** acolo unde avionul explodase lovit de o rachetă și căzuse ca un meteor în flăcări mistuitoare. De fiecare dată o părticică din el fusese smulsă în prăbușirile acelea, lăsând un vid care n-avea să mai fie umplut niciodată la fel. Cu toate acestea continua, fiindcă asta și-ar fi dorit ei, îi cunoștea suficient de bine ca să fie sigur. Știința aceea îi dădea forța de a merge mai departe.

Iar acum, la trei secole și jumătate după ce crezuse că-și pierduse ultimul camarad de escadrilă, Wilson Kime privi cum simbolurile radar ale soției și prietenului său cel mai bun se prăvăliră din cer și se spulberară pe roca implacabilă aflată mult dedesubtul hiperplanorului său.

— La revedere, Gene Yaohui..., șopti el.

La doi kilometri în față, râul care curgea prin văzduh își realiza curba magnifică și paradoxală, pentru a se năpusti în sus, paralel cu fața imensă a stâncii. Vectori oranj de poziționare fură

afișați în jurul vederii sale virtuale și Wilson deplasă joystickul calm, aliniind aparatul pe cursul de apropiere corect. Retrase aripile îndărăt într-o formă de planor scurt, când pereții canionului se repeziră către el din ambele părți. Cascada era direct deasupra, o perdea de unde argintii care suia cu peste trei sute de kilometri pe oră. Își ținu răsuflarea pentru o foarte lungă bătaie de inimă.

Hiperplanorul fu smuls brusc în sus cu o forță care-l afundă în scaun. Se luptă cu joystickul, chinuindu-se cu suprafețele aripilor, astfel încât aparatul să fie perfect vertical pe coadă când se repezi drept în sus către cerul de safir imaculat. Wilson răsuflă din nou, după care izbucni pe neașteptate în râs, atât doar că suna mai degrabă cu un pufnet sfidător pe care Starflyer avea să-l audă și să-l recunoască.

După ce-și atingea apogeul la altitudinea de cinci kilometri, cascada verticală începea să se dezintegreze pe măsură ce presiunea imensă care o crease se diminua, scăpând din strangularea brutală a canionului. Apa se despărțea în două cataracte de spumă mai puțin compactă, debordând spre nord și sud pe pantele inferioare ale vulcanului uriaș. Wilson călări rafala reziduală de aer din furtuna care scăpase din canion și-i îngădui să-l suie și mai mult, menținând viteza. Pe când se înălța peste întinderile de iarbă ale versanților mai înalți, de climat temperat, privi benzile masive de nori de dedesubt, care se rostogoleau în jurul vulcanului, îndepărtându-se, pentru a declanșa răzbunarea planetei în cealaltă parte.

Radarul începu să arate tornadele din față și sus, născute din turbulențele ce marcau franjurile superioare ale furtunii. Bărbatul le privi biciuind de jur împrejur: coloane translucide care derapau aleatoriu pe sol și erau umplute brusc cu praf și pietre, atunci când aspirau un petic de teren expus. Matricea de la bord începu să le urmărească, introducând opțiunile lui.

Trei se aflau în zona potrivită și toate erau suficient de mari. La una renunță, deoarece oscilațiile îi erau prea instabile, și se duse pur și simplu către cea mai apropiată dintre celelalte două.

Împinse joystickul înainte, orientând botul către baza rotitoare a tornadei, și urmă tiparul semi-ritmic în care se înclina dintr-o parte în alta, pe măsură ce șerpuia în sus pe versant. Aripile și coada hiperplanorului fură retrase în simple flapsuri de virare

asemănătoare cu aripioarele unui rechin, când pică direct spre țintă. Menținu cursul ferm, ochind instinctiv locul unde știa că va merge. *Dacă Gene Yaohui poate să țintească drept, atunci pot și eu, ce mama dracului! Voința noastră va continua, va izbândi.*

Wilson trase la el joystickul și ridică hiperplanorul într-un suiș abrupt, în clipa în care lunecă în tornadă. Cupola fu instantaneu bombardată cu nisip și pietriș, iar bucățile mai mari de rocă îl făcură să se crispeze când izbiră. Nivelul de tensiuni structurale ale fuzelajului își atinse apogeul. Motoarele țiuiau direct sub scaunul său, rotind secțiunea anterioară a hiperplanorului în sens invers față de rotația tornadei pentru a spori stabilitatea ascensiunii. Aripile se metamorfozaseră iarăși, devenind pale de elice care exploatau forța impetuoasă a tornadei.

În câteva secunde hiperplanorul țâșni prin vârful tornadei și Wilson examină rapid vectorul de zbor. Câștigase suficientă viteză pentru a descrie arcul complet peste vârful muntelui. Era bine, dar nu tocmai ceea ce dorise. Aripile își modificară bracarea și înălțară botul într-o manevră de aerofrânare modestă. Nu dispunea de mult timp, fiindcă gazele se rarefiau rapid după ce lăsa stratosfera în urmă. Extinse și mai mult aripile și le înclină, pentru a le spori frecarea cu rafalele subțiri de molecule ce lunecau pe lângă fuzelaj. În vederea virtuală, parabola proiectată se turti lent în cea pe care o trasase la decolare, arătându-i un punct de impact la un kilometru și jumătate înapoia Scaunului Afroditei.

Hiperplanorul ieși din atmosferă. Spațiul reveni la negrul familiar și primitor al cosmosului, cu stelele pe atât de strălucitoare pe cât le văzuse Wilson vreodată. Privi cum mărgelele de umezeală de pe fuzelaj se transformă în gheață. Sub aripa tribord, craterul Muntelui Titan bolborosea cu lumină roșie crepusculară de la lava care clocotea și fierbea, scuipând în sus bucăți fumegătoare de piatră care urmau propriile lor parabole în atmosferă, unde explodau în unde de șoc stacojii. Când hiperplanorul ajunse la apexul traiectoriei, în fața botului său apăru vârful plat al Muntelui Hercule, prezentând un fioros platou ocru de lavă rece, în care se găseau adânciturile caldeirelor gemene.

Wilson îl consemnă ca atare, dar numai atât; nu exista nici interes, nici încântare față de panoramă. Îi onorase pe cei luați de lângă el, zburase pentru ei zborul perfect. Asta în sine însemna

victorie. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut, nicio ajustare. Aici sus, în vid, jeturi reactive mici, cu gaze reci, mențineau hiperplanorul pe poziție, iar gravitația avea să-l coboare acolo unde aleseseră. Aceea era ultima lor amintire: ei trei strânși în jurul hărții proiectate, în hangar, discutând surescitați despre peticul cel mai bun de teren, ignorând Păzitorii mohorâți și înarmați care se încruntau față de jovialitatea nelalocul ei. Oscar și Anna — cei doi oameni pentru care ar fi băgat mâna în foc mai mult decât pentru oricare alții. Oameni care, de fapt, nu existaseră nici măcar o clipă.

Hiperplanorul coborî iute spre suprafața fisurată a piscului. Prea abrupt pentru a se simți destins. *Nu mai pot face nimic, de-acum totul este în mâna gravitației.* Restul planetei dispăruse deja sub orizontul fals al Scaunului Afroditei, unde lava se sfârșea în stânci verticale înalte de peste opt kilometri. Wilson era singur în spațiu deasupra unui cerc neregulat de lavă care era mult mai accidentată decât sugeraseră imaginile. Steiuri de zgură presărau solul. Bărbatul verifică încă o dată etanșările căștii, apoi se asigură că sistemul ambiental al costumului fusese comutat. Aripile erau retrase la anvergura de zece metri, cu vârfurile curbate în jos pentru eventualitatea în care ar fi fost necesare pentru stabilitate, dacă roțile ar fi fost avariate în urma impactului.

Cincizeci de metri altitudine și numai opt sute de metri până la vârful stâncii. Parabola nu fusese chiar atât de perfectă la urma urmelor. Wilson declanșă simultan toate jeturile de gaze de pe suprafața superioară, încercând să iuțească coborârea. Liniștea îl copleșea și era neașteptat de iritantă. Chiar și într-un planor s-ar fi așteptat la vreun sunet din partea aerului care năvălea peste aripi la asolizare. Aici nu exista nimic, doar fantoma craterului Schiaparelli. Coborî jamba trenului de aterizare. Iar viteza continua să fie mult prea mare.

Hiperplanorul atinse solul și ricoșă imediat. Bărbatul văzu fragmente de rocă rotindu-se de ambele părți, acolo unde le loviseră roțile. Șapte sute de metri până la stâncă. Roțile atinseră din nou și atunci auzi ceva: zgomotul impacturilor pe cauciucurile mici. După aceea cockpitul vibră nebunește. Pulberea se înălță de sub roți, scuipând fuioare mai subțiri decât vaporii de apă. Lonjeronul

de asolizare al botului se rupse și vacarmul adevărat începu când fuzelajul porni să lunece direct pe pământ.

Wilson știa că se va rostogoli. Putea simți acumularea de inerție masică. *Nu pot face nimic. E numai gravitație.* Coada planorului se ridică, iar corpul principal se lăsă la tribord, înfigând vârful aripii într-o crevasă mică. În gravitația scăzută saltul fu aproape grațios. Hiperplanorul se roti leneș și bubui, căzând pe fuzelajul superior. Orizontul răsturnat patină către Wilson și fisurile se multiplicară pe cupola cockpitului. Sticla rezistentă se sparse finalmente, lăsând gazele să răbufnească afară. Lava neregulată, presărată de adâncituri, gonea la câțiva centimetri de casca sa. Prin ceața albă și învolburată a aerului evacuat din cockpit, Wilson zări un țanc mare de piatră drept în față. Hiperplanorul se izbi în el, umplând universul bărbatului cu durere roșie, arzătoare.

* * *

— Nenică, da' ăsta-i un radar groaznic! se plânse Ozzie când *Caribda* se apropie de marginea sistemului stelei Dyson Alfa.

Trăsese detectorul de vizualizare TD din grila sa și vederea virtuală îi fusese umplută cu un cub cenușiu translucid. Interiorul era granulat, cu erori fotonice minuscule curgând pe lângă el aidoma smogului. Roiurile lor se contopiră în pete deformate, noduri în structura care reprezenta stelele din universul real. Aflat la douăzeci de minute de Dyson Alfa, bărbatul modifică rezoluția scanării și focaliză pe sistemul stelar din față. Urmă un influx silențios de particule care se concentrau, închegând steaua. Congregații mai mici se roteau în jurul ei în orbite concentrice: trei planete solide și două gigante gazoase. Ozzie căută poziția Cetății Negre, dar la scara respectivă nu exista nimic disponibil. *Ciudat... nenorocita aia-i cât o planetă.* Scoase date astronomice din grilă și le suprapuse. Un reticul de culoarea mandarinei se ivi brusc, simulând dispunerea sistemului planetar, și-i ajustă dimensiunile până la sincronizarea cu imaginile senzorilor. O cruciuliță purpurie simplă evidențiе coordonatele Cetății Negre. Ozzie deplasă focalizarea, centrând-o, apoi extinse limita absolută

a senzorilor. Firișoarele gri începură să vibreze când trecură prin volumul din spațiu unde ar fi trebuit să se afle Cetatea Neagră.

— Ceva tot mai ar fi acolo, rosti Mark fără multă convingere.

— Haide s-aruncăm o privire, zise Ozzie și modifică vectorul de curs pentru a descrie o curbă lină în jurul coordonatelor Cetății Negre. Chestia asta poate detecta nave?

— Habar n-am, spuse Mark. N-are o rezoluție foarte bună. Bănuiesc că dacă te-apropii destul de mult, poate detecta obiectele mai mici.

— Nu știi sigur?

— N-am nici cea mai mică idee despre fizica de la baza echipamentelor, asta dacă-i mai putem spune fizică... Nu uita că eu mă ocup doar de asamblare.

— Bine. Haide să ieșim din hiperspațiu la cinci mii de kilometri deasupra sferei de zăbrele exterioare. Activează câmpurile de forță. Eu voi scana cu senzori obișnuiti. Încă ceva, Mark: dacă pe-acolo există nave, vor fi ostile. Vor crede că ne aflăm aici pentru a le transforma steaua în nova.

— Știu! Am fost pe Elan când au invadat.

— Și..., făcu Ozzie.

Mark îi aruncă o încruntătură iritată.

— Și ce?

— Tu ai încriptat armamentul. Tu va trebui să tragi în ei.

— Ah... Da. O să activez sistemele tactice.

— N-ar fi o idee rea.

Pe măsură ce se apropiară de Cetatea Neagră, Ozzie reduse viteza treptat, până ajunseră relativ stationari. În jurul structurii orbitau șaisprezece nave sau sateliți. Detectorul TD nu putea oferi estimări demne de crezare în privința mărimii lor.

— Ca să poată apărea pe rabla asta, trebuie să fie mari, decise Ozzie.

— Cea mai mică masă care creează în continuumul spațio-temporal o distorsionare gravitonică detectabilă din hiperspatiu este de aproximativ o sută de mii de tone, precizează subrutina IC.

— Atunci sunt nave.

— Este o probabilitate mare.

Ozzie atinse iconul de activare a plasei de centuri din plastic pliabil a cușetei sale. Întoarse capul la Mark.

— Ești gata pentru așa ceva?

Bărbatul îl privi gânditor.

— Da, sigur că da. Dă-i drumul!

Ozzie readuse *Caribda* în spațiul real. Segmente minuscule ale carcasei stealth se deschiseră aidoma unor pleoape, îngăduind senzorilor să privească afară. La cinci mii de kilometri în fața elipsei ultra-negre și aerodinamice a fregatei, Cetatea Neagră se zvârcolea în agonie electromagnetică. Sub sfera din zăbrele exterioară, un taifun dens de plasmă radiantă de culoare ametist era frământat de erupții si talazuri de vârtejuri azurii și arămiu-roșcat. Suprafața instabilă năștea fântâni arteziene uriașe, care șfichiuiau spre sfera din zăbrele exterioară, declanșând descărcări trosnitoare în adâncul traverselor și făcându-le să strălucească cu radianță eterică.

— Uau! șuieră Mark. S-ar părea că-i un incendiu acolo jos.

— Mda...

Ozzie privea datele provenite de la senzorii non-vizuali. Ambientul energetic din jurul sferei gigantice era diabolic, cu emisii electrice, magnetice și gravitonice pulsând din interiorul scânteietor pentru a crea un maelstrom de particule și radiație deasupra sferei din zăbrele exterioară.

— Cred că ceva atât de mare nu moare rapid, indiferent cu ce l-ai lovi, reflectă el.

— Și semnătura cuantică a bombei-flamă?

— E tot acolo.

Ozzie rânji ușurat. *Am avut dreptate; așa că, sictir, Nigel!*

— A rămas neschimbată de la prima detectare, imediat după colapsul barierei.

— Poti să găsești punctul de origine?

— Nici vorbă! Furtuna asta de plasmă cauzează o grămadă de interferențe și Dumnezeu știe ce se mai întâmplă în adâncuri. Va trebui să folosim senzorii activi și să intrăm, ca să ne uităm.

— Vom fi văzuți.

Ozzie reexamină imaginea în infraroșu. Obiectele descoperite de detectorul TD erau nave Dyson, care sclipeau cireșiu pe fundalul negru. În același timp emiteau aproape toate tipurile de radiații ce puteau fi detectate de scanerele pasive ale *Caribdei*, expediindu-le în evantaie largi care se revărsau peste carcasa

exterioară. Emisia lor radio constantă corespundea cu semnalele analogice haotice utilizate de LuminăDimineațăMunte pentru a-și angrena nenumăratele grupuri de mobili și imobili într-un tot unificat.

— La zece mii de kilometri depărtare este o gaură-de-vierme deschisă, spuse el. În plus recepționez semnale radio puternice din interiorul sferelor din zăbrele. Are nave și acolo.

— Ne așteaptă.

— Nu, nu te panica. E pur și simplu o misiune științifică venită să examineze chestia asta. Nenică, e impresionantă! Nu-ți dai seama până nu te apropii mult și o vezi cu ochii tăi. Trebuie să fi necesitat ceva eforturi chiar și pentru o specie care și-a depășit deja evenimentul de singularitate. Și eu care ziceam că haloul de gaze era formidabil. Asta s-ar putea să-l întreacă.

— Haloul de gaze?

— I-o poveste lungă. Trebuie să intrăm. Crezi că sistemele noastre de bord sunt capabile?

— De ce n-ar fi?

— Prima rețea de zăbrele are o compoziție ce produce proprietăți electrorepulsive. Scrie-n fișiere. Dacă te apropii prea mult, rămâi fără alimentare... plus alte chestii în general nasoale.

— Dacă te-apropii cât de mult?

— Cred că sub zece kilometri. *A doua șansă* n-a putut aduce sondele mai aproape.

— Ozzie, unele dintre interstițiile alea au lățimea de peste o mie de kilometri. Dysonii și-au trecut navele prin ele și sunt de câteva ori mai mari decât *Caribda*. Nu vom păți nimic.

— De acord, însă va trebui să ne activăm senzorii activi. Este imposibil să pilotăm numai pe vizual.

Degetele lui Mark răpăiră nervos pe capitonajul cușetei de accelerare.

— Bine.

— Distrugătorul cuantic e pregătit?

— Da, da...

— Câmpurile de forță?

— Haide o dată!

Ozzie cuplă senzorii activi. Influxul de date se împătri, amplificând și clarificând imaginea.

— Mediul dinăuntru este mult mai păcătos ca înainte, rosti el încordat, dar am triangulat mai bine semnătura cuantică: este-n mod clar în a patra sferă din zăbrele. Agentul Starflyer a plantat-o cumva în structura de inele.

— Nu putem *termina* o dată? Te rog!

— Nicio problemă...

Ozzie alimentă unitățile de propulsie secundară și *Caribda* acceleră lin cu 1 *g* spre sfera din zăbrele exterioară. O direcționase către un interstițiu pentagonal cu diametrul de șase sute de kilometri. Datele radar erau încețoșate de traverse, împiedicându-le rezoluția, totuși dimensiunile lor erau îndeajuns de ușor de urmărit.

Senzorii infraroșu anunțară apariția de jeturi lungi și subțiri de plasmă supraîncălzită în spațiul din jurul lor. Erau baleiați de impulsuri laser, maser și radar standard, pe care carcasa stealth le devia.

— Ăăă, vești proaste. Ne-au văzut... cumva; se orientează după emisiile senzorilor noștri. Navele accelerează-ncoace. Iisuse! Nouă *g*! Gagiu-ăsta, Munte, ori este paranoic, ori nu.

— Haide s-accelerăm și noi.

Glasul lui Mark devenise mai ascuțit.

— Bine, creștem la cinci *g*.

Viteza spori rapid, apăsându-l puternic pe Ozzie în cușetă. Sfera din zăbrele exterioară creștea iute în imaginea senzorilor.

— Futu-i!

— Ce-i? lătră Mark

— Nu mai așteaptă să ne prindă cu navele. A deschis opt găuri-de-vierme. La cinci sute de kilometri depărtare. Alte patru; la dracu', apar peste tot. Tin-te bine!

Ozzie crescu accelerația la zece *g*. Își simtea practic pielea și carnea trase spre îndărăt. Respirația devenise realmente dificilă. *Nu-i tocmai o zi potrivită pentru pantalonii mulați.*

Nave mari începură să iasă din găurile-de-vierme, deja accelerând. Din ele țâșniră proiectile, cu jeturile de plasmă conferind strălucirea amiezii spațiului de deasupra artefactului de dimensiuni planetare. Explozii nucleare împroșcară perdele vaste de radiație coerentă către micile puncte de emisie ce trădau existența *Caribdei*. Iconurile de avertizare ale găurilor-

de-vierme sclipiră roșu. Ozzie crescu accelerația la doisprezece *g*. Propriul lui scâncet de suferință se alătură lui Mark.

* * *

LuminăDimineațăMunte nu acordase prea multă atenție megastructurii străine, dar nici nu ignorase artefactul ciudat. Îl remarcase aproape imediat după disparitia barierei. Navele trimise să investigheze descoperiseră o mașinărie de mărime planetară, cu proprietăți masice incomprehensibile. Ținând seama de dimensiunile ei, LuminăDimineațăMunte concluzionase că fusese asociată cu bariera; era probabil generatorul ei sau o parte a acestuia. Potrivit memoriilor Bose, așa o considerau oamenii. El nu pricepuse de ce-i spuseseră *Cetatea Neagră*. Era ceva legat de combinarea *ficțiunii* cu *umorul*.

Investigația care urmase fusese pe cât de metodică o putea executa LuminăDimineațăMunte. Desigur atenția sa principală era direcționată în primul rând la eliminarea imobililor rivali, apoi la cucerirea Commonwealthului, totuși enigma continua să-i ridice întrebări. Senzori noi fură fabricați și expediați într-acolo. Nave se aventurară prin carapacea gigantică asemănătoare unei plase de păianjen și începură să-i mapeze proprietățile, șabloanele energetice și geometria interiorului. O dată cu trecerea lunilor, activitatea respectivă deveni tot mai dificilă, deoarece descărcările de energie internă sporeau în intensitate și în același timp deveneau mai acute. Artefactul semăna practic cu o stea încătușată.

Extracțiile datelor de pe câteva planete Commonwealth dezvăluiră că fizicienii oameni erau la fel de derutați de *Cetatea Neagră*. Nici ei nu-i înțelegeau funcționalitatea. Nici ei nu aveau habar cine o construise. LuminăDimineațăMunte suspecta că IC a oamenilor ar fi putut realiza așa ceva. Și extraterestrii Silfen ar fi putut deține abilitatea respectivă, dar, în conformitate cu datele asociate minților lor, nu aveau *psihologia* adecvată. LuminăDimineațăMunte nu se încredea în analiza respectivă. Galaxia era plină cu forme de viață non-Dyson — toate erau inamici și toate erau suspecte. Într-o bună zi avea să-și găsească inamicul cel mai mare și să-l elimine.

Pe măsură ce investigația progresa, enigma principală o constituia neregulata semnătură cuantică emanată de undeva din adâncul artefactului. LuminăDimineațăMunte nu putea pricepe motivul pentru care se potrivea cu propria sa armă de perforare a coronei. În mod logic implica faptul că oamenii din *A doua șansă* o folosiseră împotriva *Cetății Negre*. Ei dețineau tehnologia cu pricina, totuși păreau la fel de nedumeriți ca și el cu privire la motivul dispariției barierei... presupunând că înregistrările lor erau corecte si nu *dezinformări*.

Întrebările acelea coborâră brusc pe lista sa de priorități, când oamenii transformară în nova steaua din punctul de escală intermediară. LuminăDimineațăMunte își dădu seama că subestimase serios resursele științifice ale oamenilor. Se confrunta acum exact cu evenimentul de extincție pentru eliminarea căruia își începuse campania de extindere. Oamenii aveau să acționeze rapid după succesul acela. Când atacaseră steaua din punctul de escală intermediară, avuseseră o singură navă, o singură bombă-nova. Fusese probabil un prototip. Dacă ar fi avut mai multe, le-ar fi utilizat. Eficientele lor mașini de fabricație în masă produceau în prezent mai multe nave și bombe. Când aveau să aibă suficiente pentru a garanta succesul atacului asupra stelei sale natale și asupra tuturor celorlalte avanposturi, ei aveau să sosească.

Întrucât propria lui supraviețuire devenise de importanță capitală, LuminăDimineațăMunte trimise și mai multe nave și echipamente prin găurile-de-vierme ce-l legau deja de sisteme stelare noi și nepopulate, unde se instalau coloniile lui. Erau peste patruzeci, ceea ce, spera el, avea să diminueze resursele oamenilor pentru acțiuni de localizare și distrugere. Începu de asemenea să instaleze generatoare de găuri-de-vierme în navele sale cele mai mari, modificându-le pentru zbor superluminic. Nu erau nici pe departe la fel de eficiente și rapide ca navele superluminice ale oamenilor, însă funcționau. Le trimise prin gaura-de-vierme gigantică pe care o construise inițial pentru a traversa hăul dintre sistemul său natal și Commonwealth, împrăștiindu-le în spațiul interstelar la sute de ani-lumină depărtare. Expediase deja opt, când grupurile de imobili care cercetau generatorul barierei

detectară o rafală de radiație specifică senzorilor. Provenea dintr-un punct al spațiului, dar nu avea origine fizică.

Rutinele de gândire primară ale lui LuminăDimineațăMunte recunoscură imediat motivul. Nava avansată a oamenilor fusese indetectabilă. Oamenii din clasa-Marină sosiseră pentru a-i transforma în nova steaua natală. Toate navele care cercetau generatorul atacară intrusul, țintind cu proiectilele spre evazivul punct de emisie.

Nu înțelegea motivul pentru care nava oamenilor se materializase la generator. Examină probabilitățile. Dacă se aflau aici, de ce nu bombardaseră pur și simplu steaua? Până în clipa în care steaua ar fi irupt, el n-ar fi știut de sosirea lor.

Oamenii erau slabi și ar fi evitat pe cât posibil o confruntare directă. Probabil că nava încerca să repornească generatorul. LuminăDimineațăMunte se temea de evenimentul acela în aceeași măsură ca și de extincție. Izolat de libertatea galaxiei, el ar fi murit până la urmă în temnița barierei, o dată cu arderea lentă a stelei. Aceea i-ar fi fost cripta.

LuminăDimineațăMunte deschise imediat douăzeci și patru de găuri-de-vierme în jurul intrusului și-și trimise prin ele navele de război cele mai puternice pentru a-i intercepta pe oameni.

* * *

— Dacă vreunul dintre ei a reușit, acum ar trebui să fie acolo, zise Andria.

Samantha privi din nou cele cinci ecrane tăcute de pe masă. Sperase în taină că hiperplanoarele ar putea ajunge chiar mai devreme la Scaunul Afroditei. Era imposibil să accepte că toate trei eșuaseră. Acum nu știa ce să creadă. Toți din grotă ascultaseră mesajele pe unde scurte dintre Paula Myo și Bradley Johansson. Ea nu le putea înțelege realmente relevanta, totuși Investigatoarea era în mod evident disperată să afle ceva despre Oscar. Oare informația respectivă îl scosese din cauză, ori îl condamnase?

Câțiva oameni din peșteră îl cunoscuseră pe Adam. Toți fuseseră șocați de asasinarea lui. Samanthei i se păruse

deconcertant; era greu să accepte că Starflyer ajunsese atât de aproape de ei, că era încă posibil să le dejoace planurile.

— I-aici, rosti cineva din grupul de control.

În mod reflex, Samantha privi cele cinci ecrane moarte. Se încruntă.

— Furtuna, spuse încet Andria.

Pe harta topografică mare proiectată de portal, furtuna dimineții se umfla în jurul versanților inferiori ai Muntelui Hercule. Nori negri se revărsau peste lanțul Dessault, călărind vânturile puternice de la înălțime. La altitudini mai joase, norii mugeau în jurul piscurilor, despicându-se pentru a clocoti în jos prin văi și a dezlănțui un potop de ploaie înspumată; în același timp, sus, un front lin de aer limpede, înalt de kilometri, curgea în evantai peste munți, împins de imensa apăsare din spate.

Imaginea avea lacune. Acoperirea stațiilor manipulatoare era sporadică; matricea mare completa omisiunile pe cât putea.

— Îi dăm drumul! anunță Andria. Secvența unu, vă rog. Pregătiți-vă să vă introduceți secțiunile.

Păzitorii de la mese amuțiră brusc și începură să studieze datele derulate pe displayurile lor. Samantha văzu cum se activa primul eșalon de stații manipulatoare; giganticele lor pale curbe de energie se materializau, rivalizând piscurile stâncoase cu care erau paralele. Norii năvăleau spre palele lor, doar pentru a fi proiectați în curbe nebunești de vârtejurile nou-născute, când începură să se rotească.

— O putem face? întrebă Samantha încordată.

— Sigur că da, încuviință Andria.

Samantha ar fi vrut să-l blesteme pe Starflyer, pe oamenii inutili din Marină, pe Adam pentru că îngăduise să fie asasinat, pe Păzitorii pe care-i luase cu el, pe proiectanții hiperplanoarelor, pe...

— Hei! făcu Andria. Semnal purtător detectat. Orientat direct către noi de pe Scaunul Afroditei. Cerurilor visătoare, au reușit!

Imaginea furtunii începuse să se consolideze cu detalii ce se completau imediat ce matricea mare procesa datele care soseau; tornadele și mini-cicloanele ce se desprindeau din vârfuri individuale, fluxurile lungi de uragan ce năvăleau în lungul văilor

mai mari. Viteza fluxurilor, direcția, presiunea... toate rulau prin software-ul matricei mari și erau transformate în proiecții inițiale. De acolo rezultau comenzi ferme despre felul în care ar fi trebuit să acționeze stațiile manipulatoare, dacă furtuna urma să fie amplificată și direcționată așa cum doreau ei.

Aplauze și ovații izbucniră în toată grota.

— Sunt Wilson Kime, de pe Scaunul Afroditei. Sper să recep-tați toate astea. Matricea mea anunță că transmite perfect.

Samantha fu nevoită să se sprijine de spătarul scaunului Andriei ca să nu cadă, când glasul bubui perfect distinct din difuzoare.

— Ocupă-te de el, rosti iute Andria și-i întinse un microfon mic fără să ridice ochii de la displayuri.

Samantha apucă microfonul cu degete tremurătoare.

— Sunt Samantha, amirale, și te recepționăm perfect. Imaginea este excelentă. Îți mulțumim!

— Mă bucur s-o aud, Samantha, am o panoramă incredibilă de aici. Toată planeta se întinde sub mine și detaliile sunt uluitoare. Pot vedea furtuna care ocolește Muntele Hercule; se mișcă foarte rapid.

— Amirale, mai este cineva cu tine acolo?

— Nu-mi amintesc ca imaginile de pe orbită să fi fost vreodată atât de spectaculoase și de-acum am văzut destule planete din spațiu.

Femeia privi îngrijorată microfonul.

— Amirale?

— Soția mea a fost... Ea a fost agentul Starflyer.

— Îmi pare rău. Unde este ea?

— Anna și Oscar n-au reușit să iasă din canionul Străjerul.

— Cerurilor visătoare...

— Sper c-o să funcționeze chestia asta. Sper c-a meritat.

— O vom face să funcționeze.

* * *

Bradley își îmbrăcă iute costumul blindat, în vreme ce toți din jur se grăbiră pe pozițiile de desfășurare. Văzduhul trosni în jurul său, când vulturii regali decolară din nou, fără călăreți de data

aceasta, și porniră peste veld spre est. Jeepurile și camioanele se retraseră de pe șosea, lăsând cele trei vehicule blindate în vârful pantei care cobora către depresiunea puțin adâncă. Echipa Paris si Ghearele Pisicii formau un grup mic, strâns în jurul primului vehicul, iar țevile armelor glisaseră deja din diversele segmente ale costumelor. Discutau între ei pe linii protejate. Unul schița niște pași de dans.

— Vreo veste de la forturi? îl întrebă Bradley pe Scott, care stătea lângă el.

— Nu, domnule.

— Asta e, nu mai putem întârzia.

— Când va sosi furtuna, nu ne vor putea avertiza decât cu maximum două minute în avans.

Când, nu dacă, gândi Bradley cu amuzament trist. *Credința lor continuă să fie puternică.*

— Știu. Atât doar că am cheltuit prea mult timp si efort, încercând să opresc bătălia asta. Am crezut cu adevărat că planeta se va răzbuna. Acum nu știm nici măcar dacă cei din Marină au ajuns pe pisc.

Scott deschise gura să răspundă, apoi se trezi împins într-o parte când Stig apăru între ei.

— Vreau să șofez eu, anunță bărbatul.

— Stig...

— Dacă ceva va străpunge câmpul de forță al mașinii blindate, scheletul meu de câmp de forță îi poate face față.

Bradley privi chipul rigid al tânărului dur și-i zări cu ușurință fermitatea. Nu-l putea refuza; acesta era momentul de vârf al tuturor activităților Păzitorilor.

— Cred că mi-am câștigat dreptul de a participa la atacul final, adăugă Stig încăpățânat.

Bradley surâse si-si puse mâna pe umărul său, amintindu-și de străbunicul lui pregătindu-se pentru un raid din care nu mai revenise.

— Bineînțeles, Stig. As fi încântat și ușurat, dacă tu ai fi la volan.

Stig tresări usor; în mod evident își pregătise o argumentație convingătoare. Fata i se despică într-un zâmbet larg.

— Mulțumesc, domnule!

— Dar fără amfeuri. Ai luat destule.

— Pentru așa ceva, n-am nevoie de ele, domnule.

— Pornește motorul, vom pleca dintr-o clipă în alta.

Stig porni în goană peste betonul sudat enzimatic, spre portiera deschisă a mașinii blindate.

— Cred că suntem gata, îi spuse Bradley lui Scott privind urma lui Stig. Retrage-ți oamenii de pe autostradă, fiindcă zonucigașii nu știu să-i deosebească.

— Da, domnule. Voi trimite trei plutoane să-i intercepteze pe mobilii soldați.

— E bine, totuși creaturile acelea nu vor fi ușor de învins. Asigură-te că plutoanele înțeleg asta.

— Da, domnule, sunt...

Se opri și-i privi pe Barsoomiani. Zece dintre ei se grupaseră defensiv în jurul lui Qatux, care stătea în spatele camionului cu care venise. Restul se dispersau pe coama colinei, lunecând lin prin iarba scurtă aidoma unor mici vehicule cu pernă de aer.

— Oare chiar au picioare?

— Cine poate ști? Poate că mâine ne vom fi câștigat dreptul de a-i întreba, ce zici?

— Mâine, în mod sigur.

Expresia lui Scott se schimbă în una de exasperare blândă. Bradley nu trebui să se întoarcă pentru a ști cine venea. Tocurile acelea țăcăneau foarte distinct pe beton.

— Scuze, domnule Johansson, rosti Tiger Pansy. Unde vreți să fiu în timpul atacului?

— Stimată doamnă, cred că veți fi în cea mai mare siguranță aici, cu Qatux.

— Hei, hei, nici vorbă! Qatux nu vrea asta. Voi sunteți în centrul acțiunii.

— Am înțeles.

— Poate să vină cu mine, zise Olwen. O să șofez a doua mașină blindată. Este un loc la fel de sigur ca oricare altul în ziua de azi.

— Ești foarte drăguță, zâmbi Tiger Pansy.

— Bine atunci, făcu Bradley. Să-i dăm drumul. Cerurile visătoare să ne primească pe toți!

Își scoase pandantivul, o piatră mică și translucidă în centrul căreia strălucea o luminiță turcoaz, și-l sărută înainte de a-l strecura iarăși sub costumul blindat.

Îndărătul lui, Qatux mugi încetișor. Tiger Pansy îl privi straniu.

— Ușurel..., murmură ea.

Bradley își puse casca și-i comandă e-majordomului să-i etanșeze gulerul. Motorul masinii blindate mârâia, când se instală pe bancheta frontală pentru pasageri. Scoase din grilă imagini ale senzorilor din toate cele trei vehicule blindate, apoi deschise canale cu Ghearele Pisicii și echipa Paris. Vederea virtuală îi fu umplută de o imagine de sus a convoiului Starflyer, care tot nu se clintise. De jur împrejur, războinicii clanurilor se retrăgeau, lărgind cercul.

— Toată lumea-i gata? întrebă el.

Simultan cu recepționarea confirmărilor, examină poziția mobililor. Vehiculele lor ajunseseră la numai unsprezece kilometri. Optzeci de războinici ai clanurilor călăreau iute spre ei.

— Stig, Olwen, Ayub — zonucigașii, vă rog.

Mașinile blindate se legănară usor când armele în formă de aripi delta țâșniră din lansatoare. Senzorii le captară pentru scurt timp arcul pe care-l descriseră rapid prin cer peste Autostrada 1. În siajul lor clocotea aer supraîncălzit, distorsionat.

Tunurile cinetice montate pe Land Rover Cruisere se rotiră până ajunseră verticale și deschiseră focul. Le răspunse un baraj masiv de carabine ionice dinspre cercul războinicilor clanurilor. Impulsuri alb-albastre orbitoare căzură ca măzărichea într-un lat de valuri de fulgere care se strângea. Hipercarabinele si lansatoarele de particule ale lui Alic răpăiră din vârful colinei.

— Focalizați pe Starflyer! răcni Bradley.

Liniile de foc baleiară spre interior, către camionul MANN și capsula lui sclipitoare. Trei zonucigași detonară la o sută de metri deasupra acestuia. Cataractele triple de puncte pâlpâitoare de culoarea smaraldului coborâră cu grație lentă și inundară toate vehiculele convoiului într-o coronă translucidă. Pentru o secundă rămaseră captive în interiorul vălului strălucitor ca niște insecte în chihlimbar.

Pământul explodă. Jerbe uriașe de sol și piatră se ridicară în cer, ocultând complet convoiul. Globuri de foc țâșnite din rezer-

voarele de combustibil perforate înfloriră în interiorul perdelelor de sfărâmături, pentru a se stinge aproape imediat. Bradley simți cum frontul de undă al exploziei izbește masina blindată, legănând-o usor. Zeci de Charlemagni se cabrară, indiferenți la călăreții care se prindeau de spinările lor; câțiva se răsturnară. Norul de fragmente de piatră pulverizate și particule de sol începu să se disipeze.

O secțiune de trei sute de metri din Autostrada 1 dispăruse complet. Terenul din jurul ei fusese redus la un cerc concav de sol fumegător. În mijlocul craterului, camionul MANN stătea complet intact; colbul lunecă în jos pe câmpul său de forță, când razele soarelui reveniră și scânteiară de pe capsula sclipitoare din aluminiu. Șaptesprezece Cruisere supraviețuiseră de asemenea zonucigașilor și câmpurile lor de forță străluceau ca niște bule radioactive. Bucăți din epavele celorlalte vehicule fuseseră risipite peste pământul pulverizat, iar flăcările le mestecau lacom elementele din plastic. Nu se zărea niciun cadavru.

— Cerurilor visătoare, dar nu-l atinge nimic? întrebă Stig.

— Porneste! îi spuse Bradley.

Mașina blindată se zgudui, după care acceleră în jos pe ultima porțiune de autostradă.

* * *

Morton fusese surprins când norul de sfărâmături se destrămase. Realmente nu se așteptase să mai vadă intact camionul MANN. Hipercarabina lui trăsese foc după foc spre câmpul de forță încăpățânat de rezistent care învăluise capsula argintie când atacaseră zonucigașii. Lansase în meleu și două „vulpi" de înalt voltaj. De alături, lansatoarele gemene de particule ale lui Alic bubuiseră, spintecând aerul cu energie incandescentă.

— Să-mi bag pula! scuipă Rob uimit. Nici măcar nu l-am zgâriat.

— Se pare că Starflyer a adus în Commonwealth tehnologia câmpului de forță, rosti Alic. Chestiile cele mai bune le-a păstrat însă pentru el.

Ordinul lui Bradley umplu banda generală de comunicații. Mașinile blindate începură să coboare foarte rapid panta. Morton

porni pe lângă ele, cu corpul plecat înainte, înaintând prin salturi simple și îngăduind gravitației slabe de pe Far Away să-l poarte cu fiecare pas în arcuri scurte deasupra șoselei. Hipercarabina i se plie înapoi în locașul antebratului, în timp ce avansa. Catalizatori îi sfârâiră în fluxul sangvin, ascuțindu-i gândurile, consolidând interfața cu costumul. Fibrele nervoase își pierdură stagnarea și se contractară în conducte precise ce ofereau reacții instantanee atât de încordate, încât le putea auzi zbârnâind. Displayul tactic din vederea virtuală se amelioră la o rată de reîmprospătare și mai rapidă. Senzorii costumului îi arătau că războinicii clanurilor își stăpâniseră caii terifiați de explozie si reveneau către resturile convoiului. Cruiserele deschiseră focul cu arme cinetice de tir rapid. În fața cailor ce șarjau, linii lungi de sol se înălțară în jerbe, după care zidul letal de proiectile mestecă prin carne și oase. Prima linie de cai muri cu picioarele măcinate, prăbușindu-și masa în planul orizontal de foc. Zbieretele morții lor sub norișori de sânge și țesut pârjoli sistemul nervos electrizat al lui Morton. În ceața stacojie, scheletele de câmp de forță străluciră chihlimbariu când călăreții se rostogoliră pe pământ. A doua linie continuă peste hălci aburitoare de carne. Senzorii lui Morton accesară o serie rapidă de imagini, parcurgând restul călăreților pentru a captura fețe contorsionate de mânie, hățuri ținute cu o mână pentru a putea trage salve sălbatice cu carabinele ionice și lasere. Apoi începură să se năruiască sub revărsarea de foc a Cruiserelor.

— Chemați-i înapoi! răcni Morton pe canalul general. Scoateți-i de-aici!

Activă două carabine cu plasmă si bombardă un Cruiser cu impulsuri, dar acestea se destrămară în flame de energie ce șfichiuiră neputincios peste granițele translucide.

Proiectilele de mortiere lansate de clanul McSobel începură să cadă printre Cruisere, subminându-le perdeaua de foc, deoarece câmpurile de forță se întăriră temporar împotriva rafalelor de electroni. Proiectile roiau pe deasupra, așteptând clipa reluării focului cinetic pentru a izbi în forță.

Barsoomianii deschiseră focul. Jeturi de lumină violetă trosniră în Cruisere, aproape invizibile pe fundalul cerului de safir. Software-ul tactic al lui Morton nu putea clasifica armele acelea.

Câmpurile de forță porniră să strălucească în auriu-trandafiriu periculos.

Intrară în acțiune laserele cu raze X defensive, cu rază mică, de pe mașinile blindate. Stig și ceilalți șoferi își coordonară atacul, concentrându-se asupra unui Cruiser. Cu precizie lubrifiată de catalizatori, Morton schimbă ținta și se alătură barajului.

Ajunseseră la jumătatea pantei, la patru sute șaptesprezece metri de camionul MANN. Nori groși de diesel răbufniră din țevile de eșapament verticale dinapoia cabinei și camionul începu să înainteze.

— Nu pleca! răcni Pisica spre el. Mă enervezi!

Cruiserul asupra căruia își concentraseră puterea de foc explodă. Morton privi stupefiat cum Păzitorii șarjau direct în armele cinetice.

— Sunt măcelăriți! strigă el acuzator.

— Suntem ceea ce trebuie să fim, replică sec Scott.

— Căcat!

Îi mai rămăseseră două „vulpi" de înalt voltaj. Ambele izbucniră din tuburile sale de umăr și în două secunde se implântară într-un Cruiser, distrugându-l într-o coloană perfectă de foc alb.

— O miscare proastă, comentă Rob. Cred c-am fi avut nevoie de ele mai târziu.

Morton îl ignoră. Cruiserele supravietuitoare nu-și întrerupseseră focul.

— Pisica, Rob — sincronizare!

Se opri din alergare și se ghemui, iar hipercarabina îi glisă lin din antebrat. Camionul MANN se îndepărta. Lângă el, Pisica și Rob se opriseră de asemenea. Charlemagni șarjau în urmărirea masinilor blindate. Masere din vehiculele Institutului îi atintiră. Valtrapurile protectoare ale cailor străluceau de energia care era descărcată prin ciucurii complex țesuți; animalele uriașe goneau, lăsând în urmă vârtejuri de scântei. Cu viteza catalizatorilor, Morton scoase date de ochire din displayul tactic, împachetă câteva într-un fișier mic si-l expedie echipei Paris.

— Ăla!

Trei hipercarabine traseră simultan, urmate peste un moment de bubuitul lansatoarelor de particule. Câmpul de forță al Cruiserului arse stacojiu-închis. Ei traseră încă o dată. Bar-

soomianii li se alăturară. De data aceasta străpunseră câmpul de forță.

— Comutare! anunță Morton.

Alese a doua țintă, pe când globul de foc abia se dilata.

Cruiserele porniseră, vibrând și legănându-se pe terenul neregulat, strângându-se protector în jurul camionului MANN. Catalizatorii îi îngăduiau lui Morton o examinare lenește a datelor instabile provenite de la cercetașii Păzitori aflați mult în față. Vehiculele ce aduceau mobilii soldați ajunseseră la numai trei kilometri. Schimburi de focuri din mișcare începuseră deja între extratereștri și călăreții din primele rânduri ale plutoanelor călări trimise să-i intercepteze. Mobilii soldați erau echipați cu o versiune foarte puternică a unei carabine cu plasmă și mini-proiectile cu focoase de energie amplificată. Și de data aceasta caii duceau greul atacului.

Examinarea cablată a lui Morton îi deplasă brusc atentia la unul dintre propriile sale influxuri senzoriale. Un Cruiser din spatele camionului MANN lansa rachete. Un nor de scântei purpurii intense sfârtecă aerul și detonă în botul mașinii blindate a lui Bradley cu o ferocitate care azvârli vehiculul greu câtiva metri spre înapoi. Unda exploziei aproape că-l dărâmă pe Morton. Se clătină violent și interiorul căstii îi reverberă de mugetul detonației.

— O pizdeală strategică de mâna-ntâi, declară Rob. Habar n-au ce să facă.

— Avem ceva cu care să putem sparge câmpul de forță al nenorocitului? întrebă Morton.

— Nu cred, răspunse Matthew. Dacă zonucigașii n-au putut, atunci n-o poate face nimic din ce avem.

— Bradley, îl apelă Alic, care-i planul acum?

— Vom lovi camionul ca un berbec. Asta-i tot ce ne-a mai rămas pentru a-l opri să ajungă la *Marie Celeste*. Trebuie să ne rugăm că planeta se va putea răzbuna.

— O nebunie! se tângui Rob. Asta nu-i bătălie, i-o glumă!

Morton baleie peste diverse imagini. Camionul MANN aproape că ajunsese în locul unde reîncepea autostrada. La doi kilometri și jumătate în fața lui, mobilii soldați respingeau atacurile

sălbatice ale călăreților Păzitorilor. În scurt timp aveau să facă joncțiunea.

Altă salvă de proiectile a unui Cruiser lovi în mașinile blindate.

— Dacă gonește spre nava lui, va trebui să iasă din camion pentru transfer, spuse Morton. Atunci va fi vulnerabil. Trebuie pur și simplu să ne ținem după el.

— Băiat deștept, Morty, zise Pisica aprobator.

— Sunteți cu mine?

— N-aș scăpa așa ceva, dragule.

— Haideți să le-arătăm tâmpiților ăștia cum se luptă de fapt un război! adăugă Rob.

— Bine, spuse Alic. După ei!

Rânjetul lui Morton era funebru, când începu să alerge.

* * *

Hiperplanorul era greu de distins în pustiul cenușiu al lavei solidificate care forma vârful Muntelui Hercule. Praful ridicat de prăbușire se depusese pe fuzelajul alb și se lipise de dârele de gheață, astfel încât acoperea ca un camuflaj adaptiv plasticul pliabil strălucitor. Forma sa aerodinamică de planor dispăruse în secunda în care se lovise de țancul stâncos, boțindu-se și mototolindu-se până ce semănase cu undele tocite de lavă clocotită în vid pe care se oprise finalmente. În cockpitul teribil de strivit de dedesubt, două leduri roșii mici sclipeau în beznă, pălind treptat o dată cu descărcarea acumulatoarelor de rezervă avariate.

Regolitul subțire din jurul epavei fusese răscolit când Wilson se trăsese afară din scaunul de pilotare, răsturnat cu capul în jos. O dâră șerpuită ducea până la marginea Scaunului Afroditei, ilustrând felul în care își târșâise picioarele inerte în urma sa, când se târâse pe ultimii două sute treizeci de metri. Pe alocuri urma aceea se lățea mult și neregulat, în momentele în care bărbatul se zvârcolise. Lava expusă era presărată cu pete exfoliate de sânge uscat și picături mici de spumă epoxidică utilizată la peticirea spărturilor din costumul său de presiune care se rupsese din nou.

Wilson nu se uita însă în urmă. Găsise o despicătură netedă chiar pe muchia prăpastiei, care-i acceptase corpul ca o sofa veche

și confortabilă. Picioarele nu-i suspendau deasupra hăului de opt kilometri, dar se găseau la câțiva centimetri de acesta. Materialul argintiu-albăstrui al costumului era mat sub învelișul murdar de praf de regolit pe care-l acumulase în timpul târâșului. Cute groase de spumă epoxidică îi brăzdau picioarele distruse. Două dintre dungile acelea proeminente încă supurau sânge: picături mici ce se dilatau de pe margini și se desprindeau în vid. De acum lui nu-i mai păsa de detaliile acelea. Analgezicele îl asigurau că cele din urmă clipe ale vieții vor fi confortabile. Ultimul supraviețuitor din Wild Fox își încheiase cu succes misiunea.

Matricele și modulele lor electronice suplimentare erau aranjate ordonat pe rocă în dreapta lui, cu benzile senzoriale late așezate pe trepiede robuste, cu fețele negru-mat multiabsorbante îndreptate spre est. Vederea era perfectă, arătându-i întregul lanț Dessault, până la micuțul turn al Muntelui StOmer în est. Hăt dedesubt, inelul ghețarului era o dungă de diamante scânteietoare, în care se împleteau fuioare subțiri de nori cirus. Încă și mai jos, norii groși de furtună continuau să ocolească vulcanul gigantic. După ore de privit cu atenție, Wilson era convins că puterea vânturilor dinspre ocean începuse să slăbească. Nu mai conta, furtuna le asigurase Păzitorilor suficientă materie primă pentru a produce răzbunarea planetei lor.

În timp ce zăcuse acolo, în pacea tăcută a vidului, observase cum norii se lățesc în est. De la altitudinea aceea, era ca și cum ar fi văzut un torent de apă înspumată revărsându-se printr-o albie aridă. Văile verzi fură treptat ocultate de norii cumulus, lăsând numai piscurile neregulate sure și albe să răzbată deasupra.

Pe fundal, Samantha și ceilalți vorbeau în depărtare, cu glasurile ca niște insecte captive în casca lui. Wilson nu le mai spunea foarte multe, ci doar comentarii ocazionale ce confirmau diverse aspecte ale observării. La început fuseseră puține de văzut. În ciuda dimensiunilor si vitezei, furtuna era perfect naturală. Bărbatul zăcu întins și o privi cum avansa, în timp ce soarele îi încălzea pieptul, iar lava îi absorbea lent căldura din spinare. În cele din urmă observă că vânturile își sporeau gradat viteza și că norii erau restricționați în mod straniu în preajma munților. În mod firesc, majoritatea furtunii ar fi curs peste întinderea vastă a Câmpiilor Aldrin, iar de cealaltă parte a lanțului Dessault s-ar

fi prelins în jurul Muntelui Leneș, pentru a se dispersa în pampasul sudic. Astăzi era însă blocată și canalizată. O dată cu trecerea dimineții, bărbatul începu să înțeleagă coregrafia Păzitorilor. Între piscurile munților, stațiile manipulatoare agitau vârtejuri gigantice în norul ce curgea rapid, absorbind staționarele sus în lanțul Dessault și refuzând eliberarea furtunii. Drept urmare, roiurile de nori creșteau în înălțime, îngrămădindu-se în văi, strat peste strat, clădind un front compact de furtună gros de kilometri. Întrucât toate ieșirile îi erau zăgăzuite, nu putea să scape decât către est. Un surâs flutură spectral pe chipul lui Wilson, când privi frontul de furtună care mugi în lungul Golfului Trevathan, alimentat de vijelii noi pe care stațiile manipulatoare le injectau prin fiecare vale majoră.

Degetul mare apasă energic butonul roșu din vârful joystickului. Lansare proiectilele: siajele lor șerpuiesc fulgerător în cer. Readu avionul în siguranța escadrilei Wild Fox. Privește pe radar rachetele ce gonesc spre țintă. Contact îndepărtat, neperceput.

Când ajunseră la capătul Golfului Trevathan și intrară pe Deșertul Înalt, vânturile goneau cu cinci sute de kilometri pe oră. Aici nu mai existau stații manipulatoare. Deveniseră irelevante. Furtuna era atât de puternică, încât se autoîntreținea. Scăpase de sub orice control.

Potopul vast de nori albi se lăți, ocultând complet Deșertul Înalt. Wilson văzu cum i se schimbă culoarea: norii cumulus se întunecau nu cu cenușiul de ardezie al ploii suspendate, ci cu ocrul de particule absorbite din deșert de o armată de tornade ce crescuseră până la înălțimea munților printre care vuiau furios. Bărbatul îi urmări gonind spre ultima linie de piscuri ce străjuia limita estică a deșertului. Masa turbată se ridică, mai mult și tot mai mult, până ce crestele ei zvârcolitoare ajunseră finalmente mai sus decât vârfurile încununate cu zăpezi, eclipsând regiunile peste care urma să se prăbușească.

* * *

Mobilul soldat se îndrepta către Morton cu pas grațios de arahnidă, legănându-se într-o parte și alta cu mișcări precis controlate. Era diferit față de cei din Randtown: toate cele patru

picioare se bifurcau, astfel că avea opt copite. Două brațe se divizau de asemenea la jumătatea lungimii lor. Blestemăția era *insectoidă*. Și declansa fobii adânci. În ciuda stop-cadrelor asigurate de catalizatori pentru a examina mișcările mobilului, nu putea spune niciodată care dintre copitele sale avea să execute o piruetă în jurul următoarei. Ochirea era aproape imposibilă. Două dintre brațele creaturii țineau arme masive cu țevi lungi, pe care Morton se străduia cu disperare să le evite. O făcea printr-o alergare rapidă în zigzag, cu trupul îndoit din mijloc, menținând permanent picioarele în contact cu solul, ceea ce-i permitea să schimbe direcția atunci când era necesar. Dacă ar fi utilizat salturile, prin care ar fi acoperit mai rapid terenul, i-ar fi oferit extraterestrului o țintă mult mai ușoară.

O flamă de plasmă dinspre arma mobilului soldat izbi pământul lângă tălpile sale. Câmpul de forță al costumului rezistă, dar picioarele îi fură trase de sub el. În gravitația lui Far Away, urmă o cădere neliniștitor de lentă până atinse solul și-și recâștigă stabilitatea. Neliniștea se apropia de nivelul letal, prelungindu-se în timpul dilatat al catalizatorului. Altă salvă îl lovi în piept. Câmpul de forță al costumului se învăpăie purpuriu și Morton se roti prin aer. Răschiră picioarele, străduindu-se să-și proptească unul dintre ele, *orice* pentru a stopa momentul de inerție. Mâna virtuală se deplasă fără grabă peste iconurile grupului de luptă și-și selectă arma. Altă salvă energetică îi fulgeră pe lângă cască. Lansatoarele de grenade cu plasmă de pe braț își bubuiră munițiile. În jurul mobilului soldat, aerul scânteie de electroni sfârâitori.

Morton lovi solul și se lăți cât putu de mult. Lumea reveni brusc la operarea în timp real. Se ghemui și țâșni. Amplificarea electromusculară îl propulsă înainte ca pe un aerobot kamikaze.

Electronii se scurseră si dispărură, lăsându-l pe mobilul soldat încordat pe toate opt copitele. Purta ceva asemănător cu un halat larg din material solzos verde-cenușiu, care juca simultan rolul de conductor pentru câmpul de forță. Tijele senzoriale i se sfârșeau printr-un grup de lentile electronice aurii. Unele brațe se terminau cu clești mecanici tripli; trunchiul era acoperit de casete metalice plate interconectate cu cabluri flexibile. Brațul doi roti o armă mare către Morton; subramificația sa purta un fel de grenadă.

Brațul trei trase cu un pistol ionic. Brațul unu tinea o lamă lungă care *bâzâia*. Brațul patru trase cu cealaltă armă mare spre o țintă de lângă sosea și microrachetele tiuiră din lansatorul rotativ al subramificației.

Impulsul ionic bruie senzorii costumului lui Morton, când îl placă pe extraterestru. Pentru o secundă fu orbit. Feedbackul tactil îl anunță asupra greutății mobilului cu care intrase în contact, asupra bratului doi care se îndoia pentru a-i cuprinde șoldurile. Lama luneca peste gâtul lui, vânând un punct slab. Vederea virtuală urlă un avertisment legat de supraîncărcarea câmpului de forță de un mecanism de absorbire. Mobilii aceștia erau mai rapizi decât soldații de pe Elan. Vederea asigurată de senzori reveni, arătând un montaj incomprehensibil de material din costumul extraterestrului, lumină purpurie și iarbă călcată în picioare. Propriile lui simțuri îl anuntau că ei cădeau împreună. Morton își declanșă circuitul de electrificare și pompă patruzeci de mii de volți prin costum. Extraterestrul deveni stacojiu-aprins. Încerca să se rostogolească deasupra lui, lovind cu picioarele trei și unu și căutând să-i fixeze gleznele și genunchii parcă cu mii de gheare ieșite din copite. Morton își continuă rostogolirea și o amplifică printr-o răsucire sălbatică a torsului. Ajunse el deasupra. Mănușa îi prinse brațul unu și-l învârti cu toată puterea electromuscularelor. Ceva de sub carnea mobilului cedă și bratul se îndoi sub unghi drept. Gheara brațului trei se închise în jurul gâtului bărbatului. Alarma câmpului său de forță spori cu un nivel.

— În morții mă-tii! icni Morton.

Gheare lungi de cinci centimetri glisară din toate degetele mâinii sale drepte. Lovi în jos cu putere. Fulgere roșii răbufniră din locul impactului. Menținu presiunea până ce funcția de absorbire din vârfurile ghearelor extrase energie din câmpul de forță al mobilului. Un țiuit de stres îi pătrunse prin izolații. Apoi câmpul de forță al extraterestrului slăbi în jurul ghearelor. Mâna lui Morton sfâșie prin materiale și carne. O afundă mult în corp, rotind-o în același timp, rupând organe si vase de sânge, după care o retrase cu violență. Iesi încet, târând în urmă măruntaie galbene ca mierea. Mobilul soldat deveni inert.

— Morty, scumpule, n-avem timp de răzbunări personale, chicoti Pisica.

O microrachetă detonă lângă el și un nor de șrapnele de microfilamente răbufni din explozie, ferfenițind solul si stânca de la suprafață. Câmpul lui de fortă străluci stacojiu, pe punctul supraîncărcării, când fu propulsat în lateral de impactul clocotitor.

— Ti-am zis să nu risipesti „vulpile", comentă Rob.

Morton se ridică în picioare. Pisica avea dreptate. Erau asediați de mobili soldați, al căror număr părea interminabil. Sute săriseră din vehiculele lor, imediat ce ajunseseră la camionul MANN și acum blocau șoseaua în față. Părăsirea autostrăzii în tentativa de a-i ataca din flanc fusese o eroare majoră. La o sută cincizeci de metri în stânga lui, masinile blindate goneau pe Autostrada 1, cu laserele cu raze X spintecând dintr-o parte în alta ca un spadasin dezlănțuit care-si tinea adversarii la distantă. Puteau străpunge câmpurile de fortă ale mobililor dacă ajungeau la mai puțin de cincizeci de metri de aceștia, ceea ce le degaja o zonă mică. Un roi de microrachete răpăi în betonul sudat enzimatic chiar în fata mașinii blindate în care se găsea Bradley. Srapnele de microfilamente transformară betonul în pietriș fin. Masinile începură să derapeze îndată ce trecură peste el și roțile lor ridicară jerbe din fragmente de rocă.

Lansatoarele de particule ale lui Alic bubuiră, expediind impulsuri spre grupul de mobili care lansase rachetele. Acestia se prăbusiră la pământ, dar se ridicară aproape imediat.

Morton scană cu senzorii în jur, clădind un profil tactic. Nu era bine. Străbătuseră vreo trei kilometri de la blocada inițială și erau complet înconjurați de minimum o sută cincizeci de mobili soldați. Păzitorii călări pe Charlemagni se aflau la peste un kilometru și jumătate în urmă si le era imposibil să se apropie... de altfel, nici nu le-ar fi fost de mare folos. Acumulatorii costumului său coborâseră sub cincizeci la sută. Fusese implicat în prea multe situații limită. Niciunul nu mai avea „vulpi" de înalt voltaj.

Radarul îi scană frontal si văzu camionul MANN și escorta sa la opt kilometri depărtare. Se deplasa rapid pe soseaua pustie. Bradley nu avea să-l ajungă, cu atât mai puțin să-l izbească.

— O să călătorim pe masini, rosti el. Stig, dezactivează-ti laserele, ne luați si pe noi.

— Morton, trebuie să-l ajungem pe Starflyer, spuse Bradley.

Bărbatul îi auzea panica înfiltrându-i-se în glas.

— Dacă ne combinăm puterea de foc, putem trece prin ei.

Pornise deja să alerge, însoțit de celelalte costume, trăgând în linia mișcătoare de mobili. Mașinile blindate receptară alte salve de minirachete din față. Suprafața autostrăzii fusese complet distrusă, transformată într-un smârc de fragmente care-i împotmoleau.

— Căcat! răcni Rob.

Senzorii lui Morton detectară doi mobili care atacară pe neașteptate. Pândiseră într-o depresiune putin adâncă, cu costumele nealimentate pentru a evita detectarea. Membre șfichiuiră spre costumul lui Rob, când toți trei se prăbușiră într-un morman care se zvârcolea. Câmpurile de forță pâlpâiau, alternând între lavandă și cireșiu, din cauza armelor ce trăgeau practic cu țevile lipite de inamic.

— Nu te-opri, insistă Pisica.

Era greu. Morton dorea să se oprească și să tragă cu hipercarabina în formele care se luptau. Imagini îi apărură cu viteză accelerată în creier și văzu cât de mulți mobili goneau după ei. Rândul din față ajunsese lângă Rob.

— Rob!

— Fugi! icni Rob. Dintr-o clipă-n alta, o să le-arăt mica șmecherie a lui Doc Roberts. Căcații ăștia nu-nvață nimic!

Mâna virtuală a lui Morton fulgeră în grila sa și extrase telemetria lui Rob. Văzu comenzile prioritare de securitate deconectându-se pe rând. Pietriș prăfos trosnea sub tălpi. Mașina blindată se găsea la zece metri în față. Morton sări, plonjând peste vehiculul triunghiular curbiliniu. Aproape că ajunsese de cealaltă parte, când Rob scurtcircuită toți acumulatorii energetici pe care-i purta. Explozia transformă în alb solar cerul pustiu de safir.

— Asta da moarte, Robby, băiete! strigă Pisica.

Brațele întinse ale lui Morton atinseră șoseaua distrusă. Se ghemui într-o minge și se rostogoli înainte, pentru a reduce momentul de inerție. Strălucirea teribilă se stinse. Înapoia lui, mașina blindată derapa în lateral. Stig se lupta pentru tracțiune, readucând-o pe curs. Morton sări pe ea și se prinse de turela unui laser cu raze X.

Pisica apăru lângă el, de parcă s-ar fi teleportat. O imagine de senzor îi arătă craterul de detonație ce fumega în locul unde

fusese Rob. Alic bubui pe acoperiș, cu mănușile prinzând atât de strâns niște proeminențe înguste, încât zgârie metalul. Hipercarabina lui Morton se extinse din antebraț; grafica de ochire îi glisă din grilă. Cei trei începură să tragă în mobilii soldati, baleiind o fâșie largă în fața mașinii blindate.

— Folosiți totul! strigă Alic. Scoateți-i de pe drum!

Magaziile de grenade ale lui Morton vibrară, când lansară. Carabina cu plasmă comută pe impulsuri continue, revărsând energie. Hipercarabina se rotea, după cum își schimba țintele. Încărcătura acumulatorilor scădea cu o rată alarmantă. Alte salve de carabine ionice porniră dinapoia lor, acolo unde Jim și Matthew se prinseseră de masina blindată șofată de Ayub. Microrachete răpăiră de jur împrejur și hiperfilamentele le biciuiră costumele, iar limbi de foc ionic mușcară din șasiul masiv al masinilor blindate. Goneau printr-un infern demonic care copleșea într-un viscol digital orice date dinspre senzori. Suprafața costumului lui Morton protesta sub asediul energiei demente.

Pentru ca apoi să iasă din haos și să gonească din nou pe banda de beton alb-sur a Autostrăzii 1, lepădând tentacule statice ca pleava. Stig accelerase până la o sută șaizeci de kilometri pe oră și de undeva de dedesubtul mașinii răbufnea fum. Morton privi în jur și zări masa de mobili care îi urma. Focul armelor lor se concentră, focalizând pe mașina din ariergardă. Jim și Matthew făceau tot ce puteau pentru a răspunde în același fel, dar erau copleșiți de barajul colosal. Șrapnele de microfilamente distrugeau autostrada în față. Mașina blindată explodă.

— Nu! răcni Alic. Futu-vă morții mamelor voastre-n cur la toți! Doamne Iisuse Hristoase, de ce nu-l putem prinde pe monstru-ăsta?

Morton ar fi vrut să-i răspundă, însă nu vedea decât sfârșitul lui Rob și al lui Doc Roberts, craterul de sticlă din Randtown.

— Câtă energie ți-a mai rămas? întrebă Pisica.

— Douăzeci la sută. Poate... Morton își examină datele: Puțin sub...

Începu să scaneze în lungul flancului mașinii blindate. Undeva la interior, metalul scrâșnea pe metal cu o violență teribilă și zăngănitoare. Fumul care năvălea de dedesubt se înteți.

— Cu unu la sută o să-l omorâm, zise Pisica.

— Stig? rosti Morton. O să reușim s-ajungem?

Zgomotele ce răzbăteau de sub masină sunau fatal.

— Da. Chestia asta are redundanțe peste tot. Mai sunt numai cincisprezece kilometri.

Viteza tot nu li se micșorase. În față, șoseaua cotea spre poalele munților. Valea Institutului era vizibilă sub forma unei șei largi care ducea către primii munti din lanțul Dessault. Nu erau destul de înalți pentru a fi încununați de zăpadă, spre deosebire de cei aflați în spatele lor, în depărtarea cețoasă. Morton cercetă linia neregulată a orizontului, căutând orice indiciu al vreunei furtuni care să se apropie. Bolta de safir a lui Far Away era pe cât de calmă o văzuse vreodată. *La dracu', crezusem că măcar pe amiral ne putem bizui!*

Mașina blindată se cutremură violent, apoi își reveni. Morton baleie cu radarul în lungul șoselei, obținând o imagine clară, pustie, până cotea spre valea aflată la zece kilometri în față. Camionul MANN intrase deja acolo.

— Bradley, rosti Morton cu regret, n-o să-l mai prindem. Ai altă idee despre cum putem avaria nava stelară?

— Să o avariem, nu. Va trebui să-i întârziem decolarea până la sosirea furtunii.

— Cum?

— Dacă doriți să mă ajutați, există o posibilitate.

Nu suna deloc promițător. Morton ar fi vrut să fi putut privi către Pisica, să vadă ce credea ea. În ciuda cochiliei ei dure, o cunoștea îndeajuns de bine ca să-i citească gândurile.

În mod evident, ea i le putea citi și mai bine.

— Dacă tot am ajuns până aici..., vorbi femeia.

* * *

Plasma de ametist din interiorul Cetății Negre clocoti în chinuri violente sub salvele de bombe de fuziune de câte cincizeci de megatone. Turnuri înalte de o mie de kilometri se ridicară aidoma unor proeminențe solare prin interstițiile din sfera exterioară din zăbrele, cu extremitățile destrămându-se în jeturi zdrențuite. *Caribda* plonjă printre ele si atinse plasma cu accelerația de paisprezece *g*.

Ozzie se încordase pentru un impact care să-i rupă șira spinării, deși știa că densitatea plasmei era doar cu puțin mai mare decât a vidului. Simți numai o vibrație ușoară, pe care trebui să se căznească s-o perceapă în toiul accelerației brutale. Decuplă propulsia, iar trecerea în imponderabilitate fu atât de bruscă, încât corpul lui maltratat o interpretă ca o propulsare spre înainte.

— Ce pizda mă-sii? bolborosi Mark.

Ozzie decuplă senzorii activi.

— Zburăm orbește, nu vezi?

Senzorii pasivi arătau cum propulsiile de fuziune sfredeleau plasma de jur împrejur și proiectilele Dysonilor zburau în toate direcțiile.

— Putem naviga așa?

— Sigur că da. Uită-te la datele primite. Plasma ilumineză sferele din zăbrele în douăzeci de spectre diferite. Putem zbura prin ele, dar încet.

Viteza îi purta deja cu douăzeci de kilometri pe secundă către a doua sferă din traverse. În urma lor trei sute douăzeci de nave Dyson trecură prin sfera din zăbrele exterioară și plonjară în plasmă. Lansară altă salvă masivă de proiectile.

— Ăăă...

— Nu-ți face griji, pot trece fără probleme prin a doua sferă. Este cea cu materie de masă negativă; este imposibil să ne ciocnim de ea, doar poate să fim respinși dacă ne apropiem prea mult, ca niste magneți.

— Ozzie... Hristoase! Ne pot vedea siajul.

— Hă?!

Înapoia *Caribdei*, o dâră lungă de cinci sute de kilometri din plasmă spirala ca o tornadă gigantică. Armada de proiectile convergea spre apexul ei cu șaptesprezece *g*. Proiectilele începură să detoneze. Câmpul fregatei străluci auriu-trandafiriu, deviindu-le impulsurile de radiații direcționate, împroșcând în plasmă rafale vaste din plase de fulgere.

— Futu-i...

Ozzie realimentă propulsia secundară și accelerâ *Caribda*, îndepărtându-se de vectorul anterior. Forța de apăsare îl trânti din nou în capitonaj.

— Am scăpat de ele?

— Nu!

— Mark, tu controlezi armele. Fă ceva!

— Ce? Pot să lansez un distrugător cuantic, o bombă-nova sau să trag cu laserul cu neutroni.

Înapoia lor detonă alt val de proiectile. Radiatiile preschimbară plasma în violet opalescent.

— Distrugătorul cuantic.

— Trebuie să fim la minimum un milion de kilometri depărtare când declanșează; dacă suntem mai aproape, s-a zis cu fregata.

— Maica mă-sii, n-o să reușim!

— Ai un apel, îl anunță subrutina IC. O legătură maser încriptată, cu originea în afara sferei din zăbrele exterioară.

— Cred că glumești în pula mea, gemu Ozzie.

— Vrei să accepți conexiunea? Certificarea identității este confirmată: Nigel Sheldon.

Ozzie începu să râdă printre lacrimi.

— Spune-i că acceptăm cu taxă inversă.

— Salut, Ozzie, cum merge? rosti Nigel. Aveți nevoie de ceva ajutor, băieti?

* * *

Ambele mașini blindate cotiră pe ultima curbă a șoselei, după care valea Institutului le apăru drept în față. Orășelul avea aspectul unui mic campus universitar de elită, cu vile și blocuri cu apartamente dispuse în rânduri cochete pe versantul sudic puțin înalt, de unde ferestrele lor argintii priveau peste laboratoarele și atelierele lungi și albe risipite pe fundul văii. Totul părea însă minuscul pe lângă uriașa navă stelară cilindrică adăpostită în interiorul unui câmp de forță. Eșafodajele ce-i înconjuraseră de două decenii lungimea de opt sute de metri dispăruseră, dezvăluind fuzelajul gri-deschis căruia soarele dimineții îi conferea o strălucire satinată. Opt duze negre de rachete de fuziune îi dominau suprastructura pupa, cu carcasele externe incrustate de benzi concentrice de conducte termice, care străluceau maroniu în timp ce asigurau răcirea bobinelor supraconductoare. Din fuzelaj ieșeau aripioare lungi și boante care proiectau o fluo-

rescență purpurie intensă, în vreme ce mențineau stabilitatea termică în rezervoarele interne și generatoare. Grupul inițial de generatoare de câmpuri de forță aflat sus la provă, care semăna cu o tumoare, fusese suplimentat cu un con stacojiu prelung, cu baza de cincizeci de metri. Pe segmente lungi din fuzelaj se zărea chiciură, care contura pereții exteriori ai rezervoarelor cu deuteriu.

Un singur pilon al eșafodajului rămăsese vertical, imediat în spatele provei. Camionul MANN era oprit la baza lui.

— Blestematul a reușit, rosti Alic cu amărăciune.

— Am fi belit-o oricum în stil mare, zise Pisica. Nu cred că băieții ăștia ne-ar fi lăsat să trecem.

Peste Autostrada 1 și terenul din jur, mobilii soldați se dispuseseră într-o linie lată la o jumătate de kilometru de *Marie Celeste.*

— Fir-ar a dracu' să fie, murmură Morton.

Acolo așteptau probabil o mie de extratereștri.

— Gata! anunță Stig.

— Bagă!

Morton își lansă cele trei sonde de bruiaj electronic, iar Pisica două sonde care-i mai rămăseseră. Stig și Olwen schimbaseră focalizarea laserelor cu raze X și trăgeau în evantaie largi asupra extratereștrilor.

Vreme de două secunde, mobilii fură bombardați cu semnale false și software insidios și corosiv, iar razele X le pârliră senzorii electromagnetici. Ei se adaptară, filtrară și purjară virușii digitali; există totusi un moment când fură complet orbi.

Nu contase, când senzorii le redeveniră complet funcționali și scanară terenul din fată, nimic nu se schimbase; mașinile blindate continuau să gonească pe Autostrada 1, cu trei costume blindate agățate pe exteriorul uneia care degaja vălătuci de fum negru și fierbinte. Pe neașteptate cele două vehicule frânară violent și cauciucurile scrâsniră si țiuiră când cutiile de viteză fură băgate în marșarier. Apoi se întoarseră, derapând ca și cum betonul ar fi fost acoperit cu gheață. Goniră înapoi pe șosea, îndepărtându-se.

Mobilii porniră instantaneu după ele. Mașina blindată care fumega se cutremură brusc. Încetinea, iar de sub ea, pe lângă

trâmbele groase de fum, se ridicau si jerbe de scântei. La interior ceva zăngănea ca un clopot spart. Mobilii soldați deschiseră focul.

— FUTUUU-III!!! zbieră Morton și sări cu amplificare electromusculară de pe mașina blindată.

Cerul irupse în jurul lui într-un clocot nemilos de salve ionice ucigașe. Bărbatul lovi marginea de beton a autostrăzii și se rostogoli perfect, astfel încât să revină în picioare după o jumătate de tumbă. Electromuscularele costumului îl propulsară instantaneu în sprint, cu corpul înclinat la patruzeci și cinci de grade spre înainte. Câmpul de forță se remodelă, desfăcându-se ca o ciupercă în jurul capului și umerilor, și acționă ca un spoiler, asigurând presiune descendentă din partea aerului care năvălea către el. Își balansa brațele ca oamenii de Neanderthal, cu încheieturile degetelor aproape atingând pământul.

Senzorii îl prinseră pe Stig țâșnind prin trapa de urgență frontală a mașinii blindate, în clipa în care câmpul său de forță escaladase la un climax stacojiu. Păzitorul se îndepărtă în fugă, deplasându-se cu ușurință fluidă în gravitația scăzută. În urma lui mobilii își concentrară focul. Mașina avariată explodă.

În față, mașina blindată a lui Olwen frână.

— Dă-i drumul! urlă Morton frenetic. Pleacă-n pizda mă-sii de-aici!

Microrachete fulgerară pe deasupra, lovind vehiculul care se mișca încet.

— Putem alerga mai repede ca ei.

— Dar...

— Calc-o!

Mașina blindată acceleră din nou puternic și spori distanța.

— Mai repede ca ei..., râse răgușit Pisica. O să fugi și mai repede decât decolarea, Morty, scumpule?

El scrâșni din dinți în interiorul căștii. Din prima secundă în care zărise nava, încercase să-i estimeze masa. O mare parte din aceasta era combustibil, își amintea asta din examinarea rapidă a fișierelor, totuși probabil că un sfert de milion de tone reprezenta o evaluare foarte conservatoare. Deși aripile de câmp de forță generau un grad de portanță, aprinderea unor motoare de fuziune care să poată produce o forță atât de mare ar fi depășit mult severitatea detonării unei bombe nucleare strategice.

Văzu cum talazul întunecat al mobililor se revărsă peste epava arzătoare a mașinii blindate. Erau rapizi, însă nu aveau amplificare electromusculară. Nu puteau mentine mult timp viteza aceea. *Sau nu era așa?*

Pisica ținea pasul cu el, aplecându-se sub un unghi încă și mai mare. Alic se afla puțin în urmă, în lateral.

— Nu va fi nicio decolare, mârâi el.

— Morty, Morty, ești un scump. Lăbarii ăștia de Păzitori au belit toate ocaziile pe care le-au avut. Nici de data asta nu va fi altfel.

— Trebuie să fie! Bradley trebuie să câștige! Nu se poate ca Starflyer să scape!

— Atunci ar fi trebuit să fi venit cu nucleare tactice sau c-o navă de război de clasa *Moscova*. Nu-nțelegi că creatura asta-i mai isteață ca noi?

— Ca tine. Nu și ca mine.

— Morton are dreptate, rosti Alic. Încă n-a decolat. Bradley trebuie s-o țină pe sol.

— Doamne, bărbații ăștia! De ce să realizezi ceva în mod practic, când poți să visezi?

— Sictir!

Avură nevoie de trei minute ca să străbată un kilometru și jumătate. Nu folosiră șoseaua, care era prea deschisă, în vreme ce terenul din lungul ei era neregulat, iar pâlcurile de eucalipți și iarba ofereau un grad mic de camuflare. Mai goniră așa cincisprezece minute, până ce detectorul laser al lui Morton îi arătă că măriseră distanța față de mobili.

— Trebuie să ne-ndepărtăm de autostradă, le spuse el. Ceilalți mobili sunt încă în fată. Nu vreau să fim prinși între ei.

— O idee bună, încuviință Alic.

Morton schimbă ușor direcția, abătându-se sub un unghi față de Autostrada 1.

— Cât de departe crezi că ne vor urmări?

— Mai la subiect: câtă energie ți-a mai rămas?

— Costumul meu a coborât la unsprezece la sută. Câmpul de forță consumă rău de tot.

— Măi băieți, nu trebuie să...

Soarele se stinse.

În ciuda faptului că gândurile îi erau iuțite de catalizator, Morton avu nevoie de o secundă pentru a înregistra anomalia monstruoasă. Lumina părăsea veldul, gonind de lângă el ca un eveniment de extincție.

— Hă?!

Se întoarse cu fața spre vest și ridică ușor capul, aliniindu-și principalii senzori vizuali cu lanțul Dessault. Genunchii aproape că i se înmuiară de șoc.

— Nu se poate..., icni el.

* * *

Caribda începu să *scârțâie*, protestând când Ozzie ridică accelerația la cincisprezece *g*. Descriau o parabolă strânsă, ieșind din a doua sferă. În urma lor, explozii nucleare transformaseră plasma într-un cer compact de incandescență albă. Senzorii le arătau traversele sferei exterioare ca pe zăbrelele unei temnițe profilate peste stelele încețoșate.

O armada de nave Dyson își curba traiectoriile pentru a-i urmări prin plasma turbulentă și trăgea salvă după salvă de proiectile. Alte explozii înfloriră și o pată indigo începu să difuzeze prin plasmă pe măsură ce nivelurile de energie se ridicau spre saturație. Masere și lasere cu raze X lăsară dâre cireșii vizibile prin ionii diafani, când loviră fregata.

Ozzie introducea mici variații aleatorii în accelerație, străduindu-se să deruteze funcția de urmărire a țintei a proiectilelor. O ceață roșie îi cuprindea periferia vederii virtuale. Încercă să-și mențină atenția asupra liniilor diferit colorate ce reprezentau criterii importante, așa cum erau viteza și distanța care se micșora. Videocamerele externe îi arătară o uriașă traversă întunecată din rețeaua exterioară ridicându-se în fața botului bont al fregatei. Era lată de o sută optzeci de kilometri și se întindea spre joncțiunea cu alte cinci traverse aflate la patru sute de kilometri distanță.

— Nigel?

— Contact pierdut, raportă subrutina IC.

— Presupun că ăsta-i un lucru bun, observă Mark. Dovedește că materialul continuă să fie electrorepulsiv. Chestia asta încă nu-i moartă.

— Exact.

Ozzie schimbă din nou direcția, îndreptându-se în sus către traversă. La cincizeci de kilometri depărtare, viră pentru a zbura paralel cu ea; nu cuteza să se apropie mai mult. Fluvii vaste de luminescență pâlpâiau, aprinzându-se și stingându-se în adâncul materialului întunecat.

— Haide, Nigel!

Reduse accelerația la doi *g* constant.

— Crezi c-o să...

Din exteriorul Cetății Negre, *Scylla* lansă un distrugător cuantic, după care reveni instantaneu în hiperspațiu. Proiectilul interceptă o navă Dyson și transformă un procentaj modest din masa ei direct în energie. Pentru o fracțiune de secundă, un output de radiații egal cu al unei stele de mărime medie contamină spațiul din jurul Cetății Negre. Irupse prin cele patruzeci și opt de găuri-de-vierme pe care LuminăDimineațăMunte le deschisese din coloniile sale de la giganta gazoasă și distruse generatoarele din partea cealaltă și tot ce prinsese în interiorul fasciculelor. Toate navele Dyson din jurul Cetății Negre străluciră aidoma unor comete când se vaporizară, lăsând în urmă dâre de molecule muribunde prin vidul alb sclipitor.

Radiații ultradure răbufniră prin sfera din zăbrele exterioară, decimând navele și proiectilele din interior. Aflată în siguranță în conul de umbră al materiei electrorepulsive, *Caribda* zbură mai departe nevătămată în timp ce radiațiile se revărsau de ambele părți ale masivei zăbrele din rețea.

— Asta zic și eu *focul iadului*, murmură Ozzie.

Plasma de sub *Caribda* căpătase o culoare violet transparent letală. Senzorii vizuali puteau distinge toate celelalte trei sfere din zăbrele. Nucleul rămânea o pâclă impenetrabilă.

— Crezi că sferele interioare mai pot rezista la o explozie ca asta? întrebă Mark.

— Cine știe? Totuși Nigel avea dreptate. Oricum făceam asta, când declanșam bomba-flamă. Nu pierdem nimic, dac-o facem de două ori.

— Nigel Sheldon i-un tip destul de inteligent, este? rosti Mark admirativ.

— Mda. Surâsul lui Ozzie îngheță: Destul de inteligent...

Alimentă propulsia secundară a fregatei și plonjă cu opt *g* direct spre a doua sferă din zăbrele.

* * *

A patra sferă din zăbrele era alcătuită dintr-un material ce părea complet neutru, lipsit de orice proprietăți detectabile. Nu avea nici măcar masă pe care s-o poată descoperi senzorii; tot ce exista era limita ei fizică. La fel ca sferele anterioare, nu fusese deloc afectată de potopul de energie al distrugătorului cuantic. Ozzie pilotă *Caribda* prin ea, fără nicio problemă. Deceleră la un vector de viteză care-i menținea staționari relativ față de nucleu și extinse toți senzorii.

Inelele erau în tumult. Oscilau și se întindeau, ridicându-se și coborând din aliniamentul lor prin ecliptică. Cablurile negre ce mențineau laolaltă inelul exterior, „salba de margarete", se flexionau ca niște bucăți de elastic, străduindu-se să limiteze fluctuațiile sălbatice ale discurilor lenticulare. În interiorul său, inelul verde, care fusese uniform când îl înregistrase *A doua șansă*, suferea acum fenomene curioase: proeminențe apăreau pe neașteptate, expediindu-i unde lente peste suprafață. Firele argintii aproape că se rupeau, iar inelul de lumină stacojie era presărat de fisuri negre.

Inelul poreclit „Scântei" era cel mai afectat. Luminile de smarald și chihlimbar cu cozi de comete erau azvârlite de pe orbitele lor simplă printr-o singură contorsiune întunecată, aidoma unor ioni ce valsau în jurul unei anomalii magnetice. Aveau nevoie de o orbită întreagă pentru a reveni în plan, pentru ca apoi să fie iarăși zguduite.

— Ăsta-i băiatul nostru rău, murmură Ozzie.

Scanarea cuantică îi arătă configurația de câmpuri de distorsiune alungite ce radiau dintr-un singur punct, în timp ce se roteau lent prin inelul scânteietor.

— Ăsta-i bățul băgat în roate.

— Am încărcat ținta, anunță Mark, centrul configurației de câmpuri. Se va îndepărta la cinci mii de kilometri și va străpunge inima nenorocitului.

— Ești cel mai tare, rânji Ozzie.

— Lansare!

Caribda abia dacă vibră când distrugătorul cuantic țâșni din tubul său. Ozzie întoarse fregata și acceleră violent în sus prin sfera din zăbrele.

* * *

Bradley aterizâ în șanțul de scurgere puțin adânc de lângă Autostrada 1. Solul era umed și moale și-i absorbi impactul. Se ghemui într-o adâncitură și încremeni. Stratul cromomimetic exterior al costumului îl zugrăvi în tonuri palide de gri și verde, pentru a corespunde cu smocurile de iarbă și noroiul în care poposise. Toate celelalte sisteme își reduseră consumul. Bateriile termice îi absorbiră căldura corpului, îngăduind învelișului costumului să adopte profilul de temperatură al șanțului. O rază micuță de lumină pătrunse printr-o fantă din vizorul său, luminându-i ochii. În exterior, mașinile blindate derapau. Una suna urât. Zgomotul motoarelor lor se îndepărtă în efect Doppler. Respirația îi răsuna puternic în urechi, concurată doar de bătăile inimii.

Lumina pâlpâi. Mobili soldati alergau pe lângă el; câțiva plescăiră pe fundul șanțului. Trecură la numai câțiva centimetri.

Destinul — al meu, al lui Starflyer, al omenirii, al Dysonilor — este decis de distanța asta micuță. Și totuși destinul meu a cunoscut în trecut și întorsături mai ciudate decât aceasta. Poate că cerurile visătoare îmi vor surâde azi.

Mișcările din exteriorul costumului său încetară. Bradley activă un singur senzor și scană în jur. Nu se zărea niciun semn imediat al mobililor. Se ridică și privi armata de extratereștri care se îndepărta. Undeva pe Autostrada 1 o mașină blindată explodă.

Păstrându-și costumul în mod stealth complet, Bradley se grăbi despre nava extraterestră gigantică. Deschise senzori pasivi, știind semnalul pe care avea să-l recepționeze.

* * *

Nici sunet, nici imagine, la început, ci mai degrabă un melanj de senzații — pentru cei care știau cum să-l interpreteze. Complexul cântec electronic satura undele aeriene, emis din toate direcțiile

pentru a cuprinde valea. Armonicele care-l înconjurau pe Bradley aveau o unitate remarcabilă prin complexitatea ei. Melodiile se ridicau și coborau, contopindu-se într-o minte coerentă. Corpuri, extraterestre și umane, care își partajau toate părticelele: amintiri, gânduri, senzații. Bradley înaintă prin ele, primindu-le cunoașterea extinsă, adăpându-se din ea. Privi cei trei oameni în costume blindate care alergau pe șosea urmăriți de noi — grijuliu ca războinicii oameni să nu poată interveni în decolare. Observă numeroasele fațete tehnologice ale navei stelare modernizată și ajustă sistemele care interacționau reciproc — dornic pentru sfârșitul îndelungului exil. Menținu câmpul de forță în jurul navei — decis ca nicio armă să nu-l penetreze. Trecu în revistă senzorii ce acopereau valea — alert la orice intruziuni.

Locul și scopul fiecărui corp erau individualizate, totuși gândurile lor erau omogenizate, reproducându-și originea. Direcția și scopul proveneau dintr-o singură sursă: Starflyer.

Trecu din liftul schelei în nava stelară, trezind în integralitate mașina gigantică. În scurt timp va pleca, pentru a dispăru printre stele. În siguranță. Liber.

* * *

Bradley îi ceru câmpului de forță din jurul navei stelare să-l lase să treacă. Ținând seama de originea lui Starflyer, docilitatea era logică. Imobilul îi conduce pe toți — nimic nu se abate de la asta. Starflyer era totuși mult mai sofisticat decât un imobil Dyson standard, așa că nu avea aceeași reticență în a îngădui electronicelor să aibă funcții de control asupra mașinăriilor. Electronicele îi erau auxiliare la fel ca mobilii; el le programa și le stabilea parametrii. Ele îl ascultau.

Acela îi era punctul slab, Bradley o știa, identic cu al oricărui Dyson. Nu înțelegea independența și nici rebeliunea. Mobilii săi, indiferent dacă erau crescuți în bazine de coagulare din propriile sale nucleoplasme modificate genetic, sau dacă erau oameni ale căror creiere fuseseră subsumate chirurgical și electronic pentru a-i găzdui propriile rutine de gândire, erau parte din el. Gândurile lor erau gândurile lui, copiate și instalate din creierul său.

Niciunul nu se abătea de la ele. Starflyer nu putea concepe deviația sau trădarea, așa că nici ei nu puteau.

Securitatea era un concept unidimensional pentru el. Își luase precautii pentru a se păzi fizic și politic de nativii oameni, pe măsură ce își insinuase mobilii oameni în societatea lor Commonwealth. Acela era nivelul de siguranță pe care-l determinase ca fiind necesar pentru a-i asigura supraviețuirea — o strategie încununată de succes.

Niciun om nu putea sparge rețeaua electronică din valea Institutului. Întrucât erau o extensie a minții lui Starflyer, procesoarele ascultau doar ordinele cu descendență internă. Rețeaua și procesoarele nu dețineau însă abilitatea de a discrimina între un ordin primit de la un mobil autentic și un om care-și amintea „limbajul" neural al lui Starflyer.

În fața lui Bradley, câmpul de forță care proteja *Marie Celeste* își realinie structura pentru a-i îngădui să intre. Bărbatul alergă pe fundul cicatricei adânci și acoperită de iarbă pe care vasta navă extraterestră o brăzdase când lunecase pe sol înainte de a se opri în mod dezonorant. Câțiva mobili soldați patrulau lângă baza navei stelare. Mințile lor îi spuseră unde erau, în ce direcție priveau, unde vor privi în continuare. Senzorii și ochii lor nu văzură nicio clipă învelișul stealth al costumului său, când se grăbi în umbrele proiectate de duzele uriașe ale rachetelor cu fuziune. Alarmele de proximitate tăcură pasiv când le anunță procesoarele că prezența lui era legitimă.

Mobili și utilaje de construcții civile ridicaseră gradat nava din cicatrice și-i turnaseră dedesubt o platformă largă din beton sudat enzimatic, care să-i susțină greutatea. Suporturi fixau fuzelajul inferior deasupra solului. Bradley sui scara de metal a unui suport. O trapă de acces în compartimentul motoarelor de fuziune se deschise pentru el și se aplecă pentru a intra.

Primele descoperiri publicate de Institut cu privire la *Marie Celeste* fuseseră destul de corecte. În navă existau rachete de fuziune, rezervoare cu combustibil, cuve cu apă cu mediu controlat — ce conțineau celule extraterestre echivalente amibelor — și generatoare pentru câmpul de forță. După aceea publicul rămăsese convins că la interior nu mai exista absolut nimic altceva, că nu exista un sistem de susținere biotică și nici „cabine pentru

echipaj". O examinare mai detaliată arătase pasaje și tuneluri de acces (nepresurizate) remarcabil de similare cu cele pe care oamenii le-ar fi prevăzut în orice navă. Nu fuseseră găsiți roboți de întretinere. Prima concluzie fusese că pasajele respective fuseseră utilizate exclusiv pentru construire.

Chiar în centrul cuvelor se afla o incintă cu sistem de susținere biotică. Starflyer trăia în ea, alimentat cu celule de bază și apă purificată din cuve. Nu avea nevoie de spațiu suplimentar prin care să se deplaseze, nu existau facilități de relaxare și recreaționale, necesare oricărui om într-un zbor ce dura secole. El nu făcea decât să recepteze informații și să supervizeze sistemele navei. Când era necesar, declanșa ovulație de nucleoplasme într-o cuvă aflată în imponderabilitate, pentru a crește mobili adaptați la spațiul cosmic, care primeau misiunile de reparații. După ce-și terminau sarcina erau reciclați în substanțe nutritive pentru celulele de bază din cuve. La fiecare secol era creat un imobil nou care să găzduiască mintea lui Starflyer, deoarece corpul său îmbătrânea. Toate acestea se petreceau într-o incintă de treizeci de metri cubi, lesne de trecut cu vederea în examinarea preliminară a volumului de douăzeci și cinci de milioane de metri cubi al unei nave rău avariate la asolizare.

În compartimentul motoarelor nu existau lumini — alt aspect ce contribuia la mitul potrivit căreia nava era o „singură mașină compactă". Bradley își activă senzorii infraroșii la rezoluție maximă și înaintă prin pasajul strâmt, care se ramifica de câteva ori; unele deschideri urcau spre centrul navei aidoma unor hornuri verticale. Escaladarea ar fi durat prea mult pentru el. Găsi un coridor care mergea la prova și avansă cât putu de repede. Pereții coridorului erau din traverse, necăptușiți. Dincolo de ei, segmentele majore ale navei erau asamblate într-o grilă simplă. Grinzile individuale de metal vibrau; propulsiile cu fuziune își derulau secvența de aprindere. Peste două minute, nava avea să se ridice de pe planeta aceasta, pornind către pustiul curat al spațiului.

Bradley părăsi coridorul si se strecură prin interstitiul îngust dintre un rezervor de deuteriu si niște turbopompe de mărimea unor automobile. Cântecul mental al lui Starflyer rămânea per-

fect clar pentru receptorii săi, chiar și înghesuit în cavitatea metalică fără lumini.

— Mă mai ții minte? întrebă el.

Toți mobilii din valea Institutului încremeniră.

— Mă ții minte, așa-i? Am avut grijă să nu mă uiți.

Cântecul mental se modifică, pătrunzând în creierele tuturor mobililor umani din interiorul imperiului mental al lui Starflyer. Puse întrebări. Procesoarele autoderulară verificări, pentru a vedea de unde proveneau armonicele aberante.

— Ah, sunt aici, cu tine.

În exteriorul navei, cântecul se opri și se retrase.

— Doar nu credeai că voi rata momentul acesta, nu? Vreau să fiu alături de tine la decolare. Vreau să fiu sigur. Vreau să fim împreună când vom muri.

Suspiciunea se întări, până ce cântecul mental deveni îndeajuns de puternic pentru a exercita o apăsare spectrală dureroasă pe urechile lui Bradley.

— Bombe... software kaos... agenți biologici... Am uitat care dintre ele. Sunt ascunse undeva la bord. Nu-mi amintesc unde sau cât timp am fost aici. Poate că nici n-am plecat de fapt.

Peste tumultul strident al cântecului mental, Bradley putea auzi mobili care alergau prin pasaje. Mii de mobili fuseseră trimiși și mișunau ca șobolanii, căutând orice indiciu despre poziția sa.

Bradley așteptă în beznă absolută, în timp ce gândurile lui Starflyer se convulsionau în îndoieli și furie. Așteptă, în vreme ce minutele ticăiră. Rachetele de fuziune își opriră secvența de aprindere.

— Mă întreb dacă vei decola. Vei fugi spre siguranța spațiului, știind că eu nu pot supraviețui mult? Sperând că sistemele redundante vor fi suficiente după sabotaj? Sau vei rămâne? Avariile pot fi reparate aici, pe sol. Acum însă elita Commonwealthului știe de existența ta. Va sosi cu supernavele sale. Nu-i vei supraviețui răzbunării.

Cântecul mental crescu într-un urlet de furie.

Bradley privi în jos. Sub tălpile sale, un mobil stătea pe coridor, cu tijele senzoriale curbându-se în sus pentru a-l privi. Explodă în mișcare, suind pe grinzi.

— Prea târziu, mă tem.

În afara navei se făcu beznă.

Bradley surâse și căldura zâmbetului său curse ca un balsam în cântecul mental discordant.

— Tu nu ne poți înțelege niciodată. Numai un om poate să înțeleagă cu adevărat alt om. Restul galaxiei este sortit să ne subestimeze. Așa cum ai făcut și tu.

Senzorii carcasei văzură zidul solid al megafurtunii năpustindu-se din Deșertul Înalt. Se ridică pentru o clipă deasupra munților înainte de a-i cuprinde și a răbufni în valea Institutului. Pentru câteva secunde câmpul de forță al *Mariei Celeste* rezistă asaltului sălbatic, radiind o lumină rubinie vie, până ce năvala titanică îi supraîncărcă generatorul. Un val de nisip și piatră înalt de cincisprezece kilometri care gonea cu cinci sute de kilometri pe oră se sparse peste nava neprotejată.

— Adio, dușmanul meu, rosti mulțumit Bradley Johansson.

* * *

Complet invizibile, cele două fregate stăteau una lângă alta în spațiul cosmic. La un milion si jumătate de kilometri depărtare, Cetatea Neagră sclipea ca un felinar livid de Halloween. Pe neașteptate străluci alb-albastru, rivalizând în magnitudine cu apropiata stea Dyson Alfa. Lumina se topi la fel de iute pe cum apăruse.

— Prin urmare în nucleul bombei-flamă a existat un soi de materie care să fie convertită, spuse Mark.

— Așa se pare, încuviință Ozzie.

— Nu pot vedea bariera.

— Mai așteaptă un minut, da? Sau mai degrabă, mai lasă o lună. Am atacat, toți, destul de rău Cetatea Neagră.

— Sferele din zăbrele sunt tot acolo, rosti Nigel încet și admirativ. Blestemăția a rezistat la doi distrugători cuantici! Anominii știu cum să construiască pentru a dăinui.

— Nici urmă de semnătură cuantică a bombei-flamă, anunță Otis. Se pare c-ai ucis-o, Ozzie.

Asteptară cinci ore, în timp ce plasma din interiorul sferelor din zăbrele se răci și-și stinse intensitatea. Apoi dispăru fără niciun avertisment.

— Hei, rosti Otis, în jurul sferei exterioare a apărut un fel de cochilie!

— N-o să zici „ți-am zis eu"? întrebă Nigel.

— Nțț, răspunse Ozzie. Bănuiesc că-ți sunt dator.

— Acolo se-ntâmplă ceva foarte bizar, spuse Mark. Nu-nțeleg nimic din datele-astea.

— Nici eu, aprobă Ozzie. Tu, Nige?

— Niciun indiciu.

Lumina dinspre Dyson Alfa dispăru complet; o dată cu ea pieri și cacofonia radiofonică a semnalelor lui LuminăDimineațăMunte.

— Misiune îndeplinită, zise Nigel. Putem să ne-ntoarcem acasă.

— Haide, haide, asta nu-nseamnă că s-a terminat. Nici vorbă! LuminăDimineațăMunte este tot acolo; o să-nceapă de la zero într-o sută de sisteme stelare.

— Ozzie, te rog, strici momentul.

— Dar...

— Acasă! Cu un mic ocol.

19

Vederea virtuală a lui Morton îi dădea iluzia luminii și spațiului. Fără ea știa că s-ar fi pierdut în cântecul de sirenă al nebuniei care răsuna ispititor în centrul minții sale. După ore de imobilitate în costumul blindat, fără absolut niciun input senzorial extern, era împins tot mai aproape de claustrofobia totală. Deși ceva din exterior izbutise totuși să ajungă până la el; din cauza metrilor de sol de deasupra, zgomotul furtunii fusese redus la o vibrație puternică pe care o putea simți prin căptușeala adaptoare de spumă a costumului. Când încetă finalmente, cronometrul din grilă îl anunță că trecuseră trei ore și jumătate.

— Trebuie să ieșim de-aici, îi spuse lui Alic.

— Așa-i, încuviință comandorul.

Ei doi stătuseră în beznă cu mâinile strânse laolaltă ca o pereche de copii speriați. Atingerea aceea le îngăduia să comunice. Morton nu era sigur că ar fi putut rezista fără contactul altei ființe umane. Nici măcar nu-și reamintea mare lucru din conversația lor; își oferiseră unul celuilalt povești despre femei și locuri în care fuseseră. Orice ca să țină izolarea cât mai departe și o dată cu ea știința că erau îngropați de vii.

Nu exista alternativă.

Când furtuna apăruse dinapoia munților și înghițise ultimele piscuri, dispuseseră de patru, maximum cinci secunde înainte de a fi izbiți. Alic trăsese cu lansatoarele de particule direct în sol și săpase un crater simplu de pământ fumegător.

— Înăuntru! urlase el.

Morton plonjase direct în groapă, lipindu-și costumul de al lui Alic. Pisica nu se clintise.

— Pisico! o implorase.

— Eu nu mor în felul ăsta, Morty, replicase ea simplu.

Bărbatul nici măcar nu reușise să-i răspundă. Alic trăsese din nou cu lansatoarele de particule, colapsând solul din jurul lor. Pisica îi păruse tristă; din toate săptămânile pe care le petrecuseră împreună, aceea era amintirea cea mai puternică cu care rămăsese acum despre ea.

După ce începuseră să-și sape drum spre exterior, bărbatul îi apreciase logica. Acumulatoarele energetice ale costumului său mai aveau doar cinci la sută încărcătură și pământul era compactat. Își amintea vag că, dacă te prinde o avalanșă, ar trebui să te ghemuiești, pentru a crea un spațiu. Nu existase timp pentru nimic altceva decât instinctul cel mai fundamental de supraviețuire. Craterul din sol oferea o șansă de supraviețuire. Zidul imposibil care se prăbușea peste el nu i-o oferea.

Avusese nevoie de două minute pentru a mișca mănușa și a bătători pământul din jurul ei. Electromuscularele forțaseră la limita puterii lor. După mână, urmase antebrațul și în cele din urmă putuse mișca tot brațul într-o cavitate mică. Începuse să sape. Fuseseră necesare ore.

— Deasupra noastră n-a fost atâta sol, repetase el.

— Navigația inerțială este perfect funcțională, replicase Alic de fiecare dată. Ne îndreptăm în sus.

Acumulatoarele secătuiseră cu o viteză alarmantă, pe măsură ce oamenii se zvârcoliseră si scurmaseră. Căldura era o problemă uriașă; costumele continuaseră să pompeze excesul de căldură prin suprafețele externe, însă solul nu era bun conductor termic. Începuse să se acumuleze în jurul lor. Altă problemă în privința căreia Morton nu putea face absolut nimic.

La șapte ore după sosirea furtunii, mănușa lui răzbătu în aer deschis. Suspină de ușurare și săpă ca un nebun, silindu-și costumul înainte, fără să-i mai pese dacă era metoda cea mai bună. Claustrofobia se târa în urma lui, refuzând să plece. Pământul i se fărâmița în jur și până la urmă bărbatul ieși din groapă sub lumina începutului serii, plângând de ușurare incoerentă. Apăsă încuietorile de urgență, lepădând secțiuni din costum de parcă ar fi fost în flăcări.

Alic apăru și el, împleticindu-se în patru labe. Morton îl ajută să se scoale. Rămaseră îmbrățișați multă vreme, lovindu-se pe spate unul pe celălalt, aidoma unor frați care se revedeau după un secol.

— Am făcut-o-n pizda mă-sii! spuse Morton. Suntem invincibili!

Alic se desprinse din îmbrățișare și privi pentru prima dată pe îndelete în jur. Expresia feței îi deveni îngrijorată.

— Unde dracu' suntem?

Morton se uită finalmente la împrejurimile lor. Primul său gând fu că săpaseră kilometri întregi și ieșiseră în cu totul alt loc... poate chiar pe altă planetă. Stăteau într-un deșert. Nu avea nisip și pietre arse de soare, dar întinderea de pământ răscolit și fragmente de piatră întunecată nu avea nici măcar un fir de iarbă sau un copac. De asemenea, nu exista nicio dovadă că viața ar fi vizitat vreodată locul acesta.

Ridică ochii spre munții care baricadau orizontul vestic și apelă un fișier de hărți, integrându-l cu funcția de navigație inerțială a inserției sale. Piscurile corespundeau cu limita estică a lanțului Dessault, imediat în exteriorul văii Institutului. Se găseau în locul corect, însă acesta nu avea deloc forma corectă. Toate țancurile și steiurile fuseseră tocite și transformate în conuri înalte de piatră. Deși nu erau nici pe atât de înalte pe cât fuseseră. Zăpada dispăruse complet.

— A fost o furtună tare-a dracului, murmură Morton. Pân-acum nu l-am privit niciodată cu seriozitate pe Bradley.

Privi către est, convins că ar trebui să zărească vreun semn al furtunii. Orizontul era o linie perfect dreaptă între deșertul roșu-maroniu nou-apărut și cerul de safir glorios al lui Far Away.

— Probabil c-o să dea ocol planetei și-o să ne muște din nou.

Alic se uita la șaua lină unde se aflase Institutul.

— Nici urmă de *Marie Celeste*. Cred că planeta s-a răzbunat.

— Mda.

Morton începu să-și scarpine partea din spate a brațelor. Simțea mâncărimi în absolut tot corpul. Nici tricoul și pantalonii subțiri din bumbac pe care-i purta nu miroseau prea grozav.

— Și-acum?

— Am supraviețuit. Trebuie să mai existe cineva pe-aici.

* * *

Wilson privi cum coada înaltă a furtunii dispărea spre est. Munții din jurul deșertului înalt erau greu de întrezărit acum, fiindcă aveau aceeași culoare ca solul. Era o imagine minunată; în urma furtunii, văzduhul rămăsese perfect clar. Nicăieri nu se zărea niciun nor. O acalmie totală cuprinsese lanțul Dessault. Dacă regreta ceva, atunci era faptul că furtuna curățase zăpada de pe munții răsăriteni. Munții adevărați meritau căciuli de nea pentru a-și completa măreția.

— S-a terminat, amirale, rosti Samantha.

— Ești sigură? Mi se pare o afirmație plină de îndrăzneală.

— N-ai văzut nava decolând, nu?

— Nu, n-am văzut-o. Zâmbi înaintea convingerii ei: Si ai dreptate. Ar fi trebuit să văd propulsiile de fuziune, dacă s-ar fi declanșat. Planeta voastră s-a răzbunat.

— Mulțumesc, amirale. Mulțumită ție a fost posibil.

— Sper doar că furtuna se va stinge în curând.

— Estimăm că asta se va întâmpla pe Marea Stejarului; din ea se vor desprinde acolo uragane obișnuite, dar trunchiul principal își va fi pierdut deja de mult puterea.

— Interesantă teorie. Datele marțiene v-au ajutat să efectuați calculele?

— Da.

— Asta-i o mulțumire foarte mare pentru un fost astronaut NASA ca mine. Multumesc, Samantha. Felicitări, ție și colegilor tăi.

— Amirale, echipa noastră care ar fi trebuit să facă observările va ajunge la tine în zece până la cincisprezece ore și te va escorta până jos. Dacă ai putea ajunge în extremitatea sudică a Scaunului Afroditei, veți face jonctiunea acolo.

— Îți multumesc tare mult, Samantha, totuși voi rămâne aici. Bănuiesc că apusul va fi spectaculos.

— Amirale... ăăă, nu vreau să... Nu te simți bine?

El își coborî ochii spre picioare. Sângele încetase finalmente să supureze pe lângă spuma epoxidică. Nu-l mai supărau și abia le mai simțea. O tremurătură puternică îi zguduia la răstimpuri trunchiul. Lava pe care stătea devenise destul de rece.

— Sunt bine. Spune-i echipei tale să se întoarcă. Și-ar irosi vremea. Mă tem că nu mai sunt pilotul care am fost cândva.

— Amirale?

— Aveți o planetă minunată și stranie, Samantha. Acum când Starflyer nu mai există, folosiți-o cât mai bine.

— Amirale!

Wilson închise legătura. Femeia îi dorea binele, dar ea ar fi vrut să vorbească, ori el nu avea nevoie de tovărășie acum. După atâta vreme era o adevărată revelație, însă nu se mai temea de moarte, în niciun caz după ce Oscar și Anna îi arătaseră drumul.

Îi vor găsi trupul, îi vor extrage memocelula și-l vor re-via. Era sigur în privința asta. Dar cel care va continua în viitor nu va mai fi *el*. Wilson nu acceptase niciodată forma aceea de prelungire în felul în care o făceau generațiile născute în Commonwealth. Modul lui de gândire, vechi tocmai din secolul al XXI-lea, era tare greu de abandonat.

Nu-i totuși un loc rău în care să se sfârșească totul, mai ales după trei sute optzeci de ani. Am zburat și am ajuns pe muntele cel mai înalt din galaxie și am ajutat la înfrângerea monstrului. Păcat că n-am rămas și cu fata. Bănuiesc că ea va fi re-viată, cu memoria editată. Poate că clona ei și clona mea vor avea un viitor frumos împreună. Ar fi drăguț.

Gerul se strângea lent în jurul său. Wilson continua să privească planeta. Se uita la umbrele ce se lungeau și la atmosfera aflată hăt dedesubt care se încețoșa în auriu.

* * *

O formă mare și neagră luneca prin ceruri, ocultând stelele.

Așadar acesta este sfârșitul.

* * *

Durere, tocmai când crezuse că totul se încheiase. Străpungătoare, dintr-o parte în cealaltă. Costume spațiale. Gravitație redusă. Un elipsoid lung și negru oprit pe regolitul gri-maroniu. Ecluza se deschise, o scară se extinse.

M-am prăbușit. Pe Marte. Asta-i expediția de salvare din Ulysses?

— Amirale, tin-te bine! Haide! *Exploratoarea* este pe orbită, te ducem imediat la facilitatea ei medicală. Ține-te bine! Sunt Nigel. Mă tii minte? Ține-te bine! Ai înțeles?

Dar ce-i cu drapelul? În sol nu-i înfipt niciun drapel. Crezusem c-am făcut asta. Este întotdeauna primul lucru pe care trebuie să-l faci când asolizezi pe o planetă. Așa scrie în manual.

* * *

Mellanie nu dorea să deschidă ochii. Se temea de ceea ce ar fi putut să vadă. Nu mai exista durere, însă corpul își amintea prea bine durerea. Era aidoma unei fantome în jurul ei, zeflemisind-o, amenințând să revină. În asemenea măsură, încât credea că absența ei putea fi doar o iluzie. Încă putea să vadă oroarea de pe chipul Gisellei... Sângele care o înconjura ca o pâclă fină, în vreme ce se rotea neajutorată... Arme cinetice ferfenițindu-i carnea...

— Sunt moartă?

Nimeni nu-i răspunse.

Lumină... Roșu-închis al interiorului pleoapelor. Cearșafuri care îi atingeau pielea. Petice rigide pe brațe. Majoritatea torsului îi era amorțit. Își putea auzi inima bătând.

Trebuie să fie bine.

Inspiră adânc și riscă o privire scurtă. Camera îi era vag familiară. Avu nevoie de o clipă să-și amintească: apartamentul Bermuda, conacul de pe Illanum. Lângă pat, un dulap mare de echipamente medicale, din care tuburi și sârme dispăreau sub așternut.

Asta-i, există și temnițe mai rele.

Cineva era ghemuit pe canapeaua de sub bovindoul mare și sforăia ușor. Lumina soarelui se filtra prin perdelele de voal alb și-i strălucea pe părul roscovan.

Vederea lui o făcu pe Mellanie să surâdă cu drag. *Băiat nebun!* O nedumerea prezenta lui acolo; decât numai dacă nu fusese închis aici de către Nigel.

Grila vederii ei virtuale funcționa în mod periferic. Îi ceru e-majordomului s-o reîmprospăteze și s-o aducă la statut operativ complet. O mulțime de pătrate erau întunecate; în principal insertiile ei.

— Ce li s-a întâmplat? își întrebă e-majordomul.

— Ai primit grefe extinse de clone, primi răspunsul. Sistemele lezate și COtatuajele n-au fost încă înlocuite. Unele sisteme funcționale au fost înlăturate.

Cele ale IC, înțelese ea. Apoi citi data zilei.

— Trei săptămâni? Am fost inconștientă timp de trei săptămâni?

— Corect.

— De ce?

— Timpul necesar tratamentului medical.

— Ah...

Acum nu mai dorea realmente să se uite sub cearșaf.

Orion se foi, văzu că era trează și se sculă fulgerător.

— Te simți bine?

— Așa cred. Încă n-am încercat să mă mișc.

— Infirmierele au zis că vor mai trece câteva zile până să te poți ridica. Se apropie de pat și o privi cu admirație: Te simți realmente bine? Am fost speriat rău de tot. Au petrecut atât de mult timp, tratându-te... Medicul-șef zicea c-au trebuit să crească bucăți noi. Nu știam că se poate face așa ceva.

— Se poate. Ăăă... Orion, tu de ce ești aici?

— Au spus că pot să fiu prezent când o să te trezești. Brusc, deveni teribil de neliniștit: De ce? Nu vrei să fiu aici?

— Nu... de fapt, mă bucur că esti.

În momentul acela n-ar fi dorit să dea ochii cu prea mulți oameni. Cu băiatul era însă altceva.

Zâmbetul lui fu euforic.

— Serios?

— Da.

Mâna lui înaintă spre locul unde mâna ei stătea peste cearsaf, după care se retrase fulgerător.

— Suntem arestați? îl întrebă ea.

— Cum? Ah, nu! Cei de la securitate au fost foarte drăguți când ambulanța te-a adus aici. Au zis că Nigel Sheldon e supărat foc pe tine. Dar totul a fost în regulă de când s-au întors el și Ozzie.

— De unde s-au întors?

— Au zburat la Dyson Alfa și au repornit generatorul barierei. Emisiunile de știri nu mai prezintă altceva.

— Ah...

Și eu am ratat totul!

— Chiar acum nave de război ale Dinastiilor pleacă în misiuni Firewall. Agenți extratereștri au fost arestati în Commonwealth, iar pe Far Away a fost o furtună mare care l-a omorât pe Starflyer și multe alte chestii. Tochee și cu mine abia mai ținem pasul.

— Nigel s-a-ntors?

— Da. Mi-a spus să te-anunț că oferta a fost suspendată. Ce-nseamnă asta?

— Mi-a promis un interviu; asta-i tot.

— Aha. Și a mai trecut un tip, Morton. A zis c-o să știi unde să-l găsești, dacă vrei.

— Așa-i.

Nu se putea sinchisi s-aștepte?

— Mellanie, unde vrei să mergi după ce-o să te faci bine?

— E cam devreme ca să... Cum mi-ai spus?

Orion plecă fruntea stingherit. Scoase din buzunar o foaie de hârtie. Era extrem de mototolită, de parcă fusese recitită de nenumărate ori.

Mellanie își recunoscu caligrafia. O scrisese ea cu mâna ei, chiar în camera aceasta.

Dragule Orion,

Îmi pare rău că a trebuit să te las așa. Nu vreau, dar nu sunt nici măcar cine crezi tu c-aș fi. Adevăratul meu nume este Mellanie. Într-o bună zi o să-ți explic, dacă vei dori vreodată.

— Am izbutit să aflu majoritatea poveștii, spuse tânărul. Cine ești... și toate... că te-a trimis IC. Ozzie mi-a explicat.

Femeia își simțea gâtul strâns într-o gheară oribilă.

— Atunci de ce mai ești aici?

— Ți-am zis, ei mi-au spus că pot să stau.

— Păi... dacă știi...?

El se întinse, cu îndrăzneală de data aceasta și-i îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz.

— Nimic din toate chestiile alea nu-mi schimbă ceea ce simt pentru tine.

Mellanie începu să plângă. Nu era pur și simplu corect ca Orion să fie singurul din univers căruia să-i pese realmente de ea. *De ce nu l-am putut întâlni înaintea celorlalți?*

— Nu pot să fac asta. Nu sunt potrivită pentru tine.

— Ba nu-i adevărat, nu mai spune așa.

— Orion, nu sunt o fată cuminte... câtuși de puțin.

Orion îi aruncă un surâs fugar, șmecheresc.

— Mda. Îmi amintesc. Cumva, speram că vei fi tot așa cu mine.

Ea îl cuprinse cu mâna după ceafă și-l apropie pentru un sărut.

* * *

Administratorul stătea în exterior, lângă intrarea principală a clădirii vechi cu cinci niveluri, supraveghind 'botul de întreținere care demonta firma. Paula privi cum tentaculele electromusculare o aruncară în căruciorul din sârme al unui trolibot. Ridică după aceea firma veche, o plasă pe zidul din piatră și începu să-o fixeze cu șuruburi. Femeia surâse, zărind literele familiare.

— Madame!

Fața administratorului se lumină. Se aplecă adânc.

— V-ați întors! Bine ați venit, bine ați venit! Lumea și-a regăsit echilibrul mental.

— Mulțumesc, Maurice, rosti ea cu sinceritate. Este o ușoară exagerare, dar sentimentul este realmente plăcut.

El o sărută pe ambii obraji.

— Toți vă așteaptă înăuntru. Îmi permiteți?

Indică geanta mică din plastic pe care ea o strângea în mâna stângă.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc.

Paula inspiră adânc și sui treptele. Când ușile se deschiseră, 'botul de întreținere începuse să lustruiască firma. Femeia se opri și privi literele vechi de alamă care străluceau din nou sub razele soarelui parizian.

DIRECTORATUL INTERSOLAR COMMONWEALTH
DELICTE GRAVE

Prima persoană pe care o întâlni când intră în biroul de la ultimul etaj fu Gwyneth Russell.

— Șefa! exclamă Gwyneth. Bine-ai venit! Și felicitări! Director-adjunct... Era timpul.

— Da, așa-i, nu-ți poți petrece toată viața în același făgaș.

Gwyneth o privi, total surprinsă.

— Absolut. Eu sunt celibatară și fără obligații pentru următorii cincisprezece ani, până iese Vic din gaura-de-vierme Boongate. Te invit la un pahar diseară? Știu niște cluburi bune, c-o mulțime de băieți dulci la prima viață.

— În seara asta, nu, însă cândva, da.

— S-a făcut!

Înapoia lui Gwyneth, ceilalți investigatori se ridicară în picioare la birourile lor și aplaudară cu entuziasm. Paula simți realmente că i se învăpăiază obrajii. Privi în jur la fețele familiare și încuviință din cap apreciativ.

— Mulțumesc, mă bucur să vă văd pe toți iarăși fără uniforme, rosti ea.

Ei tăcură imediat, cu zâmbete largi pe chipuri.

— Se obișnuiește ca noul șef să spună că vor fi unele schimbări, totuși cred că toți am avut parte de suficiente schimbări. De-acum încolo este strict meseria așa cum obișnuia să fie. De aceea peste o oră doresc o ședință cu toți investigatorii-șefi, pentru a stabili prioritatea cazurilor curente. De asemenea, azi și mâine voi examina dosarele personale pentru a vă vedea rezultatele recente și a reconstrui echipe după pierderile suferite în perioada Marinei. În cele din urmă, vreau să-i urez lui Hoshe Finn bun-venit printre noi; sunt convinsă că se va adapta perfect.

Hoshe îi surâse și-și înălță în semn de salut cana cu ceai de plante.

Alic Hogan se afla în cabinetul directorial și-și strângea obiectele personale într-o cutie. Îi aruncă Paulei o privire pe jumătate vinovată, când intră în cameră.

— Scuze, șefa, credeam c-o să vii abia peste o oră. Cum a mers cu Directorul?

— Ușor. Ședințele departamentale sunt în cel mai fericit caz o pierdere de vreme: se discută numai bugete și politică internă. Nimic util sau relevant.

— N-o să ai probleme, acum când ești susținută de familia Burnelli. În cinci ani, tu vei fi Director.

— Hmm... Paula înclină capul pe un umăr și privi afară prin fereastra mare: Adoptată, din nou.

— Poftim?

— Nimic. Până acum nu-mi dădusem seama că de aici nu poți vedea Turnul Eiffel. Din vechiul meu cabinet se putea vedea.

Alic înghesui ultimele hârtii în cutie.

— Ăăă... știi că ăla mi-a fost alocat de administrația clădirii.

— Foarte simbolic.

Paula se așeză la birou și-și scoase planta rabbakas din geantă. Floarea se vestejise, dar alt vlăstar roz începuse să răsară din tulpina scurtă și neagră. Alături de ea fu așezată hologramа familiei Redhound. După aceea femeia scoase un cub de perspex de mărimea pumnului, cu o memocelulă înglobată în mijloc.

— Sunt realmente încântată că rămâi, Alic, zise ea.

— Nu văd să m-aștepte vreun viitor prea grozav alături de amiralul Columbia. Ăăă... am fost surprins că ai fost de acord să mă accepți în biroul Paris.

— Din câte am auzit, l-ai apărat pentru ceea ce știai că era corect. Asta înseamnă că te afli în locul potrivit.

— Mulțumesc.

— Oricum, după Far Away, ți-ai fi putut alege orice doreai în aparatul civil.

— Mi-a plăcut destul de mult să lucrez aici, în ciuda politicilor.

— Da, oricum ele ar trebui să fie considerabil reduse de acum înainte. Columbia are destule de făcut deocamdată. Presează Senatul pentru implicarea Marinei în divizia de explorare TSC.

Alic fluieră încetișor.

— Sheldon ce-a zis în privința asta?

— Să spunem doar că n-a fost foarte entuziasmat. Ei doi se mai luptă și pentru a căpăta recunoașterea pentru Firewall. Mă aștept ca nu peste mult timp să-l vedem pe Columbia candidând la președințe. La ora unsprezece am programată o ședință cu avocații biroului nostru și cu procurorul de la Directoratul Justiției, la care aș dori să participi și tu.

— Nicio problemă. Care-i subiectul?

Paula ridică cubul din perspex.

— Un caz interesant. Gene Yaohui, cunoscut drept căpitanul Oscar Monroe. Îl re-viem și apoi îl predăm Directoratului Justiției pentru judecată și suspendare, sau îl ținem aici pentru cei o mie de ani?

Alic privi surprins cubul.

— Ăsta-i?

— Da. L-am recuperat pe el și pe Anna Kime din canionul Străjerul. Anna este în procesul re-vierii, cu o editare de memorie corespunzătoare pentru a înlătura contaminarea Starflyer, potrivit clauzelor amnistiei Doy. Contactele mele m-au anunțat că avocații lui Wilson Kime ne vor solicita să-i predăm memocelula lui Oscar pentru custodie pe York5. Dacă se va întâmpla așa, Kime îl va re-via cu siguranță. Se vor exercita multe presiuni politice asupra Directoratului Justiției pentru a abandona acuzațiile legate de gara Abadan: referințe de la personaje cu greutate, cereri cu încărcătură emoțională pentru reabilitarea lui, susținând că și-a plătit datoriile față de societate, precedentul pentru anularea sentinței care a fost stabilit de trupele Marinei pe 23Pierdute, chestii de felul ăsta... Ar trebui să fie o dispută destul de interesantă în tribunal.

Zâmbi și privi cu interes memocelula.

— S-ar putea chiar ca eu să pierd.

— Tu? Mă-ndoiesc.

* * *

— Marea este chiar afară! chițăi Barry alergând prin casă. Se aruncă în brațele lui Mark: Chiar acolo, tati!

Mark ciufuli părul fiului său.

— Ți-am zis c-așa va fi.

— Pot să intru acum? Te rog! Te rog!

— Nu.

Mark arătă movila de cutii și lăzi pe care troliboții le descărcaseră din camionul cel mare de transport. Prin ușile larg deschise îi zărea, aducând mai multe cutii. *Cum am reușit să acumulăm atât de multe lucruri și atât de repede? Pierduserăm totul în Valea Ulon.*

— Nu poți, nu știu unde ți-e slipul. În plus, nu știu nici cum sunt curenții.

Ceea ce era o minciună sfruntată; fișierul-broșură al companiei de dezvoltare garanta că plajele Domeniului Mulako aveau climat și maree blânde.

— Unde-i marea? întrebă Sandy, când pătrunse pe ușa din față, ținându-și în brațe rucsacul.

— Afară, vino!

Barry o prinse de mână si cei doi o luară la fugă prin salonul uriaș, pentru a ieși pe verandă. Panda lătră sonor și porni după ei. Peluza ce urma verandei fusese plantată recent cu brazde de gazon, iar grădinoboții încă aranjau noile garduri vii. Peluza se sfârșea printr-o dună lungă, care se ridica peste apa azurie și plaja privată de nisip alb. O lizieră de palmieri fusese plantată pe o latură a peluzei, izolându-i de restul domeniului. Până atunci Mark nu mai văzuse niciodată atâtea lucrări de construcții civile într-un singur loc, nici chiar pe Cressat. În dimineața aceasta ei sosiseră în gara Tanyata, care cunoștea la rândul ei o expansiune masivă, și porniseră pe șoseaua de pe coastă. În exteriorul capitalei înfloritoare, terenurile din lungul țărmului erau un șantier gigantic, cu dezvoltatorii oferind locuințe exclusiviste pe domenii private de câte șapte-opt hectare. Mark cumpărase lotul aflat în extremitatea estică a domeniului, acolo unde începea Parcul Național. Nu aveau nevoie de ipotecă; Dinastia Sheldon achitase totul, deși Nigel ar fi dorit ca el să opteze pentru ceva încă și mai grandios pe Cressat — de fapt, oferta fusese „orice și oriunde". Mark replicase nu, mulțumesc, nu era stilul lui să trăiască într-un conac. Nu dorea nici să fie rentier; văzuse ce se petrecea cu copiii Dinastiilor și nu intenționa să se întâmple la fel cu Barry și Sandy. De aceea acceptase funcția de director la Alatonics, principalul producător de 'boți al Dinastiei, care-i plătea un salariu colosal — iar după felul cum creștea Tanyata, avea să-l merite. Imigrația ajunsese la un sfert de milion de oameni pe săptămână, în majoritatea refugiați de pe 23Pierdute. Când toate aranjamentele fuseseră terminate, Liz discutase cu arhitectul timp de o săptămână, proiectând casa mare și spațioasă, care, pentru a fi cinstit, era un mic conac. După ce ajunsese aici, parcă nici nu era reală.

— Nu intrați în apă! strigă el în urma copiilor. Vorbesc serios!

Privi în jurul holului mare, străduindu-se să-și amintească unde dădea fiecare ușă. După aceea zări urmele lăsate de basche ții lui Barry pe podeaua din lemn de esență tare bine lustruită și făcu o grimasă.

— Vezi dacă există vreo fembotă, îi ceru e-majordomului.

Liz intră, purtând în brațe o cutie plină cu ceramică.

— Ia ghici?

— Ăăă...

— Tocmai au sunat cei cu mobila. N-o să livreze nimic până joi.

— Păi... asta-i abia peste două zile. Ce-ar trebui să facem pân-atunci? N-avem prea multe mobile.

Tot nu se putea obișnui cu mărimea camerelor; era ca o casă alcătuită din hangare. Puținele obiecte pe care le aduseseră cu ei nu aveau să-i umple nici măcar cabinetul, cu atât mai puțin saloanele de recepție.

— Bună întrebare. Triajul de la gară este un talmeș-balmeș. Containerul este pe-acolo pe undeva. Așa cred ei... Liz privi bănuitor corpurile de iluminat din hol: Asta nu-i ce-am comandat eu.

— Nu?

Lămpile perlate și aurii îi plăceau lui destul de mult.

— Nu! Unde dracu-i reprezentanta companiei dezvoltatoare? Ar fi trebuit să ne-aștepte la sosire.

— Da, scumpo.

— Ce-i aia? (Liz se întorsese și privea spre partea din față a casei, unde o dubă de curierat MoZ Express oprise lângă camion.) Nu contează, aflu eu.

— Vrei să te-ajut la despachetarea cutiilor?

— Nu. Uită-te la emisiune, începe imediat. Toate portalurile au fost instalate... poate dă dracu' să nu fie!

Mark scotoci grăbit prin cutii până găsi o pernă mare de podea și o duse în salon. O așeză peste urmele de basche ți. Liz l-ar fi omorât pe Barry, dacă le-ar fi văzut.

Se instală și ceru matricei de management a locuinței să acceseze emisiunea lui Michelangelo. Portalul proiecta imaginea peste jumătate din podeaua goală. Rezoluția și definiția de

culoare erau superbe, în ciuda razelor de soare ce pătrundeau prin ușile deschise ale verandei.

Michelangelo era îmbrăcat într-un costum de mătase purpurie fluid și stătea singur în mijlocul studioului.

— Salut, tuturor! Aceasta este emisiunea căreia îi facem reclamă de două săptămâni, cea despre care am promis că vă va prezenta adevărata poveste dinapoia războiului. Și, credeți-mă, nu glumesc! Pentru a dovedi-o, îl avem chiar aici în studio, pe Nigel Sheldon!

Imaginea focaliză pe un șir de scaune; Nigel stătea la un capăt și zâmbi către audiența din studio, care începu să aplaude.

— Ozzie, însuși! anunță Michelangelo, de parcă nici lui nu i-ar fi venit să creadă lista invitaților. Amiralul în rezervă Wilson Kime... senatoarea Justine Burnelli... Investigatoarea-șef Paula Myo și cei doi oaspeți ai noștri *foarte* speciali: Stig McSobel, purtător de cuvânt pentru Păzitorii Individualității, și un mobil LuminăDimineațăMunte care conține memoriile lui Dudley Bose!

Michelangelo aplaudă invitații, apoi zâmbi învingător spre audiență, pentru a arăta cât de *realmente* fericit era cu următorul anunț.

— Și cu toate că practic și teoretic este emisiunea mea, intervievatorul nu poate fi desigur altcineva decât propria noastră Mellanie Rescorai!

Mark chicoti când imaginea transfocă pe Mellanie, care stătea înapoia biroului mare al lui Michelangelo.

— Ar fi trebuit să mergi, rosti Liz.

Bărbatul ridică ochii și zâmbi.

— Nicio șansă! Ții minte când m-a intervievat ultima dată?

— Mda, făcu Liz. Oricum livrarea era pentru tine.

— Da? Și ce este?

Femeia indică trolibotul. În coșul acestuia se aflau zece rucsăcele din felul celor în care elevii își luau mâncarea la școală.

— Era și un bilet.

Mark se încruntă când deschise plicul mic.

— „Proaspăt de la grădiniță", citi el. „Fericire în casa nouă. Ozzie."

Surâse larg și deschise primul rucsac.

— Hei, șampanie!

— Salată de crabi Millextow! exclamă Liz. Bomboane de ciocolată Thornton's! La naiba, avem nevoie de mai mulți prieteni bogați!

Cineva ciocăni la ușa din față. Când ieșiră în hol, zăriră trei persoane pe veranda umbroasă. Mark se strădui din răsputeri să nu se holbeze la cea mai înaltă dintre ele, un bărbat zvelt în kilt și tricou alb. Toate porțiunile de piele expusă îi erau acoperite de COtatuaje; pe craniul pleșuv sclipeau galaxii aurii.

— Salut, sunt Lionwalker Eyre, iar aceștia sunt partenerii mei de viață, Scott și Chi. Suntem vecinii voștri. Ne-am gândit să vă facem o vizită, să ne prezentăm.

— Vă rog, intrați, rosti Mark care avea probleme să nu se zgâiască la fermecător de frumoasa Chi. Nu știusem că aveam deja vecini...

— Oh, da, noi suntem de mai mult timp pe-aici, rosti Lionwalker cu un accent scoțian pronunțat. În mod normal, aș fi părăsit planeta de acum, fiindcă nu-mi plac mulțimile. Fără supărare! Dar nu mai există nici planete neaglomerate. Asa că cel mai bine este să te bucuri de ceea ce ai, nu?

— Tocmai ne pregăteam să deschidem o sticlă.

— La mijlocul după-amiezii? Genul meu preferat de vecini!

— Te cunosc, spuse Chi. Ești Mark Vernon *acela*.

— Of! Mark își supse burta cât putu de mult. Mă recunosc vinovat.

— De fapt, interveni Liz trecându-i un braț pe după umeri, este Mark Vernon *al meu*.

* * *

Bradley Johansson făcu singurul lucru pe care nu se aștepta să-l facă: deschise ochii.

— Sunt viu! exclamă el.

Gâtlejul lui avu dificultăți în a pronunța cuvintele și acestea se auziră complet eronat. Coardele vocale pe care le avea erau evoluate pentru sunete mult mai sofisticate și... cântece.

— Te-ai îndoit vreodată? întrebă Dansatorul-în-nori. Te-am numit prietenul nostru.

— Ah, făcu Bradley.

Încercă să se scoale în capul oaselor. Când își mișcă brațele, membranele aripilor le urmară, foșnind greoi. Își privi stupefiat trupul Silfen.

— Este real?

Dansatorul-în-nori râse.

— Dac-afli vreodată ce-i real să ne-anunți și pe noi, bine?

* * *

Fuseseră trei săptămâni foarte lungi în deșertul cel nou. Tom era obosit și murdar după zilele nesfârșite de examinare a solului nisipos și săparea nesfârșită de găuri. De asemenea, dorea să scape pentru nițel timp de scâncetele neîncetate ale lui Andy și de gătitul jalnic al lui Hagen — așa, pentru vreo zece ani. Poate că erau frați, dar asta nu-nsemna că suporta să stea alături de ei atâta vreme.

Păruse o idee bună după ce casa le arsese în Armstrong City din cauza psihopaților de Păzitori. Commonwealthul dorea să achiziționeze bucăți din nava stelară extraterestră distrusă și Marina plătea bani frumosi. Nu trebuia să faci nimic altceva decât să pleci în deșertul cel nou pe care răzbunarea planetei îl întinsese peste veldul dintre munții Dessault și Marea Stejarului, să baleiezi un detector de metale si să sapi acolo unde auzeai *ping*. Mulți se ocupau cu așa ceva. Pretindeau că deveniseră foarte bogați. Ți-ai fi dat mai greu seama de asta, judecând după hainele sau mașinile lor.

Tom și frații lui nu găsiseră niciodată nimic serios. Câteva resturi, bucățele mici de metal contorsionat, care, de fapt, ar fi putut proveni de oriunde. Dealerii din Zeefield nu ofereau bani buni pentru așa ceva. Căutătorii spuneau că dacă ar fi apărut ceva real, dealerii ar fi licitat unii împotriva celorlalți, ridicând prețul. Tom îi ura pe dealeri, dar unicul mod în care ar fi putut cunoaște prețul adevărat al resturilor ar fi fost să meargă tocmai până în Armstrong City, unde navele stelare ale Marinei veneau din două în două luni, pentru a vedea ce se descoperise. Drumul acela ar fi durat două săptămâni. Nu câștigau suficient ca să procedeze așa.

De fiecare dată când ieșeau în deșert, Tom era convins că *acum* vor da lovitura. Nava fusese uriașă și, potrivit dealerilor și altor căutători, alcătuită în majoritate din mașinării solide. Asta însemna că sub deșertul cel nou ar fi trebuit să fie îngropate segmente de mărimea unor case. Cât de greu putea fi să le găsești?

Aceasta fusese altă expediție nereușită. Senzorii erau atașați de cabluri ce se întindeau la douăzeci și cinci de metri de o parte și cealaltă a vechiului lor jeep Mazda. Capetele cablurilor erau fixate de triciclete mici pe care mergeau Hagen și Andy, ținându-le perfect întinse. În felul acela, mergând toți împreună, puteau acoperi fâșii largi din deșertul cel nou. Tipul de la care cumpăraseră instalația jurase că putea detecta metal la adâncimea de douăzeci de metri. Cu banii pe care-i ceruse, ar fi trebuit să poată detecta orice de la un kilometru depărtare...

Iar ei nu descoperiseră decât o pompă veche și avariată, făcută din materiale compozite metalice ușoare, care urma să le aducă probabil vreo două sute de dolari Far Away, și trei dinți de metal curbati, despre care lui Tom i se părea că aduc suspicios de mult cu niște arcuri de roți. De ei atârnau însă sârme și niște module electronice. Așa că nu puteai să fii sigur... Avuseseră nevoie de aproape cinci zile pentru a le excava. Necazul cu deșertul cel nou era faptul că în realitate nu era un deșert adevărat, mai ales la un an după răzbunarea planetei. Din capul locului fusese o întindere pustie de sol nisipos, dar îl scăldaseră ploile, iar semintele din plantele îngropate germinaseră și începuseră să crească. Avea o culoare vag verzuie și solul era lipicios, astfel că era greu de săpat, mai ales în urma ploilor. Pâraie și râulețe reapăreau, urmând denivelările. Unele zone mai joase se transformaseră în smârcuri imposibil de traversat și pierdeau cu regularitate câteva ore ca să scoată Mazda împotmolită în neașteptate petice de noroi.

Tom găsi Autostrada 1 imediat după amiază si sui pe ea, îndreptându-se către nord. Mai la sud, acolo unde mergea paralel cu lantul Dessault, soseaua dispăruse complet sub solul deșertului cel nou. Aici apărea la suprafață, uneori pe porțiuni de kilometri, înainte de a fi reacoperită de dune înalte. Acestea se diminuau lent pe măsură ce înaintai spre nord și piereau complet cam la o jumătate de zi de mers după Muntele StOmer. Drumul era totusi

lesne de urmat. Toate vehiculele lăsau făgașe în lungul liniei de beton de sub dune. Puteai găsi șoseaua chiar și pe-ntuneric.

Când ajunse pe creasta unei dune, bărbatul văzu o siluetă întunecată lângă făgașe, la câteva sute de metri în față.

— Ce dracu-i asta?

— Ce-anume? strigă Hagen.

— Închide-n pizda mă-sii muzic-aia, îi zise Tom.

Asta era altă chestie înnebunitoare: Hagen asculta toată ziua jazz-rock la volum maxim.

— I-o fată, spuse Andy. Iu-hu-huuu!

Tom privi cu atenție. Era imposibil să-ți dai seama.

— Haide, băieți, e cineva c-o camionetă paradită, asta-i tot.

Deși nu putea zări nicio camionetă. Nicăieri. Dar altfel cum ar fi putut cineva să ajungă aici?

— Vă zic că-i o fată.

— Hagen, închide-ți imediat muzica, altfel arunc matricea aia din jeep.

— 'Ai sictir, lăbare.

Îl ascultă totusi și reduse volumul muzicii. Tom acceleră cu Mazda în jos pe pantă. Nu că l-ar fi crezut pe Andy, însă...

— Cât îi cerem pentru servicii de salvare și taxi? chicoti Andy.

— Ce pula mea, io știu ce-o să-i cer, rosti Hagen punându-și palma căuș peste șlițul pantalonilor.

Gestul acela îl făcu pe Tom să-și amintească cum arătau. Salopete și tricouri jegoase, toți cu pălării de soare soioase și zdrențuite, ochelari de soare vechi... Nebărbieriți de trei săptămâni. Iar Mazda avea și ea un aspect destul de jalnic.

— Să dea dracii, murmură el pe când se apropiau de silueta care tot nu se clintise.

Încetini jeepul.

— V-am zis io, spuse Andy.

Hagen începu să râdă gros și gâfâit, ca și cum ar fi fost un retardat excitat.

— Termină! strigă Tom.

Era într-adevăr o fată. Avea păr scurt și negru sub șapca albă, conică, și purta un tricou portocaliu fără mâneci, cu pantaloni negri, mulați, retezați imediat deasupra genunchilor. Stătea într-o poziție realmente stranie, cu picioarele încrucișate și labele lor

îndoite cumva înapoi. Nu se putu gândi decât la supleţea necesară pentru a face aşa ceva. Un zâmbet începea să i se lăţească pe chip. Opri jeepul lângă ea.

— Bună ziua.

— Salut! zbieră Andy. Io şi fraţii mei mergem la oraş.

Tom îl izbi cu cotul în coaste.

— Da, păpuşa! hohoti Hagen. Vrem să ne distrăm diseară. Nu vrei să te distrezi şi tu?

Spre totala surprindere a lui Tom, fata se ridică şi le surâse.

— N-o să vă vină să credeţi cât de mult vreau, rosti Pisica.

* * *

Ca întotdeauna nesomnul îl făcea iritabil pe Ozzie. Descheie fermoarul cortului, îşi frecă iute braţele în răcoarea zorilor din pădure şi se apropie de focul pe care-l făcuseră de cu seară. Mobilul Bose stătea lângă el, alimentându-l cu bucăţi mici de lemn. Flăcăruile reîncepuseră deja să pâlpâie peste tăciuni.

— Bună dimineaţa, Ozzie, spuse mobilul Bose. Într-un minut, focul va fi pornit. Vrei ciocolată fierbinte?

Vorbea prin intermediul unei matrice bioneurale mici, ataşate de vârful unei tije senzoriale, un sistem personalizat care putea fi comutat uşor cu un modul standard de interfaţă Dyson.

— Cafea, mormăi Ozzie. O să m-ajute să mă ţină treaz.

Aruncă o uitătură nimicitoare spre cortul din cealaltă parte a luminişului, în care se aflau Orion şi Mellanie.

— Eu am noroc; acest corp nu are nevoie de somn ca oamenii. O odihnă bună este suficientă ca să mă învioreze.

Ozzie se aşeză pe un trunchiul căzut al unui arbore bătrân si putrezit şi începu să-şi lege şireturile bocancilor. Caii fornăiau înapoia lor, nerăbdători să mănânce.

— Se pare că unii oameni n-au deloc nevoie de somn. I-ai auzit azi-noapte? Nenică, au ţinut-o ore-n şir!

— Sunt tineri.

— Ha! Ar putea măcar să fie tineri şi discreţi.

— Ozzie, te transformi într-un tip morocănos. Tu n-ai avut niciodată o lună de miere?

— Bine, bine... Bagă si tu niște ouă în tigaie, se poate? Mă duc să văd de cai.

Începu să moșmondească la traistele legate sub boturile animalelor.

Tochee se sculă următorul, trăgând fermoarul cortului emisferic pe care și-l proiectase singur.

— Bună dimineața, prietene Ozzie.

— 'Neața.

Mârâitul lui se traduse printr-un impuls violet pentru Tochee de către matricea pe care o purta pe încheietură. Semăna cu o brățară cu o piatră neagră încrustată deasupra și era bioneurală și personalizată. Experții din divizia electronice TSC fuseseră încântați de provocarea de a realiza emițători de ultraviolete în spectru luminescent. Avuseseră nevoie de peste șase luni, dar unitatea micuță funcționa perfect pe potecile Silfene.

Prima ceașcă de cafea mai îmbună într-o oarecare măsură starea lui Ozzie. După aceea sunetele a doi oameni care făceau dragoste începură să răsune prin poieniță, sporind în intensitate și înăltime. Cortul se zguduia.

— De ce amândoi fac referiri la divinitatea voastră în timpul împerecherii? se interesă Tochee, molfăind varză rehidratată. Este cumva solicitarea unei binecuvântări?

Ozzie aruncă o privire mobilului Bose, însă, desigur, acesta nu avea un limbaj al corpului pe care l-ar fi putut citi.

— I-un reflex incontrolabil. Caută-l în fișierele enciclopediei tale.

— Mulțumesc. Așa voi face.

Ozzie începu să-și mănânce omleta și pâinea rehidratată. Încercă să se concentreze asupra lor.

Orion si Mellanie apărură nitel mai târziu, amândoi surâzând larg. Se țineau de mâini când se apropiară de foc.

— V-am fiert niște apă, spuse mobilul Bose.

— Probabil că s-a răcit de acum, mormăi Ozzie.

— Vreți niște cuburi de ceai?

— Da, te rog, încuviință Mellanie.

Se așezară amândoi pe buștean. Ea se rezemă de tânăr, ținându-l în continuare de mână si își zâmbiră.

— Chiar trebuie să pleci? întrebă ea.

Ozzie își alungă posomorala. *Acela* era de fapt motivul țâfnei lui din dimineața asta.

— Mda, mă tem că da. Poteca se bifurcă imediat dincolo de luminișul ăsta.

— Are dreptate, încuviință Orion. O pot simți.

Mellanie privi melancolic arborii înalți.

— Păcat că nu pot și eu...

— O să-nveti, spuse el cu un ton de adorare.

Ozzie văzu că toate cele patru tije senzoriale ale mobilului Bose se legănau la unison. Bănui că era râsul acestuia.

În dimineața aceea toti pierdură multă vreme cu strângerea bagajelor, amânând momentul despărțirii. În cele din urmă, toate fură încărcate pe cai, canistrele umplute și prânzurile pregătite în rații zilnice. Ozzie îi privi pe Tochee si Orion și se simți mizerabil.

— Tochee...

— Prietene Ozzie, m-am temut de clipa aceasta.

— Și eu. Dar o să-ți găsești drumul spre casă. Toți l-am găsit.

— Să călătorești cu speranțe este mai bine decât să sosești.

— Ha! Să nu mai crezi tot ce-ți spun oamenii, ai înțeles?

— Bine.

Tochee își întinse manipulatorul cărnos și-l modelă în forma unei palme omenești. Ozzie o scutură cu un aer oficial. Nu era însă tocmai pregătit pentru felul în care Mellanie se aruncă asupra lui să-l strângă în brațe. Nu izbutise să elimine complet sâmburele mic de neîncredere pe care îl avea față de ea.

— Vorbești serios c-o să faci chestia asta? o întrebă.

Mellanie îi aruncă o inocentă privire șocată, care se destrămă într-un surâs afurisit, dar minunat.

— Oh, da, o s-o fac! Inserțiile mele pot înregistra tot ce-o să vizităm. Te temi că-ti voi bate recordul de planete noi pe care ai păsit?

— Nu. Tu ai ajuns totuși în topul unisferei. Interviul ăla ar fi putut face din Michelangelo un simplu hamal de bagaje pentru tine. Știai asta.

Ea zâmbi straniu, distant.

— Neagră, c-un cub de zahăr.

— Poftim?!

— Crezusem că tocmai tu, dintre toți oamenii, vei înțelege. Este mult mai bine să călătorești decât să ajungi, da? Corect, am ajuns în top. Și-acum? Să stau acolo pentru cinci sute de ani? În timpul suișului, am aflat ce-ți trebuie ca s-ajungi acolo și ce va trebui să fac ca să rămân acolo. Crezusem c-o pot face, pe cuvânt c-așa crezusem. Crezusem că pot să fiu mai dură și mai afurisită decât toți ceilalți. Și, de fapt, pot să fiu, iar asta-i chestia cu-adevărat nasoală. Am descoperit însă că nu-mi place prețul pe care trebuie să-l plătesc. Nu-i vorba despre persoana care sunt; nu cred asta. Am nevoie de-o pauză, Ozzie. Trebuie să mă limpezesc.

— Prea multe și prea repede, este?

— Tu ai schimbat lumea cu tehnologia găurilor-de-vierme, dar Sheldon a clădit Commonwealthul. De ce, Ozzie?

— E mai distractiv așa.

— Ei bine, eu o s-arunc o privire prin galaxie. Când o să mă-ntorc, voi avea înregistrările cu care să revin direct în poziția numărul unu, dacă asta-mi voi dori.

— Sper ca până atunci să afli ce-ți dorești să fii, rosti el cu sinceritate.

— Mulțumesc.

— Între timp, să fii drăguță cu Orion. Este-un puști cumsecade.

Mellanie bătu iute din pleoape.

— Nu, nu mai este.

Ozzie rânji, când ea se îndepărtă, străduindu-se să nu se zgâiască după fundul ei. Blugii îi erau incredibil de strâmți.

— Cred c-asta a fost, rosti Orion.

Se înecase probabil cu ceva, fiindcă avea glasul ușor răgușit.

— N-o să pățești nimic? întrebă Ozzie. Vorbesc foarte serios.

— Nicio problemă. M-ai învățat cum să am grijă de mine. Cu excepția replicilor pentru agățat, alea erau realmente de tot rahatul.

Ozzie îl strânse la piept, temându-se brusc că-și va pierde stăpânirea și va începe să plângă, ceea ce n-ar fi fost câtuși de puțin cool.

— Ei sunt acolo, știi asta...

— Știu. Uneori cred că-i pot vedea. Sunt hăt departe.

— Atunci să fii atent și să nu uiți că te poți întoarce.

— Știu.

— Și distrează-te pe planeta lui Tochee. Vreau un raport complet... într-o bună zi.

— O să-l primești.

— Ai grijă de Mellanie. Nu-i chiar așa de dură pe cât pozează.

— Ozzie, n-o s-avem probleme. Orion îl îmbrățișă pentru ultima oară: La revedere!

— Așa-i, la revedere.

Ozzie își luă ranița în spate, privindu-i pe Orion, Mellanie și Tochee care părăsiră luminișul, trăgând cei trei cai împovărați. Încercă imboldul real de a porni în fugă după ei.

— Întotdeauna este greu să-ți iei la revedere.

— Care-i treaba? se întoarse Ozzie către mobilul Bose.

— Cred că Orion este perfect capabil să supraviețuiască aici. La urma urmelor, este un prieten al Silfenilor.

— Mda, însă acum vorbind *serios*, el și Mellanie n-au laolaltă nicio jumătate de neuron.

— Pe ei nu-i interesează să-si pună neuronii laolaltă.

Ozzie izbucni în râs.

— Nu, așa-i. Cred că Tochee va ajunge acasă mult mai târziu decât se așteaptă. Oftă: Haide, să-i dăm drumul.

Porniră în aceeași directie ca și ceilalți și Ozzie îi putu zări destul de multă vreme printre copaci. La răstimpuri, Orion și Mellanie fluturau din brat spre el. Ridică de fiecare dată mâna în semn de răspuns. În cele din urmă vegetația fu prea deasă.

— Asta-i cu adevărat o potecă? întrebă mobilul Bose.

Se străduiau prin tufișuri și iarbă înaltă, cu pâlcuri de arbori extrem de apropiați pe alocuri. Sub tălpi solul era umed.

— Da, răspunse Ozzie, *știind*, simțind cărarea străveche ce se foia, ieșind din somn. Atât doar că n-a fost folosită de foarte multă vreme.

* * *

Avură nevoie de încă trei zile de înaintare cu greutate prin pădure, care se preschimbă din conifere voinice în vegetație tropicală luxuriantă, parcă și mai deasă. În dimineața celei de-a treia zile, copacii începură să-și micșoreze înălțimea. Păreau deformați.

suferind de o maladie. Printre ei apăruseră cioturi fără frunze, care prevalară treptat. Iarba fu înlocuită cu panglici de sol slinos. În scurt timp jungla lăsă loc unei întinderi de bolovani. De ambele părți se ridicau stânci ce formau pereții unei râpe săpate de un torent. În jurul lor răsunau tunete tot mai puternice. Mergeau acum prin beznă, întreruptă de ocazionalele sclipiri de fulgere ce însoțeau tunetele.

— Îl aud, rosti pe neașteptate mobilul Bose.

Ozzie aprobă din cap. Merse până la capătul râpei și privi în jos, în valea de dedesubt. Deasupra ei un câmp de forță ținea la depărtare norii negri și denși. Fulgerele zgâriau câmpul de energie translucid.

Înaintea lui se întindea căminul lui LuminăDimineațăMunte, clădirea gigantică ce înglobase muntele conic din centrul văii. Lacurile de coagulare vaste, cu corpuri ce se zvârcoliseră și ieșiseră pe rampe, de unde mobilii îi mărșăluiseră în regimente noi. Clădiri industriale se ridicau peste tot aidoma ciupercilor.

— Cu excepția lui, nu văd nicio altă creatură vie, zise Ozzie. Absolut nimic.

— Nici n-o să vezi, răspunse mobilul Bose. Nu aici. Există ferme, însă sunt altundeva. Majoritatea părții continentale este zonă agricolă. Dar nu există forme de viață sălbatică.

— El ce face?

— Se gândește. Crede că va muri. Nu va muri pentru câteva milioane de ani, până ce soarele se va dilata și va umple interiorul barierei, totuși asta-i tot ce vede el acum. Nu crede că vreuna dintre coloniile interstelare îl va salva, dacă vor supraviețui cumva bombelor-nova lansate de noi. Știe că vor deveni independente și astfel vor ajunge inamicii lui, așa cum au fost toți ceilalți imobili.

— E morbid afurisitul, nu? Ești sigur că vrei să faci chestia asta?

— Bineînțeles. Mi se pare că se potrivește la fix. Eu am fost ultimul care am evadat de la Dyson Alfa, așa că-i corect să-i aduc o șansă, o speranță. LuminăDimineațăMunte nu se mai poate schimba. Evoluția s-a încheiat aici. Nu poate gândi diferit, în niciun caz de unul singur. Cineva trebuie să introducă schimbarea, fiindcă ea nu va apărea niciodată dinăuntru.

— Și tu poți face asta?

— Pot încerca. Pot insinua întrebări în gândurile lui. Întrebări pe care nu le poate concepe singur.

— Nu-nseamnă cumva că-l transformi potrivit imaginii noastre?

— Nu cred c-ar trebui să-ți faci griji că LuminăDimineațăMunte va deveni vreodată uman. Eu unul voi considera că am avut succes, dacă își va dezvolta pur și simplu o perspectivă mai rațională. Trebuie să învețe ce înseamnă toleranța.

— Baftă! Asta nu-i ceva ce noi să facem foarte bine. Aproape că l-am ucis pe LuminăDimineațăMunte, reacționând instinctiv.

— Dar n-am făcut-o până la urmă — nu? —, mulțumită ție.

— Și altora.

— Va dura ceva timp, mă aștept la secole, și nu pot garanta succesul.

— O să mă-ntorc peste câteva sute de ani să văd ce progres s-a-nregistrat.

— Fă-o, te rog. Va fi interesant să văd ce ai devenit tu până atunci.

Sfârșit